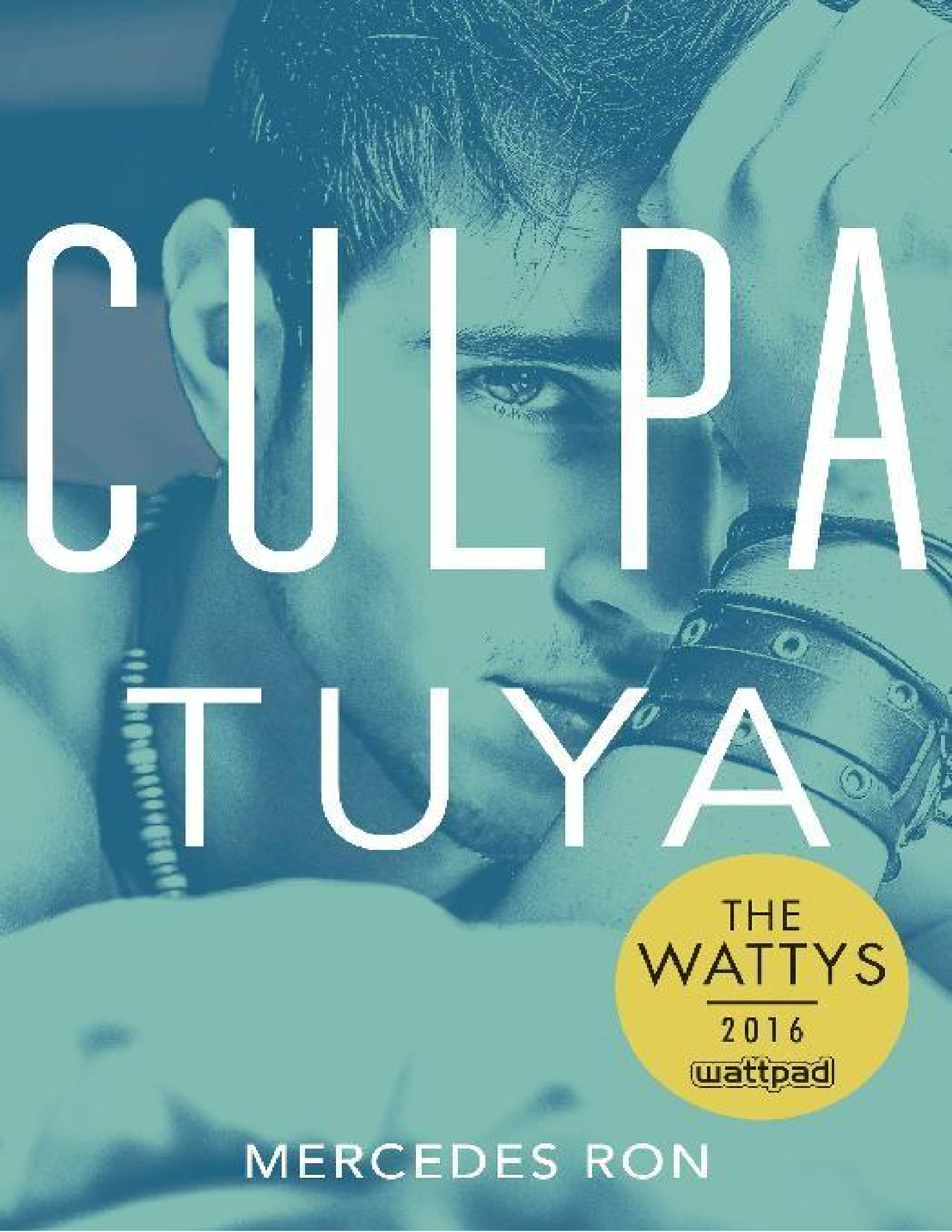
CULPA
TUYA
THE
WATTYS
2016
wattpad
MERCEDES RON

senin hatan ©

mercedes turu

Geçen yaz yaşananlardan, kavgalardan, aldatmacalardan, hayal kırıklıklarından ve hepsinden önemlisi üvey erkek kardeşiyle Noah'ın zorlu birlikteliğinden sonra işler yolunda gidiyor gibi görünüyor.

Artık on sekiz yaşında olan ve üniversiteye başlamak üzere olan Noah'ın hayatı alt üst olacaktır; yeniden taşınmak zorunda kalmak ve Nicholas'la ilişkisini sürdürmeye çalışmak, her ikisinin de üzerinde çalışması gereken bir konu olacaktır; Yaş farkı, partiler, kampüs hayatı ve içindeki şeytanlar ikisini de takip edecek ve onları tekrar tekrar test edecektir.

Her şey bitmedi, kolay kolay kapanmayan yaralar var ve birini çok sevdiğinizde bu yaralar sizi hayal kırıklığına uğrattığı zaman, acı dayanılmaz bir hal alabiliyor.

Aşkta her şey yolunda gitmez ve Nick ve Noah, kimsenin onları ayırmasına izin vermeden engellerle birlikte göğüs germeyi öğrenmelidir.
Alacaklar mı? Noah korkularını yenip birine tekrar güvenebilecek mi? Nicholas kalbini açabilecek mi?

Senin suçun Benim suçumun ikinci kısmı, bu yüzden bundan önce ilk kısmı okumalısın.

Bu çalışma Safe Creative'de #1504233917108 koduyla kayıtlıdır, bu nedenle kopyalanamaz, intihal edilemez veya hiçbir şekilde yayılamaz.

Romana verdiğiniz tüm destek için çok teşekkür ederim ve umarım bu ikinci bölümü beğenirsiniz.

Yorumlar için ve onu yayan ve tavsiye eden insanlar için teşekkürler, sen en iyisisin, sana bayılıyorum! :)

Önsöz

Yağmur üzerimize yağdı, sırılsıklam oldu, dondurdu ama önemi yoktu, artık hiçbir şeyin önemi yoktu, her şeyin değişmek üzere olduğunu biliyordum, dünyamın yıkılmak üzere olduğunu biliyordum.

-Her şeyi mahvettin, anlamıyor musun? Geri dönüş yok, yüzüne bile bakamıyorum...

Issız gözyaşları yüzünden aşağı düştü.

Bunu ona nasıl yapabilmişti? Sözleri, beni içten dışa doğru parçalayan bıçak yaraları gibi ruhuma saplandı.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum" dedim kendimi kontrol etmeye çalışarak beni çökertmekle tehdit eden paniği kontrol etmeye çalışırken, kendimi tutamadım...
değil mi

Gözleri nefretle, aşağılayıcı bir şekilde benimkilere kilitlendi, bana yöneltebileceğini asla düşünmediğim bir bakış.

"İşimiz bitti." diye fısıldadı, pürüzlü ama kararlı bir sesle.

Ve bu iki kelime ile dünyam derin bir karanlığa, kasvetli ve yalnızlığa gömüldü... tam bana göre tasarlanmış bir hapishane ama ben bunu hak etmiştim, bu sefer hak etmiştim.

Herkese merhaba! Burada, önizlemeyi zaten yükledim ve çok mutluyum çünkü ¡Culpa mia'nın şimdiden bir milyon okuması var!

Hepinize teşekkürler, beni ne kadar mutlu ettiğinizi bilemezsiniz, asıl amacıma ulaşmama yardımcı oldunuz, kitabımı birçok kişinin beğenmesini sağlamak ve onları hikaye hakkında heyecanlandırmak.

Culpa Tuya'nın yazılma aşamasında olduğunu söylemeliyim, en fazla ilk iki bölümü yükleyeceğim, çünkü bir kitabın düzeltilmesi gerekiyor.

mükemmel olana kadar tekrar tekrar ve siz yazdıkça birçok şey değişir. Her şeyin bir mantığı ve anlamı olmalı ve bu yüzden bitene kadar daha fazla bölüm yüklemek istemiyorum, umarım bunu anlarsınız ve her gün bölümleri yüklemeye başladığımda hala buradasınızdır.
;) Yenilikleri öğrenmek isteyenler veya romanı yaymama yardım etmek isteyenler için Culpa mia'nın bir facebook sayfası var, bunu Wattpad profilimde bulabilir, ayrıca Culpa tuya'dan bazı alıntıları okuyabilirsiniz. hesap instagram: @Mercedesronn Sizinle bu şekilde iletişim kurabiliyorum, umarım uğrarsınız :) Herkese tekrar teşekkürler, sizi çok seviyorum!

Bölüm 1

NUH

Bugün nihayet on sekizime bastım.

Dokuz ay önce nihayet reşit olmak, kendi kararlarımı vermek ve bu yerden kaçmak için gün saydığımı hala hatırlıyordum.

Açıkçası her şey dokuz ay önceki gibi değildi, her şey o kadar çok değişmişti ki bunu düşünmek bile inanılmazdı. Burada yaşamaya alışmakla kalmamıştım, artık kendimi bu şehirden başka bir yerde yaşarken göremiyordum. Hem enstitümde hem de birlikte yaşamak zorunda kaldığım ailede kendime bir yer edinmeyi başarmıştım.

Sadece bu aylarda değil, doğduğumdan beri üstesinden gelmek zorunda kaldığım tüm tümsekler beni daha güçlü bir insan yapmıştı ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Pek çok şey olmuştu, hepsi iyi değildi ama bana en iyisi kalmıştı: Nicholas. Sonunda ona aşık olacağım kimin aklına gelirdi? Şey, o kadar delice aşıktım ki kalbim ağrıyordu. Birbirimizi tanımayı, bir çift olarak hayatta kalmayı öğrenmemiz gerekiyordu ve bu kolay değildi, her gün üzerinde çalıştığımız bir konuydu.

İkimizin de çok çatışan kişilikleri vardı ve Nick kolay bir insan değildi ama onu çok seviyordu.

Bu nedenle doğum günümün yaklaşan partisinden önce mutlu olmaktan çok üzgündüm. Nick orada olmayacaktı, onu iki haftadır görmemişti, son birkaç ayını San Francisco'ya seyahat ederek geçirmişti, derecesini bitirmesine bir yılı kalmıştı ve babası ona birçok kapı açmıştı. her birinden yararlanmıştı. Başını belaya sokan Nick uzaktaydı, şimdi farklıydı, benimle olgunlaşmıştı, daha iyiye doğru değişmişti, ama korkum her an eski halinin yeniden ortaya çıkmasıydı.

Aynada kendime baktım. Saçlarımı tepemde dağınık bir topuz yapmıştım ama yine de annemle Will'in bana doğum günümde verdikleri beyaz elbiseyle giymek için zarif ve mükemmeldi. Annem düzenlediği partiyle çıldırmıştı, ona göre bu onun rolünü oynamak için son şansı olacaktı, çünkü bir hafta sonra liseden mezun oluyordum ve kısa süre sonra üniversiteye taşınıyordum. Birçok üniversiteye başvurdum ama sonunda Los Angeles'ta UCLA'yı seçmiştim.

Zaten çok fazla değişikliğim ve taşınmam olmuştu, başka bir şehre gitmek ve hatta Nick'ten uzaklaşmak istemiyordum. Aynı üniversitedeydi, bir yılı kalmıştı ve babasının yeni şirketinde çalışmak için büyük olasılıkla San Francisco'ya taşınacağını da biliyordu, ama bunun için daha sonra endişelenirdim, hala vardı. bir yıl kaldı ve depresyona girmek istemedim.

Şifonyerden kalktım. O gün için özel olarak makyaj yapmıştım, özel bir ilgim olmasa da son zamanlarda dayanılmaz derecede hassas olan annem için yapmıştım. Gözlerimin ana hatları mükemmeldi, ona kedimsi ve çok güzel bir görünüm veriyordu. Dudaklarım doğal kırmızımsı bir renge boyanmış ve yanaklarım hafif pembeleşmişti.

Aynadan yüzümü çevirdim ve elbiseyi giymeden önce gözlerim karnımdaki yaraya takıldı. Parmaklarımdan biri cildimin ömür boyu zarar görecek ve yara izi bırakacak kısmını okşadı ve bir ürperti hissettim. O sırada babamı öldüren kurşunun uğultusu kafamda yankılandı ve kendimi toparlamak için derin bir nefes almak zorunda kaldım.

Kabuslarımdan, olanları her düşündüğümde hissettiğim korkudan ya da yakınımda yüksek bir ses duyulduğunda kalbimin nasıl çılgınca çarptığı hakkında kimseyle konuşmamıştım. Babamın bende yeniden bir travma yarattığını kabul etmek istemiyordum, Nick yanımda olmadığı sürece karanlıkta kalamayacak kadar bıkmıştım, yapamayacağımı kabul etmeyecektim. artık huzur içinde uyumak, babamın yanımda ölmesini ya da yüzüme sıçrayan kanının beni nasıl delirttiğini düşünmeden edemiyordum. Duş aldığımda sol yanağımı ovmadan edemedim.

Birkaç saniyeliğine, takıntılı bir şekilde, kendime sakladığım şeylerdi bunlar, eskisinden daha fazla travma geçirdiğimi, hayatımın hala o adamın bana neden olduğu korkuların tutsağı olduğunu kimsenin bilmesini istemiyordum. Annem ise hayatı boyunca olduğundan daha sakindi, her zaman saklamaya çalıştığı korkusu gitmişti, artık kocasıyla tamamen mutluydu; Zaten özgürdüm. Daha gidecek çok yolum vardı ve sorun şu ki nereye gideceğimi gerçekten bilmiyordum.

- Daha giyinmedin mi? -diye sordu o ses, neredeyse her gün beni kahkahalarla güldürdü.

Jenna'ya döndüm ve yüzüme bir gülümseme yayıldı. En iyi arkadaşım her zamanki gibi muhteşemdi. Saçlarını yeni kestirmişti, artık o kadar uzun değil, omuzlarına kadar kısaydı. Benim de aynısını yapmam için ısrar etmişti ama Nick'in uzun saçlarımı sevdiğini biliyordum, ben de olduğu gibi bırakmıştım. Artık neredeyse belime geliyordu ama bu haliyle hoşuma gidiyordu.

- Kalkık kıçına ne kadar hayran olduğumu sana daha önce söylemiş miydim? - beni bıraktı, öne çıktı ve arkamı okşadı.

"Sen delisin" dedim ve elbisemi alıp kafama geçirdim. Jenna, ayakkabıların olduğu yerin hemen altında bir kasanın olduğu kısma doğru yürüdü. Anahtar falan yoktu çünkü kullanmıyordu ama Jenna onu keşfettiğinden beri her türlü şeyi orada tutmaya başlamıştı.

Bir şişe şampanya ve iki bardak getirdiğinde güldüm.

"Artık bir yetişkin olduğun için kadeh kaldıralım," dedi iki bardak verip birini bana uzatırken. İçmemem gerektiğini bildiğim için gülümsedim, annem beni görse beni öldürürdü ama Nick elimi tutmadan bütün bir geceyi spot ışıklarının altında geçireceksem o içkiye ihtiyacım vardı.

"Bizim için," diye ekledim.

Kadehlerimizi kaldırıp dudaklarımıza yaklaştırdık. Lezzetliydi, öyle olmak zorundaydı, bir şişe Cristal'di ve 300 dolardan fazlaya mal oldu ama Jenna her şeyi büyük bir şekilde yaptı, bu tür lükslere alışıktı, altın bir beşikte büyümüştü. ve hiçbir şeyden asla mahrum kalmamıştı.

-Bu elbise harika. Bana şaşkınca bakarak dedi.

Gülümsedim ve aynada kendime baktım. Elbise güzel, beyaz, vücudu saran, Roma tarzında ve bileklerime ulaşan narin bir dantelle açık tenimi farklı geometrik desenlerle ortaya çıkarıyordu. Ayakkabılar da güzeldi ve beni neredeyse Jenna ile aynı boyda yapıyordu. Bordo kloş kısa bir elbise giymişti. Her zamanki gibi muhteşemdi.

"Aşağıda bir sürü insan var," dedi şampanya bardağını benimkinin yanına bırakarak. Ben tam tersini yaptım, elime aldım ve tüm kabarcıklı sıvıyı bir yudumda içtim.

"Bana söyleme" dedim sinirlenerek. Birden nefesim kesildi. O elbise çok dardı, özgürce nefes almama izin vermiyordu.

Jenna bana baktı ve bilerek gülümsedi.

- Neye gülüyorsun? Benim yaşadıklarımı yaşamadığı için onu kıskanarak yakındım.

-Rica ederim, bu tür şeylerden ne kadar nefret ettiğinizi biliyorum ama merak etmeyin, daha ilk başlarda, anne babalar gider gitmez... -dedi kulağıma yaklaşarak- sen' O kadar sarhoş olacaksın ki adını bile hatırlamayacaksın. Yanağıma bir öpücük kondurup gülümseyerek ekledi.

Başka zaman olsa reddederdim ama o gece bir daha fazla içki içmezsem sonsuza dek sürecekti.

- Aşağı inelim mi?" diye sordu elbisesini düzelterek.

- Ne ilacı.

Dışarıdaki tüm bahçeyi değiştirmişlerdi. Annem delirmişti, bahçeye kurdukları beyaz bir çadır kiralamıştı, içinde bir sürü yuvarlak pembe masa, bir sürü balon, ceketli ve papyonlu garsonlar, bir meşrubat barı ve her şeyiyle uzmanlaşmış bir catering firması. yemek çeşitleri. Bu bana hiç yakışmıyordu ama annemin bana hep böyle bir doğum günü partisi vermek istediğini biliyordum, on sekiz yaşım ve üniversiteye taşınmam hakkında hep şaka yapardı, ne demek istediğimizi söylemek için oynardık. Şans piyangomuz olsaydı partide işe alırdık ve o kadar ki piyangoyu kazanmıştık: bu çizgiyi aşıyordu.

Bahçeye çıktığımda hepsi bir ağızdan doğum günün kutlu olsun diye bağırdılar, sanki orada beni beklediklerini bilmiyormuşum gibi. Annem yanıma geldi ve bana kocaman sarıldı.

"Tebrikler, Noah," dedi bana sıkıca sarılarak. Ona sarıldım ve arkasında bana mutlu yıllar dilemek için bir kuyruk oluşturulurken hayretler içinde izledim. Okuldan bütün arkadaşlarım, annemin arkadaş olduğu birçok ebeveyn, komşularımız ve William'ın arkadaşları gelmişti. O kadar gergindim ki, bilinçsizce gözlerim bahçede Nicholas'ı aramaya başladı; sadece o beni sakinleştirirdi ama ondan eser yoktu zaten biliyordum gelmeyeceğini başka şehirdeydi mezuniyetim için onu bir hafta daha göremeyecektim ama benim küçük bir parçam hala onu tüm bu insanlar arasında görmeyi umuyordu.

Bir saatten fazla misafirleri selamladıktan sonra sonunda okulda edindiğim diğer bir arkadaşım olan Jenna ve Kat gelip beni içki barına sürüklediler. Biri 21 yaşın altındakiler ve biri ebeveynler için olmak üzere iki tane vardı. Hemen bir içkiye ihtiyacım vardı yoksa çıldıracaktım.

"Senin kendi kokteylin var," dedi Kat kıkırdayarak. Kat, okul başladıktan kısa bir süre sonra arkadaşım olmuştu. Jenna'nın aksine biraz bana benziyordu, edebiyatı seviyordu, benimle aynı kitapları okumuştu, Jenna kadar deli değildi, tatlı ve mutlu bir insandı. Saçları kırmızımsı kahverengiydi ve güzel mavi gözleri vardı, güzel bir yüzü vardı ve öyleydi, zavallı şey Jenna ile benim aramda çıldırmıştı.

Bir garson bize kokteylimi ikram ederken, "Annem sonunda aklını kaçırdı," dedim onlara. Bana bakıp gülmemeye çalışarak gülümsedi. Harika, eminim züppe olduğumu düşünmüştür.

İçeceği görünce neredeyse bir şey aldım. Bu, kenarına renkli şeker yapıştırılmış parlak pembe bir sıvı ve yanında dekoratif bir çilekle dolu bir martini bardağıydı. Camın dibine küçük beyaz incilerden yapılmış 18'lik küçük bir fiyonk bağlanmıştı.

- Ben de öyleyim! dedi Kat bir tanesini aldı ve neredeyse sevinçten zıplayacaktı. Jenna ve ben birbirimize baktık ve gülmeden edemedik. Garsona teşekkür ederek gülümsedim ve uzaklaştık.

Özel bir dokunuştan yoksun, dedi Jenna, gizlice bir matara çıkarıp kadehlerimize alkol doldururken. Bu şekilde çok daha iyiydim ama gece yarısından önce çılgına dönmek istemiyorsam kendimi kontrol etmem gerekecekti.

İnsanlar yemek yemek için oturmuşlardı. Masamda Lion, sınıf arkadaşım Matt, Jenna, Kat ve ben vardık. Yanımdaki masalar, harika vakit geçiriyor gibi görünen sınıf arkadaşlarımla doluydu. Onları sadece o yıldan beri tanıyordum ama annem ısrarla hepsini davet etmişti.

Gerçek şu ki, en iyi arkadaşlarımla samimi bir partiyi tercih ederdim ve hepsi bu, ama onu ikna etmek imkansızdı.

Orada bulunanlardan bazıları, karanlıkta beni bir dolaba kilitledikleri ve özür dilememe rağmen hepsini affedemediğim o zamana katılmıştı. Nick'in orada olmaması iyi bir şeydi, çünkü birden fazla kişi yine iyi bir dayak yiyecekti.

Akşam yemeği güzeldi, her şey çok lezzetliydi, annem en sevdiğim yemekleri seçmişti ve ben de onların bana hazırladığı yemeklerin tadını çıkarmaya başladım. Şanslıydı, kabul etmek zorundaydı.

Tanrıya şükür, Will'in arkadaşları ve gelen ebeveynleri yemekten sonra ayrıldılar. Garsonlar masaları temizlemek için koştular ve üzerinde dans etmemiz için geniş bir dans pisti bıraktılar. Işıklar söndü ve ben farkına varmadan çadır bir açık hava diskosuna dönüştü. Oldukça havalı bir DJ her türlü müziği çalıyordu ve arkadaşlarım şimdiden deliler gibi dans etmeye başladılar. Parti başarılıydı.

Jenna beni onunla dans etmem için sürüklemişti ve ikimiz de deli gibi zıplıyorduk. Aşırı ısınmıştı, yaz hemen köşedeydi ve gösterdi.

Lion, pistin kenarından dikkatle bizi izliyordu.

Kolonlardan birine yaslanmış, Jenna'nın kıçını nasıl deli gibi oynattığını izliyordu. Güldüm ve çoktan bitkin düşmüşken Jenna'yı Kat'le dans ederken bıraktım.

- Canın mı sıkıldı Aslan? -Dedim yanında durarak.

Bir şeyin onu endişelendirdiğini görmeme rağmen bana komik bir şekilde gülümsedi. Gözleri hala Jenna'daydı.

"Bu arada tebrikler," dedi, çünkü hala onu yalnız görme fırsatım olmamıştı. Onu orada Nick olmadan tek başına görmek bana garip geldi. Lion bizim sınıfımızı pek iyi tanımıyordu; Lion ve Nick, Jenna ve benden beş yaş büyüktü ve yaş farkı göze çarpıyordu. Benim türüm diğer ikisinden çok daha toydu ve onlarla çıktığımızda bizimle çıkmak istememeleri normaldi.

"Teşekkürler," dedim, "Nick hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordum, midemde bir ağrı hissederek. Hala beni aramamış veya mesaj atmamıştı. Meşgul olduğunu biliyordum ama bugün benim doğum günümdü, beni arayabilirdi değil mi?

-Dün bana işinin çok olduğunu, şirkette yemek yemesine neredeyse hiç izin verilmediğini söyledi, ama bana gözlerimi senden ayırmamamı söylemek için vakit kaybetmedi - bana bakıp gülümseyerek ekledi.

"Gözlerin özellikle bir kişiye odaklanmış gibi görünüyor," dedim Jenna'ya nasıl baktığını görerek. O anda arkasını döndü ve yüzünde gerçek bir mutluluk gülümsemesi belirdi. Lion'a o kadar aşıktım ki, o burada yattığında, en iyi arkadaş olan adamlara aşık olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuz hakkında konuşarak saatler geçirirdik. Jenna'nın ondan başka kimseyi sevmeyeceğini ilk elden biliyordum ve Lion'ın da ondan bir o kadar etkilendiğini düşünmeye bayılıyordum. Jenna'yı sevmeye başladığım bu dönemde, o gerçekten benim en iyi arkadaşımdı, onu çok seviyordum, ne zaman ihtiyacım olsa yanımdaydı ve bana bir arkadaşın gerçekte nasıl olması gerektiğini anlamamı sağlamıştı; Beth'in Kanada'da olduğu gibi kıskanç, manipülatif ya da kinci değildi ve elbette, en azından kasıtlı olarak, beni incitemeyeceğini biliyordum.

Bize yaklaştı ve Lion'a yüksek sesle bir öpücük verdi. Onu sevgiyle kucakladı ve ben aniden üzülerek onlardan uzaklaştım. Nick'i özlüyordu, onu burada istiyordu, ona ihtiyacı vardı. Telefonuma tekrar baktım ve hiçbir şey, ondan ne arama ne de mesaj vardı. Beni sinirlendirmeye başlamıştı, bana bir mesaj göndermesi birkaç saniyeden fazla sürmedi, onun nesi vardı?

Bir barmenin hala ortalıkta 21 yaşından büyük birkaç kişiye içki servisi yaptığı bara gittim. Öncekiyle aynıydı

Kokteyllerimi başka bir garsonun yardımıyla servis etmekten sorumluydum.

Barda oturdum ve bana bir içki koyması için onu nasıl kandıracağımı düşünerek onu izledim.

- Ne var?" dedim ona.

"Çok orijinal, biliyorum."

"Tebrikler hanımefendi," dedi bana keyifli bir

gülümsemeyle. Ona teşekkür ederek başımı salladım.

- Sana bir şey ikram etmemi ister misin? diye sordu ve bakışlarının odanın diğer ucuna nasıl kaydığını gördüm.

- Bana pembe olmayan ve içinde alkol olan bir şey ikram etmeni istemek çok mu fazla olur? -Beni Allah bilir nereye göndereceğini bildiğimden sordum.

Beni şaşırtarak gülümsedi ve kimsenin onu görmediğinden emin olarak küçük bir shot bardağı çıkardı ve beyaz bir sıvıyla doldurdu.

- Votka mı? - Gülümseyerek sordum.

"Eğer sorarlarsa, gitmedim," diye yanıtladı, başka tarafa bakarak.

Güldüm ve iğneyi hızla ağzıma götürdüm. Boğazımı yaktı ama gerçekten çok iyiydi. Taşıdığım bardaklar ve içtiğim dört Noah kokteyli ile kurşun şimdiden başımı döndürdü.

Jenna'nın Lion'u karanlık bir köşeye sürüklediğini görmek için döndüm. Arkadaşlarımın sarılıp öpüştüğünü görünce moralim bozuldu.

Günün bir saniyesi bile aklımdan çıkmadığın için Nicholas Leister'a lanet olsun.

- Bir tane daha mı? -Garsona sordum, taciz ettiğimi biliyordum ama bu benim partimdi, canımın istediğini içmeyi hak ettim değil mi?

Ama bardağı ağzıma götürmeden önce bir el belirdi ve beni durdurup bardağı elimden aldı.

"Yapmasan iyi olur," dedi bir

ses. O ses.

Yukarı baktım ve oradaydı: Nick. Bir gömlek ve elbise pantolonu giymiş, koyu saçları hafif dağınık ve açık mavi gözleri kapalı, gizemli bir duyguyla parlıyor ve aynı zamanda mutlulukla dolu.

- Aman Tanrım, diye bağırdım ellerimi ağzıma götürerek. Yüzünde bir gülümseme belirdi, benim gülümsemem. Bir saniye sonra kollarına atladım.
-
Geldin! - Kulağına bağırdım, onu kendime bastırdım, kokusunu hissettim, yeniden bütün hissettim.

Bana sıkıca sarıldı ve sonunda nefes alabildiğimi hissettim. O buradaydı ya da Tanrım burada benimleydi.

"Seni özledim çiller," diye fısıldadı kulağıma, sonra başımı geri çekip dudaklarını dudaklarıma yerleştirdi.

Sinir uçlarımın nasıl uyandığını hissettim, ağzını dudaklarımda hissetmeyeli, ellerini bedenimde hissetmeyeli on dört uzun gün olmuştu. Birdenbire görünüşüm hakkında endişelendim, hazırlanmak için haftalar harcadım ve sonra annem ve annem Jenna sayesinde mükemmel olduğumu fark ettim, biliyor muydunuz? geldiğini biliyor muydunuz?

Beni itti ve gözleri aç bir şekilde vücudumu taradı.

"Güzel görünüyorsun," diye fısıldadı boğuk bir sesle, ellerini belime koydu ve beni kendine bastırdı. O da benim gibi aklından geçenleri biliyordu ve kalbimin hızla çarptığını hissettim.

- Burada ne yapıyorsun Onu öpmeye devam etme arzumu kontrol etmeye çalışarak sordum. Hiçbir şey yapamayacağımızı biliyordum, etrafımız insanlarla çevriliydi ve anne babamız oradaydı... Gerildim, bekleyemedim, onu öpmem, tenime değen ellerini hissetmem gerekiyordu.

"Doğum gününü kaçırmayacaktım" dedi ve gözleri tekrar vücudumda gezindi. İkisi arasında elektriğin nasıl dalgalandığını hissetti. Hiç bu kadar ayrı vakit geçirmemiştik, en azından çıkmaya başladığımızdan beri, onun her gün yanımda olmasına alışmıştım, bu tam bir işkence olmuştu.

Eli beni göğsüne çekti ve dudakları kulağıma doğru gitti. Boynumun hassas cildine zar zor dokundu ve ağzının bana bu basit dokunuşuyla ölüyormuş gibi hissettim.

"İçinde olmaya ihtiyacım var" diyerek beni serbest bıraktı.

Tanrım... bu kadar çok insanın önünde böyle bir şeyi ağzından kaçıramazdı. Bacaklarım titredi.

Gerginliğimi kontrol etmeye çalışarak, "Burada kalamayız," diye fısıldadım. Alkol bana zarar verecekti, bunu biliyordum.

- Bana güveniyor musun?-o zaman bana sordu.

Bu ne aptalca bir soruydu, daha fazla güvendiğim kimse yoktu.

Gözlerinin içine baktım, cevabım buydu.

Beni deli edecek şekilde gülümsedi.

"Beni havuz evinin arkasında bekle." Bana hızlıca bir öpücük kondurdu ve benden uzaklaştı. Misafirleri karşılamak için ayrıldığını gördüm, vücudunun her bir gözeneğine güvenlik saçtı, birkaç saniye onu izleyerek kaldım, midemdeki kelebeklerin görevini yapmaya başladığını hissettim.

Havuz evi mi?

Deliydim, bizi göreceklerdi, ev o an misafirlerden benden pek uzakta değildi.

Nefesimi kontrol etmeye çalışarak barın üzerindeki iğneyi içmeden alıp ağzıma götürdüm. Sıvı beni birkaç saniye sakinleştirdi. Derin bir nefes alıp çadırın ötesindeki insanların dans edip eğlendiği havuza yöneldim. Arkadaki küçük eve ulaşana kadar suya düşmemeye çalışarak kaldırım boyunca yürüdüm. Diğer tarafta evi çevreleyen ağaçlar vardı ve biraz ileride deniz dalgalarının uçuruma çarpma sesi kulaklarıma ulaştı. Sırtımı evin arka duvarına yasladım, hala insanların seslerini dinliyordum. Yirmi metreden fazla uzakta değillerdi.

Gözlerimi sinirli bir şekilde kapattım ve sonra onun geldiğini duydum. Dudakları o kadar hızlı dudaklarıma yapışmıştı ki neredeyse hiçbir şey söyleyemedim. Gözlerimi açtım ve bakışlarıyla karşılaştım.

Gözleri her şeyi söylüyordu.

"Bunu yapmayı nasıl gözden kaçırdığım hakkında hiçbir fikrin yok," dedi, boynumdan tutup yumuşak dilini aralık dudaklarımın arasına sokarak.

Kelimenin tam anlamıyla kollarının arasında eridim.

"Tanrım... sana dokunmayı ne kadar çok istiyordum," dedi ve burnu sonsuz bir yavaşlıkla boynumu okşarken elleri yan tarafımda aşağı yukarı koştu.

Ellerim boynuna gitti ve onu tekrar ağzıma çektim. Bu sefer daha umutsuzca öpüştük, bir ateşin alevi gibi ısınırken, dili şiddetle benimkine dolanırken, sert vücudu bana bastırıyordu.

Ona dokunmak, tenini parmaklarımın altında hissetmek istiyordum.

"Gürültü çıkaramazsın" diye ellerimi tutup başımın üzerine hapsederek beni uyardı.

Başımı sallamaya çalıştım ama nefesim o kadar hızlıydı ki, dudakları boynuma gittiğinde yoğunlaşan, sadece bir iç çekiş olarak çıktı. Ellerimi çekerek nefesimi tuttum.

Ona dokunmak istiyordu, onu her şeyden çok arzuluyordu.

"Bana dokunursan, bu sessiz kalmayacak," diye beni uyardı, ellerimi daha sıkı bastırarak.

"Nicholas" dedim, eli elbisenin kumaşından sol göğsüme dokunduğunda zevkle iç çektim.

"Bu lanet elbiseyi üzerinden çıkarmak istiyorum," diye homurdandı dişlerinin arasından, ellerimi bırakıp elbiseyi yukarı çekti. Belime sarılı kaldı. Gözlerini çıplak tenime dikti ve bakışlarına yansıyan arzuyla bana baktı, mesafe ve ayrı olduğumuz zamanın körüklediği karanlık bir arzu.

"Bütün gece seni beceririm," diye ağzımdan kaçırdı, beni iç çamaşırıma doğru çekip dudaklarımı tuttu.

Benimle hiç böyle konuşmamıştı, asla. Birlikte olduğu diğer kızlara karşı gaddar olduğunu biliyordum ama benimle her zaman kendi başının çaresine bakmıştı, beni pamuk yumakların arasına almıştı ve bunu yapmasına bayılıyordum ama şimdi o anda, ben arzunun hakim olduğu o karanlık Nicholas'ı seviyordu.

Zaten gevşek olan ellerim boynuna dolandı ve öpücüğü derinleştirmesine yardımcı oldu. Diliyle beni yutuyor, sanki beni son öpücüğüymüş gibi tadımı alıyordu. Ben de aynı şekilde karşılık verdim, olacakları beklerken midemdeki sinirlerin beni içten içe öldürdüğünü hissettim.

Parmaklarım kravatına gitti ve onu çıkardım.

"Seni görmek istiyorum," dedim ondan uzaklaşarak.

- Bana söyleyecek misin? - dedi, elleri sırtımda, bulamayacağı fermuarı arıyordu.

"Elbisemi çıkaramayacaksın," dedim parmaklarım düğmeleri birer birer hızla çözerken.

- Sırtımdaki binlerce küçük beyaz düğmeyi çözmeye çalışırken homurdandı.

Gergin bir kahkaha attım.

Göğsü açıkken onu ellerimle okşadım. Karın kasları, vücudu sert ve çalıştı. Dudaklarımı göğsüne getirdim ve onu aşağı yukarı öptüm, tüylerim diken diken oldu.

Bir saniye sonra beni itti.

"Ben yapamazsam sen de yapamazsın bebeğim" dedi ellerimi tekrar çekerek. Kendimi kurtarmaya çalıştım ama izin vermedi.

"Dur," dedi alıştığımdan biraz daha ani bir şekilde. Yaptım ve hareketsiz kaldım.

Pantolonunun düğmelerini açarken kıpırdamadan onu izledim. Bir saniye sonra beni duvara yapıştırdı.

Gözlerimin içine baktı, beni gözleriyle hazırladı, binlerce şey aktardı, beni bir saniye öptü ve sonra sertçe içime girdi ve ben de kendimi tutamayıp boğazımdan gelen haykırışı bıraktım. Eli ağzımı kapattı ve içimde bu sefer daha yavaş hareket etmeye devam etti.

Tanrım... Bunu hiç böyle yapmamıştık, hiç.

Her itişinde içimde bir haz artmaya başladı, tam ağzımdan çıkacakken eli ağzımdan çekildi, ağzı ağzımı kapattı ve dişleri alt dudağımı kavradı, beni ısırdı ve içimdeki zevk yoğun, harika, mükemmel bir orgazm yaşamamı sağlayana kadar büyüdü ve büyüdü.

Bir saniye sonra geldi. Nicholas beni sıkıca kollarının arasına alırken, nefesimi kontrol etmeye çalışarak başımı geriye attım.

"Seni özledim," dedim bir saniye sonra gözleri benimkilere kilitlendiğinde.

"Sen ve ben ayrı olmak niyetinde değiliz," diye yanıtladı.

Bölüm 2

NİCK

Kahretsin, onu nasıl özlemişti. Günler bitmek bilmez gibiydi ve haftalardan bahsetmiyorum bile.

Erken dönmeme izin vermeleri için iki saat çalışmak zorunda kalmıştım ama sırf bunun için bile buna değmişti.

- İyi misin?" diye sordum hızlı bir nefes alarak. Hiç böyle yapmamıştık, asla. Noah ile kendimi kontrol ettim, ona hak ettiği gibi davrandım, onu sevdim, kahretsin, o sıradan bir kız değildi, herhangi bir kız değildi ama kendimi kontrol edememiştim. Onu görür görmez benim yapmak istedim çünkü o benimdi ve başka kimsenin değil. Onunla flört eden garsonun ahmaklığı beni bu mantıksız kıskançlık durumuna sokmuştu. Noah'la olma şeklimi kontrol etmem gerekiyordu, onu korkutmak istemiyordum, benimle olmaktan korkmasını istemiyordum.

Gözlerimiz buluştu ve dudaklarında inanılmaz bir gülümseme belirdi.

"Öyle..." dedi ama onu bir öpücükle susturdum. Ne söyleyeceğinden korkmuştum, onunla diğerleri gibi konuşmuştum ama fark etmemiştim, anın arzusu içinde kaybolmuştum. O gece muhteşemdi, her zamankinden daha fazla, giydikleri o küçük bakir elbise beni deli ediyordu ve her şeyi onun için yapmak istiyordum.

"Seni deli gibi seviyorum biliyorsun değil mi?" dedim ondan uzaklaşarak.

"Seni daha çok seviyorum" diye yanıtladı ve bunu yaptığında dudağında biraz kan olduğunu fark ettim.

"Seni incittim." dedim parmağımla alt dudağını okşayıp akan kan damlasını silerken.

Kahretsin, o tam bir pislikti-Üzgünüm, çiller.

Dikkati dağılmış halde dudağını emdi...bana baktı.

"Bu farklıydı" bir saniye sonra beni bıraktı. Ve o kadar çok olmuştu ki.

Ondan uzaklaştım ve pantolonumu düğmeledim. Ona böyle davrandığım için kendimi suçlu hissettim, kahretsin, dışarıdaydık, Noah bunu yatakta yapmayı hak etti, duvara karşı değil, seni burada yakalayacağım, seni burada öldüreceğim.

- Neyin var senin?" dedi endişeyle bana bakarak.

Tekrar yaklaştım ve ellerimle yüzünü tuttum.

"Yok bir şey özür dilerim" dedim onu tekrar öperek. Elbiseyi kalçalarına kadar indirdim ve kaldığımız yerden devam etme dürtümle savaştım. "Doğum günün kutlu olsun" dedim gülümseyerek ve cebimden küçük beyaz bir kutu çıkardım.

- Bana bir hediye getirdin mi? - heyecanla sordu. O çok genç ve çok mükemmeldi. Ona bakmak bile beni iyi bir ruh haline sokuyor, ona dokunmak bile beni çıldırtıyordu.

"Beğenir misin bilmiyorum... belki çok sevimsizdir..." dedim birdenbire gerginleşerek. Daha önce bir kıza hiç bir şey vermemişti ve bundan zevk alamayacağından korkuyordu.

Dışarıdaki kutuya bakarken gözleri büyüdü.

- cartier? Gözleri benimkilere kaydı "Delirdin mi?"

Kaşlarımı çatarak açmasını bekleyerek reddettim.

Bunu yaptığında, küçük gümüş kalp karanlıkta parladı. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve rahat bir nefes aldım.

"Çok güzel" dedi parmaklarıyla dokunarak.

"Gittiğin her yere kalbimi de götüreceksin." dedim yanağına bir öpücük kondurarak. Bu şimdiye kadar söylediğim en sevimsiz şeydi ama bunu benden aldı, beni tam bir aşık pisliğine çevirdi.

Gözleri bana baktı ve nemlendiklerini gördüm.

"Seni seviyorum, seviyorum" dedi dudağıma bir öpücük kondurarak.

O öpücüğünü indirip kolyeyi üzerine yerleştirebilmem için onu arkasını dönmeye zorladığında gülümsedim. O elbisenin içinde boynu açıktaydı ve onu ensesinden öpmek zorunda kaldım. Titredi ve onu hemen ve o anda benimle gelmeye zorlamamak için derin bir nefes almak zorunda kaldım. Kolyeyi boynuna taktım ve gülümseyerek döndüğünde onu izledim.

- Bana nasıl görünüyor?" diye sordu yere bakarak.

"Her zamanki gibi mükemmelsin," dedim ona.

Geri dönmemiz gerektiğini biliyordum ve o anda yapmak istediğim son şey buydu. Onunla yalnız olmak istiyordum, şey, gerçek şu ki her zaman onunla yalnız olmak istemişimdir, ama özellikle şu anda, birbirimizi bu kadar uzun süredir görmediğimiz zamanlarda.

- Prezentabl mıyım? - masumca sordu bana.

Gülümsedim.

"Elbette," dedim gömleğimin düğmelerini ilikleyip yerdeki kravatı alırken.

"Bana bırak" dedi ve ben de güldüm.

- Ne zamandan beri kravat bağlamayı biliyorsun?-Bunu hiç bilmediğini bile bile sordum, üstelik ben o evde yaşarken bunu ona ben yapmıştım.

Düğümü atmayı bitirirken "Öğrenmek zorunda kaldım çünkü güzel erkek arkadaşım beni bir bekarlığa veda pedi karşılığında terk etti" dedi.

- güzel ha

Gözlerini devirdi.

-Geri dönelim yoksa herkes ne yaptığımızı bilecek.

Keşke tüm dünya bilse veletler kız arkadaşımdan uzak dursa ama yorumu kendime sakladım.

Önce gitmesine izin verdim ve bu arada bir sigara içtim. Noah'ın sigara içmemden hoşlanmadığını biliyordum ama sevmezsem deliridim.

Arkamı dönmeden önce bir şey dikkatimi çekti. İç çamaşırı ayaklarımın altına fırlatıldı.

Altında hiçbir şey bırakmamış mıydı?!

Geri döndüğümde, sinirlerim yüzeyde, onu bir grup arkadaşıyla konuşurken gördüm. O grupta iki erkek vardı ve birinin eli sırtındaydı. Sakinleşmek için derin bir nefes alıp yanlarına gittim. O salağı neredeyse itmeyecektim ama Noah beni görür görmez kolunu sırtıma doladı ve yüzünü göğsüme yasladı.

sakinleşiyorum Gözlerim o salağın gözlerine soğukça dikilmiş olsa da, bu jest yeterli olmuştu. Bana baktı, korktu ve başka bir kızla konuşmak için döndü.

- Lion'u gördün mü?-bana birkaç dakika sonra sordu.

Başımı salladım ve onu aramak için bahçede dolaştım. Jenna, Rafaela ve babamla konuşuyordu ama ondan hiçbir iz yoktu.

"Anne babamıza merhaba diyelim" dedim sinirle. Aylardır birlikte olmamıza rağmen Noah'ın annesi bana şüpheyle bakmaya devam etti.

Dürüst olmak gerekirse, ne babamın ne de Noah'ın annesinin ilişkimizi tam olarak kabul ettiğini düşünüyorum.

Babam gülümseyerek "Oğlum döndü" dedi.

"Baba" dedim selam vererek. "Merhaba Ella," dedim elimden gelen en iyi ses tonuyla. Rafaella şaşırarak bana gülümsedi ve bana sarıldı.

"Gelebildiğine sevindim," dedi bakışlarını Noah'a çevirerek, "Seni görene kadar çok üzgündüm.

Kızaran Noah'a baktım ve kalçasını sıktım.

- Peki ya şirkette? -diye sordu babam.

Piç kurusu beni, liderliği devralacak kadar deneyim kazanana kadar firmayı yöneten zorba bir pislik olan Steve Hendrins için çalıştırmıştı. Herkes benim mükemmel niteliklere sahip olduğumu biliyordu ama babam hala bana güvenmiyordu.

"Yorucu" dedim ona bakmamaya çalışarak.

"Gerçek hayattır" diye serbest bıraktı sonra. Cevabı beni daha kötü bir ruh haline soktu. Bu tür saçmalıkları dinlemekten bıkmıştım, velet gibi davranmayı bırakalı aylar olmuştu, bana uygun rolü üstlenmiştim ve günün bir dakikası bile durmadım. Sadece babam için çalışmakla kalmadım, aynı zamanda diplomamın bitmesine bir yıl ve önümde birçok sınav vardı. Sınıfımdaki insanların çoğu henüz bir hukuk firmasının ne olduğunu bile bilmiyordu ve ben zaten onu sorunsuz bir şekilde yönetebiliyordum, ama babam hala bana güvenmiyordu ve ben de asla güvenmeyeceğini biliyordum.

- Benimle dans eder misin? - O zaman Noah sordu, böylece ağzımdan biraz kabalık çıkarmamı engelledi - Tabii ki.

Ona dans pistine kadar eşlik ettim, yavaş bir şarkı koymuşlardı ve o partide umursadığım tek kişiye kötü ruh halimi veya öfkemi vermemeye çalışarak onu dikkatlice kendime doğru çektim.

"Kızma," dedi sonra, boynumun arkasını okşayarak.

Gözlerimi kapatıp okşamasının beni rahatlatmasına izin

verdim.

Elim beline gitti, sırtına hafifçe dokundu.

"İç çamaşırını açık bırakmışsın, benden kızmamı isteyemezsin" diye cevap verdim kötü konuştuğumu, onun suçu olmadığını, onun doğum gününü mahvetmeden çenemi kapatmam gerektiğini bilerek.

"Fark etmemiştim bile" diye yanıtladı, okşamasını durdurarak.

Ona baktım, çok güzeldi.

Alnımı onunkine dayadım.

"Özür dilerim." dedim güzel gözlerine bakarak. Bir saniye sonra bana gülümsedi.

- Bu gece kalacak mısın?-o zaman bana sordu.

Kahretsin, yine aynı tartışma. Orada kalmayacaktım, zaten aylar önce taşınmıştım ve babamın gözetimi altında olmaktan nefret ediyordum. Noah'ın şehre taşınmasını bekleyemezdim, her zaman yanımda olması her şey daha iyi olurdu.

"Yapmadığımı biliyorsun," dedim bakışlarımı ara sıra bizi izleyen insanlara çevirerek. Pek çok insanın ilişkimizi eleştirdiğini biliyordum ama umurumda değildi.

"Seni iki haftadır görmüyorum, biraz çabalayıp kalabilir misin?" diye sordu ses tonunu değiştirerek.

Böyle devam edersek sonunda tartışacağımızı biliyordum ve onun doğum gününü mahvetmek istemedim.

- Ve evin diğer ucunda uyumak? Hayır teşekkürler, kötü bir ruh halinde ağzımdan kaçırdım.

Ellerimden kurtulmaya ve pistten ayrılmaya çalıştı ama onu göğsümde sıkıca tuttum. Hiçbir yere gitmiyordu.

-Haydi çiller, kızmayın.

- Beni kızdırma?- bal rengi gözleriyle bana dik dik bakmayı bıraktı.

-Biliyorsun burada kalmaktan nefret ediyorum, canım istediğinde sana dokunamamaktan nefret ediyorum ve babamın bana söylemesi gereken saçmalıkları duymaktan nefret ediyorum.

Kahretsin, zaten tartışıyorduk.

-Peki o zaman ne zaman görüşürüz bilmiyorum çünkü bu hafta şehre gidemeyeceğim, final sınavları ve mezuniyetle meşgul olacağım.

Bok.

"Seni alırım ve birlikte biraz zaman geçiririz," dedim ses tonumu sakinleştirerek ve sırtını okşayarak.

İçini çekti ve uzağa baktı.

"Beni sevdiğini söyle," dedim, yüzünü tutup bana bakmasını sağlayarak.

Birkaç saniye sessizce beni izledi, birkaç saniye sonsuza dek gibi geldi. İstemsizce gerildiğimi hissettim.

- Söyle bana Noah...

Sonunda gözleri benimkilere döndü.

-Seni seviyorum.

Sonra yine net bir şekilde düşünüyordum.

Bölüm 3

NUH

Neredeyse tüm konuklar çoktan gitmişti. Jenna anneme merhaba diyordu ve Nick arkada Lion'la sigara içiyordu. etrafıma baktım; Partiden sonra kalan pisliğe ve her gün evi temizleyecek birine sahip olduğum için ilk kez minnettardım. Babası Nick'i bulmak için arkamı dönecekken Will beni merdivenlerin yanında durdurdu.

Utangaç bir gülümsemeyle, "Sana benden bir hediye vermek istedim," dedi, oğlununkine çok benzeyen bir gülümseme.

"Will, bana bir şey almak zorunda değildin, biliyorsun," dedim biraz utanarak.

"Elbette," diye yanıtladı, paketini görür görmez bana tanıdık gelen küçük bir kutu çıkardı.

Cartier. Bok.

Küçük kutuyu aldım ve küçük kadife yüzeye özenle yerleştirilmiş güzel beyaz altın küpelere baktım.

Tıpkı Nicholas'ın kolyesi gibi bir servete mal olmuş olmalılar.

Yukarı baktım ve Will'in yüzünü gördüm, sakindi, dingindi, sanki her gün yaptığı bir şeymiş gibi... Bunu Nicholas'ın yüzüyle, kolyesini açmamı beklerkenki gerginliğiyle karşılaştırmadan edemedim. onun tarafından söylensin Sevdiğimi söyledim; Bana pahalı küpeler vermek Will için zahmetsizdi, bunu annemle her zaman yapardı, ona pahalı hediyeler ve güzel mücevherler yağdırırdı.

"Çok teşekkür ederim Will, onları seviyorum, çok güzeller," dedim kutuyu kapatıp yanağından öpmek için parmak uçlarımda yükselerek. William'la ilişkim fena değildi, Nick'in aksine, buna güçlükle katlanabiliyordu, William bana onun kızıymışım gibi davranıyordu ve tipik düşkün bir baba olmamasına ve uzun sohbetlere pek düşkün olmamasına rağmen, en azından o olduğunu biliyordum. beni takdir etti ... sorun erkek arkadaşıma iyi davranmamamdı ve bu benim hiç hoşuma gitmeyen bir şeydi.

- Bir saniye sonra gülümseyerek sordu... ve tam o anda varlığını arkamda hissettiğimde oradaydı.

- Bu nedir?" diye sordu Nick.

Elleri arkamdan beni çevreledi ve gözlerini parmaklarımın arasındaki küçük kutuya diktiğinde yüzünü göremedim.

"Noah'a verdiğim bazı küpeler," dedi William kaşlarını çatmaktan kendini alamayarak, Nick her ortaya çıktığında bu onun bir alışkanlığıydı ve elleri bedenimdeyken bu ifade derinleşiyordu.

Nick'in arkamda gerildiğini hissettim.

-Noah küpe takmaz, delik bile açmaz. Kahretsin, Nicholas, kapa çeneni.

William bakışlarını açık kulaklarıma dikti ve yüzünde hayal kırıklığı gördüğümü sandım.

"Üzgünüm Noah," dedi üzgün bir şekilde, "Farkında bile değildim."

- Endişelenme dedim gülümseyerek ve aralarında oluşan gerilimi daha da kötüleştirmemeye çalışarak -Artık bunları yapmak için bir bahanem var- gülümsedim ve Nick'in elini tutmak için elimi indirdim. -Arkadaşlarımla vedalaşmalıyım, sonra görüşürüz Will.

William başını salladı ve bir an için Nicholas'a odaklandı; Nick'in bunca zamandır onu harika bir yüzle izlediğini bilmek için arkamı dönmeme gerek yoktu.

- Şaka mı bu? -sonra parmaklarımın arasında tuttuğum küçük kutuya dik dik bakarak ağzından kaçırdı. Buna üzülmesi gülünçtü ama öfkesini anlayabiliyordu. Doğum günümde bana bir mücevher verecek tek kişi olmak istemişti ve detayları bozması gereken kişi babası olmuştu.

"Nick, bunlar sadece küpeler" dedim elinden tutup onu dışarı çıkardım. Şans eseri kimse yoktu, gidecek sadece Jenna ve Lion kalmıştı, ben de onu sundurma sütunlarından birinin arkasına, diğerlerinden saklanarak gelene kadar sürükledim.

"Onları takmanı bile istemiyorum," dedi ciddi bir tavırla, "onun için kulaklarını delmeyi bırak, mümkün değil."

Birkaç derin nefes aldım. Tekrar tartışmak istemiyordum, bugün bir çocuk gibi davranıyordu ve ben sabrımın sınırına geliyordum.

"Nicholas, dur, bu çok saçma, onlar sadece küpe, senin hediyenle hiçbir ilgisi yok, seninki özel, bu bana verilen en güzel şey ve çok şey ifade ediyor çünkü senden geliyor" dedim gözlerine bakarak..

Dudaklarında bir gülümseme belirene kadar sözlerimi birkaç dakika düşündü.

- Hep mi alacaksın? -o zaman bana sordu. Bir yanım bunun onun için çok önemli olduğunu anladı, bir şekilde o kolyeye kalbini koymuştu ve göğsümün ortasında yoğun bir sıcaklık hissettim.

-Her zaman.

Gülümsedi ve beni kendine doğru çekti. Dudakları benimkilere sonsuz bir tatlılıkla dokundu, fazlasıyla tatlıydı. Öpüşü derinleştirmek için öne çıktım ama beni olduğum yerde tuttu.

- Daha fazlasını ister misin? diye sordu, araladığım dudaklarımın yanında. Neden beni düzgün bir şekilde öpmedi?

Gözlerimi açtığımda bana baktığını gördüm. Süsenleri muhteşemdi, o kadar berrak bir mavi ki tüylerimi ürpertti.

"Yaptığımı biliyorsun," dedim hızlı nefes alıp vererek ve yüzeydeki sinirimle.

Bu akşam benimle gel.

iç çektim Gitmek istedim ama gidemedim. Başlangıç olarak, annem Nick'le yatmamdan hoşlanmazdı ve bunu çoğu zaman Jenna'nın evinde olduğumu söyleyerek ona yalan söylediğim için yapardım ve ayrıca çalışmam gerekiyordu, dört finalim vardı. o hafta sınavlar ve başarısız olursam her şeyi oynadım.

"Yapamam" dedim gözlerimi kapatarak.

Eli, tüylerimi diken diken edecek kadar hassas bir okşamayla dikkatlice sırtımdan aşağı indi.

"Evet yapabilirsin ve bahçede kaldığımız yerden başlayalım" dedi dudaklarıyla kulağıma uzanarak.

Midemde kelebeklerin uçuştuğunu ve içimde büyüme arzusunu hissettim. Dili sol mememi okşadı ve sonra dişleri yerlerini aldı... Gitmek istedim... Ama gidemedim.

Uzaklaştım ve gözlerimi açıp onun gözlerine odaklandığımda bir ürperti hissettim... O kara bakışı, aynı zamanda beni korkutan o bedeni, bana sonsuz bir güven veriyordu.

"Sonra görüşürüz, Nick," dedim bir adım geri
giderek. Gözleri beni eğlendirmekle sinirlendirmek
arasında süzdü.

- Gelmezsen mezun olana kadar seks olmayacağını biliyorsun, değil mi?

Derin bir nefes aldım, kirli oynuyordum ama gerçek buydu. Bırakın şehre inip onu görmeye vaktim olmayacaktı ve babasıyla tanışmak istemediği için eve gelmek istemiyorsa... Birden üşüdüm.

"Sinemaya gidebiliriz" dedim kırık bir sesle.

Nick güldü.

"Tamam, ne istersen günah işle" dedi ve yaklaşarak dudaklarını alnıma şefkatli ve iffetli bir öpücük kondurdu. Bilerek yaptı, belliydi - İki gün sonra sinemaya gitmek için görüşürüz.

Onu geride tutmak ve kalması için yalvarmak istiyordum, ona ihtiyacım olduğunu çünkü sadece onunla kabus görmeyi bırakabileceğimi, bugün benim doğum günüm olduğunu söylemek istiyordum.

Bu sefer pes etme ve beni memnun etme sırasının onda olduğunu ama söyleyeceğim hiçbir şeyin onu o çatı altında tutmayacağını biliyordum.

Merdivenlerden aşağı süzülüşünü, Range Rober'ına binmesini ve arkasına bakmadan uzaklaşmasını izledim.

Sonraki iki gün biraz temiz hava almak için zar zor dışarı çıktım.

Kafama o kadar çok bilgi sığdırmak zorunda kaldım ki beynim patlayacakmış gibi hissettim. Jenna, öğretmenleri, erkek arkadaşını ve genel olarak hayatı yeşillendirmek için beni arayıp durdu, ne zaman sınav olsa histeriye kapılırdı ve ayrıca mezuniyet partisinin başındaydı ve yapamamak için hastalandığını biliyordu. hak ettiği tüm zamanı harcamak.

O gece Nicholas'la randevum vardı, sinemaya gidecektik ama Cuma günkü sınavım, son kalan sınavımla çok kötü gidiyordum. Onu görmeyi her şeyden çok istiyordum ama görürsem sinirlerimin bozulacağını biliyordum, bedenimde, bende yarattığı şey buydu, onun varlığı etrafımdaki her şeyi emiyor gibiydi ve biliyordum ki Kalsaydık yapmazdık, daha sonra çalışmaya devam etmeye odaklanacaktım. Onu arayıp söylemeye korkuyordum, üzüleceğini biliyordum, doğum günümden beri dört gündür görüşmüyorduk ve telefonda konuşmamıza rağmen oldukça dağılmıştık.

Bu yüzden ona bir mesaj göndermeye karar verdim. Sesini duyup dikkatimin dağılmasını istemiyordum, tartışma başlatmak, bana korkak falan diyebilirsiniz ama göndere bastığımda telefonumu sessize alıp onu unutmaya çalıştım. 24 saatlik bir süre için; sınavlar bittiğinde onu görecek ve istediğini yapacaktım ama şimdi bu son sınavla her şeyi kumar oynuyordum ve olabilecek en iyi notu almak istiyordum.

İki saat sonra, feci bir görünüm, dağınık saçlar ve korkunç bir ağlama ya da daha doğrusu birini öldürme arzusuyla, odamın kapısı zar zor bir sesle açıldı.

Başımı kaldırdım ve oradaydı. Dağınık saçları ve beyaz gömleğiyle favorim.

Kahretsin, benimle çıkmayı ayarlamıştı.

"Beni ektin," dedi sadece içeri girip kapıyı kapatıp kilitledikten sonra.

"Nicholas..." dedim onun ve benim tepkimden korkarak. Bugün kavga etmeye hazır değildim, fazlasıyla stresliydim, histeriktim.

"Gel" dedi yatağımın önünde durarak. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı, bir şeyler düşünüyor gibiydi ve hemen bağırıp çağırmamasına şaşırdım.

Onu öpmek istiyordum, dürüst gerçek buydu, her ne kadar her zaman istesem de, bana kalsa bütün günü onunla, onun kollarında geçirirdim.

Yataktan kalktım ve dizlerimin üzerinde durup beklediğim noktaya geldim.

Önünde durdum, çok güzeldi.

- Beni ayağa kaldırmak için bile aramıyor musun?-Dedi ki; ellerini belime yerleştirdi.

-Üzgünüm- dedim kırık bir şekilde-gerginim Nick, başarısız olacağımı düşünüyorum, hiçbir şey bilmiyorum ve başarısız olursam ne mezun olacağım ne de üniversiteye gireceğim ya da İstediğim işte çalışacağım, eğitimsiz kalacağım, sonunda annemle yaşayacağım, hayal edebiliyor musunuz? Sanırım... Dudakları beni hızlı bir öpücükle susturdu.

"Tanıdığım en inek insansın, başarısız olmayacaksın." Dudaklarını araladı ve gözleri şefkatle bana baktı.

-Nick'i uzaklaştıracağım, ciddiyim, sanırım sıfır alacağım.

hayal mi ediyorsun Sıfır mı? Profesör Lam'in favorisi olmayı bırakacağım ve tüm sınıfta en iyi notları almış olmama rağmen artık bana farklı davranmayacak ve ben ondan gerçekten hoşlanıyorum...

Dişleri kulağımı sertçe ısırdı.

-Bana o adam hakkında konuşmayı kes lütfen, beni olduğundan daha çok kızdırıyorsun.

Ağzımı kapatıp gözlerimle onu aradım.

"Sinir krizinin eşiğindeyim, Nicholas. Yüzünde
yaramaz bir gülümseme belirdi.

- Rahatlamana yardım etmemi ister misin?

O bakış, hayır, bana öyle bakma lütfen... o gömleğin içinde bu kadar seksiyken ve ben iğrençken bakma.

"Rahatım," diye yalan söyledim.

- O halde çalışmana yardım etmemi mi tercih edersin? Eli yüzüme düşen bir tutam saçı itti ve bu hareketin şefkatiyle içten içe iç çektim.

Nicholas çalışmama yardım ediyor mu? Bunun sonu iyi olamazdı, biliyordu.

"Gerek yok," dedim küçük bir ağızla. Olan şu ki, kalırsa tarihin sekizinci temasını bitirmek dışında her şeyi yapacağımızdan korktum ve evet, Nick çok iyiydi falan, ama başarısız olamadım.

Nick o seksi şekilde sırıttı ve ben onun geri adım atmasını, yatağın ucundan uzaklaşmasını izledim; Gömleğinin kollarını sıvadı, ayakkabılarını çıkardı ve kitabımı eline alırken oturmak için yatağın etrafından dolandı.

Ağzımın suyu akıyordu ve ikimizin o yatakta, aynı yorganın üzerinde notları karıştırırken ve çalışırkenki görüntüleri tüm duyularımı işgal etti. Nick birkaç dakika önce kaldığı yere gelene kadar sayfaları çevirmeye başladı.

Her şeyi unuttum, sınavları, üniversite sınavını, birdenbire kucağına oturup dilimin ucunu çenesinde gezdirmek istedim.

Yaklaşmaya başladım ve başını kaldırıp bana baktı.

Benim.

- Orada kal" dedi eğlenerek. "Hadi çalışalım çiller ve sen
Biliyor musun, belki sana bir öpücük veririm.

- Sadece bir?

Güldü ve notlarına geri döndü.

-Hadi başlayalım. Bu işi bitirir bitirmez, tüm stresinizi üzerinizden atacağıma söz veriyorum.

Ve bunu böyle söyledi, çok samimi. damarlarım titredi... aman tanrım,

neden bu kadar iyi olmak zorundaydı?

İki buçuk saat sonra konuyu baştan sona biliyordum. Nick iyi bir öğretmendi, sabırlıydı, beni şaşırttı ve bana her şeyi bir hikaye gibi anlattı; İç Savaş'la gerçekten ilgili ve dikkatli bir şekilde onu dinlerken birden fazla kez afalladım.

Americana, bana kitapta ya da notlarımda olmayan gerçekleri ve şeyleri bile anlattı.

Kitabı kapattığında konuyu detaylıca anlattıktan sonra mavi gözlerinde bir arzu kıvılcımıyla bana gururla gülümsedi.

On alacaksın.

Kulaktan kulağa gülümsedim ve üzerine atıldım, o da beni tuttu ve vücuduna doğru çekti. Yatakta dönüyoruz ve beni saatlerdir susamış gibi öpüyor. Dilimi ağzına soktum ve dudağımı ısırmadan önce onunla oynadı, emdi ve ardından ağzına koydu.

Hafifçe inledim, eli vücudumdan aşağı inerken bacağımı kaldırdı ve beline sardı. Bana karşı sert olduğunu hissettim ve tatlı bir baskı beni neredeyse cennete götürürken neredeyse gözlerimi devirecektim.

"Mesajını alınca sinirlendim" dedi gömleğimi kaldırarak ve karnımı keyifle öperek.

Gözlerimi kapatıp boynumu geriye doğru uzattım.

"Aman Tanrım"

"Sanırım," dedim bir saniye sonra, gözlerimi açıp ona, başını kaldırmış, bana heyecan ve eğlence arasında bakan adama baktım.

-Ama seninle çalışmak hoşuma gitti çiller... Sana daha ne çok şey öğretebileceğimi fark ettim- elinin şortumu aşağı çektiğini söylediğinde ve ben iç çamaşırımın içinde, onun altında, onun da ağzıyla kaldım. sakin hissetmek için vücudumun güneyine yakın.

Gerginleştim ve şilte üzerinde biraz hareket ettim.

Eli karnıma kondu ve beni hareketsiz kalmaya zorladı.

-Sana bir öpücük sözü verdim, değil mi?

Gözleri benimkilere yandı ve ben neredeyse eriyecektim.

-Nick...-Buna hazır olup olmadığımı bilmiyordum...daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştık ve birdenbire yataktan kalkıp koşmak istedim.

Nicholas, dirseklerini yüzümün iki yanında, ağzıma yaklaştı ve sakince bana baktı.

"Rahatla" dedi burnunu boynuma gömerek, beni kokladı ve beni dikkatlice öptü.

Gözlerimi kapattım ve vücudunun altında kıvrandım.

"Çok tatlısın..." dedi mideme doğru inerken, dudakları tenime sürtünerek titrememe neden oldu.

Hedefine vardığında birkaç dakika durdu. Onu orada, bacaklarımın arasında, o saf arzu bakışıyla görmenin benim için ne kadar erotik olduğunu açıklığa kavuşturmama gerek yok, başka hiç kimse için değil, benim için arzu.

Külotumu dikkatlice aşağı indirdi ve o kadar utandım ki gözlerimi kapattım, hoşuma gidip gitmeyeceğini bilmeden ve daha fazla düşünmeden olmasına izin verdim.

Dudakları önce kalçalarımı, sonra diğerini öpmeye başladı. Bacaklarımı ayırdı, ortasına yerleşti ve nefesini cinsiyetimde hissettiğimde neredeyse bilincimi kaybediyordum.

Ardından gelenler daha kötüydü, çok daha kötüydü.

"Tanrım..." dedim hareket etmekten kendimi alamayarak.

Elleri beni belimden tuttu ve dili aşırı hassas tenimde daireler çizmeye başladı... Ölüyormuşum gibi, zevkten ölüyormuşum gibi hissettim. Orgazm neredeyse hiçbir uyarı vermeden gelene kadar emiyor, öpüyor, yalıyor ve üflüyorum.

Bunu yaptığımı fark etmeden çığlık attım, çarşafları sıkıca tuttum.

Tanrım... hayatımın en erotik deneyimiydi.

İyileştiğimde Nicholas çenesini karnıma dayamıştı ve bana okyanusun dibinde hazine bulmuş biri gibi bakıyordu.

Kızardım ve o güldü ve kendini itip yanımda durdu. Çarşafı üzerime örttüm ve beni kollarının arasına aldı.

-Siktir, Noah...bunu sana neden daha önce yapmadığımı söyle bana.

Döndüm ve yüzümü göğsüne gömdüm. Nicholas hâlâ giyinmişti ve pantolonundan sertçe dışarı çıktığını görmek için bakmama gerek yoktu.

Ben de aynısını yapmak zorunda kalır mıydım?

Sinirlerim yeniden gerildi ama Nick başımın üstünden öptü ve doğrulup yataktan kalktı.

- Nereye gidiyorsun?" diye bağırdım kapıya doğru yürümeye başladığında.

"Şimdi gitmezsem, bunu bütün gece yapmayacağım," diye açıkladı bana ve sesinin biraz gergin olduğunu fark ettim.

Yastığın üzerinde yanımda duran pantolonu düşürdüğümüz yerden aldım ve giydim. Yataktan kalkıp yanına gittim.

"Cuma günü işim bitti, Nick ve bütün yazı kendimize ayıracağız."

Yanına gittim ve ona sevgiyle sarıldım.

Nick beni kollarının arasına aldı ve boyun eğmiş bir şekilde içini çekti.

-Sınavdan on alamadığın için benimle uğraşmak zorunda kalacaksın.

Güldüm ve onu izleyebilmek için göğsünden uzaklaştım.

"Teşekkürler... her şey için" dedim yine nasıl kızardığımı fark ederek. Uzanıp yanaklarıma dokundu.

-Sen hayatımda başıma gelen en güzel şeysin çiller, bana hiçbir şey için teşekkür etme.

Başımın tepesini öptüğünde ve beni orada bırakarak uzaklaşırken kalbimin mutlulukla şiştiğini hissettim ve büyük bir üzüntü hissettim.

Sınav mükemmel geçmişti, mükemmel. Daha iyi gidemezdi ve beş dakika sonra koridorda Jenna ile karşılaştığımda ikimiz de birbirimize baktık ve deli gibi zıpladık, insanlar bize bakmaya başladı, bazıları gülüyor, bazıları onları rahatsız ediyormuşuz gibi görünüyordu ama ben yapmadım. Umurumda değil, oradaki işim bitmişti, artık üniforma giymek zorunda kalmayacaktım, kız gibi davranılmayacaktım ya da notlarımı imzalamak için anneme göstermek zorunda kalmayacaktım ya da bu zırvalıkların herhangi biri. özgürüz özgürdük ve ben daha mutlu olamazdım.

- İnanmıyorum! -Jenna bana deli gibi sarılarak bağırdı. Kafeteryaya gittik ve içeri girdiğimizde tüm sınıf arkadaşlarımızın nasıl daha önce hiç olmadığı kadar ortalığı karıştırdığını, bağırdıklarını, dans ettiklerini, güldüklerini, alkışladıklarını duyduk, çılgıncaydı, tam bir partiydi. Diğer öğrenciler bize deliymişiz gibi baktılar ve diğerleri de kıskançlıkla çünkü o cehennemden çıkmalarına daha yıllar vardı.

Bir dakika sonra biz arkadaşlarımıza yaklaşırken Kat bize katıldı.

- Özgürüz! - dedi, sınavlarımızda her zaman taktığı inek gözlüğünü kaldırarak, kendimi tutamayıp güldüm.

-Üniformaları yakmak için sahilde ateş yakmayı planlıyorlar,
İçeride misiniz?-parlak bir gülümsemeyle bizi bilgilendirdi.

Jenna ve ben birbirimize baktık.

- Elbette! -aynı anda bağırdık, bu bizi isterik gibi güldürdü; Sarhoş gibiydik, mutluluktan sarhoştuk.

Bir saat sonra, sınıfla birlikte kutlama yaptıktan, sınıfları dolaşarak ve pratikte zaman kaybettikten sonra, bana kötüden çok iyi şeyler getiren okuldan ayrıldım. İlk başta ondan nefret ettiğimi hatırladım ama o olmasaydı UCLA'ya kabul edilmeyecektim ve her zaman hayalini kurduğum gibi İngilizce çalışamayacaktım.

Nick kapıda beni beklediğini mesaj atınca irkildim. Arabasının yanında duruyordu ve benim mutluluktan ışıldadığımı görünce yüzünde inanılmaz bir gülümseme belirdi. Ne kadar mutlu olduğumu kontrol edemedim, koştum ve kendimi onun kollarına attım; elleri beni hızla tuttu ve romantik bir filme yakışır bir öpücükle eriyip eriyene kadar dudaklarımla onun dudaklarını aradım.

Okulu bitirmiştim, en iyi notları almıştım, asla karşılayamayacağım bir üniversiteye gidecektim, dünyanın en sevdiğim erkek arkadaşına sahiptim; ve iki ay içinde önümde muhteşem bir gelecekle bir üniversite kampüsünde tek başıma yaşayacaktım.

Hiçbir şey daha iyi gidemezdi.

4. Bölüm

NİCK

Kızım mezun olmuştu. Yardım edemedim ama dünyanın en gururlu erkeği olduğunu hissettim, sadece seksi değildi, aynı zamanda kahretsin, inanılmaz derecede zekiydi. Kursu en iyi notlarla bitirmiştim, üniversiteler kurayla çekmişti ve sonunda kendi okuluma gitmeye karar vermiştim.

üniversite, burada, Los Angeles'ta. Başlangıçta niyeti olan Kanada'ya geri dönseydi ne yapardı bilmiyorum ama sonunda burada, şehirde kalmaya karar verdi.

Gerçek şu ki, daireme taşınmasını bekleyemezdim, ona henüz söylememiştim ama niyetim gelip benimle yaşamasıydı. Ailemizin biz çıkmaya başladıktan hemen sonra üzerimize koymayı bırakmadığı tüm o lanet kısıtlamalara katlanmak zorunda kalmaktan bıkmıştım.

Noah kaçırıldığından beri annesi tamamen paranoyaklaşmıştı ve sadece bu da değil, hem babam hem de Rafaella çocuklarının flört etmesi konusunda ne kadar isteksiz olduklarını göstermeye başlamışlardı. Her şey yavaş yavaş soğumuştu ve artık onlarla yaşamadığımdan, ilk başta düşündüğüm gibi her şey normale dönmek yerine, tam tersi olmuştu. Noah'ın evime zar zor gelmesine izin verdiler, üstelik gece kalmasına bile izin vermediler, kesintisiz birlikte olabilmek için her türlü saçmalığı icat etmek zorunda kaldık.

Babamın veya karısının ne söyleyeceği umrumda değildi, zaten bir yetişkindim, 22 yaşındaydım ve yakında 23 olacaktım, gerçekten ne istersem yapardım ama Noah için aynı şey değildi. Beş yılımızı almanın gelecekte bizim için birçok sorun yaratacağının farkındaydım ama bunların başımı bu kadar çok ağrıtacağını hiç düşünmemiştim.

Noah'ya karşı dikkatli olmuştu, onun genç olduğunu anlamıştı, hâlâ ergenlik çağındaydı ama onunla birlikteyken öyle görünmüyordu. Noah, kendi yaşındaki hiç kimsenin acı çekmeye zorlanmadığı ve onda iz bırakan, bazen benim bile sahip olmadığım bir olgunluk deneyimi yaşamak zorunda kalmıştı; gerçi artık on sekiz yaşına geldiğine göre gerçek, her şeyin değişeceğini umuyordu. Annesi tüm bu saçmalıklara bir son vermek zorunda kalacaktı. Ondan uzakta olmaktan nefret ediyordum ve birlikte vakit geçirmek için gittikçe daha az fırsatımız oluyordu.

Derecemi bitiriyordum ve babamdan bağımsız olmak istiyordum. Kahretsin, işimde fena değildim, matematikte ustaydım, her zaman öyleydim ve Leister Enterprises'da finansa girmekle ilgileniyordum. Şimdi başka bir şirkette, babamın dokuz ay önce açtığı yeni şirkette staj yapıyordum; doğru biliyordum

Şirkette olmazsa olmazımdı ama babam yıllar önce emekleme döneminde olan çeşitli sektörlere yatırım yapmaya başlamış; şirketin yönetimini bana bıraksa bundan faydalanabilirdim, başarılı olabileceğimi biliyordum ama bana güvenmedi, bazı yetki ve sorumlulukları bana kaplumbağa hızında, küçük damlalarla devretti. Ben bıkmıştım. Ya bir yıl sonra şirketi yönetmeme izin verirdi ya da kendi başıma ve sıfırdan başlayacaktım, tamamen yetenekliydim.

Artık hukuktan mezun olmak için hiçbir şeyim kalmamıştı ve kendi kendime finans ve muhasebe alanında yüksek lisans yapmaya başlamıştım. Sınavlara girer girmez, herhangi bir şirket beni kendi saflarına almak isteyecekti, bu yüzden babam tüm bu saçmalıkları yapmayı bıraksa iyi olur.

Birkaç dakikalık isteksizliğin ardından arabadan indim ve babamın evinin kapısına yaklaştım. Anahtar hala bendeydi ve kapıyı çalmadan içeri girdim. Noah'ı yarın mezun olacağını kutlamak için yemeğe götürecektim, sınıfının düzenlediği partiyle çok meşgul olacağını biliyordum ve törenden sonra annesi de onunla yemek yemek istiyordu. yani ya bugün dışarı çıkacaktık ya da yine herkesle paylaşmak zorunda kalacaktı. Kulağa bencilce geldiğini biliyordum ama onu kendim için istiyordum, sadece kendim için. Son birkaç aydır, okuldaki onca saçmalık, benim San Francisco'ya seyahat etmem ve ailemizin engelleriyle birlikte, onunla birlikte olmak istediğim zamanın yarısını bile geçirememiştim. Ayrı geçirdiğimiz her zaman, sonrasında Noah ile nasıl etkileşim kurduğumu etkiledi.

İyi bir erkek arkadaş olmak, ona olmam gerektiği gibi tatlı ve saygılı davranmak istiyordum ama kahretsin, onu bir hafta görmediğimde, onu binlerce kez becermeyi düşündüm ve ben de unutuyordum. kolayca kız arkadaşımın henüz on sekiz yaşında olduğunu yeni tanıştım.

İçeri girdiğimde, o evde yaşarken zar zor fark ettiğim o yüksek tavanlara bakmadan edemedim. Parayı hiç umursamadım ya da eh, hiçbir zaman onun için endişelenmek zorunda kalmamıştım; ama artık kendimle başlamak istediğime göre, büyüdüğüm gibi yaşayabilmek istiyordum ama babamın beni desteklemesi pahasına değil, kendi başıma başarmak, Noah'ı güvende hissettirmek istiyordum. benim tarafım. Şehirdeki dairem ucuz değildi ama küçüktü, tek bir daireydi, iki odalı, küçük bir oturma odası

oturma odası ve mutfak, fena değildi ama geleceğim için istediğim şey de bu değildi. Noah'a, sahilin yanında, onu bikinili olarak istediğim kadar görebileceğim büyük bir ev vermek, ona sörf yapmayı, kumda şenlik ateşi yakmayı öğretmek ve birkaç yıl içinde bir aile. Tamam, çok hızlı gittiğimi biliyorum ama o kıza deli gibi aşıktım, planlar yapmaktan ve birlikte geleceğimizi düşünmekten kendimi alamadım.

"Merhaba, Nick" Rafaella mutfaktan çıkarken beni karşıladı. Kızı kadar parlak olmasa da her zamanki gibi ışıl ışıldı.

Rafaella'nın anneminkine benzeyen altın sarısı saçları vardı ve gözleri masmaviydi. Noah ondan çok farklıydı ama aynı boy, boy ve muhteşem vücudu annesinden almıştı. Babamın zevki kötü değildi, kabul edilmesi gerekiyordu.

- N'aber? - Nazikçe dedim, gözlerimi merdivenlere çevirmekten kendimi alamadım. İçimden Rafaella'yla sohbet etmek gelmiyordu, bu yüzden Noah bir an önce aşağı gelse iyi olur.

- Nereye gideceksin?- kollarını önümde kavuşturarak bana sordu.

"Onu yemeğe ve yürüyüşe çıkaracağım." dedim sinirimi bozmamaya çalışarak. Onu nereye götürdüğü kimin umurundaydı?

Geç gelme, tamam mı? Yarın büyük bir gün ve dinlenmesi gerekiyor - Ona cevap vermekten kendimi alıkoymalıydım ve Noah merdivenlerden aşağı gelmeseydi bunu yapabilirdim. Işıldayan gülümsemesi dikkatimi çekti ve tüm sıkıntılarım ve kötü ruh halim, gözlerim vücuduna takılır takılmaz yok oldu. Her zamanki gibi muhteşemdi. Üstü dar, beli bol, dizlerinin hemen üstüne kadar uzanan bir elbise giymişti. Sıcaklıklar artmaya, yazı karşılamaya başlamıştı ve o bacakları bir kez daha görmeme izin verdiği için havaya daha fazla teşekkür edemezdim.

Noah annesini görmezden geldi ve neredeyse koşarak dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. Ona sevgi dolu bir öpücük vermekten fazlasını vermeyi isterdim ama gözlerim arkamızdan Rafaella'nın kaşlarını çattığını görmüştü.

"Gidiyoruz anne" dedi benden uzaklaşıp annesini yanağından öperek.

Onu çektim, bir an önce oradan çıkmak istedim.

- Geç kalma Noah! diye bağırdı.

Noah bana baktı ve dudaklarını büzdü. Bu durumdan kendisinin de bıktığını biliyordu ama en azından henüz annesiyle yüzleşmeyecekti.

Kötü ruh halimin beni etkilemesine izin vermemeye çalışarak onun için arabanın kapısını açtım. Sırtını koltuğa dayadı ve beni aradı. Zar zor makyaj yapmıştı ama sürdüğü küçük rimel kirpiklerini kilometrelerce gibi göstermişti.

Bir eliyle yanağımı okşarken tatlı bir gülümsemeyle "Kızma" diye sordu. Bir saniyeliğine gözlerimi kapattım.

-Ben kızmıyorum.

Dudaklarını benimkine yaklaştırdı ve ben de bir elimi beline dolayarak onu kendime doğru çektim. Vücudunu benimkine yapıştırırken derisinin çok çıplak olduğunu hissettim.

- Sütyen takmıyor musun?

Kalbim çoktan atıyordu, Noah'ı sikeyim, bunu bana yapma yoksa yemeğe yetişemeyeceğiz.

Yanakları aşırı çekici bir pembeye boyanmıştı.

"Bu elbiseyle ona ihtiyacım yok," dedi basitçe.

"Beni öldüreceksin." dedim onu derinden öperek. Dili benimkini aradı, hissettiğim aynı tutkuyla, elimi o elbisenin altına sokmak istedim, kahretsin...

geri döndüm

-Hadi yoksa annen vaktinden önce beni öldürür. Onu alnından öptüm dedim.

Nefesi benimki kadar hızlıydı ama onu arabaya bindirdim ve kendimi sakinleşmeye zorladım.

Yolculuk güzeldi, Noah mezuniyeti için heyecanlıydı ve oraya varmamız için geçen yirmi dakika içinde susmadı. Bazen bir şey için heyecanlandığında elleriyle yaptığı jestler beni eğlendiriyordu, örneğin şimdi ellerinin kendi canları varmış gibi görünüyordu.

Ancak restorana vardığımızda sustu ve gözümün ucuyla gözlerinin büyüdüğünü gördüm.

"Nicholas, burası çok pahalı," dedi, otomatik olarak elbisesine ve ayakkabılarına bakarak.

"Sen mükemmelsin ve bugün özel bir gün," dedim elinden tutup kapıya yaklaşırken.

"Leister adına bir rezervasyonum var," dedim bir an önce yemeğe oturmak isteyerek. Akşam yemeğini ne kadar erken yersek, onunla o kadar çabuk yalnız kalabilecektim.

"Buradan gelin," dedi ve istendiği gibi bizi tenha bir alana götürdü. Artık beni dinleyebilirler, o akşam yemeği kapak başına 100 dolara mal oldu.

Oturduk ve Noah'ın şaşkınlıkla etrafına bakınmasını izledim. On aydır ailemle, zenginlerle çevrili yaşıyordum ve hala alışamamıştım. Bu onun hoşuma gitmişti, parayı pek umursamadığı için, onu bir McDonald's'a götürseydim o kadar mutlu olurdu, bundan emindim.

- Menüyü ister misin? - dedi garson dönüşümlü olarak ikimize de bakarak.

"Ne sipariş edeceğimi zaten biliyorum, Noah?" Biraz çekinerek garsona baktı. Eğlenerek gülümsedim, böyle durumlarda ne kadar genç olduğumu anlayabilirdiniz.

"Beni sor" dedi gülümseyerek.

Garsona döndüm.

-İki tabak pastırma ve mevsim mantarlı dana bonfile ve içecek...-Noah'a bakarak dedim.

-Kola sıfır.

Neredeyse yüksek sesle gülecektim. Bana kaşlarını çattı, Tanrım, çok sevimliydi.

- Benim için bir bardak Pinot Noir, teşekkürler.

Garson başını salladı ve bizi yalnız bıraktı.

"Pinut ne?" dedi bana gülerek.

"Pinot Noir," diye tekrarladım, elini ellerimin arasına alıp gülümseyerek.

-Senin gibi erkek fatma olmadığım için üzgünüm, Bay

Şarap Uzmanı. Güldüm.

"Şarap uzmanı değilim," dedim, özellikle de bunun gibi yerlerde binlerce kez yemek yemek zorunda kaldığımdan bu konuda çok şey biliyor olmama rağmen.

"Bugün çok güzel görünüyorsun" dedim ona, tercihen benim evimde ve yatağımda çıplakken yalnız kalabilmeyi dileyerek.

Gülümsedi ve ardından garson içeceklerimizle geldi.

Bana bir bardak şarap sunarken merakla bana baktı.

- Denemek ister misin?" dedim bir yudum aldıktan sonra.

Başını salladı ve ona bardağımı verdim. Aynı bardağımdan içiyor olması beni ateşledi, biliyorum, aklımı kaybediyordum.

Uzmanı oynayarak önce çıkardı, sonra dudaklarına götürdü. Benimle nasıl dalga geçtiğini görmek beni eğlendiriyordu.

- Hoşuna gitti mi?

Gözleri camın üzerinden bana baktı.

-Lezzetli ama Coca Cola'mı tercih

ederim. Gülerek başımı salladım.

Bize yemeği getirdikten kısa bir süre sonra yemek lezzetliydi ve Noah yemekten zevk alıyor gibiydi, ona söylediğim şeylere gülümsedi ve güldü, rahatlamış görünüyordu ve ben de birkaç yıldır içimde biriken gerilimi sakinleştirmeye başladım. günler, bilmememe rağmen, hareketlerinin tek bir detayı, bilinçsizce elini dövmesinin olduğu yere götürmesi, öpmeyi o kadar çok sevdiğim o dövmesi...

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var..." dedi rahatsız edici bir sessizliğin ardından. Ona merakla baktım ve kızardığını görünce daha da arttı.

- Ne oluyor?

Soruyu ağzından kaçırdığı anda pişman olduğunu anladım.

"Yok bir şey boşver" dedi bardağı dudaklarına götürerek, sonra gözlerini benimle geçirmeye cesaret edemeden buza bakmaya başladı.

"Söyle bana," dedim o küçük kafadan neler geçtiğine dair en ufak bir fikrim olmadan.

O sessizdi. Kahretsin.

-Noah, hemen konuşmaya başla- Bana bunu yapmasından nefret ediyordum, düşündüğüm ya da hissettiğim her şeyi bilmek istiyordum, kesinlikle hiçbir şeyden utanmasını istemiyordum, üstelik o kadar ilgisini çekmişti ki yapmazdım. Bana söylemeden gitmesine bile izin vermemek aklından geçiyordu.

Gözleri birkaç saniye benimkilerle buluştu ve ardından rengârenk saçlarından bir bukleyle oynamaya başladı.

"Düşünüyordum da... biliyorsun, geçen gece ne oldu, sen..." dedi kıpkırmızı kesilerek.

Gülümsememeye çalıştım, bunun hakkında konuşmamız gerekeceğini biliyordum. Hiç böyle bir şey yapmamıştık, Noah'la yavaş yavaş gitmek, onu azar azar seksle tanıştırmak ve her şeyden önce hazır olana kadar beklemek istemiştim.

"Seni ne zaman emdim...?" Tepkisinden keyif alarak konuşmaya başladım.

-Nicholas! - dedi telaşla, iki tarafa da bakarak- Tanrım, unut gitsin, bunu burada konuşmak nasıl aklıma geldi bilmiyorum...

Elini tuttum ve parmak boğumlarını öperek ağzıma götürdüm.

"Sen benim kız arkadaşımsın, benimle ne istersen konuşabilirsin, peki ya geçen gün?" dedim onu rahatlatmak için, bu konularda utançtan ölmek üzere olduğunu biliyordum, bazen biraz kabalık yaptığında zaten kontrol etmiştim. benden kaçtı- Benden hoşlanmıyor musun?

Tabii ki hoşuna gitmişti, duyulmasın diye yüzünü kapatmak zorunda kalmıştı. Kahretsin, bunu şimdi konuşmamız mı gerekiyordu? Ağzımdan Noah'ı hatırladıkça zorlandığımı hissettim.

"Evet hoşuma gitti, o değil" dedi elimle oynayarak. Şimdi onu ters çevirmiş ve bir parmağıyla avucumun çizgilerini çizmişti.

Bir ürperti hissettim; Bunun sonu pek iyi olmayacaktı.

Sakin kalmaya çalışarak bardağı dudaklarıma götürdüm.

-Seninle aynısını yapmamı ister misin diye merak ediyordum.

Neredeyse ağzımdakileri tükürecektim. Kıkırdadım ve elini bıraktım.

Noah'ın gözleri şaşkınlıkla genişledi ve bana utanç ve arzuyla baktı, evet, o bal rengi gözlerin altında arzu görebiliyordum ve kahretsin, Noah'la yer yer seks sohbetleri yapmaya devam edemezdim.

halk. Sadece beni çevreleyen, beni emen, bana zevk veren ağzının görüntüsü...

- Bitti mi?" diye sordum sorusunu duymazdan gelerek. Bana şaşkınca baktı ve bir saniye sonra başını salladı.

Hesabı istedim ve beklerken gözlerimi ona diktim.

- Neyin var senin?" dedi bir saniye sonra. Hiçbir şey anlamıyor gibiydi, üstelik endişeli görünüyordu.

- Benim neyim var dedim, sesim sinirli çıkmıştı ama değildim, yanıyordum, kahretsin, doğum gününden beri yapmamıştık ve benimle seks hakkında konuşmaya ve beni emmeye başladı. Kalabalık bir restoranın ortasında. -Hadi buradan gidelim.

Hesabı ödediğimde Noah'ı arabaya çektim. Arabayı vitese taktım ve doğruca anayola çıktım.

- Sorum seni rahatsız etti, öyle mi? - dedi garip bir sesle.

Ona bakmak için döndüm ve sonra onun bir pislik olduğunu anladım. Gözü yaşlıydı. Kahretsin, daireye ulaşamayacaktık. Uçurumun yanındaki bir tarlaya gittim. Gece o kadar karanlıktı ki uzaktan deniz seçilmiyordu ama denize çarpan dalgaların sesi kulağıma kadar geliyordu.

Arabayı durdurdum, koltuğu geriye ittim ve sonra aynısını Noah için yaptım. Onu üzerime gelene kadar çektim ve hiçbir şey söylemesine izin vermeden dudaklarımı onunkilerle birleştirdim. Dilimle ağzını açtım ve beni içten içe tüketen bir tutkuyla okşamaya başladım.

"Sorun beni tahrik etti, olan bu," diye açıkladım, giydiği elbiseyi çekip başının üstünden geçirerek. Kahretsin, sütyeni yoktu ve göğüsleri okşamam için serbestti.

Sırtındaki elimle onu ağzıma getirdim ve dudaklarıma bir meme ucu getirdim. Diğer eli diğer göğsünü okşarken, onu okşayışım altında yavaşça eritirken kesik kesik bir nefes verdi. Ellerini saçlarımın arasından geçirdi ve beni aynı ilgiyi arzulayan diğer göğsüne yönlendirdi.

Bir saniye sonra geri çekildim ve ona baktım. Gözleri arzuyla parlıyordu ve tam o sırada ona girmemek için kendimi kontrol etmem gerekti.

şiddet ve ön hazırlıklara veya düşmanlığa yol açmadan.

"Beni deli ediyorsun" dedim ağzımı boynuna yaklaştırıp baştan aşağı yalayarak. Diğer elimle külotunun kumaşını ayırdım ve altına parmağımı soktum, o kadar ıslaktı ki hiçbir engel olmadan kaydı.

- Nicholas, diye bağırdı, ona iki tane koyduğumda. Tıpkı ona öğrettiğim gibi elime doğru hareket etmeye başladı ama bu şekilde gelmesine izin vermeyecektim, olmaz, benimle içeri gelecekti.

Tam gelecekken durdum. Eli saçımı geriye doğru çekti.

- Ne yapıyorsun?- dedi karanlık bir bakışla ağzından, gülme isteğimi bastırmam gerekiyordu, biz bunu yaparken Noah'ın sinirlenmesi hiç olmamıştı ve içindeki en kötüyü ya da kötüyü ortaya çıkardığını biliyordum. en iyisi, nasıl baktığına bağlı.

"Bugün benim sıram bebeğim," dedim onu kaldırıp sinekliğimi açarken.

Noah'ın benimle tanışmadan önce doğum kontrol hapı kullanıyor olması rahatlatıcıydı, tıpkı şimdi yaptığı gibi onu tam olarak hissedememekten nefret ederdi; Çılgına dönme arzuma rağmen ona dikkatlice girdim. Onu incitmek istemedim ama tepkisi o kadar tutkuluydu ki hemen gelmemek için kendimi durdurmak zorunda kaldım. Üzerimde hareket etmeye başladı ve onu sabit tutmak için onu sıkıca tutmak zorunda kaldım.

"Yavaş" dedim alınlarımızı birleştirip gözlerinin bana odaklanmasını bekleyerek. Bunu yaptığında, onu dudaklarından hızlı bir şekilde öptüm, nefeslerimiz derinden öpüşmemiz için çok hızlıydı.

Onu kaldırdım ve onu tamamen doldurarak üyemin üzerine yavaşça indirmesini sağladım. Başını geriye attı ve ilkel içgüdülerimi yeniden dizginlemek zorunda kaldım.

Onu geri koydum ve benim istediğim gibi hareket etmeye başladı; sonunda ikimiz de hızımızı artırdık ama sürekli birbirimize bakıyorduk, elleri sıkıca omuzlarımdaydı ve ben de onu beline sıkıca sardım, Noah'a kadar gidebildiğim kadar hareket ettim.

beni mest eden bir zevk çığlığı attı. Bir araya geldik ve o zevkle iç çekmeyi bırakana kadar hareket etmeyi bırakmadım...

"Seni seviyorum." dedim konuşabilecek duruma geldiğimde. Ellerim çıplak sırtında çok yavaş bir şekilde yukarı ve aşağı kayarken, onu üstümde yatırdım, başı boynumdaydı.

Bana cevap vermedi, sanırım uyuyordu ya da konuşamayacak kadar bitkindi. Ama sonra dudaklarını boynumda hissettim. Şefkatli, yumuşak bir öpücük, Noah'tan bir öpücük.

"Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor" dedi sonra.

Onu yüzüme bakmaya zorladım. Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerimle gözlerine baktım.

- Neden ağlıyorsun?

Noah ile her zaman paniğe kapılırdım, her zaman onun bir yanının benden kilometrelerce uzakta olduğunu, bir yanını sakladığını hissederdim ve bana tamamen benim olmadığını, ben gelene kadar olmayacağını hissettirirdi. İkisi arasında hâlâ orada olduğunu bildiğim o engeli yıktım.

"Beni asla bırakmayacağına söz ver," dedi sonra.

Bundan nasıl şüphe duyabilirdi? Onun onu senin bir ömür boyu sevebileceğinden daha çok sevdiğini anlamadı mı? Onsuz dünyamın karanlık bir gece, gezegensiz, yıldızsız, hiçbir şeysiz bir evren olduğunu anlamadı mı?

Seni hayatımda asla bırakmayacağım.

Gözleri bir saniye rahatlamış, sonraki saniye mutlu görünüyordu. Sözümü mühürleyerek dudaklarımı onunkilerin üzerine koydum.

Bölüm 5

NUH

mezun oluyordum Daha önce böyle bir şey yaşadınız mı bilmiyorum ama bu harika bir duygu; Hala en zor kısmı yaşadığımı biliyorum, hala üniversiteye gitmem gerekiyordu ve aslında perspektifle baktım, hala

En kötüsü geride kaldı ama liseden mezun olmak hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir şey. Bu, olgunluğa doğru bir adım, bağımsızlığa doğru bir adım ve o kadar ödüllendirici bir duygu ki, yaşıtlarımla birlikte isimlerimizin okunmasını beklerken tüm vücudum titredi.

Alfabetik sırayla gidiyorduk, bu yüzden Jenna birkaç sıra arkamdaydı. Tören, okul bahçelerinde zarif bir zarafetle 2015 sınıfı yazan büyük panolarla mükemmel bir şekilde organize edilmişti. Eski lisemdeki törenlerin nasıl olduğunu hâlâ hatırlıyordum ve yanılmıyorsam birkaç dekoratif balon ve başka pek az şeyle spor salonunda yapılırdı. Burada bahçeleri çevreleyen ağaçları bile süslemişlerdi.

Akraba ve arkadaşların oturduğu sandalyeler, okulun renklerine uygun yeşil ve beyaz çok pahalı kumaşlarla kaplandı. Aynı yeşil renkte olan önlüklerimiz ünlü bir terzi tarafından tasarlanmıştı ve okul tahtamdan sarkan 2015 Swarovski pırlantalarıyla yapılmıştı, çılgıncaydı, inanılmaz bir para israfıydı ama zamanla şok olmamayı öğrenmiştim. milyarderlerle çevrili yaşıyordu ve onlar için bu normal bir şeydi.

-Noah Morgan!-sonra mikrofona bağırdılar. Şaşırdım ve unvanımı almak için gergin bir şekilde merdivenlerden yukarı çıktım. Akraba sıralarına parlak bir gülümsemeyle baktım ve Nick ile annemin benim kadar heyecanlı bir şekilde ayakta alkışladıklarını gördüm.

Annemin deli gibi zıpladığını görünce güldüm, müdürle el sıkıştım ve diğer mezunların arasına katıldım.

Ortalamada beni onda iki aşan kız, diplomalarımızı aldıktan sonra sahneye çıktı ve mezuniyet konuşmasını yaptı. Heyecan verici, eğlenceli ve çok güzeldi, kimse daha iyisini yapamazdı. Yanımdaki Jenna biraz gözyaşı döktü ve ben de onun örneğini takip etmemeye çalışarak güldüm.

Sadece bir yıldır orada olmama rağmen, hayatımın en güzel yıllarından biri olmuştu. Önyargılarımı bir kenara bırakarak, o okulda sadece muhteşem bir üniversite öncesi hazırlık değil, aynı zamanda harika arkadaşlar edinmiştim.

Kat yanımdaydı, yüksek sesle sümkürüyordu ve konuşmayı bitirdiğinde hepimizin beklediği sıra geldi.

- Tebrikler 2015 sınıfı, özgürüz! diye heyecanla mikrofona bağırdılar.

Hepimiz ayağa kalktık ve keplerimizi kafalarımıza fırlattık. Jenna beni neredeyse nefesimi kesecek bir şekilde kucakladı ve Kat, cüppemizin içinde ağlayarak bize katıldı.

- Ve şimdi parti! - Jenna alkışlayarak ve deli gibi zıplayarak bağırdı. Gülmeye başladım ve çok geçmeden çocuklarını karşılamaya gelen binlerce akraba etrafımızı sardı. Üçümüz bir an için vedalaştık ve ilgili ebeveynlerimizi aramaya gittik.

Arkamdan beni sıkıca saran kollar beni yerden kaldırdı.

- Tebrikler, inek!-Nick kulağıma dedi, beni yere yatırdı ve yanağıma yüksek sesli bir öpücük kondurdu. Döndüm ve kollarımı boynuna doladım.

- Teşekkür ederim! Hala inanamıyorum!- dedim yüzümü boynuna gömerek ve kolları bana sımsıkı sarılarak.

Beni yere bıraktı ve ben onu öpmeden önce annem belirdi ve ikimizin arasına girerek beni kollarının arasına aldı.

- Mezun oldun Noah!" diye bağırdı bir kız öğrenci gibi zıplayarak beni de aynısını yapmaya zorladı. Güldüm, Nick'in hoşgörüyle başını sallayıp anneme ve bana gülmesini izledim. William yanımızda durdu ve annem beni bıraktıktan sonra bana sevgiyle sarıldı.

"Sana bir sürprizimiz var," dedi bir an sonra. Üçüne

şüpheyle baktım.

- Ne yaptın?" dedim gülümseyerek.

Nick elimi tuttu ve beni çekti.

"Haydi," dedi ve üçünü bahçe boyunca takip ettim. Etrafımızda o kadar çok insan vardı ki otoparka varmamız zaman aldı.

Baktığım her yerde dev fiyonklu arabalar vardı, bazıları parlak renkli, diğerleri aynalara balonlar bağlıydı. Anne

Tanrım, hangi baba 18 yaşındaki bir çocuğa bu kadar büyük arabalar alacak kadar deli olabilir?

yıl?

Sonra Nick iri ellerinden biriyle gözlerimi kapadı ve beni otoparkta yönlendirmeye başladı.

- Ama ne yapıyorsun?-Kendi ayağıma takılınca gülerek sordum. Huzursuz edici bir heyecanın ürpertisini hissetmeye başladım.

Olmayacak mı...?

Annem, "Bu taraftan, Nick," dedi, hayatımda söylediğinden çok daha heyecanlıydı. Nick beni vücudumu döndürmeye zorladı ve durdu.

Bir saniye sonra eli gözlerimden çekildi ve çenem kelimenin tam anlamıyla düştü.

-Dime Ne O çevrilebilir kırmızı HAYIR dır-dir için Fısıldadım inançsızlık içinde.

- Tebrikler! -William ve annem parlak gülümsemelerle bağırdılar. Nick yüzüme birkaç anahtar sıkıştırdı.

"Beni ziyaret edememek için daha fazla mazeret yok," dedi mutlu bir şekilde, eğilip beni ağzımı kapatmaya zorlayan bir gagalamadan önce.

- Sen delisin! - Dünyaya döndüğümde histerik bir şekilde bağırdım. Kahretsin, bana kahrolası bir Audi aldılar.

- Aman Tanrım! - Deli gibi bağırmaya başladım.

- Beğendin mi?-diye sordu William.

- Şaka mı yapıyorsun? -Aşağı yukarı zıplayarak cevap verdim, Tanrı o kadar coşkuluydu ki ne yapacağımı bile bilemedim.

Annem ve William'a koştum ve onları neredeyse nefeslerini kesecek şekilde kucakladım.

"Cidden inanmıyorum." dedim arabaya binerken. Güzeldi, kırmızı ve parlaktı, baktığınız her yerde parlıyor gibiydi.

Yanımda birkaç sevinç çığlığı duyuldu, mezun olduğu için araba verilen tek kişi ben değildim, o otoparkta herhangi bir zanaat mağazasındakinden daha fazla dev fiyonk vardı ve bu kesin.

Yanıma binen Nick, "Bu bir Audi R8 Spyder," dedi. Başımı salladım, hala şoktaydım.

"Bu inanılmaz," dedim, anahtarları yerine koyup motorun tatlı mırıltısını dinleyerek.

-İnanılmazsın, dedi ve içimde beni beşinci cennete götüren bir sıcaklık hissettim.

Bakışlarında ve o an hissettiğim mutlulukta bir an kayboldum. Annem dünyaya geri dönmek için beni iki kez aramak zorunda kaldı. Yanımdaki Nick kıkırdadı.

- Lokantada buluşalım mı? diye sordu, William onu omuzlarından kucaklarken.

Annem şehrin en iyi restoranlarından birinde rezervasyon yaptırmıştı. Bütün aile yemek yedikten sonra mezuniyet partisini yaptım. Size daha önce de söylediğim gibi, St. Mary's öğrencileri spor salonunda balonlarla parti vermekle yetinmediler, nokta; Beverly Hills'deki Four Seasons'ta rezervasyon yaptırmışlardı ve sadece en iyi ikramı ve 500'den fazla kişiyi ağırlayabilecek en büyük balo salonunu kiralamakla kalmamış, aynı zamanda hepimiz uyuyabilelim diye otelin iki katını da kiralamışlardı. o gece ve ertesi güne kadar eve gitmemek. Çılgıncaydı ve ilk başta şikayet etmiştim, çünkü tüm bunlar bizim tarafımızdan ödenmişti, bir meslektaşımızın babası otelin sahibi olduğu için indirimli, ama buna rağmen çok paraya mal olmuştu.

"Mezuniyetimi bir gemi yolculuğunda yaptık, ancak beş gün sonra eve döndük," demişti Nicholas bursumun ne planladığına dair şaşkınlığımı ona anlattığımda. Bu cevaptan sonra düşüncelerimi kendime saklamaya karar verdim.

O harika arabayı sürmeye başlamak için heyecanla hevesle başımı salladım. Koltuklar bej deriydi ve o yeni araba kokusuyla her şey o kadar yeniydi ki... hayatımda daha önce hiç duymadığım bir koku...

Anahtarlarımı kontağa koydum ve okulu geride bırakarak otoparktan çıktım... sonsuza dek.

"Noah, rahatla, çok ileri gidiyorsun," diye azarladı Nick yanımda. Rüzgâr yüzümüze vuruyor, saçlarımızı geriye savuruyordu ve ben gülmekten kendimi alamadım.

Güneş batıyordu ve o anda sahip olduğum manzaralar etkileyiciydi, yanımdan arabalar geçti, gökyüzü pembe ve turuncu arasında bin bir renge boyandı ve yıldızlar berrak, bulutsuz gökyüzünde görünmeye başladı. Mükemmel bir yaz gecesiydi ve Nick'le gerçekten birlikte olmak zorunda olduğum bir buçuk ayı düşünerek gülümsedim, sınav yok, iş yok, hiçbir şey yok, ben taşınmadan önce birlikte olmak için altı haftamız vardı. şehir ve o mükemmel geleceğe gülümsemekten kendini alamadı.

"Kahretsin, sana bu arabayı almamalıydık," diye tısladı yanımda. Gözlerimi devirerek ona baktım ve yavaşladım.

- Mutlu musun nine? - dedim onu dürterek. Koşmayı seviyordum, bu yeni bir şey değildi.

Bana ciddi bir şekilde bakarak, "Hız sınırını aşmaya devam ediyorsun," diye ekledi. Onu yok saydım, 100'e inmeyecektim, 120 iyiydi, ayrıca o şehirde herkes koştu ve bu yüzden sevdim.

"Genlerini değiştiremezsin herhalde" dedi bir saniye sonra, şaka olsun diye söylemişti, biliyordu ama yüzündeki gülümseme donup kalmış gibiydi ve sonunda yok oldu.

Babamı bir daha düşünmemek için tüm gücümle çabalamıştım, hele o gün, var gücümle uğraştım ama aklıma ne gelirse gelsin, bütün arkadaşlarımı anne babalarıyla görünce nostaljiden kendimi alamadım. o özel günde Babam delirmeseydi ve ölmeseydi mezuniyet nasıl olurdu diye merak edip durdum. Yanımda oturanın Nick olmayacağından ve beni yavaşlamam için zorlamadığından da emindim...

Ama o ne halt düşünüyordu? Babam bir alkolikti, öldürücü içgüdüleri olan bir suçluydu, beni öldürmeye çalışmıştı, benim sorunum ne? Onu nasıl özleyebilirim? Hiç var olmamış ve olmayacak bir hayatı nasıl hayal etmeye devam edebilirim?

- Noah?-Bana Nick dediğini duydum. Farkında olmadan neredeyse 60'a kadar yavaşlamıştım, yanımdaki arabalar düdük çalarak beni geçtiler. Başımı salladım, yine kendimi kaybetmiştim.

"İyiyim" dedim gülümseyerek ve birkaç dakika önce kendimi içinde bulduğum o öfori durumuna geri dönmeye çalışarak. Gaza bastım ve hala kalbimde hissettiğim o sızıyı görmezden geldim.

Restorana varmamız fazla uzun sürmedi. Çok güzeldi, oraya hiç gitmemiştim ve yemeği denemek için heyecanlandım. Anneme, en iyi çikolatalı pastayı yedikleri sürece nerede yediğimin önemi olmadığını söylemiştim; benim isteğim buydu.

Annem ve Will düşmek üzereydiler ve ben arabadan indim ve Nick yanıma geldi. Çok yakışıklıydı, koyu renk pantolonu, beyaz gömleği ve gri kravatıyla, onu bu kadar iş adamı dediğimde görünce aşık oldum. Bana sadece benimleyken yaptığı bir şekilde gülümsedi ve hala giydiğim sabahlığı çıkarmak için yanımdan geçerken kara gözlerle beni izledi. Altına açık pembe bir tulum giymiştim, bir eldiven gibi vücuduma yapışmıştı ve sırtımda geometrik şekiller vardı, deri parçaları görünür haldeydi.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi elini sırtımın alt kısmına koyarak ve beni dikkatle kendine doğru çekerek. Giydikleri topuklularla bile aynı boyda değildik. Gözlerim dudaklarına kilitlendi, ne kadar çekiciydi, her şeyiyle ve o benimdi, başka kimsenin değil.

"Sen de," dedim iltifatlarımdan ne kadar az hoşlandığını bilerek gülerek. Nedenini anlamadı, ama ne kadar yakışıklı olduğunu söylediğinde gerçekten rahatsız oldu. Bu bir sır değildi, sadece üç dakikadır park yerindeydik ve şimdiden beşten fazla kadın ona tamamen utanmazca bir eleştiri yapmak için dönmüştü.

Daha bir şey söyleyemeden beni bir öpücükle susturdu.

"Bugün geceyi birlikte geçirdik" dedim bir saniye sonra ayrıldığında. Öpücük benim zevkime göre çok kısa sürmüştü.

Gözleri arzuyla bana baktı.

"Seni kaçırmayı ve bütün yaz gelip benimle katta yaşamanı sağlamayı düşünüyorum" dedi sonra.

Bir an için, ikimizin aynı çatı altında, anne babanın olmadığı bir ortamda yaşadığımız görüntüsü kalbimi kabarttı... gerçi çılgıncaydı tabii.

"Sana hayır demezdim," dedim şaka yollu, ardından gelen sessizliğin tadını çıkararak. Bu tepki beklenmiyordu.

Restoranın kapısına doğru yürümek için hamle yaptım ama beni çekti ve olduğum yerde sabit durmaya zorladı.

Çok zarif giyimli birçok insan, zarif bir şekilde dekore edilmiş devasa kapılardan girip çıkıyordu.

- Gelir misin?-diye sordu beni arabaya doğru köşeye sıkıştırarak.

Ellerimi boynuna kaldırdım ve ona sarıldım, onu kendime doğru çektim. Onu dudaklarından öpecekti ama sorusuna bir cevap bekleyerek geri çekildi.

O oyuna devam etmek isteyerek eğlenerek gülümsedim.

"Geceleri seninle, çıplak... senin yatağında geçirmek umurumda olmaz," dedim, parmaklarımdan biriyle saçlarını okşayarak.

Gözleri bana aç baktı. Onu baştan çıkarıyordum, bunda gerçekten iyi olduğumu keşfettiğim bir taktikti ama Nick toplum içinde kışkırtılmaktan nefret ederdi.

"Kazamayacağın bir şeye başlama," dedi ve eğilip dudaklarımı onunkilerin arasına aldı; şimdi başımı geriye atmaya karar veren bendim.

Gözlerimiz buluştu, benimkiler eğlendi, o tehlikeli ve son derece seksiydi.

Dudaklarımla ona dokunmadan önce gözlerini nasıl kapattığını görünce ağzımı boynuna yaklaştırdım. Belli bir noktada ağzıma tek bir dokunuşun onu tamamen devre dışı bıraktığını keşfetmişti.

Yanından geçemeyeceğimi biliyordum, bir otoparkın ortasındaydık ve ailelerimiz gelmek üzereydi ama onu o kadar çok istiyordum ki...

"Bu gece..." dedim çenesine sıcak öpücükler kondurup boynuna inip dilimin ucunu kulağına kaydırarak- Beni senin yap, Nick.

Sonra eli belime kondu, diğer eli de boynuma gitti ve beni başımı geriye atmaya zorladı.

Geldiğimizden beri yapmak istediği gibi beni öpmeden önce "Seni benim yapmak zorunda değilim, sen benimsin" dedi.

Dili tereddüt etmeden ve tevazu göstermeden ağzıma girdi; dizginlenemez bir çılgınlıkla benimkine saldırdı, benim tadımı çıkarmak ya da beni cezalandırmak için, tam olarak ne olduğunu bilmiyordu.

Varlığının metabolizmama kattıkları inanılmazdı, teması, her şeyi, beni çıldırtıyordu, ne kadar zaman geçerse geçsin, dün bütün günü birlikte geçirmiş olmamızın bir önemi yoktu... ondan bıktım, bizi mıknatıs gibi birleştiren çekim acısını hiç kaybetmedim.

Ama bedenim erimeden, daha doğrusu çölün ortasında bir şenlik ateşi gibi tutuşmadan önce, bir boru sesi bizi birbirimizden uzaklaştırdı. Kendime zarar verdim ve otomatik olarak elimi ağzıma kaldırdım. Kahretsin.

"Annen," dedi sertçe.

"Baban," diye karşılık verdim.

İşin aslı, ikisi de bize baktı. Annem arabadan indi

ve bize doğru geldi.

- Kendini kesebilir misin? Halka açık bir yerdeyiz," dedi, Nick'e suçlarcasına bakarak. Gerçek şu ki, son zamanlarda ona oldukça kötü bakıyordu, bu hiç hoşuma gitmemişti, onunla bu konuyu konuşmam gerekecekti. William bir saniye sonra ortaya çıktı.

Oğluna attığı bakış tüylerimi ürpertti.

"Yemek yiyelim," dedi soğuk bir sesle, annemin elinden tutarak. Nicholas kaşlarını çattı, her zaman ebeveynlerimizin yanında olduğu için gergindi ve bir saniye sonra elimi tuttu.

Parmaklarının eklemlerimi yavaşça okşadığını hissettim.

- İyi misin?" diye sordu dudaklarıma bakarak.

Başımı salladım, beni sadece ısırmıştı, başka bir sefer zevkten eriyecektim ama aniden yolumuzu kesmişlerdi.

Tanrım, onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordu.

Restorana girdiğimizde burayı mezuniyet kutlaması için seçenlerin sadece biz olmadığımızı fark ettim. Yanından geçerken birkaç sınıf arkadaşım beni karşıladı ve hepsine mutlu bir şekilde gülümsedim. Sayaç bizi terasta hazırlanmış bir masaya götürdü. Bir havuzun yanındaydım ve hem masamızı hem de masamızı binlerce mum sarmıştı.

açık havada yemek yemeyi tercih eden insanlar gibi. Mekan çok rahattı ve piyanonun dinlendirici müziği uzaktan geliyordu; Birkaç dakika sonra piyanonun canlı çalındığını fark etmedim.

Nicholas yanıma oturdu ve anne babamız karşımızda. Neden bilmiyorum ama bir anda kendimi rahatsız hissettim.

Evimin mutfağında dördümüz pizza yemek başka şeydi, böyle bir yerde hep birlikte akşam yemeğine oturmak başka şeydi; Ayrıca, Nick ailesiyle akşam yemeğine kalalı aylar olmuştu ve ben atmosferdeki gerilimi hissetmekten çok dokunabiliyordum.

İlk başta her şey çok iyiydi, annem her zamanki gibi su altında bile sessiz değildi, her şey hakkında konuştuk, yeni arabam hakkında, üniversite hakkında, Nick hakkında, işi hakkında, William'ın yeni şirketi hakkında, Nick'i tanıdığım hakkında Bir gün yönetmenliği dört gözle bekliyordum ve yavaş yavaş kendimi daha rahat hissetmeye başladım, artı annem bize bir çift olarak hitap etmedi ki bu, nasıl baktığınıza bağlı olarak oldukça rahat veya sinir bozucu olabilir.

Annem, muhtemelen haftalardır tutunduğu şeyi bırakmaya ancak tatlıdan sonra, ben bir parça lezzetli çikolatalı pastayı bitirdikten sonra karar verdi.

Dördümüz başka bir şey yiyemezken "Sana bir sürprizim daha var" dedi. Bir bardak suyu ağzıma götürdüm, o kadar tatmin olmuş ve mutluydum ki bir saniye sonra yapacağı bombayı beklemiyordum- Dört haftalığına kızlar için Avrupa'ya bir geziye gidiyoruz!

Bekle?

Herkese merhaba! Aradan çok zaman geçmedi, bir haftadan az bir süre ve işte bir bölüm daha, ne dersiniz? Bölümleri daha hızlı yüklememi istediğini biliyorum ama ben kitabı yazarken bu imkansız. Umarım beğenmişsinizdir ve lütfen düşüncelerinizi bana bildirin, her zaman olduğu gibi yorumlarınız için ölüyorum :) Herkese çok öpücükler!!!

Bölüm 6

NİCK

Mümkün değil.

Sanırım o kadına öyle bir bakış attım ki bir an babam bile söyleyecek söz bulamamıştı. Yanımdaki Noah birkaç saniye bana baktıktan sonra sessiz kalmıştı.

- Anne, çıldırdın mı? - sahte bir sevinçle haykırdı.

Neden rol yapıyordu? Bütün yaz bensiz dünyanın öbür ucuna gitmeyeceğini neden ona söylemedim?

-Yaşlanıyorsun ve üniversiteye gideceksin...-

Rafaella bana bakmadan konuşmaya başladı, bu yüzden konuşmaya devam etti, gözleri yüzüme çarpsa, korkudan donakalmış dudaklarının hareketini hemen durduracağından emindim. -Bence bu, birlikte bir şeyler yapmak için son şansımız ve muhtemelen benim kadar heyecanlı olmayacaksın, b-b-ama-Y

sonra ağlamaya başladı.

Ölümcül dürtülerimi kontrol etmeye çalışarak bardağı ağzıma götürdüm. Noah'ın elini masanın altında o kadar sıkı tutmuştum ki, uyuyakaldığını sandım, ama ya öyle, ya da kendimi kaybedip tüm gücümle yuttuğum bin bir küfürü ağzımdan çıkarmaya başlayacaktım.

Babam bir an bana göz ucuyla baktı ve bardağı dudaklarına götürdü.

Onun fikri miydi? Karısına bu çılgınca fikri veren o muydu?

Ama neyi merak ediyordum, elbette bu onun fikriydi, kahrolası yolculuğun parasını o ödüyordu.

Sonra son umudum da söndü.

Noah yanımda "Tabii ki gitmek istiyorum anne" dedi ve sözleri suratıma tokat gibi inmişti.

Bu kararda hiçbir şey çizmediğimden mi? Orada oturup ne halt ediyordu?

Masanın altından elini bıraktım; Giderek daha fazla sinirleniyordum; Ya oradan çıktım ya da düşündüğüm her şeyi ağzımdan kaçıracaktım ama sonra anladım ki gitmekle hiçbir şeyi çözemeyeceğim, başka bir sefer olay çıkaracaktım ama şimdi bunun bana bir faydası olmayacaktı. , ciddiye alınmak istiyorsam, bizi ciddiye almalarını istiyorsam kalmalıydım ve

Benim fikrimi sunun: Kız arkadaşımı bir ay boyunca benden alamayacaklardı.

Elini bıraktığımı gören Noah yüzünü bana çevirdi. Bir saniyeliğine ona baktım ve bunun benim kadar ona da eziyet ettiğini gördüm, şey, bir şey bir şeydi.

Rafaella başka bir şey söyleyemeden sözünü kestim.

- Seyahat parasını ödemeden önce bize danışmanız gerektiğini düşünmüyor musunuz?

Sanırım az önce kullandığın o sakin ses tonuyla bu soruyu sormak için tüm irademi kullanmıştım. Eğer gerçekten istediğini söylemiş olsaydı, şu şekilde bağırırdı: Ama senin derdin ne? Birlikte olduğumuzu, on beş yaşında olmadığımızı ve benim odama tıkılıp kalmak istediğimizi bir an için öğrenirsen lanet olası cesedim üzerinden bir aylığına Noah'ı benden alacaksın. en az bir hafta boyunca, buharımız bitene ve lanet olası güneşe çıkmak zorunda kalana kadar sevişmek ve sevişmek için apartman dairesinde!

Rafaella bana döndü. Noah'ın annesinin beni erkek arkadaşı olarak kabul edeceğine dair tüm umudun kaybolduğunu o bakışla anladım. Beni Noah olarak istemiyordu ve yüzü bunu açıkça ortaya koyuyordu.

-Nicholas, kızım on sekizine yeni girdi, o hala bir kız ve onunla bir ay tatil yapmak istiyorum, anlamak bu kadar mı zor?

Ben bir şey diyemeden Noah savunmama geçti.

"Anne ben kız değilim tamam mı?" dedi saçlarını geriye atarak. Tamam, mükemmel sinirlendim, böyle hoşuma gitti, devam et Noah. -Nick'le böyle konuşma, o benim erkek arkadaşım, bu yolculuktan memnun olmama hakkı var.

Mutlu olmamak yetersiz bir ifadeydi ama konuşmasına izin verdim.

Rafaella şimdi kızına baktı, daha önce ağlamaktan gözleri hâlâ yaşlıydı ve takındığı işkence dolu yüz bende kusma isteği uyandırdı.

- Seyahate çıkacağım.

O?!

"Ama bu son olacak, bir dahaki sefere ya hepimiz gideriz ya da ben gitmem" diye ekledi sözlerinin beynim tarafından nasıl işlendiğini görmezden gelerek,

birdenbire her şeyi kırmızı göreceğini.

Annesi gülümsedi ve vücudumda öyle bir sıcaklık hissettim ki ayağa kalktım. Babam bana baktı, gözleriyle beni uyardı.

"Ben gidiyorum" dedim sesimi kontrol etmeye çalışarak. Birine o kadar çok vurmak istiyordum ki ellerim yumruk olmuştu. Noah yanıma geldi. Benimle gelmesini isteyip istemediğini bilmiyorum, annesine olduğu kadar ona da kızgındım.

Babam etrafına bakınarak, "Nicholas, otur," dedi.

Her zaman lanet olası görünüşler ve yüzündeki her zaman o hayal kırıklığına uğramış ifade. Çıkışa doğru yürümeye başladım, Noah'ı beklemek için bile durmadım, biraz temiz hava almam gerekiyordu.

Dışarı çıktığımda, doğruca arabaya gittim, anahtarların bile bende olmadığını, onun benim arabam olmadığını fark ettim. Arkamı dönüp sürücü kapısına sırtımı yasladım. Noah benim olduğum yere doğru yürüyordu.

Giydiği topuklu ayakkabılar bana ayak uydurmasına izin vermemişti. Cebimden bir sigara çıkarıp yaktım, içiyor olmamın onu rahatsız etmesi umrumda değildi.

Yanıma geldiğinde durdu, yanakları kızarmıştı, gözleri benimkileri arıyordu. Bakışlarımı restorana giren insanlara sabitledim. Sigaramdan bir nefes çektim ve ona ulaşacağını ve onu rahatsız edeceğini bildiğim için dumanı üfledim, yani, beni bir aylığına terk etmek istediği için ona hizmet etti.

Nicholas, ben...

"Kes sesini Noah," diye sözünü kestim.

Derin bir nefes alıp yüzüne baktığını duydum. Ani olmuştu, biliyordu ama o anda hissettiklerini nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu. Onun üzerinde hiçbir hakkımın olmamasından nefret ediyordum, sekiz aydır çıkıyor olmamızın bir önemi yoktu, benim kız arkadaşım olup olmamasının bir önemi yoktu, onun hakkında hâlâ hiçbir şeye karar vermemiştim ve bu 5 yılın ikimiz arasında bir uçurum gibi göründüğünü fark ettiğim bu anlarda, çünkü benim gibi 23 yaşında bir kız olsaydı böyle bir şeyi tartışıyor olmazdık. anne olmayın

Arada, kararları bir çift olarak birlikte alırdık ve şu anda birini öldürmek gibi bir duygum olmazdı.

- Ne yapmamı istedin? - dedi sonra, öne çıkıp kendini önüme koyarak.

Yine suratına duman üfleyecektim ama o kadar da salak değildi. Yüzümü çevirdim, tuttuğum nefesi bıraktım ve ayağa kalkıp onun vücudunu sardım ve sigarayı benden uzağa fırlattım.

Ona sırtımı döndüm ve bakışlarımı sağımdaki ağaçlara diktim. Noah'sız bir ay, bir ay, tüm planlar, onunla yapmak istediğim her şey, şimdi her şey boka sarmıştı, bir gezi planlıyordum, onu yanıma almak, birlikte yerleri ziyaret etmek istiyordum. Yazın her günü ona sevgiyi göstermeyi, vücudunun ve arkadaşlığının tadını çıkarmayı, onu benim yapmayı teklif etmiştim, kahretsin, çünkü o benimdi, annesinin değil, daha önce koyması gereken bendim ve yapmamıştı. .

ona döndüm.

-Anahtarları ver, seni partine götüreyim.

Sessiz kaldı, beni izledi. Tavrımla onu incittiğimi biliyordum ama umurumda değildi, şu anda değil. Ona hakaret edecek ya da kızmayacaktım, çünkü saniyeler geçtikçe ona yaz boyunca sahip olamayacağım, onu benden almış oldukları düşüncesiyle daha çok sinirlendim. sadece bir aydı ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sessizce iç çekti ve çantasına uzandı. Bana anahtarları verdi ve tek kelime etmeden yolcu koltuğuna oturdu.

Böylesi daha iyi, eğer benimle tartışmaya başlarsa, yaptıklarımın sorumluluğunu almazdım.

Bölüm 7

NUH

Arabadaki gerginlik bıçakla kesilebilirdi.

Öfkeliydi, bunu biliyordum, bunu gözlerinde görmüştüm ve kendini tutuyordu, başka bir günde olup da bugün yüzüme bağıracağı her şeyi kendine saklıyordu.

Bakalım, öfkesini anlamıştım ve koca bir ayı geçirmemden hoşlanmadığını çok iyi anlamıştım ama ne yapabilirdi ki? Annem bir gezi ayarlayıp parasını ödemişti, reddedemezdim, annemdi. Hep mezuniyetimden, üniversitemden, evim için mobilyaları birlikte almaya nasıl gideceğimizden, ben gitmeden önce yazın nasıl tadını çıkaracağımızdan, Avrupa'yı sırt çantamızla gezeceğimize dair şakalar yapmıştık. Bana verdiği isimle, geçen yazı hala onun küçük kızı olarak paylaşabilirdim. Bir yanım o geziye çıkmak istiyordu, bana hayatı ve sahip olduğum her şeyi veren kadınla baş başa kalma fırsatını gerçekten kaçırmak istemiyordum, onu öylece reddedemezdim.

Diğer, oldukça önemli olan kısmı da, Nicholas'ı dört hafta boyunca görmemeyi düşünmekten dolayı vücudu ağrıyordu. Planlar da yapmıştım, ayrıca günün her saniyesini dairesinde onunla geçirmek istiyordum, özellikle de yakında çalışmaya başlamak zorunda kalacağımı ve San Francisco gezilerinin sadece iki hafta sürmeyeceğini bildiğim için. yaptığı sonuncusu

Oturduğum yerden ona baktım. Gözleri yola sabitlenmiş, elleri şiddetle direksiyonu tutuyordu. O kafanın içinde dönen şeylerden korkuyordum ama bana kızmasın diye ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmiyordum.

- Benimle konuşmayı düşünmüyor musun? - O zaman dedim, cesaretimi toplayarak.

Çenesini sımsıkı kenetlerken boynundaki damarların gergin olduğunu görmeme rağmen bana bakmadı bile.

Bir saniye sonra, "Geceni mahvetmemeye çalışıyorum, beni kışkırtma Noah," dedi.

Niyet mi? Beni, hem onu hem de annemi ve aralarında şekilleniyormuş gibi görünen o aşk-nefret ilişkisini mahvetmişti.

"Nicholas, bunun için beni suçlayamazsın, gitmeyi reddedemezdim, o benim annem" dedim kendimi kaybederek.

- Ve ben senin erkek arkadaşınım! diye bağırdı, beni ürküttü. Zaten oradaydık, sonunda tartışacaktık ve bu o gece istediğim son şeydi. Yüzünü bana çevirdi ve gözlerinde bana her şeyi anlatmak istediğini gördüm.

"Yapma, beni taşla sert arasına koyma, annemle senin aranda seçim yapmaya zorlama" dedim sesimi kontrol ederek.

Nicholas arabayı hızlandırdı ve ben kapıyı tutmak zorunda kaldım.

Sonra arada Four Season'ı gördüm. Devasa bir araç kuyruğu inip araçlarını aldırmak için sıraya girdi. Sınıf arkadaşlarımdan birkaçı eşleriyle birlikte oradaydı ve yüzlerindeki gülümseme beni kıskandırdı.

Bir değişiklik olsun diye benimki çoktan gitmişti.

Bir Mercedes'in arkasında durdu ve bana döndü.

-Seçmek zorunda kalsaydım, her zaman seni seçerdim; Şimdi in, ben gidiyorum, öyle soğuk bir tonda söyledi ki, vücudumdaki kan dondu. Ona inanamayarak baktım, ses tonundan incindim ama bununla ne demek istediğinden dolayı kendimi suçlu hissettim. Dünyada en çok sevdiğim iki insan arasında seçim yapmamalıydım, bu farklı bir aşktı, tamamen farklı, annemi her şeyden çok seviyordum ama Nicholas'la açıklanamazdı, acıtan, hayran olduğum ama o yoğunluğundan dolayı beni korkuttu, annemin bana bağırması ya da bana korkunç bir şey söylemesi önemli değildi, o benim annemdi, her zaman öyle olacaktı ama öte yandan, Nick'in dudaklarından çıkan incitici bir söz beni yere yıkmak, nefessiz bırakmak, kalbimi kırmak çünkü hiçbir şey yazılmamıştı ve en büyük korkum onu kaybetmekti.

- Kalmayı düşünmüyor musun?" dedim titrek bir sesle. Kahretsin, o terk edilmişlik, bağımlılık duyguları, beni bırakmasını istemiyordum, yanımda olmasına ihtiyacım vardı, bu geceyi, erkek arkadaşımın olması gereken bir geceyi onunla paylaşmak istiyordum.

Bakışlarını benden ayırdı ve bakışlarını resepsiyona giden dik merdivenlerden çıkan insanlara dikti.

"Hayır, ben de sana arabadan inmeni söyledim," dedi nefret ettiğim, bana eski Nicholas'ı hatırlatan o ses tonuyla.

Öfkenin vücudumu sardığını hissettim. Hiç alakam olmayan bir şey için bana para ödemesi hiç adil değildi.

"Siktir git Nicholas, üç haftadan fazla bir süre sonra geceyi birlikte geçirecektik ve boşa gideceksin" dedim ona çantamı alıp saçımı geriye attım, gittikçe daha çok sinirleniyordum- Eh, şimdi Gelmeni istemiyorum, şimdi gidebilirsin "Sensiz çok daha iyi vakit geçireceğim!" diye bağırdım kapıyı açmak için eğilerek.

Sonra eli kolumu yakaladı, beni geri çekti ve ona bakmam için zorladı.

"Kızman umurumda değil, ama orada ne yaptığına çok dikkat et," dedi, kolumu sıkıca tutarak.

ona ters ters baktım Şimdi bana kıskançlığıyla mı geldi?

"Merak etme, bütün futbol takımını becereceğim, seni rahatsız etmez" dedim arabadan inip onu gözden kaybetmek isteyerek ama beni duyunca gözleri deli gibi bana baktı. şunu söyle. Eli yüzüme gitti ve çenemi yakaladı ve beni kendisine daha da yaklaştırdı.

-Hayatta yine böyle bir şey söylersin.

Ya nefesimi tutardım ya da hemen arabadan iner ve ortalık sakinleşsin diye aramıza mesafe koyardım ya da sonunda bir gözyaşı sağanağına kapılırdım ya da o an aklıma gelen her şeyi ona bağırırdım. o an

Elinden kurtuldum ve beni durdurmasına izin vermeden arabadan indim. Pislik arabaya binmemi beklemedi bile, bir lastik gıcırtısıyla yan çıkışta gözden kaybolana kadar hızlandı, lastiklerimden bir gıcırtı geldi çünkü o benim arabamdı, üstelik beni burada öylece yatarak bıraktı. Lanet olası partiden bıktıysam kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

Birçok öğrencinin heyecanla konuştuğu ve girmeyi beklediği merdivenlere yöneldim.

Jenna ya da Kat'ı aradım ama onlardan hiçbir iz yoktu, düştüğümde mutlaka orada olacaklardı. Sınıfımda birlikte yürüyebileceğim birkaç kız vardı ama onlara gidip çok mutluymuşum gibi davranmak içimden gelmiyordu, çünkü değildim, kızgındım, sinirliydim ve incinmiştim.

- Ah, Morgan!

Aslan'ın gülen yüzüyle karşılaşmak için yüzümü çevirdim. Yüzüm aydınlandı, bundan emindim. Tıpkı Jenna'da olduğu gibi

en iyi arkadaşım ve sırdaşım ol, sonunda Lion'u neredeyse aynı şekilde sevmiştim. O muhteşem bir insandı, sevecen, kibar ve hiç de korkutucu değil. İlk başta, özellikle Nicholas'ın arkadaşı olduğumdan beri öyle düşünmüştüm; ama hiçbir şey gerçeklerden bu kadar uzak değil, Lion çok tatlıydı ve beni karşılamaya geldiğinde ona kocaman sarıldım.

- Mezuniyetin için tebrikler! -Bir saniye sonra gitmeme izin verdi dedi.

"Teşekkür ederim" dedim gülümseyerek.

- Ve Nick?-Onu etrafımda arayarak sordu. Gülümseme yüzümden kayboldu.

"Gitti, kavga ettik," dedim dişlerimi sıkarak.

Lion, beni şaşırtarak kahkahayı bastı. ona ters ters baktım

"Sana bir deniz salyangozu gibi yapışması için yarım saat veriyorum, senden uzakta olabileceği en uzun süre bu," dedi, benim öldürücü bakışlarımı görmezden gelerek cebinden cep telefonunu çıkardı.

-Gelme, onu görmek bile istemiyorum.

Aslan telefonunun ekranına bakarken gözlerini devirdi.

"Jenna on dakika içinde burada olacak, benimle gelmek ister misin?" diye kibarca teklif etti.

Başımı salladım. Baloma bana eşlik etmesi gereken Nicholas olmalıydı, ama siktir et, kaçırdı, onun için özel olarak giyinmiştim, iç çamaşırımı Jenna'nın tavsiye ettiği süper pahalı bir mağazadan almıştım, sanırım adı La Perla'ydı. , ve şimdi onu görmeyecektim bile, o kadar hayal kırıklığına uğradım ve kızdım ki, kulaklarımdan duman çıktığını sandım.

İçeri girdiğimizde etkileyici bir salonla karşılaşıyoruz.

Orada bir sürü insan kalabalıktı ve sınıf arkadaşlarımın çoğunun ebeveynlerinin partiye içki içmek için gelmeye karar verdiğini gördüm. Nereye gitmemiz gerektiğini belirten takım elbiseli birkaç adam vardı ve Lion'la ben onlara dikkat etmeye başladık. Sınıf arkadaşlarım otelin bahçesine varana kadar harıl harıl konuşup gülüyorlardı.

Aman Tanrım, bu etkileyiciydi.

Gelmiş geçmiş en iyi mezuniyet partisini vermişlerdi.

Balo salonu açık havaya açıktı, ortada dans pistini çevreleyen zarif yeşil saten masa örtüleri olan birçok küçük yüksek masa vardı. Masalar enfes çiçek aranjmanlarıyla süslenmişti, yanılmıyorsam beyaz şakayık olduklarını sanıyordum ve zarif giyimli garsonlar, mezelerle dolu tepsiler ve Allah bilir ne bardaklarla gelip gidiyorlardı, çünkü alkol olamazdı.

Benim kadar büyülenmiş ve korkmuş olan Lion'a baktım.

Lion tüm bu lükslerin arasında büyümemişti, ben ve ikimiz de bunca seçkin ve varlıklı insan arasında kendimizi yersiz hissetmedik.

"Bu insanlar parti vermeyi gerçekten biliyorlar," dedi yanımda.

-Ve sen öyle diyorsun ki- her şeyin ne kadar güzel olduğunu halüsinasyonla cevapladım. Bahçeler loş beyaz ışıklarla aydınlatılmıştı ve her yerde çiçekler vardı, duyularıma sızan koku içeri girer girmez sizi büyüledi. Tipik parti müziği henüz yankılanmaya başlamamıştı ama keman ve çellolardan oluşan bir orkestranın kuruluşa bizi karşılamasını halüsinasyon içinde izledim.

- İşte buradasın! dedi arkamızdan tanıdık bir ses.

İkimiz de döndük ve Jenna bizi kocaman bir gülümsemeyle karşıladı. - Kaç kişi gördün mü?! Ne düşünüyorsun? geçmedim değil mi Yoksa yetersiz mi kalıyorum?

Tanrım, bundan hoşlanmıyorsun!

Jenna o partiyi başlatan başlıca insanlardan biriydi. Yılın büyük bölümünü mezuniyeti planlamakla geçirdiğini biliyordu ve gerçek şu ki kendini aşmıştı. Yüzlerimiz, Lion's ve ben ondan hoşlanmadığımızı düşündüyse şiir olmalıydık.

- Ama ne dersin? -Gülerek dedim- Etkileyici!

Ne kadar güzel olduğuna hayran kalarak ona sarıldım, tabii ki her şey genlerinden geliyordu, çünkü annesi Caroline Tavish, genç yaşlarında California Güzeli olmuştu, bu ona sadece binlerce kapı açmakla kalmayıp aynı zamanda onu bir güzel yapan bir pozisyondu. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en zengin adamlardan biri onunla evlenmek istedi. Jenna'nın babası bir milyarderdi, dünyanın her yerinde petrol kuleleri vardı, evinde ayda ancak iki günden fazla zaman geçirirdi.

evde, ama Jenna'ya göre annesine barlara kadar aşıktı ve o kadın sanki olmayacakmış gibi herkesin nefesini kesecekti. Jenna onun vücudunu ve boyunu miras almıştı, ama yüzü annesininkinden daha sıcak, daha genç ve daha tatlıydı;

- Zaten mezun olduğumuza inanamıyorum! - dedi, zıplayarak ve Lion'ın dudaklarına coşkulu bir öpücük kondurarak.

Ona hayranlıkla baktı ve elini beline koyarak onu kendine yaklaştırdı. Birbirlerine anlamadığım bir şeyler söylediler ve bir saniye sonra Jenna bana döndü. Kaşlarını çatarak iki tarafa da baktı.

- Ya sen Nicholas?

Ona böyle hitap etme alışkanlığına gözlerimi devirdim. Nicholas benim değildi, değil mi? Gerçek şu ki, o zamanlar hiçbir fikrim yoktu.

"Bilmiyorum ve umurumda değil" dedim ama gerçekte umursuyordum.

Jenna kaşlarını çattı ama Kat onun tarafını tutamadan geldi. Gerçek şu ki, nedenini anlamadım ama Jenna, kavga ettiğimizde veya tartıştığımızda her zaman Nicholas'ı savundu. Onu tüm hayatım boyunca tanıyor olmam sorun değil, ama o benim arkadaşımdı, benim tarafımı tutması, beni savunması gerekiyordu.

Jenna, kendini aştın, dedi Kat, kahverengi saçlarını zarif bir topuz yaptı. Kat oradaki herkes gibi değildi.

Okula inanılmaz notları nedeniyle kabul edilmiş ve St Marie's'de okuması için kısmi bir burs teklif edilmişti. Parası olmadığı için değil, ailesi varlıklı ama hiçbir şekilde zengin değil, çalışan ebeveynleri olan normal bir aileden geliyordu ve bu nedenle önümüzde gördüğümüz görsel gösteriye benim kadar şaşırdı. burunlarımızın

Gece çok iyi başladı, birileri ya da daha fazlası etkinliğe alkol getirmişti, nasıl başardılar bilmiyorum ama bir saatten kısa bir süre içinde neredeyse herkes sarhoştu ve dans pistinde tökezledi. Işıklar yanıp sönüyordu ve aniden bir grup insan etrafımı sardı. Partiye mezunların abileri, kuzenleri ve arkadaşları katılmıştı ve kendimi yerde ezilmiş halde bulunca biraz bunaldım.

Vücuduma yakın dans edebilmek için beni okşamaya devam eden çeşitli adamlar tarafından. Onları ittim ve pistten ayrıldım.

Terliyordum ve bir kızın yetişkinlere içki servisi yaptığı tarafa gittim. Birkaç içki içmiştim, sarhoş değildim ama sarhoştum.

- Bir tane ister misin? - Bana sordu. Masanın üzerinde koyu beyaz bir sıvı ve bol miktarda buz bulunan birkaç kristal bardak vardı.

- Ne var?" diye sordum şüpheyle.

Kız gülümsedi, nedense eğlendi.

-Siyah Ruslar.

Bana Red French deseydi aynı kalırdım. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Votka ve kahve likörü ve krema ile bir kokteyl, çok güzel, afrodizyak olduğu da söyleniyor" dedi birkaç kez kırpıştırarak. Benimle dalga mı geçiyordu?

Eksik olduğum şey bir kızın bana asılmasıydı ama kahve kelimesinden bahsettiği için cinsel yönelimini unuttum ve masadaki kokteyllerden birini aldım. Pipeti ağzıma attım ve tadına baktım.

gözlerini kapattım Maaaadre, ne kadar lezzetliydi.

"Tanrım, harika" dedim gökyüzüne bakarak. Kız güldü.

- Alkol varmış gibi görünmüyor mu?- dedi eğlenerek. Ona daha yakından bakın. Bana hiçbir şey gibi gelmedi, kesinlikle birinin arkadaşı ya da akrabasıydı. Siyah saçları yüksek bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Alkol konusunda haklıydı. Neredeyse fark etmediğiniz votka içmek boğazınızı yakmadı, zengin bir kahve muzlu muzlu içecek içmek gibiydi.

Bundan sonra favori kokteylim olacak şeyi içmeye devam ettim. Jenna, Lion'la dans pistinde dans ediyordu ve Kat flörtüyle ortadan kaybolmuştu, eğer şanslıysa sonunda onunla sevişebilirdi, gerçi ne kadar utangaç olmasına şaşırırdım.

Farkında olmadan iki bardak daha içmiş ve gerçek adı Dana olan milkshake yapan kızla sohbet etmeye başlamıştım. O iyiydi, ya ben çok sarhoştum ya da teyze çok komikti; Son şakasına gülerken dikkatim o kadar dağılmıştı ki, son yaptığım şey

Beklediğim şey, aniden ve birdenbire beni boynumdan tutup dudaklarını benimkilere vurmasıydı. O kadar hızlı ve ani olmuştu ki onu itmem birkaç saniyemi aldı.

- Ama ne yapıyorsun? - Biraz başım döndü dedim. Kız güldü, eğlendi.

"Dudaklarında votka tatmak istedim," dedi gelişigüzel bir şekilde.

Sanırım durum o kadar gerçeküstüydü ki bir an sessiz kaldım.

"Sevgilim var" dedim bir kaç saniye sonra belki bir kaç dakika sonra ne bileyim alkol kafama yattı az önce bir kızı mı öptüm?

"Sadece bir zirve oldu, sakin ol," dedi, bakışlarını arkamdaki bir şeye sabitleyene kadar başka yöne çevirerek.

İçimden bir ürperti geçti.

Yanılıp yanılmadığımı görmek için dönmeden önce onun varlığını hissettim. Nicholas oradaydı, bana doğru gelirken solgun gözleri beni delip geçiyordu.

Aceleyle Dana'ya, "Buradan defolup gitsen iyi olur," dedim. Birden hayatı için endişelendi.

Güldü, Beyaz Ruslarını aldı ve dans pistine yöneldi. O şanlı adam tam önümde yere indiğinde onu gözden kaybettim.

- Teyzeler şimdi sana mı geliyor? - dedi sakince, görünüşe ayak uydurarak.

Beni korkutmasına izin vermedim.

- Kim bilir? - Tahriş olarak cevap verdim. Ona kızgındım. Mezuniyetimde beni yarı yolda bırakmış, beni yalnız ve etrafımda birlikte olmak istemediğim insanlarla görmüş ve üstelik beni rızam olmadan öpmüşler ve bir de teyzem ne eksik ne fazla! Eşcinsellere karşı hiçbir şeyim yoktu, ama olduğumdan daha heteroseksüel olamazdım, kahretsin heteroseksüel olsaydım, sadece Nicholas'ın kanımı derimin altında yaktığını görünce çok öfkelenmiştim.

- Ne içiyorsun?-beni bıraktı ve bardağı elimden aldı.

Masanın üzerine bırakacağını sandım ama onun yerine ağzına aldı, benim neyim var bilmiyorum ama birdenbire onun dudaklarından o içeceğin tadını çıkarmak için can atıyordum, o kızın içtiği şeyin aynısı dedi kafamda tekrarlandı, Beyaz Rusları da o ağızdan denemek istedim...

- Bunun alkol derecesini biliyor musun? - Bardakta kalanları bitirip arkama bıraktıktan sonra beni bıraktı. Onu zemini test ederken izledim, nasıl bir ruh halinde olduğunu bilmiyordum, evet, sinirliydi ama neredeyse her zaman öyleydi ama bakışında farklı bir şeyler vardı...

-Sanırım bu kadar yeter: Ayık olsaydım seni çoktan cehenneme gönderirdim.

Başını bir yana eğip beni izledi ve vücudunu benimkine yaklaştırdı, bana dokunmadan iki elini arkadaki masaya dayadı ve beni kollarının arasında köşeye sıkıştırdı.

Birden nefesim kesildi. Açık mavi gözleri benimkileri aradı.

"Sanırım sana benden başka kimsenin dokunamayacağını söylediğimde açıktım," dedi sakin, sakin ve soğuktu, içini kıskançlık kapladığında her zaman olduğu gibi. Cidden bir kadını kıskanıyor muydu? Ve masum bir gagadan?

-Sen yoktun, bedenim benim ve kim istersem dokunsun bana.

Tamam, belki onu biraz fazla kışkırtıyordum. Vücudum olduğu doğru ve kimin bana el koyacağına ben karar verdim ama sadece bir kişinin bana el atmasını istedim ve o da o çileden çıkaran adamdı.

Önümde derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve tekrar açtığında bakışları o kadar büyük bir öfkeyle doluydu ki bir an donup kaldım.

-Sen benimsin, senin vücudun benim bedenim ve ona kimse dokunamayacak.

Kahretsin... Kızmalı, ona bağırmalı ve yanıldığını söylemeliydim ama bu cümle beni o kadar çok tahrik etmişti ki, itiraf edebileceğimden daha fazla.

"Ve bunu sana kanıtlayacağım." dedi ve elimi sıkıca tutup beni kendine çekti.

Tanrım, ne yapacaktım? Puanı o kıza vermezdin, değil mi? Herkesin önünde dövüşmez miydi? Nicholas her şeyi yapabilirdi,

özellikle bana geldiğinde. O çok kıskançtı, ben de öyleydim ama onun olayı deliliğin sınırındaydı.

Bahçeden çıkana kadar bana rehberlik etti. Otelin içinde koridorlarda yürüyen insanlar vardı ama Nicholas tam olarak nereye gideceğini biliyor gibiydi. Beni tamamen boş bir konferans odasına yönlendirdi. Sandalyeler üst üste yığılmıştı ama kadınlar tuvaletinin kapısına gelene kadar durmadı. Işıklar kapalıydı ve aniden gerilmiştim. Bir kapının kapanma sesini duydum ve ardından ellerini etrafıma sardı.

Kalbim, ışığın olmadığı bir yerde olmaktan korkarak çılgınca atmaya başlamıştı, ama güçlü kolları beni sarar sarmaz, hâlâ aklımdan çıkmayan o panik kayboldu. Sadece onunla karanlıkta kalabilirdim, sadece onunla kendimi güvende hissettim.

"Seninle tartışmaktan ne nefret ettiğimi bilmiyorsun." dedi ve beni kalçalarımdan tuttu ve duvara doğru itti. Eli sırtıma gitti ve giydiğim tulumun fermuarını açtı. -Beni kışkırtmayı seviyorsun ve bunu anlayabiliyorum ama benimle oynama Noah, konu sana ve vücuduna gelince nasıl olduğumu bilirsin.

Gerçek şu ki, tüm bunlar o kadar heyecan vericiydi ki kavga umrumda değildi, artık kızgın değildim, sarhoştum ve beni kendisinin yapması için can atıyordum. Kahretsin, onu içimde hissetmek istiyordum, şimdi banyoda olmamız ya da birinin gelip bizi dışarı atması umurumda değildi; Giydiği elbiseyi vücudumdan aşağı kaydırıp beni önünde iç çamaşırım ve topuklu ayakkabılarla bıraktığında başımı geriye attım. Kendimi göremiyordum, uzun zamandır aldığım iç çamaşırımı göremiyordum ama o an pek de umursadığım bir şey değildi.

Bir saniye sonra elleri vücudumun her yerindeydi. Parmaklarını düz karnımın üzerinde gezdirerek çömeldi ve göbeğime sıcak öpücükler kondurmaya başlarken, elleri kalçama ulaşana kadar bacaklarımda yukarı aşağı hareket etti.

Saçından tutup beni öpmesini istediğim yere götürdüm ama yapmadı, ağzını göğüslerime yaklaştırdı ve giydiği beyaz dantel kumaşın üzerinden beni öptü.

-"Annenle mi gideceksin?" dedi, parmakları iç çamaşırıma uzanıp çileden çıkaran bir yavaşlıkla beni okşamaya başlayınca.

gözlerimi açtım

- Ne? - Ağzımdan kaçırdım.

Soruma cevaben parmaklarının içime girdiğini hissettim, bunu yavaşça yaptı, önce bir parmağını sonra diğerini.

Sıkıntılı bir nefes vererek başımı geriye attım.

"Eğer annenle gideceksen," diye tekrarladı sonra sert bir sesle, parmağını kabaca içime soktu, neredeyse beni yerden kaldıracaktı.

-Ah!- diye bağırdım, zevkten mi acıdan mı bilmiyorum, zevkten sikişmek, tabii ki zevkten.

Ellerim doğrudan omuzlarına gitti, beni tutması gerekiyordu, bacaklarım titriyordu.

"E-evet" dedim sorusunu yanıtlayarak ve aynı zamanda onu devam etmesi için cesaretlendirdim.

-Yanlış cevap.

Beni o kadar hızlı döndürdü ki nefesim kesildi. Birden vücudum duvara yapıştırıldı, soğuk mermer sıcak ve hassas tenimi dondurdu ama aynı zamanda beni uyardı. Arkamda onu hissettim, beni duvara yasladı, kalçalarıyla vücuduma bastırdı. Ne kadar heyecanlı olduğunu hissettim ve gördüklerini görünce sinirlendim.

Ağzı doğruca boynuma gitti, önce beni öptü, sonra omzuma kaydı ve dişlerini tenimde hissettim.

Tanrım bu çok fazlaydı, birbirimize kızdığımızda hiç yapmamıştık, bununla ne yapmaya çalıştığını anlamadım ama hoşuma gitti ve aynı zamanda beni korkuttu.

Parmakları kasıklarıma geri döndü ve beni daireler çizerek okşamaya başladı, yavaş ve sonra hızlı, yavaş ve hızlı.

- Gidiyorsun?

O?

"Evet" Bana ne sorduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Alnını omzumda hissettim, küfretti ve birkaç saniye benden ayrıldı. Sonra ellerimi arkadan tuttu ve beni duvara, başımın üstüne koymaya zorladı. Böyle yapmaktan hoşlanmadım, yüzünü görmek istedim.

Bir eliyle elimi tutarken diğer eliyle belime sarılarak bana sarıldı.

-O halde kaçmana izin vermeyeceğim.

Bir saniye sonra yanıma girdi.

Bunu beklemediğim için bir çığlık attım. Tanrım, içimde sert ve hızlı, içeri ve dışarı, tekrar tekrar hareket etmeye başladı. Bununla ne demek istediğini anlamadım ama orgazmın içimde nasıl şekillenmeye başladığını, her an salıverilmeye hazır olduğunu hissetmeye başladım. Beni o kadar iyi tutuyordu ki zar zor hareket edebiliyordum, beni okşaması önemli değildi, onu içimde hissetmek yeterliydi.

Böyle bir orgazm olamayacağına inandığı için bir yanım ona güldü; Doruk noktasına varmak üzereydim ki, nefesinin ve itişlerinin nasıl hızlandığını ve nasıl bir zevkle son bulduğunu işitince, bir kez daha soktu ve sonra durdu. Orgazm benden çıktığında unutulmaya mahkum edildi, beni böyle tatminsiz bıraktı.

- Ne yapıyorsun? -Arkamı döndüm, gözlerim ışığa alıştığı için onu daha net görebiliyordum dedim. Pantolonunu bile çıkarmamıştı, hızlı hızlı nefes alıyordu ve Tanrım, o kadar yakışıklıydı ki içim yandı.

-Sana boşalmayacağını söylemiştim.

Birkaç saniye kendimi kaybolmuş hissettim. Ciddiydim.

Ne diyeceğimi bilemeden ona baktım. Bakışlarımı tuttu ve bana yaklaştı. Ona ne söyleyeceğimi bilemedim çünkü içimde o kadar çok duygu hissettim ki hangisini baş başa koyacağımı bilemedim, öfke, birdenbire benden çok uzak olduğunu hissettiğim için acı ya da hissetmenin utancı. kullanılmış.

Alnını benimkine dayadı ve ben de gözlerimi kapattım. Ne oluyordu?

"Beni öpmedin bile," dedim fark ederek. Beni dudaklarımdan öpmemişti, tek bir öpücük bile.

"Ve ben seni öpmeyeceğim," diye patladı sonra.

Mideme bıçak saplanmış gibi hissettim.

"Beni böyle cezalandıramazsın" dedim titreyen bir sesle, sanırım ağlamaya başlayacaktım.

"Başka biri seni öptü," dedi fısıltıyla, "Seni öpmeyeceğim," diye tekrarladı.

Ama ne...?

Öfke diğer her şeyin üstesinden geldi ve acıyı bir an için uzaklaştırdı. Onu tüm gücümle ittim.

-"Pis olduğumu mu söylüyorsun?" diye ona bağırdım, ama o sefil öpücük yüzünden değil, beni kullandığı için.

Eğilip kıyafetlerimi aldım. Bacaklarımı içeri soktum, titremeye başladığımı hissettim. Onun karşısında çıplak olmak istemiyordum, bana bakmasını istemiyordum, beni küçük düşürüyordu, bana hayatımda hiç yapmadığı gibi davranıyordu, canımı yakıyordu.

"Sana dokunmalarına izin verdiğin ve beni lanet olası bir ay boyunca mahsur bırakmaya karar verdiğin için sana kızgınım," dedi sesini yükselterek.

Bunun annemle hiçbir ilgisi yoktu, belki de vardı ama annemin beni öpmemesi...? bu kahverengiden koyuya döndü ve bir çivi kadar basit bir şey tam bir cehenneme dönüştü çünkü bundan sonra söylediğim kelimeler tamamen kastetmişti.

-Ya beni öpersin ya da yemin ederim bir daha bana dokunmayacaksın. Sessiz kaldı ve hala olduğu yerdeydi.

Ben...

Birinin beni öpmesi iğrenç miydi? Bunun için beni öpmek istemedi mi? Kalbim bin parçaya ayrılıyormuş gibi hissettim. Gözyaşlarımı tuttum ve gitme tehdidinde bulundum, yolu açması için onu ittim ama sonra beni tuttu, kendine doğru çekti... ve aniden dudaklarını dudaklarıma koydu.

Yanaklarımdan iki damla yaş süzüldü, orada durmadı, ağzımı açmaya zorladı ve bir saniye sonra diliyle beni işgal etti. Beni yuttu, dilini benimkine soktu, ağzıyla benimle sevişti; Ellerimi ona dokunmadan onu öpmeye devam ettim. Dudağımı ısırdı, çekti ve gözlerini gözlerime kilitledi.

-Beni delirtiyorsun.

Biliyordum, onu endişelendirdiği açıktı, ama tam olarak bende uyandırdığı şey buydu. Onsuz yaşayamam, sadece düşünmek bile kalbimi durdurdu; ama şu anda ondan uzaklaşmam gerekiyordu, ikimizin arasında bir mesafeye ihtiyacım vardı.

"Ben odaya gidiyorum." dedim onu kendimden uzaklaştırarak.

Beni durduracağını sandım ama durmadı. Tulumun fermuarını sonuna kadar çekmeme yardım etmek için beni yalnızca bir saniye tuttu. Dudaklarını omzuma koydu ve beni serbest bıraktı.

Sanırım bu şimdiye kadar yaptığımız en kötü kavgaydı.

Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı çünkü gözyaşları yakında gelecekti.

Bölüm 8

NİCK

Onu kollarıma alıp onu ne kadar sevdiğimi söylemek istesem de gitmesine izin verdim. Soğukkanlılığımı kaybetmiştim, bunu biliyordum, içimdeki şeytanların, zihnim Noah'ı ben olmayan başka bir adamla her hayal ettiğinde bana saldıranların beni alıp götürmesine izin vermiştim. Bu konuya bu kadar takıntılı olmasının normal olmadığını biliyordum ama birinin ona dokunabileceğini veya öpebileceğini düşünmek beni tamamen deli ediyordu.

Hayatım o kızın etrafında dönüyordu. Artık eskisi gibi değildim, artık kendime kapanmıyordum, kalbimin kapısını Nuh'a açmıştım ve bu bana pahalıya mal olmuştu ama bıraktıktan sonra onu kapatamama riskini göze aldım. Onun içinde. O kapı aralıktı ve Noah en ufak bir fırsatta dışarı çıkmak istiyor gibiydi, bu da beni çıldırtıyor ve akıl sağlığımla oynuyordu.

Gezisiyle ilgili şey beni öldürmüştü, Noah'sız koca bir ay cehennem olurdu, ben iki haftalığına San Francisco'ya gitmek zorunda kaldığımda zaten kötü zamanlar geçirmişti ama Avrupa'ya bensiz, sadece onu düşünerek gitti. beni hasta etti.

hasta. Kalması için onu zorlamak istiyordum, biliyordum ki tüm toplarımı kullanırsam, tüm ikna gücüm onu ayrılmamaya ikna edebilirdi ama beni asla affetmeyecekti. Noah özgür ruhlu bir kızdı, sessiz, evde oturan bir kız değildi; benim kızım maceracıydı, parti yapmayı severdi, içmeyi severdi, seks yapmayı severdi, Noah Avrupa'yı gezme şansı için evde kalmazdı.

Kendimi kontrol etmeye çalışarak ellerimi başıma koydum.

Kahretsin, her şeyi batırdım, onu olabilecek en kötü şekilde becerdim, ona bakmadan, öpmeden, onu ne kadar sevdiğimi söylemeden. Noah beni sadece yatakta tanıyordu, başka kimseyle deneyimi yoktu ve ona bu şekilde davrandığım için onu sevmediğimi düşünmesini istemiyordum, her ne kadar bir yanım onu cezalandırmaktan zevk almış olsa da. Onu orgazmdan mahrum bırakarak tahrik olmuştum, iyi olmadığımı biliyordum, hatta onun gibi biriyle seviştiğimde gözlerimin içine bakan tatlı ve son derece çekici Noah ile daha az iyi olduğumu biliyordum.

Ve ağlayarak ayrılmıştı ya da kapıdan çıkmadan önce neredeyse öyleydi.

Gittiğinden bu yana yaklaşık on dakika geçmişti. Banyodan çıkıp babamın binlerce etkinliğe ev sahipliği yaptığı konferans odasını geçerek doğruca ön büroya gittim. Partidekiler hâlâ otelde dolaşıyordu ve resepsiyonistlerin şimdiye kadar sarhoş veletlerden bıktığını düşündüm.

Tezgâhın arkasından sarışın bir kız bana gülümsedi.

Noah'ı aramak için yukarı çıkmak isteyerek, "Ben Nicholas Leister, benim adıma bir odam var," dedim.

"Kimliğiniz lütfen," dedi aşırı samimi bir gülümsemeyle.

Güzel deneme bile, sadece bir kadınla ilgileniyorum ve o sen değilsin.

Ona kimliğimi verdim ve bilgilerimi kontrol etmesini bekledim. Jenna'ya odayı benim adıma koymasını ve buranın partideki herkesin her an sarhoş olabileceği salondan uzakta olduğunu söylemiştim.

İç huzurum ve güzel manzaralarım olduğu sürece biraz daha fazla ödemeyi umursamadım. Noah'ın bundan haberi yoktu elbette ama ona söylememek daha iyi.

Küçük sarışın gözleriyle bana bakarak "İşte buradasın, sana iyi geceler diliyorum ve ne istiyorsan araman yeterli," dedi.

"Teşekkür ederim," diye kısa bir cevap verdim ve asansöre yöneldim.

Beklerken gerildim; Noah'ın beni nasıl karşılayacağını bilmiyordum, çok ileri gittiğim için, onu korkuttuğum için çok korkmuştum.

Bindim ve bizim kata geldiğimde iki kat aşağıda ortalığı karıştıran tüm aptallara sahip olduğum için minnettardım. Doğruca 234 numaralı kapıya gittim ve içeri girdim.

Odanın içi köşedeki küçük bir lambayla aydınlanıyordu ve Noah yatakta kıvrılmış bir yastığa sarılmış ağlıyordu.

Kalbimin sıkıştığını hissettim.

Hemen yanına gittim, yanına uzandım ve onu kendime doğru çektim. Bir hıçkırık kopardı ama beni itmedi.

"Özür dilerim, Noah," dedim ona arkadan sarılarak, kahretsin o bir aptaldı, bir pislikti. Nemli saçlarını yüzünden çektim ve yanağından öptüm - Ağlama lütfen.

Bana baktı, kirpikleri ıslak ve güzel gözleri şişmişti. Bana bakması için onu zorlayarak üstüne çıktım. Tüm ağırlığımı taşımak zorunda kalmasın diye beni kollarından tuttu.

- Orada ne oldu Nicholas? - dedi kırık bir sesle.

Gözyaşlarını dudaklarımla silmek için eğildim. Kadife kadar yumuşak, pürüzsüzdü. Onu her zaman öpmem gerektiği gibi, ona duyduğum tüm sevgiyle, dikkatlice öptüm.

"Bilmiyorum Noah," diye yanıtladım bir an sonra, yanağını dikkatle okşayarak. Gözleri benim yüzümden kaybolmuş, incinmiş olmamı izledi. -Seni ağlatmak istemedim kahretsin, seni incitmek istemedim tamam mı? Seni böyle görmek beni öldürüyor, beni affet, lütfen- dedim yüzümü boynuna gömerek, sıcacık tenini öperek, o kadar suçluluk duydum ki kalbim sızladı.

Beni geri çekti, eli ensemde ürpermeme neden oldu.

- Bana böyle davranarak ne elde etmek istedin?

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve bir saniye sonra tekrar açtım.

"Bana kalacağını, annenle gitmeyeceğini söylemeni istedim," diye itiraf ettim, ama bu tamamen doğru değildi.

Noah başını salladı, en azından artık ağlamıyordu, bu da bir şeydi.

Bana söylemediğin bir şey var.

Kahretsin, beni herkesten daha iyi tanıyordu, ancak saklı kalması daha iyi sırlar olmasına rağmen.

-Noah, anlamalısın ki sana dokunan tek erkek bendim...-kahretsin bunu nasıl açıklayabilirim-Benim için bakire olman bana verebileceğin en iyi hediyeydi. birinin sana dokunduğunu ya da benim sana yaptığımı yaptığını hayal ederek...

Sadece bunu düşünerek

ürperdim. Bana dikkatle

bakıyordu.

"Senden başka kimseyle asla bir şey yapmayacağımı

biliyorsun," dedi fısıltıyla.

-Anlamıyorsun, biliyorum beni bu kadar etkilememeli ama bu gece biri seni öptü, ben olmayan biri ve bu beni çıldırttı, eğer bir kız olmasaydı elde edecektim. iyi bir kavgaya -Noah kapıyı açtı ağzımı kesmek için ama ben buna izin vermedim-kimsenin sana dokunmaması takıntısına sahip olmamın normal olmadığını biliyorum ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok; Ben böyle hissediyorum, kontrol etmeye çalışıyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum...

Eli beni kendisine çekti. Bakışlarını kaçırmaya çalıştım ama bu imkansızdı, bal rengi gözleri anında beni buldu ve bulduklarında herkesten daha ilerisini gördüğümü anladım, çünkü ruhumu açtığım tek kişi oydu. gözler bunun aynasıdır, bir tek o beni gerçekten fark etmişti, bir tek o beni değiştirmişti, beni yeniden sevdirmişti ve bu onu benim için tek, tek kız yapmıştı, sonsuza kadar benim.

-Bu dünyada birlikte olmak istediğim tek kişi var Nicholas ve gayet iyi biliyorsun ki o sensin - gözleri yine nemlendi - Daha önce, bana beni sevmediğini, sadece umursadığını hissettirdin. benimle yatmak hakkında, demek istedim...

Bok.

-Noah, Noah, sakın benim hakkımda böyle düşünme, kahretsin, benim için bir tek senin olduğunu sana nasıl anlatabilirim? diğer ve

Bu çok sinir bozucuydu, çünkü bir gün bir şeyler olabileceği, hayatın onu benden alabileceği hissi, asla geçmedi ve cehennem gibi korkutucuydu. -Dinle beni, ne kadar kavga etsek de, beni ne kadar kızdırmayı başarsan da, seni her zaman seveceğim, o banyoda kalbimin atmadığı bir saniye bile olmadı. seninkiyle aynı zamanda seninle senkronizeyim sen benim oksijenimsin nuh seni sevmediğimi hiç düşünme kahretsin dünyanın en saçma şeyi bu imkansız imkansız...

Onu öptüm, öptüm çünkü ona nefes almak için hava kadar ihtiyacım olduğu doğruydu. Onu öpmeyi reddetmiştim çünkü bazen öfke ve lanet olası gururum bir pislik gibi davranmama neden olabiliyordu ama o kızı öpmeyi asla bırakmayacaktım, dilini benimkine değdirmek kadar tatlı, heyecan verici ve canlandırıcı bir şeyden kendimi asla mahrum etmeyecektim. nefesi ağzımda, bedeni benimkinin altında.

Bir saniye sonra çekildim. Gözlerinde hâlâ belli bir hüzün, belli bir şüphe vardı.

"Ne yapmamı istediğini söyle, yapacağım Noah," dedim burnunun ucunu öperek.

Sonra gözleri şüpheyle bana baktı.

"Yapabileceğimiz bir şey biliyorum," diye fısıldadı parmaklarını tenimde gezdirerek, bir an geri çekilmiş yüzümü okşayarak-

Jenna'nın herkesin okuduğu o erotik kitaptan bahsettiği zamanı hatırlıyor musun?

O?

- Bu bir tür ima mı...? -Kaşlarımı çatarak- dedim.

Jenna'nın Lion'a yaptığı gibi bana kitabı okutmak mı

istiyorsun? Kıkırdadı ve bir an kalbim küt küt atmaya

başladı.

-Yeni bir şey öğrenmene gerek yok, bunu kastetmiyorum, ama Jenna bana kahramanın bir tür güvenlik kelimesi kullandığını söyledi... bilirsin, onun ona... bir şeyler yapmayı bırakmasını istediğinde. ..

Birden kırmızıya döndü. Bu benim Noah'ımdı, iş seks hakkında konuşmaya geldiğinde kızarır ve kilitlenirdi. Gülümseyerek başımı salladım. Güvenlik kelimesi daha önce duymadığım bir şey değildi, o kitapta icat edilmemişti, sadece ikisinden biri, erkek ya da kadın olduğunda kullanılıyordu.

Aşılmaz sınırlar aşıldığı için diğerinin hemen durmasını istiyorlar, herhangi bir çift sekste güvenli bir kelime kullanabilir, bu yeni bir şey değildi...

"Daha önce banyoda seni korkutmak istemedim, yani" dedim açıklamasını bitirmeden.

Daha da kızardı.

-En azından bensiz bitirmeye karar verene kadar beni korkutmadın, ama öyle demek istemiyorum, demek istediğim, bir noktada, örneğin, bilmiyorum, çikolata dersem, söylemelisin. beni sevdiğini, kızgın olman önemli değil, birbirimize bağırmamız önemli değil, bana söylemek zorundasın.

eğlenerek gülümsedim. Çok sevimliydi, harikaydı, o kız için tamamen deli oluyordum.

"Seni sevdiğimi söylemek için güvenli bir kelimeye ihtiyacım yok," dedim onu öpmek için eğilerek.

Elini ikimizin arasına koydu ve gözleriyle beni aradı.

Ciddiydim.

- İhtiyacım var.

Birkaç dakika durdum. Tamam, onun için güvenli kelime saçmalığına teslim olurdum.

"Çikolata o zaman," dedim eğlenerek.

Gülümsememe karşılık verdi ve onu öpmek için eğildim. O her şeyden daha iyiydi, çikolatadan bin kat daha iyiydi.

-Ama Noah, kontrolden çıktığını gördüğünde, seni incittiğimi düşündüğünde, bana durmamı söyle, söyle, yapacağım, söz.

Noah altımda başını salladı ve dudaklarım onunkine değdi, ama bu sefer yumuşak bir şekilde.

Bölüm 9

NUH

Odaya çıktığımda sonunda yere yığıldım, kendimi önemsiz hissettim ve reddedildim. Peşimden gelmesini beklemiyordum, kavga ederken ne olacağını asla bilemedim, pes eden ben mi yoksa o mu pes edecekti ve bu yüzden o geldiğinde, ve bana davranış şeklinden dolayı kızgın ve incinmiş olsam da, tekrar derin nefes alabildim ve göğsümdeki o acıyı hissetmeyi bıraktım. Ona ihtiyacım vardı, bu kadar basit, onsuz ben bir hiçtim, yaşadığımız onca şeyden sonra, benim hakkımda bildiği her şeyi öğrendikten sonra bile. Nicholas bana güvenlik sağlayan tek kişiydi, kabuslarımı uzak tutan tek kişiydi, karanlık bir odada birlikte olabileceğim tek kişiydi ve bu benim için her şey demekti, o benim için her şey demekti.

Güvenli kelime olayı aklıma geldiğinde saçma, umutsuz hatta şaka gibi geleceğini biliyordum ama Nicholas'ın beni seveceğinden şüphe ettiğim zamanlar oldu, kendime karşı çok güvensizdim, nasıl olduğunu anlamak benim için zordu. onun gibi biri, istediği kişiyle, karanlık geçmişi olmayan herhangi bir normal kızla birlikte olabilseydi, benimle kalmaya karar verirdi. Benimle kötü konuştuğunda, kavga ettik ya da bugünkü gibi bir şey olduğunda, korku beni alt etti çünkü bir gün benden bıkacağını düşündüm; Nicholas'ın benden çok şey esirgediğinin farkındaydım, Jenna'dan binlerce farklı kızla her şeyi yaptığını biliyordum ve korkum yeterli olmadığımdı, hala seks yapmaktan korktuğum birçok şey vardı. ya da hala denemeye hazır olduğumu düşünmemiştim ve Nicholas bunu sorunsuz bir şekilde kabul etmiş görünüyordu, ta ki beni bunun böyle olmadığına, yeterli olmadığına, gerçekten yaptığı şeyin bu olduğuna inandırdığı durumlara itene kadar. belki de daha olgun, daha deneyimli ya da benden en az birkaç yaş büyük birine ihtiyaç vardı.

Şimdi onu üstüme almıştım, az önce önerdiği şeyle eğleniyordum, en azından teklifimi kabul etmiş görünüyordu.

"Seni kendimden daha çok seviyorum." dedi yumuşak dudaklarını benimkilere değdirmek için eğilirken.

"Bu çok zor" dedim onu dürterek. Kaşlarını çattığını görünce güldüm.

-Çok komik.

Böyleyken, birbirimize karşı dürüstken ona bayılıyordum. Gezegendeki en aşık çift olduğumuzu gerçekten hissettiğimde.

Yatakta oturana kadar beni çekti, ben de kucağına. Sırtımdaki eli yüz yüze gelinceye kadar sırtımı eğmemi sağladı. Gözlerini her şeyden çok seviyordum, bana baktığında ne düşündüğünü veya ne hissettiğini bildiğimi sanıyordum, ancak birçok durumda tamamen yanılmışım. O anda loş ışık nedeniyle zar zor görülebilen gök mavisi irisi benimkine yapıştı ve kalp atışımın yeniden hızlandığını hissettim.

- Bana ne yaptın, Noah?

Sorunuz beni suskun bıraktı. Ben kesinlikle analiz etmeye değer bir şey düşünemeden, beni dudaklarımdan öptü. Sanırım bir cevap beklemiyordum ama dürüst olmak gerekirse ikimizin de birbirimizi onsuz yaşayamayacağımız kişiye dönüştürdüğümüzü düşünmek hoşuma gidiyordu.

Eli enfes bir yumuşaklıkla sırtımı okşarken, tüylerimin diken diken olduğunu ve duyularımı uyandırırken dudakları yavaşça benimkilerin üzerinde hareket etti. Bir saniyeliğine geri çekildim, ensesindeki, siyah ve seksi asi saçlarını okşadım.

- Yorgun musun?-o zaman bana sordu. Yorgundu ama ona söylemeyecekti.

-Daha önce söylediklerini düşünüyordum- dedim bir an gözlerimi başka tarafa çevirerek- Birinin bana dokunabileceğini düşünmeye nasıl katlanamadığın hakkında...

Altımda gerilmişti, okşadığını boyun kaslarında hissedebiliyordum.

"Sana kimse dokunmayacak," dedi düz bir sesle. Sesini duymazdan geldim ama tekrar ona baktım.

- Yattığın onca kızı düşündüğümde nasıl hissettiğimi sanıyorsun Nicholas? -Benden başka birinin saçlarını, sırtını veya vücudunun herhangi bir yerini okşayan ellerini düşünerek hastalandım dedim. -

Benden önce binlerce kızı öptüğünü, dokunduğunu, okşadığını düşünmek beni deli etmiyor mu sanıyorsun?

Yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Noah'ın öptüğü, dokunduğu ya da okşadığı tek kişi sensin," dedi sözünü kesmeme izin vermeden, "gerisi hayatımın benim için hiçbir şeyin önemli olmadığı bir bölümüne ait, onlara yüz bile takmam. , Noah, seninle olduğumdan beri değil, seninle tanıştığımdan beri hayır.

Tuttuğum havayı serbest bıraktım. Bu her zaman zor olurdu, tek yapmam gereken onun bana anlattıklarına inanmak, yeterli olduğuma inanmaktı ama kolay değildi, hiç de kolay değildi.

"Aşağıda başladığın işi bitir," diye fısıldadım.

Ona ihtiyacım vardı, arabada kavga ettiğimizden beri ona ihtiyacım vardı ve dahası banyoda olanlardan sonra, bana tek, sevdiği tek kişi, tek kişiymişim gibi hissettirmesini istiyordum. o arzu etti.

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi, o sadece benim için sakladığı gülümseme.

- Seninle sevişmemi ister misin çiller?

Parmaklarımı gömleğinden aşağı kaydırıp düğmelerini çözmeye başladığımda kızaran gülümsememe karşılık verdim. Elleri kravatına gitti ve onu çıkardı.

Düğmeleri çözmeyi bitirdiğimde kumaşı çekerek göğsünü açığa çıkardım. Dudaklarımı tam ortasına yerleştirip erkeksi kokusunu, her yerde tanıyacağım kokuyu içime çektim. Tulumumun düğmelerini arkadan çözüp fermuarını yavaşça indirirken, boynuna gelene kadar yukarı çıktım. Dilimle okşamaya gittiğimde içini çekti, çenesinden öptüm ve doğruca kulağına gittim; ile bastığımda

Dişleri, elleri belime gitti, beni kaldırdı ve yatağa yatırdı.

Gözleri her şeyi anlatıyordu, karanlık ve tamamıyla heyecanlı bakışı beni ürpertti, bana dokunmasını, beni her yerde öpmesini istedi, nasıl yapılacağını sadece kendisinin bildiği, şimdiye kadar sadece kendisinin yaptığı gibi.

Tulumumu indirdi ve üzerimde bana üç yüz dolardan fazlaya mal olan ve sadece onun için seçtiğim aynı beyaz dantelli iç çamaşırımı bıraktı.

Sonunda kıyafetlerinin altına ne giydiğini görünce gözleri büyüdü.

- Ne giyiyorsun?" dedi boğuk bir sesle.

Tepkisine memnuniyetle gülümsedim. Jenna haklıydı, onu sevmişti.

- Beğendin mi?" dedim alayla.

Bana cevap vermedi ama her yerimi öpmeye devam etti, elleri öpücüklerini takip etti, bu sefer bana saygıyla, sonsuz bir şefkatle dokundu ama aynı zamanda her birinin aktardığı erotizmle beni çıldırtıyordu.

Dudaklarını benimkilere yerleştirene kadar onu çektim, onu öpmeyi sevdim, beni öpmesini, bana dokunmasını sevdim, ona bayıldım, nokta.

. "Seni seviyorum, Nick," dedim, eli vücudumda harikalar yaratmaya başlayınca başımı geriye attım.

-Seni seviyorum.

Ve böylece geceyi sonlandırdık, birbirimizi severek, bela her zaman köşede olurdu, hep tartışırdık ama buna sahip olduğumuz sürece, birbirimize sahip olduğumuz sürece bu benim için yeterliydi.

Güçlü sabah ışığı beni uyandırdı. Kalın perdeleri açık bırakmıştık ve ilk kez Beverly Hills'in zarif evlerini ve uzaktan şehrin alçak binalarla çevrili, merkezde göze çarpan yüksek binalarını gördüm.

Nicholas'ın kolu beni sıkıca göğsüne bastırdı, bacakları benimkilere dolandı, zar zor nefes almama izin verdi, ama hissettim

Sevdim, onunla yatmayı sevdim, en güzel gecelerimdi; Haftalardır uyanmadan, kabus görmeden düz uyuyamamıştım.

Kendi tarafıma gelene kadar dikkatlice döndüm ama yüzüm ona dönüktü. Uyurken sevimliydi, yüz hatları dingindi, göz kapakları nazikçe kapalıydı, onu bu şekilde yanımda uyurken çok çok genç görünüyordu. Bazen aklından neler geçtiğini bilmek isterim, mesela tam o anda rüyasında ne görüyor olabilir? Dikkatlice elimi kaldırdım ve onu uyandırmadan sol kaşını okşadım. O kadar uyumuştu ki kıpırdamadı bile. Parmaklarımı elmacık kemiği boyunca kaydırdım, çenesine ulaşana kadar, yeni yeni başlayan sakalı güneşten bronzlaşmış teninde çoktan görünüyordu;
nasıl bu kadar yakışıklı olabilir?

Sonra aklıma tamamen beklenmedik bir düşünce geldi:
Çocuklarımız nasıl olurdu?

Biliyorum, aklımı kaybediyordum, bir aile kurmaya hâlâ ışık yılı uzaktaydım ama aklıma siyah saçlı bir çocuk geldi, Nick'in genleriyle çok yakışıklı olacağı belliydi. oğlum ne kadar ciddi...

Bir bebekle nasıl olurdu? Katlanabileceği tek çocuğun küçük kız kardeşi olduğu açıktı, çünkü bir kereden fazla sahilde ya da bir restoranda çocuklara kaba davrandığı için onu azarlamak zorunda kalmıştı; Her halükarda bunun olması için daha çok yol vardı, bir de küçük bir detay vardı ki o uğursuz gecede babamdan yediğim darbeler yüzünden çocuk sahibi olamama ihtimalim çok yüksekti. . Onu düşünmek beni üzüyordu ve Nick uykulu gözlerini açıp bana diktiğinde minnettardım.

ona gülümsedim.

"Merhaba yakışıklı" dedim kaşlarını çatıp gerindiğinde gülerek. O bendim Nicholas, kaşlarını çatmayan Nick, Nick değildi.

Uzandı ve yeni uyandığını düşünerek büyük bir güçle beni çekti.

- Ne yapıyordun çiller? - dedi başını boynuma gömerek ve nefesiyle beni gıdıklayarak.

-Ne kadar inanılmaz güzel olduğuna hayran

kaldım. Homurdandı.

"Tanrı aşkına, bana güzel deme, bundan başka bir şey söyleme," dedi başını kaldırarak.

İfadesine güldüm, saçları dağınıktı ve kızgın yüzü somurtkan bir çocuğunkiyle aynıydı.

- Bana gülüyorsun?

Karanlık bakışları dikkatimi dağıttı ama sonra üzerime atıldı ve beni gıdıklamaya başladı.

- HAYIR, HAYIR, hayır!-bağırdım gülmek Ve kıvranma Düşük onların eller-

Nicholas!

Benimle birlikte güldü ama sonra ben de onun gibi saldırdım, sert karnını parmaklarımdan biriyle dürttüm ve o kadar sert sıçradı ki yataktan düştü.

- ANNEM! - diye haykırdım, isterik bir kahkaha patlatarak.

Tanrım, gözlerim sulanıyordu ve çok gülmekten karnım ağrıyordu, yüzünü görmeliydin.

Sonra ayağa kalktı, bir ayağımı çekiştirdi ve beni şiltenin ucuna kadar kaydırdı; Düşmeden önce beni kaldırdı ve omzundan sarkıtarak banyoya yöneldi.

"Şimdi göreceksin," dedi duşu açarken.

- Özür dilerim, özür dilerim, diye bağırdım yine de gülmemi durduramayarak. Umursamadı ve beni duşun soğuk suyunun altına soktu.

Onun uyku gömleklerinden birini giymiştim ve vücuduma ikinci bir deri gibi yapışmıştı.

- Ah, buz gibi! -Bağırdım, nehirden uzaklaşıp titremeye başladım- Nicholas! -Onu azarladım ama sonra benimle uğraştı, gidonu hareket ettirdi ve üzerimize ılık su dökülmeye başladı.

-Sessizlik. Artık benim pahasına eğlendiğine göre sıra bende," dedi, vücuduna bağlı gömleği kaptı ve çıkarmak için yukarı kaldırdı. Onun karşısında çırılçıplak kaldım ama artık utanmıyordum, aylardır vücudumla istediğini yapmasına izin veriyordum.

Gözleri kıvrımlarımda gezindi.

"Bence sabah kalkmanın en iyi yolu bu," dedi eğilip kabaca dudaklarımı kavrayarak.

Yarım saat sonra bir havluya sarılmıştı, saçları damlıyordu ve terasta oturuyordu. Nicholas kahvaltı istiyordu. Gerçek şu ki, koridorlarda bağıran kimsenin olmaması çok garipti, sarhoş öğrencilerle çevrili uyumanın imkansız olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım, ya o otelin duvarları mükemmel ses geçirmezdi.

Nick'in konuşmayı bitirdiğini duyunca döndüm.

Saçları benim gibi ıslaktı, gömleksizdi ve kalçalarına kadar inen eşofmanı içinde göbek deliğinden aşağı inen siyah saçları ortaya çıkıyordu. Tanrım, bu vücut muhteşemdi, tüm lanet karın kaslarını yırtmış ve mükemmel bir şekilde çalışmış, bunu nasıl yaptı? Spor salonuna falan gideceğimi ve sörf yapacağımı biliyordum ama kahretsin, o vücut başka bir dünyanın başyapıtıydı.

- Bana bir eleştiri mi veriyorsun? - dedi eğlenerek, yanımdaki masada oturarak.

kızardığımı hissettim.

- Bir sorun mu var?Güneşin gözlerine nasıl yansıdığını ve o anda ne kadar mavi göründüklerini umursamadan cevap verdim.

Bana en sevdiğim çarpık gülümsememi verdi.

"Ben de istiyorum gel" dedi ve beni kucağına oturttu. Havlunun altında çıplaktım ve üzerine oturmak için bacaklarımı açtığımda havlu kalçalarıma kadar indi.

- Altına bir şey giymiyor musun? - dedi ve bir saniyeden daha kısa sürede şakacıdan öfkeye geçti. gözlerimi devirdim.

Bıkkınlıkla, "Kimse yok, Nicholas," dedim.

İki tarafa da baktı, yalnızdık, önümüzde sadece şehrin muhteşem manzaraları vardı.

-Dürbünlü bir sapık şu an oradaki binalardan bakıyor olabilir. -sarıldığı havluyu tutarak dedi. Hiçbir şey göremedim, bu bir abartıydı.

"Sen boşver ben giyineyim" dedim ayağa kalkıp odaya girdim.

Aynada kendime baktım. Bir insan nasıl bu kadar üzgünken o anda bana bakan kıza geçebilirdi? Sanırım bu aşktı, bir duygu treni ve karışık duygular, bir an zirvedesin, sonra yerdesin ve oraya nasıl geldiğini bile bilmiyorsun.

Ortada olmayı tercih ettim sanırım.

Getirdiğimiz bavulun üzerine eğildim. Kıyafetlerimi onunkilerin yanında görmek neden aptal gibi gülümsememe neden oldu bilmiyorum ama elbisemi onun Marc Jacobs tişörtünün yanında görmeye bayılıyordum.

Aldım ve giydim. Küçük sarı çiçekli sade lacivert bir elbiseydi ama annem onu benim için aldığına göre bir servete mal olduğunu biliyordum.

Makyajımı yapmaya gittiğimde, bakışlarım vücudumun belirli bir yerine takıldı... ve sonra bir diğerine... ve bir diğerine. Saçımı toplayıp boynumu görünce inledim, hickeylerdi!

Öfkeyle banyodan çıktım.

- Nicholas diye bağırdım, onu telefonla konuşurken buldum.

Sonunda kahvaltı getirmişlerdi ve çok akıllı olan, sanki hiçbir şey olmamış gibi terasta oturmuş yemeğini yiyordu.

Bakışları bana kaydı.

"Bekle," dedi hattın diğer ucundaki kişiye.

Boynumu ve köprücük kemiğimin bir kısmını işaret ettim. Yüzünde gerçek bir pislik gülümsemesi belirdi. Öfkeyle döndüm ve ona bir yastık fırlattım.

Küfür ederken kendini örtmek için kolunu kaldırdı.

-Seni sonra arayacağım. -Telefonu kapat dedi- Neyin var senin?

İşaretlenmekten nefret ediyordum, tenimde izler, kötü anılar bırakmalarından tüm gücümle nefret ediyordum ve bunu neden yaptıklarını da biliyordum, bu onların bölgeyi işaretleme şekli falandı.

Sesimi kontrol etmeye çalışarak, "Boynumun her yerinde hickey var, Nicholas Leister" dedim.

Dikkatli bir şekilde uzandı ve tenime bakabilmek için saçımı kenara itti.

"Üzgünüm, fark etmemiştim," dedi basitçe.

Gözlerimi devirdim, "Evet, tabii," dedim tam tenimi okşamaya başlarken elini çekerek, "Sana söyledim Nicholas, işaretleri sevmiyorum, ben inek değilim."

Güldü ve yemin ederim neredeyse onu yumruklayacaktım.

"Hadi çiller, zaten yaklaşık bir aydır kavga etmiştik, hadi barış içinde parti yapalım" dedi ve beni çekerek sarıldı.

Sopa gibi hareketsiz kaldım ama sonra eli enseme gitti ve saçımı geriye çekerek beni ona bakmaya zorladı.

"Beni affedersen, istediğini yaparım" dedi ve ardından serbest bıraktı.

- Ne?" İnanamayarak
ağzımdan kaçırdım. Bakışları
karardı.
-Ne istersen, ciddiyim, o ağzı iste, ben seninim.

O sapkın beyinden neler geçtiğini biliyordu. Durumun tadını çıkararak ve kendimi güçlü hissederek gülümsedim.

"Tamam" dedim ellerimi boynuna götürerek. -Yapmanı istediğim bir şey var.

10. Bölüm

NİCK

"Olmaz," dedim düz bir sesle.

Bir hayvan barınağının önüne park ediyorduk.

"Bir şey dedin" diye yanıtladı deli kız arkadaşım arabadan inerken ve beş yaşındaymış gibi heyecanlıydı.

-Seks demek istedim.

Noah, sanki benim teklifim çok sıra dışıymış gibi güldü.

"Biliyorum," dedi sonra, "ama bu seninle ilgili değil, benimle ilgili olduğuna göre, bana bir kedi yavrusu alacaksın."

Kahretsin, yine o lanet kediyle. Kedilerden nefret ederdim, aptallardı, onlara hiçbir şey öğretemezdin ve üstelik çok tatlıydılar, bütün gün senin üstünde, köpekleri tercih ettim, kahretsin köpeğimi tercih ettim.

-Size binlerce kez dairemde kedi beslemeyeceğimi söyledim.

Noah alev alev yanan gözlerini bana dikti, saçını geriye attı ve o aralıksız gevezeliğine başlayamadan onu yakaladım, göğsüme bastırdım ve elimle ağzını kapattım.

-Kedi almayacağım, nokta.

Dili beni bırakmak için elimi emmeye başladı ve ben de o sabah kendimi hatırlatarak yan tarafını sıktım. İkimizin de korkunç gıdıklanmaları vardı.

Öfkesini kaybetmeden onu serbest bıraktım.

- Nicholas, diye bağırdı, boğulmuş ve yanakları kızarmıştı.

Ne söyleyeceğini beklerken kaşlarımı kaldırdım, giydiği o küçük elbisenin içinde o kadar sevimliydi ki, oracıkta onu yırtacaktım ama kendimi tuttum.

"İçimi doldurdun," dedim elimi pantolonuma silerken. Yorumumu

görmezden geldi ve kedi gözleriyle bana baktı.

"Tamam, sen bana bir kedi almak istemiyorsan, ben kendime bir tane alırım, bana neye mal olduğunu görürsün," dedi ve hiç şüphesiz herhangi bir erkeğin cehennemine girerek.

Bıkkın bir şekilde onu takip ettim ve otomatik olarak hayvan ve dışkı kokusu duyularımı doldurdu. Hayvan sesleri, koşan hamsterlar ve miyavlayan kediler kulağıma ulaştı ve Noah'ı oradan sürüklememek için kendimi durdurmak zorunda kaldım.

Beni tamamen görmezden gelerek tezgâhın arkasındaki katibe gitti. Gençti, muhtemelen onun yaşındaydı ve onu görür görmez gözleri parladı.

Dostum, o benim.

- Size nasıl yardım edebilirim?

Noah bir an bana baktı ve hiçbir şey yapmakla tehdit etmediğimi görünce kayıtsızca giden memura döndü.

"Bir kedi sahiplenmek istiyorum," dedi kararlı bir şekilde.

Katip kocaman bir gülümsemeyle tezgahtan çıktığında ona yaklaştım, ona dünyayı satmaya hazırdı, bu açıktı.

"Bu taraftan," dedi bir koridoru işaret ederek, "Daha dün bir otoparktan birkaç yavru kedi aldık, terk edilmişler ve en fazla üç haftalıklar.

Noah'ın dudaklarından sonsuz ve acıyan bir oh çıktı. Koza bizi her boy ve renkten kedilerin olduğu bir sürü kafesin olduğu yere götürürken gözlerimi devirdim. Bazıları uyuyordu ve diğerleri oynuyor ya da sadece miyavlıyordu.

"Bunlar burada," dedi amca, uçtaki bir kafesi işaret ederek.

Noah, sanki bu sihirli bir hazineymiş gibi kestirmeden gitti.

"Çok küçükler," dedi teyzelerin yavru köpeklerle veya bebeklerle konuşurken kullandıkları o tuhaf sesle.

Onun olduğu yere gittim ve bir battaniyenin üzerindeki dört pis kediye baktım. Tamamen siyah olan biri dışında, üçü gri renkteydi ve bacaklarında veya kafasında beyaz noktalar vardı. Bana hemen kötü bir hava verdi.

"Bak nasıl oynuyorlar," dedi tezgahtar, bir teyze sesini takarak. Ona baktım ve Noah'a yaklaştım.

- Bir tane alabilir miyim? - Noah tüm kadın cazibesini kullanarak sordu. Onu hemen oradan sürüklemek istedim.

-Tabii, ne istersen.

Ve benzeri? Nuh hangisini seçti?

Tabii ki siyah.

-O en sessizi, onu getirdiğimizden beri oynadığını görmedim.

Diğer üçü de yerinde durmuyor, üst üste atlayıp patileriyle yüzlerine vuruyorlardı. Zavallı hayvanın yoğun bir şekilde zorbalığa uğradığı açıktı.

Noah yavru kediyi göğsüne aldı ve bebeği olan bir anne gibi okşamaya başladı ve kanlı kedi mırıldanmaya başlar başlamaz yapacak bir şeyim olmadığını anladım.

Derin bir iç çektim.

"Oh bak Nick" dedi şefkatli gözlerle bana bakarak.

Kedi çok çirkindi, simsiyahtı ve diken gibi tüyleri vardı ama Noah'ın en şirin kedi yavrusunu ya da en oyuncu kediyi seçmeyeceğini biliyordum. kimsenin istemediği ... Bu bana kendimi hatırlattı.

"Kahretsin, tamam, lanet kedi sende kalabilir" diye pes ettim. Yüzüne piyano büyüklüğünde bir gülümseme yayıldı.

Katip bizi kasaya götürdü ve kediye bakacağıma, aşıları ve diğer saçmalıklarla ilgileneceğime söz verdiğim bir sürü kağıt imzalamak zorunda kaldım. Noah dükkânı dolaşmaya başladı ve geri döner dönmez onu isimsiz hayvan için bir sürü sevimsiz şeyle gördüm.

- Almayı planladığın şey bu mu? - Onu dürterek söyledim. Para umurumda değildi, sadece ortalığı batırmak istiyordum.

Tezgâhın üzerine bir kolye, yemek için birkaç kase ve yumuşak mavi bir yatak koyarak, "Ne istediğini söyledin," diye hatırlattı bana.

İblis kedi, onu yanımıza alabilmemiz için bize verecekleri daha küçük bir kafesteydi.

-Umarım size iyi uyum sağlar ve beğenirsiniz- dedi katip sadece Noah'a bakarak-Birkaç hafta sonra, hadım edip aşı yapabilecek yaşa gelince veterinere götürmeyi unutmayın. o.

Hayvan için giderek daha fazla üzülüyordu.

On dakika sonra benim daireme gidiyorduk.

Sonunda onunla birlikte olabilecek ve aylardır düşündüğü şeyi ona teklif edebilecekti.

Ona bakmak için döndüm ve yüzümde istemsiz bir gülümseme belirdi. Yeni oyuncak bebeği olan küçük kız kardeşime benziyordu.

- Adını ne koyacaksın? -Otoyoldan çıkıp apartmanımın olduğu bloğa doğru ilerlerken dedim.

"Mmmm... Henüz bilmiyorum," dedi Nameless'ı dikkatle okşayarak.

"Ona Nala, Simba veya o ibnelerden herhangi biri deme lütfen" dedim park yerime park ederken.

Harika bir gündü, arabadan indim ve onun için kapıyı açmaya gittim.

Noah aval aval bakarken bana bakmıyordu bile. İlgi odağını benden alan küçük hayvana baktım.

Asansöre bindiğimizde "Sanırım N koyacağım" dedi.

- N?- dedim inanamayarak. Tanrım, kız arkadaşım aklını kaçırmıştı. Noah gücenmiş hissederek bana baktı.

"N, senin ve benim için, Nick ve Noah," dedi, benim için açıklığa kavuşturarak. Bir kahkaha attım.

-Bugünün kahvesi aklını kaçırdı galiba.

Daireme girdiğimizde beni anlamlı bir şekilde görmezden geldi.

Sonunda evde. Sakin hissettiğim tek yer orasıydı ve Noah'ın tamamen bana ait olmasını seviyordum.

"Ben burada yokken ona bakmak zorunda kalacaksın," dedi, kediyi odanın ortasına bırakıp odayı nasıl araştırdığını izleyerek.

"Hayal bile etme kedicik, sorumluluk senin" dedim tüm dedikoduları yerde bırakarak ve onu kendime çekerek tekrar tartışmaya başlamadan önce.

Boynundan öpmek için eğilerek, "Beni bu tür şeylere ancak sen teslim edebilirsin," dedim. Noah daha iyi erişim sağlamak için eğildi. Teni yumuşacıktı ve o kadar güzel kokuyordu ki... Bıraktığı izleri gördüm, hoşuma gitti, teninde öpücüklerimin izlerini görmeye bayılıyordum ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmem, bu bana bir acı verirdi. çok sorun

- Ya seninle bir hayvanı paylaşma fikrini sevdiğimi söylesem?

Sonra beni bıraktı ve yüzüne bakabilmek için geriye yaslandım. Sanki suçlu hissediyormuş gibi omuzlarını silkti - O bizim olacak, bizim kedimiz, ikimiz arasında, biz onun ebeveynleriyiz.

Bunu söylediğini duyunca derin bir nefes aldım. Bu cümlenin arkasında çok daha derin bir şeyin saklı olduğunu biliyordum, onu her zaman rahatsız edeceğini bildiğim, vücudumun kanını kaynatan bir şey. Noah ve benim gelecekte çocuk sahibi olamama ihtimalimizin yüksek olduğunu biliyordum ama bunu şimdi değil, henüz çok genç olmadığım için kendime bunu düşünme izni veremezdim, izin veremezdim. sonunda beni üzdü, o sorunla yeri geldiğinde ilgilenecektik, yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını düşünerek göğsüm ağrıyor olsa da.

Dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdum.

"Tamam, ben K ile ilgileneceğim" dedim onunla alay ederek ve konuyu küçümseyerek.

Bana bir tokat attı.

-İsminde!

Güldüm ve mutfak tezgahına oturması için onu kaldırdım.

Seninle konuşmak istediğim bir şey var. dedim birden sinirlendim.

Noah merakla bana baktı.

Kahretsin, tepkisinin ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

-Üniversiteye başladığında gelip benimle yaşamanı istiyorum.

Bölüm 11

Ne cevap vereceğimi bilemeden sustum.

Benden ne istediğinin farkında mıydı? Gel onunla yaşa?

On sekizine yeni mi girdin? Tanrım, bu çok hızlı gidiyordu ve büyük bir hızla... Bana bakışı, bunu sakince kabul etmem gerektiğini anlayacak kadar açıktı, çünkü ciddiydi, hem de çok fazla.

Önümde durdu ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

-Lütfen bana evet deyin.

Bu çok fazlaydı, kendimi o duruma sokamazdım. Tezgahtan kalkıp odada volta atmaya başladım.

"Nicholas, ben on sekiz yaşındayım." Yüzümü ona döndüm. Kaşlarını çatarak orada durmuş bana bakmıştı -on sekiz-anlatamadıysa diye tekrarladım.

İçimde bir gerginliğin büyümeye başladığını hissettim, çünkü aynı adımda olmadığımız, ona verebileceğimden daha fazlasına ihtiyacı olduğu hissi beni her şeyden çok korkuttu.

"Benim yaşımdaki tüm kızlardan daha olgunsun, on sekizinde bile göstermiyorsun, Noah, öyle sanma, çok saçma, burada yaşasaydın, her gece, her gün görüşürdük." Tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturarak, "Benimle yaşamak istemiyorsun, değil mi?" dedi bir saniye sonra ağzından kaçırarak.

Off... Bunun isteyip istememekle alakası olmadığını nasıl anlatacaktım? Hala çok gençken o adımı atmaktan korktuğumu ona nasıl söyledim?
Ya da beni gerçekten engelleyen şey, birlikte yaşarsak, geçmişte başıma gelen her şeyden hâlâ ne kadar berbat durumda olduğumu anlaması ve sonunda benden bıkması ya da daha kötüsü beni terk etmesiydi?

"Tabii ki isterim" dedim onun olduğu yere dikkatlice yaklaşırken. Tek bir kasını bile kıpırdatmadan beni boyundan izledi. -Korkarım, çok hızlı giderek elimizdekileri mahvedeceğiz.

Nicholas başını salladı.

-Bu çok saçma Noah, sen ve ben hızlı gidemiyoruz çünkü zaten neredeyse ışık hızında gidiyoruz, sende işler böyle, bende böyle. Beni biliyorsun, senden başka kimseyle bu adımı atmayacağımı gayet iyi biliyorsun ve eğer bunu yaparsam, bunun yapılacak doğru şey olduğunu bildiğim için, yapmamız gereken şey bu, çünkü yapamam. senden uzak olmak... ve sen de benden uzak olamazsın..

Gerginliğimi yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes aldım... Nicholas'la yaşamak... rüya gibi olurdu, gerçek bu, onu her gün görmek, her zaman güvende hissetmek, her zaman onu sevmek.

"Benden olmamı beklediğin kişi olamamaktan korkuyorum," diye itiraf ettim titreyen bir sesle.

Donması düzeldi ve yanağımı okşamak için elini uzattı. Gözleri, her bir özelliğime hayranlık duyuyormuş gibi, yüz hatlarımı dikkatlice taradı.

"Uyandığımda bu yüzü görmek istiyorum," dedi parmağını alt dudağımda gezdirerek, "Uyumadan önce dudaklarını öpmek istiyorum," diye devam etti boğuk bir sesle, "dokunuşun olsun her yatağa girdiğimde seni kollarımda hayal ettiğimi, sen uyurken sana baktığımı ve günün her dakikasında seninle ilgilendiğimi hissediyorum.

Gözlerimi kaldırdım ve onun gözlerinde gördüm ki her kelime doğrudan kalbinden geliyordu, ciddiydi, beni seviyordu, beni onunla birlikte seviyordu; benim gibi hissettim

kalbim hızlandı, içimde bir şeyler mutlulukla kabardı, eridi, onu nasıl bu kadar çok sevebildim? Ona vermemi zorlaştırmadan benden bu kadar çok şeyi nasıl aldı?

-Yapacağım; Seninle yaşayacağım- dedim bile inanmadan. Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

"Tekrar söyle," dedi tezgahtan uzaklaşıp yüzümü ellerinin arasına alarak.

Yüzümde gerçek bir mutluluk gülümsemesi belirdi.

-Seninle yaşayacağım, birlikte yaşayacağız-. Artık kabus yok, korku yok; O yanımdayken yavaş yavaş iyileşirdim, onunla her şeyin üstesinden gelirdim. Yüzümü çekti ve dudaklarını dudaklarıma koydu, gülüşünü altlarında hissettim, onu mutlu etti, bu doğru, görebiliyordum ve hoşuma gidiyordu.

Tanrım, seni nasıl seviyorum. Dedi ve belimden vücuduna doğru sıktı. Ona sarıldım ve N olarak omzunun üzerinden görmek için güldüm.

Koridorun sonundan bize bakıyordu, küçük, siyah ve berrak gözlerle. Üçümüz birlikte yaşayacaktık, Nick, N ve ben.

Ne yazık ki sonraki günler çabuk geçti, annem gezimizden hemen sonra Nick'le yaşayacağımı hâlâ bilmiyordu ve kesinlikle gerekli olana kadar ona söylemeyecekti. Nicholas çok iyi bir ruh halindeydi ama ben tam bir aylığına ayrılmaya yaklaştıkça ruh hali soluyordu. Onunla yaşayacağımı çok ciddiye almış, onu ziyarete gittiğimde gizlice aldığım kıyafetlerimi koyacak yerim olsun diye dolabının yarısını ve bir şifonyerini boşaltmıştı. Önceden bana göre fazla erkeksi olan daire daha neşeli bir yer haline gelmişti, birlikte daha neşeli renkli minderler almaya gitmiştik ve ben de onu odasının artık beyaz olan koyu renkli çarşaflarını değiştirmeye zorlamıştım. ve çok daha rahat. Nick tabii ki büyülenmişti, sanki yeri pembeye boyamışçasına, yanında olduğu sürece umursamayacaktı. En sevdiğim kitaplardan bazılarını yanıma almıştım ve şimdilik annem hiçbir şey fark etmemiş gibiydi.

Sıcaklar şehri çoktan ele geçirmişti, kazak ya da uzun pantolon giymenin gerekli olduğu günleri geride bırakıyorduk, Nick beni neredeyse her gün sahile götürmüştü, birlikte denizde yıkanmıştık ve denemişti ama başarılı olamamıştı. sörf yapmayı öğrenmek

- Ah, hadi çiller! -şeytani tahtadan onuncu kez düştüğümde bana bağırdı- Beni utandırıyorsun!- diye bağırdı, en saçma şekilde düştüğümde gülerek.

Etrafımda sörf yapan epeyce adam vardı ve bana pis bakışlar atmaktan ya da benim halime gülmekten geri kalmıyorlardı.

Sinir bozucu dalgalar kafama vurmaya devam ederken, beni su yutmamaya zorlarken, Nick beni karşılamaya geldi ve beni tuttu.

Bacaklarımla ona tutunarak tahtayı yanıma yerleştirdim.

"Senden nefret ediyorum," dedim ona. Sörf yapmakta bu kadar kötü olmamdan nefret ediyordum, herhangi bir sporda kötü olmamdan nefret ediyordum ve o bunu biliyordu ve bu yüzden hüsrana uğramamı izlemeye bayılıyordu.

Bir kahkaha attı.

-Daha dengeli olduğunu sanıyordum, gerçekten. Beni dürterek ağzından kaçırdı.

Orada, suda ve parıldayan güneşin altında yenmeye hazırdı. Asla doğru yapamayacağım bir şey yaparak zamanımı boşa harcamaktansa, apartmanda başka şeyler yapmayı tercih ederim. Saçlarını geriye doğru taradım ve onu öptüm. Dudakları sudan tuzluydu ve vücudu ıslaktı; sadece bana bakan mavi gözleri içimde yoğun bir sıcaklık uyandırdı.

"Seni sörf yaparken görmeyi tercih ederim, bu çok seksi" dedim, beni öpmeye çalıştığında saçını çekerek.

Gülümsedim.

Doğruydu, sörf yapan birini izlemenin bu kadar heyecan verici olabileceğini hiç düşünmemişti ama Nicholas her şeyi yapıyordu, özellikle de onu kıyıdan, suyla sırılsıklam olmuş, dalgalarda her türlü numarayı yaparken ve sanki öyleymiş gibi kayarken gördüğünde. o dev dalgalar arasında dünyanın en kolay şeyiydi.

- Hiç su altında yaptın mı? - O zaman sordum ve gözleri ihtiyatla bana baktı. Ona ne ya da nasıl diye sormazdım

Yattığı diğer teyzeleriyle işim bitmişti ama sorumla ondan bilgi almak değil, son iki saattir bana güldüğü için intikam almak istiyordum.

Elimi çıplak gövdesinden aşağı kaydırdım. Parmaklarımın altında o kadar sertti, vücudu o kadar iyi çalışıyordu ki, yapabilseydim her zaman ona bakar ve ona dokunurdum.

Karnının alt kısmına, siyah saçlarının başladığı yere geldiğimde elimi tuttu ve daha fazla gitmeme izin vermedi.

"Quietacita" diye arkama bakarak beni uyardı. Birdenbire yalnız bırakılmıştık; sörf yapanlar daha iyi dalgaların olduğu yerlere taşınmışlardı.

Çevremizde kimse yoktu.

Diğer elimle de boynuna yaklaştım ve beni öpmesi için zorladım. Dilimi ağzına soktum, denizin ve Nicholas'ın tadını çıkardım, içimde bir karıncalanma hissettim. Aynı coşkuyla karşılık verdi ve ellerini sırtıma doladı, beni su altında tuttu ve dilini benimkiyle ısrarlı daireler çizerek hareket ettirdi.

Elimi unuttu ve ben de en başından beri yapmak istediğim şeyi yaptım. Mayosunun altına soktum ve organını parmaklarımın arasına aldım. Sert ve tahrik olmuştu ve dudaklarımın altından homurdandığında gülümsedim.

"Burada olmaz, Noah, kahretsin," dedi ağzımdan çekip elimi çekmeye çalışırken ama ona izin vermedim, onun beğendiğini bildiğim gibi onu baştan aşağı okşadım. bana öğretmişti.

"Kimse bizi izlemiyor" dedim yanağından öperek. Okşamalarımdan gerilmişti, kendini kontrol etmeye çalıştı ama buna izin vermeyecekti. Kontrolünü kaybetmesine neden olacağımı bildiğim için hareketlerimi hızlandırdım, "Bunu sana yapmayı seviyorum," dedim kulağını ısırarak.

Heyecanla içini çekti ve ben de adımlarımı hızlandırdım. Nefes alması daha da zorlaştı ve bundan paçayı sıyırdığımı biliyordum.

"Tanrım...siktir, Noah, dur," dedi bakışlarıyla beni yakarken.

Dudağımı ısırdım ve bir an duraksadım. Gözlerindeki hayal kırıklığını, gerçekten durmasını istemediği için duyduğu öfkeyi gördüğümde gülümsedim.

Ona bakarken eğilip dişlerimle alt dudağını tuttum. Sonsuz incelikle bana doğru çek.

"İstiyorsun ve biliyorsun..." elim hareketlerine devam etti ve parmaklarını kalçama bastırdı.

"Eğer yapacaksan, doğru yap," diye homurdandı sonra, "Böyle daha hızlı," diye netleştirdi, elini elimin üzerine koyarak bana yardım etti. Önerdiğim şeyi başardığımı gördüğümde gülerdim ama bu çok heyecan vericiydi, onun okşamalarım karşısında kendini kaybettiğini, vücudunun gergin ve ıslak olduğunu, özgür olmayı beklediğini görmek...

biraz daha sıktım.

"Siktir git," diye ağzımdan kaçırdı, ağzımı tuttu, beni beceriksizce öptü, belli ki başka bir şeye odaklanıyordu, ta ki vücudu gevşemek için gerilip sonunda kendini serbest bırakana kadar. Dilimle onu okşadım ve alt dudağını çekiştirdim. Bunu yaptığım için neden bu kadar sinirlendim? Onu gör. Bana dokunmamış olması umurumda değildi, sadece okşamalarımın onu nasıl etkilediğini, benim için kontrolünü kaybettiğinde ne kadar çekici olduğunu görünce...

Bir saniye sonra gözleri soğuk bir şekilde benimkilere kilitlendi.

-Eve gel, sana bütün gece işkence edeceğim.

Tuttuğum nefesimi serbest bıraktım ve beni sudan çıkarmasına izin verdim. Durumun kontrolünü kaybettiğim için sinirlenmişti, otoriterdi, her zaman işlerin kendi bildiği gibi yapılmasını isterdi, çünkü benimleyken kendini kaybetmişti, üstelik cezası birkaç saatlik lezzetli seks olacaksa, nasıl şikayet edecekti?

Sonunda annemle benim ayrılacağımız ve Ağustos ortasına kadar geri dönmeyeceğimiz gün geldi. Tanrım, bunu gerçekten istiyordu ama Nick'ten bu kadar uzun süre nasıl ayrı kalacağını bilmiyordu.

Odamdaydık, yatağımda açık bir bavulla ben ve Nicholas masamda oturmuş, N ile oynuyor ve beni kasten görmezden geliyordu. İki gündür somurtuyordum, yolculuk ya da onunla ilgili herhangi bir şey duymak istemiyordum ama o gece bu fikre alışmaya başlamam gerektiğini görecektim. Daha önce beş kez bavulumdan eşyalarımı alıp ben farkına varmadan geri koymuştu, üç gün sonra işinden aldığı eşyaların arasında bulduğum pasaportumu saklamış, hatta beni yatağa bağlamakla tehdit etmişti. Kalmazsam N'nin yetersiz besleneceğini bırakın; Her birini görmezden gelmiştim.

geziyi en iyi şekilde sabote etme planları, çünkü bunun onu benim kadar veya benden daha fazla etkilediğini biliyordu.

-Ben sadece seni uyarıyorum, İspanya'daki sıcaklık cehennem gibi ve deniz ürünlerini sevmiyorsun bu yüzden kayboluyorsun ve Eyfel Kulesi abartılıyor, yukarı çıktığın zaman öyle kalıyorsun ve hepsi bu mu? Oh, ve İngiltere'den özel bir şey beklemeyin, hava cehennem gibi ve insanlar ciddi ve sıkıcı...

- Bu dayanılmaz plana devam edecek misin? -Öfkemi kaybederek sözünü kestim. Ona doğru yürüdüm ve N'yi elinden aldım, ona onu deli eden aptal bir oyuncak almıştım ve Nick umursamıyor gibi görünse de kolunda şimdiden on kadar çizik vardı.

Arkasını dönmeden önce kolumdan tuttu ve beni kucağına oturmaya zorladı, N aramızdaydı.

O küçük kafadan gerçekten neler geçtiğini anlatmak istercesine ciddi ciddi bana baktı.

-Gitme. sonra ağzından kaçırdı. Gözlerimi devirdim, yine değil.

"Hadi N, saldır ona," dedim kediye, kediyi yerden kaldırıp yüzünün önüne koyarak. Nick kaşlarını çattı, onu görmezden gelmeme kızmıştı. "Uslu ol kedicik, bu çılgın adamın seni çamaşırhaneye atmasını istemiyoruz." Yanına yaklaştım ve esmer, kabarık kafasına küçük öpücükler kondurdum.

Nicholas beni izledi, gergin ve kızgın... her zamanki gibi.

- Şimdi beni görmezden mi geliyorsun?

"Aynı soruyu yaklaşık on bin kez yanıtladığım halde, evet," diye cevapladım şimdi gözlerimi ona dikerek. Tanrım, o bakışı, o elleri, o vücudu, onu, her şeyi nasıl özleyecektim. Kendimi tekrar etmeyi sevmiyorum.

Sözlerimden rahatsız olduğu belliydi, kaşlarını kaldırdı.

"Kahrolası kediyi yere bırak ve bana bak," dedi, N'yi ellerimden çekip yerde bırakarak. Dövüşmeye hazırlanan ona baktım, "Aptalca ya da tehlikeli bir şey yapmanı istemiyorum," diye beni uyardı, sanki beni orada onunla kalmaya zorlayabilirmiş gibi kalçalarımdan sıkıca tutarak, "Yapma. iç ya da senden başkasıyla konuş." anne- Çok saçmaydı.

- Kendini dinliyor musun? - Kucağından kalkmak niyetiyle dedim ama beni olduğum yerde sabit tuttu.

"Ben ciddiyim Noah, sakın kimseyle dalga geçmeyi ya da herhangi bir erkekle konuşmayı aklından bile geçirme," diyerek devam etti.

Devenin sırtını kıran saman buydu.

- Bırak beni!-Ondan uzaklaşmama izin vermeden devam edince söyledim. -

Kimseyle dalga geçme? Sence yoluma çıkan herhangi bir erkekle flört etmeye ilgim var mı!?

Kendimi elinden kurtardım ve ondan uzaklaştım. Neden bu kadar kıskanç ve bu kadar kontrolcü olmak zorundaydı? Dayanamadım, bana güvenmedi mi, kahretsin?

- Erkekler üzerindeki etkini biliyorum ve sen bunun farkında değil gibisin! -bana bağırdı.

- Kapa çeneni Nicholas, annem aşağıda, baban da aşağıda! Ben de bağırıyordum ama bu beni deli ediyordu.

"Bana o kadından bahsetme," diye patladı sonra, derisinin her bir gözeneğinden öfkeyi damıtarak. Er ya da geç patlayacağını biliyordum ama bir uçağın tepesinde ve binlerce mil uzakta olmayı umuyordum, burada onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalmamıştım.

- Kadın derken annemi mi kastediyorsun? -Bavula bir şeyler koyarken dedim, yüzüne bile bakmak istemedim, çok kızdım.

"Evet, seni benden almaya devam eden aynı kişi," dedi sesini alçaltarak ve yatakta yanımda durarak.

Bu çok saçma, annem beni ondan ayırmak istemedi, evet belli ki kızının üvey oğluyla çıkması onun hayali değildi ama beni ondan ayırmak istemedi, yanılıyordu. .

Fermuarı çektim; Kahretsin, şimdi kapanmayacak.

Elimi itti ve benim için kapattı. Yanımda iç çektiğini duydum.

-Seni özleyeceğim.

Ona vücudumla baktım ve üzgün olduğunu gördüm.

- Ben sensiz ne yapacağım?-bana kayıp sordu.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerine bakabilmek için parmak uçlarımda yükseldim.

-Sen farkına bile varmadan geri döneceğim ve bana tamamen sahip olacaksın; Döndüğümde senin yanına taşınacağım." Bunun onu neşelendireceğini umarak söz verdim.

Elleri kollarımı dikkatlice yukarı ve aşağı okşadı.
Tutumunu nasıl bu kadar çabuk değiştirebilirdi?

-Seni seviyorum çiller, sana kötü bir şey olmasını istemiyorum ve sen yokken seninle ilgilenememek midemi bulandırıyor.

İçimde bir sıcaklık hissettim. Onu çok özleyecektim.

Dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdum.

-Ben de seni seviyorum ve mükemmel olacağım.

Sözlerimin yetmediğini gözlerinde gördüm ve o zaman bu gezinin ilişkimiz için çok önemli bir sınav olacağını anladım. Bu kadar uzun süre ayrı kaldığımızda nasıl tepki vereceğimizi bilmiyorum.

Bölüm 12

NİCK

Onları havaalanına götürmekle görevliydim. Babam işe gitmek zorunda olduğu için evde vedalaştı. Son saatimi Noah ve annesiyle arabanın arka koltuğunda geçirmekten mutlu değildim ama yine düşüncelerimi yutmak zorunda kaldım. O yolculuk bana komik bile gelmedi, zaten belirtmiştim ama yapacak bir şey yoktu.

Koltuğunda sessiz ve düşünceli bir şekilde oturan Noah'a yan yan baktım. Lanet olası kediyi yanında getirmekte ısrar etmişti ve pencereden dışarı bakarken dalgın dalgın kediyi okşuyordu.

Uzandım ve vites koluna götürmek için elini tuttum. Göğsümde bir boşluk hissettim ve böyle hissetmekten nefret ettim, kahretsin bir aydı, o kadar da kötü olmazdı, ne zamandan beri bu kadar bağımlı olmuştum? Olamaz, onu bir ay görmediğim için çıldıramazdım, daha sakin karşılamam gerekiyordu, bu ayrılık ayrılığa nasıl dayanabileceğimizi görmek için bir sınav olacaktı.

Gözümün ucuyla ona baktım ve gözlerinde hüzün görmeme rağmen bana gülümsedi.

Annesi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, hiç olmadığı kadar mutluydu. Ondan bir ay ayrı kalması neden sorun olmadı?

onun kocası? Anlamadım ve bilinçsizce Noah'ın elini daha çok sıktım.

LAX havaalanına vardığımızda, otoparka park edip çantaları indirirken, Noah'ın annesi çantaları indirmemiz için bir el arabası getirdi. Noah hızla yanıma geldi ve beni dudaklarımdan öptü.

- Ne yapıyorsun?" dedim komik görünmeye çalışarak ama öyle değildim.

"Annem gelmeden öp seni" dedi bana. İçeride annesiyle birlikteyken beni öpmeyecek miydi?

Onu istediğim kadar ve istediğim yerde öpeceğimi bildiğim için fikirlerimi kendime sakladım.

Yarım saat sonra çantaları çoktan göndermiştik ve Noah'ın annesi çıkış kapısından şimdi girmekte ısrar etti.

Uçağın kalkmasına daha bir saat vardı ama bu kadın çileden çıkarıyordu.

-Anne içeri girer misin? Gitmeden önce bir dakika Nicholas'ın yanında olmam gerekiyor," dedi ve annesi kaşlarını çatarak ona baktı.

Bana baktı, sonra Noah'ya ve son olarak da kediye. Ona kaşlarını çatma şekli bende koruyucu bir çizgi oluşturdu.

Bu bizim kedimiz.

Sonunda benimle vedalaştı ve bizi yalnız bırakarak gitti.

Kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime yaklaştırdım. Metal dedektörlerine doğru emeklerken başının tepesini öptüm.

O zaman bana "Bu kadar üzülmemeliyim, Nick," dedi.

Aşağı baktım ve ona baktım. Kahretsin, doğru, bu kadar üzülmemeliydik, bir aydı, koca bir yıldır birbirini görmeyen çiftler vardı, Noah'ın üzgün gitmesini istemedim, görmek istemedim özellikle onu mutlu etmesi gereken bir şey için acı çekiyordu. Kalması için bu kadar ısrar ettiğim için kendimi suçladım, eğer başından beri o geziyi destekleseydi, belki şimdi bu kadar bunalmayacaktı, gözlerinde o hüzün olmayacaktı.

"Olma çiller" dedim onu göğsüme bastırarak. N, ikisinin arasına sıkışmaktan rahatsız oldu. -İspanya'daki sıcak

harika, Eyfel Kulesi de çok güzel, bayılacaksın- dedim ve yüzünde bir gülümseme belirdi.-Geri geldiğinde görüşürüz, bu böcekle seni bekliyor olacağım.-İşaret ederek dedim N.'ye

"Lütfen, ona iyi bak Nicholas, onu beslemeyi unutmayı aklından bile geçirme ve Tanrı aşkına, ona daha fazla şarap içirme," dedi o zaman gerçekten endişelenerek.

"Sadece bir kez oldu ve kedi buna bayıldı," diye yanıtladım

onu dürterek. Gözlerini devirdi ve kediyi göğsüne bastırdı.

"Al, al," dedi ve bana verdi. Bir elimle tuttum ve diğer elimle Noah'ın yüzünü kavradım ve dudaklarını benimkilere yaklaştırdım.

"Seni seviyorum" dedim bir aydır dudaklarını son kez tattıktan sonra.

Yüzünde bir gülümseme belirdi.

-Daha fazlasını yaparım.

Midemde bir düğüm hissederek gitmesini izledim. Uzun saçları yüksek bir atkuyruğu şeklinde toplanmış, bacaklarına şort giymişti, karşısına çıkan her erkeği deli edecekti. Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Şimdi sadece N ve ben vardık.

Sadece eve girerek zaten bir moralim bozuldu. Kedinin istediğini yapmasına izin verdim ve özlemle daireye baktım. Onsuz bu dört hafta ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu; Hayatımın hayal bile edilemeyecek bir şekilde değiştiğinin farkındaydım, bekar ve yanımda kimsesiz olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyordum bile, evet hatırlayabiliyordum ama sanki tanımsız bir şekilde görüyor gibiydim. cam, sanki Noah Morgan'ın öncesi ve sonrası varmış gibi.

Daire tertemizdi, Noah gerçekten bir temizlik manyağı değildi ama gitmeden önceki gün biraz histerikleşti ve yerinde olmayan her şeyi yırttı, bu garipti ve sadece gerçekten stresli olduğunda yapıyordu. son aylarda bunu doğrulamıştı.

İtalya'ya gitmeden önce orada durdukları için on bin kilometre uzakta olduğumu, tam şu anda ülkeyi geçerek New York'a doğru yol aldığımı bilmek beni tedirgin etti.Uçaklardan hiç korkmadım, başından beri daha fazlasını yakaladım. Hayatımda hatırlayabildiğimden daha fazla, ama şimdi oradaki Noah olduğuna göre... Şok olmuştum.

beynimden geçen korkunç görüntüleri ve düşünceleri kontrol edin. Uçağın arıza yapması, suyun ortasına düşmesi, bir saldırı olması... olasılıklar sonsuzdu ve ben, olayın merkezinde hissettiğim korkuyu yatıştırmak için çaresizce kendime bir içki dökmek zorunda kaldım. vücudum.

Beş saat ve bir şişe votkanın ardından, telefonumun çalması beni farkında olmadan daldığım huzursuz uykudan uyandırdı. Uyandım, ilk başta şaşırdım ve başım dönüyordu.

- Nick?- dedi hattın diğer ucundaki sesi.

- Geldin mi?-Konsantre olmaya çalışarak sordum. Kahretsin, tamamen sarhoştu ama onun sesini duyar duymaz göğsünde hissettiği baskı yok olmuştu.

-Evet, hava alanındayız, burası çok büyük, durup şehri gezmeye gidemediğim için çok üzgünüm, inanılmaz olmalı-. Noah mutlu görünüyordu ve onu şimdiden özlesem de bu beni biraz neşelendirdi.

"New York için soruyorum," diye ağzımdan kaçırdım ve sonra kendimi iyi anlatamadığımı fark ettim. Hattın diğer ucunda Noah kıkırdadı.

- Ne? - dedi ve etrafındaki kargaşayı duyabiliyordum. Hayal ediyordum, hiç uyumayan şehre evrak çantalı takım elbiseli adamlar, ağlayan ve üzgün çocukları olan anneler, hoparlörden konuşan o kadın sesi, uçağı kaçırmak üzere olan başıboş yolculara seslenme...

-Sana New York'u gösteren kişi olmak istiyorum, kendime söylemek istediğim buydu, açıklığa kavuşturmak için acele ettim. Koltuktan kalkıp mutfak lavabosuna doğru yürüdüm.

Hattın diğer ucundan heyecanla, "Nick'i kışın karla buluşturacağımıza söz ver," diye haykırdı.

Kendimi Noah'la New York'ta hayal ederek aptal gibi gülümsedim, sokaklarda birlikte yürüdüm, kafelerde durdum, ona sıcak çikolata alıp Empire State'e götürdüm ve kalktığımızda ikimizin de nefesi kesilene kadar onu öptüm. .

"Sana söz veriyorum aşkım" diye fısıldadım.

Uzaktan birinin Noah'a seslendiğini duydum, belli ki annesiydi.

-Nick, senden ayrılmam gerekiyor -sonra aceleyle ağzından kaçırdı- seni İtalya'dayken arayacağım, seni seviyorum!

Ben cevap veremeden o çoktan telefonu kapatmıştı. Kahretsin.

Mutfak musluğunu açıp başımı musluğun altına soktum. Noah tekrar sağlam zemine oturana kadar sonraki dokuz saat boyunca tetikte kalması gerekiyordu. Bu lanet yolculuk beni on yıldan fazla yaşlandıracaktı, bundan emindim.

Noah sağ salim İtalya'ya vardı, ona göre sadece kısa bir telefon aldım, konuşmaya devam edersek bu ona bir servete mal olacaktı. Ona telefon faturasını dert etmemesini söylemek istedim ama otelin internetine bağlanır bağlanmaz Skype üzerinden konuşmamız konusunda ısrar etti. Sorun, zaman farkının acımasız olmasıydı, bu yüzden ben uyurken oradaydı ve geri gidiyordu.

Günler geçti ve Skype aramaları, gün boyunca neler yaptığının kısa özetlerine dönüştü. Beni aradığında çok yorgundu, bu yüzden zar zor beş dakikadan fazla konuştuk. Bundan nefret ediyordum, ondan bu kadar uzakta olmaktan, ona dokunamamaktan, saatlerce konuşamamaktan nefret ediyordum ama kendi kendime onun yolculuğunu mahvetmemeye söz vermiştim, bu yüzden konuştuğumuzda en iyi ifadeyi takındım. , içimden güne lanetler yağdırsam da gitmesine izin verdiğim gün.

Zamanımın çoğunu spor salonuna giderek, sörf yaparak ve hafta sonları kız kardeşim Madison'ı ziyaret ederek geçirdim. Noah gittikten sonraki cumartesi arabaya bindim ve doğruca Las Vegas'a gittim. Lion benimle gelmek istedi ve bütün hafta birbirimizi görmediğimiz için ona benimle gelmesini söyledim. Maddie en iyi arkadaşımı zaten tanıyordu ve benim zevkime göre çok iyi anlaşıyorlardı.

Otoyoldan aşağı inerken Lion, "Noah'sız bir üç haftayı daha nasıl atlatacağını bilmiyorum," dedi. Bu geceye kadar Las Vegas'a varamayacaktık, bu yüzden ertesi gün kız kardeşimi görecektik. Hotel Cesar'da bir oda ayırtmıştık çünkü buna rağmen

altı yaşındaki kız kardeşimi görmeye gelmiştik, kumarhaneye uğramadan ve birkaç içki içmeden Las Vegas'tan ayrılmayacaktık, ne de olsa Las Vegas'daydık.

Bana önümdeki zorlu haftaları hatırlatırken ona ters ters baktım.

- Sana ne söylememi istiyorsun? - dedi ellerini kaldırarak - Jenna ailesiyle o aptal gemi yolculuğuna çıkalı daha iki gün oldu ve ben şimdiden duvarlara tırmanıyorum ve o beş gün içinde geri gelecek.

Jenna, Lion'u burada bırakarak ilk kez tatile gitmişti. Geçen yıl bizimle Bahamalar'a gelmişlerdi ve o, ailesiyle sadece bir hafta sonu gitmişti. Bu yıl, tüm ebeveynler çifti becermeyi kabul etmiş gibi görünüyordu, açıktı.

"Noah'ın gelip benimle yaşamasını sabırsızlıkla bekliyorum, yaptığında bu saçmalık sona erecek ve annesi ilişkimizi daha ciddiye alacak," dedim direksiyonu sıkıca sıkarak. Los Angeles'ta saat şimdi öğleden sonra üçtü, yani Noah uyuyor olmalıydı; Şu anda onun yatağında olmayı ne çok isterdim.

Aslan sessizdi ki bu onun için alışılmadık bir durumdu ve ben ona merakla baktım.

- Neyin var senin, diye sordum, onun moralinin benim alıştığımdan daha da kötüleştiğini görünce. Şu anda ikisi de pek iyi bir arkadaş değildi, bu açıktı.

Pencereden dışarı bakmaya devam etti.

"Keşke Jenna'yı yaşaması için götürebileceğim bir yer bulabilseydim, bilirsin, yaşadığım boktan daireyi değil, eşit olan bir yer." ağzından kaçırdı. Bunu söylemesine şaşırdım. Onu tanıdığı beş yılı aşkın süredir paradan şikayet ettiğini bir kez bile duymamıştı.

İkimiz de tamamen farklı dünyalardan geldik, adıma güveniyordum ve şirkette çalışarak çok para kazanıyordum, asla para konusunda endişelenmeme gerek yoktu, ben bu şekilde yetiştirilmedim, sadece büyüdüm. her şeye sahip ama evet, arkanı kollayan milyoner bir baban yokken bunu başarmanın ne kadar zor olduğunun farkındaydım. Orada olduğu o yıl

Lion'la yaşadığı için, her şeyin cennetten gelmediğini, insanların yiyecek para bulmakta gerçekten zorlanabileceğini anlamıştı. Aslan günün büyük bir kısmını büyükbabasının ona bıraktığı atölyede çalıştı; Daha önce iki kez hapse giren ve yakında çıkacak olan bir ağabeyi vardı ve hem evinin hem de dükkânının tüm faturalarıyla ilgilenmek zorundaydı. Araba yarışları, kavgalar ve Lion'a yardım edebilmeyi sevdiğim için yaptığım diğer her şey, farklı yerlerden gelmemize rağmen kardeştik ve bazen, şimdi olduğu gibi, ikisi arasındaki muazzam fark.

"Jenna'nın nerede yaşadığının umurunda olmadığını biliyorsun Aslan" dedim kendimi kötü hissederek, Lion bunu yaşamamalı, böyle düşünmemeli, huzur içinde yaşamayı hak eden kimse yoktu ve ondan daha fazla sorun olmadan. Ayrıca Jenna ona asla yük olmayacaktı, tıpkı benim gibi, Jenna'nın muhtemelen yirmi bir yaşına girmesini ve huzur içinde yaşamasını bekleyen kendi adına bir hesabı vardı, Tanrı aşkına, babası bir petrol patronuydu.

-Umurumda, onun nasıl yaşadığının farkında olmadığımı mı sanıyorsun?

O yaşadığı köşke her girdiğimde anne babası bana nasıl bakıyor? - dedi sesini yükselterek - ona alıştığının yarısını bile veremeyeceğim.

"Hayatta her şey parayla ilgili değil,"

diye patladım. Aslan güldü.

- Diyor zengin çocuk babasının oğlu.

Tamam, çok ileri gidiyordu ve başka zaman olsa ona cehenneme gitmesini söylerdim ama o konuşmanın arkasında samimi ve derin bir şeyler olduğunu, onu gerçekten etkileyen bir şeyler olduğunu biliyordum.

Ona cevap vermedim ve konuşmayı bıraktı. Müzik dinleyerek sessizce yola devam ettik ve öğle yemeği için bile durmadık.

Otele varır varmaz hava çoktan farklıydı; Las Vegas'ın atmosferinden etkilenmemek imkansızdı, imkansızdı, insanlar, mekanlar, ışıklar, otel... Cesar etkileyiciydi, adeta şehir tadında bir otel, gitmek isterdim. Noah'ı bu yere getirin, kızlar çıldırdı, dükkanlar vardı.

en iyi giyim markaları; İtalya'da olmak gibi değildi ama kabul etmen gereken yer yönetildi.

Odamız otelin batı tarafındaydı, çok büyüktü ve oraya ulaşmak için uzun bir yol yürümek zorunda kaldık.

- Ne yapmak istersin?-Aslan terasa çıkıp bir sigara yakarak sordu.

"Hadi bir şeyler içelim," diye cevap verdim. Ona söylemek istemiyordum ama ne zaman Madison'ı görmeye gelsem ruh halim hiç de iyi değildi, annemin bana bu kadar yakın olduğunu bilmekten nefret ediyordum, buna dayanamıyordum.

Alt kata indik ve otelin sahip olduğu birçok bardan birine, kumarhanenin hemen yanında olana gittik. Lion kartlarda çok iyiydi ve odamıza dönmeden önce birkaç oyun oynamak isteyeceğinden emindim. Zaten oldukça geç olmuştu ve buraya araba sürmekten yorulmuştum, ama kaygımı ve kötü ruh halimi yavaş yavaş yatıştıran o sek viskiden bardakları içerken olması gerekenden daha çok eğlendim.

- Oynamak ister misin? - yarım saat sonra, ikimiz de çok daha hareketliyken bana sordu.

"Sen git, ben burada kalmayı tercih ederim" diye yanıtladım ve telefonumu çıkarıp Noah'tan mesaj var mı diye baktım.

Daha önce ona yarı şaka yarı ciddi bir mesaj göndererek, beni hatırlaması için ona bir şey göndermeme ihtiyacı olup olmadığını söyledim. Konuşmamızın üzerinden neredeyse iki gün geçmişti ve yanılmıyorsam yakın zamanda Londra'ya varmalıydım.

Bana cevap verdiğini görünce gülümsedim.

-"Seni hatırlamama yardımcı olacak bir şeyi saklamak, seni unutabileceğimi kabul etmek olur."

gözlerimi devirdim.

- Şimdi benimle konuşmak için Shakespeare'den alıntı yapman gerekiyor, kendine ait bir şey düşünemiyor musun?

Bir saniye sonra bağlantı kurdu ve içimde sadece o olduğunda hissettiğim bir sıcaklık hissettim.

-Sadece iki saattir buradayım ve şimdiden bu ülkenin tüm edebi kültürünü içinize çekiyorum ve eğer romantik mesajlarımı beğenmezseniz, duracağım

onları sana gönder aptal. - bir sürü kızgın ifadeyle cevap verdi.

Gülmeye başladım ve yanımdaki bir adam bana deliymişim gibi baktı. Gülümsemem daha da genişledi.

-O aptal yolculuktan döndüğünde sana romantik mesajlardan başka bir şey vermeyeceğim ve ölü bir yazara ya da aptal ve sıkıcı bir şaire ihtiyacın olmayacak; Sen ve ben yalnız...

Biz şiiriz aşkım.

Bana ne diyeceğini görmek için bekledim. Yapmadı ve bir dakika sonra yüzü telefonumda belirdi ve ben de gülümseyerek cevap verdim.

"Söylediğin son şeye bayıldım," dedi çok sevdiği o tatlı sesle. O an onu kollarıma almak ve sözlerimin ne kadar gerçek olduğunu ona göstermek istedim.

- Ne zaman dönüyorsun?- Tam olarak ne zaman geleceğini bilmeme rağmen sordum.

Hattın diğer ucunda güldü.

-İki buçuk hafta sonra çok uzun sürmez neredesin?-

diye sordu bana, her zamanki gibi merakla ve lanet olası yolculuğun tehlikeli bir konu olduğunu bilerek konuyu hızla değiştirerek.

çenemi sıktım.

"Las Vegas'ta" biraz kuru cevap verdim. Sesini duymaktan ve benden bu kadar uzakta olduğunu bilmekten nefret ediyordum, onun burada olmamasından nefret ediyordum, bu onun bensiz bu kadar uzun süre gideceği son sefer olacaktı, sonuncusu.

- Maddie'yi gördün mü? - ses tonumu duymazdan gelerek, canlılığını ve neşesini koruyarak cevap verdi.

"Henüz değil, bir barda içki içiyorum" dedim, Las Vegas'ta güzel kızlarla çevrili ve lanet bir kumarhanenin ortasında içki içtiğimi bilse rahatsız olacağını biliyordum. Onun üzülmesini, kendini tehdit altında hissetmesini istedim ki belki bir dahaki sefere çekip gitmeden ve beni yalnız bırakmadan önce iki kere düşünsün.

- İçiyorsun?

- Bir sorun, problem var mı?

Hattın diğer ucundan nasıl iç geçirdiğini duydum.

"Sadece dikkatli olmanı istiyorum, lütfen," diye fısıldadı birkaç saniye sonra. Bunu beklemiyordum, daha çok bir kıskançlık saldırısı ya da buna benzer bir şey.

ama benden değil Noah'tan bahsettiğimizi anladım, öyle tepki verirdim... ve kıskançlıktan bahsetmişken...

- Şu an ne yapıyorsun?-İçtiğim içeceklerin mizacıma ve ruh halime hakim olduğunu bilerek sordum.

"Konuşalım," diye yanıtladı kısaca.

- Bundan sonra ne yapacaksınız? annen yanında mı

Ne yaptığımı ve en kötüsü kiminle yaptığımı bilmemek beni gereğinden fazla etkiledi; Aklımdan binlerce olası durum geçti.

-Bak Nicholas, tam bir ahmağa dönüştüğüne göre, şimdi konuşmayı kessek iyi olur, seni yarın ararım.

Ben ona cevap veremeden o çoktan sözümü kesmişti.

Kahretsin.

Bana bir servete mal olması umurumda bile olmadan numarasını çevirdim. Sesli mesajım var. Telefonu cebime koydum ve bardakta kalan her şeyi yuttum.

Önümüzdeki iki buçuk haftayı nasıl geçireceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ertesi sabah başım çok ağrıyordu, ama hey, bir şişe alkol içtikten ve üç yoğun Poker oyunu oynadıktan sonra üç bin dolar kazandık ki bundan şikayet etmeyeceğim.

Lion benim yanımdaki yatakta horluyordu.

Ayağa kalktım ve kız kardeşimi bulmak için iyi bir yüze sahip olmaya çalışarak duşa girdim. Aldıktan sonra burada Lion ile buluşacaktık ve o bizim ne yapacağımıza bakacaktı.

Ablamın yaşadığı varlıklı mahallenin yanındaki parka varana kadar o çılgın şehrin turistik bölgesinden çıktım. Arabadan indim, güneş gözlüklerimi indirdim ve önceki gece çok fazla içtiğime pişman oldum. Bu son günlerde zaten hassas olan ruh halim saçma sapan şeyler için değildi ve tatsız sürprizler için daha azdı; Bu yüzden gözüm ablamı elinden tutup bana doğru yürüyen kadına takılınca birkaç derin nefes alıp kendime önümde altı yaşında bir kız çocuğu olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. odaya, arabaya ve arkana bakmadan git.

Bana doğru gelen uzun boylu sarışın kadın, önümde olmasını isteyeceğim son kişiydi.

- Nick! diye bağırdı ablam, annemi bırakıp bana doğru koşmaya başladı. Sadece Madison'da varmış gibi görünen o tiz ses tonuyla başımın tepesindeki acıyı duymazdan geldim ve yanıma geldiğinde onu yerden kaldırdım.

- Merhaba prenses - dedim ona sarılarak ve yanımızda duran anneme aldırmayarak.

"Merhaba Nicholas," dedi utanarak ama her zaman yaptığı gibi kendini dik tutarak. Onu son gördüğümden, yaklaşık sekiz ay önce aptal kocasıyla birlikte kız kardeşimi ihmal edip diyabetik ketoasidoz nedeniyle hastaneye yatırdıklarından beri pek değişmemişti.

- Burada ne yapıyorsun?-Maddie'ye inip onu yanıma oturttum. Ablam aramıza girdi, elimi tuttu ve anneminkini almak için uzandı.

- Sonunda üçümüz bir aradayız!, diye haykırdı yanılsamayla dolu.

Kaç kez evine gitmem için bana yalvardı bilmiyorum, odasında onunla oynamak için ısrar ettiği zamanlar veya doğum günü partilerindeyken ve tüm isteklerinin tek bir amacı vardı. : ben ve annem aynı odadaydık.

Maddie onu getirmem için ısrar etti, diye yanıtladı gergin ama belli etmemeye çalışarak. Kusursuz bir şekilde giyinmişti, kısa sarı saçları geriye doğru taranmıştı ve kafasında gülünç bir taç vardı. Mahallemde yaşayan kadınlarla aynıydım, bu kadar basit oldukları için nefret ettiğim ve hor gördüğüm tüm kadınlarla aynıydım. Görünüşü, tanıştığı tüm erkekler tarafından kraliçe arı gibi muamele görmesine asla engel olmasa da, hepsi onu putlaştırıyor ve onu becermek istiyor.

Onu görmenin beni ne kadar etkilediğini, önümde olmasından ne kadar nefret ettiğimi ses tonumla belli etmemeye çalışarak, "Eh, onu zaten getirmişsin," dedim.

Çocukluğumun anıları aklımdan geçmeye başladı, yatma vakti annemin beni yatırması, annemin beni babamdan koruması, annemin pazar günleri gözleme ile beni beklemesi... ama o anıların ardından diğerleri geldi... Diğerleri hayata geri dönmek istemediğimi

Madison, "Nick, annem bizimle gelmek istiyor," diye ısrar etti, her şeyi benim için olduğundan daha zor hale getirdi.

Gözlerim o kadına döndü ve sanırım ona attığım bakış onu irkiltti çünkü aceleyle şöyle dedi: -

Maddie, siz ikiniz gitseniz iyi olur, benim kuaföre gitmem gerekiyor, tatlım, akşam görüşürüz," dedi ve onu başından öpmek için eğildi. Ona nasıl davrandığını görmek garip geldi, sanırım bir parçam onun ondan soğuk olduğunu ya da önündeki tatlı kadın dışında herhangi bir şey olduğunu görmeyi bekliyordu. Annem tatlı olabilir, evet ve bir orospu da olabilir.

Maddie hiçbir şey söylemedi, sadece boyundan bize baktı. Bir an önce oradan uzaklaşmak istiyordum, annem öne çıkıp yanağıma hızlı bir öpücük kondurduğunda kendimi toparlamam gerekiyordu. Bu ne hakkındaydı? O neyin peşindeydi?

Dönüp geldiği yerden ayrılmadan önce, "Kendine iyi bak Nicholas," dedi.

Ona dikkatimi bir saniye daha vermedim. Küçük kız kardeşime döndüm ve yüzüme ifade edebildiğim en iyi şekilde bir gülümseme çizdim.

- Bugün bana hangi Çin işkencesini yapacaksın cüce?!" dedim onu yerden kaldırıp omzumdan sarkıtarak.

Gülmeye başladı ve az önceki üzgün bakışının kaybolduğunu biliyordum. Benimle asla üzülmeyecekti, bunu kendime yıllar önce söz vermiştim; onunla tanıştığım andan itibaren.

Lion otelin kapısında bizi bekliyordu, yüzünde benimle aynı akşamdan kalma olduğunu gördüm ve neden bilmiyorum ama Maddie cehennem gibi küçük sesiyle çığlık atarak ona sarılmak için koştuğunda güldüm.

Lion onu kaldırdı ve başı aşağı gelecek şekilde bir ayağından sarkıttı. Ablam ele geçirilmiş gibi çığlık attığında güldüm.

Kız kardeşim gibi bir cüceyi Lion ve benim gibi iki kâfirin eline bırakmayı ancak bir deli düşünebilirdi.

- Nereye gidiyoruz hanımefendi? - diye sordu arkadaşım iri mavi gözleri ve altın gibi sarı saçları olan o canavara.

Ablam heyecanla bana baktı, karar vermeden her yere baktı. İmkanlar sonsuzdu, eğlencenin başkentindeydik.

- Köpekbalıklarını görebilir miyiz? diye bağırdı zıplayarak. gözlerimi devirdim.

- Yine mi? Akvaryuma binlerce kez gitmiştik ama ablam, onun yaşındaki hiçbir kızın aksine, katil köpekbalıklarıyla dolu bir pencerenin önünde durup onları camın arkasında kışkırtmayı severdi.

Öğle yemeğinden sonra Akvaryum'a gittik. Ablam mutlu oldu ve oradan oraya koştu.

Lion onu izlerken ve ikisi de korkunç bir büyük beyaz köpekbalığının önünde oynaşırken, kızgın kız arkadaşımın bana hala böyle bir pislik olduğum için kızgın olup olmadığını görmek için telefonumu çıkardım.

Onu etkilemek için en sevimli varlığımı kullanmaya karar verdim.

- Hey cüce, buraya gel!

Ablam mavi gözleriyle bana baktı.

"Ben bir cüce değilim," dedi somurtarak.

Ne dersen de ben kendi kendime söyledim.

-Noah'a bir resim gönderelim, gel.

Ondan bahsettiğimde gözleri parladı. Sanırım onunla her konuştuğumda ya da onunla birlikteyken yüzümdeki ifade buydu.

Ön kamerayı yerleştirdim ve küçük kızı fotoğraf çekmeye götürdüm.

"Dilini çıkar Nick, böyle," dedi ukala küçücük dilini dışarı çıkararak. Güldüm ama onu taklit ederek fotoğrafımızı çektim.

Bana kızamazsın, günahkarsın, karşı konulamaz olduğumu biliyorsun ve hatta bu küçük canavar yanımda olursa daha da kızgınım. Seni seviyorum.

Bölüm 13

NUH

O sabah uyandığımda ilk işim cep telefonumu açmak oldu. Kapatmamalıydım ama açık bırakırsam Nick'in beni arayacağını, tartışacağımızı ve bu kadar uzaktan verimli olamayacağını biliyordum. Bu yüzden sadece bir cevapsız arama olduğunu görünce şaşırdım. Çılgınca sayıda arama ve mesaj bekliyordum; Sanırım düşündüğümden daha sarhoştu... ya da ona kızgın olmamı umursamıyordu...

Mesajları açtım ve bana dört saat önce bir mesaj attığını gördüm. Bana gönderdiği fotoğrafı gördüğümde aptal gibi sırıttım, o ve Maddie dillerini çıkarmış ve bana gülümsüyorlardı. Ne o yüze, ne benimle konuşmasına, ne de beni sevdiğini söylemesine uzun süre kızgın kalamayacağımı bilerek aşağıdaki mesajı okudum. Çok kibirli adam bana onun karşı konulamaz olduğunu söylemişti, ama saf gerçek buydu. O kadar yakışıklıydı ki, dağınık siyah saçları ve ona çok benzeyen ve eşit ölçüde farklı olan o kız... Maddie'den döndüğünde moralinin bozulacağını ve birkaç saatini keyifsiz ve kötü bir ruh hali içinde geçireceğini biliyordu. .

Onu özlemiştim, dün gece onun için endişelenerek uyuyakalmıştım; Lion'la Las Vegas'taydım, oradan iyi bir şey çıkmazdı, özellikle de içmişlerse.

Ama uyandığımda ve o sevimli fotoğrafı gördüğümde, korkularım dağıldı, yerini onun sesini duymak ve yanımda olması için duyduğum özlem ve korkunç bir arzuya bıraktı.

Neyse ki annemin kendi odası vardı, bu yüzden telefonu alıp numarasını çevirdiğimde endişeyle cevabını bekledim. Orada geç olmuştu, herhalde uyuyordu ama sabırsızlıkla sesini duymayı bekledim.

- Noah?-beşinci çalışta cevap verdi.

"Seni özledim" dedim basitçe.

Ayağa kalktığını duydum ve gece lambasını açıp elini yüzünde gezdirerek beni uyandırdığını hayal ettim.

"Bunu söylemek için beni uyandırmayın çiller," dedi homurdanarak, "bana çok eğlendiğinizi, beni düşünmediğinizi söyleyin, çünkü eğer aptal değilsem, gezinin bir anlamı yok."

Başımı yastığa koyarak buruk bir şekilde gülümsedim.

"İyi vakit geçirdiğimi biliyorsun ama sensiz olmuyor," diye cevapladım, bana anlattıklarına rağmen onu özlediğimi söylememden hoşlandığını bilerek. -

Peki ya Maddie? - Keşke ona eşlik edebilseydim diye sordum. Onunla gitmeyi ve kız kardeşiyle nasıl biri olduğunu görmeyi çok sevdim, o tamamen farklı bir Nick'ti, tatlı bir Nick ve sabırlı, eğlenceli ve koruyucuydu.

Tekrar konuşmadan önce kısa bir sessizlik oldu.

"Annem getirdi," dedi zaten çok iyi bildiğim bir tonda, "Keşke onu kırk yaşındaki bir Barbie kadar gergin, kızın önünde beni ona öyle davranmaya zorlarken görseydin. hak etmiyor."

Kahretsin, annesi. Maddie hastalandığında onu hastanede kısa bir süre gördükten sonra hâlâ ne kadar kötü olduğunu hatırlıyordu.

Sesindeki çaresizlik, onu yıllardır ilk kez görmenin nemli gözleri...

"Durumu bu şekilde zorlamamalıydım," diye yanıtladım sinirle. Annesinin, ne de olsa onun oğlu olduğu halde Nick'le yeniden iletişim kurmak istediğini anladı, ama bu şekilde değil, onu bir kaya ile sert bir yer arasına koydu.

-Ne istediğini bilmiyorum ama onu tekrar görmek istemiyorum, onun ya da hayatı hakkında hiçbir şey bilmekle ilgilenmiyorum. -Sesinde açıkça kızgınlık vardı ama biraz da hüzün vardı, bunu iyi saklıyordu ama bir yanının annesinin ona söylemek zorunda olduğu şeyi öğrenmek istediğini bilecek kadar onu zaten tanıyordum.

"Nicholas... sence de..." temkinli bir şekilde konuşmaya başladım ama hemen sözümü kesti.

-Oraya gitme Noah, hayır, olmaz, bir daha deneme bile, o kadınla konuşmayacağım, bir daha eskisi gibi olmayacağım.

ses tonu ürkütücüydü. Sadece bir kez annesiyle tekrar görüşebileceğini, kendini anlatmasına izin verebileceğini ya da en azından samimi bir ilişki sürdürmesi gerektiğini ima etmişti, ama öfkeden yüzü siyaha döndü, bana söylemediği başka bir şey daha vardı, söylemediğini biliyordu. Ondan nefret ediyordum, sadece onu çocukken terk ettiğim için değildi ki bu zaten korkunç bir şeydi ama bir şey olmuştu, bana söylemeyeceğini bildiğim bir şey.

"Tamam özür dilerim" dedim suyu sakinleştirmeye çalışarak.

Hattın diğer tarafından nasıl derin derin nefes aldığını duydum.

-Şimdi sana gömülmek, bütün bu saçmalıkları unutup seninle saatlerce sevişmek istiyorum; gittiğin zamana lanet olsun

Bunu söylediğini duyduğumda midemde kelebeklerin uçuştuğunu hissettim. şilte, ama her zaman sonsuz hassasiyet ve özenle...

"Bu yolculuk senin için çok korkunç olduğu için üzgünüm, gerçekten, ben de şu anda seninle orada olmak isterdim." iyi hissetmek için. , sevildiğini hissetmek için... Sözlerim onu ne kadar çok sevdiğimi anlamasına yetecek miydi, annesi olmadan acı çektiğini bildiğim için ne kadar kötü hissettiğimi bilemedim. Benim dışımda başvurabileceği biri, çünkü bu konuyu asla kimseyle konuşmadı, Lion ile bile.

Bir saniye sonra, "Beni merak etme Noah, ben iyiyim," dedi. Bir yanı yolculuğumu keyifli hale getirmek isterken, diğer yanı gittiğim için beni suçlamak istiyordu.

Annemin odamın diğer tarafında uyandığını duydum. Geç yatmıştık ve bugün için planladığımız her şeyi yapmak istiyorsak gitmemiz gerekiyordu.

"Gitmem gerek" dedim onunla saatlerce konuşabilmeyi dileyerek. Hattın diğer ucunda sessizlik oldu.

"Dikkatli ol, seni seviyorum." dedi sonunda ve yüzüme kapattı.

Yolculuk muhteşemdi, Nick'i ne kadar özlesem de, tüm bu harika yerleri ziyaret edecek kadar şanslı olduğuma inanamadım. İtalya'yı çok sevmiştim, Roma Kolezyum'unu ziyaret etmiş, sokaklarında dolaşmış, tortellini ve hayatımda tattığım en iyi ahududulu dondurmayı yemiştik ama iki gündür Londra'daydım ve daha fazla olamazdım. şehirle aşk. Onunla ilgili her şey bana bir Dickens kitabından alınmış gibi geldi, yıllar boyunca okuduğum tüm kitaplar bu şehirde geçiyordu, kadınların Hyde Park'ta at sırtında ya da sadece yürüyerek yürüdüğü tüm o dönem romantik hikayeleri, her zaman tabii ki karabinalar eşliğinde; Binalar zarif, eski ama güzel ve şıktı; Picadilly bir insan sürüsü olmuştu, ceketli ve evrak çantalı adamlar, renkli kepli hippiler ya da sadece benim gibi o insan trafiğinde yürüyen ve o muhteşem yerin ışıklarına hayranlıkla bakan turistler. Harrods beni büyülemişti ama fiyatları beni dehşete düşürmüştü, ancak Leister'lar gibi biri için bir çikolata bonbonunun on pound olması sorun değildi sanırım.

Annem her şeye çok sevindi, en az benim kadar büyülendi.

Zaten daha alışkın, çünkü William'la zaten birçok yeri ziyaret etmişti. Gecikmiş bir balayına Londra'ya ve ardından iki haftalığına Dubai'ye gitmişlerdi. Annemin şimdiden benden bir adım yukarıda olduğu açıktı ve ikimizin arasındaki tepki farkından bunu anlayabiliyordum. Her şeyden korktum ve en basit şeylerden bile hayrete düştüm; Annem bana güldü ama içten içe biliyordu ki William onu kaç yere götürürse götürsün, şimdi sahip olduğumuz her şeye sahip olduğu için kendini her zaman şanslı hissedecekti.

Günler geçti ve neredeyse iki haftadır seyahat ediyorduk, yine de Fransa ve İspanya'yı ziyaret etmemiz gerekiyordu ve şimdiye kadar, Nicholas'la üç günlük sohbetimizden sonra annemle bir odayı paylaşmak zorunda kalmamıştım.

Her zaman iki ayrı odası olan bir süitte uyuduk ama Fransa'da rezervasyonu karıştırdılar, bu yüzden sadece bir odayı değil aynı zamanda bir yatağı da paylaştık.

"Fransa'yı seviyor musun?" diye sordu annem küpelerini çıkarırken, pijamalarını çoktan giymişti, ben de havluya sarılmış, saçlarım damlanmış halde dışarı çıktım.

Giyinirken "Şehir çok güzel" dedim. İç çamaşırımla, annemin saçlarını taradığı aynaya döndüm ve camdan gözlerinin karnımdaki yara izinde birkaç saniye fazla durduğunu gördüm.

Onun önünde bu kadar yetersiz giyinmemeliydim, o gece beni neredeyse öldüreceklerine dair her kanıt bulduğunda üzüldüğünü biliyordum. Gözlerinde kötü anıların aklından geçtiğini gördüm ve kendi hatası olmayan bir şey için kendini suçlamaya başlamadan önce onu mutlu düşüncelere geri döndürmek istedim.

- Nicholas'la konuştun mu? diye sordu bir dakika sonra, üzerimde pijamalarımla yattığımda ve yolculuk sırasında satın alıp getirdiği kremleri sürmesini beklerken.

"Evet, selamlarını yolluyor." Bunu belli etmemeye çalışarak yalan söyledim. Nicholas ve annemin ilişkisi en iyi anından geçmiyordu, bu yüzden birbirimizle yaptığım sohbetlerde onlardan bahsetmemeye çalıştım.

Annem bir an düşünceli bir şekilde başını salladı.

- Onunla mutlu musun, Noah? -o zaman bana sordu.

Bu soruyu beklemiyordum ve bir süre sessiz kaldım. Cevap kolaydı, tabii ki herkesten çok onunla mutluydum ve sonra uzun zaman önce, henüz birlikte olmadığımız Bahamalar'dayken Nick'in bana aynı soruyu sormuş olduğunu hatırladım. mutlu olsaydım ve cevabım onun yanında olsaydım, oradaydım.

Peki ya biz birlikte değilken? Yanında değilken mutlu muydu? Beni sevdiğini ve yakında tekrar birlikte olacağımızı bilmeme rağmen şu anda kilometrelerce uzakta bu odada olmaktan tamamen mutlu muydum?

-Sessizliğin sağır edici.

Sessizliğimin yanlış yorumlandığını anlamak için baktığım yerden yukarı baktım.

"Hayır, hayır, tabii ki onunla mutluyum, onu seviyorum anne," diye aceleyle açıklığa kavuşturdum.

Annem kaşlarını çatarak bana baktı.

"Pek ikna olmuş görünmüyorsun," dedi ve gözlerinde biraz rahatlama gördüğümü sandım.

-Sorun şu ki onu çok seviyorum-O zaman ağzımdan kaçırdım-Onsuz hayatımın bir anlamı olmazdı ve beni korkutan da bu.

Annem bir an gözlerini kapattı ve yüzünü bana döndü.

Böyle bir mantık olmaz.

Tabii ki öyleydim, o tamamen ciddiydi, Nicholas'la kendimi güvende hissettim, beni kabuslarımdan korudu, hayatım boyunca sahip olmadığım güvenliği bana verdi, sorunlarımı anlatacağım tek kişi oydu. birlikte değildik, kontrolümü kaybediyormuşum gibi hissettim, olmaması gereken düşünceler ve hissetmemem gerektiğini bildiğim şeyler hissettim.

- Bu çok mantıklı anne ve William'a ne kadar aşık olduğunu görünce tanıdığım tüm insanlardan senin anlayacağını düşündüm.

Annem başını salladı.

-Yanılıyorsun, hiçbir isim senin varlığının sebebi olmamalı, duydun mu beni? -birden yüzünün rengi gitmişti ve rahatsız edici bir sabitlikle bana bakıyordu- Uzun bir süre hayatım bir erkeğin etrafında döndü. , bir dakikasını bile hak etmediğim biri, babanla birlikteyken beni sadece onun destekleyebileceğine inandım, kimsenin beni sevemeyeceğine, benim sevemeyeceğime inanmaya başladım. o yanımda olmadan yalnız kal.

Kalbim hızla atmaya başladı. Annem benimle babam hakkında çok az kez konuşmuştu.

-Bana yaşattığı acıların onsuz kalma korkusuyla alakası yok, baban gibi adamlar aklına girip istediğini yap, asla bir erkeğin ruhunu ele geçirmesine izin verme, çünkü sen yapmıyorsun' Onunla ne yapacağını, onu koruyup yücelteceğini mi, yoksa parmaklarının arasında kurumasına mı izin vereceğini bilemez.

"Nicholas öyle değil," dedim yüzeysel duygularla. Bunu annemden duymak istemiyordum, bana kalbimin yerde tekrar kırılma ihtimalinin yüksek olduğunu söylemesini istemiyordum.

Nicholas beni sevdi ve beni asla terk etmeyecekti, babam gibi değildi, asla olmayacaktı.

-Sadece seni uyarıyorum, önce sen git, sonra diğerleri, her zaman kendini kendinden önde tutmalısın ve eğer mutluluğun bir erkeğe bağlıysa yeniden düşünmen gereken bir şey var; insanlar gelir ve gider ama mutluluk yalnızca senin yetiştirebileceğin bir şeydir.

Sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye, içime girmemeye çalıştım ama etkilediler, hem de çok etkilediler. O gece bunun açık bir örneğiydi: Beni bağlamışlar ve gözlerimi bir bezle bağlayarak ışığın içeri girmesini engellemişlerdi. Kalbim çılgınca atıyordu, vücudumda soğuk terler boşanıyordu ve korkuyla hızlanan nefeslerim hızla bariz bir panik atağa dönüşüyordu.

Yalnızdım, kimse yoktu, sadece etrafımı saran sonsuz karanlık ve onunla birlikte tüm korkularımın sebebi. Sonra birdenbire göz bağımı çıkardılar, ipler artık ellerimi bağlamadı ve büyük bir pencereden içeriye büyük bir ışık girdi. Dışarı koştum, bitmeyen bir koridordan ve içimden bir ses bana koşmaya devam etmemem gerektiğini çünkü o kapının diğer tarafında beni iyi bir şey beklemediğini söylüyordu.

Yine de dışarı çıktım ve orada, etrafımı saran bir grup Ronnie bana silah doğrultmuştu. Durdum, korktum, titredim, gömleğimin terden sırılsıklam olduğunu hissettim...

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun..." Ronni'lerin hepsi bana aynı anda söyledi.

Yerdeki kırık bir tahta kutunun üzerinde duran bir tabancaya döndüm. Titreyen ellerle aldım ve birkaç saniyelik bir tereddütten sonra sanki bir profesyonelmişim gibi kilidini açtım, kaldırdım ve tam önümde diz çökmüş olan kişiye bakmak için döndüm.

"Lütfen yapma..." dedi babam ağlayarak, yere diz çökerek ve bana dehşetle bakarak.

Elim titremeye başladı ama geri adım atmadım.

-Özür dilerim baba...

Kurşunun uğultusu gözlerimi açmamı sağladı ama annemi değilse bile beni uyandıran bu değildi, yatakta yanımda.

korkuyla titredi.

- Tanrım, Nuh! - dedi gözlerimi açtığımı görünce içini çekerek.

Kafam karıştı, yatakta doğruldum. Terliyordu... ve yaprak gibi titriyordu. Battaniyeler beni uykumda boğmak istercesine etrafıma sarılmıştı ve ellerimi yüzüme kaldırana kadar ağladığımı fark etmemiştim.

"B-ben," dedim titreyerek, "bir kabus gördüm...

Annem bana korkuyla bakan mavi gözleriyle beni izliyordu.

- Ne zamandan beri böyle kabuslar görüyorsun?- bana baktı, sanki birdenbire bir şeyler değişmiş gibi, gözleri artık rahat değildi, o bakış yeniden belirmişti... o bakış.

Ona kabusların artık hayatımın normal bir parçası olduğunu, ancak Nicholas'la birlikteyken kaçınabileceğim bir şey olduğunu söylemeyecektim.

Endişelenmesini istemiyordum, rüyamda babamı öldürdüğümü, tetiği çekenin, kanını yere dökenin ben olduğumu kabul etmek istemiyordum...

Yataktan kalkıp direk banyoya gittim. Ama annem beni kolumdan sertçe yakalayarak durdurdu.

- Ne zamandan beri Nuh?

Ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı, onun endişeli yüzünü aklımdan silmeye ihtiyacım vardı, tekrar kötü hissetmesini istemiyordum, içimde olanları kimsenin bilmesini istemiyordum.

-Sadece bu sefer oldu anne, muhtemelen yabancı bir odada olduğumuz için, bilirsin, ben genelde bilmediğim yerlerde gergin olurum.

Annem bana kaşlarını çattı ama elinden çekip kendimi banyoya kilitlediğimde beni durdurmadı.

Nicholas'ı aramak istedim, ancak o beni sakinleştirebilirdi, ama kabus gördüğümden haberi olmadığını bildiğim için, bu kadar uzaktan değil, ona olanları açıklamak zorunda kalmak istemiyordum.

Yüzüme su çarptım ve güzel görünmeye çalıştım.

Odaya geri döndüğümde annemin şüpheci bakışlarını görmezden geldim ve çarşafların arasına uzandım.

Yapma, Noah, lütfen... babamın sözleri kafamda çınlamaya devam etti, ta ki nasıl oldu da bilmiyorum, uykuya dalmayı başardım.

Geri dönmek için beş günümüz kalmıştı. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da yorgundum. Yirmi dört saatlik bir uykuya çok ihtiyacım vardı ve bu sadece Nick'in beni kollarında tutmasıyla olacaktı. Neyse ki annemle bir daha aynı odada bulunmamıştım ama gözlerimin altındaki mor halkalar, annemin olanları unutmaması için mükemmel bir hatırlatmaydı.

Bir de Nick'in yanına taşınacağımı ona söylemediğim küçük bir sorun vardı. Kızacağını biliyordum ama çoktan kararımı vermiştim, söyleyeceği hiçbir şey fikrimi değiştiremezdi.

Annem her zamankinden daha şüpheciydi, sanki bir şeylerin düşündüğü gibi gitmediğini, bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordu.

Meraklı sorularını tarafsız bir zemine yöneltti ama Kaliforniya'ya ayak basar basmaz Truva'nın yanacağını biliyordu. Bu yüzden Nick'i tekrar görebilmek için gün sayıyordu. Onunla annemin karşısına çıkabilir ve her şeyden önce yeniden normal bir kız gibi hissedebilirdim.

-Hepsi senin suçun, hayatımı mahvettin. Beni öldürdün, hayatımı mahvettin, beni öldürdün, hayatımı mahvettin! Beni öldürdün!

- HAYIR!- diye bağırdım yataktan kalkıp komodinin üzerindeki lambayı fırlatarak. Kırıldığında yaptığı çarpma ve karanlıkta kalmam, tüm yol boyunca tökezlememe, nefesimin kesilmesine ve sinir uçlarımı ele geçirme korkusuna neden oldu. Küçük salona adım attığımda annem oradaydı, zor nefes alıyor ama ışığı görmek ve bunun başka bir kabus olduğunu fark etmek beni rahatlatıyordu.

"Noah..." dedi bana sarılıp elini saçlarımdan geçirerek, bu beni sakinleştirdi ama yeterli değildi, o mantıksız korku hâlâ oradaydı, hâlâ içimdeydi.

Babamın annemi dövdüğü, yatağın altında ağladığımı, çığlıkların bitmesini beklediğimi, annemin beni aramaya geldiğini, beni kollarına aldığı ve benim de gereğini yaptığımı hatırladım. Aynı

O an yapıyordum, elimi saçlarımdan geçirip sözleriyle kendimi rahatlatıyordum... ama tıpkı o zaman olduğu gibi korkum kaybolmadı, çünkü onun sebebi var olmaya devam ediyordu; babam aynı evdeydi, o gidene kadar korkum geçmeyecekti, annemin kolları beni korumaya yetmedi... aynı şimdi, bunca yıldan sonra ve babam ölünce, annem beni koruyamadı çünkü hepsi aklımdaydı, hepsi benim içimdeydi... ve bunu nasıl aşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bölüm 14

NİCK

Noah'ın dönmesine sadece iki gün kalmıştı. Hayatımda birini görmek için hiç bu kadar hevesli olduğumu hatırlamıyorum.

Duygularım, onu öpmek ile beni burada yalnız bıraktığı için onu boğmak arasında bölündü ve önce ne yapacağımı bilemedim.

Evet, son birkaç konuşmamızda onun biraz tuhaf olduğunu fark etmiştim. Bana yorgun olduğunu ve beni görmek için can attığını söylemişti ve ben o anın gelmesi için saatleri sayıyordum. Pis olan yeri tamir etmiş, yiyecek almış ve hatta kediyi bebek bezleriyle temizlemiş, bu da kolumun çizilmesine neden olmuştu ve o kürk yumağını balkona atmadan önce yüze kadar saymak zorunda kaldım.

O geldiğinde hayatımızın en güzel gecesini yaşayalım istedim, beni geride bıraktığında neyi kaçırdığını hatırlamasını istedim, onun hayatı benimkine bağlı olduğu kadar benimki de ona bağlı olsun istedim.

O ayın neredeyse tamamını evde ve işte sıkışıp, konuların önüne geçerek, bir an önce mezun olmayı isteyerek geçirmiştim.

Yarım kalan konulara takılırsam erken bitirebilir, her şey yolunda giderse babamın beni daha fazla ciddiye almasını sağlayabilirdim.

Ertesi gece, havluya sarılmış olarak duştan çıkarken ve tüm yeri ıslatmamaya çalışırken kapı çaldı.

Dişlerimin arasından küfrettim ve kaybettiğim her şeyi

koyarak açmaya gittim. Aslan'dı.

"Yardımına ihtiyacım var" dedi daha fazla uzatmadan içeri girerken.

Kapıyı kapatırken ona döndüm.

Aslan acıdı. Onu bir haftadır görmemiştim ve karşımdaki kişinin arkadaşımla hiçbir ilgisi yoktu.

- Sana ne oldu? - Kanepede oturduğu ve ellerini başına koyduğu yere yaklaştığımda dedim.

Sanki günlerdir duş almamış gibi üstü başı darmadağınıktı. Bana attığı bakış, sarhoş olmamasına rağmen onun da sarhoş olduğunu anlamamı sağladı ya da öyle umuyordum.

- Başımı belaya soktum.

Kahretsin... bunun iyi bir anlamı olamaz. Lion'un sorunları büyük sorunlardı, saçmalık değil.

-Biliyorsun ki bir buçuk yıl önce satmayı bıraktım...-

Bana anlatmaya başladı ve satış kelimesini duyar duymaz çekimlerin nereye gittiğini anladım.

Kanepeden bir pantolon alıp giydim, terliyordum ama o an umurumda değildi.

-Bana o pisliğe geri döndüğünü söyleme, Lion. dedim kısaca.

Aslan elini ensesinde gezdirip bana baktı.

- Beni yargılamayı aklından bile geçirme!-diye bağırdı sonra ayağa kalkarak. - Hepsine sahipsin!

Ayağa kalktım, onu tekmeleme dürtümü kontrol ettim, ama o benim arkadaşımdı ve para yüzünden zor zamanlar geçirdiğini biliyordum, ama kavgalar bunun içindi ve yarışlar, yasadışıydı, evet, ama bu tabii ki uyuşturucu satmakla aynı şey değildi, bu on yıldan fazlaya düşebilirdi.

- Başını nasıl bir belaya bulaştırdın?" dedim sakinliğimi koruyarak.

Lion etrafına bakındı, bronz teniyle ürkütücü bir tezat oluşturan yeşil gözleri bir saniye sonra bana kilitlendi.

-Bu gece Gardens'ta bir paket teslim etmem gerekiyor, sözde sahilde olacaktı, hızlı bir şeydi ama beni aradılar ve şimdi o boktan mahalleye gitmem gerekiyor.

Kahretsin, Nickerson Gardens Los Angeles'ın en kötülerinden biriydi, büyük bir kavgaya tutuştuğumuz için Lion'la beni yıllarca çarmıha gerdiler. Babam olmasaydı ve oraya bir daha asla gitmemeye yemin etmiş olsaydık, ikimiz de neredeyse kağıttan çıkacaktık.

-Sana eşlik etmemi beklemeyeceksin...

-Çabuk olacak, bu boku teslim edip buraya geri geleceğiz adamım.

Kahretsin. Sorun istemiyordum, artık değil, şimdi hayatımı yeniden düzene sokarken değil. Ronnie ve Noah'ın babasıyla olanlardan beri, kız arkadaşımı yanımda sürüklemek bir yana, bir daha asla başımı belaya sokmayacağıma yemin etmiştim. Ronnie'ye olanlar benim hatamdı, sonrasında olan her şey, Noah'ın benimle o dünyaya girmesine izin vermeseydim bunların hiçbiri olmayacaktı ve geri dönmek istemiyordum çünkü bulunduğum yerde, o orada olurdu

"Aslan gitmiyorum" dedim durup ona bakarak netleştirmek için. Bir saniye şaşırmış göründü ve sonra sinirlendi.

- İyisiyle kötüsüyle kardeş olduğumuzu söyledin, çünkü şimdi sana ihtiyacım var.

Jodeeeer.

- Sadece bir paket teslim etmek mi?-Pişman olacağımı bile bile tekrarladım.

Yüzü aydınlandı.

-Vereceğim ve havalanacağız dostum, yemin ederim. Divandan kalkarak dedi. Bu bana onun yanına taşındığım ve boku konusunda onunla birlikte olmaya başladığım zamanı hatırlattı. O zamanlar çok daha gençtik ve sorumsuzduk, tekrar batırmak istemiyordum, şimdi tehlikede olan çok şey vardı, o dünyaya dönemezdim, artık olmaz.

"Ben sürüyorum," dedim, anahtarları alıp onu yürüyüşe çıkarmak isteyerek. Ama Lion her zaman yanımda olmuştu, keşke olmasaydı.

O dünyada kalmam gerekiyordu ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Babam ona şirketinde iş teklif etmiş ama o reddetmişti, tüm hayatı dedesinin atölyesiydi ve oradan ayrılmayacaktı ama bunu yapmayarak daha iyi bir yaşam için tek şansından da vazgeçiyordu. problemsiz bir hayat.

Noah ertesi gece gelecekti, bu yüzden Lion'un istediğini yapmak, eve gitmek, duş almak ve onu havaalanından almaya hazır olmak için bolca zamanım vardı. Anahtarları alıp arkama bakmadan evden çıktım. Arabam park yerimde park halindeydi, Ferrari'yi kaybettiğim için yeni bir araba almayı düşünmüştüm ama yine de benim için net değildi.

Otoparka girip çıkarken arabadaki sessizlik sağır ediciydi.

Benimle geldiğin için teşekkürler, Nick, dedi Lion pencereden dışarı bakarak.

- Jenna senin uyuşturucu sattığını biliyor mu?

Kız arkadaşından söz edildiğinde gerginleştiğini görmekten çok hissettim.

"Hayır ve asla bilemeyeceksin," dedi vurgulayarak. Açıkça bir uyarıydı. Onun hareketlerine karışmayacaktım ama başımı belaya sokacak cesaretim vardı.

Gardens'ın derinliklerine doğru yürürken, tekrar hatırlamak istemediğim anılar zihnime doluştu... Ronnie, arkadaşları, yarışlar, kaçırılan Noah, ona silah tutan orospu çocuğu... kahretsin, bütün bunlar orada, bu mahallede ve bir daha asla oraya ayak basmamaya yemin etmiştim.

"Sağa dön" dedi, çok iyi bildiğim bir kavşağa geldiğimizde.

- Geceyarısı olmaz değil mi? -Arkamı dönerek ama gerildim dedim.

Midnight, şehrin her yerinden iticilerin işlerini yaptıkları bir gece kulübüydü. İçerisi şehrin en kötülerinin bir araya geldiği bir tür bar-disko gibiydi. Küçükken buradan bir grupla bir araya geldik, işler çirkinleşene kadar her türlü çılgınlığı yapıyorduk. Birbirimizi bir silahla ve bir adamla gördük.

çok parası olan insanlara kola veren. O zaman buraya kadar dedim. Tabii ki, belasız ayrılmanıza izin vermiyorlar, o kadar. Bize verdikleri dayak hala hafızama kazınmıştı, sanırım üç kaburga kemiği kırılmıştı ve devenin sırtını kıran saman çöpüydü. Kısa bir süre sonra annem ve kız kardeşim oldu ve babamla yaşamak için geri dönmek zorunda kaldım. O zamandan beri bu siteye bir daha ayak basmamıştım.

-Evet, ama sana daha önce bunun sadece bir an olacağını söyledim. Paketi teslim ediyorum, parayı ödüyorlar ve gidiyoruz.

Arabayı barın köşesinde durdurdum. Park ettiği yerden gelip giden insanları görebiliyordu. Geçmişimden herhangi bir pislikle tanışmak gibi bir niyetim yoktu. Lion arabadan inip kapıya yönelirken ellerimi direksiyona sıkıca kenetledim.

Bazen hayatımdaki o zamanı düşünürdüm ve nasıl bu kadar batırdığımı anlayamazdım. Tabii ki, tek kaçış yolumun şiddet ve uyuşturucu olması ailemin suçuydu... ve şimdi nihayet ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumda, birini her şeyden çok sevmenin ne demek olduğunu bildiğimde, kendimi bile, bu boka bulaştı.

Sabırsızlıkla Lion'un çıkmasını bekledim ama çıkmadı ve ben de gerilmeye başladım. On beş dakika çoktan geçmişti ve bana söyledikleri doğruysa en fazla beş dakika sürerdi. Dördüncü sigaramı bitirdim ve arabanın camından dışarı attım.

İçimden bir küfür savurarak anahtarı kontaktan çektim ve kapıyı çarparak dışarı çıktım. Barın kapısına yaklaştığımda, girişte duran iki haydut bana baktı.

- Nereye gittiğini sanıyorsun? - diye sordu içlerinden biri, önümde durarak.

"Barış içinde parti yapalım, tamam mı?" dedim durup ona kadar sayarak. Bir arkadaş bulmak için buradayım.

Cevap vermeye fırsat bulamadan, yüzünde piercing olan bir adam çıktı ve bana baktı.

-Bırakın onu.

Goril bana tepeden tırnağa baktı ve uzaklaştı. Sonunun iyi olmayacağını bilerek içeri girerken gömleğimin kollarını sıvadım. Piercingli olanı tüm kulübün karşısındaki bir odaya kadar takip ettiğimde şüphelerim yersiz değildi, Lion'u gözü morarmış ve dudağı yarılmış halde yerde yatarken buldum.

Tüm vücudumun gerildiğini hissettim ve ellerim otomatik olarak yumruk şeklini aldı.

"Bak burada kim var" dedi çok iyi tanıdığım bir ses. Ronnie'nin arkadaşı Cruz; Böyle bir mahallede ara sokakta tek başıma yürüyecek kadar aptal olduğum o gece beni döven kişi. Onu ve Noah'la olanlara dair tüm anıları zihnime akıyordu. Tüm bu boku arkamda bırakmak, geleceğime, Noah'a, onu korumaya, bizim için gençken başladığımdan farklı bir yol çizmeye odaklanmak için tüm gücümle çabalamıştım... Onu orada, Lion'un nasıl yerde yattığını görmek için.O orospu çocuğunun onun gibi piçlerle çevrili olduğunu görmek...

Aylardır içimde tuttuğum tüm öfkem sanki içimde kabarıyordu.

Cruz, arkasındaki masaya yaslanarak, "Burada görünmene izin vermenin an meselesi olacağını biliyordum," dedi. Siyah saçları artık yakın tıraşlı değildi, ensesinin arkasında küçük bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Kollarının tamamı dövmeliydi ve bakışı bana onun kafayı yemiş olduğunu, kim bilir ne olduğunu söylüyordu. -Arkadaşının bize borcu var, babasının oğlu ve borcunu kapatmak için seni buraya getirmekle iyi etti.

Bakışlarım yarım saniyede Cruz'dan Lion'a kaydı. İkincisi bana bakmıyordu, gözleri şişmiş ve yere sabitlenmişti.

-Sana bir bok borcum yok pislik, o yüzden paranı geri almak için başka şeyler düşünmeye başla çünkü benden bir kuruş görmeyeceksin.

Her kelimemi kontrol ettim. Oradan çıkmak için ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, Lion yenilmiş görünüyordu, tüm öfkemin derinliklerinde, zihnimin bir yerinde onun için üzülüyordum, onun hala benim zaten sahip olduğum bokun içinde olduğunu görmek ayrıldı, ama o anda o kadar sinirliydi ki, aptal olduğu ve beni onun kahrolası sorunlarına bulaştırdığı için onu dövmek istedim.

Cruz kendini masadan uzaklaştırdı ve yavaşça bana doğru yürüdü.

"Biliyor musun... Ronnie'nin hapse girmesi çok yazık oldu, tabii ki benim için mükemmeldi, artık sahip olduğu her şey bana ait ve beni dinle," dedi yüzümden yarım metre uzakta durarak " O kadar aptal değilim, arkadaşının pisliği bana üç bin dolar borçlu, üç bin dolar borcu ben parayla ya da kanla toplayacağım, bu yüzden sana kalmış, ya bana verirsin ve iş çözülür. .. yoksa alırım ve kimse onu bir daha tanıyamaz aptal surat.

Çenemi sıktım, kendimi tuttum, tek bir şey düşünebiliyordum: Noah. Başımı belaya sokmayacaktım, o pislikle kavga etmeyecektim... Jenna'yı, Lion'u o anda olduğundan daha kötü bir durumda görse nasıl tepki vereceğini düşündüm.

-Üç bin dolarım yok, senin gibi uyuşturucu satıcısı değilim. Cruz bir kahkaha attı ve arkadaşları da aynı şeyi yaptı.

-Merak etme, yan tarafta bankamatik var, hep birlikte gideriz, ne dersin?

Yüzüne çarpmamak için derin bir nefes aldım ve kapıdan çıkmak için arkamı döndüm. Beni takip ettiklerini biliyordum, gerçek şu ki oradan uzaklaşmak bana iyi gelmişti. O banliyöde sıkışıp kaldıktan sonra onlara parayı verdikten sonra sorun yaşamadan dışarı çıkma şansları pek yoktu. Sokakta... o başka bir şeydi.

Soğuk gece havasına adım attığımda, o anda bakışlarım hızla çevremi taradı. Köşelerde toplanmış adamlar, ara sıra evsiz bir adam ve bir arabada üç adamla konuşan iki fahişe vardı. Oradan çıkmak için sabırsızlanıyordum.

Lion altı kişi olarak bana katıldı, Cruz, üç arkadaşı Lion ve ben iki blok ötedeki ATM'ye gittik.

"Sen bir pisliksin" dedim, ayaklarımı yere vurarak ve suratını kırma dürtümü bastırarak, onun en iyi arkadaşım olup olmadığı umrumda değildi.

"Benimle oynadılar" dedi, sonra yere tükürdü, "Bana satmadığım kolanın kendilerine teslim edilmesi gerektiğini söylediler nokta, şimdi de gidip elimdekiler için benden para istiyorlar" Satılmadı, onlar piç kurusu.

ATM'ye vardığımızda devam ederek, "Senin bu aptallardan daha büyük bir sorunun var ve onu çözmeye başlasan iyi olur," dedim.

Cruz yanıma geldi. Sabrımı taşıyordum, bu yüzden yüzünü ezme dürtüsüyle onu tatmin ettim.

- Taşaklarıma dokunuyorsun; Çekil yolumdan, yoksa yemin ederim sana yeni bir yüz çizerim.

Cruz gülümsedi ama ellerini kaldırdı ve uzaklaştı. Paraya ihtiyacı olduğu için geri çekildiğini biliyordu. Kartı çıkarıp anahtarı taktım. Sorunsuz bir şekilde tek seferde çekilebileceğini umarak tutarı çevirdim ve oldu.

Üç bin dolar. Noah'tan ayrı kaldığı iki lanet hafta boyunca çalışarak üç bin dolar kazanmıştı.

"Al, bir daha karşıma çıkmamaya çalış," dedim parayı ona vererek.

Cruz parayı saydı ve yüzüne keyifli bir gülümseme yayıldı.

- Buradan ayrılmamalıydın, Nick, düşündüğünden daha iyi uyuyorsun... son zamanlarda yaptığın tüm o iyi çocuk işleri sana hiç yakışmıyor.

Tüm gücümle kendimi tutarak gülümsedim ve arkama bakmadan gitmek niyetiyle ona sırtımı döndüm.

"Bu arada..." dedi ve ben durdum, "Polisler kız arkadaşının tutulduğu yere varmadan önce ön kapıdan sıvışmak kolaydı... Noah nasıl?"

Yumruğum o kadar hızlı uçtu ki onu yerde yatarken görene kadar çenesine çarptığının farkında bile değildim. Ayakları hızla hareket etti ve ben de yanına savruldum. İlk yumruk bir saniye sonra geldi ve sol gözüme tam olarak vurdu.

- Onun adını bir daha söyleme, seni orospu çocuğu!

Vücudumu yukarı kaldırdım ve kendimi onun üstüne yerleştirdim. Yumruklarım o pisliğin yüzüne defalarca ve tekrar tekrar vurmaya başladı.

Sonra arkamdan kaburgalarıma tekme yemiş gibi hissettim.

- Seni öldüreceğim kahrolası piç kurusu!

Cruz'un sözlerini duydum ve daha tepki vermeye fırsat bulamadan üç adam beni yere tekmeledi. ilkini yakaladım

Bileğim elimdeydi ve tüm gücümle çektim. Hepsi kollar ve bacaklar, darbeler ve kandı.

Adrenalin damarlarımda dolaştı ve acı hissetmeme engel oldu. Öfke gözlerimi kör etti, o piç kurusunun dudaklarındaki kız arkadaşımın adı öfkemin ateşini körükledi.

Kendimi attığının üzerine koydum ve karnına vurmaya başladım. Gözümün ucuyla Lion'un diğer iki kişiyle kavga ettiğini gördüm. Fazla dayanamayacaktık, ikiye karşı dörde karşıydık ve Lion son demlerini yaşıyordu. İkiyle mükemmel dövüşebilirdi, hatta üçle, ama dört mü?

Benim de sınırlarım vardı.

Bir diz çeneme tam olarak çarptı ve görüşüm bulanıklaştı. Sırt üstü yere düştüm ve karnıma aldığım tekme havamı uçurdu. Ciğerlerime oksijen almaya çalıştım ama bu imkansızdı.

-Buraya geri dönmemeye çalış... çünkü bu yapacağın son şey olacak.

Bölüm 15

NUH

Yolculuğum çoktan sona ermişti. Muhteşem yerleri gezdim, en iyi kumsallarda yüzdüm ve her türlü geleneksel yemeği yedim ve tattım ama New York'tan gelen uçak Los Angeles havaalanında tekerleklerini indirdiğinde, sadece neşe, neşe ve mutluluk hissedebildim. midemi yırttıkları sinirler.

Nick'i görecektim, onu görecektim, oradaydı, benden birkaç metre ötede, sadece uçaktan inip metal dedektörlerden geçmem gerekiyordu ve onu kollarıma alabilirdim, koklayabilirdim. parfümünü, dudaklarını öperdim... Düşünmek bile midemi bulandırıyordu. Annemin seyahat etme keyfi çoktan kaçmıştı, ben geceyi Nick'lerde geçireceğimi açıkça belirttiğimde uçakta tartışmıştık. keşke karıştırsaydım

Tanrım, sadece bir geceliğine, onun yanına taşınmayı düşündüğümü itiraf ettiğimde başına gelecekleri hayal bile etmek istemedim.

Kemeri çıkarmamızı sağlayan bip sesi duyulduğunda hemen ayağa kalktım. Annem bana gözlerini devirdi ama onu görmezden geldim, birinci sınıftan çıkabilmem için birinci sınıfta seyahat ettiğim için minnettardım. Kapılar açılır açılmaz beni terminale götürecek kola doğru ilerledim. Annemin geç kaldığını görünce sabırsızca döndüm, ne halt ediyordu?

Herhangi bir mesaj veya çağrı var mı diye kontrol etmek için cep telefonumu çıkardım ama Nick'ten gelmediğini görmek umurumda değildi. Onu şimdi görecektim, kapının diğer tarafında mükemmel gülümsemesi ve bana açılmış kolları ile beni beklediğini hayal ettim.

Neyse ki New York'tan geliyorsanız, sizi bekletmiyorlar veya pasaportunuzu tekrar göstermek zorunda kalmıyorlar, bunu zaten JFK'de yaptık, bu yüzden sadece uzun bir koridordan ve yürüyen merdivenden aşağı yürümek zorunda kaldım. Dışarıda saat akşamın yedisiydi ve ilk gördüğüm şey, birkaç dakikalığına görüşümü kör eden gün batımının kör edici ışığı oldu.

William oradaydı.

Ama Nick neredeydi?

Sessizliğimden çıkıp erkek arkadaşımın babasına yaklaşmaktan başka çarem kalmayana kadar merdivenler inip inerken gözlerim tüm havaalanında gezindi.

Bana gülümsedi ve gülümsemesi gözlerine ulaşmasa da sarılmak için kollarını açtı. Kaba olmak istemiyordu ama sarılmak istediği kişi o değildi.

- N'aber yabancı? - ona kısaca sarıldığımda dedi.

- Ve Nicholas?

Gözleri bir an beni inceledi, cevap vermek için ağzını açtı ama sonra gözleri benden anneme kaydı.

Onu kollarının arasına alana kadar koştu.

Hiçbir şey anlamadan onlara baktım.

Onu dudaklarından öpüp beni başka yöne bakmaya zorladıktan sonra geri çekilir çekilmez bana döndüler.

- Ve Nicholas? - tıpkı benim gibi anneme sordu.

Will'in gözleri tekrar benimkilerle buluştu ve ne bekliyordun der gibi omuz silkti.

-Sizi alamayacağını, en kısa sürede sizi arayacağını söyleyen bir mesaj gönderdi.

Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

- Sana başka bir şey söylemedi mi? - İnanamayarak ağzımdan kaçırdım. Patlayan bir balon gibi sönüyor sevincim... hayal kırıklığı bedenime giriyor.

William başını salladı ve o ve Steve çantaları toplarken ona sırtımı döndüm. Cep telefonumu alıp ilk aramayı yaptım.

Telesekreter çaldı.

Sağır edici sessizliğim kaydedilmeden telefonu kapattım.

Neden beni almaya gelmemişti? Ben çalışıyordum?

Ama gelseydi zaten gelirdi, benim doğum günüm için yapmış, beni görmek için her şeyden vazgeçmiş... Ayrı geçen bu haftalar onu eskisi kadar umursamaz hale mi getirmişti?

Aman Tanrım, ne düşünüyordu ki, tabii ki umursamıştı, konuşmuştuk, beni görmek istemişti, bana söylemişti...

Numarasını tekrar çevirdim.

-Nicholas hava alanındayım ve sen burada değilsin, ne oldu?

Mesajımı kaydettim ve telefonu kot pantolonumun cebine koydum. Havaalanından çıkıp arabaya doğru giderken William'ı kucağında tutan anneme döndüm ve Steve'e sarıldım. Steve, Nick'in nerede olduğunu her zaman biliyordu, aslında hepimizin nerede olduğunu her zaman biliyordu, Leister ailesinin güvenlik görevlisiydi.

- Ne olduğunu biliyor musun Steve, diye sordum ona sabit bir şekilde bakarak. Nicholas'ın ona güvendiğini biliyordum, ne zaman bir şey olsa onu aradı ve bazen beni almaya gelemediğinde ya da sadece eve sağ salim vardığımdan emin olmak istediğinde onu gönderdi.

Steve başka tarafa baktı ve sonra orada kimsenin bana anlatmak istemediği bir şeyler döndüğünü fark ettim.

Kolunu tuttum ve bana bakmasını sağladım.

- Ne oldu?

-Endişelenme Noah, Nicholas iyi, eve gelir gelmez seninle iletişime geçecek.

Yarım saattir burada değildim ve şimdiden onu boğmak istiyordum. O ne halt oynuyordu?

Eve arabayla gitmek sonsuzluk gibi geliyordu ve keşke doğruca Nick'in dairesine gitmiş olsaydım. Onun nesi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama olanlardan bir nebze olsun hoşlanmadım. Steve'in bana neden bir şey söylemediğini biliyordum, çoktan geç olmuştu ve Nicholas'ın o gece evde kalmamı istediğinden emindin... kafamdan her türlü görüntü geçiyordu ve çoğu kötüydü.

Eve vardığımızda çoktan gece olmuştu. Bir parçam onu orada görmeyi, beni beklediğini ve tüm bunların kötü bir şaka olduğunu umuyordu. Aramalarıma cevap vermemişti ve ben sinirlenmeye başlamıştım, gerçekten kızmıştım.

-Noah, yüzünü değiştir lütfen, tımarhaneden değil, geziden geliyorsun.

Annemin buna sevindiğinden emindim. Bir yanı Nicholas'ın beni kaç kez hayal kırıklığına uğratacağını görmek istiyordu, onu terk etmemi, bir şeyin bardağı taşıran son damla olmasını bekliyordu, ama hiçbir şekilde, çok yanılıyordu.

Ona cevap bile vermeden odama çıktım. Telefonu alıp tekrar numarasını çevirdim. Buraya gelmemize kadar geçen süre boyunca onu aramıştım. Hepsinden kötüsü, Lion da bana cevap vermiyordu, Jenna bile.

Beşinci çalışta nihayet bana cevap verdi.

"Noah," dedi kısaca.

- Neredesin?

Dikkatle dinledim ama sanki bundan sonra ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi nefes alışından, derin nefesinden başka bir şey duymadım. Kalbimde korku hissettim... mantıksız bir korku çünkü ne olduğunu anlamamıştım.

"İyiyim, üzgünüm, bir şey oldu ve bu yüzden seni almaya gidemedim." sesi mahcup, mahcup ve sert geliyordu.

- İyi misin, iyi misin? Ne Lion ne de Jenna telefonu açmıyor, dedim yatağın üstüne oturarak. Sesini duymak beni biraz rahatlatmıştı ama çok da değil.

"İyiyim" dedi ama inanmadım. Bir şeyler dönüyordu ve bana söylemiyordu.

Yataktan kalkarken kararlılıkla, "Hemen senin dairene gidiyorum," dedim.

-Aklından bile geçirme.

Sesi o kadar keskindi ki, elim kapı kolunda, olduğum yerde durdum.

"Nicholas Leister, bana neler olduğunu hemen anlatacak mısın, yoksa yemin ederim kafandaki bütün kılları yolarım."

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu.

- Savaş mı istiyorsun çiller? -sonra beni hiç sevmediğim bir tonda bıraktı- Peki, sana vermeyeceğim, bugün olmaz, evde kal seni aramamı bekle .

Ve yüzüme kapattı.

Bana tokat atmış gibi telefona baktım.

Numarasını o kadar hızlı çevirdim ki neredeyse ekranı kıracaktım. iletişim kuruyordum.

Kiminle konuşuyordu? Telefonu yüzüme kapatmaya nasıl cüret eder?

Doğruca Audi'min anahtarlarının bulunduğu komodinime gittim.
Orada değillerdi.

Bu bir şaka mıydı?

Odamdan çıktım ve mutfağa hazırlandım. Yedek anahtarların olduğu çekmeceyi açtım ve arabamdan hiçbir şey görmedim.

Annem ve William hiçbir yerde bulunamadılar ve ne yaptıklarını hayal etmek istemedim.

Arabam dışarıda mıydı? Öyle mi diye durup bakmamıştım bile.

Ön kapıya yöneldim ama tam o sırada Steve bir elinde telefon ve yüzünde uyarı dolu bir ifadeyle ofisinden çıktı.

- Onunla mı konuşuyorsun? -Bir saniye sonra parmağımla onu suçlayarak telefona bakarak dedim.

-Noah, evden çıkmana izin vermememi istedi, yarın sana her şeyi açıklayacak.

Bana bile tuhaf gelen bir kahkaha attım.

Steve utanmış görünüyordu ama Nicholas'ı dinleyeceğini biliyordum.

-Çok geç; dinlen ve yarın onu

göreceksin. Ve kahretsin.

-Tamam haklısın.

Dönüp merdivenleri çıkmaya başladığımda Steve rahatlamış görünüyordu, beni yakından izliyordu.

Bu adam beni kendi evimden uzak tutabileceğini düşünüyorsa çıldırıyordu. Odama gittim, daha sonraya kadar beklemeye yatkındım. Sinirle yürüdüm ve cep telefonumu çıkardım.

Yaptığını haklı çıkaracak hiçbir şey yok, seni gördüğümde öğreneceksin.

Neyse ki bana anında cevap verdi.

Şiddete başvurma, seni seviyorum, dinlen ve görüşürüz.

Görüşürüz?!

Banyoya gittim, saatlerce uçtuktan sonra iğrençti. Saate baktım, dokuzdu ve en az on birden önce kaçmaya çalışmayacaktım. Kendi ifademe güldüm, burası bir hapishane olsa bile kaçış.

Duşa girdim, kıyafetlerimi çıkardım ve tekmeleyerek yoluma devam ettim. Suyu çok sıcak koydum, böylece duyularım canlandı. Yorgundum ama durum beni aşıyordu. Bu şekilde endişelenmeden, en kötüsünü düşünmeden uyuyamayacaktım.

Saçımı, vücudumu yıkadım ve bitirdiğimde tüm yeri ıslatarak çıplak çıktım. Giyinme odama girdim ve ilk gördüğüm şeyi aldım. Hemen kendimi kuruladım ve gömleği kafama çektim. Bir elimde cep telefonu, diğer elimde şortumu çekerek Jenna'yı aramaya devam ettim ama ondan bir iz yoktu.

Onu öldürecektim... Sizi temin ederim ki onu öldürürdüm.

Oldukça prezentabl olduğumda, saçım ıslak olmasına rağmen, koridora göz attım. Hiçbir şey duyulmadı.

Gerçek şu ki, hiçbir şey duymadın, bu ev çok büyüktü.

Planım bodrumdaki garaja gidip eski hurda arabamı almaktı. Evet, binlerce kez zarar görmüş ama sattığıma, daha doğrusu çöpe attığıma üzüldüğüm aynısı.

Bir gün bana hizmet edeceğini biliyordum.

Garajın kapısı evin arkasındaydı, bu yüzden garaj yolundan ya da Steve'in ofisinden geçmesi gerekmiyordu. En ufak bir gürültü çıkararak aşağı indim ve güzel arabamı annemin BMW'sinin yanında görünce gülümsedim. Bir de motosiklet vardı, gerçek şu ki onun kim olduğunu hiç sormamıştım ve içimden onu almak geliyordu ama anahtarların nerede olduğunu bilmiyordum ve geç geldiğimi görürse Nicholas'ın beni öldüreceğinden emindim. gece hayatımda hiç kullanmadığım bir motosikletle.

Arabaya bindim ve garaj kapılarını açan küçük cihazı çıkardım. Evin çok büyük olduğu ve dışarı çıktığımı kimsenin duymadığı için tekrar Tanrı'ya şükrettim.

Önümde neredeyse bir saatlik araba yolculuğum vardı, bu yüzden kafamı boşaltmak için müziği açtım ve doksandan fazla yapan o araba yerine kullandığım üstü açık arabam olmasını dileyerek camları açtım.

O saatte ve hatta yirmi saat uykusuz gittikten sonra yola çıkmanın tedbirsizlik olduğunu biliyordum ama umurumda değildi, Nicholas'ı görme arzusu ve bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettiğim endişe gerisini halledin.

Yol benim için sonsuz görünüyordu ve sonunda onun bina bloğuna geldiğimde kendimin daha da gerginleştiğini hissettim. Sadece onu bir ay sonra göreceğim için değil, gecenin bir yarısı buraya tek başıma geldiğim için bana kızacağını bildiğim için ve benimle telefonda konuşurken ses tonu bir yana; Sinirlendim ve sadece ben olmadığımı umdum.

Asansöre bindim ve sonra bana verdiği anahtarları almadığımı fark ettim.

Kahretsin... şimdi sabahın birinde zili çalması gerekecekti.

Hayal ettiğim gibi değildi ve bir parçam, hayatımı perişan etmek isteyen, ona sürpriz yapmak istemişti... çünkü zili çalması ona her ne ise onu saklaması için zaman verdi... .

Bu kadar kaba davrandığım için kendimi azarlayarak başımı salladım. Nicholas beni asla aldatmaz, buna nasıl güvenebilirim? Kalbim

saatte bin hızla çarparken kapıyı çaldım...

kapıda, zilde değil. Neden bilmiyorum ama kapı bana en mantıklısı gibi geldi. Yumuşak darbelerdi ve dramatik bir şey yoktu.

Daha ben görmeden bir yanım suları sakinleştirmeye çalışıyordu.

Benim için kimse açmadı.

Bu kez daha güçlü bir şekilde tekrar çaldım ve sonra kapının altından bir ışık yandığını gördüm. Uyuyor muydum?

Yalnız?

Diğer taraftan bir küfür ve ardından bir hakaret

duydum. Sonra kapı açıldı ve o oradaydı.

Kapıyı benim için açtığında gördüklerime hiçbir şey beni hazırlayamazdı sanırım. Nefesimi tutmak zorunda kaldım. Ellerim doğrudan ağzıma gitti ve bir ağlamayı bastırdım.

Kendimi orada görmeyi beklemiyordum ve şimdi nedenini anladım.

- Burada ne halt ediyorsun?! Bana bağırdı.

bana bağırdı Beni yaşadığım korkudan kurtaran

bir çığlık.

- Sana ne yaptılar?" dedim boğuk bir fısıltıyla. Tanrım...

yüzünün her yerinde morluklar vardı, sol gözü sızıyor ve yeşildi. Ve dudağı yarılmış, tamamen ezilmiş.

Elini kafasına koydu, sonra uzanıp beni çekti ve kapıyı çarparak kapattı.

- Sana evde kalmanı söyledim!

Şimdi oradayken, onu görünce neden beni almaya gelmediğini anladım. Yıkılmıştı, ona müthiş bir dayak atmışlardı... Kalbimin çarptığını hissettim, sadece vücuduna bu şekilde kötü davranıldığını görme korkusundan değil, onu görme yanılsaması, haftalar sonra yeniden bir araya gelme fantezisi yüzünden. birbirimizi görmek ıssız bir şekilde gözlerimin önünden kayboldu.

Çıplak göğsünü, bir bandajın kaburgalarını nasıl tuttuğunu fark ettim...

Onu incitmişlerdi... onu korkunç bir şekilde incitmişlerdi, o, Nick, ben Nick.

-Bana öyle bakma Noah. dedi sonra, bana sırtını döndü ve elini kafasına kaldırdı.

Ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Dilsiz kalmıştım. Bu ihtiyacım olan son şeydi, gözlerimin görmek isteyeceği son şey yaralı erkek arkadaşımdı, dayağın sadece dayak olduğu bir anda değildim, benim için çok daha büyük, daha kötü bir şeydi... kahretsin, hatırlamak istemediğim anıları ateşledi.

Bana yaklaştı.

"Ağlama," dedi ve parmaklarını yanağımda hissettim, son zamanlarda kontrol edemediğim gözyaşlarımı siliyordum.

"Anlamıyorum..." dedim ve doğruydu, ne olduğunu anlamadım, çünkü incinmiştim, şaşkına dönmüştüm, hiçbir şey beklediğim gibi gitmemişti.

Nicholas beni kollarının arasına aldı, ona dokunmaya korktum, onu incitmek istemedim ama içgüdüsel olarak kollarımı ona doladım ve dudaklarını başımın üstünde hissettim.

"Seni çok özledim" dedi ve diğer elinin saçlarımı okşadığını, şampuanımın kokusunu kokladığını hissettim... parmakları yüzümü avuçladı ve onu görmek için gözlerimi açtım. Sol gözü darbeden yarı kapalıydı, aşık olduğum o açık maviyi göremedim, o yüzdeki acıyı ve ıstırabı gördüm sadece... Beni öpmek için eğildiğinde uzaklaştım.

"Hayır," dedim korkuyla.

Gözlerimi sımsıkı yumdum, anılar, anılar, kahrolası anılar... Annem dövüldü, babam ölüyor, ben yerde kanlar içinde, annemin dönmesini bekliyorum...

Arkamı dönüp ellerimi yüzüme götürdüm ve yüzümü sakladım.

- Bunu neden yapıyorsun Nicholas?- dedim ellerimle sözlerimi boğarak.

ona döndüm. İnsanların önünde ağlamaktan ve daha fazla nefret ettim ve daha çok kaçınılabilecek bir şey için. Benim yerinde hareketsiz durmamı izledi, sanırım hala temasını reddettiğim için incinmiştim.

"Normal bir erkek arkadaş olamaz mısın?!" diye bağırdım ona, kızgındım evet ama incindim, her şey için incindim, onu o halde gördüğüm için ve benim fantezim olduğu için

havaya uçmuştu.

Sözlerim karşısında yüzünde oluşan acı kendimi suçlu hissetmeme neden oldu ama onları geri almayacaktım. Herhalde o para için kavga etme saçmalığına geri dönmüştü ya da sarhoş olup sarhoş olmuştu ve sonunda Lion ve Jenna da oradaydı ve bu yüzden kimse telefonu açmadı.

"Gelmemeliydin," dedi ses tonunu kontrol ederek. Kontrol şimdi onda mıydı? Şimdi geç kalmıştı. -Bundan kaçınmak istedim ama sen hiç dinlemiyorsun!

- Bana ne yapacağımı söyleyecek olan sen değilsin!

Ne zaman anlayacaksın?!

Sözlerim onda bir şeyler uyandırmayı başardı.

"Elbette isterim!" diye bağırdı bana ve ben geri çekildim. "Sana evde kalmanı söylüyorsam, kahretsin, yap!" Nedenlerim vardı!

"Sebeplerin dayak yemiş olman mı?!" Hızla nefes alarak bana baktı ve ben de gitmek niyetiyle döndüm, her an yıkılacağımı biliyordum ve bunu onun önünde yapmayacaktım. o.

Eli kolumu kavradı ve beni durmaya zorladı. sertçe çektim

Bana dokunmaya cüret etme!

Bunu söylediğimi duyunca gözleri parladı.

-Lanet bir aydır yoksun, elbet sana dokunacağım!

-HAYIR! Yapmayacaksın, çünkü şu anda seni tanımıyorum bile!

Aptallık ettim, beni havaalanında gülümseyerek, hatta belki çiçeklerle bekleyeceğini düşünmüştüm, ama ben bir aptalım, sadece nasıl yok edileceğini bilen birinden bir şeyler bekleyen aptal bir insanım. onun etrafında ne var!

Yumruğunun televizyonun yanındaki cam kapıya çarpmasını neredeyse ağır çekimde izledim. Etrafına binlerce kristal düştü.

- "Siktir!" diye bağırdı, elini göğsüne koyup kanepeyi tekmeledi.

Olduğum yerde kaldım. Aklım sadece duraklamaya gitti.

Birkaç saniye sonra ya da kim bilir belki de dakikalar sonra dönüp bana baktığını gördüm. Gözleri bana korkuyla baktı.

"Özür dilerim, özür dilerim, Noah," dedi bana
yaklaşarak. Uyandım ve bir adım geri gittim.
"Bana dokunma," diye tekrarladım, bu sefer tamamen ciddiydim.

Hareketsiz durdu, ikimiz de bakışlarımızı tuttuk ama sonra ne söyleyeceğimizi bilemedik.
"Düşündüğün gibi değil" diye fısıldadı sonra "Lion'a yardım etmem gerekiyordu, başı belaya girmişti."
Sözleri yavaş yavaş beynime girdi.

- Ne tür sorunlar?" diye cevap verdim, yaralı parmak boğumlarından aşağı süzülen kan damlaları dikkatimi dağıtmıştı.
Öne doğru bir adım attı ve bana uyarıcı bir bakış attı.

Yapmasına izin verdim ve geri adım atmadığımı görünce bana uzandı ve ellerini yüzüme koydu.
"Para, beni dinle Noah, bunun olmasını istemedim, yemin ederim bebeğim," diye fısıldadı yanıma gelip gözlerini gözlerime dikerek, "sen gittiğinden beri bu günü bekliyordum. , Mama aldım, yeri tamir ettim, lanet olası kedi bile temiz, lütfen inan bana sadece seni görmek istedim, umurumda olan tek şey bu.
Vücudunun kokusunun duyularıma aktığını, yanaklarıma dokunuşunun sıcaklığını hissettim ve göğsümde hissettiğim o acı biraz hafifledi, çünkü acımın tek sorumlusu olmasına rağmen, bunu yapabilecek tek kişi oydu. yok olmasını sağlıyor..
Derin bir nefes aldım ve alnını benimkine yaklaştırdığında sakinleşmeye çalışarak gözlerimi kapattım. Ellerimi tereddütle yüzüne koydum.
"Seni sevmek hayatımda yaptığım en karmaşık şey," dedim ona.

Seni sevmek hayatımda yaptığım en güzel şey.
Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.
"Seni öpmek için can atıyorum," dedi sonra bana. Benden izin istiyordu, biliyordum.
Cevaplamak için birkaç saniye ayırın.

-O zaman yap.
Bir saniye sonra ağzımda gülümsemesini hissettim.

Bölüm 16

NİCK

Her şeyi batırmıştı, bunu biliyordu; Öfkelendiğimi görünce yüzündeki korku bunu doğruladı ama artık hiçbir şeyin önemi yoktu, yine burada benimleydi ve ben onu öpmek için can atıyordum.

Yumuşak dudaklarını benimkilere bastırırken kanlı kesiğin olduğu yerde bir acı hissettim. Yine de çekip gitmedim.

Noah'ın elleri beni ısrarla çekiştirdi ve tüm vücudumun harekete geçtiğini hissettim. Ama sonra aniden geri çekildi.

- Seni incittim mi? - dedi korkuyla, kedi gözleriyle, ıslak kirpiklerle dolu, bir kez daha oraya koyduğum gözyaşlarından ıslanmış o sevimli gözleriyle yüzümü tarayarak.

- Hayır, dalgın dalgın cevap verdim, ellerimi beline indirdim ve onu tekrar kendime doğru çektim. - Bu şeref, haftalardır dilimi ağzına sokmak istiyordum.

Noah kaşlarını çatarak geri çekildi ve dudaklarına ulaşmama izin vermedi.

"Acıdan şikayet ettin," dedi yüzümü ellerinin arasına alarak.

O?

- Şikayet etmedim.

Dudaklarında bir gülümseme oynadı... o dudaklar.

"Yaptın," diye tekrarladı ve parmağını elmacık kemiğimden aşağı indirip nazikçe alt dudağımda gezdirdi. çenemi sıktım. Evet acıyordu ama ona günlerce dokunamamanın, öpememenin, sevişememenin verdiği acının yanında hiçbir şeydi bu.

Elini iyileştireceğim. dedi sonra çok kararlı bir şekilde.

Beni itti ve elimden kayıp gitti. Daha çevik olmak, onu çekmek, omzuma alıp odama koymak isterdim ama kaburga kemiğim neredeyse kırılmıştı, doktorlar yataktan çıkmamamı söylemişti ve ben oradaydım, görmezden geliyordum. her zamanki gibi

O mutfağa girerken onu izledim. Sonunda dairemde hayat varmış gibi görünüyordu. Kedi kim bilir nereden çıktı ve koşmaya başladı.

Noah'ın güzel ayaklarına sürtün.

- Merhaba, N, güzel! Bir ilk yardım çantası ararken mutfak sandalyesine oturdum ve kız arkadaşımın kedimizi okşamasını izledim.

Bulduğu zaman yanıma geldi ve sandalyesini bana dönerek oturdu.

"Güzel görünüyorsun" dedim ona ve nasıl kızardığını görmek hoşuma gitti.

Senin için aynı şeyi söyleyemem.

Gülümsedim ve yüzümün var olduğunu bile bilmediğim yerleri ağrıdı.

"Elini ver," dedi nazikçe.

İstediğini yaptım ve yaramı temizlemesini izlerken, aslında neredeyse hiç kan akmayan, sadece uçlarına yapışmış iki küçük kristal, gittiğinden daha da güzel olduğunu fark ettim. Saçları daha kırmızıydı, yer yer sarı çizgiler vardı ve teni güneşten öpülmüştü, yüzünün hatlarını belirginleştiren turuncu bir ton vardı. Dudakları her zaman ağladıktan sonra şişerdi... ve seviştikten sonra ve onlara bakarken ona yapmak istediğim onca şeyi düşünmeden edemedim. O dudakları vücudumda, o elleri sırtımda istiyordum...

"Nicholas, seninle konuşuyorum," dedi daha yüksek sesle, beni daldığım düşünceden çekip çıkardı.

"Özür dilerim, ne diyordun?" dedim içimde kabaran arzuyu kontrol etmeye çalışarak.

-Aslan nasıl diye soruyordum. Aslan... lanet

adını bile duymak istemiyordu.

-Acil serviste birkaç saat geçirdi ama durumu iyi, çoktan evinde.

Noah'ın bakışları yarama dikilmiş, temizliyor, dezenfekte ediyordu...

- Ve Jenna? - diye sordu, bir makas almak için tezgahın üzerinden uzanırken. Bunu yaparken bana göğüslerini yakından gösterdi ve kendime denge sağlamak için derin bir nefes almak zorunda kaldım. Saçmalıklar hakkında konuşmak zorunda mıydık? Dürüst olmak gerekirse, Jenna umurumda değildi; evet ne olduğunu biliyordum

Olmuştu, hayır, ona daha çok erkek arkadaşı gibi uyuşturucu sattığımızı söylememiştik ama en azından onunla ilgileniyordu.

"Onun yanında, kesinlikle onun kıçını ağrıtıyor" dedim, yaramı bitirmesi ve bana son kez bakması için sabırsızlanarak.

Gergin görünüyordu, bunu saklama ve ecza dolabına yerleştirme şeklinden anladım. O boku sipariş edecek miydi?

Şimdi?

-Seninle sevişmek istiyorum -. Artık yok dedim.

Ve işte oradaydı, bakışları tam istediğim gibi benimkilere dikilmişti.

"Yapamazsın," diye yanıtladı sonra, ayağa kalktı ve sesi biraz titredi.

Onu açık bacaklarımın arasına çektim. Gözleri benimle aynı seviyedeydi.

"Yapabileceğimi biliyorsun." dedim ve elimi sırtına koyarak onu kendime doğru çektim.

Bana şüpheyle baktı, bandajlı karnımda duruncaya kadar yaralarımı inceledi.

"Hayır Nicholas, yaralısın, eminim kaburgaların acımadan nefes bile alamıyorsundur," dedi, ben gömleğini yukarı çekmeye başladığımda ellerini ellerimin arasına alarak.

Kahretsin, vücudumdaki ağrı umurumda değildi. Sakinleşmesi gereken daha güçlü bir acı vardı.

"Beni merak etme çiller, zevk acıdan daha güçlü olacak, seni temin ederim" dedim gömleğini çekerek ve sutyenini önümde bırakarak. Ona bakmakta zorlanıyordum.

Onu göğüslerinin üzerinden öpmeye başladığımda kalbinin çılgınca attığını hissettim. Boynumda zonklaması o kadar güçlüydü ki, vücudunda pompalanan kanın onu bana hazırladığını bile görebiliyordum.

Ellerimle sırtını okşadım, ne kadar yumuşak, ne kadar mükemmel olduğunu unutmuştum... Bazen ne kadar şanslı olduğuma inanamıyordum. Elim sütyeninin kopçasında durduğunda geri çekildi, kollarımdan uzaklaştı.

"Siktir" dedim hiç düşünmeden.

"Hayır, Nicholas, seni incitmek istemiyorum," dedi şehit olmuş bana bakarak.

Güldüm.

-En azından fiziksel olarak beni incitmen imkansız aşkım.

Kollarını kavuşturdu ve bana öfkeyle baktı.

- Denemek istiyorsun? Çünkü şu anda içimde hiç umursamayan bir parçam var.

Kolları o pozisyondayken göğüslerinin nasıl göründüğünü ya da o siyah sutyenin içinde ne kadar çekici olduğunu fark etmemişti... siyah, hep siyah... Tanrı bazen acımasız olabiliyordu.

"Beni dövmeye ihtiyacın olduğunu anladığım kadarıyla çiller, eminim başka ihtiyaçların da var, eminim önüme koymak istersin," dedim bakışlarımla onu yiyip bitirerek. Vücudu incelememe cevap verdi ve dudaklarımda bir gülümseme oynadı.

"Bana öyle bakmayı kes" diye parmağıyla beni işaret ederek beni uyardı, parmağını hemen durdurdum. Küçük elini avucumun içine alıp parmağını ağzıma götürdüm. Emdim ve sarısını dişlerimle ısırdım ve vücudundaki tepkiyi gördüm. O uzaklaşmaya çalıştığında kollarım onu hızla yakaladı. Bacaklarımın gücüyle onu tam önümde, istediğim yerde durması için zorladım. Ağzım doğrudan karnına gitti ve onu göbek deliğinin hemen üzerinden öptüm. Dudaklarımın yerini dilim aldığında dudaklarının arasından düzensiz bir iç çekiş çıktı.

Elleri boynuma gidip saçlarıma dolandığında, savaşın kazanıldığını biliyordum. Göğüslerinin üstünü öpmek için ilerledim ve elleri sırtıma indi. Kollarımı onun tümünü kapsayacak şekilde uzattım, göğüsleri tam istediğim yerde olacak, vücudu titreyecek ve tırnakları tenime saplanacak şekilde konumlandırdım.

Acıdan mı yoksa saf cinsel zevkten mi bilmiyorum ama anlamam için zaman bırakmadı çünkü kollarımdan kayıp gitti.

- Nicholas, yapamazsın! - diye haykırdı, heyecanlı ve kızgındı. Evet ben de öyleydim.

Kahretsin, ona yetişmek için uzandım ama bal rengi gözlerinde kararlılıkla geri çekildi.

"Bunun nasıl biteceğini gayet iyi biliyorsun bebeğim, böylece benden uzaklaşabilir ve benimle kovalamaca oynayabilirsin, bu da kendimi daha kötü hissetmeme neden olur."

Canın mı daha çok acıyor yoksa hemen buraya gelip saçmalamayı bırakabilirsin.

Yüzünden bir öfke parıltısı geçti.

- O kapıdan ne kadar hızlı çıktığımı görmek ister misin?

- Sikişmek istiyorum, teşekkürler.

Yanakları daha da kızardı, belli ki bu cevabı beklemiyordu ve onun bakışını gördüğümde içimden bir parçam gülümsedi.

"Ağzını bozmaya başladın, biliyor musun?" diye karşı saldırıya geçti, hâlâ bana yaklaşmamıştı.

Yüzümde şeytani bir gülümseme belirdi.

-Her zaman böyle ağzı bozuk oldum çiller, sadece seninle kendimi kontrol etmeye çalışıyorum, ama sen benim için kolaylaştırmasan da.

Aklından bir şey geçti, ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

- Diğerleriyle böyle konuştun mu? Bok.

N'aber, bugün kız arkadaşımı beceremedim diye yıldızlar aynı hizaya mı geldi yoksa neler oluyordu?

"Bu konuya girmeyelim, lütfen," dedim, bana verdiği acıya rağmen uzanıp tekrar bana yaklaşması için kolunu tuttum.

Bu lanet olası çekişmeden bıkmaya başlamıştım. Lion olmasaydı, Noah çoktan beşinci orgazmını yaşıyor olacaktı.

-Evet, bilmek istiyorum, diğerleriyle böyle konuştun mu? Sabrımın sınırına geliyordum.

Ellerini sıkıca tuttum, ayağa kalktım, eğildim ve dilimi ağzına soktum. Dudağım acıyordu ama umurumda değildi, bundan daha kötü yaralarım olmuştu ve o gece Noah'ı öpmeme hiçbir şey engel olmayacaktı, çok uzun zamandır bekliyordum.

Bir saniye sonra o da benimle aynı coşkuyla cevap verdi. Dili önce yavaş daireler çizerek, bir saniye sonra umutsuzca benimkini okşamaya başladı.

Küçük ellerini göğsüme bastırdı ve yüzümü buruşturdum. Öpücüğü bozdu ve bana endişeyle baktı.

"Kes şunu," dedim bir şey demesine fırsat vermeden, "Beş dakikadan daha kısa bir süre içinde senin içinde olacağım, o yüzden boş konuşma."

Sessizdi ve içten içe onun da benim gibi bunu istemek için can attığını biliyordum. Birkaç saniye düşündü ve sonunda yapacak bir şeyi olmadığını anladı. Odaya gitmek yerine elimden tuttu ve beni koltuğa oturmaya zorladı.

- Ne yapıyorsun? -Hayatımın hiç olmadığı kadar heyecanlı bir şekilde sordum.

Seninle kendi yöntemimle
sevişeceğim. Kedi gözleri arzuyla
parladı.

-Nasıl yapılacağını sadece sana öğrettiğim gibi biliyorsun çiller.

Sırtımı koltuğa yaslayarak beni kucağına aldı.
Tek eliyle saçlarını topladı ve omzunun üzerine attı.

-Fransa'da bulundum, yeni şeyler öğrenme fırsatım oldu.

Bu yorum beni hiç komik yapmadı. ona ters ters baktım

"Aptallık etme," diye ağzından kaçırdı ve tek hareketle sütyenini çıkardı.

Göğüsleri önümdeydi ve düşünce trenimi kaybettim.

-Ve şimdi hareketsiz kalacaksın.

17. Bölüm

NUH

Onu incitmek istemediğim doğruydu ama onun içimde olmasını da istiyordum. Elleriyle, usta parmaklarıyla beni okşamasını, her yerimi, tüm yasak yerlerimi öpmesini, beni kendisinin yapmasını ve diğerlerini unutmasını istiyordum.

Kendini beğenmiş olan, "Bu, kontrolü elinde tutacağın tek zaman olacak, bu yüzden tadını çıkar," diyerek beni dışarı çıkardı. Ama fazlasıyla uyarılmıştım, onu altımda hissettim, taş kadar sert.

"Görüşürüz," dedim çenesini öpmek için eğilerek. Dudaklarından kaçınmaya çalışacaktı, canının yanmasını istemiyordu ama bu zor olacaktı. Dikkatli olmak zorunda olmak bana cesaret veriyordu, özgürce sevişmemizi istiyordum, bedeniyle bana hükmetmesini, hoşuma gitmesini, beni yukarı kaldırmasını, tenimizin dokunuşunun bize zevk vermesini istiyordum. acı değil; bir kez kontrolde olmak da çok heyecan verici olabilir.

Sağ kulağına ulaşana kadar dilimi sakalında gezdirdim.

Son derece güzel kokuyordu, Nick'in, bir adamın...

Elleri göğüslerimi tuttu ve sert bir şekilde sıkarken, doğrudan kasıklarıma giden yoğun bir zevke neden olarak düzensiz bir nefes verdim.

Ellerim karnına gitti, Tanrım, o kadar iyi çalışan bir vücudu vardı ki, kaslarını parmak uçlarımda hissettim, teninin her santimini emmek ve öpmek istedim.

Parmaklarım pantolonunun hemen üzerinde durdu ve dudaklarım boynunu ve çenesini kemirirken vücudu aşağı yukarı sallanırken gülümsedim.

"Kabalaşma çiller, daha fazla beklemeyeceğim," dedi ellerini belime koyarak ama yapacağını bildiğim şeyi yapmadan önce onu durdurdum.

Yapmak.

"Sana kıpırdamamanı söylemiştim." Kollarını tuttum ve onu kanepenin arkasına sıkıştırdım.

Gücünü kötüye kullanıyorsun.

Gülümsedim ve ayağa kalktım. Parmaklarımı pantolonumdan aşağı kaydırdım ve aşağı indirdim, sadece iç çamaşırımla kaldım. Gözleri arzuyla karardı.

"Yanlış hatırlamıyorsam, benden yapmamı istediğin bir şey vardı," dedim, onu sinirlendirmek ve kontrolünü kaybetmesini istiyordum.

Önünde diz çöktüm ve gözlerinin benimkilere kilitlenmesini izledim, bakışlarıyla bir an beni tuttu.

"Bugün değil," diye ağzından kaçırdı ve bana

söylemesinin onun için zor olduğunu gördüm.

Pantolonunun ilk düğmesini çözdüm.

- Neden?

Nefesi tamamen kontrolden çıktı.

Ereksiyonunu pantolonundan çıkardım ve elimle okşamaya başladım. Gözlerini sımsıkı kapattı, bu saçmalığa devam ederse fazla dayanamayacağını biliyordu, bir aydır yapmamıştık ve daha fazla dayanamayacağından emindi.

-Çünkü beni emdiğinde seni saatlerce becermek isteyeceğim ve bugün bunu yapamam.

Kahretsin... Hareketsiz kaldım, durumu kontrol ettiğim yere geri dönmeye çalıştım.

Yüzünde şeytani bir gülümseme belirerek öne doğru eğildi.

"Sana ne diyorsam onu yapsan iyi olur," dedi ve eli nazikçe iç çamaşırımı çekerek beni önünde tamamen çıplak bıraktı.

Gözleri vücudumun her santimini kucaklıyor gibiydi ve ilk başta hissettiğim utancı aştığım için minnettardım. Başka bir kişiye tamamen güvenmek, ona tüm güvensizliklerinizi göstermek ve onun sadece kabul etmekle kalmayıp aynı zamanda onları sevdiğini görmek gibisi yoktur.

Dudakları karnımı ve parmakları vücudumun ortasını öpmeye başladığında, "Bir gün kontrol bende olacak ve seni deli edecek kişi ben olacağım" nefesim kesildi.

Yaklaşarak, "Nefes almak bile beni deli ediyor, Noah," dedi. Dudakları vücudumda, ellerim koyu renk saçlarına dolanmış, bacaklarının arasında duruyordum. Dili tehlikeli bir şekilde alçalırken onu çekiştirdim.

"Hazırsın," dedi parmağını içime sokarak.

Onu geri ittim ve iki elimi de omuzlarına koydum. Dokunuşundan titreyerek kucağına oturdum.

Ağzı benimkini ele geçirdi ve çaresizce dudaklarımızı emmek için bir araya geldiğimizde beni dikkatlice belimden kaldırdı ve yavaş yavaş içime girene kadar beni yönlendirdi. Gözlerimi sımsıkı kapattım, temasın, onun tekrar içimde olmasının tadını çıkardım...

"Şimdi sıra sende," diye mırıldandı, beni gözlerimi açmaya zorlayarak.

Ona tutunarak ilk başta yavaşça yukarı aşağı hareket etmeye başladım, bir ay sonra vücudumun onu içeride tutmanın istilasına alışmasına izin verdim.

"Beni öldürüyorsun Noah," diye homurdandı ellerini belime koyarak beni daha hızlı gitmeye zorladı.

Kollarına karşı gelmeye çalıştım, yavaşlamak, tadını çıkarmak ve bu zevki mümkün olduğu kadar uzatmak istedim, ama bana izin vermedi, kolları ve vücudu, oldukları halde bile benden daha güçlüydü.

"Siktir git Nicholas," diye yakındım içimde hızla orgazm oluşmaya başlayınca, "Yavaşla!"

Kendini kanepeden itti ve yüzünü benimkine getirdi. Gözleri beni yere eğdi, beni susturdular ve eli zevkten öldüğüm yere dokunmak için araya girdi.

"Doğru," dedi ve dudağımı ısırmak için eğildi.

Tanrım... hepsi çok fazlaydı, sözleri, beni okşayan eli ve içime girip çıkması... vücudumun kendini özgürleştirmeye ihtiyacı vardı, onsuz geçen bunca hafta, kabuslar görme, görmemiş olmanın hayal kırıklığı onu havaalanında paramparça bir yüzle bulmuş olmanın korkusu. Sonunda ben de adımlarımı hızlandırdım, derin bir zevk homurtusu çıkardı ve ben çaresizce haykırdım ve birkaç sonsuz zevk dalgasından sonra beni durdurdu, olduğu yere çiviledi, içeride kaldı. ben ve o enfes hissi uzatmak. .

- Burası her gün olmam gereken yer.

Aşağı baktım ve onu ağzıma aldım. Acıyı umursamadan, hiçbir şeyi umursamadan beni öpüyor. Yeniden birlikteydik ve önemli olan da buydu.

Ondan sonra bir süre konuştuk, ben ona Avrupa hakkında bir şeyler anlattım, o bana şehirden kendi anekdotlarını anlattı, ta ki sabahın beşi olduğunu ve kanepede hala yarı çıplak olduğumuzu anlayana kadar.

- Bu arada buraya nasıl geldin?-birkaç saniye sessizlikten sonra sordu. Elimi sırtında gezdirirken N üstüme kıvrılmıştı ve ben de elini yavaşça kolumdan yukarı çıkaran Nick'in üzerine kıvrılmıştım.

"Böceğin içinde" dedim, bana sorması gereken zamana küfrederek. Ona bakmak için yüzümü çevirmek zorunda kalana kadar kıpırdandı.

- Şaka yapıyorsun değil mi? Beni dört yaşındaymışım gibi hissettiren o ses tonuyla bıraktı.

-Şaka değil ve bu arada, arabam hangi cehennemde?

Şimdi dikkatli olma sırası ondaydı ama gerçeğin ötesinde bana herhangi bir itirazda bulunmadan baktı.

"Steve'e bundan kaçınmak için almasını söyledim" dedi ikimizi de işaret ederek.

ona ters ters baktım

-Audi'mle iki kat daha hızlı gelebilirdim, bitti. - Onu serbest bıraktım - Yapmam gereken, neden tutmakta ısrar ettiğini bilmediğim o aptal hurda arabadan kurtulmaktı.

N'yi kucağıma alıp kucağından kalktım. Beni durdurmamasına şaşırdım ve onun tepesinde olmadığım için yüzünün nasıl biraz rahatladığını gördüm.

Bu beni kızdırdı.

"Seni incittiğimi neden bana söylemedin!?" diye bağırdım ona bir yastık fırlatarak. Elinin bir hareketiyle yönünü değiştirdi.

-Çünkü seni olduğun yerde istiyordum çiller.

Görünüşü sevimli bir hal aldı ama güçlü olduğunun da farkındaydı.

Erkekler ve erkeklik hormonları.

Doğruca mutfağa gidip bir aspirin çıkardım ve bir bardak su aldım.

"Hadi yatalım, dinlenmen gerekiyor." dedim elim belime, diğer elimde su bardağına.

Yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi.

"Benimle ilgilenecek misin?" diye sordu yarı şaka yarı ciddi; Onu benim himayeme alma fikrinden ne kadar hoşlandığını görebiliyordum.

- Her gün yaptığım bu değil mi?

Vereceği cevabı düşünür gibi yüzünü yana çevirdi.

"Son dört hafta içinde değil," diye beni azarladı ve güçlükle kanepeden kalktı.

Bakışlarımı vücudunda gezdirdim.

-Açıkça.

Güldü ve kolunu omuzlarıma doladı. Birlikte, yakında bizim olacak olan odasına gittik.

Hemen ışığı açtım ve yatağın kenarına oturmasını izledim. Ona bakmak utanç vericiydi ama yine de karşı konulamaz derecede çekiciydi. Yüzündeki izler ona, birkaç saat önce olanları tekrarlamak için midemde kelebeklerin uçuşmasına neden olan kötü bir çocuk havası veriyordu.

"Şu bandajları değiştirmelisin" dedim, bir hareketinden önce gözlerini nasıl sımsıkı kapattığını görmek için endişeyle.

"Ben iyiyim Noah," dedi yorgun bir sesle.

Bardağı komodinin üzerine koydum ve bandaj aramaya koyuldum.

Geldiğimde hala aynı pozisyonda oturuyordu. Hissettiği acı yüzünden hareket etmek bile istemediğinden emindi. Bardaktaki su gibi hap da çoktan kaybolmuştu.

Arkasına geçtim ve bandajın başladığı yeri hissettim.

"Dur Noah ve şimdi uyu," diye azarladı elimi tutmaya çalışarak.

"Burada kal Nicholas," diye haykırdım ve sargıları açmaya başladım. Onunla tekrar birlikte olmayı ve onun arkasında oturmayı ve inanılmaz yapılı gövdesini çevrelemeyi çok seviyordum, erkek arkadaşımı bu duruma soktuğum için dünyaya bir kez daha lanet etmek zorunda kaldım.

Bandajı çıkardığımda sırtındaki derinin yeşile ve mora dönmesini dehşet içinde izledim. Kaburgaların bir kısmı çok şişmişti; bu onu çok incitiyor olmalıydı.

"Hiçbir şey yapmamalıydık," diye yakındım yaralarının ne kadar kötü göründüğünü görünce.

Nick başını geriye yasladı ve beni onu öpmeye zorlayarak boynumdan tuttu.

-Kapa çeneni.

Onu dinledim ve bandajı değiştirmeye gittim. Uzanıp dinlenebilmesi için dikkatli ve hızlı bir şekilde yaptım.

Ben de yorgundum, nasıl hala uyanık olduğumu bile bilmiyordum. En son uyuduğumdan bu yana kaç saat geçti bilmiyorum ama göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı. Bitirdiğimde onu, ikimiz arasında seçtiğimiz beyaz çarşafların altına uzanmaya zorladım.

"Uyumak için sana ait bir şey alacağım," dedim ona.

"Kıyafetlerin şu dolapta, Noah," diye hatırlattı bana verdiği yeri göstererek. Ayrılmadan önce bazı eşyalarımı getirdiğimizi unutmuştum ve diş fırçam, şampuanım, iç çamaşırım ve tanrıya şükür pijamamın orada olduğunu görünce mutlu oldum.

Banyodan temiz ve üzerinde ortasında "Siktir git" yazan bir gecelikle çıktığımda gülmeden edemedim.

- Bu bir çeşit ima mı yoksa başka bir şey mi? - benimle birlikte gülmeyi bıraktı.

Bunun buraya nasıl geldiğini bile bilmiyorum.

-Evet tabi.

Banyonun ışığını kapattım ve oda karardı. Olduğum yerde donup kaldım.

Bir saniye sonra Nick gece lambasını açtı.

"Buradayım bebeğim" diyerek beni yanına uzanmaya davet etti.

Yanına gelene kadar yatakta kaydım. Yorganın altına girdim ve başımı tam göğsüne yasladım, morluk olmadığını gördüğümü sandığım bir yere.

Nick kolunu bana doladı ve dudaklarını tekrar alnımda hissettim.

- Işığı kapatayım mı?-bir saniye sonra sordu.

Birkaç saniye tereddüt ettim... Bir aydır ışıklar kapalı uyumamıştım... ve bir aydır her gece kabus görüyordum.

- Apágala.

O yaptı ve kolu bana dolandı ve gecenin sessiz sessizliği... Sonunda uyumayı başardım.

O sabah gözlerimi açtığımda burnumun gıdıklanmasıydı. N küçük dilini yüzümde gezdiriyordu.

Gülümsedim ve kalktığımda odada yalnız olduğumu ve pencereden gelen ışığın tuhaf bir açıyla geldiğini gördüm...

Elimi gözlerimde gezdirdim, nerede, hangi ülkede, hangi yatakta olduğumu ve oraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışarak kafam karıştı.

Nick'in yatak odasının kapısında gömleksiz, eşofmanlı görüntüsü, sahip olabileceği en iyi hatırlatmaydı.

Omzunu kapı pervazına dayayarak, "Tanrıya şükür, endişelenmeye başlamıştım," dedi.

Pencereye baktım, sonra ona ve sonra tekrar pencereye.

- Saat kaç?

"Saat yedi," dedi odaya girerken, "öğleden sonra," diye ekledi gülümseyerek.

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü.

- Dalga geçiyorsun?

Nick yatakta yanıma oturdu.

-Yaklaşık on dört saat kadar uyudun.

Aman Tanrım... başım dönüyordu, lanet olası jet gecikmesi.

-Tanrım, duş almam gerekiyor.

Yataktan kalkıp direk banyoya gittim. Berbat görünüyordu, o kadar korkunçtu ki, Nicholas benimle duşa girmek istemesin diye banyo kapısını sürgüledim. Onunla yaşamak korkunç olacaktı, sabahları bu dünyaya ait değildim ve beni her gün deli gibi görünce bana aşık olacağından korkuyordum. Uyandığında bir Yunan Tanrısı gibi görünüyordu, üstelik uyuyan yüzüyle daha da çekiciydi.

Saçlarımı tekrar ıslatan sıcak suyun altına girdim. Uyanıyordum ve o hissizlik hissinden kurtuluyordum.

su tüm duyularımı canlandırdı.

Duştan çıktığımda üzerime sadece bir havlu sardım. Kıyafetlerimi aramak için kanlar içinde dışarı çıktım ve o sırada kapının çarptığını ve ardından bazı çığlıkların geldiğini duydum.

-Nerede?! Onu öldüreceğim!

Kahretsin, annem?

Tekrar tuvalete koşmaya çalıştım ama beni yarı yolda kesti. İkimiz de karşı karşıyaydık, yüzü buruşmuştu, aklını kaçırmıştı.

"Anne..." diye kıkırdadım ama eli yüzüme o kadar hızlı gitti ki, yüzüme tokat attığını ancak bir saniye sonra fark ettim.

"Nasıl cüret edersin?!" diye bağırdı bana. Elimi fena halde yanmaya başlayan yanağıma koydum. - Saatlerce böyle ortadan kaybolmaya nasıl cüret edersin!?

Hayatı boyunca bana elini bile sürmemiş olan anneme dehşetle baktım.

Sonra tam önümde duran Nicholas belirdi ve görüşümü engelledi.

Ona bir daha dokunmayı aklından bile geçirme.

Sırtındaki kasların gitar telleri kadar gergin olduğunu gördüm ve zaten gergin olan hava nefes almaya bile korktuğum bir yer haline geldi.

"Ondan uzak dur Nicholas," dedi annem az önce yaptığı şeyden sonra sakin kalmaya çalışarak, başarısız oldu.

Kenara bir adım attım ve annem öfkeli gözlerini benimkilere dikti.

-Hemen giyin ve şu kapıdan çık.

Ne yapacağımı bilemiyordum, elim hala yanağımda, annemi yıllardır ilk kez kontrolden çıkmış bir halde, serseme dönmüştüm.

Nick sessizce, "Noah hiçbir yere gitmiyor," dedi. Sonra

William geldi, yeni geldi.

- Neler oluyor burada?" dedi öfkeyle, bakışlarını annemden bize çevirerek. "Bunu sana kim yaptı Nicholas?" diye haykırdı babası.

Vücudundaki morluklara dehşet içinde bakan baba.

"Oğlunuz kontrolden çıktı ve onu Noah'ın yanında istemiyorum," dedi annem, hem Nick'i hem de beni tamamen olayın dışında bırakarak. - Sertsin, kavga ediyorsun, huysuz arkadaşların var ve kızımı tüm bu pisliğin içine sokmana göz yummayacağım! Mümkün değil!

- Anne, kapa çeneni!" Ona daha kötü bir şeyler bağırma isteğimi bastırarak ona bağırdım. - Hiçbir fikrin yok, bana kiminle olabileceğimi söylemeyeceksin, üzgünüm dün gece nereye gittiğimi söylemedim ama buraya zorla giremezsin ve-

-Elbette yaparım ve yapmaya devam edeceğim, sen benim kızımsın, o yüzden eşyalarını topla, giyin ve lanet arabaya bin!

- HAYIR! -Kendimi şımarık hissederek bağırdım ama neyi yapıp neyi yapamayacağımın söylenmesini reddederek, artık bir kız değildim.

"Rafaella," William yatıştırıcı bir sesle konuşmaya başladı ama annem ona dönerek onu gözleriyle susturdu.

- Uzak dur Will! Bunun sizinle hiçbir ilgisi yok.

William kıkırdadı.

- Bahsettiğin benim oğlum, elbette benimle ilgisi var!

Ne diyeceğimi bilemeden sustum. William'ın Nick'i savunmaya geleceğini asla beklemezdi, hayatında asla. Ben de en az benim kadar şaşkın bir şekilde babasına bakan Nicholas'a baktım.

Annem birkaç saniye sessiz kaldı. Nick'in William'ın oğlu olduğunu, Nicholas'ın bağımsız olduğunu, bir yetişkin olduğunu unutmuş gibiydi, gerçekleri değiştirmiyordu ve bunlar annemin az önce kocasının önünde kendi üvey oğluna bulaştığıydı.

"Artık reşit oldular, hayatlarına bu şekilde giremezsin," bıraktı ve bakışları hem Nick'e hem de bana kaydı.

Ama Noah, hâlâ benim çatım altında yaşıyorsun, gecenin bir yarısı ayrılıp bütün gün telefonu açmadan ortadan kaybolamazsın, diye ekledik, Nicholas'a hiddetle bakarak - ve öyleymiş gibi davranarak. her zamanki gibi devam ediyor.

"Biliyorum, üzgünüm..." dedim her şeyi bitirmeye çalışarak. Dördümüzün bu kadar açık bir şekilde tartıştığımıza inanamadım ve ben erkek arkadaşımın odasında yarı çıplaktım.

- Seni kaçırdılar Noah!-annem bana bağırdı o sırada-Seni kaçırdılar ve bugün ben de benzer bir şey oldu sandım, neredeyse kalp krizi geçirecektim- dedi ve gözleri yaşlarla doldu.

"Üzgünüm anne," diye tekrarladım ve gerçekten çok üzüldüm ama artık böyle sinirlenemezdim. -Ama yakında her zaman nerede olduğumu bilemeyeceksin, nerede olduğumu bilmeden her seferinde böyle olamazsın.

Annemin bakışları benimkilere kilitlendi.

-Giyin ve eve gidelim- her kelime yavaşça ve herhangi bir cevap vermeden söylendi.

Ayrılmak istemiyordum, yapmak istediğim son şeydi ama annemin histerinin eşiğinde olduğunu görebiliyordum.

Özellikle de yakında onun yanına taşınacağımı ona söylemek zorunda kalacağımdan, onunla Nick'in arasını biraz açmam gerekiyordu.

"Beni arabada bekle, hemen geliyorum," diye fısıldadım sonunda.

Nicholas yanımda küfretti. Annem duymamış gibi yaptı ve William'la birlikte koridora çıktı. Bir saniye sonra kapının kapandığını duydum.

Nicholas öfkeyle, "Gitmiyorsun, Noah," dedi.

- Onu zaten gördün, yoksa ben gidiyorum yoksa daha kötü olacak.

Nicholas uzandı ve elini yanağıma koydu.

Yüzüme dikkatle bakarak, "Sana vurduğu için onu öldürmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyordu," diye haykırdı.

"İyiyim," dedim ama değildim, hiç de... Annemin bana vurduğuna inanamıyordum, paylaştığımız geçmişle, geçmişimle değil.

"Kimsenin sana elini bile sürmeyeceğine yemin ettim," diye fısıldadı, yüzümü parmaklarının arasına alıp doğrudan gözlerimin içine konuşarak.

-O benim annem. -bu bir mazeret değildi ama aklıma gelen tek şey buydu.

-Ne annen ne de kutsal ruh kahretsin, Nuh'un sana bir daha dokunmasına izin verme çünkü Tanrı'ya yemin ederim ki yaptıklarımdan ben sorumlu değilim.

Başımı salladım ve dudaklarını dudaklarıma götürmesine izin verdim.

"Gitmen gerekmiyor," diye tekrarladı, beni ikna etmek ya da rahatlatmak için belli belirsiz bir çabayla, emin değildim.

"Evet ama uzun sürmeyecek." dedim gülümsemeye çalışarak.

Kafasını salladı, sinirli ve sinirliydi.

Buraya gelmeni bekleyemem.

Anneme söylemeye korktum.

- Bunun için uzun sürmez.

Beni kollarının arasına aldı ve yanağımı göğsüne yaslarken, bir parçamın ona yalan söylediğini düşünmeden edemedim.

18. Bölüm

NİCK

Gittiğini gördüğümde, tuttuğum öfkenin bir volkanın içinden çıkan lav gibi patladığını hissettim.

Tüm bu saçmalıklardan çok yorulmuştum ama Rafaella'nın sözleri kafamda çınlamaya devam etti.

"Kontrolden çıktı, onu Noah'ın yanında istemiyorum"

Sakinleşmek için doğruca mutfağa gittim, o kadının elini kız arkadaşımın yüzüne koymaya çalıştım, o çocukken babası onu neredeyse öldüresiye döven kız arkadaşım, kaçırılıp dövülen kız arkadaşım. ..

Gözlerim dün kırdığım mobilyanın camına takılıp yumruğum cama takılınca Noah'ın korkulu bakışı sanki önceki gün yeterince dikkat etmemişim gibi gözlerimin önünde yansıdı.

Şiddet kullanıyorsun, kavgaya giriyorsun!

Lion'a yardım etmeye karar verdiği ana lanet okudu.

Kızımı tüm bu saçmalıkların içine sürüklemene izin vermeyeceğim!

Doğruca mutfağa gittim ve yerdeki kristalleri toplamak için süpürgeyi aldım. Noah'la olan ilişkimin gerçekten yürümesini istiyorsam değişmem gerekecekti.

İlişkimizde büyük bir adım, belirleyici bir adım atmak üzereydik, bu şekilde bunun doğru olduğunu herkese gösterecektik; Bu yüzden onun yaşamasını o kadar çok istiyordum ki, çünkü kimse ilişkimizi ciddiye almıyor gibiydi, bazen tanıdıklarımızın, arkadaşlarımızın ve ailemizin ayrılmamızın ne kadar süreceğine dair arkamızdan iddiaya girdiğini hissettim. ne kadar baskıya dayanabildiğimizi görmek için.

Kristalleri çöp kutusuna attım ve tezgahın üzerinden telefonu aldım.

Jenna'dan bir mesajı vardı.

"Aslan iyi, konuşmamız lazım, sen de gayet iyi biliyorsun ki bana söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum. Noah'la birlikte olacağını biliyorum ama birbirimizi görmemiz gerekiyor, geldiğinde benimle konuş. zamanı olmak."

Bunun olacağını biliyordum ve ayrıca Jenna'ya yalan söylemenin nispeten kolay olduğunu da biliyordum, herhangi bir saçmalık uydurabilirdim ve bu yalan olacaktı, ama bu durumda değil, Lion bataklıkta yürüyordu, çok tehlikeli bir zeminde. bırak olsun. Jenna, Lion'un iyi olmadığını bilmeliydi.

Bir saat sonra görüşeceğimizi mesaj atıp duşa girdim. Vücudu darmadağın olmuştu ve yaralar saatler geçtikçe kötüleşiyor gibiydi. Noah'ın benimle nasıl ilgilendiğini, nasıl iyileştiğimi görünce, benim incindiğimi görünce nasıl acı çektiğini hatırladığımda içim ısındı... daha önce kimse bana böyle hissettirmemişti, babam eve geldiğimde şöyle kızardı: bu, normal olan şey, işaretler kaybolana kadar benimle bir daha konuşmamak; bazen o günlerde kavga etmemin en büyük sebeplerinden biri de tam olarak bu yüzden babamı kızdırmak ve böylece benden uzaklaştırmaktı.

Duştan çıktım, bir kot pantolon giydim ve kapıdan çıkmadan önce bir hap aldım. Noah'ın arabası garaj yoluma park edilmişti.

Kahretsin, annesi onu onlarla gitmeye zorlamıştı, benim hakkımda anlattıklarını düşünmek bile istemiyordu... Midem bulanıyordu, onun kafasını yemelerini istemiyordum. En büyük korkum, Noah'ın sonunda annesinin istediğini yapması, sonunda beni birlikte olmaması gereken biri olarak görmesiydi.

Arabayı vitese takarken telefonumu çıkardım.

"İyi misin? Değilsen seni hemen şimdi alacağım, annenin bana ne dediği umurumda değil Noah, seni sevdiğimi biliyorsun ve biliyorsun ki hiçbir şey yapmam. sana zarar vermek."

İkinci kez çevrimiçiydi. Cevap vermesini bekledim...

Neden bu kadar uzun sürdü? Tam şu anda Jenna'yı atlayıp onu almaya karar verdim, bana cevap verdi.

"İyiyim, seni seviyorum."

Ne zaman bana seni sevdiğimi söylese içim mutlulukla kabarıyormuş gibi hissediyordum... ama o sefer farklıydı, nasıl anlatsam bilemiyorum, tekrar sakinleşmem için onun önümde olması gerekiyordu.

Bir mesaj daha aldım ama bu sefer Jenna'dandı.

"Geliyorum Starbucks'ta görüşürüz."

"Tamam."

On dakika sonra evime on beş dakika uzaklıktaki alışveriş merkezindeki Starbucks'a park ediyordum.

Jenna'yı pencereden içerideki kanepelerden birinde otururken gördüğümde, arkadaşıma yaklaşırken çok dikkatli olmam gerektiğini biliyordum.

Bakışlarına girdiğimde alevler saçarak bana baktı. Yüzümü buruşturmamaya çalışarak karşısına oturdum ama gözleri yüzümdeki her mimikle tamamen ilgileniyordu.

"Siz tam bir aptalsınız, bunu bilmiyor musunuz?" dedi bana milkshake'ini ya da o yeşil sıvı her neyse, masanın üzerine bırakarak.

-Nasıl olduğumuzu biliyorsun Jenna, şimdi neden şaşırdığını bilmiyorum. dedim basitçe. Kanım kaynadı çünkü onun bir yıl önceki Nick olduğunu, benim değiştiğimi ya da en azından buna inanmak istediğimi, erkek arkadaşının ise hala bir erkek olduğunu düşünmeye devam etmesini istemiyordum. Pislik.

- O salaklarla poker oynamayı kim düşünürdü? Poker?

Ne halttan bahsediyordu? - Hele de oynamakta ne kadar kötü olduğunu biliyorken, çetelerle takılmayı bırakmalısın, Nicholas!

Aslan onu trolledi, harika.

"Bak Jenna, seni temin ederim ki bugün iyi bir gün geçirmiyorum." dedim sinirlenmemeye ve hatta öfkemi ondan çıkarmaya çalışarak.

Bunu söylediğimi duyunca gözleri sanki bir şeyin ya da birinin eksik olduğunu anlamış gibi etrafına bakındı.

- Nuh nerede?

-Gördüğün gibi yanımda değil. dedim bıkkınlıkla.

Jenna olduğundan daha ciddi bir hal aldı.

- Ona ne yaptın?

Acı bir kahkaha

attım.

- Ona bir şey yapanın ben olduğumu bu kadar çabuk mu düşünüyorsun?

Jenna'nın bakışı, onun için iyi olmadığını düşünenin sadece Noah'ın annesi olmadığını ve Jenna'nın genellikle benim tarafımı tuttuğunu anlamama yetti.

- O yüzü gördün mü? Sonra yok edilecek, görünüşe göre Nicholas'ı bulmayı bitirmemişsin...- dedi birkaç saniye durarak. Her ne kadar kendini konuşmaya devam etmeye zorlamış görünse de görünüşümün onun üzerinde belli bir etkisi olmuştu sanırım - böyle devam edersen sonunda seni terk edecek.

öne eğildim

-Sessiz ol.

Jenna bakışlarını indirdi ama tekrar gözlerime dikti.

-Noah benim en iyi arkadaşım, bu yıl boyunca bana senin bildiğini bilmediğim ama şiddete dayanamayacağı şeyler anlattı, senin yüzün, senin yaraların, onda hangi anıları uyandırdığını tam olarak biliyorsun.

-Sana sus dedim.

- Nicholas, öğren! diye haykırdı sesini yükselterek. -Noah iyi değil, kabuslar görüyor; Bir gün küçük kardeşim o boş toplardan biriyle gözüme vurdu, gözüm mora döndü ve Noah beni görünce neredeyse bir şeye çarpıyordu, vurulduğumu sandı, o gece benim evimde yattı ve sen görmedin' Ne olduğunu bilmiyorum, bütün gece ayakta olması çok kötü, ona söylemedim ama sanırım artık gece kalmadığı için benden şüpheleniyor.

Başımı salladım.

-Noah'la bin kez yattım, bebek gibi uyuyor, yani bunların hepsi senin hayal gücün, Noah gayet iyi.

Damarlarımda kanımın kaynadığını hissettim... Buraya tüm bu saçmalıkları dinlemeye gelmemiştim, Noah iyiydi, evet, yaralardan etkilenmişti, biliyordum, bu yüzden havaalanına gitmemiştim. Onu tavlamak için, bu yüzden orada olmayı planlamıştım.O beni böyle görmesin diye birkaç gün onu görmeden gitmeyi planlamıştım ama Noah kabus görmezdi, bunu bilirdim. Erkek arkadaşı için endişelenmesi gereken

Jenna'ydı, ben değil, onunla uğraşan Lion'du.

uyuşturucular ve hepsi Jenna'nın kendi hayatıyla kendisininkinin tamamen uyumsuz olduğunu fark etmemesi yüzündendi.

Pişman olacak bir şey söylemeden önce ayağa kalktım.

-Noah'la sorunlarım olacak Jenna, ama senin Lion'la sorunların var. Dedim gözlerinin içine bakarak Yerinde olsam beni aramadıkları yere karışmayı bırakır ve erkek arkadaşın için endişelenirdim.

-Erkek arkadaşım sana katılmak üzere gibi.

Tuttuğum tüm havayı dışarı verdim.

"Siktir git, Jenna." Ve yola koyuldum.

Jenna'nın bana söylediği her şeyi, Noah'ın annesinin bana anlattığı her şeyi anlamsızca düşündükten bir saat sonra... Sağır kulak vermem gerektiği sonucuna vardım, çevremdeki insanlardan başka bir şey bekleyemezdim. Kendime ait o imajı yaratmayı başarmıştım ve onu değiştirmek zor olacaktı, ciddiye alınmak hayatıma mal oluyordu, ama Noah bana hâlâ güvenmese de, daha iyi olabileceğime inandığını biliyordum. , Noah beni seviyordu, bana âşıktı, Jenna ya da annesi gibi düşünmediğini ve belki kızgın olduğunda bana onların yaptıklarını asla söylemeyeceğini biliyordu ama söylemedi; Ona daha iyi olabileceğini göstermiştim...

Arabayı kumsalın yanına park ettim ve güneş ufukta batarken sahil boyunca yürümeye başladım. Köpeklerini gezdiren insanlar vardı, izin verilen tek zaman bu ve ayrıca ara sıra plajın ıssızlığından yararlanan çiftler. Dalgaların sesinin beni yatıştırmasına izin verdim, Noah ile olan ilişkimle ilgili tüm korkularımın, tüm güvensizliklerin onları çok iyi sakladığım yere geri dönmesine izin verdim ve tam duygularımın kontrol altında olduğunu düşündüğüm bir anda telefonum çaldı. çaldı. .

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu.

Merhaba Nicholas.

Bu doğru olamazdı. Tüm insanlar...

- Ne halt istiyorsun ve beni cep telefonumdan arayarak ne yapıyorsun?

-Ben senin annenim ve seninle konuşmam gerekiyordu.

Madison bir anda aklıma geldi ve yürümeyi bırakmak zorunda kaldım, kalbim boğazımda düğümleniyordu.

- Kız kardeşime bir şey mi oldu?

Anabell, "Hayır, hayır, Maddie iyi," dedi.

Bu yüzden seninle konuşacak hiçbir şeyim

yok. kesmek üzereydim

- Bekle Nicholas dedi ve ben tek kelime etmeden bekledim.

-Anne'e Los Angeles'ta bir hafta Madison'da kalıp kalamayacağınızı görmek için benimle konuşmasını söylediğinizi biliyorum.

-Evet, sanırım onunla bir öğleden sonradan fazla zaman geçirmemin zamanı geldi.

Annemin beni bu konuyu konuşmak için aradığına inanamadım, bu anlaşmanın bir parçası değildi, onunla hiçbir şekilde iletişim kurmayacaktım, Anne bunun için oradaydı, bu yüzden buna gerek kalmayacaktım. yüzünü gör ya da kahrolası sesini duy..

-Bence Maddie'nin seninle daha fazla zaman geçirmesi iyi bir fikir olur. Artık onunla konuşmayacaktı.

-Harika, onu çarşamba günü alacağım ve tüm hafta sonu benimle kalacak.

"Karşılığında senden bir şey isteyeceğim, Nick." dedi fısıltıyla.

Biz zaten... O kadar kolay olmayacağını biliyordum. Telefonu suya atma dürtümü kontrol etmeye çalıştım ve onun kahrolası sesini dinlemeyi bıraktım... pek çok anıyı geri getiren o sesi.

- Ne halt istiyorsun?

Bana cevap vermeden önce birkaç saniye sessizlik oldu.

-Seninle bir saatliğine bir kafede konuşmak istiyorum, belirsiz kalan birçok şey var ve hayatını nasıl yaşamaya devam ettiğini göremiyorum, benden nefret ettiğin gibi.

-Senden nefret ediyorum çünkü sen bir fahişesin ve beni başka bir adam için terk ettin, konuşacak başka bir şey yok.

Tuttuğu tüm öfkesi geri geldi.

O telefondan sonra tüm bu boktan kopmam gerekiyordu, annem hayatımda sahip olduğum en kötü şeydi, onun yüzünden böyleydi, iyi bir hayatım olsaydı Noah ile ilişkim tamamen farklı olurdu. Büyüyünce taklit etmeyi örnek Kadınlara nasıl davranacağını bilirdi, onlara nasıl güveneceğini bilirdi. Anabell Grason'da yoktu

kesinlikle bana söyleyecek bir şey yok, benimle konuşacak hiçbir şey yok ve şimdi beni görmek ve konuşmak için mi arıyordu?

Bütün o lanet ay boyunca artan gerilim, bütün kavgalar, güvensizlikler, Noah olmadan ne kadar üzgün ve yalnız hissetmiştim, onun istediği gibi, çiçeklerle, kahretsin, elimden geldiğince havaalanında olamayarak onu hayal kırıklığına uğratmıştım. isteseydi onu adaylarla dolu lanet bir bahçede beklemişti ve ona sadece kötü anılar, yaralar ve çığlıklar yaşatabilmişti. Ellerimi başıma koydum... Noah tam o anda ne düşünüyordu? Beni bırakmayı mı düşünüyordu? Hatta bunu düşünüyor muydu? Beynimde böyle düşüncelere yer yoktu, onu asla ama asla bırakamazdım, bu benim hayatımdı kahretsin... ve şimdi annem hakkında, sesini duymak, onun ben olduğumu söylediğini duymak oğlum... Onu doğururken ben neredeydim? Yanımda olduğunu, beni koruduğunu, beni sevdiğini hayal ettiğinde nereye gitti?

Gözlerim benden yaklaşık on beş metre uzaktaki iskelede olup bitenlere odaklandı ve bir an için o acı dolu anılardan ve Anabell'le konuşmayı reddettiğimde ve ayrıca ne zaman işleri batırmayı başarsam üzerime çöken o suçluluk duygusundan sıyrıldım. Noah ile.

Hiç düşünmeden iskele kirişlerinin altında iri yarı bir adamla konuşan satıcıya yaklaştım.

Benim gibi birinin onun gibi birinden ne isteyebileceğini tartarak gözlerini merakla üzerime dikti. Bunu temizlemek uzun sürmesin.

- Bunun karşılığında bana ne veriyorsun? - Bir tomar banknot çıkararak dedim. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve bana eğlenerek baktı.

-Nasıl istersen dostum.

19. Bölüm

NUH

Eve giden yol garip bir şekilde sessizdi. Annemin beni dövmeye devam etmediği için minnettardım ama olmayacağını biliyordum.

William orada olduğu için yaptı. Eve adım atar atmaz tartışmaya devam etmek için odama çıkacağımdan hiç şüphem yoktu.

Will garaj yoluna park eder etmez indim ve ateş ettim. Annemle konuşmak istemiyordum, gerçekten kimseyle konuşmak istemiyordum, buraya geldiğimden beri her şey ters gitmişti, Nick'i havaalanında görememek, onu incinmiş ve dövülmüş bulmak, yaptığımız tartışma, sonra annemle olan kavga Ve onun Nicholas hakkında ne düşündüğünü ilk elden duymak… Herkesten uzaklaşmam gerekiyordu, bir yere ihtiyacım vardı.

Odama girdiğimde ilk gördüğüm şey yatağımın üzerindeki büyük bir zarftı. Üniversitedendi. Açtım ve evimdeki kağıtları görünce midemde bir düğüm hissettim. Aylar önce başvurduğunda, kampüsteki yurtlardan birinde bir oda arkadaşıyla birlikte yaşamayı başından beri planladığı odayı paylaşma seçeneğini çarpı işaretiyle işaretlemişti ama şimdi her şey değişmişti. Nicholas'la yaşayacaktı, üniversiteyi arayıp durumu netleştirmesi gerekiyordu.

Anneme söyleyeceğim andan korkuyordum. Beni öldürecekti ve bir yanım, henüz çocuk olan yanım, ona üniversitenin ilk yılında erkek arkadaşımla yaşayacağımı söylemeye korkuyordu. haftalar sonra gidecektim.. O zaman çantamı toplayıp gitmek isterdim ama yine de birkaç gün daha beklemem gerekiyordu. Annemin bensiz olmayı öğrenmesi gerekiyordu, ayrıca William'ın onunla yalnız yaşamak istediğinden emindi; geldiğimizden beri sadece sorun getirmiştik, özellikle ben.

Tüm kağıtları aldım ve masamın çekmecesine koydum.

Yaklaşık on dört saattir uyuduğum için hiç uykum olmamasına rağmen pijamalarımı giydim ve cep telefonumu çıkardım.

Jenna'dan iki cevapsız arama ve Kat'tan bir mesaj vardı.

Seni görmek istiyorum! özlüyorsun, bu gece Colin'in evinde olacağız diyorsan, umarım gelirsin, bana Avrupa hakkında her şeyi anlatmalısın!

Mesaj bana yarım saat önce gönderilmişti. Colin'in evi geçen yaz Nick'in doğum gününü kutladıkları yerdi ki bu arada bu çok yakındaydı.

Colin'in evine gidip gitmediğini görmeden önce Kat'i aramaya karar verdim.

- Orada?

Aramaları cevaplama şekline gülümsedim.

"Merhaba Kat, mesajını şimdi okudum." dedim ruh halimi fark etmemeye çalışarak.

- Nuh! - Coşkulu bir şekilde bağırdı, arkasından müziğin uğultusu ve ayrıca adımı duyduklarında çocukların bağırışları duyuldu; Uzaktan beni nasıl aradıklarını duydum. Kat gülmeye başladı - herkes gelmeni istiyor, Hadi, hadi bin yıldır görüşemiyoruz!

- Ne yapıyorsun?" diye sordum biraz tereddütle. Annemin dün gece ortadan kaybolduğu için çok kızdığını düşünürsek bir partiye gitmenin yapılacak en iyi şey olup olmadığını bilmiyordum ama burada kilitli kalmamı bekleyemezdim, bir süredir onunla birlikteydim. Ay, arkadaşlarımı görmek istedim.

-Colin ve çocuklar paintball silahları almışlar, neleri olduğunu bilmiyorsun Noah, burası bir savaş alanı, gelmelisin! Erkeklere karşı kız olalım!

Güldüm, kulağa gerçekten komik geliyordu. Bakışlarımı odanın tavanına sabitledim ve kararsızca dudağımı ısırdım. Arkadaşlarımı, özellikle de Jenna'yı görmek istiyordum, artı gitmezsem annemin Nick'in dairesiyle ilgili tartışmaya devam edeceğinden emindim ve dürüst olmak gerekirse nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. onun hakkında böyle konuştuğunu bir daha duysam.

-Tamam yarım saate ordayım bensiz başlama.

- Vay canına! -Kat telefonun diğer ucundan bağırdı, biraz sarhoş olduğundan emindi- Bikiniyi getir!

Başımı salladım ve telefonu kapattım.

Giyinme odama gittim ve kıyafetlerimin altına giyebileceğim bir mayo buldum. Sadece üç bikinim vardı, onları sadece evdeyken veya uçurumun yanındaki özel plajda giyerdim... gerçi yara izim artık kimse için bir sır değildi, çünkü kaçırılmamdan sonra hayatımın hikayesi geçip gitmişti. ağızdan ağza, hatta vardı

Gazetede bir yazısı vardı, yine de insanlar görsün diye utandım. Kararsız ama bu kompleksin üstesinden gelmeye çalışırken, sonunda Nick'in birçok kez övdüğü turkuaz bikinimi seçtim.

Giydim, gözlerim bir dakikadan fazla yara izimde oyalandı ama geceydi ve ışıkların loş olacağı kesindi, bikini giymek için en iyi fırsat buydu. Üstüme şort ve şirin bir t-shirt ve papatyalı converse'imi giydim.

Yazdan bronzlaştığım için sadece gözlerimi boyadım ve Audi'min çoktan çekmecemde, ait oldukları yerde olan anahtarlarını aldım. Sanırım Nick, arabamı olması gereken yere koyması için Steve'i aramıştı.

Nick'ten bahsetmişken...

Telefonu alıp numarasını tuşladım. Açmadan önce üç kez çaldı.

- Kim o?" diye bağırdı hattın diğer ucundan. Müzik o kadar yüksek sesle çalıyordu ki, konuşmaya devam ettiğinde onu zar zor duyabiliyordum.

- Nicholas? - dedim denemek sıkı sıkı tutmak Neden öyleydi içinde gece kulübü.

Müziğin yüksek sesini bastırarak, "Bir dakika," diye bağırdı.

Tahmin ettiğim gibi çıkana kadar bekledim.

Tuhaf bir ses tonuyla, "Artık kendi kendime konuşamıyorum," dedi.

Uzaktan müzik ve etraflarında bağıran insanlar duyulabiliyordu.

- Neredesin? - Bir rahatsızlık hissederek sordum. Yerde dinleneceğini ya da film izleyeceğini düşünmüştü. Parti yapacak durumda değildim - Bana dışarı çıkacağını söylemedin, yatakta olman gerekiyordu.

- Şimdi oraya her gitmeye karar verdiğimde sana bir rapor vermek zorunda mıyım?

Harika, sarhoştum.

Öfkenin yeniden yükselmeye başladığını hissettim.

"Ne istersen yap, seni Colin'in evinde olacağımı söylemek için aramıştım," dedim, onun sözünü kesme ve öylece çekip gitme dürtümü bastırarak.

"Bekle, NE?" diye bağırdı hattın diğer ucundan. Olmaz, evde kal.

Bu bir şaka mıydı? Şimdi herkes bana neyi yapıp neyi yapamayacağımı söyleyebileceğini mi düşündü?

-Orada dolaşma Nicholas-ses tonumu kontrol ederek dedim-sarhoş olduğuna inanamıyorum üstelik dün bir diskoda zar zor hareket edebiliyordun, sen bir aptalsın.

"Bana hakaret etme kahretsin," diye ağzından kaçırdı ve arkasından müziğin sesinin nasıl azaldığını duydum. "Ve ben sarhoş değilim, uyuşturulmuşum, bu yüzden yaralarım için endişelenme, neredeyse hiç onları fark et.

Midemde bir düğüm hissettim Şaka yapıyordum değil mi?

"Umarım az önce söylediğin şey doğru değildir." dedim içimde yükselen korkuyu bastırarak.

-Umarım eve geldiğimde yatakta olursun. Bu adam bir pislik

olmak için eğitim alıyordu.

"Kapıdan çıkıyorum" dedim ve kapattım.

Onların oyununu oynamayacaktım; bu aksam olmaz.

Merdivenlerden inerken oturma odasındaki televizyonun açık olduğunu duydum. Hem Nicholas'a hem de anneme ne kadar kızgın olduğumu belli etmemeye çalışarak oraya gittim.

William orada değildi ama Thor'un yanında kuyruğunu sallayarak televizyon izliyor ve topun ona atılmasını bekliyordu.

"Kat ve çocuklarla dışarı çıkıyorum, geç kalacağım," dedim anahtarlar elimde ve çanta omzuma asılmış halde.

Annem yüzünü bana çevirmek için başını çevirdi.

- "Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?" dedi televizyonun sesini kapatarak.

-Hiçbir şey denemiyorum anne ama evde kalmayacağım, tatildeyim ve arkadaşlarımı görmek istiyorum.

"Kapıdan çıkmanı engellemeyeceğim ama sonuçlarına katlanacağım, Noah," dedi basitçe, "sabrımı zorluyorsun."

Ben neyim?

- Sabrımı dolduran sensin! -bağırdım- on sekiz yaşındayım, bakalım öğrenecek misin!

Cevap vermesine fırsat vermeden ağzını açık bırakarak odadan çıktım.

- Noah buraya gel! -bana bağırdı.

Verdiğim tokat yeterli bir cevaptı sanırım. Annem aklını kaçırıyordu, kaçırılma olayı olduğundan beri paranoyaklaşmıştı ve Nicholas'la birlikte çıktığımızı öğrendiğinden beri onunla ilişkim daha da kötüye gitti. Annemle hiç bu kadar iyi anlaşamamıştım, o ve ben hem anne hem de ben arkadaştık, bu bitmeliydi ama daha da kötüleşebileceğini biliyordum... özellikle de taşınmama sadece iki hafta kaldığında Nick ile.

Zar zor sürdüğüm yeni arabama bindim ve rüzgarın yüzüme çarpmasına izin vermenin tadını çıkardım. Otobanda hızlandım, bilet almayı umursamadım, Nicholas'ın çok hızlı gittiğim için beni azarlamasına ya da annemin nereye gittiğim ve hayatımla ne yapacağıma dair açıklamalar istemesine kulak asmadım.

Colin'in evi benimkinden sadece yirmi dakika uzaktaydı ama bir süre daha sürmeye devam ettim, o yalnızlık anını uzattım...

Bir saat sonra partiye geldim.

Colin'in evi etkileyici bir gölün yanındaydı, muhteşem manzaralara sahip güzel bir ahşap evdi.

Arkasında kocaman bir tarla vardı ve arabayı park edip girişe doğru yürüdüğümde birçok arkadaşım merhaba demek için yanıma geldi. El sallayıp oraya gittikleri arabaya bakınırken, Kat köşeyi döndü ve bana sımsıkı sarıldı.

- Peki ya Avrupa'da? -Arkasına yaslanıp vücudumu bir aşağı bir yukarı koşturarak dedi. - Sahilden ayrılmadıysam nasıl benden daha esmer olabilirsin?

Arkadaşlığından zevk alarak güldüm. Sınıfımın çoğu orada toplanmıştı ve neredeyse hepsini gördüğüme sevindim. En son mezuniyette karşılaşmıştık ve iki hafta sonra hepimizin ayrı yollara gideceğini, farklı şehirlere taşınacağını ve yeni bir hayata başlayacağını bilmek beni biraz üzdü. Kat beni bahçeye doğru sürüklerken, gelmekle yanlış bir şey yapmadığımı biliyordum.

Bahçeyi nasıl dönüştürdüklerini görünce güldüm. Bu gerçek bir savaş sahnesiydi. Barikatlar, stratejik olarak yerleştirilmiş ahşap paneller vardı, hatta ortasında altı metreden uzun tuzaklar olan bir devre bile inşa etmişlerdi.

Colin de herkes gibi doluydu ama bu çizgiyi aşıyordu. Tüm paintball servisini kiralamışlardı, hatta farklı takımlara silah ve üniforma vermekle görevli dört adam bile vardı.

"Tam zamanında geldin," dedi Kat ve ikimiz de o karmaşık takımların düğmelerini ilikleyebilmek için teknisyenlerin yardımını bekleyen kızların sırasına yaklaştık.Oğlanların çoğu kamuflaj takımlarını giymişti bile. Kızların farkı daha çok yakışmaları ve silahlarımızın fuşya olmasıydı.

- Bu kostümler olmadan oynayamaz mıyız? -Birinin şikayet ettiğini duydum.

Tabancaları hazırlamakla görevli genç adam, "Kendinize zarar vereceksiniz," diye yanıtladı.

Çok heyecanlandım ve birden tüm sorunlarımı unuttum. O oyunu çok oynamak istiyordum, küçükken benzer bir şeyi komşumla ve kardeşleriyle oynamıştım ama su balonlarıyla, tabii ki tüm o gösterinin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Takım elbiselerimizi giymek için kurdukları kabin ve ara sıra beş metre aralıklarla yanan neon ışığı hariç, dışarıda her şey çok loş bir ışıkla aydınlatılmıştı. Rakip takımı görmek çok zor olacaktı ama bu onu daha da heyecanlı kılıyordu.

"Sıradaki," dedi sarışın biraz bitkinlikle. Gülümseyip önüne geçtim.

Bir kıyafet seçmeden önce gözleri bir an beni inceledi.

- Kıyafetlerinin altına mayo giyiyor musun?

Başımı salladım ve bana uzattığı pantolonu aldım. Kimse iç çamaşırıyla gelmediği için herkes hemen üstünü değiştiriyordu ama yine de çok az tanıdığım iki adamın önünde bikiniyle durmaktan hoşlanmıyordum. Kat ise pantolonunu giyiyordu.

Komplekslerimi görmezden geldim ve onun gibi yaptım. Bu takım çok karmaşıktı, birçok tokası ve garip şeyleri vardı, zarafet, göründüğü gibi olmasıydı.

gerçek bir savaş kıyafeti ama aynı zamanda baş belasıydı.

"Sana yardım edeyim" dedi yanıma yaklaşan çocuk. Pantolon normalden biraz daha boldu ama şikayet edecek değildim. Yelek ise her yerde dans ettiği için ayarlanması gerekiyordu.

- Ceketini yeleğin üstüne giymek ister misin?- diye sordu kollarını vücuduma dolayarak askıları kavrayıp göğsümde ayarlayabilmek için.

Sorunuzun amacını anlıyorum. Ağustos ayındaydık ve hava çok sıcaktı, erkeklerin çoğu ve kızların bir kısmı sadece yeleği giymeyi seçmişti ama kötü olan şey kolların açıkta kalmasıydı.

"Olmasa daha iyi," diye yanıtladım.

Göğüslerimin kayışını sıkarken gözleri benimkilerle buluştu.

- Adın ne?-o zaman bana sordu ve nasıl kızardığımı hissettim.

Çok yakışıklıydı ama adımı sorduğu için değil, bana bakışı bana Nicholas'ın benimkine bakışını hatırlattığı için kızarmadım, öyle ki bu beni çıldırtıyordu... Neden bunu yapmak zorundaydım? onu şimdi hatırladın mı?

"Ben Noah" dedim bir adım geri giderek.

Yüzünde bir gülümseme belirdi.

-Yo Liam, numaranı rica edebilir miyim?

Hayır, bir erkek arkadaşım olduğunu söyleyemeden, arkamdan bir el beni yerden kaldırdı ve bir Lego parçasıymışım gibi hareket ettirdi.

- Ondan bir bok isteyemezsin aptal, geri çekil.

Liam'ın suratına kirpiklerini sayabilecek kadar takılıp kalmadan önce erkek arkadaşımın sırtına ancak bir göz atabildim.

Liam'ın geri adım atmaması, olduğu yerde kalması beni çok şaşırttı.

- Sen kimsin, onun babası mı?

Tamam, çeneni kapatsan iyi olur, Liam.

"Nicholas..." demeye başladım ama beni duymazdan geldi.

- Gözümün önünden kaybolmadığın sürece senin en kötü kabusun benim.

Bir adım atıp aralarına girdim. Nick'e geri git

-Üzgünüm ama o benim erkek arkadaşım, yani hayır, sana telefon numaramı veremem.

Başka hiçbir koşul altında buna cevap vermezdim ama Nicholas'ın bunu söylememi duymak istediğini biliyordum. Kıskandığı zaman akıllanamıyordu ve o gece bir daha kimseyle tartışmak istemiyordu.

Liam tartışmaya devam edip etmeyeceğini ya da devam edip işini yapmaya devam edip etmeyeceğini tartışıyor gibiydi, bunun için oradaydı.

İyi karar verdi.

Sırtı bize döndüğünde Nicholas'a döndüm.

- Neden geldin? - Onu dikkatle inceleyerek sordum.

Kıyafetime bakarak kaşlarını çattı. Yelek vücudumun bazı yerlerini açığa çıkardı, altına bikini giydiğim biliniyordu.

"Ceketini giymezsen kendine zarar vereceksin," diye yanıtladı hiç beklemediğim bir ses tonuyla. sakindim

Gözlerim sanki bilimsel bir deneymiş gibi yüzünü inceledi. Sanki içiyormuş ya da daha kötüsü esrar içiyormuş gibi kırmızıydı.

"Ceket giymek istemiyorum tamam mı?" dedim sinirle. Bakmak bile istemedim. Şimdi de sigara içilen yerlere mi gitmişti?

Beni bırakmadan kolumdan tuttu.

-Lanet ceketini giy Noah, neden her şeyi bu kadar karmaşık hale getirmek zorundasın?

Sarsılarak elinden kurtuldum.

- Kafan iyi, sarhoşluk geçtiğinde benimle konuş.

Bununla birlikte, heyecanla oyunun başlamasını bekleyen Kat ve grubumla birlikte ayrıldım. Nicholas'ın beni takip etmediğine sevindim, ama kahrolası kamuflaj takımını giymek için kıyafetlerini çıkarmaya başladığını gördüğümde daha az sevindim.

Diğerlerinin aksine kıyafetlerinin altına mayo giymemişti ve salak herkesin önünde şortuyla kalmaya aldırmıyordu.

giymek için pantolon ve yelek seçti. Etrafımdaki bütün kızlar ona bakıyordu.

Hepsine zihinsel olarak ters ters baktım ama bunun beni rahatsız ettiğine dair en ufak bir işaret yapmadım. Sonunda ona tekrar bakmaya karar verdiğimde, o takımın içinde ne kadar inanılmaz derecede çekici olduğunu görünce tüm vücudumun ısındığını hissettim.

Pislik uzaktan bana göz kırpınca Kat'e döndüm.

- Jenna gelmedi mi? -Ona sordum.

-Sonra geliyor galiba, telefonda garip fark ettim seni gerçekten görmek istediğini söyledi.

Aramalarına cevap vermeliydim ama yaparsam aptal erkek arkadaşlarımızın iki gün önce yaptıkları hakkında konuşmak zorunda kalacağımızı biliyordum ve bu yapmak istediğim son şeydi, özellikle de Nick söyledikten sonra. hepsi Lion'un suçuydu.

"Ben de onu görmek istiyorum" dedim ve bu kısmen doğruydu, o benim en yakın arkadaşımdı.

Yaklaşık beş dakika sonra kamuflaj giysisi giyen Liam bize oyunun kuralları hakkında bilgi verdi.

-Nasıl olduğunu biliyorsun, el ele değil, biz erkekler kızlara karşıyız, en az dört beş metre uzaktan ateş etmelisin, paintball çok güvenli bir spor, her 1000 oyunda sadece 0,2 yaralanma oranı var, ama o 0.2'nin sizlerden biri olmasını istemezdim -Bakışlarına sonsuz bir sakinlikle karşılık veren Nicholas'ın bir saniyeliğine gözlerinin nasıl çok fazla durduğunu gördüm, o kadar ki korkutucuydu-Kuralları bilmeyenler için , ikinci atışın elendiğini belirledik, her takım için sadece üç kez Boya Kontrolü talep edebilirsiniz ve çoğunuzun kolları açık olduğundan, bu yasak bir alan olacak, ancak sizi istemeden vurabilecekleri konusunda sizi uyarıyorum. -hepimiz aynı fikirdeydik ve uzaktan Nick'in berrak gözleriyle bana nasıl dik dik baktığını hissettim.-

Pekala, kız takımının sizin bölgenize gitmek için on dakikası olacak, orada tepede, iki bayrağın olduğu yerde başlıyor. Oyunun sonu, mümkün olduğu kadar çok rakibi ortadan kaldırmaktır, ancak

Ayrıca her bölgenin zıt noktalarında gördüğünüz gibi karşı takımın bayrağını alın.

Tamam, midemde neden bu kadar korkunç gerginlikler hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama şimdi başlamak için sabırsızlanıyordum.

Liam, "Kasklarınızı çıkarmayı aklınızdan bile geçirmeyin," diye ekledi ve bulunduğu yerden gözleri bana baktı.

Yerde duran kaskımı aldım ve takmaya gittim.

Kaskımı yüzümü kapatmadan önce bakışlarım istemsizce Nick'e kaydı. Tehditkâr bakışlarını üzerime diktiğini görünce şaşırdım...

Bütün tüylerim diken diken oldu.

Bir şut sesi gelince on dakikalık avantajımız başladı. Bütün kızlar tepede vakit geçirmek ve kendimizi kamufle etmek için koşmaya başladı. Nick'e bir daha bakmadım ama tehdidi açıktı: peşimden gelecekti.

Oyunun dizginlerini Kat'in eline aldığını görünce şaşırdım; Bölgemize vardığımızda, bize dağılmamız ve görünmememiz için talimat vermeye başladı. O kadar profesyoneldi ki, ona bir lider gibi bakan tüm kızlar ciddi bir şekilde başlarını sallayınca gülmeden edemedim.

Bakışları görünce hafifçe kızardı.

- N'aber? - dedi savunmaya geçerek - Bu oyunu gerçekten seviyorum, tamam mı?

Gülümseyerek başımı salladım ama ağaçların arasına sıkıştırılmış, en görünür olduğumuz yerden biraz uzaktaki bayrağı korumamı emrettiğinde onu dinledim.

Eğer doğru hatırlıyorsam, adı Camille olan başka bir kız benimle geldi ve o kadar gergin görünüyordu ki korktuğunu bile sandım.

-Bu oyun berbat, neden kendimi ikna ettim bilmiyorum, bir panelin arkasına geçtiğimizde bizi vurmasınlar dedi.

"Eğlenceli," diye yanıtladım, silahımı hazırlayarak ve beklenmedik bir şekilde kimsenin gelmediğinden emin olmak için yana baktım.

On dakika çoktan geçmişti ve çığlıklar ve kahkahalar beni olduğum yere getirdi.

Ekibimizin bazı üyeleri çok hızlı düşerken uzaktan izledim.

Kahretsin, kazanmak istiyordum.

"Bir fikrim var" dedim içimdeki dürtünün büyüdüğünü hissederek. -Şuradaki taşlara gidersek buradan ateş edebileceğiz.

Camille bana sıkılmış bir şekilde baktı.

"Burada iyiyim," dedi basitçe.

gözlerimi devirdim.

- Hadi ama! - Ona bağırdım, onun yüzünden kaybetmeyi düşünmüyordum - Kaldır kıçını, onlara sürpriz yapmak istiyorum.

Arkadaşımda inanılmaz bir gülümseme belirdi ama dediğimi yaptı. Birlikte ağaçların arasından taşlara ulaşana kadar ilerledik. Mesafe çok büyük değildi, başlangıçta hayal ettiğim kadar uzak değildik, ya o ya da rakip takım çok hızlı ilerliyordu. Uzaktan Kat'in bir ağacın arkasına saklanırken nasıl ateş ettiğini gördüm.

Atışı hedefi vurup Colin'in arkadaşlarından biri olan Carter'ı yere serdiğinde gülümsedim.

Kolay bir hedef olmamak için yere uzandım ve Camille'i de aynısını yapmaya zorladım.

"Tırmanmaya çalışanları vuruyorsun, görüyor musun?" Gözlerimi doğrudan bizim bayrağımıza götürecek mini uçuruma tırmanmaya çalışan dört kişilik bir gruba dikerek belirttim. Bizim pozisyonumuzda onlar kolay bir hedefti.

Ateş ederken yanıma en az bir tane alacağımdan emin oldum, çünkü başlar başlamaz konumumuzu açıklayacaktık.

Harika vakit geçiriyordum ve hoparlörlerden Avicci'nin The Nights'ından bir şarkı çalıyordu ve müzik bana çekime başlama cesareti verdi.

- Evet, ilk atışım çocuklardan birine çarptığında bağırdım. Onları ortadan kaldırmak için onlara iki kez vurmanız gerekiyordu ama aptallar nerede olduğumuzu bilmediğinden benim için zor olmadı.

- Ona vurdum, ona vurdum! -Camille heyecanla

bağırdı. Güldüm.

- Çok iyi, şimdi diğerine!

Konumumuz çoktan keşfedilmiş olsa da o dördünü alt etmek kolaydı. Ekibimizin zar zor olduğunu görmek için sıkıntıyla baktım.

üyeler kaldı. Oğlanların çok sayıda zayiatı oldu ama bizimkinden daha az.

Zaten oyuna çok dahil olan Camille, "Aşağı inip oradan ateş etmeliyiz" dedi. Henüz ikimizin de teslimatı olmadı, ama düşersek teslimat alma riskimiz vardı.

"Birisi bayrağı korumak için kalmalı," dedim, tepeye kimse çıkmadığı için ayağa kalkarak. Çocuklar, ormanın başlangıcına yakın bir panelin arkasına saklanan Kat ve başka bir kızı indirmeye odaklanmışlardı.

Camille, "Ben gidiyorum, sen burada kal," dedi. Başımı salladım ve o dikkatlice aşağı inerken onu örttüm. Ağacın arkasına geçti ve görülmeden dikkatli bir şekilde açıklığa indi. Ortada kurdukları devre de dahil olmak üzere karışacak daha çok şey vardı. Birkaç dakika onu izledim ama kendi kendine idare edebileceğini biliyordum. İndirilecek üç adam kalmıştı ve uzaktan Nicholas'ın konumumu keşfetmesini izlerken içimden küfrettim. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Küfür.

Bayrağa doğru koştum, beni dövmesine izin vermeyecektim, olmaz.

Nick, Colin'in yanındaydı ve ona biraz önce izlediğim yere tırmanmasını işaret etti. Camille'in yanına geleceğini bildiğim için güldüm.

Uçurumun yanında kalamazdım çünkü tamamen açığa çıkmıştı ve hepimizi yere serdiğimiz yerden kayalıklara geri dönemezdim çünkü Colin beni görürdü. Son seçenek saklanmak, onun gelmesini beklemek ve ona sürpriz yapmaktı.

Sanki gerçek bir savaşmış gibi sinirlerim yüzeydeyken, kendimi tamamen örtecek kadar büyük bir ağacın arkasına geçtim.

Birkaç dakika geçti ve kimse gelmedi. dikkatle baktım. Hiç bir şey.

Hangi cehennemdeydi?

Sonra kurşunun sesini duydum, basınçlı havanın salınmasının sesini duydum, öyle ki küçük turuncu bir top tam popomun içinde patladı.

Elimden geldiğince hızlı döndüm, öfkeliydim ve tamamen hazırlıksız yakalandım.

"Yakaladım" dedi salak, kulaklarına ulaşan bir gülümsemeyle.

Tam arkamdaydı, yaklaşık beş metre uzaktaydı, boya toplarının bize zarar vermemesi için saygı duymamız istenen mesafenin aynısı.

Tepki vermesine fırsat vermeden bayrağımın olduğu yere koştum ve saklanabileceğim bir panelin olduğu yerde beni dövmesine izin veremezdim.

Nasıl yaptığımı bile bilmiyorum ama panelin ve bayrağın gölgelerine saklanmayı başardım. Oradan neredeyse hiçbir şey göremiyordunuz, rakiplerin bayrağı çalmasını kolaylaştırmak veya gölgelerde saklanabileceğimizi düşünürsek daha zor hale getirmek için o alanı tamamen ışıksız bırakmışlardı.

- Kaybettiniz çiller, kabul edin! - uzaktan bana bağırdı. Onu görür görmez ateşe hazır BB silahımı sıkıca kavradım. - Dışarı çık da başka bir şey çalalım!

Kahretsin, bayrağı alabilmesi için konsantrasyonunu kaybetmesini istedi: ölmemiş bile. Bir şey demedim, konumumu belli etmeyecektim.

Tüm açıklığı sağır edici bir sessizlik kapladı, müziği kapatmışlardı, sanırım çok az kişiydik ve olayları daha fazla gerilime sokmak istediler. Gürültü yapmamaya çok dikkat etmesi gerekiyordu.

Sessiz kaldım ve sonra onun arkamda belirdiğini hissettim. Kolları beni hızla yakaladı ve bileğimdeki eli, arkamdaki duvara çarptıktan sonra yere düşen silahı bırakmam için beni zorladı.

"Korkunçsun." diye fısıldadığını duydum yanımda.

Kaçmaya çalıştım ama pislik beni duvara yapıştırdı, tüm vücudu beni duvara bastırıyordu.

- Bırak beni Nicholas! -Kaçmaya çalışırken şikayet ettim- Böyle oynanmaz!

-Söz konusu sen ve ben olunca, kuralları ben koyarım.

Eli enseme gitti ve bir an sonra dili boğazımdan aşağı indi. Bırakmaya çalıştım, oyun olmadı

Bitirdiğimde, beni vurmamıştı, ben elenmemiştim ama vücudu benimkine bastırıyor ve diliyle daireler çizerek ağzımı okşuyor, yavaş yavaş oyunu çok önemsiz hale getirdi. Pürüzsüz yumuşak vücuduma sertçe sallandığını hissettim, ağzı benimkinden ayrılırken sakalları yanağıma değiyordu ve boğazımı öptü, bir saniye sonra kulağımı ısırdı ve nazikçe çekti.

-Seni bir savaşçı planında görmek beni çok duygulandırıyor, özellikle de gerçekten hiçbir fikrin yokken.

Onu ittim ve hızlı hareketlerimle onu şaşırtarak hızla elinden kurtuldum.

Bana ulaşmadan önce silahımı aldım ve bildiğim bir sonraki şey onu karnının yan tarafından vurdum...

Sadece bir metre uzakta.

Yüzünden geçen acı ifadesi beni bir an felç etti.

- "Siktir, Noah!" diye bağırdı, elini zaten incinmiş olan yan tarafına götürerek.

"Aman Tanrım," dedim silahı bırakıp ona yaklaşırken. - Üzgünüm!

Kahretsin, onu incitmiştim ve hepsi yenilgiyi kabul edemediğim içindi.

"Ben iyiyim" dedi beni sakinleştirmek için, "yeleğimi giyiyorum, yemek yemiyorum.

Sen "Gerçekten özür dilerim" dedim kendimi gerçekten kötü hissederek. Sonra, ve ikisi de ne olduğunu anlamadan önce

Tesadüfen, aynı zamanda Nick'in takımında olan eğitmen Liam birdenbire ortaya çıktı. Bizi bir arada görünce yüzüne pis bir gülümseme yayıldı. Bayrağa doğru koştu ve onu durdurmak için tabancamı kapmak için bir hareket yaptım. Yeterince hızlı değildim.

Bayrağı aldığı anda tabancasını benim bulunduğum yere doğrulttu.

Ağrı bir saniye sonra geldi.

Bölüm 20

NİCK

Onu şaşırtmak çok kolaydı. Oyun başladığından beri hamlesinin ne olacağından emindi.

Eğlenmesine izin verdim, kimsenin nerede saklandığını bilmediğine inandırdım ve gerçek şu ki iyi saklanmış olsa da onu hemen keşfeden tek kişi ben olmuştum. Onu eğlenirken ve özellikle bu kadar meydan okurcasına görmek beni büyülemişti, onu böyle, mutlu ve alıngan görmek hoşuma gitmişti. Ama sona yaklaştığımızda, o oyunun şampiyonunun kim olduğunu ona açıklamam gerekecekti.

Onu görmediğimi sandığı yerde saklanırken uzaktan gördüm. O kara parçasını evim gibi biliyordum, uçurumun diğer tarafında bir çelik halat olduğunu biliyordum, Colin'le benim çocukken binlerce kez askerlik oynadığımız yerin aynısı.

Sırtında, silahı yanlış yere doğrultulmuş bir şekilde, kendimi gülmekten ve kendimi bulmaktan alıkoymak zorunda kaldım. Ona yaklaşmak kolaydı ve silahı bırakmasını sağlamak daha kolaydı. Noah sözünde duran bir savaşçı olabilir ama bana kıyasla tüy kadar sıkletti. Bileğini duvara hafifçe vurması tabancasını yere düşürmem için yeterliydi.

Yarı karanlıktaydık, ama o pantolonun ona ne kadar harika göründüğünü biliyordum ve o yeleğin altında sadece bir bikini üst giydiğini bilmek beni tüm oyundan uzaklaştırmıştı. Onu mayosuz gördüğüme şaşırmıştım; Sadece benimle sutyen takacak kadar kendine güveniyordu, gerçi yara izini göstermek büyük bir adımdı, memnun olduğum bir adımdı...

kısmen.

O gece art arda üç esrar ve tam olarak esrar içmeyerek yine her şeyi batırdığımı biliyordum, ama etkisi çoktan geçmişti, iyiydim ve bana kızmaya devam etmesini istemiyordum; Onu gördüğümden beri onu öpmek istiyordum, o yüzden öyle yaptım. Bir elimle miğferini çıkarıp yere düşürdüm ve diğer elimle onu tutmaya gittim.

zorla ensesinden, dilimi ağzına sokarken, sadece benim bildiğim şekilde tadını çıkarırken, onu başka kimsenin nasıl eriteceğini bilmediği şekilde eriterek...

ona ağzımla sahip olmak ve halka açık bir yerde, karanlıkta ve ormanın ortasında olduğumuzu ama çok kısa bir mesafede insanlarla çevrili olduğumuzu hatırlamaya çalışmak.

Beni öptüğünde sanırım gardımı indirdim çünkü elimden nasıl kurtulduğunu bilmiyorum. Beni vücudundan uzaklaştırdı ve yanımızda yere düşürdüğü silahı almak için eğildiğini gördüm. Ne yapmaya çalıştığını anladığımda, tek bir şeyi düşünecek zamanım oldu: bu canımı yakacaktı.

Ve lanet olsun ki acıtmıştı.

Ama beklemediği şey, Liam'ın pisliği gibi bir pislikten çok daha fazlası, Noah'ın incinecek olmasıydı.

Farkında bile değildik, geri adım atacak vaktimiz bile yoktu, çünkü bayrağı kaldırıp maçı kazandığında, tekrar ateş etmeye gerek yoktu... ve kız arkadaşımın kolunda daha da az, çıplak kolu.

Noah'ın ifadesi bir anda şaşkınlıktan acıya dönüştü.

Ve her şeyi kırmızı gördüm.

- Seni öldüreceğim pislik! - Yumruğumu tüm detaylarıyla suratında hayal ederek bağırdım. Daha adımımı atmadan bir el kolumdan tuttu ve hemen durdum.

Noah nefesini tutarak, "Nick'i siktir et, çok acı çekiyorum," dedi. Neredeyse hiç ışık yoktu ama yüzünün renginin nasıl çekildiğini ve ayrıca boya bulaşmış kolunun nasıl koyu kırmızıya döndüğünü gördüm.

- Üzgünüm Noah! - Liam'ın dediğini duydum ve arkamı bile dönmeden onu kolumla ittim ki yaklaşmaya cüret ettiğini hissettim.

"Git başımdan aptal" dedim aynı anda çömelip kolumu kız arkadaşımın bacaklarına doladım.

"Yürüyebilirim," dedi, ama sesi hıçkırarak çatladı.

"Sen de sus," dedim geçen her saniye sinirlenerek, "şu lanet yeleğini giymediğin için başına gelen bu."

Noah bırakmak için hamle yaptı ama onu vücuduma bastırdım, aptal Liam bir elinde bayrak ve üzgün bir yüzle peşimizden geldi.

Açıklığa indiğimizde ışık üzerimize düştü, Noah ve kolu da dahil.

Omzumun hemen altındaki korkunç yarayı görmek için gözlerimi açtım. Tüm kolundan aşağı kan damlıyordu.

"Noah, bakma..." Derisinden damlayan kanı görmesini engellemek için konuşmaya başladım ama artık çok geçti, inatçı kız gözlerini yaraya dikmişti.

Nasıl kağıt gibi bembeyaz kaldığını gördüm...

"Noah, bunu aklından bile geçirme..." Eve gitmek için aceleyle onu uyardım. Vücudu kollarımın altında gevşedi.

Kahretsin, bayılmıştı.

Onu doğrudan Colin'in mutfağına götürdüm. İçeride içki içip dans eden bir sürü insan vardı, sanırım kendilerinin de bir oyun oynayabileceğini umuyorlardı. Onu tezgahın üzerine oturttum ve ellerimi ıslattım; sonra yüzüne su damlatmaya başladım. Bu onun başına ilk gelişi değildi, zaten benimleyken gereğinden fazla bayılmıştı, sinirlendiğinde en sevdiği hobisi gibi görünüyordu ve arada kırmızı bir şey vardı. Bir keresinde sörf yaparken tahtayla kendime zarar vermiştim; kumların üzerine oturmuş beni izliyordu ve bacağımın her tarafı kan içinde dışarı çıktığımı görünce havlunun üzerine yığıldı. Biraz komik görünüyordu, ama 10 puanlık bir bacak yaralanması olduğunda ve kız arkadaşın bilinçsizse, inan bana bu hiç komik değil.

Onu sırtını duvara dayayarak oturttum ve lavabonun yanına oradaki bir bezi ıslattım ve yavaş yavaş iyileşene kadar yarasını temizlemeye başladım.

Yara o kadar kötü değildi, daha kötü bir şey olduğunu düşünmüştüm ama daha çok kanın boyayla karışımı bizi olduğundan daha fazlası olduğuna inandırmıştı.

"Nick..." dedi kalın bir sesle.

Başımı kaldırıp onun oldukça korkmuş gözlerine baktım.

"Söyle bana çiller" dedim hareketlerimi durdurarak.

Bana ne söyleyeceğinden şüpheli görünüyordu.

Üzgünüm, yeleğimi giymedim.

Dudaklarımı sıkıca büzdüm. Aklına koyduğunda çok inatçıydı ve şimdi böylesine aptal olduğu için incinmişti. Beni dinlemiş olsaydı, şimdi kesinlikle sevişiyor olacaktık ya da kaybettiği için kızacaktı ve ben zaferimin tadını çıkarıyordum.

"Eh, sen sarışınsın, daha fazla bekleyemezsin," dedim onu dürterek.

Sağlam koluyla bana bir tokat attı ama gülümsemesini saklamaya çalıştı.

"Ben sarışın değilim aptal" diye cevapladı ve gözleri tekrar yaraya indi.

İç çektim ve bir hareketle çenesini yakaladım ve bakışlarını kaçırmaya zorladım.

-Bakma-Boya ve kan kalıntılarını kaldırarak dedim-Ve evet sen sarışınsın, ben sarışınları severim, bu yüzden yanındayım.

- Neden sarışınım? -kıymalı -Ne kadar romantik- dedi ve elini kaldırıp benimkini yüzünden çekmek için kaldırdı.

Onunla kaldı ve dikkati dağıldığında her zaman yaptığı şeyi yapmaya başladı, parmakları benimkilerle oynamaya başladı.

Onu iyileştirme görevime odaklandım, gerçek şu ki, onun için orada olmaktan, onu korumaktan hoşlanıyordum, ancak incinmesini engellemek isterdim. O pisliği öldürecektim.

"Sadece bunun için değil" dedim birkaç saniye sonra gözleri benimkilere kaydı "Seninleyim çünkü içimdeki en kötüyü ve en iyiyi ortaya çıkarıyorsun, bu yüzden."

- En kötüsü? - bana kaşlarını çatarak sordu, dikkati çoktan dağılmıştı, söylediği şey tamamen ciddi olmasına rağmen niyetim buydu.

Bezi tezgahın üzerine koydum ve kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim.

"Evet, en kötüsü" diye tekrarladım ağzına yaklaşarak "Çünkü seninleyken her şeyi, herkesi unutuyorum, kimseyi umursamıyorum, kimseyi umursamıyorum, bir sen; beni bencil ve egoist yapıyorsun, çünkü seni benimle görmelerini ve benim olduğunu düşünmelerini seviyorum, senin içinde olmuş ve olacak tek kişinin ben olduğumu bilmek istiyorum...

Elimi sırtına koydum ve onu kendime doğru çekerek onu neredeyse tezgahın kenarında bıraktım; yüzünün rengi çoktan dönmüştü,

söylediği şey karşısında kızardı ve gözleri parladı.

-Seni odama kilitleyip dışarı çıkmana izin vermeme sebep oluyorsun, bensiz hiçbir şey yapmanı istemiyorum ve sen bana meydan okuyorsun ve bunu yapıyorsun, beni teste tabi tutuyorsun... seni daha çok istiyorum

- Sana meydan okumamı seviyor musun?

Bakışları karardı.

-Kaplan bir kedi yavrusunun kendisine meydan okumasına izin vermez bebeğim, sadece bir süre eğlenmesine izin verir, kontrolün kendisinde olduğuna inandırır ve sonra hiç ummadığı bir anda...-Dedim yarısına yaklaşarak -ağzını aç-Yiyor.

Daha önce kim kimi aradı bilmiyorum ama dili benimkiyle kıvrıldı ve onunla buluşmaya gitmediğimde gülümsedim. Eli boynumdan tuttu, dudaklarını benimkilere bastırdı ve az önce ona incelikle açıkladığım gibi ısrar etti.

Kızgın yüzünü görünce eğlenerek geri çekildim.

"Metaforları sevmiyorum," dedi meydan okurcasına.

-Beni görmezden gelmenden hoşlanmıyorum, özellikle de konu senin güvenliğin olduğunda.

Dudakları beni onları sertçe ısırmaya ve asla bırakmamaya teşvik eden bir yüz buruştururken gözleri bana baktı.

- Üzgün olduğumu zaten söyledim, tekrar etmeyeceğim.

Başımı salladım, onunla tartışmanın faydası yoktu, özellikle de onun hatası olduğunu bildiğim bir şeye kızıyorken.

"Hadi eve gidelim" dedim, onu yatağıma yatırmak ve sadece benim yapabileceğim gibi onunla ilgilenmek istiyordum.

"Bu gece seninle uyuyamam," dedi basitçe. biz zaten

-Annenle konuşman ve buradan defolup gitmen için sana bir hafta veriyorum, yoksa bunu ona ben söyleyeceğim ve ikimiz de bunun iyi bir fikir olmayacağını biliyoruz.

"Ona söyleyeceğim, tamam mı?" diye yanıtladı, sinir bozucu bir hareketle saçını geriye atarak, "Ama nasıl ve ne zaman bilmiyorum, bu Nicholas'tan uzak dur, bu benim sorunum, senin değil.

İçinde zerre kadar neşe olmayan bir kahkaha attım.

-Kız arkadaşımı becermek için bir ana plan yapmak zorundaysam bu benim sorunum.

Yüzü bir şiirdi. Kahretsin, bunu söylememeliydim.

- Kız arkadaşını düzebilmek için mi? -sesinde asitle tekrarladı-

Senin yanına taşınmamı bu yüzden mi istiyorsun, istediğin zaman beni becerebilmek için mi?

Damarlarımda kaynayan kanla bir adım attım.

"Böyle konuşma Noah" dedim kendimi kontrol ederek "Senin hakkında böyle hissetmediğimi çok iyi biliyorsun, kahretsin, seni lanet olası bir aydır bekliyorum ve birlikte sadece bir gece geçirdik. ve şimdi annen seni dışarı sürüklemeden evime bile gelemezsin!

"Seninle bu konu hakkında konuşmaya devam etmeyeceğim," dedi ve ben onun önünde durup tezgahtan inmesine engel oldum.

Hayır, bırak beni Nicholas! Biliyor musun? Belki de seninle yaşamak istemiyorum! Bunun hakkında düşündün mü?

Sözleriyle vücudum dondu ve bir adım geri gittim. benimle yaşamak istemedi

Bölüm 21

NUH

Kahretsin, bunu neden söylemişti?

"Öyle demek istemedim," dedim yüzünü görür görmez, hayal kırıklığı ve üzüntü o kadar netti ki midemde bir düğüm hissettim.

"Ve o kadar çok ki," dedi benden uzaklaşarak.

Tezgahtan dikkatlice ama onu durdurmak niyetiyle indim.

"Nicholas dur, beni dinle!" dedim kolundan tutarak. Gitmeye niyetliydi kahretsin nasıl bu kadar salak olabildi, şimdi onun için ne kadar önemli olduğunu, birlikte yaşamamızı ne kadar istediğini gördüm ve ben de hasret kaldım ama annemin tepkisinden de acı çektim. ,

Çok önemli bir parçam çok sevdiğim insana doğru çekilirken birlikteliğimizin tadını çıkaramayacağımı hissettim. -Nicholas seninle yaşamayı her şeyden çok istiyorum, tamam mı? Yoksa evet demezdim ama annem beni geri çekiyor, ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ve sen bu konuda ısrar etmekten de geri durmuyorsun... zıt yönlerde ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Bana döndü, vücudu gergindi.

-Annenden daha önemli olmalıyım.

Kalbimin durduğunu hissettim... ikimiz için hissettiklerimi nasıl açıklayabilirdim, ona bunun bambaşka bir aşk olduğunu nasıl anlatabilirdim, o kimseye, Nicholas'a karşı böyle hissetmezken onu nasıl anlayabilirdim? Anne ve babasını benim sevdiğim gibi sevemedim, ilişkisi felaketti, babası çoğu zaman onu görmezden geldi ve annesi onu terk etmişti...

-Nick, sen hayatımdaki en önemli şeysin -dedim yüzünü tutup bana bakmasını sağlayarak- ama annem de öyle, farklı bir şekilde ama öyle.

-Peki benim için senden başka kimse yok-dedi ellerini yanaklarındaki elimin üzerine koyarak-Seni paylaşmak istemiyorum Noah, annenle bile, ben böyle hissediyorum. ve bu yüzden sana söylüyorum, Bu, içimdeki en kötü şeyi ortaya çıkardığın zamandır, çünkü bana ne söylediğin umrumda değil, anlayamıyorum ve bu yüzden bunu kabul etmeyeceğim. . Annenle konuş ve bu sefer kime öncelik vereceğini seç.

Ellerimi bıraktı ve gitti. Onun gidişini, koridoru geçmesini ve arkasına bakmadan kapıdan gözden kaybolmasını izledim.

Vücudumun merkezinde bir boşluk hissettim.

Ondan sonra partide kalmak istemedim. Kat ve arkadaşlarımla vedalaşıp doğruca eve gittim. Kendimi suçlu hissettim, onu incittiğimi biliyordum, bunu gözlerinde görmüştüm ve o anda tek yapmak istediğim eve gitmek, çantamı toplamak ve ona her dakika, eğer yalnız başıma kalsaydı, günün her saniyesi geçerdi onunla ve başka kimseyle.

Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorundaydı? Annemin Nick'ten hoşlandığı, üvey kardeş olmadığımız, onun annesinin olamayacağı normal bir ilişkimiz neden olmasın?

terk edilmiş ve bu nedenle günün her saniyesinde sevgimi göstermesine gerek yok, çelloları ondan en kötüsünü alamıyor mu?

O gece uykuya dalmakta zorlandım ve uyuduğumda kabuslar geri geldi. Yatağımın çarşafları arasında Nick'i aradığımı biliyordum, onu yanımda hisseder hissetmez korkularımın uçup gideceğini biliyordum ama o yanımda değildi, beni korumak için orada değildi. ..

Ertesi gün kahvaltı çok garip ve rahatsızdı. Görünüşe göre William benimle ya da annemle konuşmuyordu ve annem bana kaşlarını çatıp gazeteyi karıştırıyor, neredeyse hiçbir şey okumuyordu.

Beynimin şeytani bir yanı, o anda Nicholas'la yaşayacağım bombasını atmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti ve sanırım sinirlerimden neredeyse kustum.

Kahvemi bitirir bitirmez şükrettim ki telefonum çalmaya başladı. Nicholas'ın beni aramasını bekliyordum, bugün günü birlikte geçirebilirdik ama o aramamıştı ve ben üzgün ve moralim bozuktu. Annemin aramayı cevaplarken sitemli bakışlarına aldırış etmeden mutfaktan çıktım.

- Söylemek?

- Siz Noah Morgan mısınız? dedi hattın diğer ucundan bir kadın sesi.

"Evet, kiminle konuşuyorum?" dedim merdivenleri ikişer ikişer çıkarak.

Odamın kapısında elimle durmamı sağlayan küçük bir sessizlik oldu.

-Ben Anabell Grason, Nicholas'ın

annesiyim. Şimdi sessiz kalan bendim.

Anabell, benim sorunlarımdan kısmen sorumlu olan aynı kadın, benimki ve onun delicesine sevdiği kişi, onu terk eden aynı kadın, erkek arkadaşımın resim yaparken bile görmek istemediği aynı kadın.

- Ne istiyorsun?" dedim ve kendimi odama kilitledim.

Konuştuktan sonra aldığım şey birkaç saniye süren bir sessizlikti.

-Senden bir iyilik isteyecektim -hattın diğer ucunda nasıl iç çektiğini duyduktan sonra ağzından kaçırdı-Nicholas'ın beni görmek istemediğini biliyorum ama bu zaten çok saçma, ben onun annesiyim, ben Onunla konuşmam gerekiyor ve sonunda bana yardım etmeni istiyorum Ve sonuçta sen onun kız arkadaşısın, değil mi?

Benimle üslupla hatta kinle konuşma tonunu beğenmedim, oğlunun eski kocasının kızıyla çıkmasına bile gülmediği belliydi, aman tanrım, sabun gibi geldi bu kötü adamlar operası.

-Nick'in istemediği hiçbir şeyi yapmayacağım, bu ikinizin düzeltmesi gereken bir şey, üzgünüm Bayan Grason, ama anladığınız gibi ben sizin hayranınız değilim ve gerçek şu ki Nicholas sensiz daha iyi durumda.

İşte bu kadar, bırakacaktım, geri adım atmayacaktım, o kadın onu terk etmişti, Nick, benim on iki yaşındaki Nicholas, onu imparatorluk kurmakla fazlasıyla meşgul olan babasıyla baş başa bırakmıştı. çocuk herhangi bir açıklama yapmadan yalnız kaldı ve şimdi ilişkiyi düzeltmeye mi çalışıyordu? Bu kadının kafası hastaydı.

-O zaman benimle kal, sen ve ben, oğlumun kiminle çıktığını bilmek istiyorum, onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum, Nicholas'ın öğrenmesine gerek yok, istediğin yerde kalabiliriz.

Bunu yapamazdım, Nicholas beni öldürürdü, dünyada en çok nefret ettiği kadına, onu en çok inciten kadına ondan söz etsem ihanete uğramış hissederdi... ölmedi.

- Anlamıyorsun, seni görmek istemiyorum, seninle Nicholas hakkında konuşmayacağım.

Sert ve açık konuşuyordum, sanırım son birkaç günün tüm stresi dışarı çıkıyordu ve ben de dahil kimsenin onu incitmesini önlemek için erkek arkadaşımı savunma ihtiyacı hissettim.

Anabell'in konuşmaya devam etmeden önce derin bir nefes aldığını duydum.

"İşler böyle," dedi ses tonunu oldukça tatsız bir tonda değiştirerek, "Altı yaşındaki kızımın babası haftanın yarısını dünyayı dolaşarak geçiriyor, bütün gün onunla olamam ve ben Nicholas'ın onu birkaç hafta dairesinde tutmak istediğini biliyorum, bir sorunum yok ama kocam hiçbir şey bilmek istemiyor, eğer istediğimi yaparsan, benimle kalıp bulmama yardım edersen oğlumla ilişkimi düzeltmenin bir yolu olarak, kocam yokken Nicholas'ın Madison'ı almasına izin vereceğim.

Kahretsin... Nicholas'ın Maddie ile dairesinde kalmak, onu Las Vegas'tan çıkarmak ve ona kendi bakmak istediğini biliyordum, eğer ona kalsa onu yaşama bile götürürdü, konuştuğumuz bir şey falan Bu, küçük kız kardeşinin kendisi gibi ebeveynlerle yaşadığını görmekten ne kadar acı çektiğini anlamamı sağlamıştı. Nicholas avukatlarla konuşmuş, babası birkaç haftalığına onu götürmesine izin vermeleri için onları ikna etmeye çalışmıştı ama hiçbir yolu yoktu, eğer annesi istemiyorsa yapılabilecek hiçbir şey yoktu... ve şimdi o kadın bana bir alternatif sunuyordu, ona yalan söylemek zorunda kalacağımı biliyordum ve kendimi aslanın inine attığımı da biliyordum ama Nick'le vakit geçirmenin Maddie için ne kadar iyi olabileceğini de biliyordum ve Nicholas onu çok özlemişti. fazla…

Kahretsin, sonunda buna pişman olacaktım.

- Nerede buluşmamızı istersin? -O kadının beni manipüle etmesine izin verdiğim için kendimden nefret ederek dedim.

Fikrini değiştirdiğine sevindim. Nicholas'a gelecek hafta Maddie ile kalabileceğini bildireceğim, onu aldığımda kalacağız; Endişelenme, bu ikimiz arasında bir sır olacak, kimsenin bilmesine gerek yok.

-Oğluna yalan söylemek istemiyorum, sonunda ona söyleyeceğim ve seni temin ederim ki eğlenmeyecek, yaptığı şey, bana şantaj yapmak, beklediğinin tam tersine neden olabilir; Nicholas kolay affedilen biri değil ve hayatında onu en çok inciten kişi sensin.

Anabell Grason'un bana cevap vermesi birkaç saniye sürdü.

-Nuh hikayesinin tüm versiyonlarını duymadınız, işler her zaman inandığınız ya da anlatıldığı gibi olmuyor; Eminim konuştuğumuzda fikrini değiştireceksin.

O kadınla konuşmaya devam etmek istemiyordum, sırf beni manipüle etmesine izin verdiğim için kendimi kirli hissediyordum.

-Bulusmamizi istedigin yerin adresini bana yolla.

Cevabını beklemeden telefonu kapattım ve kendimi yatağıma attım, tavana baktım ve hayatımda olmadığı kadar suçluluk duydum.

Ertesi gün William ve annem erken ayrılmak zorunda kaldılar çünkü Will'in kasabanın diğer tarafında bir şirket yardım yemeği vardı.

Bu gece evde olmayacaklardı ve bir parçam onu arayıp hâlâ bana kızgın olduğunu görmekten korksa da, Nicholas'a gelmesini söyleme dürtüsüyle midem kasıldı. Partiden sonra konuşmamıştık ve aramalarıma cevap vermemişti. Belki birkaç gün benden uzak kalmak istiyordu; Bunu düşünmek beni incitti ama benimle konuşmak istemediği çok nadirdi; en azından soğuk ve kişisel olmayan bir şekilde de olsa mesajlarıma cevap vermişti.

Onu tekrar aramak istedim ama gözlerimde ondan bir şey sakladığımı görmesinden korktum, ona yalan söylemekten nefret ediyordum ve arkasından annesiyle kalmak yapabileceği en kötü şeydi. O bir korkaktı ama ona hiçbir şey söylememeyi, en azından yalanı sürdürecek kadar güçlü hissedene kadar her şeyi olduğu gibi bırakmayı tercih ettim. O an, ona anlattıklarından ve onun onunla yaşamak istemediğine inandıktan sonra ona annesinden bahsetmek, Pandora'nın kutusunu açmak gibi olurdu ve bunu düşündükçe tir tir titriyordu.

Bu yüzden çenemi kapatıp geceyi evde yalnız geçirmeye karar verdim. Akşam saat yediydi ve sıkılmış ve huzursuz bir şekilde havuzda banyo yapmaya karar verdim. Enerjimi tüketmek, kabus görmeden mışıl mışıl uyumak, böylece kendimi suçlu hissetmeyi bırakmak istiyordum. Havuzda yüzdüm ve güneş ufukta batana kadar ileri geri yüzdüm. Başımı uzattım ve kaldırıma yaslandım, pembe ve turuncu renklerin fırça darbelerinin gökyüzü tamamen kararana kadar solmasını izledim. Havuz ışıkları beni şaşırttı ve sudan çıkma zamanının geldiğine karar verdim. Damlar içinde doğruca odama gittim, mayomu çıkardım, iç çamaşırımı ve tişörtümü giydim ve yatağa düştüm. Yorgundum, sadece uyumak istiyordum... Gözlerimi kapattım ve kendimi yorgunluğun akışına bıraktım...

Güneş göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu; Bir an nerede olduğumu bile anlamadım ama gördüğüm rüyada kendimi konumlandırmam sadece birkaç dakikamı aldı.

Babam yanımdaydı.

"Hayatta öyle zamanlar vardır ki, Noah, insanlar senin hoşlanmadığın şeyler yapar... örneğin, annem, babamın dediğini yapmazsa, babam onu cezalandırır, değil mi?" diye sordu ikimiz de babam bana. birlikte denize oturduk, dalgaların uçuruma çarpmasını izledik.

Babamı dinlerken başımı salladım, bana sorduğu her şeye hep evet derdi, kolaydı çünkü soruları neredeyse hep retorikti, soruda hep üstü kapalı olduğu için doğru cevabı düşünmeye gerek yoktu.

-Çünkü annen kendisi için en iyisini bilmiyor, onun için en iyisini sadece benim bildiğimi anlamıyor.

Babam beni belimden tuttu ve kucağına oturttu.

-Sen benim kızımsın Noah, sen benim kızımsın, sana ne dersem onu yapacaksın değil mi?

Babamın gözlerine bakarak başımı salladım, benimkilerle aynı gözler, aynı bal rengi, sadece onunki alkolden kıpkırmızıydı.

-Öyleyse söyle bana, bir dahaki sefere sana uzaklaşmanı, anneni olduğu yerde bırakmanı söylediğimde ne yapacaksın?

"Odama git" diye yanıtladım neredeyse duyulmayacak bir fısıltıyla. Babam tatmin olmuş bir şekilde başını salladı.

-Bana asla itaatsizlik etme küçüğüm... Sonradan pişman olabileceğim bir şey yapmak istemiyorum... seninle değil, ne de olsa sen ve ben biriz, değil mi?

Babam yerden bir ip alıp onu hızlı ve kolay bir şekilde dolamaya başlayınca başımı salladım ve gülümsedim.

-Bu her zaman bizim bağımız olacak, o kadar güçlü ki kimse onu kıramaz.

Babamın defalarca yaptırdığı sekiz düğüme baktım...

Sadece bana tam olarak uyana kadar dururdum.

Bölüm 22

NİCK

Noah benimle yaşamak istemeyen kişinin kendisi olduğunu söylediğinde, uzun zamandır hissetmediğim bir şey yaşadım, öyle bir duygu.

Ruhumun derinliklerinde bir daha asla hissetmemeye yemin ettiğim bir şeyi sakladığımı sanıyordum: reddedilme.

Özellikle on iki yaşındayken, kendi anne babanın reddiyle baş etmek zordur. Vaktinin çoğunu çalışarak ve ülke çapında seyahat ederek geçiren bir babanız var; Size farklı şehirlerden, hiçbir zaman anlayamayacağınız ama net bir mesaj gönderen dillerle hediyeler gönderiyorlar: Çok uzaktayım ya da her zaman zarif bir şekilde sarılmış ve çirkin mavi fiyonklu bir paket geldiğinde hissettiğim şey buydu. kapımda. evde Umurumda değildi ya da kendime hep öyle derdim çünkü annem vardı, o güzel ve narin kadın, gözlerimi miras aldığım o kadın, bana bakan ve beni her yerde takip eden, benimle ilgilenen o tatlı gözler. Ya da o öyle sanıyordu.

Annem her zaman tuhaf bir kadın olmuştu, onu seviyordum, ona tapıyordum ama onun diğer annelerden farklı olduğunu biliyordum; Bunu biliyordum çünkü yaşıma göre oldukça zeki bir çocuktum ve asla kandırılmamıştım... tıpkı babamdan gelen tüm bu hediyelerin aslında sekreteri tarafından seçildiğini, paketlenip gönderildiğini her zaman bildiğim gibi, her zaman biliyordum babam yokken evimin kapısından içeri giren o erkeklerin sadece annemin arkadaşları olmadığını.

Anabell Grason herhangi bir kadın değildi, öyle bir şey değildi.

Hayatım boyunca, en azından o beni terk edene kadar, babamı defalarca aldatmasını izledim, iş adamlarıyla, lüks restoranlarda tanıştığım insanlarla ve hatta arkadaşlarımın anne babalarıyla, hepsinin başı belaya girdi. .ev, onunla birkaç saat geçirin, ayrılmadan önce dostça elini başıma koyun ve hiçbir şey olmamış gibi kapıdan çıkın.

İlk başta her şey benim zar zor fark ettiğim bir şekilde oldu ama yıllar geçtikçe annem benimle ilgilenmeyi bıraktı ve umursamazlığı o kadar belirgindi ki onu tamamen çıplak ve bacaklarının arasında bir adamla buldum. kendi odamdan daha az değil. Evimden geçen her erkeğin görüntüsü hafızama kazınmış durumda ve bu, annemin asla olacağını düşünmediği bir şeydi.

Çocukların bir şeyleri anlamadığına veya masumiyetlerinin onları gerçeklikten izole ettiğine inanma eğilimindeyiz, ancak bu, gerçeğin tam tersidir. Çocuklar zeki, anlayışlı ve benim gibi: çok meraklı. Ve tüm bunlar, kendi çocuklarından çok kendilerine odaklanan ebeveynlerle birleştiğinde, uzun vadede her türlü soruna yol açabilir.

Onun maceraları umurumda değildi, umurumda değildi çünkü onların normal olduğunu düşünüyordum. Bir gün annem bana asla bir şey söylemeyeceğime, odasında olup bitenlerin bir sır olduğuna, asla söylememem gerektiğine dair yemin ettirdi ve işte o zaman her şeyin yanlış olduğunu anladım.

Eve getirdiğim adam Robert Grason olduktan sonra her şey değişti. Bana bakışını, anneme davranışını hiç beğenmedim, evimin içinde kendi evi gibi dolandı ve hiç de sağduyulu değildi, bir gün okuldan döndüğümde onu otururken gördüm. Mutfakta, daha yakına gelmemi istedi ve asla unutamayacağım bir şey söyledi.

- Kaç yaşındasın Nicholas?- gözlerimin içine bakarak sordu.

Ona kaşlarımı çatarak baktım, çok daha yaşlı olmayı, başımı kaldırmadan gözlerine bakabilmeyi çok isterdim, bu beni aşağılık hissettirdi, korunmasız hissettim; Uzun boyluydu, babam kadar uzundu ve üst kattaki spor salonunda onu birden çok kez ağırlık çalışırken görmüştüm.

"On iki," dedim kısaca.

Yüzünde bir gülümseme belirdi.

- Seninle bir yetişkin gibi konuşabilmem için yeterince büyük olduğunu düşünüyor musun? diye sordu bana sıcak kahvesini karıştırırken.

Cevabım otomatikti.

-Evet.

Yüzünden bir gülümseme geçti.

"Annen çok güzel, sanırım sokaktaki erkeklerin ona bakışlarından fark etmişsindir," diye başladı kaşığı bir kenara bırakıp tekrar bana bakarak. "Genç ve babanı sevmiyor. . - direkt olarak, konuya girerek ve kendini tutmadan söyledi.

Birinin ağzından duymak sanırım daha gerçek kılıyordu ve onca kez babamın orada olmaması umurumda değil dememe rağmen, o an yokluğunu her zamankinden daha çok fark ettim.

"Babana çok benziyorsun," diye ekledi cümlesine birkaç saniyelik bir sessizlikle eşlik ederek.

Bana ne söylemeye çalıştığını anladıktan sonra bir korku hissettim. Bana birçok kez babama benzediğim söylendi, ikimiz bir bezelye gibiydik, buna hiç önem vermemiştim... o zamana kadar, çünkü...

Bu, ona babamı hatırlattığım için annemin beni sevmediği anlamına mı geliyordu? O adamın bana söylemeye çalıştığı şey bu muydu?

Ne cevap vereceğimi, ne söyleyeceğimi bilemeden olduğum yerde hareketsiz ve sessiz kaldım. Gözlerimdeki korkuyu gören Robert bana doğru eğildi, birkaç saniye etrafına bakındı ve o ana kadar koruduğu sakinliği yüzünden sildi.

"Onu götüreceğim Nicholas, annen benimle gelecek ve geldiğinde artık seni ve babanı göremeyecek, tekrar mutlu olacak."

Ellerimi yumruk haline getirdim ve ilk kez o zaman öfke hissettim, gerçek bir öfke, derin ve kör edici... ve aynı zamanda korkutucu.

O gün o adamın bana anlattıklarını anneme anlatmak için can atıyordum ama ona söylersem bunu bana doğrulayacağından o kadar korktum ki çenemi kapadım ve hissettiğim üzüntünün gerçekten benim hayal gücümmüş gibi davranmaya çalıştım.

İki hafta sonra gitmişti, ben okuldan çıktığımda gitmişti. O günden sonra bir hafta boyunca her gün okuldan sonra beni bir adam aldı, birdenbire bir bakıcı belirdi ve benimle ilgilenmeye başladı... Yedi gün sonra babam geldi.

"Nicholas, annem gitti" sözleri, aylardır bana verdiği ilk birkaç saniye bana sarıldıktan sonra oldu.

Annem vedalaşmadan, arkasında bir not bırakarak gitti. Senin için döneceğim, Nick; Seni seviyorum,

Anne.

Asla yapmadı ve senden sonra gelenlerin ne olduğunu zaten biliyorsun.

Büyüdükçe anladım ki annem bütün o erkekleri sadece babamla vakit geçirmediği için intikam almak için değil, aynı zamanda hırslı bir fahişe olduğu için becermişti. Onu aradım, yıllarca onu aradım ve onun hakkında asla bilmemem gereken şeyler keşfettim. Evimden geçenleri hatırlayabildiğimi düşündüğüm tüm erkeklerle konuştum, hepsi şüpheliydi ama karılarına onunla yaşadıkları maceraları anlatmakla tehdit ettim, böylece bana bilmem gereken her şeyi anlattılar.

Annem hepsinin fahişesi olmuştu, onunla yatmak için ona servet ödemişlerdi; Bana anlattıklarına göre mükemmeldi çünkü hiçbir zaman hiçbir şey söylemezdi.Azgın maddi hayatlarından sıkılmış azgın zengin erkeklerin ve sadece nasıl konuşacağını bilen kırk yaşındaki kadınlarının olduğu bir mahallede yaşıyorduk. yardım galalarına git. Annem bütün o adamların oyun alanı olmuş ve onlarla yatarak bir servet kazanmıştı.

Doğru adamı, Robert'ı bulduğunda, her şeyin ortaya çıkacağından korktu, çok fazla şey gördüğüm için beni geride bırakmak daha kolaydı, velayeti babam ondan aldığında velayet için savaşmadı ve adam Onun yanında da yardımcı olmadı, beni terk etmesi için onu ikna etmek için ne söylediğim hakkında hiçbir fikrim yok, ama eminim bunda paranın çok etkisi olmuştur.

Sonunda annemin beni terk ettiğini anladığımda, bir daha kimseye karşı bir şey hissetmeyeceğime, bir daha beni incitsinler diye birine asla güç vermeyeceğime, asla reddedilmiş hissetmeyeceğime dair kendi kendime yemin ettim. Tekrar.

Pekala, Noah ile her şey değişmişti ve bir yanım onun annemin yaptığının aynısını yapabileceğini düşünmek için can atıyordu: beni bırak.

Gece yarısı arabadan indim. Babamın evi loştu, kimse verandanın ışıklarını yakmamış gibiydi, bu beni hiç eğlendirmedi.

Öncelikle, Noah'ın beni neden onu görmeye çağırmadığını anlamadım, patronumdan babamın şehrin diğer ucuna gideceğini öğrenmiştim ve tek bir arama bana bunun olduğunu doğrulamamı sağladı.

doğru ve Rafaella'nın da onunla birlikte ayrıldığı, bu da Noah'ı evde yalnız bıraktı.

Geçen günden beri neredeyse hiç konuşmamıştık, ondan kasıtlı olarak kaçınmıştım, bir yanım benimle yaşamak istemediği için onu cezalandırmak istemişti ama gerçekte korkmuştum, bu asla aklımdan geçmezdi, istiyordum. Onunla yaşamak o kadar kötüydü ki, istememesi beni tamamen resmin dışında bırakmıştı. Üstelik şimdi, ailemizin evde olmayacağını söylemek için beni aramadı mı?

Kendi anahtarımla girdim. Dediği gibi, her şey karanlıktaydı. Aceleyle en üst kata çıktım ve kapısının altından hiç ışık gelmediğini görünce Noah'ın orada olmadığına inanmaya başladım; Ama sonra onu duydum, ağlıyordu.

En kötüsünü düşünerek kalbim yumruk gibi kapıyı açtım ama açtığımda onu sadece uyurken gördüm.

Odası karanlıktı ve yorganın altında dönüp duruyordu. Işık anahtarını çevirmek için acele ettim ama yanmadı.

Kahretsin, kesilmişlerdi.

Noah'a yaklaştım ve ona yakından baktığımda yanaklarının yaşlarla ıslanmış olduğunu gördüm, elleri avuçlarına o kadar sıkı bastırılmıştı ki, bir tanesi derisine saplanan tırnaklarının gücünden kanıyordu. Jenna'nın sözlerini hatırlayarak bir an onu şaşkınlıkla izledim...

Noah iyi değil, kabuslar görüyor.

İçimde çalan alarmı görmezden gelip yanına oturdum.

Noah, uyan, dedim, yüzüne yapışan gözyaşlarını düzelterek.

Yardımcı olmadı, hâlâ uyuyordu ve sanki bir yanı rüyasında gördüğü şeyi, onu o ıssızlık ve korku durumuna sokan her şeyi görmekten vazgeçmek istiyormuş gibi hareket ediyordu.

Onu önce yavaşça sonra ısrarla hareket ettirdim, uyanmaya pek istekli görünmüyordu.

-Noah-Kulağına yaklaşarak-Ben Nicholas, uyan, geldim, dedim.

Bir ses çıkardı ve gözlerim ellerinin yumruk haline gelişini, cildine daha da fazla bastırarak kendini incitmesini izledi.

Kahretsin.

- Noah!- dedim sesimi yükselterek.

İşte o zaman gözleri fal taşı gibi açıldı. Tamamen dehşete düşmüştü, onu böyle gördüğü tek zaman, okulundaki piçlerin onu karanlıkta bir dolaba kilitledikleri zamandı. Gözlerini odanın içinde gezdirip üzerime dikti ve işte o zaman rüyasında gördüğü her neyse, bir kabus olduğunu anlamış gibiydi.

Kendini kollarıma attı ve kalbinin göğsünde çılgınca çarptığını hissettim.

-Sakin ol çiller-dedim ona sımsıkı sarılarak-buradayım, sadece bir kabustu.

Noah yüzünü boynuma gömdü ve bedeni titremeye başlayınca paniğe kapıldım ve ardından ruhumu parçalayan hıçkırıklar yükseldi.

Neler oluyordu?

Kucağıma oturuncaya kadar onu çektim, bana bakmasına ihtiyacım vardı, ona ne olduğunu anlamam gerekiyordu.

-Noah, neyin var senin? -Sesimdeki korkuyu gizlemeye çalışarak dedim- Noah, Noah, dur. Sorum onu daha da kötüleştirdiğinde, onu böyle ağlarken görmeyeli uzun zaman olmuştu dedim.

Onu geri çektim ve yüzünü ellerimin arasına aldım.

Birkaç saniye gözlerini benden kaçırdı ama çenesini yakaladım ve bana bakmasını sağladım.

- Ne zamandan beri bu kabusları görüyorsun diye sordum, Jenna'nın söylediklerinin doğru olduğunu, Noah'ın iyi olmadığını ve kız arkadaşımın kollarımda teselli edilemez bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlıyor olmasıyla kesinlikle benim lanet tavrımın çok ilgisi olduğunu fark ederek sordum. . Hem benim hem de onun geçmişinin geride kalabileceğini düşündüğüm için kendime lanet okudum.

-Nick, ben...- dedi kırık bir sesle-sadece bir seferlikti, beni ne rahatsız ediyor bilmiyorum...

Gözyaşlarını parmaklarımla sildim ve onu duyar duymaz bana yalan söylediğini anladım.

Noah, bana söyleyebilirsin, dedim, ona güvenmediğimi keşfetmekten nefret ederek.

Benim.

Başını salladı ve sakinleşmeye başlamış gibiydi.

"Burada olmana sevindim," diye fısıldadı bir saniye sonra.

- Gerçekten mi? - Sordum; Beni neden aramadığını hala anlayamıyordum. Noah kaşlarını çatarak bakışlarıma karşılık verdi.

"Tabii ki..." dedi yanağını elime dayayarak ve gerçekten de inanmış gibi bana bakarak "Dün sana söylediklerim için özür dilerim" diye fısıldadı elini kaldırıp yerine koyarak boynumda.

Ona kararsızca baktım, gerçek şu ki o anda kendimi tamamen yersiz hissettim, onu bu şekilde bulmayı ve Jenna'nın haklı olduğunu, Noah'ın iyi olmadığını ve üstelik onun neler olup bittiği konusunda dürüst olacak kadar bana güvenmedi...

"Seninle gelmeyi dünyadaki her şeyden çok istiyorum, Nick," dedi ama buna inanmadım, üstelik o an bunun hakkında konuşmak istemedim.

Boynumda olan eli alıp avuçlarındaki yaraları görebileyim diye aramıza koydum. Gözleri yere indirildi, bir an sersemledi ama hiç de şaşırmadı.

Bu ona bir kereden fazla olmuştu.

- Benim yüzümden mi diye sordum, soğukkanlılığımı korumaya çalışarak, Noah'a çocukluğunun kötü anılarını yeniden yaşatmasına neden olan her şeyi bir kenara bırakmaya çalışarak... Avrupa'dan, şiddetin hayatından kaybolmadığını sürekli olarak hatırlatıyordum ve varlığımın ona yarardan çok zarar verdiği açık olduğundan hemen oradan ayrılmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım.

"Elbette hayır," diye yanıtladı otomatik olarak, "Nicholas, buna hak ettiğinden daha fazla önem verme, az önce bir kabus gördüm ve-"

-Sadece bir kabus değildi Noah-Onu sinirlerimi kontrol etmeye çalışmakla suçladım-Kendini görmeliydin, işkence görüyor gibiydin, bana rüyanı anlat lütfen, çünkü bunun daha çok olduğunu biliyorum. bir kereden.

Bunu söylediğimi duyunca gözleri şaşkınlıkla açıldı. Kucağımdan kalktı ve benden birkaç adım uzaklaştı.

"Sadece bir kez oldu," dedi bana sırtını dönerek. Yataktan kalktım.

"Ve bir kere sikiş, Noah," diye bağırdım ona.

Neden bana yalan söylüyordu?

-"Dur!" dedi ve bana döndü. Karanlıkla çevriliydik, sadece onun penceresinden gelen ışık ona loş bir ışık veriyordu-

Bunun sizinle hiçbir ilgisi yok!

Ona inanmak istiyordum, dahası, bir yanım bunun onun çocukken başına gelenlerle bir ilgisi olduğunu biliyordu, sadece babasının orospu çocuğu öldüğünde tüm bunların sona erdiğine inandım ve orada olduğunu keşfettim. hala onu kovalayan iblislerdi... o beni öldürüyordu.

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak yaklaştım ve onu sakinleştirmeye çalıştım. Bana şüpheyle baktı ama yaklaşmama izin verdi.

"Beni dinle" dedim ellerimi omuzlarına koyarak "Hazır olduğunda bana söylemeni istiyorum" dedim o anın şu an olmamasından nefret ederek "Senin için burada olduğumu biliyorsun, seni görmekten nefret ediyorum. Kötüsün Noah, sadece kendini daha iyi hissetmen için ne yapmam gerektiğini bilmek istiyorum.

Gözleri nemlendi. Noah son iki ayda tahmin ettiğinden çok daha fazla ağlamıştı...

Daha önce ağlamadım bile ve dürüst olmak gerekirse neyin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Onu kendime doğru çektim ve kollarımda tuttum. Bana kıyasla o kadar küçüktü ki, ona eziyet eden bir şey olmasından nefret ediyordum, onu tamamen mutlu edemediğimi bilmekten nefret ediyordum.

Birkaç santimetre ayırdı ve elleri yüzümde, bakışlarımı indirmeye ve kendi gözlerine sabitlemeye zorladı.

"Bunun senin suçun olduğunu düşünmeyi bırak, Nick," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla ıslanmıştı ama her zaman göz kamaştırıyordu, birbirimize böyle baktığımız zaman onun eşsiz bir şeyin parçası olduğunu, bana ait olduğunu hissettim; O bakış için canımı veririm - Hayatıma huzur veren tek kişisin, yanında kendimi güvende hissettiğim tek kişi sensin.

- Ama neden korkuyorsun? - Sormadan edemedim.

Bakışları değişti ve birkaç dakika öncesine ait şeffaflığın ikimizin arasında yükselmeye devam eden duvar tarafından nasıl gizlendiğini gördüm, ne kadar yıkmaya çalışsam da, bazı meseleler geldiğinde her zaman güçlü bir şekilde ayağa kalktı. ışığa

Ama ne konuyu açabildim ne de bana cevap vermesini bekledim çünkü o sırada aşağıdan bir şeyin kırılma sesi ikimizi de ürküttü.

-O da neydi?- diye fısıldadı Noah, bakışlarını kapıya çevirerek, yine korku yüzünü kapladı.

Onunla kapı arasında durmak için döndüm. Kesinlikle Steve ya da Sophie olmuştu.

- Evde başka kim var? - Sakinliğimi koruyarak

sordum. Birkaç dakika sessizlik oldu.

Noah, "Sadece biz," diye cevap verdi ve sırtıma yapıştığını hissettim.

Bok.

Bölüm 23

NUH

Alt katta bir kırılma sesi duymak beni korkudan dondurmuş olsa da, bir an için kesintiye uğradığım için minnettar oldum.

Neyden korkuyorsun?

Bu soru o kadar karmaşıktı, hayatımın o kadar çok alanını kapsıyordu ve o kadar farklı şekillerde yanıtlanabiliyordu ki, bırakın Nicholas'tan sorulmasını, birinin bana sorabileceği en kötü soru haline getirdi. Zihnimde hâlâ mevcut olan tüm korkuları ağzımdan kaçırmaya başlasaydım, başım çok belaya girebilirdi, çünkü bazı şeyler ortaya çıkıp yapmakta ısrar etse de, arka planda derinlere gömülü kalması daha iyi olan şeyler vardı. hayatım sefil.

"Bana alarmı kurduğunu söyle, Noah," dedi Nicholas, kapalı kapıma yaklaşıp sessizce dışarıyı gözetlemek ve dikkatle dinlemek için hafifçe aralayarak.

"Alarmımız var mı?" diye sordum kendimi aptal gibi hissederek ve gerçekten korkmaya başladım.

Nicholas bana baktı.

"Siktir, Noah," dedi basitçe ve koridora çıkarak, olduğum yerde kalmamı işaret etti.

Onu görmezden geldim ve onu dikkatle dinlemeye devam ettim.

Birkaç saniye nefes alışımız dışında hiçbir şey duyulmadı, ama sonra duyulan bir sonraki şey bazı seslerdi... erkek sesleri.

Nicholas hızla döndü, koluma girdi ve beni odaya geri götürdü. Parmağını dudaklarına götürüp susmamı işaret ettiğinde ona korkuyla baktım.

"Telefonunun burada olduğunu söyle," diye fısıldadı sakin görünmeye çalışarak ama zor zamanlar geçirdiğini görebiliyordum.

Başımı salladım ve bir saniye sonra içimden küfürler ettim.

"Kahretsin, onu havuzda unutmuşum," diye fısıldadım.

Nasıl bu kadar aptal olabilir? Telefon her zaman yanımdaydı ve şimdi ihtiyacımız olduğu için dışarıda bahçede bırakırdım.

-Benimki aşağıda, kapının yanındaki masada. Beyninin

nasıl hızla çalışmaya başladığını gördüm.

"Dinle beni" dedi sonra yüzümü ellerinin arasına alarak "burada kalmanı istiyorum" başımı salladım "Siktir Noah sen burada kal ben gidip babamın odasındaki telefonu bulayım. ve 911'i arayın.

"Hayır, hayır, benimle kal" dedim çaresizce, Tanrı çok korkmuştu, beni hiç bir soyguna ya da buna benzer bir şeye karışırken görmemişti, adam kaçırma korkunçtu, evet bu doğru, ama bu onun olacağı anlamına gelmiyordu. bu tarz durumlarla karşılaştığımda beni daha güçlü kılmıştı, ama daha korkakça, o kadar korktum ki ellerim titriyordu.

-Nicholas ışığı kesmişler çizgi olmayacak- dedim fark ederek.

Cevap veremeden sesleri tekrar duyduk, ancak bu sefer daha yakından duyuldular. Nicholas eliyle ağzımı kapatarak beni susturdu ve ardından merdivenlerden yukarı çıkan iki adamın sesini duyduk.

"Benim odama gitmemiz gerekiyor," dedi sonra bana. Gözleri kapıya sabitlenmişti ve önüme geçip kapıyı ancak eğilip bakacak kadar açtı.

- Ne? -Boğuk bir sesle haykırdım- Ne için? Hayır, Nicholas, burada kalalım.

Artık sesler daha uzaktan duyuluyordu ve bu, bizim koridora gitmek yerine ebeveynlerimizin odasının olduğu yere gitmeye karar verdikleri anlamına geliyordu.

Bana döndü, bir an bana baktı ve yüzümde gördüğü her şey, ne yaparsa yapsın beni de yanında götürmesi gerektiğini ona açıkça gösteriyor gibiydi.

"Arkama geç ve ses çıkarma," dedi kapıyı açıp koridorun karanlığına çıkarken. Bu durum beni aşmıştı ve bir kez daha kendimi hatırlamamanın daha iyi olduğu ve karanlık korkumu daha da kötüleştiren karanlık durumların içinde buldum. Düşünürsem, karanlıkta iyi bir şey olmadı... şey, sadece bir şey, ama bunu düşünmenin sırası değildi.

Neyse ki Nicholas'ın odası koridorun hemen karşısındaydı.

İçeri koştuk ve Nick kapıyı sürgüleyerek kapattı.

Dolabını karıştırırken onu izlerken odasının ortasında hareketsiz durdum. Sonra bir tür kasanın altından bir kutu çıkardı.

"Banyoya gir" dedi ve benim öylece kaldığımı görünce yanıma gelip beni kendine çekti.

- Orada ne var diye sordum korkunun rahat nefes almamı engellediğini hissederek.

"Hiçbir şey," diye fısıldadı pencereye gidip onu açarken.

Eğildi ve o sırada kot pantolonunun tepesinden ne çıktığını gördüm.

- Silahla ne halt ediyorsun Nicholas? Sesimi alçaltmak için tüm özdenetimimi kullanmak zorunda kaldım.

Bana ciddi bir şekilde bakarak arkasını döndü.

"Bu pencereden aşağı inmeni istiyorum Noah," dedi sorumu duymazdan gelerek, "Ağacın çok dalı var, senin için zor olmaz."

Gözyaşlarım tekrar yanaklarımdan aşağı akmakla tehdit etti.

"Hayır, yapmayacağım," dedim korkuyla.

"Ağlamayı kes," diye haykırdı sabrını taşarak, "Bu evde iki suçlu var ve sana parmaklarını bile sürmelerine izin vermeyeceğim, o yüzden şu lanet ağaçtan aşağı in."

Başımı sallayarak ona baktım... Riske giremezdim, bir daha pencereden düşemezdim... hayır, sadece yapamazdım.

"Nicholas, yapamam," dedim, gözyaşlarımın boğduğu duyulamayan bir fısıltıyla.

Kader neden umutsuzca arkamda bırakmak istediğim şeyleri yeniden yaşamamı sağlamaya kararlıydı?

- Neden olmasın?" diye sordu inanamayarak, bana deliymişim gibi, sanki tehlikede olduğumuzun, bir milyonerin evinde olduğumuzun ve ışıkların yandığının farkında değilmiş gibi bakarak. Kesilmişti ve bu, bunu bir süredir planladıklarını gösteriyordu, çünkü William'ın uzakta olacağını, servisin üyeleri ve ben dahil olacağını biliyor olmalılar.

Sadece ona baktım. Ve birkaç saniye sonra anlayış yüzünü aydınlattı. Yanıma yaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Noah, bu pencereden atlamak gibi değil aşkım," dedi sakin bir sesle ama gözleri bir saniyeliğine banyo kapısına kaydı. "Çocukken o ağaca binlerce kez tırmandım. , sakın düşmezsin, kendini incitmezsin.

Söylediklerinin mantıklı olduğunu biliyordum ama korkudan felç olmuş gibi hissettim. Pencerelerden dışarı atlamak... geçmişte birinden atlamış olmanın sonuçları benim için yıkıcı olmuştu. Ellerim neredeyse bilinçsizce doğrudan karnıma, yara izimin olduğu yere indi.

Nicholas beni gördü, bu hareketi gözleriyle takip etti ve elinden geldiğince saklamasına rağmen yüzündeki hüznü gördüm. O konu şu an için tabuydu, ben bu konu hakkında konuşmadım, o bu konu hakkında konuşmadı... gerçi yakın gelecekte yapmak zorunda kalacaktık.

"Lütfen Noah, bunu benim için yap," dedi umutsuzca, "seni tekrar incitmelerine izin veremem."

Kendimi onun yerine koymaya çalıştım… eğer bana bir şey olursa ya da eve giren insanlar bizi görürse, ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve birden Nicholas için korktum, onun nasıl biri olduğunu biliyordum. ve şu anda oraya gidip kendini tehlikeye atmamak için kendini kontrol ettiğinden emindi; Hâlâ burada benimle olmasının tek bir anlamı vardı: Beni bu insanların yapabileceklerinden veya çalabileceklerinden daha çok önemsiyordu.

Duygularımı kontrol etmeye çalışarak "Önce sen aşağı in, ben arkadan geleceğim" dedim. Aşağıya ilk ben inersem, Nicholas'ın onların peşine düşeceğini ve onun bir silahı olduğunu görünce, başına bir şey geleceği korkusunun şimdiye kadar sahip olduğum diğer tüm korkulara ağır basacağını biliyordum.

Berrak gözleriyle bana baktı ve çiviyi kafama vurduğumu biliyordum. Niyeti benimle o pencereden aşağı inmek değildi.

"Bazen seni boğmak geliyor içimden," diye tehdit etti ama ardından dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu.

Evin, ikimiz de fısıltıyla konuşmamıza rağmen bizi duyamayacak kadar büyük olmasına minnettardım.

Nicholas pencereden kolayca tırmandı ve ben de aşağı inmesini izlemek için pencereye gittim. Ağaç yerden yaklaşık üç metre yüksekteydi ve dışarıyı gözetlerken kazayla ilgili anılar aklıma geldi. O pencereden atladığımda, ne yaptığımı özümseyecek zamanım bile olmamıştı, o kadar korktuğumu hatırlıyorum ki, hiçbir şey benim için o cehennem cehenneminden ve kötü muameleden kurtulmaktan daha önemli görünmüyordu.

Babam, tüm çocukların küçükken korktukları canavara dönüşmüştü, ancak o anda bana her şeyin bir kabus olduğunu söyleyecek bir anne yoktu; canavar gerçekten vardı ve ben kaçmak için zıplamak zorunda kaldım.

Nick'in aşağıdaki çimlere ulaşması ve acele edip onu takip etmemi işaret etmesi uzun sürmedi.

Odadan bir ses duyduğumda korkuyla arkama baktım. Hiç düşünmeden bacaklarımı pencereden dışarı çıkardım ve dallara sarıldım. Onlar bizi görmeden aşağı inmem gerekiyordu. Düşersem beni tutmaya hazır olan Nick'i altımda görmek sakinleşmeme yardımcı oldu ve birkaç kişi

Dakikalar sonra beni kollarına aldı, yeniden rahat nefes aldığımı hissettim.

"Hadi," dedi beni arka bahçeye doğru çekerek, "cep telefonun nerede?"

İkimiz de gecenin karanlığında birinin ortaya çıkmasından korkarak her yöne baktık.

Tanrıya şükür iPhone'um bıraktığım yerde, havuzun yanındaki şezlongun üzerindeydi ama bulduklarımızın hepsi bu değildi. Thor, ikimizin de çok sevdiği köpek, bir metre ötede havuzun yanında yatıyordu.

Havladığını duymadığımızı fark etmemiştim ve midemde bir korku düğümü oluştuğunu hissettim.

Nicholas koştu ve kulağını hayvanın göğsüne dayadı.

Korkumu bastırmak için elimle ağzımı kapattım.

"Yaşıyor," dedi ve içimde tuttuğum tüm havayı dışarı verdim. Yanına gittim ve diz çöktüm. Köpek sanki uyuyormuş gibi düzenli bir şekilde nefes alıyordu ve herhangi bir yaralanma belirtisi yoktu.

Nick elini onun başının üzerinde gezdirerek, "Onu bir çeşit sakinleştiriciyle uyutmuş olmalılar," dedi. Ona doğru eğildim ve tüylü boynuna bir öpücük kondurdum.

Nick elimi çekerek, "Hadi Noah, bizi görebilirler," dedi ve beni Thor'u orada bırakmaya zorladı.

Nick telefonu aldı ve havuz evinin arkasına varana kadar beni sürükledi. Sırtım duvara yaslanana kadar beni çekti ve önümde durarak vücuduyla beni açıkça korudu. Böyle ve bu durumda olmak bana doğum günü partimi ve bizi görmesinler diye hemen orada saklanmak zorunda olmanın ironisini hatırlattı.

911'i ararken gözlerini benden ayırmadı. Nicholas onlara neler olduğunu, evimize zorla girdiklerini ve nereye saklandığımızı anlattı. Ona bir devriyenin yolda olduğunu ve oradan ayrılmamamız gerektiğini söylediler. Telefonu kapattığında bana sarıldı ve başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

- İyi misin? -diye sordu, yüzüme bakabilmek için arkasına yaslanarak- burada bizi görmezler, sana bir şey olmaz.

O kadar yoğun bir sinir halindeydim ki ellerimin titremeye başladığını hissettim. Kabus, ben kriz geçirirken Nicholas'ın beni duyduğunu bilmek, sonrasında bana söyledikleri ve o pencereden atlamak zorunda kalması...

Yere kıvrılıp her şeyin normale dönmesini beklemek istiyordum.

Kötü anılardan kurtulmam gerekiyordu.

- Bana bir öpücük verir misin? - Sorusuna cevap vermekten kaçınarak sordum. Adrenalinin damarlarımda dolaştığını hissettim ve polisin geldiğini görene kadar sakin kalamayacaktım.

Dudaklarını benimkilerin üzerine koymak için ciddi bir şekilde eğildiğinde yüzü değişmedi. Niyeti bana basit bir öpücük vermekti ama parmaklarımı ensesinin arkasına bağladım ve onu daha derine alması için cesaretlendirdim. Bir saniye sonra dilini ağzıma soktu ve benimkiyle onu karşılamaya gittim. Tuttuğu tüm duygulardan titriyordu, buna ihtiyacı vardı, buna her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Sonra her şey çok yoğunlaştı, Nicholas beni geri çekti ve sırtım duvara çarptı. Neler olduğunu biliyordum, bir ay aradan sonra tekrar karşılaştığımız günden beri yaşadığımız tüm hayal kırıklıkları, bu kadar kısa sürede verdiğimiz tüm kavgalar, tam o anda çözülüyordu. O öpücükle, elleri vücudumda gezinirken, bana onun olduğumu, bunun onun stres atma yolu olduğunu ve bunu yapmış olmasının bana iyi geldiğini söylüyordu. Başına ne kadar bela açtığını biliyordum, onun geçinilmesi kolay bir kız arkadaş olmadığını biliyordum ve tam orada ve bu koşullar altında birbirimize umutsuzca ihtiyacımız vardı.

Pijama olarak giydiğim beyaz gömleği kaldırdı ve beni iç çamaşırımla karşısında bıraktı. Eli sutyenin içinden göğsümü okşarken ağzı her yerimi öpmeye başladı. Başımı geriye eğdim, zevkle iç çektim ve durmamasını umdum. Kalçalarıyla itti, beni duvara sıkıştırdı ve ben de onunla buluşmak için kalçalarımı hareket ettirdim.

Bir saniyeliğine birbirimize baktık, sessizce ama nefeslerimiz güçlü bir şekilde çalışırken. Sırtından bir şeyin çekildiğini hissettim ve silahın yanımızdaki çimlere düştüğünü gördüm.

"Buna sahip olmamalısın," dedim çömelip önümde diz çökmesini izlerken.

-Bana kendime ne yapıp ne yapamayacağımı söyleme, beni kötü bir şekilde bıraktı.

Bu patlamayı anlayamadım, gerçi çok fazla düşünecek vaktim de olmadı, çünkü elleri kalçalarıma gitti ve karşısında tamamen çıplak kalana kadar şortumu ve iç çamaşırımı indirdi.

Dilini bacaklarımın arasında hissetmem uzun sürmedi, beni çıldırttı, bacaklarım arasında sadece bırakmak istediğim bir baskı yarattı. Ellerimi saçlarına gömerek devam etmesi için onu cesaretlendirdim.

Ama sonra polis arabalarının sirenlerini duyuyoruz. Gözlerini

gözlerime sabitlemek için benden ayrıldı.

"Lütfen durma," dedim evde hırsızlar olmasına, polisin dışarıda olmasına ya da aslında ikimizin de tehlikede olmasına pek aldırış etmeden.

Gözleri arzuyla parlayarak önümde ayağa kalktı, adrenalin tüm vücudunda dolaşırken, sirenler etrafımızda çaldı ve içimde korku yeniden yüzeye çıkmaya başladı.

"Çabuk olacak," dedi ardından, kotunun fermuarını açıp koluyla beni kaldırarak onunla buluşmama yardım etti. benim ağzım Bizi duymaları imkansızdı, birkaç metre ötede topyekun bir kovalamaca yaşanıyordu ama birbirimize dalmıştık. Onu içimde hissettim, girip çıkıyor, içimi dolduruyor ve bana dünyanın en nefis zevkini yaşatıyordu, ağzı benimkini ele geçirdi ve ben de onun hareketlerini taklit ederek, ondan sadece onun sevdiğini bildiğim şekilde zevk alarak dilimi içeri soktum. . Hareketleri daha çılgın bir hal aldı, beni duvara yasladı, beni tamamen hareketsiz bıraktı, sadece o ayak uyduruyordu ve ben de ona izin verdim.

yaptı. Bir zevk çığlığı atmak için ağzımı onunkinden ayırdım ve birkaç saniye sonra dudaklarının arasından onunki çıktı.

Terliyorduk, çok hızlı olmuştu; Alnımı omzuna yasladım ve vücudumdaki tek bir kası bile hareket ettiremediğim için beni tutmasına izin verdim. Sonsuza kadar böyle kalmak isterdim ama dışarıdan gelen sesler daha yakından duyulmaya başladı, bizi aradıklarından emindim.

Nick kendini benden kurtardı ve yardım edemedim ama acıyla inledim. Bir eliyle çenemi tuttu ve beni ona bakmaya zorladı.

- Seni incittim mi? -bana dünyanın bütün sevgisiyle bakarak sordu.

Başımı salladım ve yerde bıraktığı gömleği tekrar üzerime örtmesine izin verdim. Ben geçen seferki gibi iç çamaşırımı bir yere bırakmamaya özen gösterirken o pantolonunu düzeltti.

-Şimdi lütfen benden ayrılma.

Başımı salladım ve bizi dışarıda bekleyen şeyle yüzleşmek için elini tuttum. Nicholas yanımdan hiç ayrılmadı.

Saklandığımız yerden çıktığımızda iki devriye arabası bizi karşıladı; Kapıda epey bir hareketlilik olmuştu ve bazı komşular korkuyla ne olduğunu sormak için yaklaşmışlardı.

Hırsızlık yapmaya çalışan üç kişi olmuş, suçüstü yakalanmışlar, kaçamamışlardı. En kötüsü de hepsinin silahlı olması bana Nick'in de silahlı olduğunu hatırlattı.

Polisle konuşurken ve olan her şeyi ve pencereden nasıl aşağı indiğimizi anlatırken onu sessizce yanında izledim. Polisler defterlerine her şeyi yazdılar ve bu hafta bir gün karakola gidip ifade vermemizi söylediler.

Üç suçlunun elleri kelepçeli ve hükümlü gibi evden çıktıklarını gördüğümde kötü zamanlar geçirdim. Nick döndü, polisi suskun bıraktı ve gözlerini onlara dikerken gerginleşmesini izledim. Biri beni fark edince vücuduyla üzerimi örttü. Bunun tüm yüzü piercinglerle doluydu ve vücudunun her gözeneğinden nefret yayıyor gibiydi.

Bana Ronnie'yi hatırlattı, beni odaya kilitlediklerinde, elleri vücuduma dokunup bana tecavüz etmekle tehdit ettiğinde o odada bana bakışı...

-İçeri girebilir miyiz? - Bir ürperti hissederek fısıldadım. Nick gözlerime baktı. Kolu omuzlarıma dolandı ve beni kendine çekti, beni sardı ve ısıttı. Vücudunun yaydığı ısıyı hissedene kadar ne kadar üşüdüğümü bilmiyordum.

Polis endişeyle bana bakarak, "Bunu yarın yapabilirsiniz Bay Leister," dedi. Karakolda ifade verebilirsiniz, söylenecek pek bir şey olmasa da bu alçaklar uzun bir süre parmaklıklar ardında kalacaklar.

"Umarım orada çürürler," dedi Nicholas, bakışlarını polisten biraz önce evimizden çıkmakta olan devriye arabasına çevirerek.

-Yapacaklar efendim, yaklaşık iki aydır peşlerindeyiz, soydukları ilk ev değil.

Kocaman gözlerle ona baktım, yani bütün bunları planlamışlardı, profesyoneldiler... Tanrım, Nicholas gelmeseydi ne yapardım bilmiyorum.

Bundan ve komşularla birkaç nezaket konuşmasından sonra herkes gibi polis de ayrıldı.

Işıklar çoktan yanmıştı ve Thor biraz uykulu gibi görünse de uyanmaya başlamıştı. Polisler bize endişelenmememizi, köpeği bir kemikle ve hatta kendi kaselerinden su ile sakinleştirdikleri vakalar gördüklerini söylediler. Nick onu içeri aldı ve kuyruğunu yavaşça sallayarak, ona ne yapıldığını asla tam olarak anlayamadan uyumaya devam etti.

Nick beni içeri sürükledi, kapıyı kilitledi ve varlığından haberdar olmadığım alarmın numarasını çevirdi.

Bana nasıl kurulduğunu ve nerede olduğunu anlattı ve kendi kendime bir daha asla devre dışı bırakmamaya yemin ettim.

"Hadi yatalım" diyip elimden tuttu ve merdivenlerden yukarı çıktı.

İkimiz de o kadar üzgündük ki, ağaçtan inip kabinde saklanmışken birbirimize bakıyorduk...

Yaptığımız şeyi yaparken, beyaz tişörtümün her tarafı çamur içindeydi ve Nicholas'ın kot pantolonu vardı.

-Olacak daha iyi Ne biz hayaletler önceden söylenmiş beni hissetmek Hala biraz titriyordum ve gerçek şu ki donmuştum.

Nick saçımı kulaklarımın arkasına attı ve endişeli gözlerini benimkilere dikti.

"Donuyorsun Noah," dedi alnımdan öperek, "tüm bunlar için

üzgünüm. Başımı geriye attım.

-Üzülme, kimsenin suçu değildi, böyle olacağını asla bilemezdik...

"Gelmeye karar vermeseydim..." dedi ve yüzünden korku geçtiğini gördüm, az önce aklımdan geçen görüntüler şimdi onunkine yansımıştı. "İşte bu yüzden birlikte yaşamamızı istiyorum. , seni koruyabilmek için, bana ihtiyacın olduğunda yanında olabilmek için.

Şimdi o kadar net gördüm ki, bana ilettiği güvenlik, beni korumak için orada olduğunu, söylediklerinin doğru olduğunu bildiğimde ne kadar iyi hissettim, ona ihtiyacım vardı, o benim koruyucumdu, güvendiğim tek kişi oydu. kabuslarıma çare oldu; şeytanlarımı korkuttu.

"Anneme söyleyeceğim Nick, söz veriyorum," dedim, aklımdaki tüm şüpheler uçup gitti. Zaten belliydi, birlikte olmam gereken kişi Nicholas'tı, yetişkin olarak yeni hayatıma erkek arkadaşımla, aşık olduğum kişiyle başlayacaktım.

Yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi, beni dudaklarımdan öptü ve beni banyosuna çekti. Orada, onun odasında olmak tuhaftı. O dört duvar arasında paylaştığımız çok az an olmuştu çünkü çıkmaya başlar başlamaz taşınmıştı ama aklıma ilk yattığımızda geldi... ne kadar gergindim ve ne kadar güzeldi .. öyleydi, bana camdan yapılmışım gibi davranmıştı... şimdi cinsel ilişkimiz çok farklıydı, çok farklı...

zaman geçtikçe her şey daha yoğun hale geldi, sanki daha fazlasına ihtiyacımız varmış ve bu konuda ne yapacağımızı bilmiyormuşuz gibi.

Suyun ısınmasına izin verdiğimde önüme geçti ve gömleğimi başıma çekti. Gözleri ellerime gitti, sonra

Paintball savaşından kolumdaki morluk ve sonunda gözleri karnımdaki yara izine gitti.

Parmağını karnımda gezdirerek, "Çok fazla yara izi var, Noah," diye fısıldadı.

Yutmuşum. Bununla ne demek istedi?

-Sana bir şey olmasını istemiyorum ve bunu başaramayacakmışım gibi geliyor, kendi kendime seninle ilgileneceğim diyorum ve her geçen gün daha kötüye gittiğimi anlıyorum.

"Nicholas, beni bir balonun içine koyamazsın," dedim, mideme bakarken koyulaşan gözlerini görmezden gelmeye çalışarak.

Yanına gittim ve gömleğini çıkarmasına yardım ettim. Ne zaman yarı çıplak bir şekilde karşısına çıksa, kalbim hızla çarpıyordu. Gözlerimi gövdesine, kaslarının altındaki derinin nasıl gerildiğine diktim, parmaklarımı karnına yerleştirdim ve dikkatim dağılmış bir şekilde birkaç gün önce aldığı dayaktan hâlâ üzerinde olan morluklarda gezindim.

Eli yüzümü tuttu, gözleriyle beni aradı ve ona bakarken büyülendim.

- Her geçen gün sana daha çok aşık oluyor olabilir miyim? - diye sordu bana, bir parmağını alt dudağımın üzerinde gezdirirken.

Sözlerinin yoğunluğu beni çok etkiledi. Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdum. Kıyafetlerimi çıkarıp duşa girdikten sonra sıcak su vücudumdan geçti ve yavaş yavaş ısınmaya başladım. Nicholas arkama geçti, kolumdan tuttu ve beni su altında öpebilmek için çevirdi. Elleri beni vücuduna kenetledi ve birlikte kaynayan suyun altında ısınarak suyun bizi temizlemesine ve daha iyi hissetmemize izin verdik.

"Arkanı dön, saçını yıkamak istiyorum." dedi ve dudaklarımdan ayrıldı. Başladığı şeyi devam ettirmemesini garip buldum ama yine de yorgundum ve neye ihtiyacı olduğunu görebildiği için minnettardım.

Şampuanı aldı ve birkaç dakika sonra ellerini saçlarımda hissettim, başıma masaj yaparak köpürttü ve bitirdiğinde gözüme sabun kaçmamasına dikkat ederek durulamayı üstlendi.

- Sana da aynısını yapmamı ister misin?- Gülümseyerek sordum, o da bana geri döndü.

Koyu, ıslak, seksi saçlarını şampuanlamaya devam ederek, "Burada makyaj yapamazsın bebeğim," dedi. O bunu yaparken ona bakmaya devam ettim, suyun gövdesine nasıl düştüğünü ve tüm vücudunu aşağı indirerek cildinde sabun ve su izi bıraktığını. Sessizce onu izlediğimi görünce "Manzaranın tadını çıkarıyor musun?" dedi.

Gülümsedim.

- "Değil mi?" Eğlenerek cevap verdim ve gözleri şehvetle çıplak göğüslerime sabitlendi.

Bir an kaşlarını çattı.

"Kabalaşma çiller, iyi davranıyorum çünkü yorgun olduğunu biliyorum," dedi bana doğru bir adım atarak ve ikimizi de duş suyunun altına yerleştirerek. Ellerimi saçlarına götürdüm ve tüm saçlarını geriye doğru tarayarak sabunu çıkardım. -Görüntüler umurumda değil, onlara bakmaktan çok yerlere gitmeyi seviyorum.

Gülecektim ama sonra ağzı benimkilerin üzerindeydi, yoğun, talepkar, zarif. Diliyle beni tatmasına izin verdim ve ona ayak uydurdum ama ona daha da yaklaştığımda sertçe nefes alarak geri çekildi.

"Uyumak zorundasın, ben de uyumalıyım," dedi, suyu gümbürtüyle kapatarak.

- Ya istemezsem? Ya bütün gece ayakta kalsaydım? - Sordum ve bu kısmen doğruydu, heyecanlanmıştım ve o anda istediğim son şey uyumaktı.

Yüzünde yarım bir gülümseme belirdi ama beni görmezden geldi, havluya uzanıp bana sardı, sonra bir başkasını alıp beline sardı.

"Uyumak Noah," dedi basitçe, duştan çıkmama yardım ederek.

Bir kereliğine onunla ilgilenmeye karar verdim ve hemen kuruladım, yatağa girmek istedim ve beni kollarına alacaktı.

Pantolon almak için banyodan çıktığında, pijamalarımı almak için odama gitmem gerektiğini fark ettim ve zaten bir hiç olduğumu biliyorum.

Koridoru geçmek için daha fazla ama birden evin içinde tek başıma hareket etmekten korktum.

Yatak odasına çıktım ve şifonyerinin çekmecelerinden birini açtım, onun gri bir tişörtünü alıp başıma geçirdim ve boxerlarından birini giydim. Arkamı döndüğümde Nick'in beni izlediğini gördüm.

"Gel" dedi basitçe.

İstediğini yaptım, yatağına çıktım ve yorganın altına girdim; Beni tutmasına izin vererek bir deniz salyangozu gibi ona yapıştım ve başımı göğsüne yasladım. Nicholas bir saniye sonra ışığı söndürdü ve hatırladığım son şey zaten rüya gördüğümdü, ancak bu sefer çok daha güzel bir şey: onu.

Bölüm 24

NİCK

O sabah gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey benden sadece birkaç santim ötede Noah'ın yüzüydü. Başını omzuma koymuştu ve neredeyse tüm vücudu benimkinin üzerindeydi. Gülmemek için kendimi tutmak zorunda kaldım, sanki vücuduma tırmanmaya çalışmış ve yarı yolda durmuş gibiydi.

Saçından bir tutamı nazikçe yüzüne doğru ittim ve başparmağımın çilli tenine hafifçe dokunmasına izin verdim... beni çıldırtan o çiller, sadece yüzünde değil, aynı zamanda göğüslerinde, ince omuzlarında, küçük sırtının bir kısmı... O vücudu mükemmel bir şekilde tanıyan tek kişinin ben olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu, her benin, her izin, her eğrinin ve her yaranın nerede olduğunu bilen tek kişinin ben olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu.

Kulağının altındaki küçük dövmesini fark ettim; koluma yaptığımın aynısı.

Bunu yapmaya karar verdiğimde, basit bir şeyin belirli bir şekilde iç içe geçtiğinde sahip olabileceği güç fikrini sevdiğim içindi, ama şimdi bundan çok daha fazlasını ifade ediyordu, şimdi buna inanmak istedim. O çizimi kendime dövme yaptırmaya onun yüzünden karar vermiştim. ...bunu düşünmek saçmaydı ama bu fikir aklımda dönüp duruyordu,belki ikimiz de sonunda tanışacağımızı bildiğimiz için dövme yaptırmıştık. ..

Telefonum çalmaya başladı. Uzandım ve aldım. Bu, Maddie'nin sosyal hizmet görevlisi Anna'ydı.

Noah'ı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktım ve konuşabilmek için koridora çıktım.

-Annen hafta sonu Madison'la kalmana karar verdi.

Merdivenlerin yarısında durdum.

- Ne annem ne? - İnanamayarak tekrarladım. O kadının daha birkaç gün önce fahişe olduğunu söylemeden, onu istediği gibi görmeyi reddetmeden buna boyun eğmeye karar vermesi imkansızdı.

Hattın diğer ucunda Anne'nin içini çektiğini duydum.

-Nicholas, onunla beş dakika önce konuştum, perşembeden pazara onu tutabileceğini söyledi.

- Ve sana başka bir şey söylemedi mi? Bunu bana öylece mi bırakacaksın? - Bu çok alışılmadık bir şeydi, birkaç gündür ablamı yanıma almama izin vermeleri için ezelden beri uğraşıyordum, annem karşılığında bir şey almadan hiçbir şey yapmadı. .

- O günlerde kız kardeşini elinde tutmak istiyor musun, istemiyor musun? söyle bana çünkü yapacak işlerim var

O kadın çok iticiydi.

"Elbette tutmak istiyorum, yıllardır uğraşıyorum. Ne zaman almam gerekiyor?" diye sordum aniden endişeyle ve göğsümde bir sevinç kabardığını hissettim. Ablamla ilgili özlediğim çok şey vardı, onu hiç pijamalı görmemiştim mesela, saçma biliyorum ama kardeşiydi, onu kahvaltıya götüremedim, nasıl uyandığını da göremedim. sabaha kadar...

ona dört gün boyunca sahip olmak büyük bir olay olacaktı ve bunu düşündükçe aniden gerildim.

"Ben alıyorum, bana adresini gönder, perşembe öğleden sonra orada oluruz," dedi basitçe.

- Los Angeles'a mı seyahat edeceksin? -Ona sormadan edemedim, o kadın hayatı boyunca Nevada'dan hiç ayrılmamıştı, onun uçağa ya da daha kötüsüne, küçük kız kardeşimi bana getirmek için arabaya bindiğini görmedim. .

Hattın diğer ucunda garip bir sessizlik oldu.

-Şehirde işim var, bir akrabamı ziyaret edeceğim, o yüzden onu da yanıma almanın bir sakıncası yok. Birkaç saniye sonra bana açıkladı.

Cevabını kabul ettim, gerçek şu ki ne yapmam gerektiği umurumda değildi, sadece ablamın sokağa çıkma yasağı veya denetim olmadan benimle olacağını düşünebiliyordum.

Kabul ettim ve ayrıntıları belirlemek için konuşmaya karar verdik.

Tam odaya girmek için koridordan dönecekken, yüzü yarı uykulu ve saçları darmadağınık Noah dışarı çıktı.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Gülümsemem ona bulaşmadan önce birkaç dakika bana baktığını gördüm.

- Neyin var senin?- diye sordu, beni mutlu görmenin duygusu yüzüne yansıdı.

"Annem beni dört günlüğüne Maddie'ye bırakmaya karar verdi," dedim ve kulaklarıma inanamadım. Robert'ın pisliği her zaman açıkça reddetmişti, fikirlerini değiştirmelerine neden olacak ne olduğunu anlamadım ama buna inanmadım.

Noah'ın gözleri büyüdü ve bana baktı. Bir saniye beklemeden, ellerini boynumun arkasına koymak için yaklaştı.

"Bu harika, Nick," dedi, beni yanağımdan nazikçe öperek.

Onu kendime çektim ve yüzümü boynuna gömdüm, parfümünü kokladım ve bir kez olsun iyi hissettim.

Babam ve Rafaella öğle vakti geldiler. O piçleri evden çıkardıktan hemen sonra önceki gece babamla konuşmuştum. Neler olduğunu anlatmıştım ve bana on kez iyi olup olmadığımızı sorduktan sonra geri gelmemeyi kabul etmişlerdi.

hemen eve. Rafaella'nın nasıl olacağını düşünmek bile istemiyordu, bu kadının ihtiyacı olan tek şey Noah için endişelenmek için başka bir nedendi.

Çoğu arkadaşımın aksine bir buçuk aylık tatilim yoktu, Pazartesi günü babamın şirketinde ücretli staj için ofiste olmam gerekiyordu, bu yüzden Noah'a bir an önce veda etmekten başka çarem yoktu. Aşağıya indim Güneş. Öğleden sonrayı kumsalda geçirmiştik ve onu eve götürdükten sonra arabayı garaj yoluna park ettim ve kız kardeşimin benimle geldiği o dört günü dairede geçirmesi için ona söz verdim.

- Onunla yalnız kalmak istemiyor musun? diye sordu, ben arabanın kaputuna yaslanıp onu bacaklarımın arasına almak için çekerken. Burnu ve yanakları güneş yanığıydı ve bir şekilde bu kızarıklık gözlerinin farklı bir şekilde parlamasına neden oluyordu.

"Her zaman yalnız kalmak istediğim tek bir kişi var ve o tam olarak altı yaşında bir kız değil," dedim burnumu köprücük kemiğine yaklaştırıp bronz teninin yaydığı deniz kokusunu içime çekerek. .

"Ciddiyim Nick" dedi saçımı geriye atıp gözlerimin içine bakarak. -Anlıyorum, onunla baş başa vakit geçirmek istiyorsan, bunu uzun zamandır bekliyordun…

"Hadi Noah, cüce sana bayılıyor, ayrıca birinin ona yemek yedirmesi falan gerekecek," dedim yarı şaka bir şekilde. "Omzuma dostça bir yumruk attı ve bana dilini çıkardı. küçük bir kız."

"Eğer uslu durursan belki" dedi gülümseyerek, "annemle konuşurum."

Planlarımızda Rafaella'nın adını duymak beni rahatsız etse de zorla gülümsedim.

-Annemin fikrini neyin değiştirdiğini hala anlamış değilim, sana söylememiştim ama benimle konuşmak için yanında kalırsa Maddie'yi almama izin vereceğini söylemek için beni aradı.

Noah'ın beti benzi attı, tıpkı onun bana rüşvet vermeye çalışmasını dinlemek zorunda kaldığım zamanki gibi şok olmuştum.

- Peki ona ne dedin?- Bana döndü ve sırtını göğsüme yasladı. Kollarımı ona doladım ve başının tepesini öptüm.

-Rüyamda bile onun gibi bir fahişeyle konuşmayacağımı.

Noah'ın kucağımda titrediğini hissettim. Bir şey söylemedi, söylemese daha iyi. Annemle aramı düzeltmeye çalışmam için beni çoktan ikna etmeye çalışmıştı ve sonrasında yaptığımız kavga bu konunun aramızda bir tabu olduğunu açıkça ortaya koymuştu. Noah'ya annemin ben çocukken neler yaptığını ya da her gün erkekleri yatak odasına nasıl getirdiğini gördüğümü açıklamak istemiyordum. Bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu, geçmişinde onu benim parçam yapmaya yetecek kadar bok vardı.

Noah saçlarını topuz yapıp ensesini tamamen açığa çıkarmıştı. Hem konuyu değiştirmek isteyerek hem de birazdan gitmek zorunda kalacağım için eğildim ve ağzımın altındaki o yumuşak ve ipeksi cildi hissetmeden yapamazdım.

Noah daha iyi erişebilmem için boynunu yana eğdi ve ben de ensesinden dövmesinin olduğu yere öpücükler bırakmaya başladım. Kulak memesini ısırdım ve tüylerinin diken diken olduğunu hissettim. Evin kapısının önündeydik ama geceydi ve içeriden ne yaptığımızı görmek zor olacaktı.

Kulağının altındaki mürekkebi dilimle çiziyordum, sonra tatlı tenini emdim... İz bırakma dürtüme karşı koymak zorunda kaldım, ona bir hickey daha verirsem motosiklet gibi gideceğini biliyordum. boynunda

Sonra döndü, gözlerini benimkilere dikti ve o kirpiklerin altında gizli bir his gördüğümü sandım.

Bir şey diyecek gibi oldu ama sonra eğilip dilini ağzıma soktu. Memnuniyetle karşılık verdim ve dilini çılgınca benimkine okşamasına azdım. Kolumu beline doladım ve onu kendime çekerek öpücüğü daha da derinleştirdim.

Kalçalarımı onunkine bastırdım ve kot pantolonumun bacaklarının arasındaki hassas cilde değmesini sağladım ve kesik kesik bir nefes verdi.

"Gitmelisin," dedi bir saniye sonra, benden uzaklaşarak. Öpücükten dudakları şişmişti ve onu görmezden gelmek yerine ona doğru eğildim ve alt dudağını benimkilerin üzerine emdim.

"Ağzını yemek için saatler harcayabilirim," diye ağzımdan kaçırdım, gözlerinde arzuyla geri adım attığında.

"Ve ben sana izin verirdim, bugün olmasa bile yarın çalışırsın" dedi dudaklarında oynayan bir gülümsemeyle.

Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra dönüp verandanın basamaklarını koşarak çıktığında ona hayranlıkla baktım. Çıkmadan önce içeri girmesini bekledim.

Ertesi sabah çalar saat çaldığında, bugün şirkette önemli bir toplantımız olduğunu neredeyse unutmuştum.

Normalde benim işim evrak işlerini halletmekti ve eğer şanslıysam davayı yürüten avukatın yardımcısı olarak mahkemeye gitmeme izin verirlerdi. Bugün ise hepimizi çağırmışlardı ve ben gerçekten nedenini bilmiyordum. Normalde giyindiğimin aksine gömlek ve kravat takmam gerekiyordu ve onu bağlarken de tam karşımdaki odada dikildim. Sadece basit bir yatak, küçük bir şifonyer ve benim binlerce açık kutum ve hiç kullanmadığım şeyler vardı. Diğer duvar boyunca babamın evinden getirdiğim koşu bandı ve ağırlık aletim vardı; Altı yaşında bir çocuğun uyumasını istiyorsam o odayı tamir etmem gerekeceği şimdiye kadar aklıma gelmemişti.

Noah'ın bana yardım etmesine izin verecektim, ne alacağım ya da onu nasıl dekore edeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kız kardeşimin hayatının en güzel dört gününü benimle ve Noah'la, onu seven insanlarla geçirmesini istiyordum. herşeyden önce..

Kapıdan çıkmadan önce N'nin yemeği olduğundan emin oldum ve Maddie'nin o fareyi gördüğünde yapacağı suratı hayal ederek gülümsedim, ailesi ona herhangi bir hayvan beslemesine izin vermediği için çıldırırdı ve bir kedi dışında. .

Dairem ile ofisim arası on beş dakikadan fazla değildi ve çalışanların park yerine park ettiğimde kapıda iş arkadaşlarımdan biriyle karşılaştım. Çalıştığım neredeyse herkes benden çok daha yaşlıydı, yeni Leister Enterprises şirketinde kalıcı bir yer edinmeye çalışan kamu savunucularıydı. Paul Dries bunlardan biriydi, iki küçük çocuğu olan orta yaşlı bir adamdı, babamın oğlu olduğu için kıçımı yemeyen birkaç kişiden biriydi.

-Nasılsın Leister? -asansöre bindiğimizde beni selamlayarak sordu-bekar hayatı nasıl gidiyor?

Gözlerimi devirdim, bir kız arkadaşım olduğunu kaç kez açıkladığım önemli değil, evli değilse erkeklerin istediklerini yapmakta özgür oldukları konusunda ısrar edip duruyordu.

"Hafta sonunu sormasam iyi olur, değil mi?" diye cevap verdim katımızdan ayrılıp birlikte kahve odasına yürüdüm. O kat, yaklaşık on hukuk bürosu, toplantı odası, resepsiyon ve o hafta gelmesi gereken biriyle benim olduğum stajyerlerin odasından oluşuyordu. Gerçek şu ki, yalnız çalışmayı tercih ediyordum, iş artık paylaşmak zorunda kalacak kadar boktandı ama yine şikayet etmeyecektim, bana bir faydası olmayacaktı. Babamın oğlu olmak sanılanın aksine bana özel bir avantaj ya da ayrıcalık sağlamadı.

-Bir çocuğa sahip olmak sizi zaten intihar etmeye teşvik ediyorsa, iki çocukla artık ne yapacağınızı bile bilmiyorsunuz, cidden, evet yapacağım dediğim günü lanetliyorum- Ben gülümseyip bana hizmet ederken Paul bağırmaya başladı önümde durarak, "Leister," diye haykırdı, "taahhütleri, düğünleri ve tüm bu saçmalıkları unutun, alabildiğiniz kadar çok hatunla yatın ve kız arkadaşları ve saçmalıkları bırakın, kadınlar yalnızca baş ağrısı getirir. "

Güldüm, ona ve âşık olmadıkları kadınlara bağlanan tüm o zavallı erkeklere üzüldüm. Noah ile aram asla böyle olmayacaktı, ona duyduğum tutkuyu asla kaybetmeyecektim ve çocuklarımız olduğunda...

Beynim tam orada frene bastı.

Midemin bulandığını hissettim ve kendimi bunu düşünmemeye, o yolda ilerlememe izin vermemeye zorladım.

Çok gençtik, zamanı gelince zaten belli sorunlarla karşılaşırdık.

"Sen bir pisliksin, Paul" Yaşlı adama cevap verdim, aynı zamanda bir kız kahve odasına girdi.

Ona dikkat etmem gerekiyordu, üstelik oradaki dört adam içeri girerken onu izliyorlardı ve bizi gülümseyerek karşıladılar.

kurudu ve kahvenin olduğu yere yaklaştı. Onu daha önce hiç görmemiştim ve ayrıca şirkette sadece üç avukat olduğunu ve hepsinin otuz yaşın üzerinde olduğunu düşünüyorum. Bu civciv yirmi beşinden fazla görünmüyordu, siyah saçları neredeyse benimki kadar siyahtı ve fincanı kaldırıp rujlu dudaklarına götürürken kahverengi gözleri bir an üzerimde oyalandı.

-Ben Sophia, merak ettiğiniz buysa, yeni stajyer Sophia McCarthy.

Paul, bir Sophia'ya, bir bana baktı ve dudaklarında muzip bir gülümseme oynadı.

"O da burslu, sanırım artık birlikte çalışırsınız," dedi salak, ikimizi de işaret ederek.

Yeni stajyer gözlerini bir kez daha üzerime dikti, ne düşündüğünü anlamak zor olmadı, gözleri gözbebeklerimde yerleşene kadar vücudumda aşağı kaydı.

"Yalnız çalışıyorum," dedim kuru bir sesle, hesaplı bir hareketle tek kullanımlık kahve fincanını köşedeki çöp kutusuna düşene kadar fırlattım.

Arkamı dönüp kapıdan çıkmadan önce gördüğüm son şey Sophia'nın hayal kırıklığına uğramış bakışıydı.

Bölüm 25

NUH

O öğleden sonra Jenna ile tanışmıştı. Avrupa'ya gittiğimden beri onu bir aydır görmemiştim ve benden kaçtığı hissine kapıldım. Sonunda onu evinde görmeme izin vermişti ve o anda aynı şeyi yapıyordu. Tavish ailesinin sahip olduğu dört boş alandan birine park edebildiğim arabamdan indim ve benim için açmalarını umarak kapıyı çaldım. Bu son aylarda Jenna'nın evinde çok zaman geçirmiştim, ders çalışmıştık.

birlikte çikolatalı kekler yaptık ve erkek arkadaşlarımızı eleştirmek ya da övmek için saatler harcadığımız kız geceleri geçirdik. Buna rağmen, evin büyük boyutlarından hala etkilendim. Geliştirmedeki en etkileyici olanlardan biriydi ve bu çok şey söylüyordu, ancak Jenna'nın ailesinin çok daha büyük olduğunu da hesaba katmak zorundaydınız. İki küçük erkek kardeşi iblisti ve birbirlerine nasıl bağırdıklarına birden çok kez tanık olmuştu; On iki ve sekiz yaşlarında şımarık ama aynı zamanda sevimliydiler, söylenmeli.

Kapıda bekledim ve sahip oldukları devasa ön bahçeye hayranlık duymadan edemedim; Leister'ların aksine, özel bir kapıları yoktu, ancak kapıya ulaşmak için uzun bir yol yürümek zorunda kalsanız da doğrudan sokağa bakıyordu. Sarı salıncağı olan bir sürü uzun ağaçları ve evin hemen sağında kurbağalar ve güzel çiçeklerle dolu küçük bir gölet vardı, ona rüya gibi bir hava veriyordu. Bu mahalledeki malikanelerin çoğu muhteşemdi ama Jenna'nın özel bir dokunuşu vardı, bu dokunuştan Jenna'nın sorumlu olduğundan emindi.

"İçeri gelin, Bayan Morgan," dedi Lisa, asistan beni içeri davet ederken. Ona gülümsedim ve her zamanki gibi o eve girdiğimde ellerimi kollarıma koymak zorunda kaldım.

Klimayı her zaman sonuna kadar çalıştırdılar ve hava dondurucu soğuktu. Jenna bana bunun annesinin işi olduğunu ve tam da bu nedenle benim gibi kötü anıları olan ve ağustos ortasında yanına ceket almayı unutan misafirler için birkaç süveter bile ayırdıklarını söylemişti.

- Jenna odasında mı? - Tatlı asistana sordum. Uzaktan, oynanan video oyunlarının sesi Jenna'nın kardeşlerinin evde olduğunu doğrulayarak duyulabiliyordu.

"Evet, seni bekliyor" diye cevapladı, neredeyse koşarak ayrılırken, bir şeyin kırılma sesi odayı doldurdu.

Güldüm ve direk merdivenlere yöneldim. Benim evimin aksine, merdivenler ayrı bir odadaydı, burada zarif bir şekilde dekore edilmiş bir salon ve binlerce farklı likör şişesiyle dolu bir bar sizi yukarı çıkmak yerine orada kalmaya teşvik ediyordu.

Arkadaşımın yatak odasının kapısını çalıp içeri girdiğimde, etrafı valizler ve her yerde giysi yığınları ile çevriliydi. Zebra kiliminin üzerinde bir Kızılderili gibi oturuyordu ve saçları gösterişli bir topuz yapılmıştı.

Beni görünce yüzünde bir gülümseme belirdi ve bana sarılmak için ayağa kalktı.

"Seni özledim sarışın," dedi, başka bir şey eklemeden bir an sonra gitmeme izin verdi. Deli gibi zıplamamasına ya da konuşmaya ve bana sorular sormaya başlamak için beni hemen yatağına sürüklememesine şaşırdım. Yüzünde onu rahatsız eden, tüm enerjik ve eğlenceli yollarını emen bir şey olduğunu gördüm.

- Ne yapıyordun? - Endişemi gizlemeye çalışarak dedim. Jenna kafası karışmış bir şekilde etrafına bakındı.

- Ah, bu! dedi tekrar yere oturarak ve beni de aynısını yapmaya davet ederek üniversiteye ne götüreceğime karar verdim, iki haftadan az kaldı inanabiliyor musunuz? - bana söyledi ve üniversiteden, bağımsızlığımızdan ve birbirimizi nasıl ziyaret edeceğimiz hakkında konuştuğumuz onca zamanın aksine, bunu söylediğinde, her şeyden çok ayrılmayı düşünüyor gibiydi.

"Daha bavul hazırlamaya başlamadım bile..." dedim ve yakında annemle karşılaşacağımı ve ona Nick'le yaşayacağımı söyleyeceğimi bildiğim için gerilmiştim. Jenna'ya da söylemem gerekiyordu ama içimden bir ses bunun sırası olmadığını söylüyordu.

Birkaç dakika gömlek katlamasına yardım ettim ve ona ne olmuş olabileceğini anlamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken, dikkatim dağılmış halde etrafa baktım.

Jenna'nın odası benimkinin tam tersiydi, benim odam mavi beyazdı ve sakinlik ve rahatlama çağrısı yaparken, Jenna'nın odası tam tersiydi, duvarlar fuşya pembesine boyanmıştı ve mobilyalar tamamen siyahtı. Duvarlardan birinde, özellikle kolyeler çok havalı olduğu için birden fazla kez çözmeye çalıştığımız ve sonunda vazgeçmiş olmamıza rağmen onları takmak istediğimiz için çözmeye çalıştığımız, birbirine dolanmış binlerce kolyenin bulunduğu devasa bir manken vardı.

ve binlerce kolye dekoratif bir şey haline gelmişti. Başka bir duvarda, kilimiyle uyumlu siyah beyaz bir zebra kanepe, sizi diğer duvardaki plazma televizyona bakmaya davet ediyordu. Benim gibi onun da bir giyinme odası vardı, ama o zamanlar burası darmadağındı.

Arka planda Pharrel Williams plağı çalıyordu ve yine şarkıların sözlerini mırıldanmadığına şaşırdım.

Birkaç saniye daha onu izledim. Jenna Tavish ne zamandan beri beş dakikadan fazla sessiz kaldı?

Katladığım gömleği yere koydum.

İlk başta kullanmak isteyeceğimden biraz daha sert bir ses tonuyla, "Senin sorunun ne olduğunu bana zaten söylüyor olabilirsin," dedim.

Şaşıran Jenna yerden baktı ve bana baktı.

- Sen ne diyorsun? "Bende bir şey yok" diye cevap verdi ama hemen kalkıp bana sırtını döndü ve yatağına gitti. O anda iç çamaşırı ve moda dergileriyle dolup taşan devasa bir yatak.

Yere düştüğüm yerden ona kaşlarımı çattım.

"Jenna, birbirimizi tanıyoruz, bana geziyi sormadın bile, bir derdin olduğunu biliyorum, bırak gitsin" dedim ayağa kalkıp yanına gittim. Onu böyle görmekten hoşlanmıyordum, arkadaşımın, en yakın arkadaşımın, neşeli ve hayat dolu, bu kadar moralinin bozuk olmasını sevmiyordum.

Elindeki kağıttan başını kaldırdığında gözlerinin biraz nemli olduğunu gördüm.

-Lion'la tartıştım... Onu hiç böyle görmemiştim, bana hiç böyle bağırmamıştı-Yanağından bir damla yaş süzüldü ve söylediklerine şaşırarak yanına yaklaştım.

Aslan bir güneşti, Nick gibi bazen tam bir pislikti ama sonuçta bir güneşti, Jenna pamuklar arasındaydı, tartışacakları kadar ne olabileceğini anlamamıştı.

- Neden kavga ettin?- diye sordum, bunun geçen gün yediğim dayak yüzünden ve Lion'un içine düştüğü bela yüzünden olduğunu... ve sonunda benim erkek arkadaşımı da kaptığını düşündüm; gerçi bunu bir kenara bırakmaya karar verdim.

Jenna bacaklarını etrafına sardı ve başını dizlerinin üzerine koydu.

"Berkley'e gitmemeye karar verdim" diyerek beni serbest bıraktı.

Gözlerimi şaşkınlıkla açtım. Jenna, bırakın ülkenin en iyi üniversitelerinden birini, babasıyla aynı üniversiteye gidebilmek için çok çalışmıştı.

- Ne diyorsun ve neden? Jenna öfkeyle homurdandı.

"Bana sanki bir suç işlemişim gibi bakıyorsun, tıpkı Lion gibi," dedi saçlarını geriye atarak ve tekrar başının üstüne atarak, bunu gergin ya da sinirli olduğunda hep yapardı. "UCLA sadece Birçok üniversite kadar iyi, sen oraya gidiyorsun, Nicholas o okuldan mezun oluyor, diye düşündüm… Aslan mutlu olacak sandım, ikimiz için de mutlu olacak sandım, sadece Berkley'e başvurdum. çünkü bana orada bir iş bulabileceğimi, birlikte ayrılacağımızı, her gün görüşmeye devam edeceğimizi söyledi ama iki hafta önce amcası onu işe alamayacaklarını söyledi. bir yangından sonra personelin azaltılması hakkında ya da ne olduğunu bilmiyorum, bu yüzden bir çözüm aradım, ders çalışabilmenin ve iki haftada bir erkek arkadaşımı görmek zorunda kalmamanın bir yolunu arıyordum çünkü biz ikisi de farklı şehirlerde yaşıyor.

Başımı salladım, neredeyse her konuda onunla aynı fikirdeydim.

- San Francisco'ya gidemem! -Dedi çaresizce- Benimle gelmezse olmaz.

-Anlıyorum Jenn, ama o üniversiteye girmek kolay değil, onu görmeye devam edebilirsin, hafta sonları, San Francisco o kadar uzak değil...

Jenna gözlerini devirdi.

- Nick'i görmeden haftalar geçirebilir misin?

Cevabımın hayır olacağını bildiğim için sustum.

Bu yaz ayrılmıştık ve tekrarlamak istemediğim bir deneyim olmuştu. Tanrı aşkına, eğer onunla yaşamak üzereysem...

- Aslan sana ne dedi? - Sorusuna cevap vermekten kaçınarak sordum.

"Çıldırdı, sırf onun yüzünden üniversite değiştirdiğim için aptal olduğumu, yaptıklarımızın geleceğimi etkilemesine izin vermeyeceğini söyledi..." Jenna'nın sesi kırıldı ve ona ıstırapla baktım. . - Beni terk etmekle tehdit etti!

Gözlerimi şaşkınlıkla açtım. Ama ne...?

-Seni bırakmayacak Jenna, istediğini yapmakta özgürsün, ayrıca senin için ölüyor, seni asla terk etmez ve bunun için daha az.

Jenna elinin tersiyle gözyaşlarını silerek başını salladı.

"Anlamıyorsun, o değişti, farklı, onun nesi var bilmiyorum ama kafayı para kazanmaya takmış... geçen gün," dedi hıçkırarak, "onunkileri görmeliydin. Yüz, Noah, ama Nicholas da kurtulamadı, ama onu öldürebilirlerdi ve hepsi bu yüzden...

Gözleri benimkilerle buluştu ve cümlesini yarım bıraktı.

- Ne yüzünden Jenna?

Arkadaşım ayağa kalkıp bir sürü kıyafet alıp yerdeki açık valizlerden birinin yanına koymadan önce bakışlarını kaçırdı. Bana yüzüme bakmak istemediği izlenimini verdi.

-Hiçbir şey, sadece Lion'un başının böyle belaya girmesinden hoşlanmıyorum, geçen yıl Nick'le yaptığı şeyleri yapmaya devam etmesinden hoşlanmıyorum...

"Artık yapmıyorlar, Jenna, değiştiler, Nicholas değişti," dedim, Jenna'nın biraz önce Nick'ten bahsettiğini söyleyen cılız sesi duymazdan gelmeye çalışarak.

Jenna bana döndü ve bir kahkaha attı.

- Yapmamışlar!-dedi bana inanamıyormuş gibi bakarak-Nicholas'ın başı hâlâ her zamanki gibi... uyuşturucu kullanıyor, Noah!

Kıpırdamadan durdum, göğsümde birkaç saniye nefessiz kalmama neden olan bir baskı hissettim.

- Neden bahsediyorsun sen? -Kızarak ve nedenini gerçekten bilmeden dedim ki; Jenna'nın benimle ve hatta Nick'le yaşadığı kötü ruh halinin bedelini ödemesine izin vermeyecektim, söylediği bir sürü yalandı.

Jenna o bombayı attığı için üzgün görünüyordu ama yine de konuşmaya devam etti.

-Geçen gün Shakis'te Paintball partisinde onu gördüm, kafayı yemiş durumdaydı ve sen bana artık bunu yapmayacağına dair sana söz verdiğini söylemiştin.

O gece bana ottan bahseden Nicholas'ın kendisiydi, gerçek şu ki ona bunu neden yaptığını soramamıştım bile, Nicholas sigara içiyordu, evet, ama o kadar da saçma değil. ve her neyse, bu Jenna'nın işi değildi ve Lion ve onunla da hiçbir ilgisi yoktu.

-Nicholas istediğini yapar Jenna, ben onun bakıcısı değilim-Jenna yine gözlerini devirdi, beni kızdırıyordu-Bana öyle bakma, Nicholas'ın bununla ne alakası var anlamıyorum. bildiğim kadarıyla Aslan aziz değil

-Onunla takılmaya devam ettiği sürece asla olamaz, görmüyor musun!?

diye haykırdı, sanki aptal ya da körmüşüm gibi.

Erkek arkadaşlarımız aptal, hala tüm bu saçmalıklara bulaşıyorlar ve bizi onu bizim için terk ettiklerine inandırıyorlar!

- Ve onlar, Jenna, Nicholas artık bu insanlarla takılmıyor, o değişti!

Jenna güldü, kulağa acımasızca bile gelen bir kahkaha. O anda bebeğimi tanıyamadım, kim olduğunu bilmiyordum, erkek arkadaşıma sebepsiz yere, sanki Lion'un hangi üniversiteyi seçeceği konusundaki kararını eleştirmesi onun suçuymuş gibi saldırıyordu.

-Düşündüğümden daha safsın Noah, gerçekten hiçbir şey

bilmiyorsun. Ona yaklaştım, sabrımı dolduruyordu.

- Bilmediğim nedir?

Jenna birkaç saniye ağzını kapattı.

-Gelecek hafta ikisi de yarışlara geri dönmeyi planlıyorlar, neden sana bundan bahsetmedim?

Sonunda onun evinden ayrıldım. Onunla konuşmaya devam etmek istemiyordu, onu dinlemeye devam etmek istemiyordu. Geçen sefer olanlardan sonra, en azından beni yanına almadan Nicholas o yarışlara geri dönmeyecekti. İkimiz de o hatayı bir daha yapmamaya söz vermiştik, o yarışlar sonucunda babamın beni kaçırmasına yardım ettiğinden bahsetmeden neredeyse beni öldüren Ronnie'nin nefretini kazanmıştım. İlk başta eğlenceli olan şey korkunç derecede tehlikeli bir şeye dönüşmüştü ve bu yüzden Jenna'nın söylediği tek kelimeye bile inanmadım.

Sorun şu ki, Lion'un o dünyada devam etmek için daha çok nedeni vardı, bu daha çok onun dünyasıydı.

Nicholas'a bundan bahsetmeyecekti, hayır, bekleyip olayların nasıl gelişeceğini görecekti, onu vaktinden önce yargılamayacaktı. Ama o yarışlara gideceğimi öğrenirsem... Tehditimi orada bıraksam iyi olur çünkü ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Eve geldiğimde neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti. Ses çıkarmamaya çalışarak içeri girdim ve annemin oturma odasında olduğunu duydum.

Gerçek şu ki, o anda içimden onunla konuşmak gelmiyordu, bu yüzden mutfağa gittim, buzdolabından hazırlanmış bir salata, bir Coca Cola sıfırı aldım ve neredeyse merdivenlere koştum. Her şeyi yatağımda bırakırken cep telefonum çalmaya başladı.

Yine bilinmeyen numara.

Kahretsin, sadece bir kişi olabilir. Kalbimin göğsümde attığını hissederek çalmasına izin verdim. Nicholas'ın annesine onunla bir şeyler içmek için buluşacağımı söylediğim ve arkasından onun hakkında konuştuğum için kendimi hâlâ suçlu hissediyordum. Maddie perşembeye kadar evde olmayacaktı, daha iki gün vardı ama bu kadın Los Angeles'a ayak basar basmaz beni görmek isteyeceğini biliyordum.

Telefon tekrar çaldı ve ben yine açmamayı tercih ettim.

Sonra ve bir dakika içinde bir metin mesajı aldım.

Öğlen 12'de LAX Hilton'da görüşmek üzere. İLE.

Kahretsin, Anabell Grason telefonuma bir mesaj bırakmıştı. Okur okumaz sildim, yapacaklarıma dair bir kanıt olmasını istemiyordum. Korkunç hissettim, dahası, Nick'e ihanet ediyormuşum gibi hissettim ve içten içe öyleydim, ama bir parçam, kız kardeşinin onunla birkaç gün, bir sosyal hizmet görevlisi olmadan veya bakacak saatler geçirmesini istemekten başka. o kadının bana ne söylemesi gerektiğini, benim aracılığımla kendi oğluyla tanışmaktan başka beni görmekle ne ilgisi olduğunu öğrenmek istedi.

Telefonu aldım ve basit, tek heceli bir yanıt yazdım.

TAMAM AŞKIM.

Tahmin edebileceğiniz gibi, iştahımı ve en azından o kadından önce kalan saygınlığımı kaybettim.

"Hadi Noah, bir tane seç" diye sordu Nicholas bıkkınlıkla, renk tablosu önümde uzun süre beni oyaladıktan ve hangisini seçeceğini bilemeden bıkkınlıkla.

"Ben beje boyarım," diye biraz düşündükten sonra cevap verdim.

Nick gözlerini devirdi.

"Bej rengine boyamak için yeşili olduğu gibi bıraktık, nokta," diye yanıtladı numune alıcıyı elimden alarak.

- Yeşil? -İğrenerek dedim- Bir kızın odasını nasıl yeşile boyayacaksın?

Bize yardım eden ve sabırla Maddie'nin odası için bir renk seçmemizi bekleyen kadın müdahale etme zamanının geldiğine karar verdi.

-Yeşil çok moda, emin değilseniz de...

Kaç aylık?-diye sordu sonra gülümseyerek karnıma bakarak.

Ne ima ettiğini anlamam birkaç dakikamı aldı.

- O? Hayır, hayır! -Cevap vermek için acele ettim.

Yanımda Nicholas aniden ciddileşti ve bakışlarını pazarlamacıya dikti.

"Düşündüm ki..." dedi, Nick'e bir bana, sonra da göbeğime bakarak.

O kadın hamile olduğuna ve bebeğimizin odasının rengini bizim seçtiğimize inanmıştı.

Bebeğimiz... Tanrı aşkına, neden bunu düşünmek zorundaydı? Midemde bir düğüm hissettim.

"Altı yaşındaki kız kardeşimin odasının rengini biz seçiyoruz," dedi Nicholas, numune alıcıyı tezgahın üzerine bırakarak, "Anne baba olacağımızı mı düşünüyor?" Kız arkadaşım sadece on sekiz yaşında ve ben yirmi iki yaşındayım, neden aptalca sonuçlara varmadan önce düşünmüyorsun?

Gözlerimi şaşkınlıkla açtım. Bu ne hakkındaydı?

-Ben... Üzgünüm, kadının şaşkınlığını anlayamadım. Nicholas ona o bakışı atıyordu, onu üzen bir şey yaptığımda bana attığı bakışın aynısı.

-Tamam bak beyaz bizde kalsın, boyacılara yarın erkenden başlamalarını söyleyebilirsin. Ortamı sakinleştirmeye çalışarak dedim. Nicholas mavi gözleriyle beni delip geçti ama başka bir şey söylemedi.

Ödemeyi yaptıktan sonra garip bir sessizlik içinde mağazadan ayrıldık. Uzun süre dayanamadım, bu yüzden arabasına vardığımızda kolundan tuttum ve bana bakmasını sağladım.

- Bana sorunun ne olduğunu söyleyebilir misin?

Nicholas bakışlarını benden kaçırdı ve zaten içimde hissettiğim ıstırabı baş döndürücü bir şekilde büyüttü. O korku...

onun için yeterince iyi olamama korkusu hep oradaydı, çocuklar meselesi düşünmeme izin vermeyen bir şeydi, düşünemiyordum, en azından henüz, çünkü yaptığım anda gideceğimi biliyordum. Düşme zamanı geldiğinde o delikten çıkıp çıkamayacağımı bilmiyordum.

"Çağrılmadıkları yerlere karışan insanlara dayanamıyorum, sadece bu," diye yanıtladı, yüzümü aldı ve alnıma tatlı bir öpücük kondurdu.

Benden bir şeyler sakladığını biliyordum, üstelik onu neyin endişelendirdiğini de biliyordum... ama duymak istemiyordum, yapamazdım, şu anda olmaz.

Yanağımı göğsüne yaslayarak ona sarıldım ve en güzel yüzünü takındım. Bu gibi durumlarda gün ışığına çıkma korkusunu görmezden geldim ve sanki söylenmemiş sözler söylenmemiş gibi arabaya bindim. Ondan sonra bütün öğleden sonrayı oda için mobilya satın alarak geçirdik.

Her şey ertesi gün gelecekti, üstelik odanın perşembeden önce hazır olmasını istiyorsak 24 saat içinde her şeyi monte etmemiz gerekecekti. Nick heyecanlıydı, bunu gözlerinde gördü, bir şeyler seçerken coşkusunda gördü.

Sahte hamilelik olayı bir yana, Nick'le çocuk dükkânlarına ve oyuncak dükkânlarına gitmek çok eğlenceliydi. En komik şey, Nicholas'ın çocuklara gerçekten katlanamamasıydı, sadece kız kardeşine karşı sonsuz sabrı vardı, bu yüzden durmadım.

yorumlarınıza gülün.

- Bunu sana alalım mı? - Ona bir prenses şatosu göstererek dedim. Nick bıkkınlıkla gözlerini devirdi.

Maddie'nin son zamanlarda hangi çizimleri beğendiğini hatırlamaya çalışmak için yarım saat harcamıştık.

-Noah, düşün, sırt çantalı bir çocukla ilgili bir şeydi...

bir maymun, evet, bir maymunla gider!

Onun aynı kalmasına baktım, sonra bir kadın bize yaklaştı.

"Kaşif Dora'dan bahsediyorsun," dedi pazarlamacı, ilerideki bir koridoru işaret ederek.

- Şu!- dedi Nick rahatlayarak gülümseyerek.

Ondan sonra biraz oyuncak ve mavi tek kişilik yatak aldık. Nick, odayı benimkiyle aynı renklerde yapmaya karar vermişti, çünkü biraz nötrdü ve çok sevimsiz de değildi.

Evine vardığımızda bitkin düşmüştüm ve içeri girer girmez yatağının üstüne düştüm. Vücudunun sırtımın üstüne nasıl yerleştirildiğini hissettim, beni dikkatlice şilteye bastırdı ama bana nefes almam için yer bıraktı.

Ağzı kulağıma yaklaşınca ürperdim.

"Bunu benimle yaptığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı, boynuma sıcak öpücükler bırakırken.

Yanağımı şilteye yasladığım için yüzünü göremiyordum, bu yüzden ağzının tenimde hissettiği hisle kendimi kaptırmama izin verdim. Tek eliyle tüm saçlarımı bir tarafa taradı ve ensemin arkasını emmeye başladı...

Her zamanki gibi dokunuşunun tadını çıkararak iç çektim.

Aniden, "Dün Jenna'yla birlikteydim," diye ağzımdan kaçırdım.

Ona yarışlardan bahsetmeyecektim ama en iyi arkadaşımdan bahsedildiğinde nasıl tepki vereceğini görmek istiyordum.

Ağzı durdu, gerilmişti ve sonra ağırlığını bıraktığını hissettim.

Onu izlemek için dirseklerimin üzerinde kendimi destekleyerek şilteye döndüm. Gömleğini hızla kafasından geçirip yere düşürürken sırtı bana dönüktü.

"Memnun oldum," diye yanıtladı birkaç saniye sonra.

Banyoya girip kapıyı neredeyse çarparak kapatırken kaşlarımı çattım. Aramadan ve aramamaya aldırış etmeden kalkıp oraya gittim.

Ellerini lavaboya dayamıştı ve benim geldiğimi duyunca yukarı baktı.

"Biliyor musun..." dedim önce kuşkuyla, "bana seni Colin'in evindeki partinin olduğu gün Shakis'te gördüğünü söyledi."

Neden benimle bu tonda konuşuyordu?

"Savunmaya girişmek, yaptığın şey konusunda yalnızca Jenna ile aynı fikirde olur." Sesini taklit ederek ağzımdan kaçırdım.

Ayağa kalktı ve önümde durarak boyu ve fiziğiyle beni korkuttu.

- Peki anlatabiliyorsan ben ne yapıyorum? - dedi kötü bir ruh hali içinde.

Benimle böyle konuşmasından nefret ediyordum. Konuyu açtığıma pişman oldum, ama ben eve geldikten sonraki gece yarı sarhoş olduğu doğruysa...

Onu ve arkadaşını neredeyse öldüren bir kavgaya karıştıktan sonra çıplak gövdesini, hala orada olan izleri fark ettim. Bunun sona ermesi gerekiyordu.

"Yaptığın şeyi yapmaya devam edemezsin, Nicholas," sözlerimi ölçerek serbest bıraktım, "Değişeceğini söyledin ama hâlâ aynı eski şeye takılıp kalmışsın...

Acı bir kahkaha attı ve banyodan çıkmak için yanımdan geçti.

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemeye çalışmamanı tavsiye ederim bebeğim, çünkü o zaman sonumuz kötü olur," dedi yatağının önünde onunla yüz yüze geldiğimde.

Bu beni rahatsız etti, bütün gününü benim için sınırlar koymaya çalışarak geçirdi.

-Uyuşturucu almandan hoşlanmıyorum, sigara içmenden bile hoşlanmıyorum.

-Başka bir şey var mı aşkım? İçki içmemden de hoşlanmadığını mı söyleyeceksin?

Jenna'nın benim ve lanet olası ilişkimiz hakkında söylediklerini umursuyormuşum gibi davranmamı mı sağlayacaksın?

"Erkek arkadaşımın kasabaya geldiğimin ertesi günü köhne bir gece kulübünde sarhoş olduğunu kimse bana söylememeli!"

-Bu konuyu açmayı aklından bile geçirme Noah, o küçük çeneni kapatmanı tavsiye ederim, çünkü bir aylığına gittiğin zaman, benim ne yapmam gerektiğini bana söyleyecek kimsen yok, söylediklerim umurunda. sen yapma

"Hayatımı tehlikeye atmadım aptal, sen attın" diye tekrar bana sırtını döndüğünde neredeyse bağırdım. "Bir daha yapma!" diye bağırdım, etrafımı sarmaya çalıştığında dikkatini çekerek. odadan çık

Önümde durdu.

- Seni dinleyeceğimi sana düşündüren

ne? Beklediğim bu değildi.

Gülümsedim.

"Pekala, ne istiyorsan onu yap, ben de aynısını yapacağım" diye cevap verdim.

Odadan çıktım ve doğruca mutfağa, tam olarak tütün ve alkolü sakladığımı bildiğim çekmeceye gittim.

- Ne yapıyorsun?" diye sordu arkamdan dikkatlice. Bana yaklaşmamıştı, daha doğrusu, onu etrafta tutacak havada değildim.

Marlboro paketini çıkardım, eğer o kadar da havalıysam ve ilkelerimi yutarak kutudan bir puro aldım.

Sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırarak "Sigara iç" dedim, şimdi tek yapmam gereken bir çakmak bulmaktı.

Nick'in gözleri parladı.

-Çoktan O Neresi oldu, Nuh dedi ile ses arta kalan, sakinlik ve kontrollü.

-Unut beni- dedim giden ile vardır taraf Ve girme diğer dönüş içindesenin odan. Komidinine baktım ama hiçbir şey yoktu.

- Bunu mu arıyorsun?" diye sordu aniden arkamdan.

Arkamı döndüm ve kot pantolonunun arka cebinden çakmağı çıkarırken onu izledim.

Çakmağa ve sonra ona baktım, gerçekten bana bir ışık vermesini beklemiyordum. Biraz duraksadım ve yüzüne yayılan aptal gülümseme yüzümdeki tüm şüpheleri yok etti.

Ondan almak için uzandım ama başını salladı.

Başparmağının bir hareketiyle ikisinin arasında küçük bir alev belirdi.

"Sigara içmek istiyorsun, sigara iç"

dedi basitçe. Bok.

Puroyu dudaklarıma yaklaştırdım ve eğilip ucunu alevin üzerine koydum ve dikkatlice nefes aldım.

Loş ışık sayesinde ve saat sekizi geçiyordu, küçük lama Nick'in çıplak göğsüne tuhaf bir gölge düşürdü.Bu kadar yakın olduğu gerçeğini görmezden geldim ve puromdan bir nefes çektim, bu sefer doğrudan gözlerinin içine bakarak ve meydan okurcasına o. .

Dişlerini sıktı ve bekledi.

Öksürük ciğerlerimde oluşmaya başladı ve beni tüm dumanı bir kerede dışarı atmaya zorladı. Sonra Nicholas çakmağı şilteye fırlattı, sigarayı dudaklarımdan çekti, kendisininkine koydu ve beni belimden kavrayarak yatağa fırlattı. Her şeyi o kadar hızlı yaptı ki şaşkınlıktan sadece nefesim kesildi.

Bacaklarını vücudumun iki yanına yerleştirdi ve bir eliyle bileklerimi başımın üzerine sabitledi.

Boştaki eliyle purodan, benim puromdan bir nefes aldı ve dumanı benden uzağa üfledi.

"Sen aptalsın," diye serbest bıraktı sonra.

Onun altında kıvranmaya çalıştım, daha da sinirleniyordum.

"Bırak beni," diye tısladım, beni bırakmasını sağlamaya çalıştım ama nafile.

Sigarayı tekrar dudaklarına götürdü, tam bir bela gibi görünüyordu, yani, tam bir belaydı ama bugün deliriyordu.

Derin bir nefes daha aldı.

"Aç ağzını," dedi sonra üzerime eğilerek. Ben

tersini yaptım sıkıca kapattım.

Güldü, yana doğru duman üfledi ve dudaklarını dudaklarıma koymak için eğildi. Dilini ağzıma soktuğunda tütünün tadını hissettim, onunkine zar zor dokunarak benimkini saklamaya karşı koydum ama imkansızdı, her yerimi işgal etti. Damağımı okşadı, beni baştan çıkardı, ağzımla oynadı. Alt dudağımı ısırdı, çekti ve emdi.

İstemedim, gerçekten istemedim, ama vücudumun tepki vermemesi imkansızdı, gerilmeye başladım, o adam gömleksiz ve karın kaslarıyla benden on santim uzaktaydı... ve onu hiç tanımasam bile, sigara içtiğini görünce çok şey anladım.

Ne yaptığımın farkında olmadan, kalçalarım onunkilerin altında hareket etti ve içimde büyüyen alevleri yatıştıracak bir dokunuş aradı.

Yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı ve beni şilteye yaslayarak biraz düzensiz bir şekilde iç çekmeme neden oldu.

"Hadi, aç ağzını Noah," dedi tekrar. Puroyu dudaklarından aldı ve bu sefer üzerime eğilirken onları ayırdım, dudaklarımı ayırdım ve ağzındaki dumanı benimkine üflemesine izin verdim. Bunu yavaşça yaptı ve yavaşça boğazıma girmesine izin verdi.

öksürdüm

"Artık seni elinde bununla görmek istemiyorum," dedi, heyecanı apaçık ortada olmasına rağmen bir kez daha ciddileşerek.

"Ben de sana aynı şeyi söylüyorum," diyebildim, sigarayı masanın üzerindeki kül tablasıyla söndürdükten sonra tüm dikkatini bana vermeye başladığında.

"Burada yaşamaya geldiğin gün bırakacağım," dedi ve boştaki eliyle gömleğimi yukarı çekip sonunda bileklerimi bıraktı. Ellerim doğruca sert karnına gitti.

Tanrım, nasıl bir vücudu vardı, onu benim üzerimde görmek, görülmeye değer bir manzaraydı.

- Söz veriyor musun? - diye sordum, ağzı göbeğime ve karnımın her yerine sıcak öpücükler vermeye başladığında vücudumu bükerek.

- Söz veriyor musun? - karşı saldırıya geçti.

Ağzı tehlikeli bir şekilde aşağı doğru sarkmaya başladığında tırnaklarımı sırtına sapladım.

"Evet," diye açıklayabildim, o beni soymaya başladığında vücudum titriyordu.

- Eğer?

Gözlerimi açtım ve ona baktım.

-Söz veriyorum.

Bölüm 26

NİCK

Herkese merhaba! Siz bölümü okumadan yazıyorum çünkü bir önceki bölümde sorunlar olduğu için tamamını okuyamayanlar olduğu için mutlaka okuduğunuzdan emin olmanızı tavsiye ederim. Bölüm sadece Noah'ın Jenna ile görüşmesini anlatmıyor. Emin olmak istiyorsanız, instagramıma her bölümden sözler yüklediğimi ve sonuncusunun neredeyse sondan geldiğini zaten söyledim, bu nedenle ifade size tanıdık geliyorsa, tüm bölümü okuduğunuz anlamına gelir;) Ben umarım sana yardımcı olmuştur

Uyuyamadım. Noah'la bacaklarının arasına girdiğim kavgadan sonra öfkemi dağıtmayı başardım. Haklı olduğunu biliyordum, geldiğinden beri tam bir pislik olduğunu biliyordum ama Jenna'nın kafasına bu şüpheleri yerleştirmeyi başardığını bilmek beni sinirlendiriyordu.

Benden şüphe duymasını istemiyordum, lanet olası bak, deniyordum ama orada her zamanki gibi bana meydan okuyordu. Uyumasını izlemeye devam ettim, kelimenin tam anlamıyla bir oyuncak bebek gibi görünüyordu.

Kırmızı dudakları aralandı ve konuyu kesinlikle planladığından daha fazla anlattıktan sonra rahatlamış ve mışıl mışıl uyuyormuş gibi görünüyordu, saçlarının bir kısmı şakaklarına yapışmıştı ve ben onları dikkatle fırçaladım, gözleri hâlâ uykudayken buruşmuşken gülümsedim. Hava oldukça sıcaktı ve dışarısı otuz derecenin üzerinde olmasına rağmen Noah'ın vücudunun üzerine nasıl bir battaniye örtmeye ihtiyaç duyduğunu hala anlayamıyordum.

Yataktan kalkıp klimayı açtım.

Bir şeyler yapmam, hareket etmem, zihnimi boşaltmam gerekiyordu. Ablam iki gün sonra gelecekti ve daha yapılacak çok iş vardı.

Yakında onun olacak olan odaya gittim ve onu birkaç günlüğüne koruyabileceğimi ve sevebileceğimi bildiğim için içimde bir sıcaklık hissettim, az da olsa, umurumda değildi, bu daha iyiydi. Hiçbir şey. Annem aklıma geldi ve yine benimle ne hakkında konuşmak istediğini merak ettim. O kadın tam bir çılgındı, bundan hep şüphelenmiştim, bazen onun babamla tartıştığını duyduğumda bütün ev sallanır gibiydi ve büyük bir evdi.

O odada bir sürü kutu vardı ve hepsini çıkarmaya başladım. Çoğu giysilerden ya da on bir yaşından beri topladığı basketbol ve sörf ödüllerindendi. İlk başta annemin mutlu yüzünü görmenin bile kendimi dünyanın en iyi çocuğu gibi hissettirdiğini hatırlıyorum... sonra o gidince ve artık kimse beni görmeye gelmeyince bunu farklı nedenlerle yapmaya başladım, çoğu teyzeler, kupaları şaşırtıcı bir kolaylıkla kazanan bir adamın çok çaba sarf etmesini severdi.

Hepsini atmanın daha iyi olacağına karar vererek kutuları çıkarıyordum. Sadece koşu bandı ve ağırlık makinem kaldığında, çalışmaya başlamaya karar verdim. Tüm damarlarımdan akıyormuş gibi görünen birikmiş enerjiyi boşaltmam gerekiyordu, rahatlık ya da zihinsel rahatlamaya her ihtiyacım olduğunda Noah'ı kullanamazdım. Pijama pantolonumu giyip makinenin üzerine eğildim ve saymaya başladım, bir, iki, üç...yüz...bir seksen...yüz seksen bir...

- Ne yapıyorsun?!

Noah'ın bağırışı beni daldığım dallardan ayırdı. Hızlı ve tamamen sırılsıklam nefes alarak onu görmek için ayağa kalktım. Gömleğim ve çok sevdiğim dantelli külotumla güzeldim.

"Merhaba çiller," diye yanıtladım keyifle, neden bana dehşetle baktığını anlamamıştım.

Yanıma geldi ve koluma yumruk attı, bir tüyün okşaması gibi bir yumruk, söylenmeli.

- Kendini gördün mü onu bacaklarımın arasına koymaya çalıştığımda paniğe kapılıp kollarımı bıraktı.Onun nesi vardı?

Nicholas, cidden, sen bir aptalsın.

Bakışlarını boynuma sabitlediğinde ona baktım.

ne oluyor?

Tüm midesi kanla doluydu. Zaten iyileşmek üzere olan yara açılmıştı.

Kalktım ve odadan çıktım. Noah beni takip etti ama banyoya girip kilitledim.

"Bırak beni," dedi kapının diğer tarafından öfkeyle.

"Rüyanda bile olmaz, bayıldıktan sonra seni bir daha taşımayacağım" diye bağırdım bir havlu alıp ıslatıp yaranın üzerinden geçirirken. O kadar kötü değildi, sadece biraz açılmıştı ama kanıyordu, kahretsin.

- Nicholas!

gözlerimi devirdim. Duşa girsem iyi olacak, iğrençti. Kanı temizleyip kırmızı hiçbir şeyin onu etkilemeyeceğinden emin olduktan sonra içeri girmesine izin verdim.

Bakışları kızgındı, kızgındı ve bunun o kadar da önemli olmadığını görünce rahatlamıştı.

- Yatağa geri dönebilir misin?- dedi ikimiz de sessiz kaldıktan birkaç saniye sonra. Onu gözlerimle yemem, aptal olduğum için bana yumruk atmaya mı yoksa ağzımdan öpmeye mi karar verdiğinden emin değildim.

Uzandım ve bir elimi omuzlarına koydum, onu kendime çektim ve başının tepesini öperek kokusunu içime çektim.

Birlikte, biriken gerilimi üzerimden attıktan sonra biraz daha sakinleşerek onun yanında rahatlayabildiğim yatağa gittik.

Noah'ın nefesini göğsümde hissettim, onu kendime bastırdım ve sağ elimle sırtına daireler çizdim, karanlık bizi sadece pencereden giren şehrin ışıklarıyla bölerek sardı.

Yakında kız kardeşim olacaktı.

Ertesi sabah ressamlar bizi uyandırdı. Noah transa geçmiş gibiydi, bu yüzden kalkıp onları açma sırası bendeydi. Sekiz buçukta ofiste çalıştığım için yediden önce gelmelerini sağlamıştım. Onlara küçük odayı gösterdiğimde birkaç saat içinde bitireceklerine söz verdiler.

O adamlar benim dairemdeyken kız arkadaşımı uykuda bırakmak hoşuma gitmedi, bu yüzden boyacılar işlerini yapmaya başlarken onu uyandırmaya gittim.

"Noah, uyan," dedim omzuna vurarak.

Homurdandı ve tekrar uyumaya gitti. Komodinin üzerindeki saate bakarak giyinmeye başladım. Geç olmuştu, geç kalmak istemiyorsam hemen gitmem gerekiyordu.

"Noah" dedim sesimi yükselterek. Gözleri, onun uyanmadığını görünce neredeyse ona seslendikten sonra yorgun ve sinirli bir şekilde büyüdü.

- Tatil kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor musun? Beni bıraktı, çarşafların üzerinde yuvarlandı ve başını yastığımın altına bıraktı.

Kahretsin.

Bunun için zamanım yoktu.

Odadan çıkıp cep telefonumu aldım. Üçüncü çalışta Steve cevap verdi, her zamanki gibi uyanık ve tetikteydi.

- Bay Leister.

Gözlerimi devirdim, o adam formaliteleri atlattığı gün ben Roma Kralı olacaktım.

"Daireme gelip Noah için kapıyı açmanı istiyorum," dedim şifonyerin çekmecelerinden birinde anahtar arıyordum.

- Dairenizde sizin için ne var, efendim?

Onu buldum ve doğruca yatak odama gittim.

-Odamın kapısını açıyorsun, içeride uyuyor.

Ne yaptığının farkına varmasın diye dikkatlice kapattım. Tanrı korusun, öfkeden deliye dönecekti ama ressamlara gelip onu uyurken görmeleri ya da dahiyane bir şey bulmaları için dizginlerini bırakmayacaktı.

- Onu kilitleyecek misiniz, efendim?

Steve'in ses tonu açıkça onaylamazdı. Gözlerimi devirdim, tabii ki onu hapse atmıyordum, yani evet, ama uyuyordu ve Steve sadece 45 dakika alırdı.

buraya gelmek için dakikalar, Nuh'un beşinci rüyasında olacağı yere 45 dakika.

-Lütfen dediğimi yapın, anahtarı bildiğiniz yere bırakıyorum, sadece gelip boyacıların gitmesini beklemeniz yeterli, yapabilir misiniz? İşe gitmek zorundayım.

Hattın diğer ucundan bir iç çekiş duyuldu.

En kısa zamanda orada olacağım, Nicholas.

Adımı söylediğini duyunca gülümsedim. Düşünülebileceğinin aksine, Steve bana Nicholas dediğinde, onu gıdıkladığım içindi.

-Teşekkürler dostum ve... Noah'a söyleme.

Bununla birlikte, anahtarı Steve'in bulabileceği ve boyacıların bulamayacağı bir yere koydum, mutfak tezgahına iki yüz banknot bıraktım ve işçilerle vedalaştım.

Yine de, Noah'ı o odada yalnız bırakarak, içimde bir huzursuzluk sancısı çekerek oradan ayrıldım.

Tam zamanında ofise geldim. Ofisim koridorun sonundaydı ve bir kahve içmeye bile uğramadan doğruca oraya gittim. Bugün babam gelecekti, bana geç geldiğimi Allah göstermesin demişti, tek ihtiyacım olan şey buydu ve bir sonraki iş benim için tüm personele kahve servisi yapmaya başlamam olacaktı.

Ya onu ofisimde yeni stajyerle sakince konuşurken bulmayı beklemiyorsam?

Sandalyemde oturuyordu ve babamın az önce ona söylediği bir şeye kibarca gülümsüyordu. İçeri girdiğimde ikisi de bana döndü.

Odanın diğer tarafında pencerenin yanında kurulmuş ikinci bir masa gördüğümde şaşkınlığım öfkeye dönüştü... benim pencerem.

"Merhaba oğlum," dedi babam dostça bir gülümsemeyle. Tamam, bugün keyfim yerindeydi, ne yenilik.

- Bu ne? - dedim dönüşümlü olarak Sophia'yı ve köşedeki masayı işaret ederek.

Babam kaşlarını çattı ve davetsiz misafire döndü.

- Ona söylemedin mi? - diye sordu babam dönüşümlü olarak ikimize bakarak.

"Oğlunuz işini paylaşmaktan hoşlanmadığını açıkça belirtti Bay Leister.

Hayır, güzelim, hoşuma gitmedi. Babam bana baktı.

-Sophia, Senatör Aiken'in kızı Nicholas, kendisine bu işi teklif ettiğim için burada staj yapmaya karar verdi.

Senatörün kızına gözlerimi kıstım. Hiçbir fikrim yoktu, sanırım babam, tüm bu meselede ne yaptığımı anlamasa da, babasıyla iyi bir ilişki kurmakla ilgileniyordu.

-Uzun süredir pratik yapıyorsun, dereceni bitirmek üzeresin ve Sophia'ya ona yardım etmek istediğini, bu dünyaya uyum sağlamasına yardım etmek istediğini söyledim.

Kahretsin, kahretsin, hayır.

Sophia bana her şeyden çok düşmanca olduğunu bildiğim buruk bir gülümseme verdi. Harika, tiksinti karşılıklıydı.

Babam birkaç dakika bizi izledi, sanırım sessizliğimden rahatsız oldu ama bu konuda bir şey söylemeyecek kadar kibardı.

-Pekala, Sophia, umarım burada rahatsındır ve her neyse, telefon numaram zaten sende var ya da yoksa, Nick'e söyle yeter.

-Teşekkürler Bay Leister, bunu aklımda tutacağım ve bu fırsatı gerçekten takdir ediyorum, her zaman Leister Enterprises için çalışmak istemişimdir, şirketinizin açılmaya karar verdiği sektörlerin çok önemli olduğuna inanıyorum. İşi büyütmek ve başarılı olmak geliyor Yasaları iyi bilmek, her şeyden biraz fethetmek mümkün ve eminim ki oğlunuzun yardımıyla muhteşem bir şey başarabiliriz.

Ve topun üstünde, küçük konuşma yuvarlak olmasına rağmen.

Babam ona onaylayarak baktı, sonra uzaklaştı, ama önce bana uyaran bir bakış attı.

Ona sabit bir şekilde bakarak, "Bir politikacının kızı olduğunu söyleyebilirsin," dedim. - Sandalyemde oturuyor, şimdi hareket edebilirsiniz.

Sophia gülümsedi ve dikkatlice ayağa kalktı. Gözüm yönetici kıyafetine kaydı. İnci grisi kalem etek ve bozulmamış beyaz gömlek; Evet efendim, önümde koca bir baba kızı vardı.

"Görünüşüme aldanma Nicholas, buraya kalmaya geldim."

Kaşlarımı çattım ama yorumunu görmezden gelmeye karar verdim. Koltuğuma oturdum, postamı açtım ve işe gittim.

İki saat sonra ve Bayan Stiff ile iki kelime konuşmadan telefonum titremeye başladı.

Bir mesajı vardı, Noah'tan bir mesaj.

Beni bir daha hapse atarsan anatominin çok değerli kısımlarını keseceğim Nicholas Leister, seninki deliliğin eşiğinde, kendine baktır.

Yüzüme aptal bir sırıtış yayıldı.

Senin için çıldırıyorum bebeğim Umarım ressamları uzak tutmuşumdur. Hala dairede misin? oda nasıl oldu

Kaldığın ve beklediğin için teşekkürler, seni seviyorum çiller. Mesajının gelmesi uzun sürmedi.

Oda mükemmel olmuş, umarım boya kokusu yarına kadar kaybolmuştur. Çok güzel ressamlar, işte buradalar,

Benimle, alarak A bira Vesohbet hakkında
önemsiz şeyler, Buna bayılırdın
O?

Telefonu aldım ve bir saniyeden daha kısa bir süre içinde çevirdim.
- Bay Leister.
-Saçmalamayı kes, Noah'la mısın? Ressamlar bununla ne halt ediyor?
Steve cevap veremeden, hattın diğer ucunda Noah'ın sesini duydum.
-Telefonu ver Steve... Nicholas?

"Aynı," dedim kısaca.
Ofisimin karşısında, Sophia kaşlarını kaldırarak bana baktı.
- Bir takipçi gibi davranmayı bırakabilir misin?
Bu beni kahkahalara boğdu. beni takip mi
ediyorsun?
-Ben senin erkek arkadaşınım, izinliyim, şimdi söyle, ressamlar gitti mi?
Noah homurdandı. Neredeyse gözlerini devirdiğini görebiliyordum.

-Sen delisin, ciddiyim, ya bana bir şey olsaydı? Ya gitmişlerse ve kimse benim için kapıyı açmamışsa? Bir bitkiyi bile kıskanıyorsun diye beni hapse atamazsın!
Noah'ın bağırması Sophia'nın dikkatini çekti ve tek kelime etmeden bana baktı. Kalktım ve pencereye yürüdüm.
-Sakin ol, seni korumak için yaptım.

-Beni korumak? Ne hakkında? Geçinmek için oda boyayan yirmili yaşlarında iki adam mı? Olan şu ki, ciddi bir problemin var, kıskançlığın deliliğin sınırında ve bana hiçbir şey olmaz saplantın sonunda sadece benim için değil, ikimiz için de tehlikeli bir hal alacak.
"Abartıyorsun," diye mırıldandım.

-Burada abartılan sadece sensin, bu çok oldu, bir daha yapma, tamamen ciddiyim, haddini aştın anladın mı? Dışarıdan görse seni psikiyatriste gönderir.
Deli olduğumu mu söylüyorsun?

Sakince konuşuyordum ama ağzından çıkan her kelimeyle daha da ısındığımı hissediyordum.

-Kendinizi kontrol edin, üçüncü şahısları dahil etmeyi bırakın, bir daha yapmayın diyorum.

-Steve'e herkesten çok güveniyorum. Noah hattın

diğer ucunda sessiz kaldı.

"Kapatacağım." dedi basitçe ve onu dinlerken her şeyi batırdığımı biliyordum.

-Noah, hadi, uyuyorsun sandım ve haberin bile olmadı, sana güvenmediğim için yapmadım, güvenmediğim kişi onlar ya da herhangi bir insan. kesin ol Konu sana gelince, sınırlarım aşılıyor aşkım, ama sırf sana kesinlikle hiçbir şey olmasını istemediğim için.

Noah içini çekti ve tekrar konuşması biraz zaman aldı. Sırtımı cama yaslayarak, iyi olduğumuzu anlayana kadar beklerdim.

-Gerçekten, gerçekten bazen seninle nasıl başa çıkacağımı

bilmiyorum. Beni affettiğini anlayınca rahatladım.

-Ben de aynısını söylüyorum çiller.

Cevap vermesini beklemedim ve kapattım. Açıklanamayan bir nedenle, sözleri bende hassas bir noktaya dokunmuştu. Benimle nasıl başa çıkacağını bilmiyor muydun?

Bir bakışın şahsıma dikildiğini hissettim. Döndüm ve iğrenç kadına baktım.

- Senin kız arkadaşın var mı?

"Evet" diyerek masanın arkasındaki yerime döndüm ve gözlerimi bilgisayar ekranına diktim.

Senin hakkında söylediklerime uymuyor.

Ona benden bahsetmişlerdi, harika.

- Ve sana tam olarak ne söylediler?

Gözleri tırnaklarına kaydı ve umursamaz bir tavırla omuz silkti.

- Hareket eden her şeye kendini attığını.

Bunu ona kim söylemişti?

-O daha önceydi tatlım, şimdi sakıncası yoksa işine git.

Sophia'nın bana attığı bakış birkaç saniye fazla sürdü.

O teyzenin kafasından neler geçiyordu?

Bölüm 27

NUH

İyi ki Steve gelip yatak odasının kapısını benim için açana kadar sadece beş dakika uyanık kalmıştım.

Paniklemeye başlamıştım ve çığlıklarımı duyan ressamlar çoktan kapıyı kırmak için bir plan yapmışlardı. Tam o sırada Steve içeri girdi, tüm özürler ve sakin numarası, bana vermemesi gereken özürler, kıskanç ve takıntılı aptal erkek arkadaşım. Sanırım iş bana ve diğer erkeklere geldiğinde Nicholas akıl sağlığını kaybetmeye başlıyordu ve ben ondan hiç hoşlanmıyordum.

Ona pozisyonumu açıkça belirtmiştim ama onunla bir telefon tartışmasına girmek de istemiyordum ve konuşmamız sert bir şekilde sona ermiş olsa da bunu sadece beni korumak için yaptığını kısmen biliyordum.

Tüm bunları bir yana bırakırsak, iki gün içinde Maddie gelecekti ve odasının tamamlanması gerekiyordu. Onun gelişi, özellikle de fahişe annesiyle tanışmak zorunda kalmak beni tamamen tedirgin etmişti.

O gece kalamadım, annem beni evde istedi çünkü ona Maddie'nin Nick'le olduğu bazı günlerde kalmayı planladığımı söylemiştim. İlişkimizin daha da gerginleşmesini istemiyordum, bu yüzden o gün uslu bir kız gibi davranıp Madison'ın odasının dedikodudan arındırılmış olduğundan ve mobilyaların toplanıp yerlerine yerleştirilmesi için hazır olduğundan emin olduktan sonra eve gittim.

Anabell Grason'la konuşana kadar beni görmeyeceği için Nicholas her şeyi denetlemek zorunda kalacaktı.

Sonraki iki gün çabuk geçti, sanırım tam tersi olmasını, saatlerin mümkün olduğu kadar uzamasını isterken tam tersi oluyor, çünkü Maddie ve annesi sabah o kadar erken geldi ki ben bile yetişemedim. kafam onun etrafında. Gergindi, Nicholas da gergindi, elbette farklı nedenlerle; İşini iyi yapması çok önemliydi çünkü ablasına bir şey olursa o ziyaretler

geldikleri gibi gideceklerdi. Konu Maddie olduğunda Nick çok sevimliydi ve bana odayı beğenip beğenmediğimi, kız kardeşinin beğenip beğenmediğini, mobilyaları değiştirip değiştirmediğimi ve belki de yatağı yatağın altına koymanın daha iyi olup olmadığını soran bir sürü fotoğraf göndermişti. Köşede değil, pencerede, eğer çekmeceler yeterliyse ve uzaktan kumandalı treni onun kadar istiyorsa.

Hattın diğer ucundan alayla güldüm.

-Nick, buna bayılacak, üstelik kız kardeşinin ilgilendiği şey seni görmek, yeni odasını değil.

Bir sessizlik oldu.

-Çok gerginim çiller, ablamla hiç bir günden fazla vakit geçirmedim, ya birden evi özlediği için ağlamaya başlarsa? O bir cüce ve ben bir erkeğim, bazen bu tür şeylerle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

O an karşımda duran aynaya gülümsedim.

Onu bu kadar endişeli gördüğümde, her zaman kendinden o kadar emin, o kadar otoriter ve otoriter olduğunu gördüğümde hoşuma gitti ki, gardını indirip bana o kabuğun altında şefkatli ve kardeşçe bir şeyler olduğunu gösterdiğinde, ona sarılmak istedim. acımasızca

"Çoğu zaman yanında olmaya çalışacağım," diye yanıtladım yatağıma oturup tavandaki ahşap kirişlere bakarak.

- Gibi? Dört gün boyunca orada olacaksın, değil mi? diye sordu aniden, ses tonunu değiştirip ciddileşerek.

Dilimi ısırdım. Ve tam o sırada kapı çalındı.

- Biraz konuşabilir miyiz?- diye sordu annem odama girip sakince bana bakarak.

Başımı salladım, ilk kez annemin Nick'le bir konuşmayı böldüğü için şükrediyordum.

-Annem benimle konuşmak istiyor yarın konuşuruz tamam mı?

Pişman olmadan telefonu kapattım ve yatağımın yanında yerde açık duran valizlerimi alıp erkek arkadaşımla yaşayacağım. Beklemek daha iyiydi; Sadece iki hafta kalmıştı, kartlarımı düzgün oynamam gerekiyordu yoksa annemin beni evlatlıktan reddetmesini istiyordum.

Telefonu yanımda, şiltenin üzerinde bıraktım ve odamda dolaşmaya başlamasını izledim. Dikkati dağılmış görünüyordu ve ayrıca biraz

mahzun İkimiz de iyi durumda değildik. Son haftalarda birbirimizle neredeyse hiç konuşmamıştık ve ne yapmayı planladığımı öğrendiğinde işler daha da kötüye gidecekti.

- Valizleri bitirmek için uzun bir yolunuz mu var?

Annemin zemini test ettiğini biliyordum. Ayrılmadan önceki güne kadar hiçbir zaman tam olarak toplanmadım ve bunu ondan miras almıştım. İnsanların kıyafetlerini toplayıp bir bavulu kapatmak için neden haftalara ihtiyaç duyduğunu anlamadık, ama başımı salladım, biraz yeri hissetmeye çalıştım ve ona kalacağımı söylemek için yaklaşma girişiminden faydalandım. şimdi kız kardeşi onu ziyarete geldiği için Nick'le.

"Az kaldı anne..." demeye başladım ama sözümü kesti.

"Buradan çıkmak için can attığını biliyorum, Noah," dedi, gömleğimden birini alıp dalgın dalgın katlamaya başlayarak, "artık on sekiz yaşına geldiğine ve üniversiteye gideceğine göre biliyorum. , benimle bu kadar çok zaman geçirmek istemeyeceksin, burada evde...

Annem yatağa yanıma oturmak için gelmişti.

Gözlerinin dolmaya başladığını görünce derin bir nefes aldım.

Anne, ben...

-Hayır Noah, sana bir şey söyleyeyim, son birkaç günün zor olduğunu biliyorum, Avrupa'dan döndüğümüzden beri anlaşamadık, inan bana aşık olduğunu anlıyorum ve sen Tüm zamanını Nicholas'la geçirmek istiyorum... sadece bunu çok isterdim - dedi ikimizi de göstererek - bu hiç olmamıştı, seninle benim her zaman iyi bir ilişkimiz oldu, birbirimize her şeyi anlattık, ne zaman bile olsa Dan'le çıkıyordun-eski erkek arkadaşımın adını duyunca suratımı buruşturdum ama devam etmesine izin verdim-koşarak odama gelip gecenin nasıl geçtiğini ve sana ne gibi romantik şeyler söylediğini anlattın, yap. Hatırlarsın?

Nereye gitmek istediğini görerek yarı gülümseyerek başımı salladım.

-Artık gitmen gereken an yaklaşıyor, sana elimden gelenin en iyisini vermeye çalıştığımı söylemek istedim, gerçekten gelip bu evi evin olarak görmeni istedim, hep seni istedim. tüm bu fırsatlarla çevrelenmiş olarak burada yaşamak, hatta

Sen küçükken, seni bu odada hayal edebileceğimden daha fazla oyuncak ve kitapla görmeyi hayal ederdim...

-Anne, buraya gelmeye karar verdiğinde çok çekilmez olduğumu biliyorum ama şimdi neden bunu yaptığını anlıyorum, bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin, tamam mı? Bana elinden gelenin en iyisini verdin ve beni Nicholas'la görmenin senin için zor olduğunu biliyorum ama onu seviyorum.

Annem bunu söylediğimi duyunca gözlerini kapattı ve zorla gülümsedi.

-Umarım bir gün muhteşem bir yazar olursun Noah, bunu başaracağını biliyorum ve bu yüzden hayatın sana sunduğu her fırsatı değerlendirmeni, okumanı, öğrenmeni ve üniversitenin tadını çıkarmanı istiyorum, çünkü hayatınızın en güzel yılları olacaklar.

Tamamen dürüst olamadığım ve ona Nick'i anlatamadığım için kendimi biraz suçlu hissetsem de gülümseyerek "Yapacağım" diye fısıldadım. Ona sarıldım ve eli saçlarımı okşadı.

Birkaç saniye sonra ayağa kalktı.

- Bu kadar duygusal olmayı bırakalım! - dedi gülerek ve ben de onu taklit ettim - Pizza sipariş edeceğim, olur mu?

"Elbette," diye yanıtladım, o da var olmayan birkaç kırışıklığı ütüleyerek ellerini elbisesinin üzerinde gezdirdi ve ardından kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Kendimi yatağa atıp derin bir iç çektim. Yarın

oldukça ilginç bir gün olacaktı.

Ertesi sabah erkenden uyandım. Çok gergindim ve ne yapacağım hakkında fazla düşünmemeye çalışarak kahvaltı yapmak için aşağı indim. Maddie birkaç saat içinde gelecekti ve annesinin geri adım atma şansı yoktu; Ona Nicholas hakkında da pek çok şey söylemek zorunda değildim ve her zaman yalan söyledim. Kendime binlerce kez bunu onun için yaptığımı, affedilemez bir şey yapmadığımı söyledim ama bir parçam, çok gizli ve derin bir parçam Anabell'le tanışmak ve onu terk etmeye iten şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Onun oğlu.

Kahvaltıda zar zor bir şey yedim, yarım bıraktığım basit bir tost ve sütlü bir kahve. Nick, annesiyle tanıştığım sırada kendisinin de Maddie ile buluşacağını bana bildirmişti, bu yüzden Nicholas'ın nerede olduğumu merak etmesi için buradan zamanım oldu.

almıştım Maddie'yi yemeğe götürerek dikkati dağılırdı ve ben de bu mutlu gizli toplantıyı bir an önce bitirebilirdim.

Hilton'daki restoranın görgü kurallarına uygun olduğunu ve Nick'in annesinin bunu nasıl harcadığını da biliyordu.

O, dünya çapında kaç tane tekneleri, atları ve malikaneleri olduğuyla övünmeyi seven multimilyonerlerin pek çok gösterişli ve itici kadınından biriydi. Aynı nedenle ve sadece dikkat çekmemek amacıyla, açık mavi renkli, yüksek ve kloş bir etek ve bir süredir orada olan sarı Chanel crop top seçtim. Jenna bana çok güzel ve çok pahalı beyaz Miu Miu sandaletler vermişti, söylenmeli ama kıyafetle mükemmeldiler.

Sanırım bu, bir markayı tepeden tırnağa giymeye karar verdiğim birkaç andan biriydi, ancak o kadın tarafından korkutulmak istemedim ve herkesin bildiği gibi, iyi giyimli bir kadın güçlü bir kadındır.

aynaya baktım Evet, ilahiydim, gençtim ve ilahiydim ve o kadın beni manipüle edemeyecekti. Uzun saçlarımı yüksek bir atkuyruğu yaptım ve odadan çıktım.

Neyse ki annem bir süre önce mahalle arkadaşlarından biriyle alışverişe gitmişti, çünkü beni böyle giyinik görseydi, cevaplamak istemediğim sorularla beni taciz ederdi. Arabama bindim ve Hilton'un adresini GPS'e girdim. Belli ki Anabell, havaalanının hemen yanında olduğu için orada kalmak istemişti ve sanırım gereğinden fazla kalmayı planlamıyordu.

Hilton'a vardığımda şık giyimli bir adam üstü açık arabamın yanına geldi. Arabadan indim ve onu çizmemek için dua ederek anahtarlarımı ona verdim. Sandaletlerim karo zeminde tıkırdadı ve beni otelin döner kapısına götürecek olan basamakları çıktım. İçeride yumuşak bej ve açık kahverengi kilimler üzerine uygun şekilde yayılmış küçük koltuklarla çok şık bir resepsiyon buldum. Odanın sonunda tıpkı benim evimde olduğu gibi ikiye ayrılan devasa merdivenler vardı. Nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden iki genç ve iyi giyimli kızın bana kibarca gülümsediği resepsiyona gittim.

-Size nasıl yardımcı olabilirim hanımefendi?-biri bana söyledi ve kıyafetlerime nasıl hayranlıkla baktıklarını gördüm. Sanırım kendi yaşında olması gereken bir kızın neden bir masanın karşısında olduğunu ve sahip olduğum her şeye sahip olduğunu merak ediyordu. Bazen o tarz bir insan olmadığıma, giyim markalarını ve parayı umursayan bir insan olmadığıma seviniyordum. Bunların hiçbirini asla istememişti, hatta hiç istememişti, doğası gereği basitti ve giydiği her şeyi o kıza bir an bile tereddüt etmeden verebilirdi.

-Anabell Grason ile öğle yemeği ayarladım... Bana bir not falan bıraktı mı bilmiyorum...-Kuşkulu bir şekilde söyledim. Kız bilgisayarına baktı ve gülümseyerek başını salladı.

-Bayan Grason sizi Andiamo'da bekliyor, o koridordan devam ederseniz sağda onun kapılarını bulacaksınız, umarım öğle yemeğinin tadını çıkarırsınız.

Minnetle gülümsedim.

Sendelememeye çalışarak yürüdüm ve tam resepsiyonistlerin bana söylediği yere geldiğimde Anabell'i daha önce görememiştim, telefonuma bir mesaj geldi. Girmeden önce açtım.

Nicholas'ın Maddie ile bir fotoğrafıydı, onlar McDonald's'taydı ve Maddie'nin iki lolipopu da kaçırdığını görünce gülümsedim.

Tanrım, Nicholas'ın zavallı kıza neler söylediğini düşünmek bile istemiyordu. Gülümsedim, birazdan buluşacağımı mesaj attım ve telefonumu kapattım.

Restorana girdiğimde endişeyle etrafa bakındım.

Andiamo rahat bir yerdi ve oldukça sade ama çok zarifti. Sütlü çay rengi sandalyeler, kare masalarda beyaz masa örtüleri, beyaz çatal bıçak takımı ve bordo peçeteler. Odayı süsleyen bazı bitkiler vardı ve taze makarna ve taze pesto kokusu duyularımı doldurdu. Elbette tüm bunları bir saniyeden kısa bir sürede gördüm çünkü Anabell benim geldiğimi görür görmez ayağa kalktı.

Derin bir nefes alıp onu karşılamaya gittim. Tahmin ettiğim gibi bej bir pantolon ve altında güzel, tüllü beyaz bir bluz içinde zarif bir şekilde giyinmişti. Birkaç santimetre daha uzun olmamı sağlayan kalp durduran topuklu ayakkabılar. Yanına gittiğimde bana gülümsedi ve

Erkek arkadaşının on yıl önce onu terk eden annesiyle öğle yemeğine çıktığın zamanki selamlama protokolünün ne olduğuyla ilgili garipleşmeden önce elimi uzattım.

"Merhaba Noah," dedi nazikçe.

"Bayan Grason," diye kibarca yanıtladım.

Bana da aynısını yapmamı işaret ederek oturdu.

"Bana Anabell de" dedi gözlerini benden ayırmadan.

Röntgenlerle beni inceliyordu, temiz çıktı. Ondan korkmuştum, bir marka giymiş olmam önemli değildi, üstünlüğü elinde tutanın ben olmam önemli değildi, o kadın çok güzel, soğuk ve büyüleyiciydi. Açık mavi gözleri, tıpkı oğlununkiler gibi benimkilere dikildi ve omurgamdan aşağı bir ürperti hissettim.

"Davetimi kabul etmene sevindim," dedi, kadehini kırmızıya boyanmış dudaklarına götürürken.

Peki burada işlev başladı. Derin nefes al.

"Davetten çok bir rüşvetti, ama neyse," dedim gülümseyerek, garson yanıma gelip ne içmek istediğimi sordu.

Kendi kendime gülümseyerek ve zengin hobileri için Nick'e teşekkür ederek, "Bir bardak Pinut Nuoir lütfen, çok soğuk," dedim.

Anabell başını salladı, sanırım cevabıma ve ayrıca davranış tarzımla gösterdiğim sakinlik ve güvenliğe şaşırmıştı. Yorulmayacaktı, hiçbir şekilde.

"İyi seçim," dedi tek kaşını kaldırarak. - Ne yiyeceğinizi de biliyor musunuz?

Gülümsedim ve menüyü açtım. Aman Tanrım, orada bir salata yirmi doların üzerindeydi, makarnadan bahsetmiyorum bile.

Garson yanımıza geldiğinde önce bana baktı.

"Makarna bolognese alayım lütfen." Telaffuzumu Fransızca olarak göstermeye bayılıyordum, ama Anabell'in bu tür bir akademik düzeye alışık olduğunu tahmin ediyorum. Eğer doğru hatırlıyorsa, kızı neredeyse İngilizce kadar iyi konuşuyordu.

-Mevsimlik marullu caprese salatam var ve lütfen mozzarella peynirinin taze olduğundan emin olun.

Kahretsin, bir salata ısmarlamalıydım, orada her şeyi batırdım...

Ama ben ne söylüyorum? Bir komşunun diğer oğulları gibi muhtemelen Alberton'dan aldıkları bir parça marulu yemek için en iyi makarna yemeklerinden birini kaçıracak mıydım? Hayır, öyle bir şey yok.

Anabell bakışlarını neredeyse boş olan odadan uzaklaştırdı ve sonra tekrar bana baktı.

-Sen çok güzel bir kızsın Noah, eminim biliyorsundur, olmasaydın oğlum seni fark etmezdi tabii.

Kibarca gülümsemeye zorladım, yorumu beni rahatsız etmişti, sanki Nick'le ilişkim sadece yüzeysel ve boş bir şeymiş gibi, o kadın için ilişkiler kesinlikle buna dayanıyordu... otuz yaşında görünmek için yatırdığı tüm para gitti. açıkça gösterdi.

"Eminim bir sürü ıvır zıvır hakkında saatlerce konuşabiliriz Bayan Grason... Üzgünüm Anabell ama burada olmamızın bir nedeni var. iş için aşağı." -Zor zamanlar geçirmeme rağmen olabildiğince kibar olmaya çalışarak söyledim. Şüphelerim yersiz değildi, o kadından hoşlanmıyordum, ondan hoşlanmıyordum ve hiçbir zaman da hoşlanmayacaktım.

-Nicholas hakkında bilgi almak istedim ve işte buradayım, sor bana.

Anabell'in gülümsemesi yüzünde gerginleşti, sonra ne söyleyeceği arasında tartışıyor gibiydi: ne düşündüğü ya da kendini böyle bir durumda bulduğunda kesinlikle kullandığı iyi ve iyi çalışılmış bir peynir.

"Oğlumla ilişkimi düzeltmek istiyorum ve sen bana yardım edeceksin," diye patladı, benim sorduğum gibi konuya girdi.

"Üzgünüm ama asla sahip olmadığın bir şeyi geri alamazsın, onu terk ettin" diye cevap verdim ve ona nefretle baktığımı biliyordum, birileri birini incittiğinde her zaman hissedeceğim aynı nefretle. sevdim, saklayamadım.

Tam o sırada yemeklerimiz geldi. Domates ve kıyma kokusu kadar, salata sosu ve taze marul kokusu da duyularımı doldurdu. İkisi de yemeye başlamak için harekete geçmedi.

- Kaç yaşındasın Noah? diye sordu, peçeteyi alıp dalgın dalgın kucağına koyarken.

-On sekiz.

"On sekiz," diye tekrarladı, kelimenin tadını çıkararak, onun gibi birine değil de altı yaşındaki bir kıza yakışacak meleksi bir şekilde gülümseyerek, "kırk dört yaşındayım.. . Senden çok daha uzun süredir bu dünyadayım, senden çok daha fazla şey yaşadım, durumlarla yüzleşmek zorunda kaldım... kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim, bu yüzden senin zaten yaptığın gibi beni yargılamadan önce, dur ve sadece bir çocuk olduğunu düşün ve kesinlikle başına gelen en kötü şey seni evinden alıp California'daki bir malikaneye taşımalarıydı...

"Hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedim buz gibi bir sesle.

Aklıma ölmüş babamın görüntüsü geldi ve göğsümde bir sızı hissettim.

"Sana bir şey söyleyeceğim Noah," dedi bardağına bakarak, içindeki şarabı dairesel ve ince hareketlerle hareket ettirerek, tüm zarafetiyle. - Burada beni gördüğünüz yerde, bir zamanlar hiçbir şeyim yoktu... ne evim, ne kıyafetim, ne yiyeceğim ne de param.

Bunu beklemiyordum ve şaşkınlığımı gizlemek için bakışlarımı makarna tabağıma indirdim ve zarif bir gümüş kaşık yardımıyla fettuccini'yi kıvırmaya başladım. Nicholas'ın annesi hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam etti.

-Sana yalan söylemeyeceğim, en iyilerle çevrili olarak büyüdüm, paraya bile değer vermedim, dünyaya geldiğimden beri hayatımda olan bir şeydi. Her gün olduğu gibi bir gün okuldan eve geliyordum, neredeyse senin yaşlarındaydım, babamın trafik kazasında öldüğünü söylediler; Düşünün, bütün o fabrikaların sahibi, San Francisco'nun en gıpta edilen zengini Richard O'Neil öldü... O gün hayatım sona erecek sandım... - diye fısıldadı. Şimdi bakışlarını ona dikmişti, gözleri çok uzak bir geçmişi, belki de yıllardır gömülü kalmış bir geçmişi görüyor gibiydi - Ama o gün sadece babamı değil, sahip olduğum her şeyi de kaybetmiştim. Annemin haberi bile yoktu, babamın binlerce borcu vardı, o kadar çoktu ki bir ömür bile onları ödemeye yetmezdi.

Gözlerimi onun delici bakışlarına sabitleyerek onu izledim.

"İntihar etmişti," dedi sonra, "çok korkak, içine düştüğü çukurdan nasıl çıkacağını bilmediği için intihar etti."

Bütün mülkü benim adımaydı, bütün arazileri, bütün borçları...

Leister ailesi bize yardım etmek için gelene kadar annem ve ben resmen sokaklarda kalmıştık.

O kadının elindekileri dikkatle dinledim, nereye gitmek istediğini anlamaya çalıştım.

-William'ın babası Andrew Leister, babamın çocukluğundan beri arkadaşıydı, küçüklüğümüzden beri anne babamız Will'le benim evleneceğimiz konusunda şakalaşırdı ki bu onu hiçbir zaman pek eğlendirmezdi; Nicholas babasından çok farklı olduğunu düşünüyor ama hiç de değil, ikisi de aynıydı, ikisi de yılmaz, özgür ruhlardı, dedi annem onları uzaktan izlediğimizde; Anlayacağın gibi kimse kiminle evleneceğinin söylenmesinden hoşlanmaz ama ben ona aşıktım, onu sonsuza kadar sevdim, onu sevdim...

- Seni evlenmeye zorladılar mı? - O zaman sordum, özellikle de Anabell düşünceleriyle dikkati dağılmış, sessiz kaldığı için.

-Zorlamak çok çirkin bir kelime, sonunda William aklı başına geldi; arkadaşlarının yarısı bana aşıktı, o bir güzeldi ve meteliksiz olmasına rağmen güzel bir yüz her zaman bin kapıyı açar.

Sessizce onu izledim ve devam etmesini bekledim.

-Evet, evlendik, yaklaşık bir yıldır çıkıyorduk; Will'in ailesi babamın tüm borçlarını devraldı ve ikimizi de içeri aldılar. William oldukça soğuk, mesafeli bir adamdı ama bir koca olarak görevini yaptı, bana nazik davrandı, bana hediyeler aldı ve Nicholas doğduğunda ikimiz de çok heyecanlandık.

Bu hikayenin iyi bitmeyeceğini biliyordum, her şeyin ters gittiği kısma gelmek için iyi şeyleri bıraktığımı biliyordum; Nick'in ebeveynlerinin birbirlerinden nefret ettiklerini çok iyi biliyordum, öyle ki komşular kavgalarının bağırışları yüzünden polisi aramışlardı. Nicholas annesinden bahsettiği birkaç seferden birinde bana bundan bahsetmişti. Boşanmalar zordu, özellikle işin içinde çocuklar olunca, ama söz konusu para olduğunda ve William'ın sahip olduğunu bildiğim kadar çok para söz konusu olduğunda, işler daha da karmaşık bir hal alıyor.

Anabell, beni şaşırtarak çantasından bir sigara çıkardı, sonsuz bir incelikle yaktı ve dudaklarına götürdü. Bu hareketin bana Nicholas'ı hatırlattığını hatırlamadan edemedim ve geçen gün beni ağzıma sigara götürürken gördüğü tepkisine şimdi yeni bir anlam kazandırıyordu.

-Yıllar geçti, Nicholas büyüdü, yaşlandı ve babası daha da bağımsız hale geldi. Artık zar zor çıkıyorduk, gezileri haftalarca, hatta aylarca sürdü...

Böylece şüphelenmeye başladım.

Yemek yemeyi bırakalı epey zaman olmuştu. Bu kadının bana boşanma sebebini söylemesi en son beklediğim şeydi, Nicholas'ı, oğlunu bilmek istediğini düşündüm ama ağzından çıkan her kelimeyle anladım ki bu akşam tamamen farklı son

-Bir dedektif tutmaya karar verdim- gelişigüzel bir şekilde ağzından kaçırdı-O zamanlar kendilerine arkadaşım diyenlerin çoğu benimle aynı durumu yaşıyordu, fark şu ki ben onlar gibi değildim... Biliyor musun ne Ben keşfettim?

Fotoğrafları görebilmem için bana bir zarf içinde getirildiğinde ne gösteriyordu biliyor musunuz?

Ona cevap vermedim, sadece ona baktım.

-Kocam rastgele biriyle yatıyordu... ve o rastgelenin senin annen olduğu ortaya çıktı.

O bu sözleri ağzından kaçırırken, bardağımı bir gümbürtüyle masaya koydum.

Az önce ne demişti?

Gözlerim onun bakışlarını aradı ve onlarda sonsuz bir nefret gördü, açıkça bana da yöneltilmiş bir nefret.

-Annem ve William bir-

-Kayık mı? -Gülerek sözümü kesti- Gerçekten bir hiçmiş gibi bir seyahatte tanışıp açık denizde evlendiklerine inanacak kadar saf mısın?

Bana söylediklerine inanamayarak başımı salladım.

-Gerçekten William Leister kadar önemli bir adamın bir yabancıyla çeyreklik bir gemi yolculuğunda evleneceğini düşündün mü?

Sanki herhangi bir gençmiş gibi?

Annem bana yalan söylemezdi. İfade edebildiğim tüm kararlılıkla söyledim.

Anabell güldü ve yemin ederim onu incitmek istedim... çok fazla hasar.

"Eh, o... sana da yalan söyledi, tıpkı onların bana yıllarca yalan söylediği gibi," dedi ve gözlerindeki kırgınlığı gördüm. O öğle yemeği Nicholas hakkında konuşmak için değildi, ama beni incitmek için, o kadın kafama bir sürü yalan sokmak istedi... ne için? hangi sona?

"Seni oğlumla istemiyorum," dedi sonunda. Sanki dünyanın en mantıklı şeyiymiş gibi - Evliliğimi mahveden kadının kızısın, şimdi pişman olduğum şeyleri yapmak zorunda kalmamın sebebi, oğlumu babasına bırakmak zorunda kalmamın sebebi ve benimle alamaz.

Bu çok saçmaydı.

- Söylediğin herhangi bir şeye inanacağımı sanıyorsan delisin. -Beni dökmekle tehdit eden titremeyi kontrol etmeye çalışıyorum dedim-Bana söylediğin hiçbir şey onu terk etmeni haklı çıkarmaz ve söylediğin hiçbir şey doğru değil.

Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi.

-Nicholas, babasının bana yaptığı her şeyi öğrendiğinde... annen ikimizin birlikte neler yaptığını öğrendiğinde...

yaşadığını sandığın tüm bu fantezi, cennetten düşen tüm bu zenginlikler bir hiç olacak ve her şey benim bir telefon konuşmama bağlı, bir dahaki sefere beni yargılamaya karar verdiğinde bunu aklında tut. İstediğin marka paçavraları giyebilirsin ama annen her zaman kocamın can sıkıntısından becerdiği ucuz fahişe olacak.

O kadına daha iyi bir açıdan bakmak için görüş açım değişmeyene kadar ayağa kalktığımı fark etmemiştim.

"Benimle bir daha görüşme" dedim duygularımı kontrol etmeye çalışarak, çünkü bunların hiçbiri doğru olamazdı...

annem ve William? Ne zamandan beri?

O da ayağa kalktı ve yemin ederim ki bakışlarında yanan alevleri, parıldayan gözlerinde ateş ve buz görmekten korktum.

kaçmak istedim

- Bilmediğin o kadar çok şey var ki aptal kız, hayatına hükmeden o kadar çok yalan var ki; oğlum sonunda aklını başına toplayacak ve geldiğinde, onu terk ettiğim için beni affedecek ve sen, tıpkı sürtük annen gibi, hiç çıkmaman gereken o deliğe döneceksin.

Küreği ona verdim ve son sözlerindeki imalı tehdidi düşünmeden restorandan ayrıldım.

Otelin resepsiyonunu geçtim ve dışarı çıktım.

O kadınla tanıştığım için aptaldım, aptaldım. Nicholas beni uyarmıştı, bana onun hakkında, onun ne kadar zalim olduğundan bahsetmişti ve ben, bir aptal gibi, onun beni kandırmasına izin vermiştim ve üstelik o bana bütün o yalanları söylemişti çünkü öyleydiler, hepsi öyleydi. yalanlar ve onlara tek bir kuruş harcamayacaktım.

Benim için o toplantı hiç olmamıştı.

Bölüm 28

NİCK

Noah'ın cep telefonu kapalıydı. Bütün öğleden sonra böyleydim ve sinirlenmeye başlamıştım… aslında endişelendim ama endişemi, duruma iyi bir şey getiremeyeceğini bildiğim seviyelere çıkarmamaya çalıştım. Kız kardeşim yanımdaydı, Anne söz verdiği gibi onu bana getirmişti ve dört günlüğüne sadece bana ait olduğu için mutluydum. Cücemle geçirdiğimiz bu günleri hiçbir şekilde mahvetmesine izin vermeyecektim ve Noah... Onun pilinin bittiğini düşünmeyi tercih ederdim.

- NICK! diye bağırdı Maddie, o özel sesiyle dikkatimi çekerek. ona döndüm; Santa Monica'daydık, limandaydık. Maddie'ye her zaman oradan, kumsaldan, ilgi çekici yerlerden, çocukların geldiklerinde dönme dolaba binip denizi nasıl göreceklerinden bahsetmişti.

tepedeydiler... O anda küçük kız kardeşim, normal bir çocuğun aksine, oradaki akvaryumda yumuşakçaların ve deniz böceklerinin sergilendiği birçok havuzdan birinin camına kafasını yapıştırmıştı.

ona yaklaştım

-Deli, onlara dokunursan cımbızla seni yaralayabilirler-Onu uyarmaya çalıştım. Mağazanın o böceklerden bazılarını sattıkları bölümündeydik. Maddie'yi belinden tuttum ve oradan çıkardım, artık o böceklerin arasında olmak istemiyordum, ayrıca dışarısı çoktan kararmıştı ve güvensizdi. Kızın ne zaman akşam yemeği yiyip uyuması gerektiğini merak etmeye başladım.

Dışarıda, denizden gelen akıntı bizi dümdüz vurdu. Madison, bu arada saatlerdir beyaz olmaktan çıkan beyaz bir şort ve kısa kollu bir tişört giymişti.

- Üşüdün mü cüce?" Ceketimi çıkarıp giymeden önce ona sordum.

Dolgun dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi.

- Burada olduğum için mutlu musun? - o zaman bana sordu ve masum gözlerinde cevabımın onun için olması gerekenden daha önemli olduğunu gördüm.

Fermuarını kapatırken gülümsedim. Bez neredeyse yere değdiği için küçük bir hayalete benziyordu, ama hastalanmaktansa böylesi daha iyiydi.

- Burada olmaktan mutlu musun Kollarını sıvarken sordum.

"Elbette," dedi heyecanla, "sen benim en sevdiğim kardeşimsin, söylemiş miydim?"

Bir kahkaha attım. Sanki daha çok erkek kardeşi varmış gibi.

-Hayır, bana söylemedin ama aynı zamanda en sevdiğim kız kardeşimsin, çok mükemmelsin, değil mi?

Bana verdiği gülümseme, kelimenin tam anlamıyla kalbime dokundu.

Kız kardeşim benim zayıf noktamdı, ona bayılırdım, o saf ve katı bir masumiyetti, dünyadaki iyi olan her şeyin temsilcisiydi...

Kesinlikle abartıyordum, ama doğruydu, benim küçük kişisel gururumdu, onun kardeşi olmaktan gurur duyuyordum, yine de annemin onun yaratılışıyla hiçbir ilgisi olmamasını isterdim elbette.

Tutmam için kollarını uzattı, ben de kafama koydum. Yaptığımda çevremde pek çok çocuk kıskançlıkla ona baktı ve bazı ebeveynler küçük cüceleri için aynısını yapmak zorunda kaldığıma dik dik baktıklarında gülümsememe engel oldum.

- Dönme dolaba binelim mi? - diye sordum ve coşkulu yanıtı yine kulak zarımı deldi.

Liman, aileleriyle birlikte insanlarla dolup taşıyordu ve uzaktan gelen dalgaların gürültüsü sizi oradan ayrılmamaya ve kalmaya teşvik ediyordu. Kendimdeki en kötüyü ortaya çıkarmayı başaran, kötü dertler veya endişeler olmadan, normal ve sağlıklı, bu tür faaliyetlerden zevk aldığım birkaç kez oldu. Gün batımı hala güzeldi ve tam diğer cehennem sarışınımla temasa geçmek için telefonu çıkaracağım sırada bunu hissettim.

Birkaç saniye sonra bakışlarım onu insanların arasında gördü ve o da benimkini gördü.

Yüzünde kulaktan kulağa bir sırıtış belirdi ve yüzümün de aynısını göstermesi gerektiğini biliyordum.

- "Hey, Maddie!" diye bağırdı Noah, her zamanki gibi gözleri kamaşarak ve kız kardeşimin dikkatini çekerek.

Onu yere indirdim ve kaçması bir saniye bile sürmedi.

- Noah! diye heyecanla bağırdı ve ona doğru koşmasını seyrederek güldüm.

Noah ona yetişip tatlı bir kucaklamayla onu yerden kaldırdığında içimdeki neşe daha da arttı.

Maddie için Noah'a alışmak beklediğinden daha kolay olmuştu, Noah sevgili olmadığından değil, Noah'tı ama Maddie çok kolay bir insan değildi, söylenmeli. Ona bayılırdım çünkü o benim kız kardeşimdi ama aynı zamanda biraz çekilmez ve kaba olabiliyordu, kimseyle anlaşmazdı, kişisel alanının işgal edilmesini sevmezdi, öyle olmasa olmaz. Yeterince kendinden emin ve ayrıca dürüst olmak gerekirse biraz şımarıktı, ailesi kesinlikle her şeyi satın almış altı yaşındaki herhangi bir kız kadar iyiydi. Onu çağırmaktan hoşlandığım şekliyle o benim karanlığın prensesimdi.

Ama Noah ona hayrandı ve Maddie de ona hayrandı, bu yüzden sorun yoktu.

Yanlarına vardığımda, Noah bana biraz garip gelen bir bakış attı, sanki beni gördüğüne rahatlamış falan gibiydi. Ona gülümsedim ve onu yanıma çektim, Maddie aramızdaydı.

- Noah, hadi dönme dolaba binelim, hadi üçümüz binelim! -Maddie aşağı çekti, onu serbest bırakmak için küçük bacaklarını hareket ettirdi ve eğlence alanına doğru koştu. Gözlerimi ondan ayırmadan, ablamı takip ederken, kolumu Noah'ın omuzlarına doladım ve başının tepesini öptüm.

- iyi misin?" diye sordum ona.

"Tabii, bu arada kardeşin çok güzel," dedi konuyu değiştirerek.

- İki palet olmadan mı? -Eğlenerek dedim- Ona bulaşmamak için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım çiller.

Noah güldü ama yorum yapmadı.

Onda bir terslik vardı ama şimdilik kaymasına izin verdim.

Maddie ile dönme dolapta buluştuk ve üçümüz için geçiş ücretini ben ödedim.

Kız kardeşim durmadan konuşmaya başladı, bebek konuşmasında ona yaptığımız her şeyi, uçakta uçmanın nasıl bir şey olduğunu ve burada olmaktan ne kadar mutlu olduğunu anlatmaya başladı. Noah, küçük kız tarafından eğlenerek ve başını bana her çevirdiğinde bana gülümseyerek sohbeti takip etti.

- "Bak, Nick!" dedi Mad koltuğun kenarına tüneyerek.

Gerçek şu ki, bu dedikoduyu daha önce okuduğumu sanmıyorum ve okuduysam da hatırlamadım. Bunun buraya özgü bir şey olduğunu biliyorum ve kesinlikle bu nedenle hiç gelmedi.

Turistik yerlerden, kameralı çok insandan nefret ederdim.

Gerçek şu ki gece güzeldi, biraz soğuktu, biraz serindi ve gökyüzünde tek bir bulut yoktu, bu yüzden gün batımı bizim yüksekliğimizden, denizin üzerinden çok güzel görünüyordu. Noah hiçbir şey söylemeden bana sarıldı ve gün batımına bakarak kucağıma çıktı. Onu kollarımla çevreledim ve yanımda tuttum, önümde kaç tane gün batımı olursa olsun Noah'a bakmak dünyanın en güzel şeyiydi. Bakışlarımı fark ederek gözlerini benimkilere indirdi ve sadece kendisinin bildiği gibi bana gülümsedi.

"Seni seviyorum" diye fısıldadı bana kısık bir sesle. Onu kendime yaklaştırdım ve dudaklarından öptüm, hızlı, tatlı bir öpücük, aşk öpücüğü.

Maddie sonunda arabada uyudu. Beni şaşırtmadı, çok erken kalkmıştı ve bugün onun için haberlerle dolu bir gün olmuştu. Arabamın bagajında her zaman taşıdığım koltuğa otururken, sonunda sessizliğin tadını çıkarabildim. Dışarısı çoktan karanlıktı ve Noah yanımda sessiz bir şekilde otoyoldan geçerken, bu sabah Lion'la yaptığım konuşmayı hatırlamadan edemedim.

Bana kardeşi Luca'nın Pazar günü hapisten çıkacağını, dört yıldır hapiste olduğunu, esrar satarken yakalandıklarını ve kimsenin, babamın bile hapse atılmasını engelleyemediğini söylemişti. Dürüst olmak gerekirse, Luca'nın dışarı çıkmasını sevmedim, Lion için mutlu olmadığımdan değil, sonuçta arkadaşım yalnızdı ve geriye kalan tek ailesi ağabeyiydi, ama nasıl çıkacağını biliyordum. Arkadaşımın kardeşi olmak ve Lion'un şu anda hayatında eski bir mahkum olmasını isteyip istemediğinden emin değildim.

Lion, bu Pazartesi yarışlarda koşmak istediğini söylemek için beni aramıştı. Bunu düşünürken bakışlarım istemsizce Noah'a kaydı. Oraya geri döneceğini öğrenirse... bunu hayal bile etmek istemezdi. Aylardır, özellikle Noah'ın kaçırılmasından bu yana çetemden ve sokaktaki sorunlardan uzaklaştığım doğruydu, ilişkilerimin hayatımı etkilemesini ve hatta başkalarının hayatını tehlikeye atmasını istemiyordum. ya da ailem ama Aslan hep vardı ve Aslan ne yazık ki o dünyada yaşadı ve ben onu dışarı çıkaramadım, o değişmek istemezken değil. Sevdiğinden değildi ama başka seçeneği yoktu ve bu yüzden her zaman yaptığımız gibi onunla gelmemi ve onun için koşmamı istemişti.

Sırf onun paraya ihtiyacı olduğunu bildiği ve ayrıca geçen yıl dışında hiçbir sorun yaşamadığı için kabul etmişti. Arabaları ve geceleri yarışmayı her zaman sevmiştim, çölün ortasında adrenalini, hızı, kazandıktan sonra zaferi hissetmek sevdiğim bir şeydi...

Noah öğrenirse beni öldürürdü ve tam da bu nedenle şüphelenmemesi için bir şeyler yapmam gerekiyordu, özellikle de Luca orada olacaksa. Kız arkadaşımın, arkadaşımın erkek kardeşinin yanında olmasını istemiyordum, mümkün değil, özellikle de okuldan yeni mezun olmuştum.

hapishane. Lion bana Jenna'nın hiçbir şey bilmediğini ve gitmeyeceğini söylemişti, bu yüzden hızlı bir şey olacaktı, giderdik, koşardık, kazanırdık ve eve dönerdik, sorun değil.

Noah'ı herhangi bir şeyden şüphelenmekten alıkoymak için düşünebildiğim tek şey, Pazartesi günü onunla buluşmaktı. Onunla akşam yemeği için şehrin diğer ucundaki bir restoranda, yarışlardan olabildiğince uzakta buluş ve iyi... onu ayağa kaldır. Restorana gelmemesi için güzel bir bahane uyduracaktım ama en azından benden olabildiğince uzakta olduğunu bilecektim; Şehirde güzel bir yerde güvenli. Öfkesi çok büyük olacaktı ama döndüğünde bunu telafi edecekti.

Planımdan memnun kalarak arabayı park ettim, indim ve Noah için kapıyı açmaya gittim. Nesi vardı bilmiyorum ama iner inmez önünde durdum.

"Bana ne olduğunu anlat çiller" dedim yanağını okşayarak ve yüzünden düşen bir tutam saçı iterek. Artık ablam uyuduğu için ona odaklanabiliyordum ve ona daha yakından baktığımda ne kadar şık giyindiğini fark ettim.

Noah benim dışımda her yere bakıyordu.

"Yorgunum, sadece bu," dedi uzaklaşmaya çalışırken. Bedenimle yolunu kestim ve sağ elimle çenesini tutup bana bakmasını sağladım.

- Bu sefer ne yaptım Noah? - İskelede birbirimizi gördüğümüzden beri söylediği ve yaptığı her şeyi zihnimde analiz ederek sordum ona.

Yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi ve biraz sakinleştim.

"Hiçbir şey yapmadın aptal," dedi ve yüzümü ellerinin arasına alıp parmak uçlarımda yükselip beni dudaklarımdan öptüğünde sakince nefes aldım. Gitmeden önce elimi beline indirdim ve onu vücuduma bastırdım. O öpücüğü derinleştirmedi, ben de derinleştirdim. Dudaklarını yarı araladıktan sonra dilimi ağzına soktum ve zevkle tattım.

O da beni öptü ama dikkatinin dağıldığını fark ettim.

Geri çekildiğimde tekrar ona baktım.

"Benden bir şey saklıyorsun, ne olduğunu öğreneceğim," dedim yarı şaka bir şekilde ve onu serbest bıraktım.

Arabanın arka kapısını açtım ve o güzel küçük şeyi iğrenç bir doldurulmuş tavşanın yanında uyurken görünce aptal gibi sırıttım. Kemerini çözdüm ve onu kaldırdım. Getirdiği küçük valizi çıkardıktan sonra arabayı kilitledim ve Noah yanımda üçümüz daireme çıktık.

Onu uyandırmak istemedim ama sanırım banyo yapması ve ayrıca şekerinin nasıl olduğunu görmek için onu dürtmesi ve ona akşam yemeği vermesi gerekiyordu.

Onu uyandırmam uzun sürmedi çünkü daireye adımımı atar atmaz gözleri şaşkınlık ve merakla açıldı.

- Burada mı yaşıyorsun Nick?" dedi biraz uykulu bir şekilde "Evet bebeğim" dedim onu odasına götürerek.

Daha sonra düşündüğümün aksine kıyafetlerini çıkarmam biraz zaman aldı ve Noah akşam yemeği için bir şeyler hazırlarken ben de onu yıkadım ve pijamalarını giydim. Gerçek şu ki, onunla geçirdiğim tüm bu zamandan daha önce hiç olmadığı kadar keyif alıyordum ve Maddie benimle olmaktan mutlu ve memnun görünüyordu.

İblis kediyi gördüğüne verdiği tepki, hesaba katmadığı bir şeydi. Mavi gözleri o tüylü topa takılır takılmaz tüm yorgunluğu uçup gitti.

- "Kedi yavrusu, kedi yavrusu!" dedi yataktan fırlayıp ona doğru koşarak.

Kahretsin.

Arkasından dışarı çıktım ve onu N'yi köşeye sıkıştırırken buldum.

odanın köşesine karşı. Kedi pençelerini çekerken Noah onu endişeyle izledi.

"Lanet kedi" diye ağzımdan kaçırdım farkında olmadan.

Maddie'nin gözleri bana kaydı.

-Kötü bir söz söyledin. dedi, kız kardeşimin dikkatinin dağılmasından yararlanarak köşeden kayıp giden tüy yumağını bir an için unutarak.

- BEN? Onu kasten görmezden gelerek ve mutfak adasına oturarak dedim. Noah bana suçlayıcı bir bakış attı.

- Evet! Yaptın, yaptın! Bana on dolar vermelisin!

Çirkin sayıyı duyunca Noah'ın gözleri büyüdü.

"O kadar param yok cüce, kusura bakma" dedim ağzıma bir parça peynir alarak.

Madison somurtarak kollarını kavuşturdu.

"Anneme söyleyeceğim," dedi ve içimde bir şeyler kıpırdandı.

Kollarımı uzattım ve onu kaldırdım, çığlık attı ve onu bir ayağından baş aşağı salladığımda çirkin bir şekilde gülmeye başladı.

- Söyleyecek misin? Çünkü bütün gece böyle olabilirim,

diyorsun. Noah güldü ama bana uyarıcı bir bakışla baktı.

- Nuh! Nuh! Çığlık atmaya

başladı. Eğlenerek gülümsedim

ama indirmedim.

Noah omzuma bir tokat attı ve onu tutup bırakmam için beni kendine çekti.

"Bırak Nicholas Leister," dedi eğlendiğini gizleyerek.

Mad, Noah'yı taklit ederek, ama soyadımı güçlükle telaffuz ederek, "Evet, bırak Nicholas Lieester," dedi.

Yaptım ve Noah pişirmeye devam etmesi için yanına aldı. O sebzeleri keserken onu tezgahın üzerine oturttu ve küçük kız kardeşim diğer her şeyi unuttu. Koltuğa oturdum ve uzaktan sohbet etmelerini izledim. N sonunda kendini güvende hissederek kucağıma çıktı ve akşam yemeği yiyene kadar bekledim.

O hiç hoşuma gitmeyen balık dinazorları yemeyi bitirince onu onun için hazırladığım odaya götürdüm. O çoktan yatağa girip üzerini örttüğünde, yatakta yanına oturdum ve mavi gözleri teninin her bir gözeneğinden fışkıran o masumiyetle bana baktı.

"Burada olmayı seviyorum," dedi ve bana onu öpme isteği uyandıran bir şekilde gülümsedi, "ve bu ev benimkinden daha çirkin olsa da, onu daha çok seviyorum."

Güldüm ve başımı salladım. Bu kız büyüdüğünde küçük bir şeytan olacaktı... ve ben buna bayılıyordum.

"Uyuyalım prenses" dedim yanağına bir öpücük

kondurarak. Odasından çıkar çıkmaz uykuya daldı.

Dışarı çıkıp kapıyı kapattığımda Noah'ı odanın önünde duvara yaslanmış beni beklerken buldum.

Konuşmamız gerekiyordu ve ilk adımı atanın o olması hoşuma gitti.

- Benimle yıkanır mısın?- Bana sıcak bir gülümsemeyle sordu.

Gülümseyip elinden tuttum ve onu banyoya çektim. Sıcak suyu açtım ve küveti doldurmasına izin verdim. Döndüm ve yanına gittim.

-Bugün çok güzel görünüyorsun... o kıyafetlerin içinde çok zarifsin- dedim ona yaklaşarak ve saç bandını dikkatlice çekip ipek gibi boynuna bıraktım-Bütün sabah ne yaptın? Tabii beni görmezden gelmen dışında.

Gözlerini gömleğimin düğmelerine dikti ve titreyen parmaklarıyla birer birer çözmeye başladı. Ellerini tuttum, onu durdurdum ve bana söylemediği bir şey olduğunu anladığımda bir endişe sancısı hissettim.

-Annemle dışarı çıktım- dedi yüzünü kaldırıp gözlerimin içine bakarak- Pilim bitmişti bu yüzden aramalarınızı göremedim.

Başımı salladım ve yaptığı şeye devam etmesine izin verdim.

Gömleğimi çıkardığında öne doğru eğildi ve dudaklarını kalbimin hemen üzerinde hissettiğimde gözlerimi kapattım.

Noah'ın okşamaları hiçbir şeyle kıyaslanamazdı, o kadar inanılmaz bir duyguydu ki, kendimi o kadar iyi, kendimle barışık hissettiriyordu ki, bu benim kişisel ilacımdı, kişiye özel ve vicdanen beni harika bir şekilde delirtiyordu.

Gözlerimi açtım ve ellerini boynuma götürdüğünde tuttum. Küvette rahatlamış ve sıcacık olmasını istiyordum ve belki de bu şekilde onun nesi olduğunu öğrenebilirdim.

Onu gözlerimle sansürleyerek onu soymaya başladım. Giydiği bluzu ve tenini parlatan eteği çıkardım.

Sonra eğilip tek tek sandaletlerini çıkardım. İnanılmaz bir vücudu vardı, ne çok şehvetli ne de çok sıska, ona saatlerce hayran kalabilmem için yaratılmıştı.

İçimde bir şeylerin kıpırdanmasına neden olan bir gülümsemeyle sütyenini çıkardı ve iç çamaşırını çıkarıp doğrudan suya adım attı. Suyun kaynadığı konusunda onu uyarmak istedim ama yüzünü buruşturmadı, su omuzlarını kaplayana kadar daldı.

Kısa süre sonra onu takip ettim ve arkasına oturup kollarımı etrafına dolayabilmem için öne doğru eğildiğinde, dişlerimi sıktım ve anında cildimi yaktım.

-Siktir Noah-Vücudum alışana kadar birkaç saniye dayan dedim-canını yakmıyor mu?

"Bugün değil," dedi dalgın bir havayla, köpüğü parmaklarının arasına alıp onun eğlenmesini izlerken.

Yanağımı kulağına dayadım ve bir süre sessiz kaldık, uzun zaman sonra birlikte, rahat ve sakin olmanın verdiği hoş duygunun tadını çıkardık. Noah'la en son ne zaman banyo yaptığımı hatırlamıyordum, birkaç defadan fazla olup olmadığını bile bilmiyordum.

Onda bir sorun olduğunu biliyordum, dahi olmama gerek yoktu, Avrupa'dan döndüğüme göre bizi bir tür görünmez perde ayırmıştı. Bazen düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, aklından geçenleri öğrenmek için her şeyini verirdi - Sana bir soru sorabilir miyim? - sonra beni derin düşüncelerimden uyandırarak.

-Temizlemek.

-Ama bana cevap vereceğine söz vermelisin.

Karnında olan elim göbek deliğinin etrafında küçük daireler çizmeye başladı. Ne yaptığını biliyordum ama sorusunu merak ediyordum, bu yüzden sonunda kabul ettim, ama biraz bedensel işkencenin tadını çıkarmadan önce değil.

Elim biraz fazla alçaldığında nefesimin kesik kesik çıktığını hissettiğimde gülümsedim.

- Sence William anneni seviyor muydu?...tabii ki boşanmadan önce.

Bu soruyu beklemiyordum ve kafasında neler olup bittiğine dair bana rehberlik etmekten çok, beni daha da kaybolmuş bıraktı.

"Sanırım onu seviyordu, evet... Anılarımın neredeyse tamamı onların kavga etmesi ya da babamın çalışması olmasına rağmen... Annem kolay bir kadın değildi ama babam da çok geride değildi" diye yanıtladım tüm bunları hatırlayarak. babamın çalışmak zorunda olduğunu ya da çok yorgun olduğunu iddia ederek bizi görmezden geldiği zamanlar - Ben küçükken anne babanın genel olarak sadece ziyaretçi olduklarını, hepsinin evden uzakta yaşadıklarını ve ancak aç ya da uykulu olduklarında geri döndüklerini düşünürdüm. . Annem bir zamanlar ona köpek derdi ve o andan itibaren kelimenin ima ettiği olumsuz çağrışımları anlamayan çocuk aklım, onu bakılması gereken ama özgür bırakılan bir hayvan olarak gördü... Tabii başladığımda Yaşlanmak ve arkadaşlarımın evlerini ziyaret etmek, öyle olmadığını, yanıldığımı ve anne babanın harika olabileceğini gördüm; okul arkadaşlarımdan birinin babası vardı, onu her gün okuldan alırdı ve dönüşte hep mahalle parkında gözleme yemek ve beyzbol oynamak için dururlardı... Onu kıskandım, işte o zaman anladım ki normal ebeveynler çocukları ile bir şeyler yaptı.

İleriye baktım, anılarda kayboldum ve öyle değildi

Noah yüzünü çevirene kadar tamamen gitmiş olduğumu fark etmemiştim.

Dudaklarımız birleşene kadar boynumu çekiştirdiğinde zorla gülümsedim ve beni öpmesine izin verdim.

"Sana hiçbir şey sormamalıydım," diye patladı bir saniye sonra.

Başımı geriye atıp ona baktım.

-Bana ne istersen sorabilirsin Noah, benim hayatım bir peri masalı değil, neredeyse orada olanlarla kıyaslandığında. Herkes ebeveyn olmak isteyerek doğmaz ve çoğu bu girişimde başarısız olur.

Çatışan ebeveynlerim olduğu için pişman olmayacaktım, çocukluğum ideal değildi ama şikayet etmeyecektim, özellikle onun önünde. Noah benim için üzülmüştü, bunu onun güzel gözlerinde görebiliyordum ve bütün bunlar onun korku hikayesi ödülünü kazandığını düşünürsek. Ben çocukken babam bencil bir pislik olabilirdi ama beni öldürmeye çalışmamıştı. Bazen kafam bana oyunlar oynar, Maddie'den biraz daha büyük olan küçük Noah'ı kendi babasından saklanmak zorunda kaldığını, buna zorlandığımı hayal ederdim.

pencereden atla... Vaktinin bir saniyesini bile bana acıyarak nasıl geçirebilirdi?

- Sence normal ve sıradan aileler var mı? - dedi sonra başını göğsüme yaslayıp ileriye bakarak - filmlerdeki normal anne babalı, çalışan ve büyük kaygısı olan aileler gibi ne demek istediğimi anlıyor musun? ay sonunda ipoteği ödüyor.

Birkaç saniye düşündüm.

-Sen ve ben böyle bir aile olacağız, ne dersin? Elbette
ipotek konusunda endişelenmeden.

Noah güldü ve ona ne kadar ciddi olduğumu göstermek istedim.

"Şimdi soru sorma sırası bende," dedim ve gözleri tekrar benimkileri aradı. Gülümsedim- Bunu küvette mi yoksa yatakta mı yapmak istersin?

Bölüm 29

NUH

Nicholas'ın annesinin bana itiraf ettiği şeyi kafamdan bir türlü çıkaramadım ve Nick'in babasının evde hiç bulunmadığına dair iddiasını ilk elden duymak tüm vücudumu nahoş bir şekilde ürpertti. Anabell'in söylediği doğruysa: William ikimizin de küçüklüğünden beri annemle birlikteydi, o zaman Nick'in çocukken acı çekmesine ve annesinin çıldırmasına neden olan o ya da onun ilişkisiydi.

Annemin babamı aldattığına inanamadım, ne kadar orospu çocuğu olursa olsun, annem ona bunu yapmaya asla cesaret edemezdi... üstelik imkansızdı, ayrı ayrı yaşıyorlardı. ülkelerde asla işe yaramazdı.

Ve yapmadı... sadece bir yıl öncesine kadar.

Daha fazla ilerlemek istemiyordum, tek başıma yürüyüp yürüyemeyeceğimi bilmediğim bir yola girmek istemiyordum, üzerimde tatsız ve karanlık bir his vardı.

o kadının beni inandırmaya çalıştığı her şeyi düşünmeyi bırakmaya kendimi zorluyorum.

Her zamanki gibi Nicholas'a odaklandım, o benim ilacım, dikkatimi dağıtan, güvenli yerimdi.

Nick beni arkamı dönmeye zorladı ve o küvetin boyutu için minnettardım.

"Bunu nerede yapmak istersin, küvette mi yoksa yatakta mı?" o karanlık bakışıyla bana sordu, ama geçmişini silip süpürdükten sonra benim bağlantıma ve daha fazlasına ihtiyacı olduğunu da görmüştüm. Benim de ihtiyacım vardı, çünkü tüm bunları düşünmeye başladığımda, sonunda saklamayı tercih ettiğim gerçekleri keşfedecektim... en azından şimdilik.

Beni kucağına oturttu ve dudaklarımız tatlı bir şekilde birleşti. O anda ikimizin de birbirimize ihtiyacı vardı çünkü bugün her yönden farklı olsa da ikimiz için de yoğun bir gün olmuştu.

Ellerini sırtımda, neredeyse beni kucaklayarak üzerime eğildi ve saygıyla ağzımın tadına baktı. Ellerim, etrafımızı saran sudan dolayı sert ve ıslak yanaklarına gelene kadar omuzlarından yukarı çıktı; kokusu tüm duyularımı doldurdu ve içimi nasıl ısıttığını hissettim.

Kaynayan tenime karşı yumuşak bir sesle, "Sen çok değerlisin," dedi.

Ağzı dudaklarımdan ayrıldı ve çenemden geçiyor, boynuma ulaşana kadar küçük ısırıklar bırakıyordu.

Ellerim göğsünden aşağı, karın kaslarından aşağı doğru hareket etti, ta ki elleri sırtımı sıkana kadar, gövdelerimiz temas halindeydi, ten tene, herhangi bir ayrım olmaksızın. "Çok sıcak, çok yumuşak," diyordu ağzı ve dili çıplak, ıslak tenimi tatarken.

Ellerinin sırtımda yukarı ve aşağı hareket ettiğini hissettiğinde düzensiz bir nefes aldığımda beni geriye doğru yasladı ve ağzı sol göğsümü ele geçirdi, hassas tenimi emiyor ve dokunuşuna can atıyordu.

Ayağa kalktım ve bacaklarımla kalçasını sıktım, ağzımı aradı ve en eski dansı tekrarladık, dillerimiz birbirinin tadını çıkardı...

"Bana bak" dedi sonra benden ayrılarak ve gözlerimi açtığımda gözlerinin her zamanki gibi mavi ama farklı bir şeyle, kelimelerle ifade edemediğim bir şeyle yüzüme sabitlendiğini gördüm. "Seni seviyorum ve seni hayatım boyunca seveceğim" dedi ve kalbimin durduğunu hissettim, çılgın kariyerine devam etmek için durdum; Gözlerimi ondan ayırmadan, kolunu belime dolayarak beni yavaşça kaldırdı ve diğer eliyle ereksiyonunu girişime yönlendirdi, dikkatle, sonsuz bir yavaşlıkla içime girerek... Ağlamak için ağzımı açtım. ama dudakları derin bir öpücükle sustu.

- Hisset? Bağlantıyı hissediyor musun? Biz birbirimiz için yaratılmışız aşkım" dedi içimden çıkıp tekrar içeri girerek yavaş bir adım attı ama bu beni deli ediyordu.

Beni sadece kendisinin yapabildiği ve sadece kendisinin yapacağı şekilde memnun ederken sözleri kafamda devam etti.

Seni seviyorum ve seni hayatım boyunca seveceğim.

"Bana söz ver," dedim, bedenimi ve ruhumu korkunç bir korku, onu kaybetme korkusu, hayatımın geri kalanında buna sahip olamayacağıma dair sonsuz bir korku kapladığında.

Arzuyla kararmış gözleri benimkilere döndü, ne demek istediğimi anlamadan kaybolmuştu.

"Beni her zaman seveceğine söz ver," diye neredeyse yalvaracaktım.

Cevap vermeden beni de sürükleyerek küvetten kalktı, elleri beni sıkıca kalçalarımdan tuttu. Kollarımı boynuna doladım ve yüzümü boğazının çukuruna gömdüm, beni yatak odasına götürürken onu içimde hissederek çığlık atmamak için alt dudağımı ısırdım, ikimiz de sırılsıklam olmuş ve her şeyimizi kaybetmiştik. Benden bir santim bile kıpırdamadan beni yatakta bıraktı.

"Buna değecek hiçbir söz yok" dedi, heyecanlı nefeslerimiz ahenk içindeymiş gibi görünürken, ben yıkıcı bir orgazm olmak üzereydim ve o bunu biliyordu, elleri vücudumun temasına ihtiyaç duyan her bir parçasıyla ilgileniyordu. - çünkü beni o kadar büyüledin ki... benimkinden çok seninim; Benden ne istersen, ne istersen yapacağım," dedi dikkatle bana bakarak. "Söz veriyorum aşkım.

Ve böylece onun sözleri ve bedeni benimkine yapışıkken üşümeyi bıraktım.

Sonraki birkaç gün harikaydı. Annemle çok net konuştum ve sonunda dört geceyi de Nick'le geçirdim.

Kız kardeşiyle yaşayabildiği tüm anları, uzakta olması ve onu görmesine izin verilen birkaç saat nedeniyle asla yaşayamadığı anları paylaşmak inanılmazdı. Nick küçük kıza her şeyi, her şeyi ve daha fazlasını verdi.

Onu Disney'e götürdük, sinemaya bir animasyon filmi izlemeye gittik ve sahildeydik.

Maddie biraz yalnız olsa da sevimli bir kızdı.

Kumsaldayken, kumda oynayan, kaleler yapan bir grup çocuk vardı ve kız öğleden sonrayı onları uzaktan izleyerek geçirdi ama gelip oynamaya cesaret edemedi. Neden onlarla gitmediğimi söylediğimde verdiği cevap beni şaşırttı.

Bir kovayı ıslak kumla doldurup beceriksizce devirirken, "Bir daha asla görmeyeceğim çocuklarla oynamak istemiyorum," dedi. Nick sörf yaparken birlikte bir kale yapıyorduk. Onu bulmak için yukarı baktım ve hala hayatta olduğunu görünce Maddie'ye döndüm.

- Nick'i tekrar ziyaret ettiğinde oynayacak arkadaşların olabileceğini düşünmemelisin Mad, tabii ki izin verirsen.

Bana bakmak için onları kaldırdığında mavi gözleri güneşte parlıyordu.

-Geri geleceğimi sanmıyorum, annem bu sefer ancak babam Nick'i sevmediği için gelebileceğimi söyledi.

Bunu dediğini duyunca dişlerimi sıktım. Madison dönebilsin diye kime şantaj yapacağımı çok iyi biliyordum.

Kötü olan şey, bunu tekrar yapmasına izin verip vermeyeceğini bilmemesiydi. Günler çabuk geçti ve onu havaalanına götürme günü geldiğinde,

Las Vegas'ta onu alana kadar onunla ilgilenecek olan uçuş görevlisi, metal dedektörlerin yanında bizi bekliyordu. Nick biraz üzgündü ama onu birkaç saat gördükten sonra bıraktığı zamanki gibi değildi. Günün neredeyse her dakikasını birlikte geçirmişlerdi ve Maddie onu ilk gördüğünden beri çok daha mutlu görünüyordu. Nick, kız kardeşine onu yakında göreceğine söz verdi ve onunla vedalaştığımızda ilk kez onun ağlamaya başladığını görmedim. Artık Nick'in her zaman onun yanında olacağını bildiğine göre, daha çok

Endişelenme, kardeş bağları genişlemişti ve Maddie'nin Nick'te gerçekten eksik olduğu baba figürünü gördüğünü biliyordum. Onu ablasıyla görmek, ne kadar sabırlı ve ne kadar iyi bir ağabey olduğunu görmek, onun ne kadar iyi bir baba olacağını düşündürdü bana...

Maddie, Nick'in onun için aldığı motorcu sırt çantasını taşırken minik elini bize doğru sallamasını, melek gibi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle izledim. Onu artık göremez hale geldiğimizde arkamda Nick'in iç çektiğini duydum. Döndüm ve göğsünden öptüm, ona sarıldım ve içinde hissettiğinden emin olduğum o boşluğu rahatlatmaya çalıştım.

- İyi misin? Arabayı park ettiğimiz yere doğru yürürken sordum. Parmakları elimi sıkıca tuttu.

"Olacağım," diye basitçe yanıtladı.

Daha fazla ısrar etmek istemedim çünkü Nick'in dünyadaki en konuşkan ve hisleri hakkında pek konuşkan biri olmadığını biliyordum. Küçük kız kardeşi onun zayıf noktasıydı ve ona zar zor zaman ayırabilen anne babanın yanına gideceğini bilmek yardımcı olmadı. Sessizce arabaya bindik ve on dakika geçmeden benimle tekrar konuşmaya karar verdi.

- Seni evde bırakayım mı?-diye sordu.

İşte beklediğim şey. Jenna haklıysa yarın yarış vardı ve Nick beni etrafta istemezdi.

Neredeyse ona hayır, onunla yattığımı söyleyecektim ama annemi taciz edemezdim, zaten çok kızmıştı.

Beş gün sonra üniversiteye gideceğim için bavullarımı da bitirmem gerekiyordu, aman tanrım, annemle konuşmam gerekecekti, halbuki ona söyleme fikriyle oynuyordum zaten taşınmıştım ve olacaktım. güç olmadan kurulur. Geri dönün. Riskli bir fikirdi ama ona yüz yüze söylemektense annemle uzaktan yüzleşmeyi tercih ederim.

"Evet, beni eve bırak" diye yanıtladım, yarış konusunda ne yapacağımı düşünürken pencereden dışarı baktım.

Eve vardığımızda arabayı garaj yoluna park etti, en azından babasına merhaba demek için aşağı ineceğini düşündüm ama arabayı kapatmadı bile.

kafamı karıştıran bu değil, daha sonra bana söylediği şeydi.

- Yarın akşam yemeği için

buluşalım mı? şaşırdım.

- O?

Gözlerine ulaşmayan bir gülümseme yüzüne yayıldı.

Kolunu uzatıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak, "Sen ve ben... güzel bir restoranda birlikte... canınız istiyor mu?" diye sordu. Biraz dengesizdim, Jenna haklıysa ve yarın yarışlara gidecekse bunu beklemiyordum.

- beni alır mısın

Bakışları benden eve kaydı.

- Yapabileceğimi sanmıyorum, bütün gün çalışıyorum, restoranda buluşsak daha iyi olur.

Bana tekrar baktığında yüzünde en ufak bir şüphe belirtisi görmedim, samimi görünüyordu, belki de Jenna yanılıyordu. Yüzümde bir gülümseme belirdi, Nick'ten şüphe duymaktan nefret ediyordum, bana yalan söylemiyor, olanlardan sonra bana söylemeden yarışlara gitmiyordu.

"Tamam o zaman görüşürüz" dedim elimi kapıya koyarak.

"Hey," dedi arabadan inmeden önce beni durdurdu. Ona döndüm - Bu günlerde benimle olduğun için teşekkür ederim, sensiz olmazdı.

Elimi yanağına koydum ve onu öpmek için eğilene kadar okşadım. O öpücüğü derinleştirirken, bana yalan söylememesi için sadece içimden dua edebildim.

Ertesi gün öğleden sonra Jenna evime uğradı. Onu hiç bu kadar depresif görmemiştim. O ve Lion en iyi zamanlarından geçmiyorlardı ve Jenna'nın bugün yarışlara gideceklerinden tamamen emin olması yardımcı olmadı. Ona Nick'in beni şehirdeki zarif bir restoran olan Cristal'de akşam yemeği için beklediğini söylediğimde, bakışları inanamamıştı.

-Ne dediğimi biliyorum Noah ve erkek arkadaşlarımızın pisliklerinin bu gece her şeyi alt üst edeceğinden neredeyse yüzde yüz eminim.

Giymek için güzel bir elbise aramaya devam ederken iç çektim. Jenna'yı Nicholas'ın bana yalan söylemeyeceğine, hatta benimle akşam yemeğine gelmeyecekse beni bir restorana bile götürmeyeceğine ikna etmeye çalışmaktan yorulmuştum.

- Sen ve Aslan nasılsınız? Sana hâlâ kızgın mı? - Her şeyden çok konuyu değiştirmesini istedim.

Şifonyerimin içindeki kanepede oturan Jenna, tırnaklarının kan kırmızısı renginde ters görünüyordu.

-Kızgın olmakla şu anki ilişkimizin birbirimizi çığlık atarak öldürmeye ve ardından deli gibi sevişmeye dayandığını kastediyorsan, evet, sanırım bana hâlâ kızgın.

"Ne kadar aptalsın," dedim konuşma tarzına şaşırarak, ama bu beni çok da şaşırtmasa da, Jenna dünyanın sandığı kadar gösterişli biri değildi. Ancak soğukkanlı ses tonuna rağmen bunun yanlış olduğunu biliyordu, harap olduğunu biliyordu ve bu gece onu göstermeye çalıştığından çok daha gergin yaptı. Jenna'nın teorisi doğruysa, Lion her yarışta para kazanmak için koşmayı amaçlıyordu, yarışlara sık sık giden insanların oraya son gidişimizde neredeyse bizi öldüreceklerini umursamadan. Ve sadece bu da değil, o zamandan beri ikimiz de çok daha fazla farkındaydık ki, Lion bu yolda devam ederse büyük ihtimalle tıpkı kardeşi gibi hapse girecekti.

"Geçen gün bu arada Luca'yı gördüm," dedi bana, kanepeden kalkıp dalgın dalgın konuşmaya başlayarak. Bir an durdum ve aynadaki yansımamdan ona baktım.

- Nasıl?" diye sordum ihtiyatla.

"Dürüst olmak gerekirse, oldukça iyi biri olduğunu düşünmüştüm, ama bir havası olmasına rağmen... Bilmiyorum, onunla tanıştığımda tüylerim diken diken oldu," diye itiraf etti sade bir beyaz tişörtün önünde durarak. Jenna orada dışında herhangi bir yerdeydi, kıyafetlere bakıyordu ve bu bir aydan fazla bir süredir oluyordu - Çok yakışıklı, Lion kadar yakışıklı değil ama anne ve babasının çekici olduğu açık... Jenna ile aynı yeşil gözlere sahip. Ama bakışları pek çok şeyi gizliyor, Lion'un bilmemi istemediği şeyler çünkü geçen gün beni evine girerken gördüğünde neredeyse beni kapı dışarı edecekti.

Son cümleyi söylerken sesi biraz titremişti. Arkadaşımdaki hüznü görmekten nefret ederek ona yaklaştım; önceki Jenna, kendisinden önceki Jenna'nın tam tersiydi. Sürekli gülümsemesi, gözlerindeki parıltı ve günün her saniyesinde ağzından kaçırdığı saçmalıklar neredeydi? O pislik Lion'un kıçını tekmelemek istedi.

- Neden bu akşam benimle ve Nick'le yemeğe gelmiyorsun? - Kabul etmeyeceğini bildiğim için teklif ettim. Jenna onun arkadaşıydı ve moralini yükseltmeme kesinlikle yardım etti.

Jenna bana baktı ve hayal kırıklığıyla başını salladı.

- Hala seni yemeğe çıkaracağını mı düşünüyorsun? Cevap vermeden önce derin bir nefes aldım.

Nicholas bana yalan söylemez Jenna ve beni ekemezdi.

Cevabımı bir an düşündüm.

-Tamam, seninle geleceğim... ama bunu o salak söz verdiği gibi gelmediğinde yalnız kalmayasın diye yapıyorum, böylece doğrudan onların peşine düşebiliriz.

Başımı salladım, ama bunu söylediğini duyunca göğsümdeki belirsizliğin sancısına engel olamadım.

Birkaç saat sonra duş almış ve işimizi bitirmiştik. Akşam yemeği için McDonald's'a gitmediğimiz için onu hazırlanmaya ikna etmem gerektiğinden Jenna bu iş için pek istekli görünmüyordu.

Sonunda siyah deri bir şort ve düz sandaletlerle beyaz bir bluz giymişti. Dar siyah bir elbise ve küçük platformlu beyaz ayakkabılar giymeyi tercih ettim. Dağınık bir havayla saçlarımı serbest bıraktım ve bu sefer dudaklarımı belirginleştiren bir makyaj yaptım.

Jenna bana gözlerini devirdi ama yorumlarını kendine sakladı. Tam o sırada Nick'ten bir mesaj aldım.

Benim adıma rezervasyon yapılmış, beni içeride bekle ve birkaç içki iç.

Jenna'ya mesajı gösterdim ve odamdan çıkarken beni görmezden geldi.

Annem merdivenlerden birlikte aşağı indiğimizi, biraz yıpranmışsa toparlandığımızı görünce yüzünde bir gülümsemeyle bizi izledi.

Elini Thor'un kulaklarında gezdirirken, "Siz güzel kızlarsınız, nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Nick'le Cristal'da yemek yedik," dedim, üvey oğlundan bahsedildiğinde yüzünün hareketsiz kalmasına şaşırdım.

- Siz üçünüz gidiyor musunuz?- biraz şaşırarak sordu.

"Bunu göreceğiz," diye cevap verdi Jenna. Onu umursamadım ve annemin yanağına bir öpücük kondurdum.

"Beni bekleme anne," dedim kapıdan çıkmadan önce.

Restorana gitmemiz bir saat kadar sürdü ve Nick'in bana söylediğine göre onun adına üç kişilik bir rezervasyon varmış.

Küçük Fransız tarzı masaları ve yumuşak, romantik aydınlatmasıyla çok hoş bir yerdi. Jenna ile orada olmayı eğlenceli buldum, ikimiz de mumların arasında oturuyorduk ve ayrıca Nick'i orada benimle hayal etmekte zorlandım, burası onun için çok sevimsizdi.

Etrafımızdaki çiftler bize sinirli sinirli bakarken Jenna şakalaşmaya başladı.

"Hadi Noah, tut elimi, belki şu başımızın üstünde asılı duran lambalardan birinden konfeti atarlar," dedi yanıma yaklaşıp kendini ima ederek. Nick'in gelmesini beklerken bir bardak beyaz şarap içerken güldüm.

Kırk dakikadan fazla bekledikten sonra şakalar komik olmaktan çıktı ve midemin çukurunda bir mide bulantısı hissetmeye başladım.

Cep telefonumun titreyen sesi beni sessizliğimden çıkardı ve kaşlarımı çatarak telefonu elime aldım.

"Üzgünüm çiller, bu akşam gidemeyeceğim, işten çok yorulduk ve istenen raporları bitirmezsem, hoşçakal staj pozisyonu, lütfen kızmayın, Bunu telafi edeceğim... Jenna ile akşam yemeği ve bu gece iyi eğlenceler."

Beklediğim ilk yirmi dakikadan beri içimde tuttuğum bir ateşin büyüdüğünü hissettim.

Bunun onun işine yarayacağına inanacak kadar pislik olduğuma inanamıyordum.

Gözlerimi, her şeye rağmen bana biraz acıyarak bakan Jenna'ya kaldırdım.

- Yarışlar hangi cehennemde?

Bölüm 30

NİCK

Gönder'e bastığım an, bunun başının belaya gireceğini biliyordum. Tam o sırada dairemden çıkıyorduk. Lion, kiraladığım Lamborghini'nin direksiyonuna geçmişti, kardeşi Luca, kimden ödünç aldıklarını bilmediğim bir Audi kullanıyordu, ben onlarla orada buluşacaktım.

Steve'den motosikletimi getirmesini istemiştim, uzun süredir kullanmıyordum ve daha büyük olduğu için daha çok dikkat çeken Range Rover'ımı almaya tercih etmiştim. Bunların hiçbiri benim için çok komik değildi, ama bir parçam tüm sinir sistemimde dolaşan adrenalini hissetti, o kadar derinlerde gözden kaçırdığım bir şey. Artık harika olmadığımdan değil, ama dövüşmek, yarışmak, eskiden yaptığım çılgınca şeyler bana arkamda bırakması zor bir kaçış sağlamıştı.

Bunu Lion için yaptığını ama benim için de yaptığını, bunu istediğini, üstelik buna ihtiyacı olduğunu söyledi. Annem konusunun, kız kardeşimin benimle havaalanında vedalaşmasının, Noah'ın geçmişinden bir şeyler sakladığı hissinin ve onu iyileştiremediğimi bilmenin tüm hatıralarının canlandığı anılar. Kabuslar beni bir kafa karışıklığına, sürekli sinirlere ve herkesin bizi ayrı görmek istediğini bilmek yardımcı olmadı.

Bugün yapmayı planladığım şey, Noah'ın, annesinin güvenini kazanmak şöyle dursun, bana yardım etmek değildi ama bunun son olacağına dair kendi kendime söz vermiştim. Pislik Cruz bu gece burada olacaktı ve ben onun kahrolası suratını yenmek için sabırsızlanıyordum ya da en azından para için ondan intikam almak için onu yarışlarda yenmek için sabırsızlanıyordum. Yapmayı istedi

Noah'ın kaçırılmasına karıştığı için onu çıplak ellerimle öldürüyordum ve kendimi o pislikten uzak tutmam gerektiğine, yoksa başımı daha fazla belaya sokmayacağıma ikna etmek için tüm irademi harcadım. Üzerimde bir sıyrıkla eve bile gidemezdim çünkü Noah benim neyin peşinde olduğumu tam olarak bilirdi ve bu, uğraşmak istediğim bir şey değildi.

Kendime defalarca onun Jenna ile güvende olduğunu, tüm bu saçmalıklardan uzakta ve herkesten ve benden güvende olduğunu söyledim. Bu gece yanımda olmasını istemiyordum, yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğum zamanlar oldu ve bu da onlardan biriydi.

Kaskımı takıp bisiklete bindim. Dışarıda koşmak harikaydı; Noah için bisikleti çıkarmak istememişti. Hayran olduğu bu kız, söz konusu arabalar, yarışlar ve yüksek hızlar olduğunda pervasız olabiliyordu ve onun tüm bunlardan olabildiğince uzak durmasını istiyordu.

Eskiden dövüşleri ve bahisleri yaptığımız sanayi deposuna varana kadar şehri geçtik. Bu yıl yarışlar çölde değil, şehirde olacaktı. Çok uzun olmayacaktı ama bahisler inanılmaz derecede yüksekti; yarışı kazanırsak çok para alırdık ve Lion'un buna ihtiyacı vardı.

Kalabalık insan gruplarının arasından geçerken müzik yüksek sesle çalıyordu. Birçoğu geldiğimi görünce beni neşelendirdi ve grubuma geri döndüğümü hissettiğim anda adrenalin damarlarımda akmaya başladı. Onu özlediğini inkar edemezdi.

- Bak burada kim var?!" diye bağırdı Mike, Lion'ın kuzeni bana doğru yaklaşıyordu.

Bisikletten inip kaskımı koltuğa düşürürken yumruğumu ona çarptım.

- Ne haber amca? -Etrafımdakileri değerlendirerek dedim.

Bu insanları görmeyeli uzun zaman olmuştu ve birkaç dakika içinde kendimi hepsiyle çevrili buldum. Herkes şaka yapıyor ve benimle dalga geçiyordu, herkes gerçek sarhoşlar gibi içiyordu ve müzik o kadar yüksekti ki kulaklarımı acıtıyordu.

Lion birkaç dakika sonra geldi ve onun böyle bir araba ile geldiğini görünce herkes alkışladı. Bütün bunlar bana yılın yarışlarını hatırlattı

Geçmişte, benim sarışın şeytanımın Ronnie'nin önüne geçmesi, hepimizi şaşırtması ve tabii ki neredeyse beni kalp krizi geçirerek öldürmesi. O yarışta ne kadar muhteşem olduğunu asla unutamayacaktım, Noah nasıl koşacağını biliyordu ve onun bunu yapmasını izlemek beni kızdırdığı kadar azdırmıştı.

Etrafımdaki insanlar dans edip diğerlerinin gelmesini beklerken bir sigara çıkarıp bisiklete yaslandım. Noah'ın iyi olduğunu ve eve geldiğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Mesajıma cevap vermemişti ve bu bende pek iyi bir his uyandırmadı. Muhtemelen kızgındı, ama Jenna'yla birlikteydi, bu yüzden onu romantik bir restoranın ortasında ekmiş gibi değildi... değil mi?

Onu arayamadım çünkü etrafımdaki gümbürtüleri duyuyordum, bu yüzden başka bir mesaj denedim.

"Yemek nasıldı? Evde misin?"

Sigaradan bir nefes çektim ve bir dakika sonra internette gördüm. "Pijamayla ve uzanarak."

Üzerimdeki ağırlık kalktığında rahat bir nefes aldım. Noah evdeyken rahatlayabilir ve bu gece yapmam gereken şeye, yani yarışmaya, kazanmaya ve tüm bu dünyaya sonsuza kadar veda etmeye odaklanabilirdim.

Yarım saat sonra insanlar hala sarhoş olup bizi koşarken izlemeye hazırlanırken, Clark adında bir adamla karşılaştık, o yarış için izlenecek rotayı o ayarlamıştı ve biz bir çember oluşturup o gösterirken. rotanın başladığı ve bittiği yerdeyiz. . Bu sefer koşan dört kişi olacaktık; Bu yarış şişman olanlardan biriydi, çünkü girebilmek için ödeme yapmanız gerekiyordu ve her biri beş bin dolardan fazla ve az değil, elbette kim kazanırsa, elbette bahislerde elde edilenler dışında her şeyi aldı.

Clark, "Sorun yoksa, on dakika içinde döneceksiniz. Onları kesmek için bölgelerimiz hazır, ancak polis aniden ortaya çıkabilir, bunu kontrol edemiyorum," dedi Clark adama bakarak. Lion ve ben dahil dördümüz. Diğer ikisi oldukça iyiydi ve biri Ronnie'nin eski çetesindendi ve şimdi Cruz'a aitti.

Onu görmüştü, tüm üyeleriyle çevrili bir köşedeydi, hepsi kendisi kadar uyuşturulmuş. o insanlardan nefret ettim

ama bir yanım geçen gece olanların intikamını almak istiyordu, bunu ona ödetmek istiyordum ama istesem de darbelerle değil, onların bu kadar değer verdiklerini, çok arzuladıklarını parayla ödetmek istiyordum.

"On dakika sonra burada görüşürüz" dedi ve ben de Lion ve kardeşine yaklaştım.

"Kazanmanın çok zor olduğunu düşünmüyorum ama bela istemiyorum, işler zorlaşırsa bırakırız, anlaşıldı mı?" dedim ikisine de. Luca, Lion ile co-pilot olarak gitmeyi düşünüyordu, co-pilot olarak birinin olmasından nefret ediyordum, bu benim dikkatimi dağıtıyordu ve arabayı tam olarak kontrol edemiyordum, arabayı sadece ben kullandığım zamanki gibi değil. İkisi de başlarını salladılar ve arabalarımızın olduğu yere gitmek için arkamızı döndük.

Sonra net bir flaş dikkatimi çekti. Gözlerim yeni gelen kırmızı Audi'ye kilitlenmeden önce vücudum bunu biliyordu. Kalbim durdu ve uzun bacakları kapıdan dışarı çıktığında ve sarı saçlarıyla dağınık kafası, hissettiğim tüm adrenalin sinir sistemime dört kat fırladı.

"Benimle dalga geçme," dedi Lion arkamdan.

Ayaklarımın adımlarımı hızlandırdığını ve Noah'ı orada, tüm bu boktan insanlarla çevrili görünce nefesimin kontrolden çıktığını hissettim. Adımlarım uzadı, aramızdaki mesafeyi kapatmak, ona herkesten önce ulaşmak istemek: Onu öldürecektim.

Gözleri uzaktaki gözlerime kilitlendi. Kollarını kavuşturdu ve kirpiklerinin arasından alevler saçarak bana baktı.

Onun önündeyken, onu anında arabaya atmamak ve bir saniyeden daha kısa sürede oradan çıkmak için kendimi durdurmak zorunda kaldım, ama eli o kadar hızlı uçtu ki, ben farkına varmadan yüzümün üzerinden geçti. keskin gümbürtü

- Sen bir pisliksin! -Müziğin gürültüsü ve insanların bağırışları arasında bana bağırdı.

Kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldım ve hiçbiri bunu başarmama yardımcı olmadı.

Sakinliğimi korumaya çalışarak, "Arabaya bin," diye mırıldandım.

- Ve kahretsin, Nicholas! - dedi, beni itmek niyetiyle ellerini öne doğru uzatarak.

Onu durdurdum, bileklerinden tuttu- Aklından bile geçirme! Bana bir şey yapmamı emretmeyi aklından bile geçirme, seni acayip geri zekalı herif!

Normal değil?

Onu arabaya doğru ittim ve vücudumla hareketlerini durdurdum.

-Arabaya binip geldiğin yere üç saniyeden kısa sürede gitmeni istiyorum, beni duyuyor musun? Ne kadar kızgın olduğun umurumda değil, kahretsin burada olmamalısın, sana geçen seferi hatırlatmama gerek var mı?!

Gözleri benimkileri yaktı, o kadar öfkeliydi ki, bu kadar aptal olduğu için onu sallama dürtüme karşı koymak zorunda kaldım. Orada olmamın bir önemi yoktu, bana zarar veremezlerdi; Her boku kaldırabilirim ama Noah?

Birinin onu tekrar fark edeceği, birinin onu tanıyacağı korkusu... gözlerim içgüdüsel olarak Cruz'un arkadaşlarıyla içki içtiği yere kaydı ve onu henüz fark etmediklerini gördüm.

- Tabii ki hatırlatmana gerek yok! Oradaydım!

Hatırlıyor musun?" dedi, bedeniyle benden uzaklaşmaya çalışarak, elbette bunu yapmayacaktı, onu diğer insanlardan uzak tutan tek şey benim vücudumdu ve kahretsin, bunu nasıl başarmıştı? gel, daha da çarpıcı olabilir mi?

"Kes şunu, kahretsin," dedim ellerini ellerimle, diğer elimle yüzünü tutarak bana bakmasını sağladım. - Bu şaka değil Noah, gitmene ihtiyacım var.

"Benimle gelmezsen gitmeyeceğim," meydan okurcasına serbest bırakırken çenesini kaldırdı ve beni bırakmam için zorladı.

Kollarımı arabaya dayayıp derin bir nefes aldım ve Noah, onunla insanlar arasında oluşan bir tür kalkanın içinde geride kaldı. Yüzümü çevirdim ve çoğunlukla kendimi rahatlatmak için tenini kokladım. Artık gevşek olan elleri bu sefer bana dokunmamaya karar verdi, vücudunun her iki yanında ölü gibi hareketsiz kaldılar.

"Burada olmamalısın," diye fısıldadım ağzımı kulağına götürerek ve ikimiz de teninde bir ürperti hissettik.

-Ne sen ne de.

Yüzüne bakabilecek kadar geri çekildim.

Hafif makyajlıydı ve herkesin görmesi için bacaklarını çıplak bırakan kısa bir elbise giymişti.

Benim için ayarlamıştı... ve ben onu bazı yasadışı yarışlara gelmesi için ekmiştim.

Birkaç derin nefes aldım.

"Üzgünüm çiller" Ellerimi beline koyarak itiraf ettim.

Lanet olası elbisenin kumaşı o kadar inceydi ki sanki onun çıplak tenine dokunuyormuşum gibi geldi ve bununla sahip olduğu öfke arasında onu öpmek ve beni affettiğini bilmek için can atıyordum.

Bunu yapmak için eğildiğimde yüzünü yana çevirdi.

"Seni öpmeyeceğim Nicholas," dedi ellerini benimkilerin üzerine koyup aşağı çekti.

bırakmadım

"Yapacak mısın... tabii ki yapacaksın" diye sordum, bedenimi onunkiyle bastırarak, aldığımdan farklı bir yanıt almaya çalışarak.

Sonra delirdi.

- HAYIR! Bırak beni! - Sakinliği kayboldu ve yeniden kıpırdanmaya başladı. Dişlerimin arasından küfrettim ve tam ona tamam olduğunu, sakinleşince gitmesine izin vereceğimi söyleyecekken arkamdan bir ses araya girmeye karar verdi.

- Hey dostum, sana bırakmanı söyledi.

Noah donup kaldı ve Lion'ın pislik kardeşine bakmadan önce bana ürkmüş bir bakış attı.

"Bu işe karışma Luca," dedim sakinmiş gibi yaparak.

Luca sırıttı ve gözlerini benden Noah'a çevirdi.

- Şimdi onları vurmaları için zorlamak zorunda mısın, Nick Bu pek senin tarzın değil, eğer doğru hatırlıyorsam, sana saldıranlar onlardı.

Noah arkamda dikildi.

"Kapa çeneni," dedim bir adım öne çıkarak.

- Hey, sakin ol maço! Benim için sorun olmadığını çok iyi biliyorsun-

dedi gülerek ve bana doğru bir adım atarak. -

Daha sonra paylaşacak mısınız?

Yüzünü parçalayamadan, Lion birdenbire ortaya çıktı ve önünde durdu.

- Ne halt ediyorsun?!" diye bağırırken Luca güldü ve arka cebinden bir sigara çıkardı.

"Ne kadar duyarlı oldunuz meslektaşlarım," dedi hâlâ her yerde taşıdığı o küçük pislik kıkırdamasıyla. -Bir kız arkadaşın olması seni aptal yaptı.

Gruptaki birkaç adam kahkahayı patlattı.

Eksik olduğum şey, o embesil beni halkımın önünde bir aptal gibi gösterdi.

"Seni hücrene tekmelememi istemiyorsan defol gözümün önünden, gitmemeliydin," diye mırıldandım, hiçbir bok hissetmiyordum. Luca, yaptıklarından sonra hapisten çıkmamalıydı ve Lion için üzülse de, kardeşinin serbest bırakılması, ona şimdiye kadar olduğundan daha fazla sorun çıkaracaktı.

-Hadi Nicholas, fazla ileri gitme... ileride hanımlar var; Şaka yapıyordum, pislik olma," dedi kibarca... pek iyiye işaret olmayan bir nezaket.

Bakışı bunu netleştirdi ve kiminle konuştuğumu hatırlamam iyi oldu, Lion ne kadar tanıdık gelse de o hâlâ eski bir mahkûmdu.

Aslan başını salladı ve kızgın gözlerinin Jenna'nın olduğu yere kaymasını izledim. Ben Noah'la tartışırken onlar ne yapıyorlardı bilmiyorum ama hiç hoş olmadığı belliydi.

Noah'ya döndüm ve rahatsız edilmeden onunla konuşabilmek için onu ittim.

Onu bir arabanın arkasına sürüklediğimde sertçe çekti ve elimden kaydı. Kızdığı belliydi ama onunla tartışmaya devam edecek fazla zamanı yoktu. Oradaki arabalardan birine yaslandım ve bana sırtını döndü, ellerini saçlarının arasından geçirdi ve birden fazla küfür savurdu.

"Bana yalan söylemene dayanamıyorum," dedi sonra yüzünü bana dönerek.

Biliyorum, bir daha yapmayacağım.

"Sana inanmıyorum," diye yanıtladı omuz silkerek.

Sözlerinin beni ne kadar incittiğini anlamaması için derin bir nefes aldım.

-Bunlar koşacağım son yarışlar, Lion'a sorabilirsin, ona bu sabah söyledim, bitti, Noah... Bunu sadece bir veda olarak ve Lion'un bana ihtiyacı olduğunu bildiğim için yapıyorum.

"Bunu onun için yapmaya devam edemezsin Nicholas," dedi bana doğru bir adım atarak, "Onu bir kardeş gibi sevdiğini biliyorum ama Jenna ile konuşuyordum ve o kendisi gibi davranmıyor. tüm bu olanlarda ona tek başına destek olacaksın." Bu her şeyi daha da kötüleştirecek.

Söylediklerinde haklıydı, Lion bunları yapacağıma güveniyordu, bunu hep birlikte yapmıştık ve birbirimizden uzaklaşmaya başladığımızı görmekten nefret ediyordu. O kendi mezarını kazmaya başlayınca ben devam ettim. Ya benimle birlikte bu işin içinden çıkacaktı ya da Cruz ya da öz kardeşi Luca gibi insanlarla birlikte sefalete sürüklenecekti.

Noah'a uzanıp onu kendime çektim. Noah'ın benim için endişelenmesine asla izin vermeyecektim, bir daha asla, o iş bitmişti.

"Lion'un bunu bana bırakması için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedim ve Noah'ın elini yanağıma koyduğunda mutluluktan içim kabardı. Dokunuşu beni affetti ve bunu biliyordum.

"Sana vurduğum için üzgünüm," diye fısıldadı bana doğru bir adım atarak ve neredeyse olabildiğince yakınımda kalarak.

-Bana vurmana bayılıyorum-dedim ve alay ederek güldüm-gerçekten, bu beni çok tahrik ediyor.

Eli omzuma vurdu.

"Aptal olma," diye fısıldadı dudaklarında bir gülümsemeyle.

Elimi omurgasından yukarı kaldırdım ve onu yanağından şefkatle öptüm, burnumun ucuyla elmacık kemiğinden kulağına kadar dikkatlice okşadım.

-Eve git lütfen; Bu iş biter bitmez gideceğim.

Noah sessizdi ve ben onun sessizliğini bir anlaşma olarak kabul ettim.

Başımı çevirdim ve üç koşucunun çoktan Clark'la konuştuğunu gördüm.

-Gitmek zorundayım.

Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurarak başını salladı ve Jenna ile onu Audi'nin yanında arabayı sürmeye hazır halde durana kadar çocukların olduğu yere gitmedim.

Kendime izin verebildiğim kadar Luca'yı görmezden gelerek diğerlerine döndüm.

-Arabalara binebilirsiniz, iki dakika sonra yarış başlıyor.

Hepimiz başımızı salladık ve adrenalin metabolizmamda daha fazla yer almaya başladı.

"İyi şanslar çocuklar, köşede görüşürüz" dedim Lion'a, yalnız koşmam gerektiğinde bana her zaman söylediği şeyi aktararak.

Dönüp arabaya binmeden önce yüzündeki gülümsemeyi gördüm ama aynı zamanda bende iyi bir his uyandırmayan bir şey vardı.

Lamborghini'yi park ettikleri yere yürüdüm, bindim ve çalıştırdım. Sadece bir bikini ve dar pantolon giymiş bir kız, iki bayrak dikilmiş halde pistin ortasındaydı. Şehir arkalarından aydınlatılmış, kapatılmış sokaklarından 150'den fazla geçmemizi bekliyordu. Her şeyin hızlı ve iyi yapılması gerekiyordu, yoksa sonumuz çok kötü olabilirdi...

Ve sonra, tam son dakikada, geri sayım çoktan başlamışken ve ellerim direksiyonu hareket etmeye hazır halde kavradığında, yolcu kapısı hızla açıldı ve Noah telaşla içeri girip yanıma oturdu.

- Ne yapıyorsun lan?!

Atış açıklıkta yankılandı ve bayraklar indirilerek yarışın başladığını işaret etti.

Bölüm 31

NUH

Jenna bana bu yarışların nasıl olacağını söylediğinde, içimi korkunç bir korku kapladı ve Nick'in gitmeye hazır olduğunu gördüğümde bunu düşünmedim bile. Koşmaya başladım ve sonuçlarını düşünmeden yolcu koltuğuna geçtim.

Nick önce şaşkınlıkla bana baktı, sonra yüz hatlarından öfke geçti. Beni o kadar korkuttu ki vites koluna baktım ve hızla üçüncü vitese geçerek onu yapması gereken şeye odaklanmaya zorladım.

"Hadi, gaz pedalına bas, Nicholas!" Tanrıya şükür refleksleri inanılmazdı çünkü diğer arabalar şimdiden biraz önde olmamıza rağmen nasıl olup da güçlükle geride kalarak ileriye doğru gitmeyi başardığını bile bilmiyorum.

- Seni öldüreceğim! Beni duyuyor musun? diye bağırdı, dördüncü vitese takıp yola odaklandı. Kısa sürede şehre girecektik ve susmam ve konsantre olmasına izin vermem gerektiğini biliyordum.

Gözleri neredeyse algılanamaz bir an için vücudumda gezindi.

- Lanet emniyet kemerini tak!

Koltuğa atladım ve dediğini yaptım.

Tanrım, bu bana pahalıya mal olacaktı, bunu biliyordum ama onun yanında olmam gerekiyordu, bu yarış onun geçen yıl koştuğuna benzemiyordu ve ona kaç kez yapmamasını istersem de, Nicholas. kendi kararlarını verdi ve bazen beni onların dışında bıraktı.

Bu benim kararımdı, o kaçarsa ben de kaçardım, kendini tehlikeye atarsa ben de kaçardım ve bana ne söyleyeceği umurumda değildi, sonuçlarına daha sonra katlanırdım.

"Sana gitmeni söyledim!" diye bağırarak direksiyona vurdu. O çok sinirliydi ama ben de öyleydim, yılmayacaktım, işler böyle yürümüyordu ve ona hala bu dünyada olduğunu, benim de öyle olduğumu ve bu onu terk etmesine yardımcı olacaksa göstermek istedim. geride, risk almaya değerdi.

"Ve bunu yapmamaya karar verdim," diye cevapladım yola bakarak. Cüretim çenesini gerdi, boynundaki damarları ürkütücü bir şekilde işaretledi ve istemsizce yerimde küçüldüm.

İlk viraja geldiğimizde, kendi ayaklarım arabanın pedallarına basıyormuş gibi yapılmıştı, yarışmayı o kadar çok seviyordum ki, vücudum adrenalinle dolmuştu, Nick'in olduğu yerde olmak istiyordum.

Kontrolleri elinize alın ve herkese ne kadar iyi olduğumu gösterin, ancak geçen sefer ne kadar kazanırsam kazanayım daha kötüsü olamazdım.

Nick ne kadar iyi olursa olsun, o anda bunun ikimize de verebileceği zararı anlamayan tek bir kişi gördüm. Ne kadar çok şey olursa olsun, Nicholas beni de kendisiyle birlikte yanlış yöne çekmeye devam etti. Yarışı geride bırakmıştım, bana babamı hatırlatan her şeyi geride bırakmıştım ve bu bana pahalıya mal olmuştu ve şimdi buradaydım, ailemi mahvetmeyi başaran bir şeyden bu kadar keyif aldığım için kendimden nefret ediyordum.

Beynim sorunlardan kopmaya başladı ve sadece önümüzde, arkamızda değil, önümüzde olan arabalara odaklanmaya başladı: kaybediyorduk.

- Hızlanmalısın, Nicholas.

Boynundaki damar daha da belirginleşti ve gergin bir şekilde dudağımı ısırdım.

- Arabada sen varken 160 derece yaptığıma inanamıyorum. Tanrım, bu bir yarışmaydı, parkta yürüyüş değil.

- Pekala, bu araba iki yüz yapıyor, o yüzden ayağını yere koy çünkü kaybedeceğiz.

- "KES sesini!" diye bağırdı yüzünü bana çevirerek.

Ağzımı kapatıp onu yalnız bıraktım. O kadar gergindim ki ellerim titriyordu. Değişiklikleri nasıl manipüle ettiğini, saatte neredeyse 200'e nasıl hızlandığını ve böylece diğerlerini yakaladığını görürken onu sessizce izledim. Lion öndeydi ve diğer ikisi ulaşılabilecek mesafedeydi.

Bir sonraki viraj, onları geçmek için tek şansımdı ve başarılı olmak için dua ettim. Kaybedersek, sadece beni öldürmekle kalmaz, beni suçlar.

Sonra işler değişti ve onlardan birinin yanından geçerken dehşet içinde izledim, diğer arabalar yola katıldı.

Son esneme kesilmiş gibi görünmüyordu ve hemen işlek bir yola girdik. Bu hiç hoşuma gitmedi, kural dışı bir yarıştan kimsenin zarar görmesini istemedim, böyle olmaması gerekiyordu.

"Kahretsin," diye tısladı Nick, 70 hızla giden iki arabadan kaçarken bir viraj daha alırken. İnanılmaz bir manevrayla ikinci arabayı geçti. İçimde heyecanlanmadan edemedim.

Lion zaten önümüzde olan tek kişiydi ve ikincilik de biraz para getirirken, rekabetçi benlik kazanmak istiyordu. Nicholas inanılmaz bir dönüş yaptı, söylenmeli ve kapıya çarpmamak için ön panele tutunmak zorunda kaldım. Böylece Lion'un arkasına geçtik, yakındık ama yeterince yakın değildik; bir kamyon sağır edici bir şekilde bize korna çaldı ve Nick sollamak için karşı yola saptığında ben bağırdım. O kadar cüretkar olmazdım ama bu aradaki farkı kapatmamıza yardımcı oldu. Bir sonraki kavşakta onu geçersek birinci olabiliriz.

- Hadi Nick! Kazanmalıyız! - Kendimi tutamayarak bağırdım.

Gözleri öfkeyle bana baktı ve tam o sırada, ben yetişip onları geçemeden birkaç metre kala gaz kelebeği ibresi 200'den 120'ye düştü.

- Ne yapıyorsun?! İnanamayarak bağırdım, tüm vücudumu ona çevirdim ve eşitlemeyi başardığımız sayaçları almak için geri dönen Lion'u dehşet içinde izledim.

"Sana bir ders ver," dedi sonra tekrar gaza basarak ama artık işe yaramadı. Aslan bitiş çizgisini henüz geçmişti.

Tamamen tiksinti içinde derin bir nefes aldım.

-İnanamıyorum, kazanabilirdik!

Bitiş çizgisini geçerken yüzü bana döndü ve bana salacağı her şeye kendimi hazırladım ama aniden bazı ışıklar dikkatini çekti ve arkasına bakmak için vücudunu çevirdi. Sirenlerin sesi havada yankılandı ve Nick'in yüzü değişti.

"Benimle dalga geçme," dedi, direksiyonu çarparak hızlandı ve tamamen kural dışı bir virajı alıp yanımızdaki yola daldı. Arabaların korna sesleri ve yoldan geçenlerin bağrışmaları beni çok etkiledi ve sonra ne olduğunun farkına vardım.

Nick'in cep telefonu çalmaya başladı.

"Al," dedi yola odaklanarak, "sol cebimde."

Ona doğru eğildim ve telefonu çıkarana kadar elimi kotunun cebine soktum.

"Ellerini serbest bırak," diye homurdandı.

Duydum ve tanımadığım birinin sesi arabanın kabininde yankılandı.

- Beyler, şok oraya gidiyor! Yakalandık, bu çılgınlık!

- Lanet olsun Clark, kontrollü olduğunu söylemiştin!

- Biliyorum, ne olduğunu bilmiyorum, biri ihbar etmiş olmalı, hemen yoldan çıkmalısın!

- Motosikletim nerede?!

Hattın diğer tarafında yankılanan her türlü gürültüyü duydum, görünüşe göre açık alanda yakalanmışlar ve şimdi buraya geliyorlardı. Sanırım biraz avantajımız vardı ama o kadar korkmuştum ki düzgün düşünemedim. Şimdi bunun ne kadar tehlikeli olduğunu gördüm ve Nicholas'ın geldiği için aptal olduğunu da anladım, beni dinlemeliydi, ikimiz de gitmeliydik.

-Toni onu her zaman nereye götürdü, ne yapman gerektiğini biliyorsun, acele edersen yakalanacağını sanmıyorum.

Nicholas bacağımın üzerinde duran cep telefonunu aldı, kesti ve sertçe ön panele fırlattı.

Gaz pedalının gürültüsü ve güçlükle soluduğumuz nefeslerle kesintiye uğrayan bir sessizlik oldu.

"Nicholas... bizi yakalayamazlar" dedim korkuyla; Olsalardı, sonuçları korkunç olurdu, zaten sabıka kaydı olduğu için üniversiteye gidemezdim ve onun hakkında konuşamazdım bile. Sonunda tutuklanırsa babası bile onu bu işin içinden çıkaramayacaktı.

"Bizi yakalayamayacaklar," dedi yumuşak bir sesle... çok alçak sesle. Sonra gaza bastı ve bana hiçbir şey gibi gelmeyen bazı sokaklardan geçti. Nereye gittiğinden çok emin görünüyordu ve ben sadece bir çıkış yolu bulması için dua ettim. Devriye arabaları bizi takip ediyordu, biliyordum çünkü sirenleri duyabiliyordum ama hâlâ yeterince uzaktaydılar ki arabanın plakasını göremiyordum.

Nick arka yola dönene kadar devam ettik. Endüstriyel depoların sıralandığı bir sokağa varmamız uzun sürmedi.

numaralı garaj sıraları; çamurlu bir sokağa saptı ve üzerinde 120 numara olan bir arabanın önünde fren yapınca torpido gözünden bir şey aldı.Kapı açılınca arabayı bindirdi ve bir baktım ki az önce gördüğü motosiklet garajımız oraya park edilmişti.

"Arabadan in" diye bana havladı ve ona itaatsizlik etmek aklıma gelmedi.

Aşağıya indiğimde kutuların ve eski mobilyaların olduğunu gördüm, burası Nick'in bu gibi durumlarda kaçış olarak kullandığı Leister deposu olmalı.

Çabucak masanın üzerindeki bir muşamba kaptı ve etrafımıza büyük bir toz bulutu bırakırken arabanın üzerine fırlattı. Görülecek neredeyse hiçbir şey yoktu ve arabadan geri çekilirken öksürmeye başladım.

Sonra onu arkadan hissettim, beni belimden tuttu ve bir sonraki bildiğim şey sırtımın arabaya çarpmasıydı ve bir eliyle yüzümü tutuyordu.

"Travma saçmalığın olmasaydı seni burada yalnız bırakırdım, duydun mu?" dedi, derisinin her bir gözeneğinden öfke fışkırıyordu. -Bu gece bir sınırı aştın ve seni affetmeyeceğim, eve gidene kadar ağzını açmayı aklından bile geçirme çünkü yemin ederim Noah'a cevap vermeyeceğim, anladın mı?

Sert sözlerine ve içimdeki ağlama dürtüsüne şaşırarak birkaç kez gözümü kırpıştırmak zorunda kaldım. Ne kadar haklı olursa olsun bizi bu duruma getiren oydu, bu boktan dünyaya dönmeye karar veren oydu.

Gururumu bir kenara bırakıp başımı salladım, çünkü onu yeterince iyi tanıyordum ve o anda yapılacak en iyi şeyin çenesini kapalı tutmak olduğunu biliyordum.

Beni motosikletine çekti. Sadece bir miğfer vardı ve onu dikkatle kafama takmak için acele etti.

Gözleri bir an benimkilerde çok uzun süre durdu ve aklından geçenleri yorumlayamıyordum.

O motosiklete bindi, ben de arkasından bindim. Kızdım, ona dokunmak bile istemedim ve bu nedenle sırtımı tuttum.

Nicholas motorun mırıltısı sessizliği bozup tıslıktan sonra başını çevirdi.

-Ateşle oynuyorsun, Noah.

Hakaretlerim hakkında sessiz kalmam tipik bir davranış değildi ama o gece işler farklıydı ve onunla nasıl başa çıkacağımı bile bilmiyordum ve onu fiilen cehenneme gönderme arzum vardı.

Göğsüne yaslandım ve ellerimi ona doladım. Küfür

ettiğini duydum ve sonra soğuk geceye çıktık.

Yolda kaldığımız her saniye ve her dakika öfkem artıyordu, arabasına bindiğimden beri içimdeki öfke her an patlayacaktı. motosikletli, polisten kaçan ve üstelik bizi bu işe bulaştıran oyken öfkesini elinde tutan. Ellerimin sert karnını nasıl sıktığını ve vücudunun anında nasıl tepki verdiğini hissettim. Ellerinden biri benimkine gitti ve beni sertçe sıktı.

Bu ne anlama geliyordu?

On dakika sonra bir benzin istasyonunda durmak için döndüğünü gördüm.

Bisikletten inip benzini ödemek için kabine giderken yüzüme bile bakmadan "Kıpırdama" dedi.

Bu benim anımdı; Neredeyse atladım, kaskı yere fırlattım ve ondan olabildiğince uzaklaştım, ona bakmak bile istemedim.

- Ne yapıyorsun?!" Bana şaşırdığı belliydi. Yaptığı şeyi nasıl bırakıp peşime düştüğünü duydum; Yaklaştığını gördüm ve koşmaya başladım.

Onun önümde olmasını istemiyordum, bana dokunmasını ya da bana bağırmasını istemiyordum, olabildiğince uzaklaşmak istiyordum.

Bu gece sınırları aşan o olmuştu, ben değil.

İnşaat halindeki bir binanın arkasına gelene kadar koştum. Aralık olan çiti çektim ve içeri girdim. Nicholas oraya sığmıyordu, şaka bile yapmıyordum, ben de durdum ve diğer taraftan fren yaptığını duyunca, kontrolsüzce bana bakan gözlerini görmek için döndüm.

Hemen oradan uzaklaş.

-HAYIR.

Elleri çiti kavradı ve başını kaldırdığında onu çıktığımız bütün yıl boyunca gördüğümden daha sinirli olduğunu gördüm çünkü evet, bugün bir yaşındaydık ve görünüşe göre ikisi de hatırlayamayacak kadar meşguldü.

- Bu boktan çitten atlayamayacağımı mı sanıyorsun? - nasıl yapacağımı açıkça hesapladığını söyledi.

- Ve atladığında ne yapmayı düşünüyorsun Nicholas? - Sesimi yükselterek ve vücudumun soğuktan nasıl titremeye başladığını hissederek, sadece adrenalin değil, Nicholas'ın ağzından çıkan sözler de sistemimden kaybolmaya başladığını hissettim. ağzından şimdi sanki tekrar modundaymış gibi kafamın içinde yankılanıyorlardı.

Bir an durdu, sanırım ne yapacağını bilemediği için.

Rüzgardan korunmak için ellerimi kollarıma koydum. Eve gitmek istiyordum, gitmek istiyordum ve beni almasını istemiyordum.

- Lanet Nuh! Sana ne söylememi istersin!? -Sonra bana bağırdı, sonunda patlayarak-Sana gitmeni söyledim!

Sana dediğimi asla yapmazsan, bugün yakalanabilirdik, şu anda lanet bir hücrede olabilirdik ve sana ne yaptığını görsem çıldırırdım!

Öfkeyle ona döndüm.

- Bunun sadece sizin ilişkiniz olmadığı hiç aklınızdan geçti mi? Bütün bunlar çifte anlamda mı gidiyor?! Benim de seni önemsediğimi ve bana yalan söylemenden ve beni dışarıda bırakmandan bıktığımı!?

- Kendime nasıl bakacağımı biliyorum, senin hiçbir fikrin yok! Duyduklarıma inanamayarak gözlerimi açtım.

- Kendime nasıl bakacağımı bilmiyorum!? -Çite yaklaşarak onu önümde tutması için bağırdım- Biriyle ilgilenmekten ne anlarsın!?

Beş yaşımdan beri kendime ve anneme bakıyorum!!

Sen ise hayatın düzene girdiğinde yaptığın tek şey sarhoş olmak, kendine uyuşturucu vermek ve yasadışı işlere bulaşmak oldu! Baban seni öldürmeye çalıştı diye koruyucu ailede iki ay geçirmek zorunda değildin!

Çığlıklarımdan irkildiği belli olan Nicholas geri çekildi ama o benim yanımdaydı, bu gece onun için, ikimiz için de korkmuştum çünkü o her şeyi, sahip olduğumuz her şeyi, hayal bile edemediğim her şeyi riske atmıştı.

sahip olmak.

- Seni her şeyden korumaya çalışıyorum ve sen bana izin vermiyorsun!

Ellerimi başıma koydum.

-Kendimi korumam gereken sensin, anlamıyor musun?-

Ona her şeyden bunalmış bir halde, bunalmış bir şekilde aylardır kendime sakladığım her şeyi söylediğimi söyledim-- Değişeceğini, tüm bunları geride bırakacağını söyleyip duruyorsun ama değişmiyorsun Nicholas!

Gözleri bana çılgınca baktı.

-En azından deniyorum, sen sadece senin için ne kadar kötü olduğum için beni nasıl suçlayacağını biliyorsun, beni sevmen senin için ne kadar zor ama en ufak bir fırsatta beni kışkırtıyorsun, kendini tehlikeye atıyorsun ve yapmıyorsun. derdin ne söyle bana!

Ona doğru bir adım attım, hem çok yakındık hem de çok uzaktık.

- Travma saçmalığımı mı kastediyorsun?

Nicholas içini çekti, gözlerini kapattı ve bana baktığında görünmez bir çizgiyi aştığımızı anladım.

Ben öyle demek istemedim.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan yavaşça süzüldüğünü hissederek güldüm.

"Ama sen düşün." dedim ona arkamı dönüp diğer uca doğru yürürken.

"Noah, lütfen çık oradan," diye yalvardı, tüm korkularım göğsümü doldururken ve gözyaşlarım kontrolsüz bir şekilde akmaya devam ederken, "Siktir, sana defol git dedim!"

Yere oturup ellerimi bacaklarıma doladım.

Ağladığımı görmesini istemiyordum bu yüzden kafamı kollarıma gömdüm.

- Noah, çaresizce bana bağırdı ve çitin ona tekme atmaktan nasıl gıcırdadığını duydum. - TUZ!

Kafamı kaldırdım ve olduğum yerden ona baktım.

Çaresiz görünüyordu, ama ben de öyleydim çünkü içinde bir sürü şey saklamıştı ve öğrendiğinde beni yine de seveceğini bilecek kadar ona güvenmiyordum. Yaptığı her şey sadece kendime daha fazla yaklaşmamı sağladı, ama aynı zamanda kendimi birlikte ilerleyebileceğimi gördüğüm tek kişiydi, onun yanında kendimi güvende hissettim.

"Yanında olmak istemiyorum!" diye bağırdım ona.

Bakışları anlaşılmaz bir şeye dönüştü.

- Bunu sana söylediğim için üzgünüm ama başka seçeneğin yok çünkü benden başka kimseyle olmayacaksın.

Ayağa kalktım.

"Kendini dinliyor musun?!" diye bağırdım tüm gücümle. "Canımı yakıyorsun!"

Acı yüz hatlarını geçti ve kolları çiti sertçe çekerek onu serbest bırakmaya çalıştı. Geri adım attım, bu çılgıncaydı.

"Ve sen de bana kahretsin!" diye bağırdı, bırakmanın bir yolu olmadığını görünce onu tekmeledi. "Sana her şeyi verdim, kesinlikle her şeyi, sana açıldım."

ve bana seni incittiğimi mi söylüyorsun?

Sessiz kaldım, beni neden incittiğini açıklamayacaktım, eğer kendisi göremiyorsa bu hiçbir yere gitmiyordu.

"Ya sen dışarı çıkarsın ya da ben dışarı çıkarım," dedi sonunda, ifadesiz bir ifadeyle. İnanamayarak gözlerimi büyüttüm.

"Öyleyse defol buradan!" diye bağırdım ve öfkeyle gevşeyen bir tuğlayı alıp tüm gücümle çite doğru fırlattım. Ona çarpmadı bile, "Defol, Nicholas!"

Döndüğünü ve ellerini saçlarının arasından geçirdiğini gördüm. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra tekrar bana baktı ve yüzü farklıydı. Uzandı ve iki eliyle tel duvara yapıştı.

-Benden uzaklaşma Noah, yapma-diye yalvardı gecenin sessizliğini bozarak-Seni sevdiğimi biliyorsun, şu anda bildiğim tek şey bu, seni sevdiğimi biliyorum her şeyden veya herkesten daha çok ve kendimin daha iyi versiyonu olmaya çalıştığımı, gerçekten deniyorum.

Sesi biraz çatladı ve içimde bir şeyler kırılmakla tehdit etti.

"Beni uzaklaştıran sensin, Nick," dedim, hem soğuktan hem de kontrol etmeye çalıştığım hıçkırıklardan sesim titriyordu.

-Seni asla kendimden ayırmam, alamam, sen içimdesin, kalbimin derinliklerindesin ve biliyorsun, öyle olduğunu biliyorsun.

Kalbimin sıkıştığını hissettim ve bizi ayıran mesafeden onu izledim. Yaklaşırsam, onu affettiğim, her şeyin düzeldiği anlamına gelirdi ama ben öyle hissetmiyordum; aksine kendimi o andan ve o yerden kilometrelerce uzakta hissettim.

Gözleri bana alev alev ve duygu dolu bakıyordu.

-Lütfen, senden ayrı kalmaya dayanamıyorum, dışarı
çıkmana ihtiyacım var. Derin bir nefes alıp elimle göz
yaşlarımı sildim.
"Hiçbir şeyi çözmedik, biliyorsun değil mi?" dedim neredeyse fısıltıyla.

Sessiz kaldı, sadece bana baktı ve bu bakış, ayaklarımın benim yerime karar vermesi için yeterliydi. Onun olduğu yere gittim ve delikten dışarı çıktım. Eli beni çekiştirdi ve bir saniye sonra kollarına sarıldım, sanki yeterince yakın olmamam ona acı veriyormuş gibi beni onunkine yakın tuttu.

Vücudunun kokusunu içime çektim ve kalp atışlarım neredeyse anında sakinleşti.

Aynı anda hem hastalığım hem de ilacım nasıl olabilir?

Kolları kollarımı sardı ve yüzünü boynuma gömerken bedeniyle beni ısıttı.

"Özür dilerim, özür dilerim" diye defalarca tekrarladı, ta ki sanırım ikimiz de tatmin olana kadar. Sağ eliyle tüm saçlarımı at kuyruğu yaptı ve beni ona bakmaya zorladı - Lütfen düşünmeyi bırak... sadece öp beni.

Bana tereddüt etmem için bile zaman tanımadı çünkü zaten dudakları benimkilerin üzerindeydi, ilk başta daha fazla gitmesine izin vermedim ama bir cevap için çaresiz görünüyordu. Elini belime indirip beni yerden kaldırdı ve bacaklarımla onu sarmam için beni zorladı.

Vücudunu arkamdaki çite karşı benimkine bastırdığında, vücudum tepki verdi ve beynim çalışmayı, analiz etmeyi, hatırlamayı bıraktı. Ellerim kontrolü ele aldı ve onu daha da yakınlaştırmak için çaresizce sırtına indi.

Dili ağzımın içine girdi ve dudakları umutsuzca benimkilerin üzerinde gezindi.

"Beni ektin" ağzı boynumu kemirmeye ve kulağımın altındaki hassas cildimi emmeye ve öpmeye başladığında nefesim kesildi.

"Benden olabildiğince uzak olmanı istedim" diye cevapladı elleriyle kalçalarımı sıkıca sıkarak, hareket bile edemiyordum ve her zamanki gibi kontrolü tamamen elinde tutuyordu, ne kadar durumu tersine çevirmeye çalışsam da, her zaman son sözü söyleyen oldu.

"Bir zamanlar ayrılmamamız gerektiğini söylemiştin," diye fısıldadım nefes nefese, onun mideme bastırdığını hissettiğimde.

-Ve tüm bunlar seni alt ettiğinde güvenli bir söze ihtiyacı olan sen.

"Hatırlıyor musun?" dedim şaşkınlıkla ve gözlerini bana dikti.

Bana söylediğin her şeyi hatırlıyorum.

Beni tekrar öptü ve bu sefer kendimi tamamen verdim, o temasa her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı ve son birkaç saati unutmaya ihtiyacım vardı. Elleri bedenimde başarılı olursa, dünyada onu durdurabilecek hiçbir kelime olmayacaktı.

Onu sertçe çektim, vücudunda eridim ve fırtınalı düşüncelerimi çözen benzin gibi tüm sinir sistemimde yakıcı bir sıcaklık hissettim.

"Durmalıyız," dedi sonra.

"Hayır, duracak bir şey yok" dedim saçından çekerek ve beni tekrar öpmesi için zorlayarak. Dilini ağzıma soktu ve çaresizce ellerimi gömleğinin altına kaydırana kadar indirdim. Göğsünü pençeledim ve tüylerimi diken diken eden bir hırıltı çıkardı.

Nick ellerini popoma indirdi ve iterek bedenlerimizin olması gerektiği yerde çarpışmasını sağladı; Nefesimi tuttum ve gömleğini yukarı çektim, başının üzerine çektim ve düşmesine izin verdim. Ağzım boynuna gitti ve çaresizce onu öptüm, ısırdım ve emdim.

"Siktir, Noah... burada değil... böyle değil," dedi kararlı bir şekilde ama vücudu başka bir şey istiyor gibiydi. Beni duvardan uzaklaştırdı ve yere yatırdı, üzerime oturdu.

Bunu hak etmiyorum... bugün değil.

Gözlerim şehvetle ona baktı, hak etmemiş olması umurumda değildi, her şeyi unutmak istiyordum, bu konuda bana yardım etmesini istiyordum.

"Sana ihtiyacım var" dedim çaresizce.

Sözlerim onu ikna etmeyi bitirmiş gibiydi ve ağzı yine benimkilerin üzerindeydi. Ben farkına bile varmadan elbisemin altına uzandı ve parmakları iç çamaşırımın altına kaydı.

Bir parmağıyla içime girdiğinde sırtım yerden kalktı.

Ağzını emdi ve umutsuzca boynumu öptü.

- Beğendin mi?" dedi kulağımın yanında ikinci bir parmak içime girip beni tamamen delirtirken.

- Evet!- Başparmağı klitorisimde daireler çizmeye başladığında, nefesimi neredeyse sığ hale getirdiğinde ve elinin her hareketi beni gerçeklikten giderek daha fazla ayırdığında bağırdım.

"Seni ekmek istemedim" dedi, parmaklarının hareketlerini yavaşlatıp ritmi değiştirerek "Artık yarışmak yok Noah, bundan sonra sadece tek bir yöne koşacağım, seninki, aşkım. sadece senin."

Parmaklarının tenime saplandığını ve bir saniye sonra ağzının benimkilerin üzerinde olduğunu hissettim, sözleri bulanık bir şekilde aklıma geldi, eli aşağıda bana işkence etmeye devam ederken dudaklarının alt dudağımı ısırdığını hissettim.

"Daha hızlı git, Nick," dedim nefes nefese, omuzlarından tutunarak. Ona söyleneni yaptı ve zevk giderek daha dayanılmaz hale geldi.

"Bırak Noah," diye emretti ağzımı öperek ve ben daha fazla dayanamayana kadar çığlıklarımı yuttu ve tam olarak istediğini yaptı.

Birkaç dakikalığına her şey mükemmel görünüyordu.

Kendime geldiğimde, Nick rahatsız edici beton zeminde yanımda yatıyordu. Kolunu başımın altına koydu ve beni kendine çekti.

"Aramızda ne olursa olsun, geldiğin zaman yüzünü görmekten daha çok sevdiğim bir şey yok," dedi sessizce.

Hem kavgada hem de az önce yaptığımız şeyde işler kontrolden çıkmıştı. Ona neredeyse orgazm olması için yalvardığım için biraz utandım ve bu iyiliğin karşılığını alamadığım için daha da çok utandım.

Yerimden kalkıp ona baktım.

- İyi misin? - dedim şüpheyle dudağımı ısırarak -

biliyor musun... gözleri yüzüme sabitlendi.

"Ben iyiyim ama lütfen dudağını ısırmayı kes" diye neredeyse bana yalvardı ve ben de durdum.

Sessizce birbirimize baktık, sadece uzaktan geçen arabaların gürültüsü ve benzin istasyonundan gelen loş ışık yüzünü görmeme izin verdi.

Bir şey titremeye başladığında bir şey söylemek üzereydi.

Nick arka cebinden telefonunu çıkardı ve ikimiz de oturduk.

Dikkatle dinlerken bekledim ve o da aynısını yapmak için elimi çekerek ayağa kalktı.

"Sakin ol Aslan," dedi içinden küfrederek.Evet, çıkartırım, merak etme, yirmi dakikadan az bir sürede oradayım.

Nick telefonunu arka cebine tıkıştırıp bana baktığında bir korku sancısı hissettim.

Jenna tutuklandı.

Bölüm 32

NİCK

Kuzey Hollywood karakoluna vardığımızda, Luca ve Lion arabalarına yaslanmışlardı, Luca sigara içiyordu ve Lion elleri başındaydı. Beni gördüğünde, bakması utanç verici olsa da gözleri parlıyor gibiydi.

Jenna'nın tutuklandığına inanamadım, kaçmamıştı bile ve eğer dikkatli ilerlemezsek bu gerçek bir karmaşaya dönüşebilirdi.

- Noah, başına çok büyük gelen miğferini çıkaran Lion'a yaklaşarak, "Ne oldu?" dedi.

Ona yaklaştığımda elinden alıp dirseğime astım. - Nasıl aldılar?!

"Polis sahaya önce geldi, bu da birinin ihbar ettiği anlamına geliyor" dedi Lion ve yanıma yaklaştı.

Kim olduğunu yakalarsam yemin ederim onu öldürürüm!

"Sakin ol" dedim ne yapacağımı düşünmeye çalışarak. Babamı arayabilirim ama bu geceyi öğrenirlerse neler olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gözlerim Noah'ya ve annesinin ne yaptığımızı bilse nasıl tepki vereceğine kaydı.

- Jenna nerede? Onu kilitlediler mi? - Noah, karakola girme niyetiyle dedi. Onu durdurmak için ileri doğru bir adım attım.

- Şaka yapmıyorum Noah, oraya ayak basmanı, burada kalmanı ve ben bazı aramalar yaparken Lion'la beklemeni bile istemiyorum.

Noah ve Lion bana baktılar ama bir kez olsun beni görmezden gelmeye karar verdiler. Telefon rehberimi açtım ve direkt olarak aklıma bir isim geldi.

Yardım isteyeceğim son kişi oydu ama bu noktada... Telefon, sonunda bir cevap alana kadar saatler gibi geldi.

- Sabahın dördünde beni neden arıyorsun Leister? - dedi hattın diğer ucundan kalın bir ses.

Gururumu yutarak derin bir nefes aldım.

Yardımına ihtiyacım var Sophia.

Yarım saat sonra hala mutlu antrenman partnerimin ortaya çıkmaya karar vermesini bekliyorduk.

Bu bölgede bağlantıları olduğunu bildiği için ona gelmişti. Babası bu civardaki mahallelerden birinde yaşıyordu ve ayrıca şu anda karşılıksız davalara bakan oydu, bu yüzden reşit olmayanların kanunları çiğnediği davalarda çalışmaya oldukça alışmıştı. Eğer doğru hatırlıyorsa, bir hafta önce iksir bulunduran bir genci hapisten salıvermiş ve sabıka kaydı kaydından silinmişti. Sophia Aiken baş belası olabilirdi ama ne yaptığını biliyordu.

Biz beklerken Noah'a arabaya binmesini söylemişti. Hava dondurucu soğuktu ve giydiği küçük elbise, karakola girip çıkan polisler ve hükümlülerle çevrili bu alanda olmaya hiç uygun değildi. Kimsenin ona göz atmasını istemedi ve iki taş gibi görünen adam ona baktıktan sonra

müstehcen bir şekilde beni dinlemeye ve arabaya binip beklemeye karar verdi. Ya öyleydi ya da beni onlarla öldüresiye dövdü, bu yüzden sanırım doğru kararı verdi.

Köşeden beyaz bir SUV geldi ve o olduğunu anladım. Arkadaşlarıma oldukları yerde kalmalarını söyledim, Sophia'nın bu kabusa hepimizin ortak olduğundan şüphelenmesini istemedim. Küçük Aslan'ın bildiği kadarıyla her şey çok hızlı gelişmişti, Jenna'nın arabaya binecek vakti bile olmamıştı, herkes kaçarken onu yakaladılar. Tutuklanan tek kişi ben değildim ama şu anda başka kimse için endişelenemezdim, herkes yarışlara gelerek neleri riske attığını biliyordu ve bir numaralı önceliğim Jenna'ydı.

Neyse ki Noah'ın arabası götürülmüştü ve Cruz'la konuştuktan sonra, ertesi gün arabayı babamın evine götürmemizi sağlayacağını söyledi. Tek ihtiyacım olan polisin Noah'ın plakasını yazmasıydı ve Noah'ın başı belaya girecekti.

Lion'ın arabasından uzaklaştım ve Sophia'ya doğru yürüdüm.

"Bana o kadar büyük bir borcun var ki, bunu telafi etmen için sana günlerini ya da yıllarını vermiyorlar," diye ağzından kaçırdı, kusursuz bir şekilde giyinmiş olmasına rağmen, saçlarını hafif dağınık bir şekilde toplamış olmasına rağmen arabadan indi. .

Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yaptım.

"Geldiğin için teşekkürler" dedim en güzel yüzümü takınarak. Durumdan zevk alıyor gibiydi çünkü bana sırıtmak için bir an bile tereddüt etmedi.

- Az önce bana teşekkür mü ettin?" dedi, bana sapkın bir keyifle bakarak. "Sanırım bunu tekrar duymak isterim.

Ona doğru bir adım attım.

-Arkadaşımı dışarı çıkarırsan onları sana veririm.

Sanırım yüzüm bir şiir gibiydi ve gözleri benimkilerden Luca da dahil olmak üzere üçünün gergin bir şekilde bekledikleri Lion'ın arabasına kaydı.

-Başını nasıl belaya soktuğunu bilmiyorum, Leister, ama yemin ederim ki, neye bulaştığın her geçen gün daha çok ilgimi çekiyor.

Gözleri merakla bana baktı ve onu cehenneme göndermemek için tüm sabrımı kullanmak zorunda kaldım.

- Arkadaşımı dışarı çıkarabilir misin, çıkaramaz mısın?

- Bilsem ne denir?

Bir an tereddüt ettim.

-Jenna Tavish.

Gözleri biraz büyüdü.

- Taviş mi? Tavish Oil Corporation'dan mı? Şu

Tavishler mi? Gerginleşerek başımı salladım.

- Şaka değil mi? - dedi sinirlenerek, zaten yapacağını sanmasına rağmen - Bir stajyer olan beni, büyük petrol kodamanlarından birinin kızını hapisten çıkarmak için mi arıyorsunuz?

-Kimsenin öğrenmesini istemiyoruz, sağduyuya ihtiyacımız var, üstelik o hiçbir şey yapmadı, sadece yanlış yer ve zamandaydı.-Bütün bunların kötü bitmesi için dua ederek dedim.

Sophia çantasını karıştırırken güldü.

-Bir suçlu bunu her söylediğinde bir dolar almak zorunda kalsaydım...

- Kız arkadaşım bir suçlu değil! Beni duyuyor musun?!- dedi Aslan arkamdan görünerek.

Elimi göğsüne koyarak ona döndüm.

"Lion için, Sophia bize yardıma geldi, değil mi Soph?"

dedim ortalığı sakinleştirmeye çalışarak.

Küçümseyen gülümsemesi benden Lion'a gitti ve üstün bakışını gördüğüm anda ne düşündüğünü anladım.

"Size yardım edeceğim," dedi ikisine de hitap ederek, "ama bir daha bana Soph demeyin, çünkü o zaman bir sorunumuz olur."

Bunu ciddi bir şekilde söylemesine güldüm. Tanrım, yeni neslin kadınları silahları dolu geldiler, yoksa kız arkadaşıma söylesinler.

Sophia deli gibi aramalar yapmaya başlarken bize dışarıda kalmamızı söyledi. On beş dakika gibi gelen bir süre sonra karakola girdi ve hepimiz dışarıda onun ne gerekiyorsa yapmasını bekledik.

Noah hâlâ arabadaydı ve fırsat buldukça pencereden dışarı baktım. Yerde kaldıktan ve tozla çevrelendikten sonra bitkin ve kirli görünüyordu.

- İyi misin çiller? - Luca'nın ön koltukta horlamasını izleyerek, etrafında olup bitenleri pek umursamadan, dedim.

Noah bana bakmadan sessizce başını salladı ama bu konuda pek bir şey yapamadım çünkü o sırada karakolun kapısının açıldığını duydum ve orada, kirli, saçları darmadağınık ve sağ elmacık kemiğinde küçük bir kesik olan Jenna'ydı.

Noah arabanın kapısını açtı ve ona doğru koştu.

Sophia yüzünde bir sırıtışla arkamdaydı ve sadece bana bakıyordu. Ona uzaktan gülümsedim ve arabasına binip geldiği yoldan uzaklaşmasını izledim. Belki de o kadar da baş belası değildi.

Huzurum uzun sürmedi söylenebilecekler çünkü gecenin sessizliğini büyük bir tokat sesi yırttı.

Arkamı döndüğümde Aslan'ın elini yanağına koymuş ve gözlerinin umutsuzca Jenna'ya baktığını gördüm.

Bok.

- Seni tekrar görmek istemiyorum! Beni duyabiliyor musun?!" diye bağırdı yanaklarından yaşlar süzülürken.

Noah yardım ister gibi gözleriyle beni aradı ama ikimiz de susmuş, Lion'un tepkisini bekliyorduk.

-Jenna, üzgünüm, beni dinle...

- HAYIR! -diye bağırdı, bir adım geri atarak- Benden özür dilemeyi aklından bile geçirme! Bunun bittiğine dair bana yemin etmiştin, bütün yaz senin değişmeni, bir kez olsun doğru şeyi yapmanı bekledim! VE

Canım sıkkın!

Ne yapacağımı bilmeden onlara yaklaştım. Jenna'yı

ama Lion'u da anlıyordu.

"Aptallık ettim," dedi ağlayarak, "kim olduğum, sahip olduklarım için beni suçlu hissettirdin, yanında kalmaya çalıştım, birlikte kalmak için elimden gelen her şeyi yaptım ve Yaptığın tek şey, gerçekte tam tersiyken bana senin standartlarına uygun olmadığımı hissettiriyor!

Lion çaresiz ve kaybolmuş görünüyordu ve Jenna'nın yanına gidip Jenna'nın geri çekildiğini görünce yüzündeki acıyı gördüm, sanırım Noah hiçliğin ortasında yerde ağlarken hissettiğim acının aynısıydı. benim yüzümden

"Jenna, sana en iyisini vermeye çalışıyorum... Para biriktiriyorum." Bu bardağı taşıran son damla gibi göründü çünkü Jenna öne çıktı ve yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülürken tüm gücüyle itti.

- Para umurumda değil! Sana aşıktım! Anlamıyorsun?! Senden, aptal parandan değil!

Aslan göğsüne yumruk atarken kollarını sıkıca kavradı.

"Beni tutuklamalarına izin verdin..." dedi sonra yıkılmış bir şekilde - daha önce beni asla yalnız bırakmazdın, senin tek önceliğin bendim...

"Ve sen, Jenna, seni seviyorum," dedi, onun kendisine bakmasını sağlamaya çalışarak.

Jenna başını salladı ve yüzünü kaldırdığında ve hepimiz onu görebildiğimizde, ağzından iyi bir şey çıkmayacağını biliyordum.

"Birini sevmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Kolları Lion'un elinden kurtuldu ve ayakları üç adım geri gitti "Beni de kendinle birlikte aşağı çekmene izin vermeyeceğim."

-Jenna- Lion'ın sesi kırık geliyordu ve bunun arkadaşımın mezarına çakılan son çivi olacağını biliyordum.

Jenna, Noah'ı bulmak için etrafına bakındı.

-Eve gitmek istiyorum.

Noah yanıma geldi ve ona sarılmaya gitti. Lion'a yaklaştım.

"Abi" dedim elimi omzuna koyarak. Aslan tamamen sersemlemiş görünüyordu. -Onları eve götüreceğim, merak etme tamam mı?

Lion beni görmeden bana baktı ve Noah, Jenna'yı arabanın arka koltuğuna geçirdi.

"Motosiklet anahtarlarını al" dedim, bakışlarını kardeşinin yüzünden ayırmadığı halde tüm sahneyi sadece bir seyirci olarak izleyen Luca'ya. Anahtarları anında aldı -Bu gece kardeşine iyi bak- Arabanın anahtarlarını alıp sürücü koltuğuna oturmayı ekledim.

Lion'la kalmak isterdim ama şu anda yapılacak en iyi şeyin arkamdaki iki kızı güvenli bir yere götürmek ve yarın her şeyin farklı olması için dua etmek olduğunu biliyordum.

Jenna'nın evine vardığımızda, Noah geceyi evinde geçirme niyetiyle onunla çıktı ama Jenna açıkça reddettiği için yalnız kalmak istiyor gibiydi.

"Gerçekten, Noah, artık yalnız kalmaya ihtiyacım var, ben iyiyim, cidden," dedi gözyaşları kontrolsüz bir şekilde yüzünden aşağı düşmeye devam ederken.

Kendimi tuttum, ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmiyordum çünkü ikisini de seviyordum ve ne kadar anlasam da Jenna, Lion benim kardeşim gibiydi, onun acı çektiğini görmek istemiyordum ve Jenna olmadan bunu biliyordum. Tamamen kaybolacaktım.

Noah, arkadaşımız kapıyı kapatıp kaybolmadan önce arkasına bile bakmadan evine girerken başını eğip izledi.

Arabaya bindik ve bu sefer babamın evinin önünde durmak için az önce gittiğim yolu yeniden yaptım.

- İyi misin?" O gece sekizinci kez ona dönerek sordum.

Bana baktı ve düşünceli bir şekilde başını salladı. Aklından neler geçtiğini bilmek bile istemiyordum; az önce olanlar, dikkatli olmazsak ikimizin de başına gelebileceklerin açık bir göstergesiydi.

- Kalacak mısın?- diye sordu bir dakika sonra ikimiz de kocaman evin kapısına doğru bakarken.

Başka bir durumda olsa hayır derdim, ölmüş bile değildim ama bu gece yeterince çuvallamıştım, ayrıca saat neredeyse sabahın altısıydı ve şehre dönmeden önce dinlenmem gerekiyordu, o yüzden arabadan indim. ve kapıyı ona açmaya gitti, bana şaşkınlıkla bakan Noah'a kapıyı açtı.

"Hadi çiller" dedim kollarımı ona dolayarak ve verandaya çıkan basamakları çıktım.

Girdiğimizde ev karanlıktı ve odayı dolduran sessizliği bozan tek kişi köpeğim oldu. Merdivenleri çıkarken dalgın dalgın Thor'a el salladım.

Noah'ın kapısına vardığımızda durdu ve bana döndü. İkimiz birlikte yaşarken bir tür dèjá vu yaşadım ve yaşayamadık.

aynı odada uyumak

Sanırım yine aynı kurallar geçerliydi.

Noah sırtını kapısına dayadı ve gömleğimi giyip beni dudaklarımdan öpmeden önce beni inceledi. Bana dokunma ihtiyacının ardındaki amacı bilmeden onu dikkatlice öptüm.

"Bu bizim başımıza gelemez" dedi ve alt dudağının nasıl hafifçe titrediğini gördüm.

Derin bir nefes alıp yüzünü ellerimin arasına aldım.

-Bana bak... hadi çiller, bana bak-Bakışları göğsümün ortasına sabitlendiğinde ısrar ettim-Ne olursa olsun katlanırız aşkım.

Şimdi bana baktı ve güzel, hüzünlü gözlerinde korkunun yansıdığını gördüm.

Ellerini boynuma götürüp yüzünü boynuma gömerek, "Jenna'nın Lion'u sevdiği kadar başka birini bu kadar çok seven birini hiç görmemiştim ve bak ne oldu," dedi, "ayrılmak istemiyorum. sen, Nick, dayanamadım." dedi kulağıma doğru.

Böyle hissetmesinden nefret ederek kollarımı ona doladım. Ona ayrılıktan korkması için sebep vermemeliydim, çünkü asla ayrılmayacaktık, bu konuda çok nettim...

onun... hiçbir fikri yoktu.

"Asla olmayacak bir şeyden korkma çiller," dedim onu geri çekerek, "Ne kadar batırsak da, ikimiz de birlikte daha iyi olduğumuzu biliyoruz."

Noah başını salladı ve ben de onun tatlı dudaklarına bir öpücük daha vermek için eğildim.

-Uzan yarın görüşürüz-alnından öperek dedim-benim kapı koridorun sonunda sağdaki kapı.

Bana eğlenerek gülümsedi, yanağımdan öptü ve odasının kapısını açtı.

Ortadan kaybolduğunu gördüğümde, ona az önce söylediklerimin doğru olması ve hata yapmamış olmam için dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Bölüm 33

NUH

Ertesi sabah kalktığımda ilk işim duş almak oldu. Dün geceden sonra iğrençtim ve temizlenip yüzümdeki bulaşmış makyajı silip dişlerimi fırçalayana kadar kendimi bir insan gibi hissetmedim.

Ne kadar geç geldiğimize göre oldukça erken kalktım ve bu fırsatı değerlendirerek Nick'in odasına gizlice girdim. Dünkü kavgadan, Jenna ve Lion'ın ayrılmasından ve birbirimize söylediğimiz her şeyden sonra, göğsümde yalnızca bir kişinin doldurabileceğini bildiğim bir boşluk hissettim.

Her zaman olduğu gibi oda tamamen karanlıktı ama fazla önemsemedim ve kapıyı kapattıktan sonra onu uyandırmamaya dikkat ederek Nick'in yatağına girdim.

Üzerindeki yorganı kaldırıp kollarımı vücuduna doladım ve başımı göğsüne yasladım.

Otomatik olarak mı yoksa içgüdüsel olarak mı bilmiyorum, kolları bana dolandı.

"Hımf," dedi kulağımın üzerinden, beni de yanında sürükleyerek ve yarı çıplak vücudunun üzerinde bırakarak arkasını dönerken.

Altımda sıcak ve aynı zamanda sert ve boxer dışında zarif bir şekilde çıplak hissetti. Burnum boynunun derisini koklarken elim kaslarında... göğüslerinde dalgın dalgın gezinmeye başladı.

Onun yanımda, uykuda ve sakin olması en çok hoşuma giden şeydi, zihnim için bu halde olduğumuz zamandan daha büyük bir huzur yoktu. Tüm kötü şeyleri, tüm ıstırapları, hâlâ orada olduğunu, çözülmemiş olduğunu bildiği her şeyi unutabiliyordu; Her şeyi bir kenara bırakabildim, üstelik tenimin dokunuşuyla kalbinin atışlarının arttığını hissettiğimde tüm sorunlar yok oldu.

Gerçekten özellikle bir şeyler yapmak istiyordum ve annem tarafından keşfedilme korkusu meseleye sadece heyecan katıyordu.

"Nick," dedim kulağının yanında alçak, uyanık bir sesle.

Gözlerini açmadı, sadece homurdandı. eğlenerek gülümsedim.

Dilim yumuşak ve baştan çıkarıcı bir şekilde çenesinin üzerinde dolaşmaya başladı.

Tadı ne kadar güzeldi.

"Nick," diye fısıldadım tekrar, elim göğsünden aşağı inip göbeğine kadar uzanan koyu renk saçlarının üzerinde hafifçe dururken. - Sevişmek.

"Bugün olmaz," diye homurdandım biraz daha uyanarak.

Bundan yararlandım ve elimi külotunun altına sokuyormuş gibi yaptım. O kadar hızlı hareket ediyordu ki yarı uykulu olmasına imkan yoktu. Parmakları benimkileri yakaladı ve sertçe sıktı.

-Sessizlik.

Hayal kırıklığı içinde iç çektim ve çenesinden kulağına sıcak küçük öpücükler verebilmek için boynuna serbestçe erişebildiğim gerçeğinden yararlandım.

keçe gibi ile titredi Düşük Ben vücut Ve taşındım Ne hafifçe kalçalarını sallayarak onunla dalga geçiyor ve yanıt vermesini bekliyor.

-Yoruldum çiller, bir şeyi istiyorsan daha çok çabalamalısın.

Bununla eğleniyordu, genellikle benden sonra gelen o oluyordu ve bu onu daha da üstün kılıyordu. Kaşlarımı kaldırdım ve anında durdum.

Başka birini bulmam gerekecek.

Geri çekilmek için hamle yaptım ama vücudu o kadar hızlı hareket etti ki zar zor ayağa kalktım. Üzerime çıktı ve sabah gafını beyaz pijama altıma bastırdı.

Bana karşı hissinden ne kadar hoşlandığımı kontrol etmeye çalışarak dikkatlice nefes aldım.

Başı yavaşça göğüslerimin arasına daldırılırken eli atletimin altından kaydı.

"Zar zor uyuduk çiller" dedi, ağzı boynuma çıkarken göğsümü ovuşturarak, "sabahki bu saldırı da neyin nesi?"

Hiçbir fikrim yoktu, ama sadece ona yanımda, daha spesifik olarak içimde ihtiyacım olduğunu biliyordum. Dün parmaklarıyla yaptıkları iyiydi ama yetmemişti. Olan her şey hakkında gergin, endişeli ve çok gergin hissettim.

"Sen benimsin ve erkek arkadaş olarak görevini yapıyorum, o yüzden konuşmayı kes" dedim, kalçamı yukarı kaldırıp onun yaptığı gibi iç çekerek.

-Erkek arkadaş olarak görevimi istediğin zaman kullanabilirsin; Şimdi sakin ol," dedi beni yatakta hareketsiz bırakarak.

Tanrım, vücudu o kadar büyük ve ağırdı ki, onu her yerde hissediyordu. - Bizi yakalayabileceklerinin farkındasın değil mi?

Bacaklarım beline dolandı ve onu kendime doğru çekti.

- Ne zamandan beri umursuyorsun?-Sinirlenerek cevap verdim.

Loş ışıkta gülümsedi ve eli pantolonuma ulaşmak için aceleyle aşağı indi. Diğer eliyle beni popomdan kaldırdı ve diğer eliyle pantolonumu ve iç çamaşırımı aşağı çekti.

- Şimdiden senin içinde olmayı hak ettiğimi düşünüyor musun? Dün için beni affettiğin anlamına mı geliyor?

Topuklarımın yardımıyla boxerını aşağı indirdim ve ereksiyonunu karnımda hissettim.

"Nasıl olduğuna bağlı olarak seni affedeceğim..." İçime o kadar hızlı girdi ki boğazımdan bir çığlık yükseldi.

"Şimdi o küçük ağzını kapat çünkü annenin bizi duymasını istemiyorum" dedi hareket etmeye başlarken ama bunu yavaş değil, hayır, hızlı, hızlı ve güçlü bir şekilde yaptı. Ellerimi çarşaflara kenetledim ve ağzım bir çığlık daha atmamak için açık kaldı.

Nick'in eli dudaklarıma gitti, çıkarmaktan kendimi alamadığım sesleri bastırdı. Kendimi tanıyamadım ama o sabah onun bağlantı kurmasına o kadar çok ihtiyacım vardı ki annemin bizi duyması ya da birkaç saat önce birbirimize bağırıyor olmamız kesinlikle umrumda değildi.

"Tanrım..." dedim ama Nick'in eli yüzünden sesim boğuk çıkmıştı.

İtişlerinden birinde, bir parçam kapının diğer tarafından gelen bir sesin farkına vardı.

Nick neredeyse anında durdu ve bir saniye sonra kapı, odayı zar zor aydınlatarak açıldı. Nicholas neredeyse tüm ağırlığıyla üzerime çöktü ve eli ağzımı kapatarak zar zor nefes almam için yer verdi. İçimde attığını hissettim, bana çivilendi ve o an neredeyse zevkten ölüyordum.

- Nicholas? - loş ışıkta annemin sesiyle sordu.

Tanrım... kahretsin.

"Uyuyordum, Rafaella," dedi Nick kalın bir sesle konuşmaya çalışarak, onun bu kadar heyecanlı olması elbette pek inandırıcı değildi.

-Üzgünüm, bu gece burada kalacağını bilmiyordum, peki Noah?

Nick vücudumun üzerinde hareket etti, biraz geri çekildi ve içimde hareket etti. Gözlerim döndü ve yemin ederim neredeyse yıldızları görüyordum.

"Uyuyor olacak," dedi piç kurusu, annem bizi görmesin diye zar zor hareket ederek bana ağır ağır işkence etti.

Zar zor nefes alabiliyordum.

"Odasında değil," dedi annem ve yemin ederim neredeyse ona bir yastık fırlatıp onu ortadan kaybolmaya zorlayacaktım ki bu lezzetli işkenceye bir son verebileyim.

Nick, "Beni şaşırtıyorsun," dedi ve saklamaya çalıştığı gülümsemesini gördüm.

Yemin ederim onu öldürürdüm.

- Aşağıda onu ararım, uyumana izin veririm.

Sonunda annem kapıyı kapatıp bizi yalnız bırakmaya karar verdi.

Nicholas ağırlığını ve elini bıraktı ve ben de ağzımdan havanın girmesine izin verdim.

"Sen bir pisliksin" dedim, kalçalarını hareket ettirmeye devam ettiğinde gözlerimi sımsıkı kapatarak.

"Şanslı pislik, bacaklarını kaldır" dedi tek koluyla beni kaldırdı ve o kadar derine girdi ki, kelimenin tam anlamıyla zevkten ölüyormuş gibi hissettim.

"Kahretsin Nicholas, bitirmem gerekiyor" dedim ve eli otomatik olarak vücudumun merkezine indi ve beni okşamaya başladı.

"Bağırma," diye beni uyardı ve tam o anda müthiş bir orgazm her şeyi silip süpürdü, zevk sonsuza kadar sürdü, ta ki Nick içime girip zevkten derin bir iç çekti.

Yatakta kıpırdamadan uzanıyor, derin derin nefes alıyor ve dünyaya geri dönmeye çalışıyorduk.

"Sabah bana saldırdığında böyle oluyor" dedi boynumun yanında.

Bunu daha sık yapmayı zihnime not ettim.

Annemle mutfakta kahvaltı etmeyeli aylar olmuştu. Sanırım en son kaçırılma nedeniyle hastaneden döndükten kısa bir süre sonraydı ve bunu tekrarlamak çok tuhaftı.

Ayrıca William da oradaydı, bu yüzden aile kahvaltısı yaptık.

Yarım saattir olanları aklımdan çıkaramıyordum ve Nick rahatlamış görünüyordu ki bu onun annesi ve babasıyla aynı odada olduğu düşünülürse tüm adetlerine aykırıydı. Kasemdeki mısır gevreğini yemektense karıştırdım ve oynadım. Radyo, her zaman olduğu gibi, arka planda çalıyordu ve Will ve annem kendi fincanlarıyla karşımızda oturduklarında, beş yaşındaymışım ve beni azarlayacaklarmış gibi hissettim.

"Pekala..." William başladı, gözleri Nick'ten bana kaydı, "her şey nasıl gidiyor?" Birkaç gün sonra üniversiteye gideceksin Noah, her şey hazır mı?

Nick'ten aldığım yan bakışa gergin bir şekilde başımı salladım. Sanırım şimdi anneme onun yanına taşınacağımı söylemek için en iyi zamandı ama ben bir korkaktım bu yüzden geri çekildim ve zorla gülümsedim.

"Hala birkaç şeyim kaldı, ama neredeyse her şey hazır." Kocaman bir kaşığı ağzıma attım, belki bana soru sormayı bırakıp Nick'e odaklanırlardı.

- Oda arkadaşın kim olacak biliyor musun? diye sordu annem ve ben neredeyse boğuluyordum. Nick'in eli sırtıma geldi ve tekrar nefes almama yardım etmek için beni okşamaya başladı.

"Henüz değil," diye yanıtladım boğuk
bir sesle. Kahretsin, o mutfaktan
defolup gitmek istiyordum.

Will kupasını ağzına götürdü ve dikkatini Nicholas'a çevirdi.

- Sophia'yla nasılsın?- dedi ve yanımdaki Nick birdenbire gerildi. Ona merakla baktım. - İşin hızına iyi uyum sağlıyor mu?

Sophia kimdi?

Sanırım öyle, pek konuşmuyoruz.

Will bu yanıttan iğrenmiş göründü ve ardından tuhaf bir sessizlik oldu. Annem Will'e baktı ve sonra ikisi de bize odaklandı.

"Sizinle konuşmak istedik" diye söze başladı William, sırasıyla ikimize de bakarak. -Sanırım bu son aylarda bir aile gibi davranmadık... Birkaç çatışma yaşadık ve

biraz daha iyi anlaşalım diye sorunları çözmek istedik.

Tamam... Bunu beklemiyordum. Göz ucuyla Nick'e baktım ve kahve fincanını bırakıp babasına odaklanmasını izledim.

- Birlikte olduğumuzu kesin olarak kabul edecek misin?

Annem daha dik oturdu ve William ona uyarıcı bir bakış attı.

"Genç olduğunuzu ve birbirinizden hoşlandığınızı ve bunu kabul ediyoruz" diye başladı annem.

"Birbirimizi seviyoruz anne, bence bu birbirimizi sevmekten daha fazlası," dedim sohbete müdahale ederek.

Annem dudaklarını büzdü ve başını salladı.

"Anlıyorum Noah, gerçekten, senin hayatını perişan ettiğimi düşündüğünü ve ilişkini kabul etmediğimi biliyorum ve haklı olabilirsin..." Gözleri Nick'e dikildi ve ben korktum O zaman diyecektim ki - kızım Nick için senden hoşlanmıyorum, yanlış anlama, senden nefret etmiyorum ya da onun gibi bir şey, seni daha çok seviyorum, sen üvey oğlum ve ben senin kötü bir çocuk olmadığını biliyoruz ama Noah'ın onun yaşında, hayatının bu kadar erken döneminde bağlanmayacak biriyle çıkmasını tercih ederim.

Nick'in çenesi kasıldı.

"İkiniz de çok gençsiniz ama beş yaş farkı çok fazla, özellikle de henüz on sekiz yaşındaysanız, Noah," dedi şimdi bana odaklanarak, "sadece senden işleri ağırdan almanı istiyorum." Umarım kızımın yaşayacak çok şeyi olduğunu, üniversiteye başlamak üzere olduğunu ve onun deneyimlemesini ve eğlenmesini, vermeyi hayal bile edemediğim şeylerden en iyi şekilde yararlanmasını istediğimi nasıl anlayacağınızı biliyorsunuzdur. o.

- Deney derken, yoluna çıkan her erkeği becermeyi mi kastediyorsun?
- Nicholas, yüzümün renginin nasıl değiştiğini hissederek yerimden sıçradım. Annem gözlerini üvey oğluna dikti.

İyi eğlenceler Nicholas, demek istediğim bu.

- Benimle eğlenmediğini, üniversiteden zevk almasına izin vermeyeceğimi mi söylüyorsun?

"Hayatlarınızı birbirinize odaklamamanız gerektiğini söylüyor, daha görecek ve yapacak çok şeyiniz var, çok hızlı gitmenizi istemiyoruz" Will, suları sakinleştirmeye çalışırken araya girdi.

Nicholas o kadar sinirlendi ki, patlamak üzere olan bir yanardağ gibi vücudundan çıkan ısıyı hissetti.

-Ne yapacaktık, dedi William derin bir iç çekerek- bir anlaşma yapmak istedik, barış anlaşması gibi bir şey, ne dersin?

Gözlerimi şaşkınlıkla açtım ve bu konuşmanın nereye varacağını hayal etmeye çalıştım.

-Hiçbir konuda anlaşmaya varmayacağım, Noah benim kız arkadaşım ve konuşacak ya da pazarlık edecek başka bir şey yok.

William derin bir nefes aldı ve huysuzluğunu miras aldığı açıkça belli olan en büyük oğluna sövüp sayma dürtüsünü bastırdığını biliyordum.

-Pekala, o zaman bize bir iyilik yapmanı istiyorum ve karşılığında ilişkinize artık karışmayacağımıza söz veriyoruz, bunu zaten tartıştık ve reşit olduğunuzu biliyoruz ve size sadece bu yaşta tavsiye verebiliriz. hayatınızı nasıl sürdürmek istediğinize gelir.

- Ne tür bir iyilik, diye sordum masaya eğilerek.

Will, talebini nasıl dile getireceğini düşünüyor gibiydi.

Bir ay sonra Leister Enterprises'ın altmışıncı yıldönümü; Her türden insanın katılacağı bir partimiz olacak, hatta başkanı bile düşünüyoruz. Kapak tarafından toplanan tüm para bir STK'ya bağışlanacak

üçüncü dünyayı beslemeye mahkumdur. Şirketim için hayati bir olay Nicholas, neden bahsettiğimi tam olarak biliyorsun ve şimdi yeni projeler üstleniyoruz, güçlü ve birleşik bir imaj sunmamız, kendimizi bir ekip olarak sunmamız çok önemli. basın ve diğer konuklar.

Nick kaşlarını çatarak yanıma, "Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum, her şeyin düzenlenmesine yardım ettim baba," dedi. "Ama bunun Noah'la ilişkimle ne ilgisi olduğunu bilmiyorum.

"Pekala, çok basit, eğer partiye bir çift olarak gelirseniz, basın makalelerini hayal etmeye başlayabilirsiniz, her şey size ve beraberinde getirdiği skandala odaklanacaktır, hayır Nicholas, sözümü kesmeyin" Will dedi Nick'le kötü bir şekilde konuşmaya başlarken -İlişkinizin, biz hoşlanmasak da, tamamen kabul edilebilir olduğunu çok iyi biliyorum, siz sadece üvey kardeşsiniz, ancak birçok insan bunu böyle görmeyecek, ihtiyacım var Sağlam bir aile imajı vermek için ve bir çift olarak birlikte görünürseniz, Partiye katılacak birçok üyenin kafa karışıklığı ve tiksintiyle bu imaj bulanıklaşacaktır, yaşlı insanlardan bahsediyorum, çok şeyi olan insanlar belli davranışları kabul etmeyen paranın.

-Bu çok saçma, Allah aşkına kimse bizi fark etmeyecek, ne yaptığımız veya yapmadığımız kimsenin umurunda değil.

-Son yıllarda, genellikle dedikodu dergilerinde çıkan her türden kızla görünmeseydin bu doğru olurdu Nicholas, basının her zaman ilgi odağı olduğunu gayet iyi biliyorsun, sadece yapman gereken katılmaya karar verdiğiniz her kanlı sosyal etkinlikte sizi nasıl karşıladıklarını görün.

Şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüm. Her türden kız mı? hangi kızlar

Nick'in göze çarpan biri olduğunu biliyordum, yakışıklıydı, zengindi ve babası özellikle bizim kasabamızda iyi tanınıyordu. Geçen yıl yardım galasına gittiğimizde, Anna'yı da beraberinde sürükleyip fotoğrafçıların önünde öpüştüğünde, onu nasıl aradıklarını ve fotoğraflarını çektiklerini hâlâ hatırlıyordu. Çıldırmışlardı.

- Partiye tek başıma gitmemi ve Noah benim küçük kız kardeşimmiş gibi davranmamı mı istiyorsun?

Bunu söylediğini duyunca ürperdim. Nick ve ben kardeşlerim... ne kadar korkunç, bu cümleyi düşünmek bile doğru değil.

-Senden bir arkadaşınla partiye gitmeni ve bir gece ayrı kalmanı istiyorum; Noah da biriyle gidecekti, basına ailecek poz vereceğiz, yemek yiyeceğiz, kim gelirse gelsin önemli görüşmeler ve müzakereler yapacağız ve sonra herkes evine gidiyor ve her şey her zamanki gibi.

Nick patlamadan önce müdahale etmeye karar verdim.

"Kulağa iyi geliyor" dedim ve erkek arkadaşımın yüzümün derisini nasıl eritmeyi başardığını o kadar yoğun bir şekilde bana baktı ki görmezden geldim.

- Olmaz, senin bekar olduğunu düşünen bir pislikle o kadar büyük bir partiye gitmeyeceksin, reddediyorum.

Şimdiye kadar sessiz kalan annem ağzını açtı.

-Nicholas, sana işleri ağırdan almanı söylerken bunu kastediyorum, bu sadece bir parti, baban sana bunun ne kadar önemli olduğunu söylüyor, Noah başka biriyle evlenecek gibi değil, Tanrı aşkına Sanki yalnız gelmek istiyor, umurumuzda değil.

Nick birkaç derin nefes aldı, bana baktı ve ayağa kalktı.

-Bize son kez böyle bir şey soruyorsun-Anneme bakıyorum ve sonra berrak gözlerini babasına dikiyorum-Gideceğiz, kameralara nasıl istersen poz vereceğiz ama sadece uyarıyorum. İlişkimiz daha sonra ortaya çıktığında, lanet olası bir yalancı gibi görüneceksin.

Nicholas arkasına bakmadan mutfaktan çıktı ve ben de bu durum karşısında gergin bir şekilde dudağımı ısırarak kalakaldım.

- Sana sorduğum şey sana çok çılgınca mı geliyor, Noah? -Will bana endişeli bir yüz ve belli bir suçluluk havasıyla sordu.

-Hayır, mantıksız değil, mantıklı ve anlıyorum. Sorun şu ki, oğlunuz dört bir yana birlikte olduğumuzu haykırmak istiyor ve siz ondan yapmamasını isteyince daha çok...

Sanırım bekleyip ne olacağını görmemiz gerekecek.

Annem ayağa kalktı ve bardakları lavaboya götürene kadar topladı. Will masanın üzerinden eğildi ve annem fısıldadığımı duymadan:

-Seni bir çift olarak seviyorum... Nick'e bir şans vermeye karar vermeni takdir ediyorum, Nick'in buna ihtiyacı vardı.

Bunu söylediğini duyunca kalbimde bir sıcaklık hissettim. William Leister, ne kadar inatçı olursa olsun oğlunu içten içe önemsiyordu.

Onu dışarıdaki uçurumun yanında sigara içerken buldum. Bugün, Ağustos ayında devam etmesine rağmen, gün kötü bir ruh halinde uyanmış gibiydi, çünkü gökyüzü, durmaksızın ufka yaklaşan kara bulutlarla doluydu. Yanında durduğumda şimşeğin gökyüzünü nasıl geçtiğini ve kısa bir süre sonra gök gürültüsünün ufukta yankılandığını gördük.

"Sadece bir gece, Nick," dedim umursamaz görünmeye çalışarak.

-Sana dokunamayacağım, seni öpemeyeceğim ve benim değilmişsin gibi davranmak zorunda kalacağım bir gece.

İleriye, dalgaların aşağıdaki kumsala çarptığı yere baktım. Ruh halim gibi hava da kötüleşiyor gibiydi.

-Bazen mutlu olman için herkesin sana benim olduğumu söylemesine ve buna inanmana ihtiyacın var gibi görünürken, bunu söyleyen ben olduğumda yetersiz kalıyor.

Hâlâ denize bakıyor olmama rağmen Nick bana baktı.

- İnanmayı bitiremediğim için olacak. Her zaman uyanmayı ve tüm bunların sadece bir rüya olduğunu anlamayı bekliyorum... sadece bilinçsizce başıma gelebilecek bir şey çünkü sana sahip olmayı gerçekten hak etmiyorum.

Sigarayı uçurumdan fırlattı ve kollarıyla parmaklıklara yaslandı. Başını öptüm ve parmaklarımla saçlarını okşadım.

-Bazen bunun tam tersi olduğunun farkına varmazsın.

Ayağa kalktı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Parmaklarıyla yanaklarımı dudaklarıma ulaşana kadar okşadı. Alttakiyle eğlenirken, gözleri dalgın dalgın kirpiklerimin uçuşmasını izledi.

-Bir gün gerçekten benim olacaksın ve o zaman rahat nefes alabileceğim.

Ne demek istediğini sormama izin vermedi. Dudakları benimkilere değdi ve düşüncelerim sadece belirsizlik ve korku parçalarına dönüştü.

Ne demek istemişti?

Bölüm 34

NİCK

Ne zaman o evde kalsam, sonunda tatsız bir şeyler oluyordu. Birlikte değilmişiz gibi davranmamız, bende yoktu. Akbabaları Noah'tan uzak tutmakta yeterince zorlanıyordum ve şimdi müdahale edemeyecektim bile. Bunu düşünürken bile kıskançlıktan ölüyordum ve sonunda o lanet olası partide onu mahvedeceğimden emindim. Yapabileceğimiz en iyi şey, ki ben Noah'ya bu şekilde söylemiştim, herhangi bir refakatçi olmadan yalnız gitmekti. Bu şekilde rahatlayabilecektim ve Noah'a gelmeye cüret eden hiç kimseyle uğraşmak zorunda kalmadan o lanet geceyi atlatabilecektim.

Ayrılmam uzun sürmedi, yalnız kalmaya ve yarışlardan sonra olan her şeyi hatırlamaya ihtiyacım vardı. Arabada sörf tahtam yoktu, bu yüzden Santa Monica'ya park ettim ve koşmaya başladım. Bakışlarım dümdüz ileri ve sadece çalışan kaslarıma ve ağır nefesime odaklandı. Babamın sorduğu şey beni bu kadar etkilememeliydi, özel bir şey olmadığını da biliyordum ama varlığından bile haberdar olmadığım hassas bir noktaya dokunmuştum.

Noah'a istediğim gibi dokunmamayı, onu öpmemeyi ya da ona bakmamayı düşünmek bile beni deli ediyordu.

Bilmem ne kadar süre sonra Santa Monica'nın yanındaki dükkânlarda tek başıma yürümeye başladım. Ellerimi kazağımın ceplerine sokup etrafımdaki insanları umursamadan yürümeye devam ettim.

Noah sonunda o lanet çitten inmeye karar verdiğinde, hiçbir şeyi düzeltmedik, demişti. Benden nasıl saklandığını, nasıl kaçtığını, o zamana kadar düşünmeden duramadığım şeyleri bana nasıl bağırdığını gördükten sonra...

bütün bunlar beni çok gergin yaptı. Onu kaybetmek istemiyordum, Lion ve Jenna'nın başına gelenlerin aynısının bizim de başımıza gelmesini istemiyordum ve bunu düşününce boğuluyorum sandım. Sonunda annemin geri gelmeyeceğini anladığım zamana benzer bir duyguydu... yalnızlık. Noah olmadan o yalnızdı, kaybolmuştu.

Tek bir şey onun yeniden sakince nefes alabilmesini sağladı. Sonraki iki günü Lion ile geçirdim. üzgündüm

evindeki kanepede sarhoş ve pis yatıyordu, ayrıca ot ve birikmiş pislik kokusu o küçük eve bir bakımsızlık havası veriyordu.

endişe verici. Luca eski evinde rahat görünüyordu ve istediğini yapmak ve geri almak için ağabeyinin kötü durumundan yararlandı. Hapishanede dört yıl geçirmiş olmasına rağmen hâlâ tüm o kötü alışkanlıklarına sahipti ve Lion'u neyin etkileyebileceğini düşünmek istemiyordu.

"Duş almalısın dostum, kokuyorsun" dedim Aslan'a bir çantayla kanepede ve köşedeki yırtık pırtık masada ne varsa fırlatırken.

Bazen sinirleniyordum, tüm bu pisliği temizlemek zorunda değildim ama kötü kanımı yuttum ve biraz temizlemelerine yardım ettim.

Yarım saat önce gelen Luca, halının üzerinde üç pepperoni pizza ve televizyonda Giants maçıyla kanepede yatıyordu.

-Beni rahat bırak kahretsin, sadece sarhoş olup bayılmak istiyorum.

Bıkkınlıkla çantayı yere attım.

-Bak Aslan, daha şimdiden iki gün oldu, tamam mı? Sana bunu atlat demiyorum ama artık kanepeden kalkma vaktin geldi.

"Jenna kesinlikle mahvoldu ve hepsi benim hatam, çünkü onun için yeterince iyi değilim... kahrolası para ve lanet sınıf."

"Bir kodamanın kızıyla ilişki kurmayı kim düşünür ki, bir pislik olmalısın." Bu, Luca'nın konuşmaya muhteşem katkısıydı ve Lion kafasına boş bir bira kutusu fırlattı.

Bu salakları tekrar bir araya getirmek için bir şeyler yapması gerekiyordu, Lion ne kadar belada olsa da, Jenna ile birlikte değilse bir insan değildi.

-Jenna'nın yatağında senin için ağladığını düşünüyorsan yanılıyorsun. Lavaboda ellerimi yıkıyorum dedim.

Bu, kanepede doğrulup bana bakan Lion'ın dikkatini çekti- Sahilde Noah'la birlikte, üniversiteye gitmeden önce sınıflarıyla son kez dışarı çıkıyorlardı.

- O kahrolası hanım evladı okulundaki havalı pisliklerin nesi var? Kaşlarımı ona küçümser bir şekilde kaldırdım.

-Bana öyle bakma, senden ayrılınca hepsi tam bir pislik. - Kanepeden fırladı ve banyoya gitti - beş dakika sürdü,

sonra beni her zaman gittiğin o lüks plaja götürürsün.

Çantayı yere koydum ve eğlenerek Luca'ya gülümsedim. En azından onu kanepeden kaldırmıştı. Bana havalı bir pislik ve tam bir hanım evladı dediği için ona hak ettiğini verirdim.

İtiraf etmeliyim ki Noah'ın kendi cinsiyle sahilde içki içiyor olması da hoşuma gitmemişti. Her ne kadar kendime onu rahat bırakacağıma dair söz vermiş olsam da, bir parçam gidip her şeyin yolunda olduğunu görmek için... daha kesin..

Küçük toplantı, Noah'ın sınıf arkadaşlarından birinin, bilmem nesi olan, kendi özel plajı olan Elena'nın evinde yapıldı...

Herkes gibi git.

Küçük bir toplantı için gereğinden fazla araba olduğunu fark ederek evinin kapısına park ettim. İçeri girdiğimizde yüzden fazla insan vardı, neredeyse tamamı mayoluydu ve tüm odalarda çok yüksek sesli bir müzik yankılanıyordu. Lion, tüm bu insanlarla çevriliyken o kadar yersiz görünüyordu ki, onu arkaya doğru gitmeye zorladım.

Orada, kıyıda iki şenlik ateşi yakılmıştı ve büyük bir grup etraflarında oturmuş, bulutları yakıyor ve doğrudan şişeden içiyordu.

"Ağladığını sandım ve ona baktım" dedi Lion, kıyı boyunca yürüyen, birbirlerine tutunan ve tekilaya benzeyen bir şişeyi sürükleyen iki kızı işaret ederek.

Jenna ve Noah.

dahiyane

Onlara yaklaştık ve bizi gördükleri anda yüzleri afalladı ve ardından yüksek sesle gülmeye başladılar.

"Bak burada kim var, Noah, 1 numaralı pislik ve 2 numaralı pislik" dedi Jenna, şişeyi ağzına kaldırıp tiksinti dolu bir surat ifadesiyle gülümseyerek.

İkisi de dar şort ve bikini üstü giymişlerdi.

Kahretsin.

-A Benim Ben beğenmek Ben koza dedi Nuh salıverme ile ilgili Jenna ve bana yaklaşıyor Kollarını boynuma doladı ve onu dikkatlice tuttum.

"Siktir, çiller, çok şükür basit bir toplantı olacaktı," dedim, onun düzgün darmadağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırarak.

Lion'ın dikkatlice Jenna'ya yaklaşmasını izledim.

- Hey, Jenn, konuşabilir miyiz?" dedi Lion, aniden gergindi.

Jenna onu mikroskop altında bir böceğe bakıyormuş gibi izledi.

"Üzgünüm, 2 numaralı pislik, ama içimden gelmiyor," diye ağzından kaçırdı, tehlikeli bir şekilde yana doğru sendeleyerek.

- 1 numaralı pislik mi olmalıyım?-Sinirlendim ve Noah yanımda gülmeye başladı.

- En azından seni eve bırakabilir miyim? Çok sarhoşsun Jenna" dedi Lion, onun düşeceğini sandığı sırada onu tuttu.

- Bırak beni!" diye bağırdı, sonra geri çekildi ve kıçının üzerine kuma düştü.

Noah onu bırakmam için kollarımda kıvrıldı.

- Onu bırak Aslan!

Sahneyi dikkatle izledim. Arkadaşımı kendimden daha çok tanıyordum. Tüm bu duruma o kadar sinirlenmişti ki tepkisi beni şaşırtmadı. Ben de aynı şekilde davranırdım.

O kadar büyüktü ki çömeldi ve Jenna'yı bir omzunun üzerinden attı.

- Ne yapıyorsun?! -Bırak beni homoerectus!-Deli gibi bağırdı, şişeyi kuma bıraktı ama bütün çabalarına rağmen arkadaşım bırakmadı.

-Bana istediğin kadar entelektüel hakaretler edebilirsin ama benimle gel.

Noah pembe yanaklarıyla bana döndü.

- Bir şeyler yap!" diye bağırdı bana ve müdahale etme niyetini açıkça gördüğümde bir adım öne çıktım.

-Homoerectus dedi, ondan sonra giremem, erkeklerin gururu var ya?

Noah bana ters ters baktı ve onu dizlerinden tutup en az insanın olduğu ateş çukuruna taşırken güldüm.

-Konuşmalarına izin vermelisin çiller, yoksa asla düzelmezler.

Noah soğuktan titriyordu ve sarhoşluğu ona öfkesini unutturdu çünkü onunla üstüme oturur oturmaz kollarıma sarıldı ve ateşin bizi ısıtmasına izin verdi.

"Ben sarhoşum," dedi ve bir el gömleğimin altına girip karnımı okşamaya başlayınca.

"Bana söyleme, fark etmemiştim," dedim alayla.

Etrafımızda kucaklaşan birkaç çift vardı ve uzaktaki büyük evden gelen ışıklar kumu aydınlatarak hayaletimsi bir renk verdi. Müzik bulunduğumuz yere zar zor ulaştı ve dalgaların sesi ve denizin taze kokusu günlerdir ilk kez sakince nefes almamı sağladı.

Ateşin alevlerine bakarak Noah'ın sırtını nazikçe okşadım.

Dudaklarının çeneme nasıl ulaştığını ve nazikçe kulağıma ulaşana kadar bana nasıl küçük öpücükler verdiğini hissettim.

"Çok yakışıklı görünüyorsun," dedi kalın bir sesle ve tüm vücudunu bir ürperti kapladı. Ondan birkaç saniye ayrıldım ve eşofmanımı çıkardım. Fermuarını sonuna kadar kapatana kadar kollarını dikkatlice kollarının içine soktum.

Dizleri kalçalarımın her iki yanında olacak şekilde üzerime oturana kadar kendini yukarı itti. Bakışlarımız buluşana kadar gözleri benimkileri aradı.

"Gözlerin çok güzel" dedi küçük ellerini yanaklarıma koyarak.

eğlenerek gülümsedim.

"Bu gece çok pohpohluyorsun" dedim ellerimle bacaklarını okşayarak ve onu sarhoş görünce biraz eğlenerek.

Üzerime kusmadığı sürece iyiyim.

-Ama doğru... o kadar güzel bir renge sahipler ki... o kadar net ki...- bir an için kaybolmuş göründü.

"Onlar mavi, aşkım," burnunun ucunu öperek ona yardım ettim.

-Çok mavi... Bazen bana bakıp felç oluyorsun, sanki beni olduğu yerde donduruyorsun ve ben düşüncesiz kaldım... Senden başka her şey yok oluyor.- Alınlarımız değene kadar yaklaştı. Güzel bal gözleri benimkilere sabitlendi ve bakışlarımız birbirimizin büyüsüne kapıldı.

İçimden bir soğukluğun geçtiğini hissettim.

Çocuklarımın senin gözlerine sahip olmasını istiyorum.

Sanki kendimizi içine soktuğumuz baloncuk patlamış gibi birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Kalbim bir anlığına durdu ve içimden sıcak bir şeyin aktığını hissettim. Bütün bunlara açıklayamadığı bir şey eşlik ediyordu.

Gözlerimi kapattım ve dudaklarım onunkilerle buluşana kadar onu kendime doğru ittim.

"Elimden gelen her şeyi yapacağım" diye fısıldadım dudaklarının yanına ve yüzlerinde nasıl bir gülümseme olduğunu gördüm.

Bir saniye sonra başını omzuma yasladı ve nefesini boynuma yasladı.

"Yarın bir yıl geçmiş olacak..." dedi melankoli ve dudağı hafifçe titredi.

- Ne yılı? - Anlamadan sordum ama gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

Onu arabama oturtana kadar taşıyarak kalktım. Bugünlük yeterince parti yapmıştım. Lion'un nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama sonsuza kadar onun bakıcısı olamazdı. Ne yaptığını bilecekti. Arabayı vitese takıp babamın evine doğru yola koyuldum. Noah o kadar sarhoştu ki ertesi gün yaşayacağı akşamdan kalmayı hayal bile etmek istemiyordu. Sanırım içki içmesi bekleniyordu, on sekiz yaşındaydı ama onu hiç böyle görmek beni hiç eğlendirmemişti.

Ne yazık ki, geceyi babamın evinde geçirmek için dönmeye karar verdim. Birkaç gün sonra, dairemde ben ve Noah olacaktık ve sadece dakikaları sayabilirdim.

Bölüm 35

NUH

Bugün iyi bir gün olmayacaktı, o sabah gözlerimi açar açmaz bunu anlamıştım. Sadece akşamdan kalma, baş ağrısı ve inanılmaz kusma isteği yüzünden değil, aynı zamanda bugün babam benim yüzümden öleli bir yıl oldu.

Önceki gece vücuduma aldığım tüm alkol alımından midemin şikayetçi olduğunu hissederek yataktan kalktım ve duşa girmek için sendeleyerek banyoya gittim. Odama çıktığımı bile hatırlamıyordum. O kadar çok tekila içmiştim ki damarlarımda dolaşan kan değil alkol sanıyordum.

Nick'in geldiğini hatırladı... ve Lion.

Jenna'yı arayıp nasıl bittiğini öğrenmem gerekecekti ama bugün değil... bugün kimseyle konuşmayacaktım, bugün içimdeki şeytanlarla kendimi odama kapatıp ağlayacaktım. beni hiç sevmemiş olan baba, onun için ağla, beni öldürmeye çalışan kişi ve babasına onu asla sevdiremeyen kızın yasını tut.

Onu düşünmeye devam ettiğim için aptallık ettiğimi biliyorum ama onun sözleri ve ölümünden sonra bende yaşayan suçluluk duygusu bir türlü geçmiyordu, kabuslarım gecelerimin bir parçasıydı ve bazen gündüzleri beni rahatsız ediyordu. Onu sevmiştim. Bu beni bir canavar mı yaptı? Her gün anneme vuran, onu inciten kişiyi sevdiğim için canavar mıydım? Eğer sahip olsaydım bunu düşünmeye devam etmek için deli miydim? farklı davransaydı babam hayatta olur muydu?

Suyun altında gözlerimi kapatıp vücudumu süngerle yıkadım. İçim kirliydi, nefret ediyordum bu düşüncelerden, bazen başka bir şey gibiydi.

beni mazoşist olmaya zorlayan, ne benim ne de rahmetli babamın hak etmediği şekilde davranmaya zorlayan kişi. Gözyaşlarımı hak etmediği için, onun için üzülmemi de haketmedi...

Beni kaç kez parka götürdüğü veya beni kaç kez balık tutmaya götürdüğü önemli değildi... Bana araba kullanmayı öğretenin o olması bile önemli değildi. pedallara basmadığımda, onun koşarken ve kazanırken izlemeyi bana sevdiren kişi.

Babamdı ve çocuksu zihnimde, çarpık çocuksu zihnimde o adam anneme her kötü davrandığında başka tarafa bakmıştım. Düşünce ve davranış tarzımı anlamadı, kendimi başka bir açıdan incelemeye çalıştım ve hiçbir şey mantıklı gelmedi.

Yetiştirme yurdunda geçirdiğim o aylar, annemi özlemiştim evet tabii ama onu da...

Bana ondan daha iyi davranmasını, farklı olmayı korkunç bir şekilde sevmeyi, babamın beni asla incitmemesini, beni herkesten çok sevmesini, onun için özel olduğumu görmeyi... tabii ki her şeyi özlemiştim. sonunda beni incittiği için dağıldı... çok fazla hasar.

Anılar, konuşmalar, ben onu düzeltmek için hiçbir şey yapamadan bana geri döndü.

- Sen kötüsün! -bakım evindeki kızlardan biri bana bağırmıştı. Beş kişiydik ve o korkunç, çürümüş evde bizi ne seven ne de bizimle ilgilenen sahte ebeveynlerle kalmış küçük bir çocuk vardı.

- Oyuncağımı aldın! -Yanımızdaki sarışın kızın çığlıkları arasında sesimi duyurmaya çalışarak bağırdım-

Canımı sıkarsan böyle olur, sana kimse öğretmedi mi!?

- Ona vurmamalıydın! - şu güzel örgülü siyah saçlı kız, tokattan sonra yanakları kıpkırmızı ağlayan dört yaşındaki kız kardeşine sarılırken kirli parmağıyla beni suçlamaya devam etti. ona vermişti.

Sırasıyla yedi ve altı yaşında olan diğer iki kız, örgülü esmer Alexia'nın arkasında duruyordu.

Beni değil de onu istemelerini görmekten nefret ediyordum.

Ben sadece benim olana sahip çıkmıştım, o küçük kız bebeğimi zorla almıştı, bunun için ona vurmam gerekiyordu değil mi?

Yaramazlık yaptığında yaptığın buydu.

Alexia orta boyunda ayağa kalkarak, "Sen kötüsün Noah ve kimse seni sevmiyor," dedi. Neredeyse benim kadar uzundu, ikimiz de o evdeki çocukların en büyüğüydük ama benim taklit edemediğim şiddetli bir bakışı vardı. O kıza vurmama rağmen, sadece arkadaş olmamızı istemiştim, ona oyun biter bitmez bebeğimi alabileceğini, onu paylaşmamız gerektiğini ama benden aldığını açıklamaya çalıştım. elimden yırttı.

"Kimsenin onunla konuşmasına izin verme," dedi diğerlerine dönerek, "Bundan sonra yalnız kalacaksın, çünkü senin gibi zorba kızlar onları seven kimsesiz olmayı hak ediyor, sen kötü ve çirkinsin!

Gözlerimin dolduğunu hissettim ama ağlamama izin verilmedi. Babam bana çok net söylemişti, sadece zayıflar ağlardı, annem ağladığı için zayıftı, ben değildim.

- KÖTÜSÜN! KÖTÜSÜN! KÖTÜSÜN! KÖTÜSÜN!

KÖTÜSÜN!

Diğer kızlar da şarkıya katıldı, ağlayan küçük kız bile gülümsedi ve diğerleriyle birlikte şarkı söyledi. Bileğimi sıkıca tuttum ve kaçtım.

O anıları silmeye çalışarak duştan çıktım.

Aynaya baktığımda dövmemi fark ettim. Parmağım aşağı yukarı koşturdu, küçüktü ama anlamı çok büyüktü.

Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım, tüm bunların beni yenmesini istemiyordum, o sırada zaten yapmıştım, bunun beni tekrar etkilemesine izin veremezdim.

Tam o sırada banyonun kapısı çalındı.

"Noah, ben Nick," diye duydum.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve içimden üçe kadar saydım.

Kapıya doğru yürüdüm ve içeri girmesine izin verdim. Gece kaldığını bilmiyordum.

Ona sırtımı döndüm, havluma sarındım ve raflardan birindeki kremayı aldım. Arkadaş istemiyordum, bugün değil, bugün yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

- İyi misin? - dedi yaklaşarak - Dün çok içki içtin, Küba gibiydin Noah.

"Başım ağrıyor" dedim yanından geçip odama gittim. Beni takip edeceğini biliyordum ve sadece bugünün iyi bir gün olmadığını anlamasını umuyordum. Bazen ruh halimizi hissedebiliyorduk ve bugünün o günlerden biri olmasını umuyordum.

Dolaba girdim ve o eve taşındığımdan kalma bir ticari tişörtü dağıttım. Beni üniversiteye götürmek için valizlerime koymak istemediğim birkaç şey onlardı. O gün giymeyi planladığım şey o ve birkaç tozluktu.

Tam kafamdaki havluyu çekerken arkamda onu hissettim ve ıslak saçlarım omzuma düştü.

Eli kolumu kavradı ve beni kendisine çevirdi.

- İyi misin?" diye tekrarladı eliyle ıslak saçlarımı omzumdan çekerken.

"Sadece yorgunum ve akşamdan kalmayım" dedim o anda nasıl da benim zıttım olduğunu gözlemleyerek. Levis kot pantolonu, beyaz Calvin Klein tişörtü ve dağınık saçlarıyla podyum mankeni gibi görünüyordu.

-Gitmeden önce sana kahvaltı için bir şeyler yaptım- dedi beni yanağımdan öperek- Seninle kalıp öğleden sonrayı film izleyerek geçirmek isterdim ama işe gitmem gerek.

Rahatlayarak iç çektim. Beni o halde görmesini istemiyordum, bugün yanımda değildim, sonunda onu korkuturdum.

-Merak etme, öğleden sonrayı uyuyarak geçireceğim.

Öne çıktım ve onu ağzından öptüm. Tatlı ve sabırlı bir öpücüktü, gerekli bir öpücüktü ve her şeye rağmen mizahımı yakalayabildiği için minnettardım.

Televizyon karşısında Friends izleyip çikolata yemeyeli uzun zaman olmuştu. Ama hangi bilimsel çalışmanın çikolata yemenin beyne mutluluk endorfinleri saldığını söylemesine rağmen, vücuduma birkaç kilo eklemekten daha fazla işe yaramadı; hiç biri

Monica'nın şişmanken nasıl dans ettiğini görmek bile beni gülümsetti.

Bugün benim kara günümdü ve ilk başta Nick'in işe gitmesini ne kadar çok istesem de şimdi onu özlüyordum ve tüm gücümle bana sarılmaya ihtiyacım vardı.

Bir gazoz ve biraz daha çikolata almak için aşağı indiğimde mutfakta ne kadar meşgul olduklarını görünce şaşırdım. Annem güzel bir elbise ve sandaletler giymişti, makyaj bile yapmıştı ve William'ın iş gömleği ve pantolonuyla kapıdan girdiğini gördüğümde bir şeyler döndüğünü anladım.

- Akşam yemeği için birini mi bekliyorsun?

Sophie'ye talimat veren annem bana döndü ve hafifçe kaşlarını çatarak bana tepeden tırnağa baktı.

"Senatör Cardwell ve kızı bu akşam yemeğe geliyorlar."

Senatör mü?

- Herhangi bir nedenle? Bana söylemeyi mi düşündün?-Annem, yanımda olmamı istemediği sürece, genellikle böyle durumlarda beni önceden uyarırdı.

"Will'in eski bir arkadaşı ve birlikte bir iş kurmayı düşünüyorlar. Kendini kötü hissettiğine göre, belki üst katta kalmayı tercih edersin diye düşündüm," diye ekledi beline bağladığı önlüğü çıkarırken.

iyilik

"Evet, gerçek şu ki yaşlı bir adam ve kızıyla oturup konuşmaktansa akşam yemeğini atlamayı tercih ederim, teşekkür ederim," dedim düşündüğümden biraz daha huysuzca, bugün kimseyle uğraşmak için orada değildim. .

Annem bana gözdağı veren bir bakış attı, elimden geldiğince savuşturdum.

-Sophie'ye sana odana yemek getirmesini söyleyeceğim.

"Merak etme aç değilim." dedim ve arkamı dönüp odama çıktım. Nick'i aramak için biraz tereddütle telefonu kaldırdım. Yarın çalıştığını ve buraya gelmeyeceğini biliyordu ama aynı zamanda, eğer istersem gelmesi için sadece bir aramanın yeteceğini de biliyordu.

Tereddütlü ama korkunç bir şekilde sesini duymaya ihtiyacım olduğu için numarasını çevirdim.

"Merhaba çiller," dedi mutlu bir şekilde hattın diğer ucunda.

"Merhaba, ne yapıyorsun?" diye sordum yeri yoklayarak.

Telefonu kulağından alıp biriyle konuştuğunu duydum. Kız gibi bir kıkırdama duydum ve bir saniye sonra Nick berbat bir şarkı hakkında homurdandı.

Vücudum bir anda gerildi.

- Neredesin?-İstediğimden biraz daha kuru sordum ama o kiminleydi?

"Şu anda kapıdan giriyorum" dedi ve uzaktan bir kapının yavaşça açıldığını duydum.

- Nereden?

- nasıl nereden? Babamın evinden.

Gözlerimi büyüttüm ve koşarak odamdan çıktım.

Buradaydım?

Aşağı indim ve onu ağır bir kalple karşılamaya gittim. Onu hemen görmek istemişti ve bu ekspres teslimat gibi olmuştu. Sözlerinin ne anlama geldiğini ya da hattın diğer ucunda duyduğum kadın seslerini düşünmedim bile. Kendimi onun kollarına atmak niyetiyle evden çıktım ama bunun yerine onunla karşılaştım.

Hala kapının yanında durdum.

Dar, siyah, diz boyu bir kalem etek ve uçuk pembe tasarım bir bluz içinde zarif bir şekilde giyinmişti.

Ayakkabıları büyük ihtimalle Manolo Blahniks'ti ve boyu neredeyse Nick kadar uzundu. Lacivert bir takım elbise giymişti ve o çok beğendiğim kravat... İşin aslı, onları yan yana ve merdivenlerde tökezlememek için elini koluna koymuş halde görmek çok güzeldi. yüzüne tokat gibi

O kız da kimdi?

Birkaç saniye sonra Nick'in gözleri üzerimdeydi ve onların şaşkınlıktan hemen sevgiye dönüşmelerini izledim.

Olduğum yerde, kapı dışarıya açık ve doğrudan yüzüme çarpan rüzgarla olduğum yerde durdum.

kafamın üstüne yaptığım dağınık topuz.

İçeri girmeleri için geri çekildim.

"Noah, bu Sophia Cardwell, antrenman partnerim," dedi Nick öne çıkıp yanağıma şefkatle bir öpücük kondururken beni tanıştırarak.

Sophia dolgun mükemmel dudaklarında meraklı bir gülümsemeyle bana baktı ve anneminki kadar mükemmel manikürlü elini uzattı.

- Harika, Noah.

Korkuyla başımı salladım ve kendimi tamamen yersiz hissettim.

Bana cevap vermem için zaman vermeden annem mükemmel bir hostes gibi göründü ve yeni gelenleri karşılamak için yaklaştı.

Bunu yaparken gözleri bana kaydı, sanki kapıyı cılız kızının açmasını planlamıyormuş gibi.

Neler oluyordu?

- Baban daha gelmedi Sophia, oturma odasına gidip bir içki içmek istersen, Nick sana bir içki ısmarlayabilir.

Sophia başını salladı ve annemi takip etmeye başladı. Nick onu takip etmeden önce bakışlarımla onu tam anlamıyla delip geçtim. Şimdi ilk şok geçtiğine göre, tek hissettiği öfke, hiddet ve korkunç bir çığlık atma arzusuydu.

- Geleceğini neden bana söylemedin?

Nick de en az benim kadar kafası karışmış görünüyordu ve gözleri yüzümden ticari tişörtüm ve taytıma kaydı.

Tanrım... lütfen... Az önce senatörün böyle görünen kızı için mi kapıyı açmıştı?

-Annenin sana söylediğini sanıyordum, bu öğleden sonra beni arayıp Sophia'yı yemeğe davet etmem gerektiğini, babasının benimle tanışmak istediğini ya da bilmiyorum, bildiğini sanıyordum, tanıştıracaktım. Jenna'yı hapisten çıkaran oydu.

Demek o lanet olası iş arkadaşıydı. Keşke şişman, çirkin ve bıyıklı olsaydı da Latin yüz hatları ve güzel kahverengi gözleri olan bir Victoria's Secret modeli olmasaydı.

"Geleceğini kimse bana söylemedi, yoksa onlarla yemek yemediğimi söylemezdim."

oturma odası - Bu biralarla oraya gitmeyeceğim, yatacağım ve bu iş bittiğinde benimle konuşacaksın.

Üç adım atmama izin vermeden onu çoktan karşıma almıştım.

-Olamaz yukarı çık üstünü değiştir ve yemeğe in sadece önemsiz şeylerden bahsediyorum.

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

- Benim sorunum değil Nicholas! -Ses tonumu sakin tutmaya çalışarak dedim-Beni aramalıydın, ayrıca neden bana ondan hiç bahsetmedin? Çok arkadaş canlısı görünüyorsun ve o oldukça sevimli.

Mona yetersiz bir ifadeydi, ama kahretsin, lafı uzatmayacaktım.

Nick kaşlarını çatarak bir an duraksadı. Önce Sophia'yla annemin konuştuğu yere baktı, sonra bana döndü.

"Kahretsin, kıskandın mı?" dedi gözlerini devirerek.

Koluna neredeyse anında gelen bir tokat attım...

- Ama ne diyorsun?

Nicholas kahkaha attı, bu da somurtkanlığımın hemen başka bir boyuta geçmesi için yeterli bir sebepti.

-Tanrı aşkına, ona güçlükle katlanıyorum, babamın şirketinde çalışmak zorunda kalmamak için babamın şirketinde yer edinmek isteyen dayanılmaz bir gösterişçi, onu kıskandığına inanamıyorum.

- Kıskanmıyorum aptal!

Odama çıkan merdivenlerden onu daire içine alırken neredeyse ona bağıracaktım.

-Eğer aşağı inmezsen, doğrudan seni aramaya gideceğim ve seni sürükleyeceğim, böylece ne yaptığını bileceksin aşkım.

Bakışlar öldürebilseydi, bence Nicholas şu anda yeraltında olurdu.

Aynadaki yansımama sinirle baktım. O lanet akşam yemeğine hazırlanmayacaktım, olamaz, onun için hazırlanamayacaktım.

Dolabın her tarafındaki valizlerden birini açmak zorunda kalmadan ne giyebileceğime bakarken delikli tişörtümü çıkardım ve yerde bıraktım. sonunda biraz giydim

dar siyah kot pantolon, filmlerde giydiğiniz türden basit, üzerinde Kanada'yı sevdiğimi yazan beyaz bir tişört.

kendi kendime gülümsedim Eminim senatör bunu sevmiştir.

Topuzumu çıkarıp yüksek bir atkuyruğu yaptım, yüzümü yıkadım ve dudaklarıma kakao sürdüm. Hepsi bu kadardı, o geceyi en çok değiştirmek istediği buydu. Sophia isterse Chanel'i tercih edebilirdi, ben her şeyde güzeldim... ya da büyükannem bana öyle söylemişti.

Kötü bir ruh hali içinde oturma odasına indiğimde, söylemeliyim ki, daha önce duymadığım üçüncü bir adamın sesini duydum. Sanırım Sofia'nın babasıydı.

i'yi uzatmak ondan daha çok hoşlanmamı sağlamayacaktı ama bence işe yaramıştı.

Dördü, William, annem, Nick ve Sofia lounge barın çevresindeydiler, Will içkilerini dolduruyor ve dostça sohbet ediyorlardı. Uzaktan bakınca hepsi bir dergiden fırlamış gibi görünüyorlardı, çok seçkin, uzun ve zariflerdi. Nike spor ayakkabılarıma baktım ve yardım edemedim ama kaşlarımı çattım ve tamamen bir yabancı gibi hissettim.

Önce annem beni gördü ve gömleğime bakarak gözleri hafifçe genişledi, ama beni yukarı gönderemeden Will beni gördü ve yüzüne bir gülümseme yayıldı.

-Noah, yaklaş, seni üniversiteden yakın bir arkadaşım Riston ile tanıştırıyorum, o benim üvey kızım Noah, Noah bu arkadaşım Riston.

Riston, kızının aksine, annem gibi daha Amerikalı, sarışın, hafif gözlü, geniş omuzlu ve Nick kadar uzun olamazdı, sadece aynı çekik gözlere ve çenesindeki o küçük gamzeye sahip olduğunu görebiliyordum. Sophia olarak... kızlarda her zaman sevimli bulduğum bir gamze ama şimdi onda baktığımda her şeyden çok bir delik gibi görünüyordu.

Gülümsedim ve ona elimi uzattım. Nick'in varlığını yanımda bir battaniye gibi hissettim, ama bu sefer sıcak ve koruyucu hissetmek yerine, bizi ayıran bir battaniye gibiydi.

Sophie'nin sofrayı Noel'dekinden bile daha iyi hazırladığı yemek odasına taşınmamız uzun sürmedi;

dünyalarını bozmak. O malikanenin her köşesini çelenkler ve süslü çam ağaçlarıyla tam anlamıyla dekore ettirdiğimde, Will ve Nick'in Noel Baba şapkaları taktığını ve Nick'in kaşlarını çattığını görmenin ne kadar eğlenceli olduğunu hâlâ hatırlıyordum. Bilge adam sadece en ücra köşelere ökse otu koymaktan hoşlanırdı.

Son anda tabağımı yerleştirdiğim için canımı sıkacak kadar senatörün yanına oturmuştum, Sophia ve Nick karşımda... birlikte oturuyorlardı.

Tanrı...

Neden bu kadar kıskançtı? Onu kendimle karşılaştırmaktan kaçınmam benim için ne kadar zor olduğu için miydi?

Nick kötü ruh halimin farkındaydı, orada bulunanlar arasında radarından geçen kızgınlık dalgalarımı hissedebilen tek kişi oydu sanırım. Ve beni sohbete dahil etmeye çalışsa da, oraya hiç uymadığımı hepimiz biliyorduk.

Akşam yemeğini, Sophia'nın açıkça heyecanlı göründüğünü bilmediğim hangi proje hakkında konuşarak geçirdiler. Benim Bronte Sisters veya Thomas Hardy hakkında konuştuğum aynı tutkuyla kanunlardan, sayılardan ve istatistiklerden bahsediyordu. VE

Ne yazık ki, Nick de heyecanlı görünüyordu, gözlerinde bu projenin onu gerçekten ilgilendirdiğini gördüm ve sohbette onları takip bile edemedim... o kadar çok sayı başımı döndürdü ve kendimi tam bir aptal gibi hissettim .

Senatör Riston yemeğin sonlarına doğru fark etmişe benziyordu.

Benim. - Ya sen, ne, Noah, okul nasıldı? Sorusu içimde yoğun bir ısının yükselmesine neden oldu ve yanaklarıma yerleştirildi. Ne hakkında konuştukları hakkında hiçbir fikri olmadığı o kadar açık mıydı? Kızları kadar büyük olmadığım ve konuşmanın sonunda, örneğin çocuklarla okulda nasıl oldukları hakkında konuşurken bana acıdıkları için sormaları gerektiği o kadar açık mıydı?

"Geçen Haziran'da mezun oldum, çok iyiyim, üniversiteye gitmeye can atıyorum" diye cevapladım ve masanın üzerindeki soda dolu tek bardağı ağzıma götürdüm.

Masanın karşısından Nick'in gözleri benimkilerle buluştu ve göğsümde bir sızı hissettim.

Projelerini onunla paylaşamazdım çünkü var olduklarından bile haberim yoktu; Nick benimle iş hakkında konuşmuyordu çünkü ona hiçbir şekilde yardım edemeyeceğimi biliyordu...

O anda Sophia kulağına bir şey söylemek için ona doğru eğildi, ne olduğunu bilmiyorum ama Nick gülümsedi ve bana baktı.

Ne hakkında konuşuyorlardı? Ve sen kaltak, ondan uzak dur, o

benim. Senatörün bir sonraki sorusu bana yarı yolda ulaştı.

-...rezidansa bayılacaksın, üniversiteye gitmenin en eğlenceli yanı bu...

Bakışlarım senatöre çevrildi.

"Nicholas'la yaşayacağım, bu yüzden sanırım eğlencem diğer daha az kolektif etkinliklere düşecek" Öfkeyle ağzımdan kaçırdım ve sesim o kadar sakindi ki, odayı sessizlik kapladığında ancak başım dönmeye başladı ve yalnızca bir ses kesildi. çatal bıçak takımım, annem tabağa düşüyor.

Nick kocaman gözlerle bana baktı ve sonra tekrar ailemize baktı. Senatör biraz kaybolmuş görünüyordu ve Nick'e dönmeden önce bana baktı...vay canına, biri ona çıktığımızı söylemeyi unutmuş.

Sophia şaşırmış görünmüyordu ki bu beni daha da kızdırdı. Çıktığımızı biliyorsa neden ondan uzak durmamıştı?

Bombayı attıktan birkaç saniye sonra gözlerimin anneme kaymasına izin verdim ve neredeyse anında pişman oldum.

Bu gece ölecekti, belliydi.

Bölüm 36

NİCK

Sophia bana iyi bir çift olduğumuzu söyledikten sonra gözlerimi Noah'ya diktiğimde, ağzından çıkacağını düşündüğüm son şey, bir sonraki adımda ağzından kaçırdığı şeydi.

Tüm vücudum gerildi, Noah'ın nihayet yanıma taşınacağını kabul etmesinin ardından gelen sessizlik, ancak bir dakika sonra Noah'ın sandalyesinin geriye kayarak ayağa kalkmasıyla kesildi.

"Müsaadenizle kendimi pek iyi hissetmiyorum, yatsam iyi olacak," dedi yüzü bembeyaz kesilmiş ve cevap beklemeden hemen odadan çıktı. Annesi kalkmak için hamle yaptı ama babam onun elini tuttu ve çok alçak sesle bir şeyler fısıldadı. Rafaella mavi gözleriyle beni delip geçti ve aniden başım döndü.

Aslında, Noah'ın bütün yaz ondan istediği şeyi nihayet annesine itiraf etmeye karar vermesine sevinmişti ama bu en iyi yol değildi.

Kahretsin Noah, taşı düşürüp elini saklıyor, böyle bir durum için beklediğim bu değildi.

Onunla konuşmam gerekiyordu, bugün ona ne halt olduğunu öğrenmem gerekiyordu, tuhaftı, onu bu sabah gördüğümden beri bir şeylerin ters gittiğini biliyordum, bu yüzden lanet olası yemeği kabul etmeye karar vermiştim. Onu görmek ve burada kalmak için bir bahane, tekrar uyumak için. Bu evden ne kadar nefret etsem de Noah ile kahvaltı etmeyi ve antrenmana gitmeden önce onu öpmeyi seviyordum.

Ayrıca içimden bir ses, Sophia'ya beslediği saçma ve temelsiz kıskançlık dışında benden önemli bir şey sakladığını söylüyordu...

Ben de ayağa kalkmak için hamle yaptığımda babam olduğum yerde kalmam için bir bakışla beni uyardı.

Neler olduğunun farkında olan Sophia, hemen başka bir sohbet konusu açtı ve durum o kadar garip görünmeyi bıraktı... ta ki ön kapının çarparak kapandığını duyana kadar.

Bok.

Hiçbir şeyi umursamadan ayağa kalktım ve girişe doğru koştum. Verandaya çıktığımda, Noah'ın üstü açık arabasını park yerinden çıkarmasını ve arkasına bakmadan neredeyse çıkış rampasından aşağı koşmasını izledim.

Ne yapıyordu?

Her zaman ön masada bıraktığım anahtarları almak için eve gittim. Rafaella birdenbire ortaya çıktı ve bana öyle bir baktı ki ayrılmadan önce bir an durmak zorunda kaldım.

"Senden yavaş gitmeni istedim," dedi bana daha önce hiç bakmadığı gibi bakarak. Sanırım o kadının bana karşı hâlâ beslediği sevgiyi kaybetti.

-Rafaella...

Bana doğru bir adım atarak, "Size sordum ve bunun karşılığında ilişkinize karışmayacağıma söz verdim. Sanırım birkaç gün önce vardığımız anlaşma artık geçerliliğini yitirdi."

Peki bu ne anlama geliyordu?

-Git ve onu geri getir... bugün onun yalnız kalacağı gün değil. Bunu bana söylediğinde beynimde bir şeyler canlandı.

- Ne demek istiyorsun?

Rafaella kayıtsızca beni izledi.

-Bugün kaçırılma olayının üzerinden bir yıl geçti... baban öleli bir yıl oldu.

Nereye gitmiş olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu kadar kör olduğum için kendimi azarlarken tam bir aptal gibi ortalıkta dolaşıyordum. Dün sarhoşken bana kahretsin, bu yüzden böyle olduğunu söylemişti ama bu onu neden bu kadar etkiledi? Noah'ın babasına ne olduğunu anlamıyordum, tüm gücümle onun ondan hala neden korktuğunu anlamaya çalışıyordum, çünkü o ne kadar inkar etse de kabuslar devam ediyordu ve emindim ki ben onunla değilken hala ışık açık uyuyordu. Ama babası ölmüştü, gitmişti, artık onu üzecek hiçbir şey kalmamıştı; o orospu çocuğu... bir yıl önce bugün, onu kendimden alıp incitmemin üzerinden bir yıl geçti.

Silah doğrudan kafasına doğrultulduğunda gözlerindeki dehşeti hala hatırlıyorum, kalbimin neredeyse göğsümden nasıl fırladığını hala hatırlıyorum.

Silah sesini duyduğumda göğüs... birkaç saniyeliğine Noah için olduğunu düşündüğüm atış.

O kabus geride kalmıştı, onu zihnimin derinliklerine gömmüştüm, bir daha hiçbirini hatırlamak istemiyordum, olabilecekleri düşünmek beni deli ediyordu.Niye Noah onu da gömmedi?
Neden tüm bu kötü anıları sonsuza dek gömmedi...?

İşte o zaman, bu düşüncelerden sonra kız arkadaşımın nerede olduğunu bildiğimi düşündüm. Aşağı yukarı hareket eden bir soğukluk hissettim.

Lütfen Noah orada olmasın.

Hızla mezarlığa doğru döndüm.

Geldiğimde Noah'ın arabasının o yerin kapısının yanındaki çakıllı otoparkta tek başına park edilmiş olduğunu görünce rahat bir nefes aldım ve hızla aşağı indim. O mezarlığa hiç gitmemiştim, ailemin akrabaları şehrin diğer tarafındaki özel bir türbede dinlendiler, güzel bir mezarlıktı, geniş çimenler, ağaçlar ve çok bakımlıydı. Sevdiklerinizin orada olması küçük bir servete mal oldu ama şimdi halk mezarlığını ilk kez gördüğüme göre sanırım yatırım yapmaya değerdi.

Noah'ın gece ve böyle bir yerde tek başına olması fikri hoşuma gitmedi. Arabayı durdurdum ve dışarı çıktım, gecenin serinliğini ve Noah'ın akşam yemeğine giydiği şeyi giymiş olarak dışarı çıktığını fark ettim. Onu o gömlekle gördüğümde kendimi gülmekten alıkoymak zorunda kalmıştım ve sanırım onu o güzel sadeliği ve güzelliği nedeniyle mümkünse biraz daha çok sevdim. Güzel olmak için giyinmesine gerek yoktu ve bunu bana her gün gösterdi.

Morgan'ın soyadını bulmak için mezar taşlarının arasında dolaşmaya başladım. Tam olarak emin olmasa da, mezar taşları bu yerlerde neredeyse her zaman alfabetik sıraya göre dizilirdi. Çok büyüktü ve çok az ağaç vardı. Mezar taşlarının çoğu çok harap durumdaydı ve çok azında çiçek ya da insanların onları hatırladığını hatırlatan herhangi bir şey vardı.

Yaklaşık on dakika boyunca huzursuzca yürüdükten sonra onu gördüm. İşte oradaydı, uzaktan okuyamadığı bir mezar taşının önünde çimenlerin üzerinde oturuyordu. Yaklaşmadan önce birkaç dakika onu izledim. Bacaklarına sıkıca sarıldı ve onu gördüğümde gözyaşlarını sildi.

Elimin tersiyle yaklaştım, mesafeyi bir nefesten daha kısa sürede kısalttım.

Geldiğimi duydu çünkü hızla ayağa kalktı, gözleri iri, savunmasız ve kaybolmuştu. Gözyaşlarını hızla sildi, sonunda bana bakmaya karar verdiğinde biraz suçluluk gördüğümü bile düşündüm.

"Burada olmamalısın," demekten kendimi alamadım.

Noah sessiz kaldı ve tüm vücudunu bir ürperti kapladı. Ceketimi çıkarırken bir adım öne çıktım. Geri çekilip elbiseyi omuzlarına geçirmeden önce ona kaşlarımı çattım.

"Beni takip etmemeliydin," dedi sonunda, bir daha gözlerime bakmaya cesaret edemeyerek.

-Bu benim bir hobim... özellikle kız arkadaşım bir yemeğin ortasında bomba atmaya karar verdiğinde ve sonrasında kaçtığında.

Yüzünde biraz suçluluk gördüğümü sandım ama hemen kendini toparladı.

- O aptal yemekten arta kalanlar vardı ve sen çok rahat görünüyordun.

Lafı dolandırmasına izin vermeyecektim. Sophia'yı ne kadar kıskansam da bunun onunla ya da bizim birlikte yaşamamızla bir ilgisi yoktu, tüm bunlardan çok daha büyük ve önemli bir şeydi.

"Neden buraya geldin Noah?" diye sordum ona doğru bir adım atarak ve tüm gücümle onu anlamayı dileyerek, "Seni öldürmeye çalışan bir adamın ölümü için neden yas tuttuğunu açıkla bana, açıkla bana. çünkü sanırım delireceğim." tüm bunları anlamaya çalışıyorum.

Gözleri benden uzaklaştı ve mezar taşına odaklandı. Birden gergin olduğunu fark ettim.

"Gidebilir miyiz?" dedi sonra elimi tutmak için öne çıkarak "Gitmek istiyorum, lütfen beni eve veya seninkine götür, umurumda değil, sadece buradan gitmek istiyorum" diye sordu elimi çekerek. kolum ve onu takip etmek için vücudumu döndürmek

İsteğini görmezden geldim ve topuklarımın üzerinde döndüm. Nuh'un babasının mezar taşı yeni ve çok temizdi ve önünde turuncu ve sarı çiçeklerle dolu cam bir kavanoz, kir ve yabani otlarla kaplı diğer mezar taşlarından göze çarpıyordu. Yazıt şu şekildedir: Jason Noah Morgan (1977-

2014) "Zaman bıraktığın yaraların ıstırabını iyileştirebilir ama varlığının yokluğu ben uyurken beni hep rahatsız edecek"

Bu kelimelerin altında, kusursuz mermerin üzerinde sekiz şeklindeki bir düğümün oyulmuş deseni göze çarpıyordu.

Bölüm 37

NUH

Elimin etrafındaki parmakları gevşedi ve bir saniye sonra dokunuşum onu yakıyormuş gibi beni bıraktı. Kalp atışımın neredeyse bir ateş perdesine yükseldiğini hissettim.

Nicholas bunu görmemeliydi.

Sonunda benimle yüzleşmeye karar verdiğinde gözlerinde tamamen kaybolmuş ve kızgın olduğunu ama her şeyden önce korktuğunu gördüm. Bu bakışı hiç beğenmedim.

"Düşündüğün gibi değil" dedim bir adım geri giderek "Bana deliymişim gibi bakıyorsun.

Başından beri kaçtığı şey buydu, onun bilmesini istemediği şey buydu...

-Neden o dövmeyi yaptırmaya karar verdiğini hemen açıkla Noah... Gerçekten seni anlamaya çalışıyorum, hiç bu kadar çaba harcayarak bir şey denediğimi sanmıyorum ama çok zorlaştırıyorsun Benim için.

Utandım, utandım çünkü bu konu çok samimi bir konuydu, yani benim... Kimse tarafından yargılanmak istemiyordum, hele onun tarafından.

"Sana ne söylememi istiyorsun Nick?" dedim, yüzümü yeniden yaşlarla doldurmakla tehdit eden ağlama dürtümü kontrol etmeye çalışarak. "Babamdı...

"Seni öldürmeye çalıştı!" diye bağırdı ve yerimden sıçradı. "Annene kötü davrandı Noah, senin derdin ne?" Onu özlüyor musun, o orospu çocuğunu özlüyor musun?

Sözleri kabaydı ve beni incittiler, şu anda buna ihtiyacım yoktu.

-Nicholas'ı anlayamazsın, çünkü ne hissettiğimi nasıl kontrol edeceğimi bile bilmiyorum, onu özlemiyorum, bu farklı...

Her şey böyle bittiği için kendimi suçlu hissediyorum... o... o beni seviyordu.

Nick bana ulaşmak için arka arkaya üç adım attı. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve ona bakmam için beni zorladı.

"O seni sevmedi, Noah," dedi kararlı bir şekilde, "ben sevmedim, o seni hiç sevmedi, sorun şu ki sen çok iyisin, onu suçlayamazsın çünkü o senin babandı ve Anlıyorum tamam mı Ama olanlardan sen sorumlu değilsin... Silahı sana doğrulttuğu anda cezasını imzalayan oydu... Elini uzattığı anda imzaladı. sen on yıl önceki o gece

Başımı salladım.

-Bende farklıydı, bana inanmanın senin için zor olduğunu biliyorum ama... beni incitmeyeceğine yemin etti ve yaptı ve bence bu beni görene kadar hep onu takip etti ve...

Kendimi nasıl anlatacağımı bilemedim, içimde hissettiklerimi nasıl anlatacağımı bilemedim, çünkü her şey çelişkiliydi...

canımı yakmıştı... ama ya beni tuttuğu onca zaman, beni piste götürdüğü ve koştuğumuz onca gece... ve bana balık tutmayı öğrettiği zamanlar... ya da bana balık tutmayı öğrettiği zamanlar? düğüm atalım...?

Nicholas gözlerini sımsıkı kapattı ve alnını benimkine dayadı.

"Hala ondan korkuyorsun değil mi?" dedi sonra gözlerini açarak. "Ölmesine rağmen ondan hâlâ korkuyorsun, hâlâ ona bir şey borçlu olduğuna inanıyorsun, kendini suçlu hissediyorsun ve bu yüzden buraya geldi, o kitabeyi bunun için yazdın ve onun hak etmediği o çiçekleri bu yüzden getirdin.

Dudağım titremeye başladı... evet ondan korkuyordum... Herkesten çok ondan korkuyordum çünkü onun hakkında neredeyse tek bildiğim buydu.

Ondan korkuyordum ve bana hiç elini sürmediği için minnettardım... Bu yüzden neden bu hale geldiğimizi anlamamıştım çünkü peşimden gitmeye karar vermişti.. Verdiği söze ne oldu? ?

Nick elini benimkinin üzerine koyup çekene kadar elimin dövmeme gittiğinin farkında değildim.

-Neden bunu yaptın?

Sakinleşmeye çalışarak iç çektim ama faydasızdı. Bunu bana neden yaptığını çok iyi biliyordum.

Nick'in gözlerine baktım ve onlarda kendi yansımamı gördüm... bana uymayan, bana hiç uymayan bir yansıma.

-Bir insanı çok sıkı bağlarsan... serbest kaldığında incinir ya da sonsuza kadar kapana kısılır. Ben de tıkananlardanım.

Nicholas kaşlarını çattı ve çaresizce bana baktı. Sanırım onu ilk kez suskun görüyordum.

Yanına gittim ve kollarımı ona doladım. Böyle hissetmesini istemedim, onun için bunu istemedim, sorunlarımla iyi başa çıktım, endişelenmesine gerek yoktu.

- Bence yardıma ihtiyacın var,

Noah. Uzaklaştığımı

söylediğinde.

-Ne demek istiyorsun?

Konuşmaya devam etmeden önce bana dikkatle baktı.

-Bence tarafsız biriyle konuşmalısın... sana yardım edebilecek ve nasıl hissettiğini anlamaya çalışan, kabuslarında sana yardım eden biriyle.

"Bana yardım et" sözünü hemen kestim.

Nicholas başını salladı, birdenbire çok üzgün göründü...

-Ben... Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, yanıldığını, korkmanı gerektirecek bir şey olmadığını sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum.

-Seninleyken kendimi güvende hissediyorum, bana yardım et Nick, başka kimseye ihtiyacım yok.

Elleri kafasına gitti, bundan sonra ne söyleyeceğini düşünüyor gibiydi.

"Bunu benim için yapmana ihtiyacım var," dedi sonra, "benim olabilmem için seni mutlu görmem gerek, karanlıktan ya da ölmüş babandan korkmamana ihtiyacım var ve bundan çok daha fazlasına inanmayı bırakmana ihtiyacım var. Onu sevmen gerektiğini veya onu savunman gerektiğini çünkü Noah, baban bir piç ve istismarcıydı ve bunu kimse değiştiremez, ne sen ne de başkası, anlıyor musun?

Yavaşça başımı salladım, kendimi kaybolmuş hissettim... Ne cevap vereceğimi bilemedim çünkü bu duygularımı ilk kez sesli bir şekilde itiraf ediyordum ve en çok korktuğum şey başıma geliyordu, beni yargılamalarıydı.

Bir psikoloğa gitmeni istiyorum.

Bunu o kadar ciddi, o kadar kuru, o kadar soğuk, neredeyse bir emir gibi söylemişti.

"Ben deli değilim." dedim ellerimle onu iterek. Nicholas bunu

hemen yalanladı.

-Tabii ki değilsin kahretsin sorun şu ki bir türlü atlatamadığın bir çocukluk travman var ve bir yıl önce olanlardan sonra geçmişini karıştırdığında daha da kötüleşiyorsun ve ben Bununla nasıl başa çıkacağını bildiğini sanma.. Noah, sadece mutlu olmanı istiyorum, tamam mı? Tamamen mutluyum ve seni koruyacağıma dair kendi kendime yemin ettim ama şeytanlarınla savaşamam, bunu tek başına yapmak zorundasın.

"Psikoloğa mı gidiyorsun?" diye kabaca cevap verdim.

-Psikolog, psikiyatrist değil-tekrar yanıma yaklaşınca tatlı tatlı düzeltti-birine gittim, anlıyor musun? Küçükken... annem gittikten sonra uykusuzluk çekmeye başladım, çok az uyudum ve yemek de yemedim, o kadar üzüldüm ki kendi kendime atlatamadım. Bazen seni tanımayan biriyle konuşmak olaylara farklı bir perspektiften bakmana yardımcı olur...

benim için yap çiller, en azından denemene ihtiyacım var.

Benim için çok endişeli görünüyordu... ve kendimi bir ucube gibi hissetmekten, karanlıkta kalamamaktan ve neredeyse her zaman peşimi bırakmayan o kabuslardan nefret ediyordum...

-Lütfen.

Onu birkaç dakika izledim ve bunun onun için işe yarayacağını anladım. Delirdiğimi, travma geçirdiğimi veya buna benzer bir şey olduğumu düşünmesini istemedim çünkü öyle değildim. Psikiyatriye gidecek, itaat edecek ve eğer daha sakin hissederse buna değecekti.

-Tamam, gideceğim.

Beni öpmek için sertçe eğilirken dudaklarımda rahat bir nefes aldığını hissettim.

Eve gitmek istemiyordum ama Nick'e söylemedim çünkü ne diyeceğini biliyordum. Annem çok kızacaktı ve şu anda yapmak istediğim son şey

onunla yüzleşmekti.

Nick annemin evden çıkmadan önce ona söylediklerini anlattıktan sonra, "Baba ettim, değil mi?" dedim ellerimi yüzümde gezdirerek. Gözlerini yoldan ayırmadan parmaklarının ensemi okşadığını hissettim.

-Belki ona söylemen açısından, ama en azından sen söyledin.

Ona bakmak için döndüm. Tanrım... birlikte yaşayacaktık, gerçekten, çoktan bitmişti ve çoktan olacaktı. İsteseydim, bugün eşyalarımı alıp kapıdan dışarı çıkabilirdim. Annemin beni affetmeyeceğini biliyordum ve bir parçam bu konuda ölesiye korkuyordu ama en azından Nick tamamen bana kalacaktı.

Aklıma Sophia Aiken'in görüntüsü geldi ve anlamsız ve mantıksız kıskançlık yeniden su yüzüne çıktı. Hiç böyle hissetmemiştim ve sanırım bunun nedeni, o kızın olabileceğim her şey olmasıydı ve onun ortalıkta dolaşırken kendimi tamamen güvensiz hissetmemdi.

"...antrenman partnerin hakkında" dedim şüpheyle ve bana odaklanmak için camdan uzaklaşmaya karar verdiğinde biraz gergindim "birlikte çok zaman geçiriyor musunuz?"

Tamam, soruyu sıradan ve hafif yürekli yapmaya çalışmıştı ama işe yaramamıştı, kıskanç bir kız arkadaş gibi konuşmuştu. Leke.

Nick yanımda içini çekti ve bu beni rahatsız etti. Kıskançlıktan hiddetlenen o değildi.

-Bir ofisi paylaşıyoruz, bu yüzden benimkinden farklı vakalarla ilgilense de evet denilebilir.

Nick arabayı garaj yolunun yanına park etti. Görünüşe göre senatör ve kızı çoktan yola çıkmışlardı çünkü Will ve anneminkinden başka araba yoktu. Benimkini mezarlıkta bırakmıştık... Nick yalnız dönmem konusunda kararlıydı ve bana Steve'in onu yarın alacağını söylemişti.

İnmek istemiyordum ve hala göğsümün ortasında rahatsız edici bir ıstırapla dirseğimi gidona, yüzümü cama dayadım. Bugün korkunç bir gün olmuştu.

Nick, "Buraya gel," dedi ve beni kaldırıp kucağına oturttu, ayaklarım diğer koltuğa yanlamasına dayadı. BEN

Kollarını ona doladım ve yanağımı boyun girintisine yasladım. "Her şey yoluna girecek aşkım."

Gözlerimi kapattım ve sözlerinin beni rahatlatmasına izin verdim.

Onunla olmandan hoşlanmıyorum.

-Endişelenecek bir şey yok Noah, ne Sophia'ya ne de senden başkasına karşı hiçbir şey hissetmiyorum... Nasıl böyle düşünürsün?

Boynumu biraz çevirdim ve dudaklarımı köprücük kemiğinin yumuşak derisine yerleştirdim. O kadar güzel kokuyordu ki... ve onun kollarında kendimi o kadar güvende hissediyordum ki beni herkesten koruyan ve aynı zamanda beni kırabilecekmiş gibi kucaklayan güçlü kolları.

-Sen benimsin, Nick.

Bana her an bunu hatırlatan onun aksine, ona ilk kez böyle bir şey söylemiştim. Bunu neden yaptığını anladım çünkü yüksek sesle söylemek kelimeleri güçlendirirdi.

Eli çenemi kavradı ve ona bakmamı sağladı.

-Tekrarla.

Gülümse

dim.

Sen benimsin ve sadece benimsin.

Eli gömleğimin altına gitti ve beni arkadan sıktı.

-Beni azdırdın.

Dudaklarıyla dudaklarımı ararken güldüm ve iffetli, tatlı ve sevecen bir öpücük olarak başlayan bu öpücük kısa sürede daha fazla bir şeye dönüştü ve saniyeler sonra dilini ağzıma sokup bir öpücük talep ederken nefes nefese kollarındaydım. cevap. Elleri belime gidip gömleğimi yukarı kaldırırken sırtım direksiyona çarptı ve tüylerim diken diken oldu.

"Durmalıyız," dedim ağzı açlıkla boynumu, yavaş bir işkenceyle kemirmeye başladığında ve dili, tenimi kemirdiği dişlerinin yerini aldığında.

Eli kot pantolonumun içine girdi ve düzensiz, neredeyse umutsuz bir nefes verirken sırtım kavislendi.

O zaman gereğinden fazla hareket etmiş olmalıyım çünkü korna yüksek sesle öttü ve ikimizi de neredeyse abartılı bir şekilde zıplattı. BEN

Nick durup eve bakarken elimi ağzıma götürdüm.

Bir saniye sonra gülmeye başladık ve ben direksiyondan uzaklaştım ve o da daha fazla yer açmak için koltuğun üzerindeki kola vurdu.

"İçeri gelsem iyi olur," dedim, yine yasak yerlerden geçmeye çalışırken elini tutarak.

Gözleri aksini söylüyor gibiydi.

"Bundan emin misin?" dedi yanağımı ve sonra burnumun ucunu öperek.

Gülümsedim.

-Yarın valizleri senin evine götüreceğim.

"Bizim evimiz," diye düzeltti beni öyle geniş bir gülümsemeyle ki kıkırdadım.

-Aslında o bir ev değil, bir daire ve ben kiranın yarısını ödeyene kadar bizim olmayacak.

Nicholas kendini boynumdan çekti ve mavi gözlerini benimkilere sabitlemek için onu öpmeyi bıraktı.

"O kadar yanılıyorlar ki komik olduğunu bile düşünüyorum" diye yanıtladı önceden beni gözleriyle azarlayarak.

- Hiçbiri.

Olmaz, yapmayı planlamadım, üstelik barlara, kampüsteki farklı yerlere birkaç özgeçmiş gönderip çalışmaya başladım bile. Bar 58'deki işim liseyi bitirmeme bir ay kala sona ermişti ve bunun nedeni neredeyse tam zamanlı çalışmam gerektiğiydi. Ancak şimdi, tekrar çalışmaya başlamamam için hiçbir mazeret yoktu ve Nicholas'ın nasıl olduğu umurumda değildi.

Nick hiddetle, "Sen benim kız arkadaşımsın, göçmen değilsin, Tanrı aşkına," dedi elini yüzünde gezdirirken.

Ayrıca, buna gücün yetmedi, üzgünüm aşkım, ama oldukça pahalı bir bölgede yalnız yaşıyorum, öğrenci dairesi için para ödemek gibi değil.

Bunu düşünmemiştim.

"Bu kadar pahalı mı?" diye sordum ona sabit bir şekilde bakarak.

"Ayda yaklaşık yedi bin dolar."

Korkarak gözlerimi açtım. Aman Tanrım, bu kadar kazanmayı hayal bile edemezdim, mezun olduğumda bu kadar kazanabileceğimden bile emin değildim.

şimdi çok daha az, koltuğun altında bir başlık.

Lanet zengin.

"Bu çılgınlık ve daire de o kadar kötü değil, boşa para harcıyorsun," demeden edemedim.

Nick güldü.

"Kirayı ciddi bir şekilde tartışacak mıyız?" dedi ve arabanın torpido gözünden sigara çıkarıyormuş numarası yaptığını gördüm.

Eline şaplak attım.

-Biliyorsun bir şeyler için para ödemeyi seviyorum Nicholas, beni desteklemen fikrinden hoşlanmıyorum, boşver, çünkü bu asla olmayacak.

Kaşlarını çattı ve öfkesini nasıl kontrol ettiğini gördüğümü sandım. Bugün tartışmaya devam etme günü değildi.

"Bir anlaşmaya varırsak ne dersin?" dedi sonra, iki elini kalçalarıma koyarak. "Sen yemeğin parasını ödersin, geri kalan her şeyi ben öderim."

gözlerimi devirdim.

-Bu adil değil, su gibi önemli şeyler için de para ödemek istiyorum...

Nick tahammül sınırlarını aşıyor gibiydi çünkü bana o tuhaf şekilde baktı, temelde onun hayalarıyla oynadığımı söyleyen bir şekilde.

Pahalı şeyler için ödeme yapmak ister misiniz? Benim için sorun yok, öyle alelade bir şey yemem, yemek konusunda ne kadar hassas olduğumu zaten görmüşsünüzdür, önceden pişirilmiş yemekler alacak gibi değilsiniz ki kendinize güzel bir zirve bırakmış olacaksınız. süpermarket... hala kendini suçlu hissediyorsan yemek pişirebilirsin... Şikayet etmeyeceğim.

kollarımı kavuşturdum; çileden çıktım.

-Birlikte yaşamaya bile gitmedik ve şimdiden tartışıyoruz, ya bu adımı atmak bizi mahvederse?

Nicholas altımda gerildi.

- Hep tartışırız, bu bizim royomuz.

Dayanamayıp güldüm.

-Bizim kırmızımız mı?

Gözlerinin nasıl parladığını, gülümsememi etkilediğini gördüm - Bu ve seks neredeyse her zaman el ele gider, bilirsiniz, kızdığınızda beni çok kızdırırsınız... özellikle de böyle kollarınızı kavuşturduğunuzda.

Ona tokat attım ama ona katılmadan edemedim.

"Seks ve kavgalar... Rol model değiliz ki." dedim alçak sesle.

Burunlarımız birbirine değene kadar yaklaştı.

-Ve seni sevdiğim her şey? Bu senin için yeterli değil mi?

"Şimdilik," diye fısıldadım dudaklarına.

İlk başta Nick, annemin ona anlattıklarından ve ertesi gün nasıl olacağını bildiklerinden sonra gece kalmayacaktı, ama valizlerimden bazılarını yanına almasına ihtiyacım vardı. Çok fazla eşya toplamış olduğundan emindi ama buraya gelmesi ne kadar uzun sürerse o kadar iyiydi. Annemin, kızının aynı zamanda üvey oğlu olan erkek arkadaşıyla yaşamaya gittiği fikrine alışması için tam da bu zamana ihtiyacı olacaktı.

Neyse ki çok erken kalktık, ayrıca Nick'in sekizde ofiste olması gerekiyordu. Bavullarımdan ikisini, en büyüğünü indirirken onu kapıya kadar götürdüğümde hala geceydi.

"Birini mi öldürdün ve bana söylemedin çiller?" dedi homurdanarak, Jenna'nın taşınmak için valiz almaya gittiğinde bana verdiği en büyük valizi, güzel fuşya pembesini alırken. Diğeriyle, bir yıl önce bu eve taşınırken kullandığım hırpalanmış kahverengi olanla karşılaştırmak beni eğlendiriyordu. Yeniden taşındığıma inanamıyordum, özellikle de Nick'le. Midemde kelebeklerin uçuştuğunu hissettim.

Bagaja en sevdiğim yastık gibi başka şeyler koymasını izlerken, bir kutu dolusu...

ıvır zıvır, söylenmeli, ama kesinlikle çok önemli ve bazı kitaplarım, yüzünü aydınlatan göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle döndü.

Sabırla bitirmesini beklediğim basamaklara yaklaşırken, "Şu anda seni bütün yerdim, biliyor musun?" dedi. Elinde dumanı tüten bir fincan kahve vardı, saçları dağınık bir topuz yapmıştı ve üzerinde bir sweatshirt vardı.

pratik olarak canavar ailesine ait olabilirdi. Beni yemek, seçeceğim kelime olmazdı.

Benim olduğum yere geldi ve kahvemi yudumlamak için kırmızı pipeti benden aldı.

-Kahvenizi sabahları neden pipetle içmeye başladığınızı tekrarlayabilir misiniz? Sanırım benim için net değildi.

-Bir dergide kahvenin dişleri lekelediğini okudum, artı eğlenceli

Bak ne yapıyorum?- dedim pipeti çıkarırken parmaklarımla üst tarafını kapatıp ağzına götürmek için yukarı kaldırdım. Açtı ve parmağımı kaldırarak sıvının dökülmesine izin verdi.

-Bazen kız kardeşimden daha genç görünüyorsun.

O arabanın bagajını kapatırken başarımı tekrarlayarak omuz silktim. Bana yaklaştı ve bardağı ayakta basamakta bıraktım.

Kollarımı açtım ve beni merdivenlerden kaldırıp dengede tutarken kollarımı boynuna doladım.

-Yalnız uyuyarak geçireceğin son gecenin tadını çıkar aşkım... sen taşındığında fazla uyuyacağımızı sanmıyorum.

Onun yatağında ikimizin birlikte olduğu her türlü görüntü aklımdan geçerken kızardığımı hissettim.

Üst güverteden gelen ışık yandığında onu öpmek için eğildim.

"Gitsem iyi olacak," dedi Nick, bana hızlıca bir göz atarak.

"Yarın görüşürüz," dedim, beni merdivenlere geri bırakıp arabasının anahtarlarını alırken.

Dört gözle bekliyorum çiller, dedi bana göz kırparak ve sürücü koltuğuna oturdu.

Tanrım... bu çılgınlık mıydı?

38.Bölüm

NİCK

Daireye uğrayıp Noah'ın çantalarını bırakacak vaktim yoktu, bu yüzden onları arabada bıraktım ve az kalsın ofise giriyordum.

Gelir gelmez direk kahvehaneye gittim. Kahvaltı yapmak için zar zor zamanı olmuştu ve açlıktan ölüyordu. Strafor bardakları görmek bana o sabah samanları ve soğuktan yanakları kırmızıyla kapı eşiğinde oturan Noah'ı hatırlattı ve yüzümde aptalca bir gülümseme oluştu.

"Bu yüze sahip olmak için kimi becerdin, seni piç kurusu?" diye sordu pislik Niel, sekreterin herkesin mutluluğu için her zaman getirdiği çöreklerden birini silip süpürürken.

"Kapa çeneni," diye yanıtladım, içi uğrunda ölünecek bir şeyle dolu bir çöreği dudaklarıma götürürken.

Tam bitirip peçetemi ağzımdan geçirirken, Sophia göründü.

Dün onu oldukça zor durumda bıraktığımı bilerek ona baktım, bu benim sorumluluğum da olmamasına rağmen, o da babasıyla birlikteydi. Ona başımı salladım ve yanından geçip gitmeye niyetlendim.

Yoluma çıktı ve meydan okurcasına bana baktı.

-Hiç canınızın çekmediği bir akşam yemeğine davet edilip, babanız, patronunuz ve eşiyle baş başa kalmanın en komik yanı ne biliyor musunuz?

Gülmemek için yanağımı ısırmak zorunda kaldım. Gerçek şu ki, böyle görülmesi komikti ve her şey ve bir parçam onu bu kadar sinirli görmekten zevk alıyordu.

"Dinliyorum, Aiken," dedim masaya yaslanıp kollarımı kavuşturarak. Arkamda, Niel'in dikkatlice dinlediğinden, eğlendiğinden ve daha sonra karısıyla, hayatını imkansız kılan ama onsuz iki haber programından fazla hayatta kalamayacağı kadınla paylaşmak için dedikodu yaptığından emindim.

-Üçünün arasında senin ne kadar iyi bir avukat olduğun, önündeki parlak gelecek, sorumluluk sahibi ve olgun bir evlat olduğun hakkında saçma sapan laflar etmekten vazgeçmediler...

Yüzümde çoktan oluşan gülümseme neredeyse anında kayboldu ve ondan neredeyse yarım adım uzakta durarak oturdum.

- Ne diyorsun?

Sophia kaşlarını kaldırdı ve etrafımdan kahve makinesine doğru yürüdü. Bir cevap bekleyerek arkamı döndüm.

-Görünüşe göre babam gelecekte birlikte çalışmanın harika bir fikir olacağını düşünüyor... ve çalışmak dediğimde ne demek istediğimi anlıyorsun.

İçimde yoğun bir sıcaklık hissederek gözlerimi açtım.

- Kafana ne saçmalıklar soktular? Babam sorumlu ve olgun bir evlat olduğumu söyledi mi? Dün akşam yemeğinden önce öğle yemeğinde ne halt yediğini bilmiyorum ama eminim yanlış duymuşsundur. Babam bana tahammül edemiyor.

Kırmızıya boyanmış dudakları kahvesinden kasıtlı olarak yavaş bir yudum alırken, Sophia tekrar bana döndü.

-Babam bana erkek arkadaş bulmayı çok seviyor, görünüşe göre bu onun en sevdiği eğlence ve William Leister'ın oğlu bunu kaşlarının arasına almış, sadece o değil, üvey annen de olmasına rağmen, bence sana tapıyor, her ne kadar bariz olsa da kızıyla yattığın için... ve onunla yaşamaya gittiğin bir yana, hiç eğlenmedi bile.

Yumruklarımı sıkıca sıktım. Duyduklarıma inanamadım. O kadın beni öldürecekti. Bırakın onun kızıyla karşılaştırılmayı bir yana, benim Sophia'yla ilgilenebileceğimi bile söylemeye nasıl cüret eder? Nasıl bir anne kızının âşık olduğu erkek arkadaşını başka birine bulaştırmaya çalışırdı?

Bardağı parmaklarımın arasında sıkarak işe yaramaz hale getirdim ve beni çıldırtmakla tehdit eden öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Bizimle sadece oynamakla kalmamış, bize saygısızlık etmişti. O masadaki herkes ikimizin de çıktığını biliyordu.Onların nesi vardı?

Sophia bana yaklaştı, yüzü biraz daha rahatlamıştı.

"Onu sevdiğin çok açık, Nick," dedi elini koluma koyarak, "Ama sana deneyimlerime dayanarak söylüyorum ki, bu kadar çok insanın mahvetmeye hazır olduğu bir ilişkiye sahip olmak...

Genellikle iyi bitmez.

Bunu dedikten sonra başka bir şey demeden gitti.

Sakinleşmeye ve Noah ile Noah'ı bitirmekle tehdit eden her şeyi bir kez daha görmezden gelmeye çalışarak ellerimi yüzüme götürdüm.

Benimle. Dün geceden beri, Noah'ın babasından ne kadar etkilendiğini anladığımdan beri, yok sayılması güç bir korku tüm varlığımı ele geçirmişti. İkisinden birinin ilişkiyi bitirmesinde ısrar eden üçüncü şahıslara karşı dişe dişe savaşmak bir şeydi, ama Noah ve onun geçmişine karşı savaşmak tamamen başka bir şeydi. ve şimdi bizden başka kimsenin işimizi ilerletmeyeceğini anladığıma göre, gösterdiğimiz çabanın yeterli olmadığından korkmadan edemedim.

Her şeye dayanabilirdim, bunu sonuna kadar çekebilirdim, bunu yapmaktan asla vazgeçmezdim, o kızı o kadar çaresizce sevmiştim ki, onsuz olmayı düşünmek bile beni deli ediyordu, ama ya Noah kendini kandırmasına izin verirse üçüncü kişi partiler?

Ve sadece insanlar değil, ya sonunda zaman zaman titreyen ama yıkmaya karar vermeyen o duvar daha da yükselerek, gerekli olduğunu bildiğim şekilde ona ulaşmamı imkansız kılıyorsa?

Açık olan tek bir şey vardı: Noah'tan başka kimse beni ondan ayıramayacaktı, hiç kimse.

Neredeyse eve gitmek üzereyken. Patronum kapıdan girdi. Sophia eşyalarını çantasına koyuyordu ve ben laptopu kapatıyordum.

"İkinize de iyi haberlerim var," dedi ikimize de sinsice bakarak.

"Entrikadan ölüyorum," dedim alayla. Jenkins piçiyle birbirimizden ölesiye nefret ettiğimiz yaygın olarak biliniyordu.

Temel olarak, ben onun yerini alacak kadar deneyim kazanana kadar benim pozisyonumu elinde tuttuğu ve övündüğü pozisyonun geçici olmaktan öte bir şey olduğunu çok iyi bildiği için.

Sophia durdu ve gözlerinde tuhaf bir ışıltıyla ona baktı. Sophia patronumuzu severdi ve benim aksime, işini mükemmel yapmak için elinden geleni yapardı, böylece yükselebilir ve daha yüksek bir pozisyona sahip olabilirdi.

"Yarınki Rogers davasında iki zayiat oldu ve buradan birini göndermemiz istendi. Yanlış hatırlamıyorsam sen, Nicholas o davayı istiyordun ama San Francisco'da kalmak zorunda olduğun için davayı düşürdün; peki,

zor iş zaten yapıldı, sadece mahkemeye çıkmanız ve savunmada işbirliği yapmanız gerekiyor. Eminim böyle bir durumda çok şey öğrenebilirsin.

-Harika efendim, ne zaman orada olalım?-

Sophia o kadar heyecanlı görünüyordu ki onun aşağı yukarı zıpladığını görsem şaşırmazdım.

- Sabah ilk iş sana iki bilet aldım. Bok.

- Çok hızlı? Bize bu kadar kısa sürede haber veremezsiniz, canlarımız

var.

Bilirsin?

Jenkins sesimdeki tonu görmezden geldi ve sakince konuşmaya devam etti.

-Alıştığına rağmen dünya senin etrafında dönmüyor Nicholas, dava yarın öğleden sonra, bu yüzden bir an önce orada olmalısın ve aynı fikirde değilsen eminim Baban çok sevinecek şikayetlerini dinlemekten.

Yumruklarımı masaya dayayarak yavaşça ayağa kalktım.

-Şu anda babamdan bahsetmemeni tavsiye ederim J çünkü çimento yemeyi sevdiğinden emin değilim.

Yüzünde tiksinti dolu bir ifade oluştu ve patronun oğlu olarak gücümü kötüye kullandığımı biliyordum ama bu ya öyleydi ya da yüzünü gerçekten kırmıştı ve bu bize ciddi sorunlar getirebilirdi.

"Bir gün gerçek bir gerçeklik kontrolünden geçeceksin Nicholas ve bunu yaptığında, etrafta olup onu izlemek isterim." -

Yanıt vermeme izin vermeden Sofia'ya döndü. Saat beşte havaalanında ve her şeyi mahvetmesen iyi olur, çünkü o zaman ikisinden biri kendini sokakta bulur!

Bunu söyleyerek, yüzünü alt üst etmek isteyen beni terk etti.

Sophia'nın yüzü önümde belirdi ve söylediği her şeye odaklanmak için gözlerimi odaklamak zorunda kaldım.

-...Bulaşıkları ödeyen ben olacağım, beni duydun mu?

Kendine hakim ol çünkü senin yüzünden işimi kaybetmeyeceğim!

Kasten söylediklerini duymazdan geldim ve ofisten kapıyı çarparak çıktım.

Şimdi Noah'a kıskandığım ve ailemin bana tuzak kurmaya çalıştığı kızla San Francisco'ya gitmem gerektiğini kim söylüyordu?

Bölüm 39

NUH

Annemin sığındığı sessizlik iyiye işaret değildi. Fırtına öncesi bu sessizlik beni endişelendirdi ve ben toplanmaya devam ederken, neredeyse her şeyi toplamayı bitirirken, Jenna, Nick'in yanına taşınırsam olabilecek tüm kötü şeyleri listelemeye devam ederken, isteyen herkesi görmezden gelmeye başlamam gerektiğini biliyordum. ilişkim hakkında yorum yap

Jenna, romantizm karşıtı moddaydı; onu Lion'la bıraktığından beri, bir gözyaşı denizi olmaktan tam teşekküllü bir feminist olmaya gitmiş, kadınların hayatlarımıza bir erkek olmadan devam edebilmelerini, bugünün dünyasının o kadar güçlü olmasını sağlamıştır. eğlenmek ve herhangi bir bağı olmaması için yapılmıştı ve tabii ki Lion'a vermek birkaç gündür en sevdiği cümleydi.

-Artık aynı üniversiteye gideceğimiz için geceleri dışarı çıkıp kardeşliklere gideceğimiz ve birinci sınıf kolej şeyleri yapacağımız için heyecanlandım.

Eşyaları kutulara koymama yardım ettiğini söyledi.

"Hâlâ üniversiteye gitmeyi planlıyorum Jenna, ancak yurtta uyumak yerine bunu erkek arkadaşımla yapacağım."

Jenna gözlerini devirdi.

"Sanki Nicholas geç saatlere kadar parti yapmana izin verecekmiş gibi." Yukarı baktım ve ona baktım.

"Nick benim babam değil, istediğim yere gidebilirim" diye net bir şekilde cevap verdim.

-Şimdi diyorsun ki, alışır alışmaz saçı hiç görünmeyen, bütün gününü erkek arkadaşlarıyla geçiren arkadaşlardan olacaksın.

Acı bir kahkaha attım.

- Birkaç gün önce nasılsın?

Jenna kitaplarımdan biri hâlâ elindeyken bana baktı.

"Lion'dan ayrılmak başıma gelebilecek en iyi şey" dedi ve benden çok kendini inandırdığını biliyordum.

Şimdi istediğimi yapıyorum, aptal küçük kardeşlerim dışında kimseyle kavga etmiyorum, olduğum kişi olduğum için kendimi suçlu hissetmek zorunda değilim, bu da yurttaki en havalı odalardan birini kiraladığım anlamına geliyor. çok değerli olduklarını ve kendi mutfaklarının bile olduğunu... evet, nasıl duydunuz ve bugün ne aldım biliyor musunuz? - dedi üzerindeki uzun dar eteği kaldırarak- Bu sandaletleri görüyor musun?

Başımla onayladım... ...kendince bir şeyler yapmasına izin verdim.

- Bana ne kadara mal olduklarını biliyor musun?

"Hayır, bilmek bile istemiyorum," dedim yerden kalkıp bir battaniyeyi katlayıp başka bir kutuya koydum.

"Yaklaşık altı yüz dolar, evet efendim, birkaç hafta sonra onları kullanamayacağım kesin, çünkü hava soğuk olacak ve ayaklarım ıslanacak."

"Mantıklı," diye yanıtladım oyunu izleyerek.

-Elbette, çünkü eski erkek arkadaşımın ne kadar çok çalıştığına bakarak, işini ve evini korumak için nasıl var gücüyle çalıştığını görerek öğrenmiş olmama rağmen, paranın ağaçtan düşmediğini ve yapan çok insan var.kötü zamanlar geçiriyorlar biliyorum hemen hemen hepsi benim yerimde olsalar tam olarak yapacakları şeydi peki ben neden bu kadar salak olayım ki faydalanmayalım neredeyse tüm arkadaşlarım gibi benim de altın bir beşikte doğmam gerçeği?

Yukarı baktım ve ona kilitlendim.

-Çünkü istediğim her şeye sahibim, değil mi? İstediğimi alabilirim, hangi üniversiteye gideceğimi seçebilirim, üstelik babamın özel uçak almaya karar verdiğini biliyor musunuz? Evet, evet, duyduğun gibi, seni bir yere götürmemi istediğinde bana haber ver... çünkü ben bir milyonerim ve görünüşe göre benim için önemli olan tek şey para...

Cümlenin sonunda sesi çatladı ve ben bir adım öne çıktım.

Yanağına düşen gözyaşını ona ihanet ederek hızla silerek elindeki kitabı bana doğrulttu.

-IM mükemmel. dedi vurgulayarak. Pek çok insanın aksine, Jenna ve benim ortak bir noktamız vardı ve bu duygularımızı açıkça göstermekten hoşlanmamamızdı, ağlıyorsak bunun nedeni gerçekten kötü olmamızdı ve bununla demek istediğim, Jenna kendine yalan söylüyor olmalıydı. benim önümde ağlaması onun için çok fazla.

-Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum Jenn, ama bence bu sadece geçici olacak, Lion seni delice seviyor ve biliyorsun-

"O yoldan gitme Noah" diyerek yine sözümü kesti.Bizimki bitti, o kısırdöngüye geri dönmeyeceğim, ikimiz de farklı dünyalara aitiz, boşver gitsin. Şimdi sadece her cuma ne kadar sarhoş olacağımızı ve buluşacağımız seksi adamları duymak istiyorum.

Ona bekar olmadığımı hatırlatmak istemedim ama akışına bıraktım. Şu anda ihtiyacı olan, yanında bir parti arkadaşı olsaydı, bunu elde ederdi. Elbette her zaman makul dozlarda.

Ayrılması uzun sürmedi ve bu fırsatı değerlendirerek Nick'i aradım. Dün gece için ayrıldığından beri konuşmamıştık ve yarın beni ne zaman almaya geleceğini öğrenmem gerekiyordu. Hâlâ yanıma almak istediğim bazı şeyler vardı ve her şeyi kendime yüklemektense onun fiziksel gücüne güvenmeyi tercih ettim.

Telesekreterim geldi, ben de yarın ona ihtiyacım olduğunu ve bunu duyduğunda beni arayacağını bildiren bir mesaj bıraktım.

Tam o evde son gecemi geçirmek için üzerimi çıkarıp duş alıp yatacağım sırada annem geldi ve içeri girerken yüzünde gördüğüm şey, kendimi iyice hazırlamama neden oldu. tartışma.

-Gelip benimle konuşmanı ve yemekte söylediklerinin kötü bir şaka olduğunu itiraf etmeni bekliyordum.

"Şaka değil anne," dedim kollarımı kavuşturarak.

Annem yerdeki tüm valizlere ve yanıma almayı planladığım kutulara baktı.

- Hepiniz Nicholas'la çıkarken sizi kendi halinize bırakmak için elimden gelenin en iyisini yaptım, üstelik buna katlanmaya hazırdım ama beni veya William'ı hesaba katmadan bir sınırı aştınız ve ben' Buna tahammül etmeyeceğim.

Benimle konuşma şeklini beğenmedim, sanki benim yerime bir yabancıyla konuşuyormuş gibi yaptı ve ne kadar sinirli olduğunu anladım; Sözleri, hayatıma karışma şekline karşı öfkemi körüklemekten başka bir işe yaramadı.

Doydu.

-Bu seninle tartışmam gereken bir şey değil, bu benim hayatım ve kendi hatalarımı yapmama ve kendi kararlarımı vermeme izin vermelisin.

-Kendi başınıza bağımsız olabildiğinizde ve sizi destekleyen bir işiniz olduğunda bu sizin hayatınız olacak, duyuyor musunuz?

sessizdim Bu hafif bir darbe olmuştu ve bunu biliyordu. Bahsettiği para onun bile değildi.

- Beni buraya getiren sendin! -Konuşmanın nereye varacağını anlayarak ona bağırdım - İlk kez mutluyum, beni seven birini buldum ve sen sadece benim için mutlu olamazsın!

- On sekiz yaşında üvey kardeşinle yaşamana izin vermeyeceğim!

- yaşındayım! Ne zaman anlayacaksın?!

Annem birkaç derin nefes aldı.

-Bu konuya girmeyeceğim, seninle hiçbir şekilde tartışmayacağım ve sana bir şeyi açıklığa kavuşturacağım, eğer Nicholas'la yaşayacaksan boşver. koleje gitmek.

Gözlerimi şaşkınlıkla açtım.

- O?

Annem gözlerinde en ufak bir şüphe belirtisi olmadan bana baktı.

-Sana derece için ödeme yapmayacağım, ya da sana para vermeyeceğim-

- Tüm bunların bedelini William ödüyor! -Ona dışımdan bağırdım, annem tam bir yabancı gibi davranıyordu, ne diyordu?

-William'la konuştum, sen benim kızımsın ve seninle yapmaya karar verdiğim şeyi kabul edecek ve ona sana hiçbir şey ödemeyeceğini söylersem, o da sana hiçbir şey ödemeyeceğidir. .

"Tam anlamıyla delirmişsin," dedim sözlerinin baskısını hissederek.

-Her şeye sahip olabileceğini düşünüyorsun ve öyle değil, elini sıkıyor ve koluna giriyorsun ve ben buna razı olmayacağım.

-Nicholas ile gitmeyi planladığım için burs isteyeceğim; Kendi paran ve kocanınki sende kalabilir, umurumda değil.

Annem başını iki yana salladı, bana beş yaşındaymışım gibi baktı ve içimde yoğun bir sıcaklık hissetmeye başladım, söylediklerinin bunu kastettiğini gördüğümde ısınmaya başladım.

-Sana burs vermeyecekler, kanun önünde bir milyonerin üvey kızısın, saçma sapan konuşmayı, velet gibi davranmayı bırak.

Bunu bana yaptığına inanamıyorum. dedim göğsümde bir ağrı hissederek.

Dudağımın hafifçe titremeye başladığını hissettiğimde annem tereddüt etmiş gibiydi. Bu şu anda ihtiyacı olan son şeydi.

-İster inan ister inanma, senin için en iyisini

yapmaya çalışıyorum. Bir kahkaha attım.

- Bencilsin! -Ona bağırdım- Bütün bunları benim için yaptığını söyleyip duruyorsun, beni bir yabancıyla evlenmem için ülkemden ayrılmaya zorladığında, bana parlak bir gelecek vaat ettin ve şimdi sonunda sahip oldum. her zaman istediğim her şeyi, sonunda mutlu olduğumda, benden almak zorundasın ve senden istediğim ve bir yıl önce geldiğimizden beri benim için gerçekten önemli olan tek şeyi almakla tehdit ediyorsun.

-İstediğin her şeye sahip olacaksın, sadece kahrolası bir eve taşınmak zorundasın, Nicholas'ı bir daha görmeyeceksin gibi değil, artı eminim bu senin fikrin değildi!

- Ya olmasaydı? Kararımı vermiştim! diye bağırdım ondan uzaklaşarak odanın diğer ucuna. -Beni buna zorlarsan seni affetmem.

Annem sözlerimi duymuyor gibiydi çünkü kollarını kavuşturmuş ve hiçbir şüpheye yer bırakmadan bana bakıyordu.

-Ya fakülte ya da Nicholas, siz karar verin.

Cevabımı bırakmak için iki saniyenizi ayırma.

-Nicholas'ı seçiyorum; Her zaman onu seçeceğim.

Yarım saat sonra valizlerimi arabamın bagajına yüklemiştim ve Audi'yi değil, kendi sahip olduğum arabayı kastediyorum.

satın alınmış. Annemin bana Nicholas'tan başkasıyla şantaj yaptığına inanamıyordum. Annem odasına girmiş bir daha da çıkmamıştı. Sözlerimin ne kadar ciddi olduğunun farkında bile değildim sanırım. O kadar sinirlenmiştim ki Leister'ların evinden arkama bakmadan çıkıp gitmem umrumda bile değildi. Annemin aramıza sokmak istediği saçmalıklardan daha çok önemsediğim bir Leister vardı.

Sanki gece çalışmam gerekiyormuş gibi, parayı alacak şekilde bir çözüm bulurdum.

Benim evimden onunkine giderken yolda Nick'i yaklaşık on beş kez aradım ve ben park yerine gelene kadar açmadı.

-Üzgünüm çiller, zamanında dönebileceğimi düşünmüştüm ama öyle olmadı.

Hiçbir şey anlamadan sustum.

- Ne hakkında konuşuyorsun? Neredesin?

-Bu sabah erkenden San Francisco'ya gitmek zorunda kaldım, bize çok önemli bir dava verildi ve bu geceki uçağa yetişebileceğimi düşündüm ama birkaç gün sonra döneceğimi sanmıyorum.

Göğsümde garip bir acı hissettim. O burada değildi… bana sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek için burada değildi.

Acıya dayanmak biraz daha kolaylaştı ve biriken her şey o anda ortaya çıkmaya karar verdi.

- San Francisco'da mısın ve bana söylemek için mi aradın?!

-Bugün geri gelsem önemli olduğunu düşünmedim, neden bana bağırıyorsun?

Her şeyi kırmızı gördüm, çok kırmızı.

- Ya sana haber vermeden başka bir şehre gitsem!? Mantıklı görüyor musun?

Az önce başıma gelen her şeyin bedelini onunla birlikte ödediğimi biliyordum ama o sırada ona ihtiyacım vardı. Onunla gitmek için her şeyi geride bırakmıştım ve o beni karşılamak ve çantalarıma yardım etmek için orada bile değildi, orada değildi, orada değildi ve benim için önemli olan tek şey buydu!

-Kahretsin, tamam, nereye gittiğini anlıyorum ama beklenmedik bir şekilde bize söylediler.

- "Biz mi?" diye sordum midemde bir düğüm oluştuğunu hissederek.

Nicholas birkaç saniye sessiz kaldı.

- Onunlasın, değil mi?

- O benim uygulama partnerim, başka bir şey değil.

Açıklanamaz bir kıskançlık, mantıklı düşünme biçimimi ele geçirdi.

-Onunla birlikte olduğuna inanamıyorum, bu yüzden bana söylemedin, kızacağımı biliyordun, tam bir pisliksin! Beni duyuyor musun?

Hattın diğer ucunda nasıl küfür ettiğini duydum.

- Sakin olabilir misin? Sorunun ne bilmiyorum ama bana bağırıp çılgın bir sürtük gibi davranmadan önce onu düzelt.

-Siktir git. dedim ve yüzüne kapattım.

Öfkeyle arabadan indim ve tam bir aptal gibi hissederek Nicholas'ın dairesine gittim. Bundan sonra böyle mi olacaktı? Ben dairesinde parasız ve ders çalışmadan kalırken o Sofia ile birlikte San Francisco'ya mı gidecekti?

Kahretsin. Her şey büyük bir hızla karmaşıklaşıyordu ve gücümün tükenme korkusu yanaklarımdan birkaç gözyaşının akmasına neden oldu. Nicholas'ı seçtiğimde bundan bir an bile şüphe duymamıştım ama annemin haklı olduğu bir konu vardı. Nicholas benden beş yaş büyüktü... kısa sürede çalışacak ve babasının şirketini miras alacaktı, peki ya ben?

Eğitim masraflarımı onların karşılamasına izin vermek bir şeydi, ama kesinlikle başka hiçbir şeyim yoktu, benim olmayan bir baba tarafından desteklenmeyi düşünmüyordum ve Nicholas'ın benim eşyalarımı ödemesi bir yana. O katta kalırsam kariyerimden çok daha fazlasını kaybedecektim, bağımsızlığımı kaybedecektim çünkü ona sorsam Nick'in bana yardım edeceğinden emindim ama hangi yüzle uyanacaktım? Her sabah erkek arkadaşımın bana sadece dairenin kirasını ödediğini değil, aynı zamanda yarış için ödememe de yardım ettiğini bilerek?

Her zaman bağımsız bir insan olmuştum ve annem Will ile evlenmemiş olsaydı, kesinlikle bir üniversitede okumak için burs başvurusunda bulunabilirdim... şimdi, çok önemli birinin üvey kızı olarak, onlar gitmeyeceklerdi. bana bir kuruş ver ve Amerika Birleşik Devletleri'nde oku Amerika ucuz değil.

Ne kadar uğraşsam da boğazıma kadar borçlanacaktım...

Öfke ıstıraba dönüştüğünde, Nick'le yaşamayı, burada kalmayı, yanında uyanmayı ne kadar istesem de, tamamen bağımsız olana kadar bunu yapamayacağımı fark ettim.

Annem bu konuda haklıydı, kaç yaşında olursa olsun, eğer benim hayatımı kuracak param yoksa son sözü o söylerdi.

Her şeye bir perspektiften bakarsam, buraya gelip yaşamak delilikti. Kira yedi bin dolardı, söylediğinde bana çok çılgınca gelmişti, ödeyemeyeceğimi bildiğim için zaten rahatsız olmuştum, aylık bedelinin dörtte birini bile ödeyemezdim. ...

Telefonum susmuyordu.

Ona baktım ve hem Nick'ten hem de annemden gelen cevapsız aramalar vardı.

yapacaktım? Annemin sorusu kafamda defalarca yankılandı.

Cevap açıktı: Nick'in yanına taşınmak beklemek zorunda kalacaktı... en azından şimdilik.

Ertesi sabah kendimi garip hissettim. O odada yalnızken hiç uyumamıştım ve bundan sonra birkaç geceyi birlikte geçireceğimizi hatırladığımda bir rahatsızlık hissettim. Onun millerce ötedeki bir otelde olduğunu ve ne olduğu ya da planlarımı nasıl değiştirmeye zorlandığım hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmediğini düşünmekten nefret ediyordum.

Telefonu çoktan kapatmış olmasına rağmen beni sabah saat bir civarında aramayı bırakmıştı. Ne kadar çocukça olsa da, bir yanım onu burada benimle olmadığı için suçluyordu, elimde değildi, kıskançlıktan ölüyordum ve ayrıca tüm annem ve üniversite konusundan bunalmıştım.

N ayak parmaklarımı emerken yataktan kalktım ve birlikte mutfağa gitmek için onu yerden kaldırdım. Cezveyi doldurdum ve her şeyi yeniden düzenlemek için telefonumu açtım. Burada yaşamayacaksam yurdu arayıp bir oda dilenmem gerekiyordu. Hepsinin meşgul olmadığını ancak parmaklarını geçebildi; dersler yarından sonraki gün başlıyordu ve eğer kurulmak istiyorsa en geç yarın bir odaya ihtiyacı vardı.

Bütün sabahı telefonla arayarak, rezidansla konuşarak ve beni geri almaları için yalvararak geçirdim.

Sonunda isteksizce kabul ettiler ve beni ortak bir odaya koydular. Planım bu değildi, kendi alanımı işgal etmeyi tercih ettim ama seçici olamıyordum. Bu sorunu çözdüğümde, Nick'ten bir telefon daha aldım ve sonunda ona cevap vermeye karar verdim.

"Merhaba" dedim gergin bir şekilde, bir çiviyi ısırırken. Hattın diğer ucunda sessizlik duydum.

- Bütün geceyi aramalarıma cevap vermeden geçirmen sence mantıklı mı?

Tamam, hoş bir sohbet etmeyeceğimizi biliyordum ama onun öfkesini bugün kaldıracak değildim.

-İkimiz de makul değiliz, bu yüzden sorunuzu cevaplayamam.

Kanepeden kalkıp odaya gittim.

-Seni tartışmak için aramadım Noah, o yüzden bu çocukça oyuna girmeyeceğim. Size sadece beş gün içinde orada olacağımı söylemek istedim, burada işler hiç de inandırıldığımız gibi değildi.

Yatağın kenarına oturdum ve endişeyle dudağımı ısırdım.

- Beş gün mü? - Sesimin şimdi ne kadar acınası çıktığını bildiğim için sordum.

-Biliyorum, üniversiteye başladığında yanında olmayacağım ve üzgünüm, tamam mı? Dairede bensiz uyumak şöyle dursun, kendi başına taşınmanı planlamamıştım ama hiçbir şey yapamam.

Derin bir nefes aldım, ona söylemem gerekiyordu, artık onunla yaşamayacağımı itiraf etmem gerekiyordu ama tepkisinin ne olacağından korkuyordum, annemi arayacak ya da çılgınca bir şey yapabilecek durumdaydım. Bunun mideme bir tekme gibi geleceğini biliyordum ve bu yüzden onunla dalga geçmeyi tercih ettim ve geldiğinde ona bizzat anlatacaktım. Konuşma hem benim açımdan hem de onun açısından biraz gerginleşti ve ayrıldığımızda derin bir üzüntüye kapıldığımı hissettim.

İki saat sonra Jenna ve babası beni almaya geldi.

Bay Tavish'i sadece iki kez görmüştü, o tüm dünyayı dolaşan bir adamdı ama onun Jenna'ya hayran olduğunu ve onun için çok sevdiğini biliyordu.

bu, kızını üniversiteye gönderebilmek için tüm toplantılarını iptal etmişti. Beni alıp eşyalarımın çoğunu Mercedes'ine taşımama yardım etmek zorunda kaldığı için üzgün görünmüyordu. Hem benim hem de Jenna'nın eşyalarını nasıl sığdırdığımızı bile bilmiyorum ama sonunda ve biraz ezilmiş halde kemerlerimi bağlayıp yeni evim olacak yere gitmek için beklemeyi başardım. Önceki odamdan vazgeçtikten sonra beni Hendrick binasına üç kişilik bir odaya koymuşlardı ki bu hoşuma gitmemişti.

Nick daha önce California Üniversitesi'ne gitmişti, burada okudu, bu yüzden birçok kez kardeşlik partilerine ya da sadece onu ziyarete gelmişti. Birçok kez kitaplarımı yanımda getirmiş ve geniş kütüphanede saatlerce çalışarak, tüm bu raflarda sekiz milyondan fazla kitap olduğunu öğrenince hayrete düşmüştüm. Kütüphanenin en sevdiğim yerlerden biri olacağını biliyordum ama genel olarak üniversite muhteşemdi. Kırmızı tuğladan yapılmış ve uçsuz bucaksız bahçelerle Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en önemli fakültelerden biriydi. Buraya gelmek kolay olmamıştı, bir yer bulmak için kıçımı yırtmak zorunda kalmıştım ve Will'in bağlantılarına başvurmak zorunda kalmadığım için kendimle gurur duyuyordum. Artık geldiğimize göre, bunu annemle paylaşmadığım için belli bir pişmanlık duymadan edemedim. Daireden ayrılmadan önce ona Nicholas'la yaşamayacağımı ve bugün konuta taşınacağımı söyleyen bir mesaj göndermiştim.

Cevabı da benim sözlerim kadar keskindi, memnundu.

beni dinleyeceğini ve onu anlayacağını umduğunu. Bu kadar aşırıya gitmek zorunda kaldığım için kırgındım ve kırılmıştım. Beni evime Jenna'nın babası değil de annem getirmeliydi ve ayrıca Nick'in burada olup bana üniversiteyi gezdirmesini ve yansıdığını gördüğüm yanılsamanın aynısını belli bir şekilde hissedebilmeyi isterdim. çevremizdeki tüm öğrenciler..

Jenna heyecanlıydı ama gözlerindeki hüznü de gördü. Erkek arkadaşlarımız neredeydi...

- Bu senin odan mı?" dedi Jenna arkamdan uzun bir koridoru geçtikten sonra kapıyı açtığımda.

gelip gittiler Girdikten sonra, içinde birkaç ranza ve bir tek kişilik yatak bulunan küçük bir kabin bulmuştum. O kadar küçüktü ki yataklardan birine ulaşmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım. Odanın ranzaların bulunmadığı bir tarafı kaya posterleriyle, diğer tarafı ise manzara fotoğrafları, garip çizimler ve bolca kolajla süslenmişti.

"Sanırım," dedim nefesim kesiliyormuş gibi hissederek.

Bay Tavish, valizlerimden birini kapının yanında bırakarak içeri girdi.

"Bu bir cüce, sevgilim," dedi etrafına bakınarak. Hem Jenna'nın hem de babasının yüzleri ürkütücüydü ve onlar kadar eğlenmeseydim gülerdim.

-Ücretsiz olan tek şey buydu, bir sonraki dönem tekrar tek kişilik oda talep edebileceğimi söylediler.

Jenna gözlerini devirdi.

-Bu çok saçma Noah, benimle kalabilirsin, benim odamda oturma odası ve özel banyo var ve bu kulübeden on kat daha büyük.

Başımı salladım.

-Bırak artık Jenna, ben burada kalacağım, o süitlere bir servet ödemek istemiyorum.

Jenna'nın babası merakla bana baktı.

- Will burada kalacağını biliyor mu?

Will ve Greg Tavish çok iyi arkadaşlardı ve bunun sonunda ona nerede kaldığım konusunda bilgi vereceğini biliyordum.

Tüm planlarımın boşa çıktığını ve artık bir odayı iki kişiyle paylaşmak zorunda olduğumu saklayamayacaktım, ama olan olmuştu, bu yüzden sadece uyum sağlamam ve diğer odalardan birinin olması için dua etmem gerekiyordu. özgür kalacaktı.

"O kadar da kötü değil ve tabii ki o da biliyor," dedim boş olan tek yatağa, yani alttaki ranzaya yaklaşırken.

"Diğer eşyalarını ben alırım," dedi Greg ve odadan çıktı.

Jenna her şeye dehşet içinde baktı, denese de ne kadar gösterişli olduğunu gizleyemedi. Nasıl giyindiğini görmek, ona kaybolup kaybolmadığını sorma isteği uyandırdı.

"Bu çılgınca bebeğim ve Nick öğrendiğinde çıldıracaksın."

Bavulumu yatağın üstüne koyarken ona baktım.
Yaylar her zamankinden daha fazla gıcırdadı ve Jenna güldü.

-Tanrım, sadece onunla yaşamayacağını değil, aynı zamanda iki kızla birlikte buranın en kötü konutlarından birinde bir polipoket odasına taşındığını gördüğünde yanında olmak istemiyorum.

- Peki benden ne yapmamı istiyorsun ukala? - Bir homurtu çıkararak dedim.

- Pekala, bu kadar gururlanmayı bırak, kıçını kaldır ve benimle gel.

Gözlerimi ona kadar sayarak kapattım.

-Seninki gibi bir odaya bir servet vermeyeceğim, bu benim param değil ve annemin istediğini yapmaya yetecek kadar.

Jenna omuz silkti ve babası kalan bavullarla geldiğinde bana sarılmak için yanıma geldi.

"Neyse, nerede olduğumu biliyorsun," dedi gülümseyerek.

Çaylaklar iktidara! -Bağırdım ve kendimi tutamayıp bir kahkaha attım.

Babasıyla birlikte ayrıldı ve tüm bu değişiklikleri özümsemeden, tıpatıp aynı iki kız ortaya çıkmaya karar verdi.

İkisi de esmerdi, çok uzun değillerdi ama oldukça sevimliydiler. Bana birkaç saniye baktıktan sonra neredeyse aynı anda gülümsediler ve tanıştırmalara geçtiler.

-Merhaba, sen bizim kankamız olmalısın, biz Kate ve Kylie'yiz.

Gülümseyerek kendimi tanıttım ve birbirlerine ne kadar benzediklerini görünce hayrete düştüm. Bu ikiz şey her zaman ilgimi çekmişti ve senin bir klonunun ortalıkta dolaşmasının korkunç olacağını düşünmüştüm. Şimdi o kızların önümde olması haklı olduğumu doğruladım, ürkütücüydü.

Tüm rahatsızlıklara ve kötü dönüşlere rağmen, o kızları gerçekten sevdim, alçakgönüllüydüler, inanılmaz notları sayesinde üniversiteye girmişlerdi ve Alabama'nın fakir bir kasabasından geliyorlardı. Komik bir aksanları vardı ve konuşmaktan, bana anlatmaktan ve bana bir şeyler sormaktan geri kalmıyorlardı. Onlar, insanın yanında anında rahat hissettiği türden insanlardı ve kötü arkadaşlıklardan zarar görmeyeceğimi görünce biraz daha rahat nefes alabildim.

Üçümüz üniversitenin nizamnamesi için birlikte gittik, dikkatimizi çeken birkaç restoranda konakladık ve yurt yanındaki bahçelerde oturup biraz sohbet edip birbirimizi daha yakından tanıdık.

Sonunda odaya vardığımızda, bitkin düşmüştüm ve sadece yatağa girip uyumak istiyordum. Işıklar söndüğünde, sanki biri göğsümü şilteye sıkıştırıyormuş gibi hissettim ama gözlerimi kapattım ve kendimi bunu atlatmaya zorladım.

Keşke o kadar kolay olsaydı.

Bölüm 40

NİCK

Kaldığımız otelin salonunda oturuyordum. Odalarda Wi-Fi yoktu, bu yüzden resepsiyona gidip zamanımı garip insanlarla paylaşmak zorunda kaldım. Zaten geç olmuştu, bu yüzden telefonumu çıkardım ve Noah'ın bana iyi geceler mesajı gönderip göndermediğini dördüncü kez kontrol ettim. Dün sabahki sohbetimizin son bulması hoşuma gitmemişti ve dersler ertesi güne kadar başlamamış olmasına rağmen ilk gününde ona şans dilemek istedim. Uyumaya çalışacağının ve kabus görebileceğinin açıkça farkındaydım, kabus görmemesini sağlayacak tek kişinin ben olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu ve aynı nedenle yalnız uyumasından nefret ediyordum.

Benim için bir psikoloğa gitmeyi kabul etmesi ve çocukluk travmaları ve bunların nasıl üstesinden gelineceği hakkında internette araştırma yapıyor olması beni rahatlattı. Elinde şehirdeki en iyi psikologların bir listesi vardı ve bu konuda konuşmak için beş kişiyi aramıştı bile. Noah'ın korkmadan ya da onu olmaktan alıkoyacak herhangi bir şey olmadan kendisi olmasını istedim.

tamamen mutluyum ve saatlerce süren terapi için bir kolum ve bacağımı harcamak zorunda kalsaydım bunu yapardım.

Bazen babasının ellerinde neler çektiğini düşündüm ve sırtımdan aşağı nahoş bir ürperti geçti.

Elim neredeyse farkında olmadan yumruk halini aldı ve kendimi toparlamak için derin bir nefes almak zorunda kaldım.

Tam o anda, Sophia'nın bir elinde Mac'i ve anlaşılmaz bir nedenle beni gülümseten siyah çerçeveli gözlükleriyle gözümün ucuyla belirdiğini gördüm: ona çok kötü görünüyorlardı.

N'aber, Leister?

Arkamı dönüp ekranıma bakarak "Arkın" diye yanıtladım.

Uzun beyaz kanepede yanımda oturduğunu fark ettiğimde ona sadece bir saniye baktım. İki gündür burada birlikteydik ve başlangıçta hayal ettiğim gibi olmadığını itiraf etmeliydim. Yüzeysel ve havasız görünebilir ama hiç de öyle değildi. Dahası, canı istediğinde oldukça komikti. Etrafı erkeklerle çevrili olduğundan, o davada beş kişi çalıştığımız için tek kadındı ve birçok kızın aksine niyetinin dikkat çekmek olmadığını, özel bir muamele görmek istemediğini söyleyebilirdiniz. Bu şekilde ve sizin de yapacağınız gibi küçük, uygunsuz bir şaka çıldırırdı ve bunu benden bir yaş küçük olan ve sadece gözlemlemek ve öğrenmek için orada olan stajyer Rick'e söylemezseniz.

- Biraz abur cuburla akşam yemeğine çıkmak istemiyor musun? diye sordu bana dizüstü bilgisayarıyla uğraşıp kapattıktan sonra.

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

- Abur cubur musun?" dedim telefonumu cebime koyarak. Noah'tan haber yoktu ve sinirlenmeye başlamıştım.

Bunun ne olduğunu bildiğini sanmıyorum.

Durumla yüzleşti, dizüstü bilgisayarını çantasına koydu ve topuklu değil, basit beyaz sandaletler giydiğini göstererek ayağa kalktı.

-Bir Big Mac'i severim ve senle ya da sensiz giderim, buranın yemekleri berbat olduğu için sana söylüyordum, o yüzden sana kalmış, gelir misin gelmez misin?

Bir an tereddüt ettim ama haklıydı, yemekler iğrençti.

"Tamam, ama bugün pek iyi bir arkadaş olmadığım konusunda seni uyarıyorum" dedim ve ayağa kalkıp girişe yöneldim. Sophia yanımda duruyordu ve her zaman giydiği ayakkabılar olmadan ne kadar kısa olduğunu görebiliyordum.

Bir kahkaha attı.

-Ne bugün ne de hiçbir zaman Leister, bence seni tanıdığımdan beri bir kez bile rahatladığını görmedim, bir bakmalısın.

Yorumunu görmezden geldim ve otoparka gittik.

- Ne yaptığını sanıyorsun? - Cebinden nasıl bazı anahtarlar çıkardığını görünce sordum.

"Arabayı ben kiraladım, Nicholas," dedi açıklama yapmak için.

"Üzgünüm tatlım ama ben sürüyorum" dedim anahtarları elinden o kadar hızlı alırken fark etmedi bile.

Şaşırtıcı bir şekilde, eylemlerimin yanıt olarak bir tartışması olmadı.

Sophia omuz silkti ve yolcu koltuğuna oturdu.

Buna karşılık müziği seçmesine izin verdim ve otelden restorana kadar 80'lerin şarkılarını dinledik.Dışarıda hava oldukça güzeldi, ancak burada San Francisco'da alışık olduğumuzdan daha soğuktu. Los Angeles'ta. Pek çok insan şehrin dik sokaklarına içerlese de benim için şehri özel kılan oydu, o ve göze hoş gelen o seçkin havasıyla renkli evler.

Şehri görebilsin diye Noah'yı getirmek istedim, ziyaret etmesini istediğim o kadar çok yer vardı ki, çıktığımızdan beri onu sadece Bahamalar'a götürebilmişti ve işlerin nasıl gittiğini hatırlamaması daha iyi. Bitti.

Bir süre onu düşünmekten kaçınarak, bir haftalığına burada olmam gerektiğinde keşfettiğim bir restoranın önüne arabayı park ettim.

Sophia yanımda emniyet kemerini çözerek, "Bu bir McDonald's değil," dedi.

-McDonald's'ta yemek yemem-Somurtkan bir suratla bana baktığında arabayı çevirip gülerek cevap verdim-Hadi Sophi, şehirdeki en iyi ev yapımı hamburgerleri burada yapıyorlar, yoksa getirmezdim. Sen.

Sophia kaşlarını küçümseyerek kaldırdı ve koluma bir şaplak attı.

"Bana Sophi dememeni sana binlerce kez söyledim," dedi inerken, ben de onu taklit ettim.

Üzgünüm, Sophie.

Yüzüne güldüm ama onu rahat bırakmaya karar verdim. Hemen bir garson tarafından karşılandık ve restoranın diğer tarafındaki tenha bir masaya oturduk. Bizim bir çift olduğumuzu düşünmeleri hoşuma gitmemişti ama insanların aklına giremediğim için akışına bıraktım.

-Umarım buradaki hamburgerler CBO'lardan daha iyidir, çünkü yapmazsan beni çok kızmış göreceksin.

Sonunda sözlerini yemek zorunda kaldı çünkü bildiğim kadarıyla burgerler korkunçtu.

Her şeyi, özellikle de işi biraz konuştuktan sonra, "Yani sonunda birlikte yaşayacaksınız, değil mi?" diye sordu, ta ki farkında olmadan Nuh konusuna gelene kadar. ona izin verme

-Annesi- Açıkladım ve devam ettim- Onun reşit olduğunu ve kararlarını özgürce alabildiğini herkes unutmuş gibi görünüyor.

Sophia aksini söyleyen bir hareket yapmasına rağmen başını salladı.

"O bir kız, Nick," dedi içkisini dudaklarına götürerek.

-Olgunluk bir bok sayısına değil, yaşanan deneyimlere ve onlardan öğrendiklerimize bağlıdır.

-Ve kimse sana hayır demez ama onun üniversiteye başlamak üzere olduğunu ve onun yaşındaki her kız gibi bir şeyler yapmak isteyeceğini unutamazsın ve yanılmıyorsam tipik kontrolcü erkek arkadaşın gibi görünüyorsun. .

Dirseklerimi masaya dayadım ve çenemi dikkatsizce ellerime dayadım.

-Benim olana bakarım, o kadar. Sophia

sözlerimden tiksinmiş görünüyordu.

-Bu oldukça maço bir düşünce, o senin değil. Dudaklarımı

sıkıca büzdüm.

"Bana feminist bir konuşma yapacak mısın, Sophi?"

-Tamamen erkeklerin liderliğindeki bir şirkette yol almaya çalışan bir kadın olarak bunu size verebilirdim ama mesele bu değil. Senin sorunun güven, sana ne kadar aşık olduğundan gerçekten emin olsaydın, onu kesinlikle kendi evine götürmeye çalışmazdın.

evde, bu süreçte tüm ailenizi üzmek. Bence bu senin açından oldukça aptalca bir hareket.

-Yanında bana ihtiyacı var ve benim de var, gizli bir sebep yok, hiçbir fikrin yok.

Sophia başını salladı ve gözlerini bana kilitledi.

-Sadece kendi adıma, seni bir erkek arkadaş olarak görmenin listemdeki son şey olacağını biliyorum.

"Ben her kızın sahip olmak isteyeceği erkek arkadaşım, güzelim," dedim ona sabit bir şekilde bakarak. O gülmeye başladı bende gülümsedim.

Belli ki en iyi erkek arkadaş değildi, yakın bile değildi ama en azından deniyordu.

Bu bana bir fikir verdi.

-Demek ne kadar iyi bir erkek arkadaş olduğumu anlamışsındır-Telefonumu çıkarıp tarayıcıya girdim-Mavi güller hakkında ne düşünüyorsun?

Güzeller, değil mi?

Ben siparişi verirken Sophia gözlerini devirdi.

Günümüz teknolojileri hayatımızı çok kolaylaştırdı.

"Kıymetli" dedi bardağı ağzına götürürken.

Almak için verdim, adresi koydum ve küçük bir not yazdım.

Telefonu cebime koyduğumda yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

- Bir düzine mavi gül mü? - diye sordu bana.

-İki; Mesajı tekrarlamak iyidir, bu yüzden iyice yerleşmiştir.

- Ve senin kibirli bir pislik olduğuna dair mesaj nedir? Onun sözlerini görmezden gelin.

- Onu herkesten çok sevdiğimi.

Akşam yemeğinden sonra otele geri döndük. Endişelerime ve bunu yüksek sesle söylersem başımı büyük belaya sokacağını bilmeme rağmen, Sophia kötü bir arkadaş değildi. Lion dertlerinin ortasındayken ve Jenna, Noah'nın en iyi arkadaşıyken, işlerimi konuşabileceğim tarafsız bir arkadaşım kalmamıştı. Genel olarak çok konuşkan olduğumdan değil ama Sophia ile konuşabilmek ve normal bir hayatı olan insanlar olduğunu keşfetmek hoşuma gidiyordu. Bana anlattıklarına göre, annesiyle babası hâlâ birlikteymiş, mimar olan ve oldukça iyi iş çıkaran bir ağabeyi varmış ve babası dünyanın büyük bir kısmının saygı duyduğu bir politikacıymış.

demokratik partiler, belki de geleceğin bir başkanı, işlerin nasıl sonuçlanacağını kim bilebilirdi?

Normal hayatım olan tüm bu dramadan kaçabilmek güzeldi ve onun arkadaşlığı beni rahatlattı, sorunlara başka bir açıdan bakmamı sağladı. İşler benim için o kadar da kötü değildi, Noah benimle yaşarken her şey daha kolay olacaktı, en azından huzur içinde uyuyacaktı ve eğer istediğimi yaparsa, en iyi psikologlardan biri sorunuyla başa çıkmasına yardım edecekti. babasıyla yaşıyordu, öldü. İşler daha iyi gidebilirdi ve geri dönüp ona bunu yapabileceğimizi, herkese karşı savaşabileceğimizi, birlikte en iyi takımı oluşturduğumuzu göstermek için sabırsızlanıyordum.

Bölüm 41

NUH

Üniversitedeki ilk günüm beklediğimden daha iyiydi. Üniversite ortamı insanın içine işlemiş bir şeydi ve bunu görmezden gelemezdiniz. Baktığı her yerde gülen, arabalardan mobilya alıp evlerine taşıyan gençler, vedalaşan ebeveynler ve partiler, partiler ve daha fazla parti hakkında broşürler vardı.

Programım oldukça makuldü, nihayet ilgimi çeken konularla ve okulda öğrenmemiz gereken Newton yasaları ya da bağımsızlık tarihi gibi saçma sapan şeylerle değil. Kitap istedim, edebiyat istedim, yazmak istedim, okumak istedim. Sonunda kendimi benim kadar seven insanlarla çevrili gördüm ve bazıları diğerlerinden daha korkutucu olan öğretmenler midemizde o sinir böceğini yaratmayı başardılar.

Birkaç dakika yalnız kalmaktan keyif aldığımı itiraf etmeliyim. Kimseyle, en azından tanıdığım kimseyle, ne annemle, ne Jenna'yla, hatta Nicholas'la bile konuşmak istemiyordum, ikincisi farklı sebeplerden olsa da.

Oda arkadaşlarımın en iyileri olduğu ortaya çıktı, son 48 saatte son iki ayda güldüğümden daha fazla güldüm; bazen her şeyi geride bırakıp sıfırdan başlamak, sadece açık bir kapı değil, daha birçok pencere olduğunu görmenizi sağlar.

Benimkinden tamamen farklı dersler verdiği için beni evime bıraktığından beri Jenna'yı neredeyse hiç görmemiştim. Jenna Tavish tıp okumak istiyordu, bu ona hiç yakışmayan ama çok küçüklüğünden beri içinde taşıdığı bir şeydi. Birbirimizle sadece mesaj yoluyla konuşmuştuk ve bana istediği bir oda arkadaşı aramakla meşgul olduğunu söylemişti.

ödediği vahşeti her ay öder; Tabii ki her yerde zengin insanlar var ve burada daha çok var, bu yüzden onun için çok zor olmayacak.

Dersten çıkıp öğretmenlerle tanıştıktan ve yurttan bazı çocuklarla akşam yemeğine davet edildikten sonra Nick'in dairesine uğramaya karar verdim. Jenna'nın arabasına yükleyebildi. Eşyalarımı almak için oraya gitmek beni üzdüğü için her şeyden çok bu görevi ertelemeye çalışmıştım ama bunu Nick dönmeden önce yapmak istiyordum. Truva'nın yanacağını biliyordum ve onunla yüzleşmek zorunda kalmaktan ya da daha kötüsü, her şeyi cehenneme gönderip yaşamak için buraya dönmektense her şeyin iyi saklanmasını ve kurulmasını tercih ederdim.

Kapıda birikmiş olan birkaç eşyamı toplamam uzun sürmedi, konuta dönmek için geç kaldığımı fark ettim. Hile yaptığımı ve sahip olamayacağım bir şeye tutunmayı bırakmam gerektiğini bildiğimden, en azından şimdi değil, Nick'in yatağına girdim, yanına uzandım ve yastığına sarıldım, o tek kokuyu içime çektim. vardı ve bu vücudumda anlık tepkilere neden oldu.

O sırada cep telefonuma bir mesaj geldi. "Görünüşe göre aramalarımı görmezden gelmeye karar vermişsin.
geldiğimde konuşuruz İyi uykular bebeğim." Derin bir nefes aldım.

Her şey tuhaftı ve çoğunlukla benim yüzümdendi. Midemde bir düğüm hissettim ve onunla konuşmak istemediğim için neredeyse itiraf etmek için numarasını çevirecektim. Uyuduğumu düşüneceğini ve bu yüzden ona cevap vermediğimi umarak telefonumu yastığın altına koydum ve dinlenmeyi umarak gözlerimi kapattım.

Sabah kapı zilinin sesi beni uyandırdı. Biraz kafam karışmıştı ve nerede olduğumu anlamak için etrafıma baktım. Kapı zili tekrar çaldı ve yataktan fırladım, örtülere dolandım ve nihayet kapıya güvenli bir şekilde ulaşana kadar neredeyse düşüyordum.

Açtığımda kocaman bir gül buketi buldum.

- Sen Noah Morgan mısın? - dedi yüzü o muhteşem buketin arkasına gizlenmiş bir adamın sesi.

"E-evet," ifade etmeyi başardım.

"Bu senin için," dedi bir adım öne çıkarak. Gözlerimin gördüğü şey karşısında şaşkına dönerek onu içeri aldım. Adam etkileyici buketi oturma odasındaki masaya koydu ve arkadan bir imza not defteri alarak döndü.

"Beni burada imzalarsan çok sevinirim," dedi nazikçe.

İstediğini yaptım ve o gidince boğazımda bir yumruyla güllere baktım. Bir not vardı ve onu okuduğumda tüm gücümle ağlamamak için kendimi tutmak zorunda kaldım.

Bu sevimsiz şeylerin bana göre olmadığını ikimiz de biliyoruz çiller ama seni tüm kalbimle seviyorum ve buraya geldiğimde yeni ve özel bir şeye başlayacağımızı biliyorum. Seninle yaşamak, çıkmaya başladığımızdan beri istediğim bir şeydi ve bir yıl sonra nihayet istediğimi elde ettim. Umarım ilk günün harika geçmiştir ve tüm yeni öğretmenlerini cebe indirirken yanında olamadığım için üzgünüm. Birkaç gün sonra görüşürüz, seni seviyorum. Nick.

Masanın üzerindeki telefonu alıp numarasını çevirdim.

"Merhaba aşkım" dedi neşeli bir ses tonuyla.

Kanepenin kol dayama yerine oturdum ve o büyüleyici çiçeklere baktım. Çok güzellerdi, gök mavisi bir renk, bana Nick'i hatırlatan bir gök mavisi, o renkte güller olduğunu bile bilmiyordum.

"Sen delisin" dedim titreyen sesimle.

Hattın diğer ucunda, özellikle trafikten çok fazla gürültü duydum.

-Deli misin, çiçekleri beğendin mi?

"Onları seviyorum, çok güzeller," dedim kendimi onun kollarına atıp her şeyden saklanmak isteyerek.

- Okulun ilk günü nasıldı?

Kylie ve Kate ile nerede tanıştığım ve artık onların evinde yaşamadığım hakkında yalan söyleyerek yaptıklarıma göz gezdirdim; Gerçek şu ki, yalan söylemekte hiç bu kadar iyi olmamıştım ve bu yüzden o beni fark etmeden konuşmayı kesmek istedim.

"Derse geç kalmak istemiyorsam kapatmak zorundayım." dedim yanağımı ısırarak.

-Sende bir terslik olduğunu biliyorum, Sophia yüzünden mi yoksa tam sen taşınırken çıkmak zorunda kaldığım için mi bilmiyorum ama bunu telafi edeceğim, tamam mı?

Onunla hızlıca vedalaşıp telefonu koltuk minderinin altına koydum.

Kendimi çok kötü hissettim çünkü ona yalan söylüyordum ve ayrıca geri döndüğünde ve birlikte yaşamayacağımızı anladığında yaşadığı büyük hayal kırıklığından ben sorumlu olacaktım.

Bunun için kendimden nefret ederek çabucak giyindim, önümüzdeki birkaç gün için yiyecek ve su topladım ve son eşyalarımı daireden çıkardım. Işıkları kapattığımda, Tanrı'nın geri gelip beni burada görmediği zaman ortalığın karışacağını biliyordum.

Bir ikna planı hazırlamak için üç günü vardı.

Sonraki iki günü sınıfla sınıf arasında ve bazı sınıf arkadaşlarımla takılarak geçirdim. Annemle sadece bir kez konuşmuştu ve çünkü telefonu açmazsam buraya gelip bunu yapmakla tehdit etmişti. Hiçbir şeyi çözmemiştik, aramızdaki şeyler hala aynıydı ve en azından bana bu şekilde şantaj yaptığı için onu affedebileceğimi hissedene kadar uzunca bir süre daha öyle kalacaktı.

O anda, üniversite kafeteryasında otururken ve Jenna ile konuşurken, hemen bir iş bulmam gerektiği gerçeğini düşünmeden edemedim, yeniden bağımsız olmam, gelirimi elde etmem ve ne yapacağımı düşünmeye başlamam gerekiyordu. Önümüzdeki birkaç yıl içinde yapacaktım, sonraki yıllarda hala çalışmak zorundaydım.

-Üniversite dışında özgeçmiş almalısın, buradaki işler boktan, yeni ortağım neredeyse hepsinde çalıştı diyorum.

Jenna sonunda bir oda arkadaşı bulmuştu, adı Amber'di ve şehirdeki bir bilgisayar şirketinde çalışıyordu. İşini derslerle birleştirdi ve ona Jenna ile yaşaması için yeterince şey verdi ki bu bir şeyler söylüyordu. Küçük ayrıntı, diplomasının üçüncü yılında olması, onu nitelikli ve verimli biri yapıyordu. Şu an en fazla Starbucks'ta çalışabilen bir çocuktum.

- Nick ne zaman dönecek? - diye sordu bana bir an sonra salatamı bitirirken.

"Yarın gece," dedim küçük bir ağızla. Bunun hakkında konuşmak istemedim.

Jenna bana eğlenerek baktı, nedense içinde bulunduğum durum onu eğlendirmişti.

- İkizlerle ikişer kişilik bir odada yaşadığınızı biliyor mu? Başımı kaldırdım ve ona somurtkan bir şekilde baktım.

-Gelip sana söylediğimde bileceksin, Nick hakkında konuşmak istemiyorum; bana pek net gelmeyen bu geceki planı bana tekrar et.

Jenna gözlerini devirdi ama hemen heyecanlandı.

-Parti benim sınıfımdan bazı çocuklar tarafından veriliyor, onlar bir kardeşlikten ve kursun başlangıcını karşılamak için.

Bana bildirdiğiniz bilgilere göre bugün birkaç parti yapılıyor ve sağlık sektöründeki herkesin beklediği parti. Etrafımda yakışıklı doktorlar ve fizik ya da edebiyat değil, tıbbın insanlığın geleceği olduğunu anlayan bir sürü insan olacak... Alınma tabii ki." .

-Kylie ve Kate'i davet edeceğim ve en geç gece yarısından sonra kendim alacağım, yarın Nick'le yüzleşmek için tüm pilleri şarj etmem gerekiyor.

Jenna güldü, kitaplarını aldı ve masadan kalktı.

"Birkaç saat sonra görüşürüz, silahını takın" bana göz kırptı ve kalçasını öyle sallayarak ayrıldı ki çocuklar ona bakmak için döndüler. Bekar Jenna benim için yeni bir şeydi, onunla tanıştığımdan beri Lion'la birlikteydim ve ondan önce onun çok liberal biri olduğunu biliyordum.

- Ne düşünüyorsun?-O gece için neyi seçtiğini düşünürken oda arkadaşıma sordum.

Çok şık giyinmek istemiyordum ama kot pantolon da giymek istemiyordum, bu yüzden siyah bir mini etek ve limon yeşili bol bir bluz tercih etmiştim. Yüksek topuklu siyah botlarım, görünüşe biraz daha parti havası veriyordu ama sonuçta rahattı.

Kylie ayak tırnaklarını boyayarak "Hoşuma gitti ama saçını açık bırak, seninle tanıştığımızdan beri yapmadığını düşünüyorum" dedi.

Gerçek şu ki, bugünlerde kendimi güzelleştirmek için çok fazla zaman harcamadım, neredeyse hiç zamanım olmadı ve dürüst olmak gerekirse, yaşamaktan vazgeçtim.

Leister'ların evinden, çift kişilik yatağım ve muazzam giyinme odamdan aynada kendime neredeyse hiç bakamadığım bu küçük klostrofobik odaya, çünkü her şeye olan arzumu yitirmeme neden oluyordu.

Bana söyleneni yaptım ve buklelerimin omuzlarıma dağılmasına izin verdim. Gözlerimi siyaha ve dudaklarımı açık pembeye boyadım ve çantamı yola çıkmaya hazır hale getirdim. Kate zaten partideydi, sınıfımızdaki çocuklardan biriyle gitmişti, kapıdan girer girmez onu fark eden çok tatlı bir çocuk... ve Kylie odada kalıp dondurma yemeye karar vermişti. ve bir film izliyorum.

- Gelmek istemediğine emin misin? - iPhone'umu duvardaki şarj cihazından çıkarırken ona son kez sordum.

-Çok güvenli; Biraz kalori alıp Titanic'i izleyerek ağlayacağım.

Planı kıskanarak gülümsedim, Titanic'i sevmiştim ve gerçek şu ki ben de çıkmak istemiyordum ama Jenna beni bekliyordu.

"Yarın görüşürüz o zaman" dedim gülümseyerek ve kapıdan çıktım.

Evimiz karışıktı, bu yüzden koridorlarda yarı çıplak adamlar veya binadaki farklı eğlence odalarında küçük genç grupları bulmak alışılmadık bir şey değildi, ki bu da pek fazla değildi.

İngiliz edebiyatı sınıfımdan bir çocuk, "Merhaba, Morgan," dedi.

Sınıfımdaki ve evimdeki diğer çocukların kontrolünü ele geçiren tipik bir pezevenkti. Ondan hoşlanmadığımdan değil ama böyle adamlara dayanamazdım. Merdivenlerden inmeden önce birkaç dakika durdum- Sana iyi bir kumaş olduğunu söylediler mi?

Etrafımda ki kahkahalara aldırış etmeden derin bir nefes aldım. Erkekler neden bu tür pislik yorumları yaptıkları için maço olduklarını düşündüler?

"Teşekkürler Rylie, yorumun kalbime dokundu," dedim elimi göğsüme götürüp bir saniye sonra yenini keserek. Arkadaşları tekrar güldüler ve merdivenlerden aşağı inmek için döndüm.

- Hey, bekle, bekle! - aptal sahanlığın ortasında yanıma geldi, durmadım, o yanıma gelene kadar merdivenlerden inmeye devam ettim. - Alınma, bu bir iltifattı.

Gözlerimi devirerek ona baktım. İşte biz kadınların daha önce nasıl olgunlaştığının kanıtıydı. Bu on sekiz yaşındaki adam, on beş yaşındaki birinin zihniyetine sahipti, ama kötü bir geçmişi yoktu... Sanırım.

- Sana bir yerden ulaşmamı ister misin?-resepsiyona vardığımızda teklif etti.

"Teşekkürler Rylie, ama şuradaki arabayı görüyor musun?" dedim, hırpalanmış böceğimi göstererek, "o benim ve evet, onu nasıl kullanacağımı biliyorum."

Rylie bir an için hayal kırıklığına uğramış göründü ama bu gece hiçbir şey başaramayacağını biliyordu.

-Sonra görüşürüz tatlım.

Ona el salladım ve arabaya bindim. Tam bir aptal olmama rağmen, benim yaşımdaki insanların yanında olmaktan keyif alıyordum, benim katımda çok iyi bir hava vardı ve kızların hepsi bir Disney Channel filminden fırlamış gibiydi: dram yok, komplikasyon yok.

Kız yurduna varmam uzun sürmedi ve müzik bir blok öteden duyulduğu için hangisi olduğunu anlamak çok da zor olmadı. Arabayı garaj yolundan olabildiğince uzağa park ettim, kimsenin lastiklerin yanına kusmasını veya daha kötüsü, böceğimin bir şeyler içmek için tünemek için iyi bir yer olduğunu düşünmesini istemiyordum.

Katıldığım son partilerin aksine, hepsi sahil kenarındaki devasa evlerde ve çok parası olan insanlarla, bu partide sonunda her türden insanı görebildim, halk eğitiminin iyi yanı buydu, elitist bir şey değil miydi; Öğrenciler buraya dünyanın her yerinden ve her türden sosyal sınıftan geldi. Zengin insanların yanında kendimi hiçbir zaman tam anlamıyla rahat hissetmemiştim çünkü annemin aksi yöndeki ısrarına rağmen hiçbir zaman öyle olmadım ve olmadım ve sonunda uyum sağlayabileceğim hissinden hoşlandım. Amber'la birlikte mutfağın köşesinde bira içen Jenna'yı bulmam uzun sürmedi. Onu elinde bir Budweiser ile gördüğümde gözlerim şaşkınlıkla açıldı, daha sonra onunla yüzleşmek için fotoğrafını çekmeyi çok isterdim ama onu o kadar entegre gördüm ki beni kötü niyetli yorumlardan kurtardı.

- Noah benim girdiğimi görünce bağırdı. Ona doğru yürüdüm ve beni o boğucu kucaklamalardan biriyle sardı.

Amber'ı ilk görüşümdü ve bana Jenna'nın delisi gibi geldi ama mantıklıysa çekingendi. Başını müziğe sallarken ve yanındaki adamlardan biriyle baştan çıkarıcı bir şekilde sohbet ederken bana gülümsedi.

Birkaç birayı mideme atmam uzun sürmedi ve saymadan ve içmeden kendimi tüm mobilyaların taşındığı bir odanın ortasında zıplayan elli sarhoş öğrenciyle çevrili buldum. Müziğin sesi çok yüksekti ve başka hiçbir şey duyamıyordu.

Jenna zıplıyor ve kalçalarını sallayarak bana yapışıyordu ve Amber o kaslı adamla çoktan gitmişti.

- Biraz durmam gerekiyor Jenn! - İnsanlar son zamanlarda moda olan bir şarkı için bağırmaya başlayınca kahkahalarla güldüm. - Ben mutfağa gidiyorum!

Jenna başını salladı, aslında beni tamamen görmezden geldi ve dans etmek için başka bir küçük gruba katıldı.

O oda cehennem gibi sıcaktı; Uzun kolumu sıvadım ve elimi alnımda gezdirdim. Mutfağa geldiğimde bir tur atış yapıyorlardı.

- Hey çaylak! -diğer uçtan bir çocuk bana bağırdı-

Bu güzel kızlar için!

Orada bulunan küçük çocuk çemberi, bağırarak ve gülerek ağızlarına kurşunu dayadı. Güldüm ama mutfağın diğer tarafına kaydım. Masaya yaslandım ve saatin kaç olduğuna bakmak için telefonu çıkarmadan önce bana bağıran adam önümde durdu.

"İşte, görüyorum ki biraz susamışsın," dedi, içinde şeffaf bir sıvı olan küçük bir bardağı yerleştirerek.

"Tekila'nın susuzluğumu gidereceğini sanmıyorum ama sağ ol," dedim, teklifini kabul edip ağzıma götürdüm. Alkol boğazımı yaktı ve tiksinti dolu bir surat yaptım. Oğlan gülmeye başladı ve gözümün ucuyla yanımda nasıl kayıtsızca durduğunu gördüm.

- Adın ne?- Bana bir bardak alıp suyla doldururken sordu.

"Noah," diye yanıtladım, başımın döndüğünü hissederek.

O son kadehi içmemeliydim, dört bira yetmişti.

"Ben Charlie," dedi dostça. -Edebiyat dersinde beraberiz, beni hatırlar mısın bilmiyorum, arkada uyuyan genelde ben olurum.

Yorumuna güldüm ve onu derslerimde gördüğüm için bana tanıdık geldiğini fark ettim.

- Seni buraya ne getirdi? Bilim alanındaki adamların okuma hayranlarından çok daha ateşli olduğu açık olsa da, Shakespeare partilerinden çok uzaktasınız, sizce de öyle değil mi?

Kesinlikle eşcinsel olduğunu anladığımda gülümsedim ve rahatladım.

"Arkadaşım tıp okuyor, beni buraya o getirdi," dedim omuz silkerek.

Charlie benimle konuşmaktan memnun görünüyordu çünkü sonraki on dakikayı dostça sohbet ederek ve sınıflarımız ve sınıf arkadaşlarımız hakkında konuşarak geçirdi. Sınıftan biriyle arkadaş olmaya başladığım için mutluydum, çünkü yalnız oturmaktan nefret ediyordum ve henüz bir merhaba ve vedalaşmanın ötesinde kimseyle tanışmamıştım.

Profesörlerimizden biri hakkında oldukça rahatsız edici bir yoruma yüksek sesle gülüyordum ki gözleri ön kapıya kaydı. Bir adam az önce içeri girdi ve birkaç saniye sonra bizi gördü.

- Harika, az önce içeri giren adamı görüyor musun?

Bize kötü bir suratla baktığını görünce başımı salladım.

-Bundan sonra söylediği hiçbir şeyi dinleme.

Birkaç adımda bize ulaştığı için ona nedenini soracak zamanım olmadı.

- Sen bir pislik misin?

Bajini aracılığıyla, "Ben de bundan bahsediyordum," dedi. Gülümsedim.

"Hey, kendine hakim ol, ilerde bir bayan var" dedi Charlie yüzünde bir gülümsemeyle.

-Sana bebek bakıcılığı yapmaktan bıktım, beni duydun mu? Ne içiyorsun?

İki çocuğa da gizlice baktım. Beni ortada bırakmasalardı arkamı dönerdim. Charlie, sarışından biraz daha uzundu.

ben ve ince yapılı, öte yandan, az önce gelen kişi ikimizden de neredeyse bir baş daha uzundu, ayrıca sarışın ve yosun yeşili gözleri vardı, orası dışında herhangi bir yerde olmak istiyor gibiydi, etrafı gençlerle çevriliydi, çünkü o olmadığı belliydi.

"Su içiyorum aptal" uzun boylu adam buna inanmadı çünkü bardağı elinden kaptı ve koklamak için burnuna götürdü.

Charlie hem eğlenmiş hem de memnun görünüyordu.

-Kuduz köpek gibi hırlamayı bırakırsan seni yeni arkadaşım Noah ile tanıştırabilirim, bu kardeşim Michael, Michael bu Noah.

Michael benimle uzaktan yakından ilgilenmiyor gibiydi, aslında bana tiksintiyle baktı, sanki kardeşini kötü bir şekilde etkiliyormuşum gibi.

Ben bir şey diyemeden telefonum çalmaya başladı. Elimi sallayarak izin istedim ve daha iyi duyabilmek için dışarı çıktım.

Nicholas'tan gelen elli cevapsız aramayı görünce kalbim durdu.

Adı tekrar ekranda belirdiğinde cevap verdim.

-Şimdi bana hangi cehennemde olduğunu söyleyebilirsin.

Bölüm 42

NİCK

Anahtarları aldım ve kapıyı çarparak daireden çıktım.

Hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey yoktu, ne valizleri, ne kıyafetleri, hatta geceyi burada geçirdiğinde normalde bıraktığı birkaç şey bile. Yavaş yavaş nasıl ısındığımı fark ettim, sadece burada olmadığı için değil, aynı zamanda son aramalarımdan hiçbirine cevap vermediği, üç saattir ondan bir iz yok ve annesini aramayacağı için. ona sor. İçimden bir ses onu tüm bunların dışında bırakmanın daha iyi olacağını söylüyor çünkü olduğuna inandığı şey doğruysa...

- İçinde O parti?-le gruñi al telefon beklemek Ne Ben bana tam olarak nerede olduğunu söyle.

- Sakinleşebilir misin? diye yanıtladı ve müziğin kulakları sağır eden gürültüsünden nasıl uzaklaştığını duyabiliyordum.

Beni ne sakinleştirir?

"Seni görünce sakinleşip bana neler olduğunu anlatacağım." dedim ve arabayı çalıştırdım.

-Sanırım sana nerede olduğumu
söylemek istemiyorum. Anahtar
kontaktayken durdum.

Bu lanet bir şaka mıydı?

"Noah, bana nerede olduğunu söyle," dedim yapmacık bir sakinlikle.

Müzik artık zar zor duyuluyordu, şimdi hattın diğer ucundan onun derin nefesini duyabiliyordu.

-Sana zaten söyledim, bir partide...

Zamanı mı oyalıyordum?

-Sokak, numara, bina, nerede?

İçini çektiğini duydum ve bir dakika sonra bana nereden alacağımı söyledi.

Bütün bunlar hakkında içimde kötü bir his vardı ve oraya varacağımı ve bana aksini söyleyeceğini umuyordum. Daha erken gelmiştim, ona sürpriz yapmak, onu yemeğe çıkarmak ve birlikte olamadığımız bu günleri telafi etmek istedim ve onun yerine geldiğimde evi boş buldum, ona verdiğim çiçekler dışında. masanın üzerinde soluyorlardı.

Dışarı çıkması bana iyi geldi, kahretsin, tamam, evde olmasını tercih ederdim, ama bir partiye gittiyse, o lanet telefona dikkat etmekten başka ne olabilir ki?

Gelmesi uzun sürmedi ve köşeyi döndüğümde onu gördüm.

Arabasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.
Geldiğimi görünce ayağa kalktı ve bana sinirli bir şekilde baktı.

Önüne park ettim ve indim.

Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Artık onu gördüğüme ve sağ salim olduğunu doğruladığıma göre, biraz daha sakin düşünebiliyordum.

Kararlı adımlarla yanına yaklaştım ama gittiğimden beri yapmak istediklerimi yapmadım, hayır sadece dikkatle izledim. Sessizliğimin onu

sinirlendirdiğini görmeme rağmen sessiz kaldı.

"Hadi," dedim ona dokunmadan arkamı dönerek, "sıcak çikolata istiyorum."

"Bekle, ne?" dedi inanamayarak.

Yaklaşmasını bekleyerek yolcu kapısını açtım.

"Anlaşılan bana anlatacak çok şeyin var ve sen donup yarı sarhoş sendelerken burada konuşmayacağım."

Kendimi kontrol etmeye çalışsam da, patlamanın cazibesine kapılmamak için büyük çaba sarf etsem de onu orada sarhoş, inanılmaz derecede çekici ve bensiz görmek beni kabul edebileceğimden daha fazla rahatsız etti.

Noah tereddütlü bir adımla yaklaştı, onun hiç sendelediğini görmemiştim ve bu beni daha da endişelendiriyordu.

Kapısını kapattım ve sürücü koltuğuna oturana kadar arabanın etrafından dolandım. Isıyı maksimuma çıkardım ve ilk 24 saat açık kahve dükkanını aradım. Çikolata olayı, onu sokaktan kurtarmak için boktan bir bahaneydi. Titriyordum, soğuktan mı yoksa sakladığım her neyse ondan mı bilmiyorum ama duymazdan geldiği tüm o aramalar, ilk başta verdiğinden tamamen farklı bir anlam kazanmaya başladı.

"Nicholas... Eve gitmeyi tercih ederim," dedi benim devam ettiğimi ve sapaktan sapmadığımı görünce.

Sözlerini duymazdan geldim ve sürmeye devam ettim.

"Sıcak çikolatayı sevdiğini sanıyordum," dedim daha fazla uzatmadan sağa dönüp başka bir sokağa girdim.

Noah'ın bakışlarını yüzümde hissettim.

- Hiçbir şey olmamış gibi davranmayı bırak, kızgın olduğunu biliyorum, tamam mı? Bu yüzden dur.

neden kızgın olayım? San Francisco'ya gittiğimden beri neden telefonu açmadın? İkimiz de sinirlerimi bozmayı sevdiğini biliyoruz, umarım bu ayrıldığım için bir tür ceza değildir.

Koltukta kıpırdanmasını izledim ve yüzümü kayıtsız tutmaya ve sürmeye karar verdim.

Yolda neredeyse hiç araba yoktu, normaldi, saat ikiyi geçtiği düşünülürse. Birkaç saat önce bana ne yapacağımı sorsalardı

Şu anda yapıyor olsaydım, özellikle Noah yanımda ve koltuğun izin verdiği ölçüde benden uzaktayken bunu söylemek aklımdan bile geçmezdi.

Sonunda köhne bir lokantaya park ettim ve tam durmadan Noah çoktan indi, otoparkı geçti ve bensiz küçük işletmeye girdi.

Bir an için onu Sophia'yla karşılaştırmadan edemedim; Noah da benim kadar kararlıydı ve bu davada üstünlüğün bende olduğunu bildiği halde kendine hakim olamıyordu.

Ben de peşinden gittim ve seçtiği yere oturdum. Otoyol manzaralı diğerlerinden ayrılan küçük bir masa.

Masaya bakıyordu ve sohbet etmeye pek sıcak bakmıyordu. Garson bize yaklaştı ve kendime bir çikolata ve kahve ısmarladım. Ortalığı sakinleştirmeye çalışıyordum çünkü onu görmediğim dört günden sonra onu öpmüyor olmam tuhaftı ama bastırılmış öfke ve benden sakladığı her neyse, aramızda uçsuz bucaksız, aşılmaz bir okyanus gibi duruyordu.

Sustuğunu görünce ilk ben konuşmaya karar verdim. Oyunlar bitti.

- Eşyaların, neredeler?

Sonunda bakışlarını kaldırdı ve bal rengi gözlerini görebildim.

Makyaj yapmıştı ve kirpikleri, kilometrelerce görünmesi dışında, çıkık elmacık kemiklerinde tuhaf bir gölge oluşturuyordu. Pembe dudakları şüpheli görünüyordu ama daha cevap veremeden garson siparişle birlikte yeniden belirdi.

Noah ağzını kapattı ve ellerini sıcak kupaya sardı. Birkaç
dakika bekledim.

- Bir şey söylemeyi düşünüyor musun?

Sonunda konuşmaya karar verene kadar saniyeler geçti.

Annemle kavga ettim. dedi küçük bir ağızla.

Sırtımı koltuğa yasladım ve devam etmesini bekledim.

Bu sefer bana baktığında ağlamamak için büyük çaba sarf ettiğini gördüm. Koltukta gergindim ve bekledim.

Bir dakika sonra, "Seninle yaşamayacağım, Nick," dedi.

Sonraki kelimeleri söylemeden önce ona baktım.

-Evet yapacaksın.

Eli benimkine uzandı ama onu ittim.

-Annem bana okul masraflarımı ödemekle seninle gelmek arasında seçim yaptırdı ve ben-

Cidden ağzından çıkan bu sözleri işitiyor muydu?

"Beni seçmedin," onun için bitirdim.

Ben yaptım, tamam mı? Anneme umursamadığımı, seninle geleceğimi söyledim ama bunu yapamam Nicholas... başımı salladım, tüm bu saçmalıklardan bıkmıştım.

Önceliklerinizin ne olduğu belli.

Kalktım ve Noah da aynısını yaptı. Masaya bir yirmilik attım ve arkama bakmadan kafeden çıkmaya başladım.

- Nicholas, bekle, diye bağırdı bana.

Durdum ama sadece onu burada bırakamayacağımı bildiğim için.

- Ne yapmamı istedin? Senin gibi param yok, diplomamı ödeyemiyorum, bana burs bile vermiyorlar...

Bu çok

saçmaydı.

döndüm

- Bana saçmalama, Noah! - Ona bağırdım. Dışarıda kesinlikle kimse yoktu, sadece otoyolda 100'ün üzerinde giden arabaların gürültüsünü ve ikimizi de saran rüzgarın uğultusunu duyabiliyordunuz - Çok iyi biliyorsunuz ki bunun anneniz yüzünden olmadığını, o sizi bırakmaz ders çalışmadan, Sorun şu ki bununla baş edemezsiniz, daha birçok seçenek var, önce bana danışmadan gitmemeliydiniz!

Noah kafasını sallayarak bana baktı.

- Onu tanıyorum Nicholas, beni senden ayırmaya kararlı ve buna izin vermeyeceğim ama aceleyle karar verdiğimiz ve bekleyebilecek bir şey için geleceğimi mahvetmeyeceğim.

"Beklemek istemiyorum!" diye bağırdım, kontrolümü kaybederek. "Benimle olmanı istiyorum Noah, annenle, babamla ya da bir arkadaşımla değil, yetişkin bir çift olmamızı istiyorum. annen ya da cehennem engel olmadan, birlikte karar verenler! Seni yanımda istiyorum, seni her gece, her sabah yatağımda istiyorum, her an ne yaptığını, kiminle olduğunu bilmek ve kendine hakim olmak istiyorum!

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

- İçindeile the olmak bana bak Bu yüzden, içinde ile the olmakYargıla beni, diye bağırdım, parmağımla onu işaret edip anında kağıtları kaybettim.

- Beni bu yüzden mi evinde istiyorsun? - dedi inanamayarak.

Birbirimize kaç kez bağırdığımızın sayısını çoktan unutmuştum ve bu beni yormaya başlamıştı- Kendime göz kulak olabilmek için mi?

Bu nasıl bir ilişki, Nicholas!? Öne çıktım ve

kollarından tuttum.

-Seninle istediğim ilişki bu, sahip olabileceğim tek ilişki, senin bokunu kabul ediyorum, sen de benimkini!

Dişlerinin takırdadığını görene kadar onu salladığımı fark etmemiştim. Onu serbest bıraktım ve bir adım geri gittim.

"Bana güvenmelisin, geriye kalan tek şey bu," diye fısıldadı, gözyaşlarını bastırarak.

Göğüs kafesimde bir baskı hissettim.

-Bunu yapamam.

Ellerimi başıma koydum.

Bu beklediğim en son şeydi, sonunda her şey yoluna girecekti, sonunda aramıza kimse girmeden birlikte olacaktık ve şimdi her şey eskisi gibi olmuştu ama daha kötüsü Noah, artık benim evimde yaşıyordu, Steve'i arayıp nerede olduğunu ya da kimin onu ziyarete geldiğini soramayacaktı.

"Bana güvenmiyorsan bu bir yere varmaz," dedi ve ona bakmak için döndüm. Son kelimede sesi çatladı ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı düşüşünü izledim.

Bir adım atıp yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Senin yüzünden değil" dedim, içimdeki bu yanımdan nefret ederek, böyle olmaktan nefret ederek. "Sen yanımda değilken her türlü şeyi hayal ediyorum, hayal gücümü kontrol edemiyorum, bu sadece bir şey. İçimde var ve yakın zamanda keşfettiğim; Seninle benim başıma geliyor ve bu seni sevdiğim için, senin gibi sevdiğim son kişi bana her zaman her şeyden nefret edeceğim bir kadın olmanın bir yolunu gösterdi ve yardım edemem ama seni onunla karşılaştırırım.

Bunu ağzından kaçırdığına inanamıyordu.

"Nicholas, ben senin annen değilim," dedi vurgulayarak, "hiçbir yere gitmiyorum."

Annemin evime erkekleri getirdiği görüntüleri, gittiğinden beri olduğu gibi aklımdan çıkmıyordu. Bir daha asla bir kadına güvenmemişti, asla. Kimseyi içeri almayacağıma kendi kendime yemin etmiştim, âşık olmayacağıma dair kendi kendime yemin etmiştim, aileme söylemezsem aşka inanmazdım. Ve şimdi Noah'a sahip olduğum için... Aynısını bana yapacağından korkmadan edemedim, o benimdi, benim olmalıydı ve kendi yolumda benim olmalıydı çünkü tek yolu buydu. ilişki yaşayabiliyordu.

Gözlerimiz buluşana kadar yaklaştım.

"Evimi terk ettin." diye fısıldadım dudaklarına.

Noah olduğu yerde kaldı, sanırım onun bir şeyler söylemesini ya da yapmasını bekliyordu.

Ellerimi omuzlarından çektim ve iki adım geri gittim.

Bunu nasıl düzelteceğimizi bilmiyorum.

Bölüm 43

NUH

Onun dairesine giden yol sessizdi, yanaklarımdan aşağı düşen gözyaşlarımla kesintiye uğradı. Nicholas kesinlikle hiçbir şey söylemedi, bana bakmadı bile. Odasına geldiğimizde sakinleşmeye çalışarak onu takip ettim. Tüm bunlardan dolayı kendimi suçlu hissettim, annem bizi yeniden ayırmamıza neden olsa da, Nick'in her geçen gün benden daha da uzaklaştığını hissetmekten kendimi alamadım. Sorunlarım ve annem aramıza giriyordu ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. İkimiz için de en iyi olana dayanarak objektif kararlar vermeye çalıştım ama hiçbir şey yoluma çıkmadı.

Daireye çıktığımızda sessizlik dayanılmazdı.

Bundansa onların çığlıklarını duymayı tercih ederdim çünkü bu, düşünmemem gereken bir şeyi düşündüğüm anlamına geliyordu.

Oturma odasını geçip yatak odasına gidişini izledim. Ardından gelen gümbürtü beni ürkütmeyi başardı ve William'ın evinden tek başıma ve arkama bakmadan ayrılmam gerektiğinden beri tuttuğum gözyaşlarımı ürkütücü bir şekilde tetikledi.

Bu günler kolay geçmemişti, o kadar gergindim ki tamamen yıkılmamak için ne yapacağımı bilmiyordum.

Kapalı kapıya baktım ve onu aramak istedim ama tepkisinden korkuyordum, uzaklaşacağından ya da bana kafeteryanın otoparkında yaptığı gibi bakacağından korkuyordum. Kapının diğer tarafından hiçbir şey duyamadım ve birkaç dakika sonra cesaretimi topladım ve kapıyı açana kadar yürüdüm.

Yatağın ucunda Nick oturuyordu. Tişörtünü çıkarmış, kollarını dizlerine dayamıştı ve sağ elinde bir sigara vardı. İçeri girdiğimi duyunca bakışları yerden yüzüme kaydı.

Onu izlerken sessiz kaldım ve o da aynısını yaptı. Bizi sadece birkaç metre ayırdılar ama aniden bir uçurum gibi göründüler ve kendimi o kadar korkmuş, o kadar yalnız hissettim ki, bacaklarının arasından kayıp onu bana bakması için başını kaldırmaya zorlayana kadar o boşluğu geçtim.

"Bunun bizi ayırmasına izin verme", söyleyebildiğim tek şeydi ve bunun nedeni, Nick'in bana yarı yarıya bağırdığını duyana kadar ikimizin de ne kadar kötü olduğumuzu anlamamış olmamdı. bir saat önce.

Nick gözlerini karnıma indirdi ve sigarayı tekrar dudaklarına götüreceğini gördüm. Elim bileğini tuttu ve diğer elimle sigarayı aldım. Hemen yanındaki kül tablasına koyarken kaşlarını çatarak beni izledi.

"Beni rahat bırakmana ihtiyacım var, Noah," dedi o kadar alçak bir fısıltıyla ki yanlış duydum sandım. Ellerimi ensesine götürdüm, parmaklarımı saçlarına dolamak, gözlerindeki o ıstırabı, tüm gücüyle kontrol etmeye çalıştığı o öfkeyi atmak istedim. Eli benimkini tutmak için kalktı, böylece onu okşamaya devam etmemi engelledi. -Benimle oynama; Şimdi değil.

Sözleri sertti ve yataktan kalkıp zar zor dokunarak etrafımı sardığında daha da sertti. Yapmasına izin vermedim ve onunla kapı arasında durdum; Öfke yüzünü bulandırdı ve beni belimden tuttu ve kapıya doğru itti. Eli yüzümden birkaç santim ötede ona çarptı.

-Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum ve sen bana izin vermiyorsun!

"Kendini kontrol etmeni istemiyorum, yapman gerekeni yapmanı istiyorum, bana ne söylemen gerektiğini söyle" diye yanıtladım nefesimi kontrol etmeye çalışarak. Onunki tamamen kontrolden çıkmıştı ve ona ne kadar yakın olduğumdan bunu yüzümde hissettim - ayrılarak seni incittim ve gideceğim için korkuyorsun, ama beni neden olduğum bir şeyin dışında bırakma.
beni dışarıda bırakamazsın!

-Seni dışarıda bırakıyorum çünkü şu anda tek yapmak istediğim seni bu kapının önünde becermek ve kim olduğunu ve kiminle birlikte olmak zorunda olduğunu netleştirmek.

Konuşma cesaretini toplayana kadar birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım.

-Biz böyleyiz, sen öyle dedin.

Vücudu öne çıkıp beni kapıya yasladığında eli çenemi kavradı.

-Seks ve kavga, istediğin bu mu?

-Biz böyleyiz.

Gözleri benimkileri aradı.

Sanırım bunun yeterli olmayacağı bir zaman gelecek.

- Şimdi olmasın.

Cümlemi bitirmeden ağzı çoktan benimkilerin üzerindeydi. Beni ele geçirmesine izin verdim ve beni nasıl köşeye sıkıştırdığını, ellerini yüzümün iki yanından desteklediğini ve nefes almama izin vermeyecek şekilde vücudunu benimkine bastırdığını hissettim.

Ellerim belindeydi, onu bana doğru itiyordu, tenini benimkilere değdirmek istiyordum, iyi olduğumuzu, hiçbir şey olmadığını hissetmek istiyordum ama o buna izin vermiyordu. Kesin bir hareketle benden ayrıldı ve göğsüm soğuk tahtaya çarpana kadar beni dönmeye zorladı. Elleri belime gitti ve gömleğimi üstümden çıkardı. Diğer eliyle bileklerimi başımın üzerinde tuttu ve göğsünü çıplak sırtıma bastırdı.

"Bunu toplarken unuttun mu?" dedi kulağıma, dudaklarını kulağıma sürterek ve tepeden tırnağa ürpermeme neden olarak.

Gözlerimi kapatıp kafamı geriye attım.

-İtiraz et.

Ses tonu sertti ve bana mezuniyet partimde beni cezalandırmak için tuvalete götürdüğü zamanı hatırlattı. Dişleri sağ omzumu sertçe ısırdı ve bana verdiği acıya rağmen vücudumun merkezinde çok daha yoğun bir şey hissettim.

"Hayır," dedim fısıltıyla, eteğimi ayaklarımın etrafına düşene kadar aşağı çekmeye başladı.

"Ama yine de gittin." dedi ve beni kendisiyle yüz yüze bıraktı.

Terliyordu ve müthiş heyecanlıydı. Mavi gözlerinde hâlâ öfke yaşıyor. Konuşmaktan korkuyordum ve o bunu fark etti.

Ağzı, dudaklarıma güçlü bir öpücük kondurdu ve ardından onu tutmam için bana zaman tanımadan bir tane daha ve bir tane daha. Gözleri tüm vücudumda gezindi, hala giydiğim çorap ve botlarda durdu. Dikkatlice önümde diz çöktü ve gözlerini benimkilere dikerek bir ayakkabısını çıkardı, sonra diğerini. Bakışları karnıma indi ve elleri kalçalarıma kenetlendi.

"Bunu da unutmuşsun," diye fısıldadı, çoraplarını yavaş yavaş indirirken. Ne yapacağımı anladığımda kafamı geriye attım.

Bunu düşünmek bile bacaklarımı titretiyordu. Çoraplarım gelişigüzel yere atıldığında, ağzı sıcak öpücükler ve küçük ısırıklarla kalçalarımı işaretlemeye başladı. gözlerimi sımsıkı kapattım.

Ağzı beni göbeğimin hemen üstünden öptü, külotumun lastiğine ulaşana kadar aşağı doğru hareket etti.

Durduğunu görünce kendime ona bakma izni verdim ve yaptığım gibi hata yaptığımı gördüm, çünkü bu Nicholas benimle sevişmek isteyen Nicholas değildi, bu Nicholas intikam peşinde koşan biriydi.

Külotumu aşağı çekti ve onu istediğim yerden birkaç santim uzaklaşana kadar ağzını yaklaştırdı. Bu duygu beklentisiyle nefesimi tuttum,

ama dili yerine iki parmağının sessizce içime girdiğini hissettim.

"Sırılsıklamsın," dedi derin bir sesle, elini daireler çizerek ve dudaklarıyla karnımı öperek. "Seni böyle yapan benim, Noah, başka kimse yok, sen ıslandığında bunu hatırla. artık yatakta odada yalnız.

Bana ne söylediğinin pek farkında değildim. Ellerim saçlarına dolandı ve beni istediğim yerden öpmesi için onu çekti. Başını bir santim kıpırdatmıyordu ve gözlerimi açtığımda bastırılmış bir öfkeyle bana baktığını gördüm.

Parmaklarının içimden nasıl çıktığını ve sonra nasıl zarif bir şekilde ayağa kalktığını hissettim.

-Devam et bebeğim çünkü şimdi sana istediğini vermek için orada olmayacağım.

Önünde titreyerek hareketsiz durdum.

İki parmağını da ağzına götürürken dudaklarında kuru bir gülümseme belirdi; Onları emdi, sakince beni izledi ve daha fazla uzatmadan kapıdan çıktı.

Ön kapının arkasından kapandığını duymam çok uzun sürmedi.

Olduğum yerde kaldım, titriyordum ve kendimi gülünç hissediyordum. Sadece vücudumu örtme arzusuyla kıyafetlerime baktım. Nefesim düzensizleşti ve kafam bana durmaksızın olumsuz mesajlar göndermeye başladı. Pencerenin yanındaki şifonyerin çekmecesini açmak için odanın diğer tarafına geçtim ve bulabildiğim ilk tişörtü aldım.

Birden üşüdüm, çok üşüdüm.

Bir eşofman üstü ve eşofman altı aldım, üzerine basmamak için kollarını sıvadım ve kapıya döndüm.

Az önce ne olmuştu? Boş odaya baktım ve sonra gerçekten ağlamak için dinlenmeden ve ateşkes yapmadan ağlamaya başladım.

Ellerimle yüzümü kapatıp hıçkırıklarımı yatıştırmaya çalıştım ama nafile. Onun burada, benimle olmasını istiyordum ve bunun yerine, beni odada yatarken bırakırken onun sadece kızgın ve incinmiş bakışını görebildim.

Ne yapacağımı bilmiyordum, döndüğünde beni böyle görmesini, beni evde yalnız bırakmasının onu ne kadar etkilediğini anlamasını istemiyordum.

az önce yaşadığımız gibi yakınlık anları. Benim için sadece seks değildi, benim için sevişmekti, her öpücük, her okşama... Neden beni cezalandırmak için kullandı? Bunların beni aştığını, beni incittiklerini açıkça belirtmemiş miydim?

O zaman kalmam gerekmediğini anladım, orada kalmayacağım, onu beklemeyeceğim, onun benim için geri gelmesini beklemeyeceğim, hayır.

Onu incitmiştim, biliyordum ama isteyerek yapmamıştım, geleceğimi korumak için planlarımı değiştirmek zorunda kalmıştım, bunun yerine beni kasten cezalandırıyordu, beni incitmişti ve bunu bilinçli olarak yapmıştı.

Gözyaşlarımı gömleğimin koluyla sildim ve ayağa kalktım. Yerden eşyalarımı alıp odadan çıktım. Çantam oturma odasındaki masanın üzerindeydi ve tam onu alıp gitmek üzereyken kapının tekrar açıldığını duydum.

Neye benzediğimi biliyordum ve yanaklarımdan hâlâ mutlu gözyaşlarının aktığının da farkındaydım ama orada kalıp kendime acıyacak ya da yalnızca beni ilgilendiren bir şey için özür dileyecek değildim.

Onunla evli değildim, kararlar benim tarafımdan verildi.

Nick, koridor kapısının yanında durduğumu görene kadar anahtarları gelişigüzel bir şekilde mutfak masasına fırlattı.

Çenemi kaldırdım ve bakışlarına karşılık verdim. Geri adım atmayacaktım, vücudumun ona sarılmaya ne kadar ihtiyacı olursa olsun, duygularımın veya hormonlarımın beni alıp götürmesine izin vermeyecektim. Bana bir daha böyle davranmasına izin vermeyecektim.

Kara bakışlarını yüzüme sabitleyerek bana doğru bir adım attı.

-Nereye gidiyorsun?

Çantayı daha sıkı kavradım.

Burada uyumayacağım.

Solduran bir bakış aldım.

"Elbette," diye yanıtladı bana doğru yürürken.

"Dur," dedim hala olduğum yerde.

Yapmadı ve ayaklarım geri çekildi, sırtım kapı pervazına çarptı.

Biraz ileride durdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. Düşündüğü her şeyi ağzından mı çıkarsam, yoksa daha iyi mi düşünsem diye tartışıyor gibiydi. Gözleri bir şey üzerinde duruncaya kadar yüzümde gezindi. Uzanıp benim iznim olmadan akan gözyaşımı sildi.

-Ağlamamalısın.

sessizdim Bununla ne demek istedi? Ağlamak için hiçbir nedenim olmadığını, yaptığı şeyin beni bu kadar etkilemesine izin verdiğim için aptallık ettiğimi...?

Bana davrandığın gibi davranmamalısın.

Yüz hatlarında çok farklı bir şeyle birlikte bir öfke parlaması parladı... acı mı?

"Hayatımda en iyi davrandığım kişi sensin," diye serbest bıraktı.

Senin problemin her şeyi istemen ve aynı zamanda hiçbir şey istememen.

-Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?

-Senin peşinden gitmekten bıktım Noah, bunu kimse için yapmadım ve seninle de yapmaya devam etmeyeceğim.

Göğüs kafesimde bir baskı hissettim.

"Pekala, ne yapman gerektiğini biliyorsun!" diye bağırdım ve beni oradan çıkarması için ittim.

Elleri hemen kollarımı sardı ve bir adım daha atmamı engelledi. "Bana dokunmayacaksın!" dedim yüksek ve net bir şekilde.

Elleri kollarımı sıktı ve beni duvara doğru itti. Ayaklarım yerden kalktı.

- Buna sen karar vermiyorsun, Noah.

-Bana böyle şeyler söylemeyi kes! Beni korkutuyorsun! Ben senin oyuncağın değilim Nicholas!

Diş ve pençe ile çırpınmaya başladım. Sağ eli bileklerimi sıkıca kavradı ve tüm vücuduyla beni duvara yapıştırdı; Bunu yapmasından bıkmıştım, bana ne kadar kolay hükmetmeyi başardığını fark etmekten bıkmıştım.

-¡Sueltame!

-Gitmene izin vermeyeceğim, kahretsin, hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim!

-Ama gideceğim! İstesen de istemesen de yapacağım!

Sonra ağzı kulağımın üzerindeydi ve bir ürperti hissettim.

"Yapma," diye fısıldadı bana, "beni burada yalnız bırakma, Noah.

Ses tonu değişti ve mücadele etmeyi bıraktım. Bileğimdeki ellerinin baskısı hafifledi ve kollarımı başının etrafına dolamak için düştü. Acı dolu mavi gözleri benimkilere kilitlendi ve düşünce trenimi kaybettim. Bunu beklemiyordum...

"Gidersen seni kaybederim," diye itiraf etti alnını benimkilerle birleştirerek.

Bunu söylediğini duyunca kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Bana ne anlatmaya çalışıyordu?

"Söylediklerinin hiçbir anlamı yok," diye fısıldadım dudaklarına. Ağzı, beni öpmek ya da öpmemek arasında son bir karar vermek arasında asılı kalmış gibiydi.

Dikkatle izledim ve gözlerimin gördüğü hoşuma gitmedi.

-Kimseye güvenemem. Ve sonra beni öptü.

Vücudum onunkine yaslanırken aklım başka yerlere gitti ve beni yerden kaldırmasına, kollarının arasına almasına ve koridordan odasına geçmesine izin verdim.

Bana güvenmediğini nasıl söylerdi? Yaşadığımız onca şeyden sonra...

Gömleğini nasıl çıkardığını gördüm ve bir saniye sonra ağzının karnımdan aşağı aktığını hissettim. Nasıl ve ne zaman olduğunu bilmiyordum ama eşofmanımı ve tişörtümü çıkarmıştım.

Yine çıplaktım ve vücudumla istediğini yapmasına izin veriyordum.

O gece bana söylediği her şeyden netleştirdiğim şeye odaklanmak için öfkemi bir kenara bırakmaya çalışarak gözlerimi kapattım. Nicholas beni küçük cam kafesinde istiyordu ve beni korumak istediği için değil, yapabileceklerine güvenmediği için beni izlemeye ihtiyacı olduğu için...

Benimle geri dön, Noah, diye fısıldadı dudaklarıma ve sanırım oradan beynimin ve koşulların izin verdiği kadar uzakta olduğumu fark etti. Çünkü tenimdeki ağzı beni o odaya götürmeden önce söylediği her şeyi düşünmemi gitgide zorlaştırıyordu.

Ellerinin beni nazikçe okşadığını hissettim, ağzını boynumda hissettim, beni tattı ve dudaklarımın arasından küçük inlemeler gelmeye başlayana kadar beni öptü.

Elleri pantolonumu aşağı çekti ve parmakları artan bir hızla kaburgalarıma değdi.

"Sen benim her şeyimsin. Ne zaman anlayacaksın?" diye fısıldadı tenime.

Dudakları, baldırlarımda, bacaklarımda, boynumda ve göğüslerimde belirsiz bir sıcak öpücükler ve küçük ısırıklar yolu izlemeye başladı. Kendimi onun bedeninin altında titrerken buldum, aynı zamanda saf arzu ve korkuyla titrerken, ona hayır diyemediğimi, fiziksel ve duygusal arasındaki sınırı göremediğimi anlamaktan korkarak ve o zaman Nicholas ile bunu anladım. bu olacaktı. imkansız.

Korktum, kendimi kaybetmekten korktum.

Aklıma bir söz geldi; gülünç bir kelime, rastgele seçilmiş bir kelime, ama bağırmaya cesaret edemediğim bir kelime çünkü bağırırsam bu ona daha fazla dayanamayacağım, her şeyin beni aştığı anlamına gelirdi.

Çünkü şu anda? Neden şimdi o aptal güvenli kelimeyi hatırlaması gerekiyordu?

"Kontrolden çıktığını gördüğünde, seni incittiğimi düşündüğünde, bana sadece durmamı söyle, söyle, yapacağım, söz."
».

"Nick..." dedim kırık bir fısıltıyla.

Nicholas beni dinlemiyordu, bedenimde kaybolmuştu, ulaşılabilecek her çıplak ten zerresini öperken kaybolmuştu.

Bana sonsuz bir incelik ve sonsuz bir şefkatle dokunduğunu hissettiğimde ağzımdan bir nefes kaçtı. Bana daha önce nasıl dokunduğuyla, beni cezalandırmasıyla hiçbir ilgisi yoktu, bu onun bedenime saygı duyması ve aynı zamanda gidersem arkamda ne bırakacağımı hatırlatmasıydı.

Dudakları benimle buluşmaya gitti ve ben her şeyi unutmayı

seçtim. Uyuyamadım.

Yanımda Nick beni sıkıca tutarken derin bir uykuda derin derin nefes alıyordu.

Elleri, zorlukla hareket edebildiğimden emin olmak için vücudumu sardı. Uyumasını izledim ve göğsümde nostaljik bir düğüm hissettim.

Nick benden sadece bir şey istedi, yalvardı ve o da gidip onunla yaşamamdı. Birkaç saat önce yaptığı kadar çaresizce konuştuğunu hiç duymamıştım.

Yüzüne baktım ve kendi kendime bende ne bulduğunu sordum. İstediğim kişiyle birlikte olabilirdim, Nicholas'ın benden bıkmasını bekleyen bir kuyruk olduğundan emindim - Onu bir başkasıyla hayal etmek bile midemi bulandırıyordu ve sahibi Sophia olduğunda daha da çok midemi bulandırıyordu. benim sapkın hayal gücümden.

Oradan taşınmam gerekiyordu, zihnimi boşaltmam gerekiyordu.

Kollarından kurtulmaya çalıştım ama beni daha da sıkı tutmayı başardım. Elimi dikkatlice onunkine koydum ve birer birer parmaklarını tenimden sıyırdı.

- Nereye gidiyorsun?" diye yarı uykulu bir şekilde kulağımın yanında homurdandı.

Kaslı kolu midemden tuttu ve herhangi bir kaçışa izin vermeden beni kendisine yaklaştırdı.

"Lavaboya gitmem gerek," dedim kendimi kurtarmaya çalışmayı bırakarak. Yararsızdı, gitmemi istemezse hareket edemeyeceğimi hepimiz biliyorduk. Tavana baktım ve yanımda gözlerini nasıl açtığını ve bana baktığını fark ettim.

"Burada kalmanı istiyorum," dedi bir saniye sonra, ağzını boynuma batırıp tenimin kokusunu içine çekti.

"Kendime işiyorum" diye yanıtladım, dişleri sol kulağımın memesini hafifçe sıktığında gözlerimi kapattım.

-Evimi kastetmiştim, burada kalmanı istiyorum.

iç çektim Aynı şeye geri dönmek, yapamayacağı bir şey hakkında konuşmaya devam etmek istemiyordu.

"Ben de istiyorum ama yapamam" diye cevap verdim ve sonra beni sanki tenimi yakıyormuş gibi bıraktı. Kalktım ve sırtımı duvara vererek oturdum. Elini yüzünde gezdirdi ve o kızgın hareket yeniden ortaya çıktı. Bunun sonu gelmez bir mücadele olacağını biliyordu.

"Üniversite harcını ödemene yardım edebilirim," dedi tavana bakarak.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Bunu söyleyeceğini zaten biliyordum ama kabul edemiyordum.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğimi biliyorsun." Yataktan kalkmaya gittim ama eli beni kolumdan sertçe tuttu.

-Size ikimizin de mutlu olacağı bir çözüm sunuyorum, önyargılarınızı ve gururunuzu bir kenara bırakmalısınız çünkü kararlarınız sadece sizi değil ikimizi de etkiliyor.

Parmakları bileğimin hassas cildine saplandı.

"Bırak beni, Nick," dedim gerginliğimi kontrol ederek. Tartışmaya devam etmek istemiyordu, bir molaya ihtiyacı vardı.

Nicholas eline baktı ve biraz sersemlemiş halde beni bıraktı. Bu konu onu tahmin ettiğinden daha fazla etkiliyordu.

Yerden gömleğini almak için eğildim ve başımın üzerine çektim. Bunu yaparken bir şey dikkatimi çekti. Cildimi ve tüm vücuduma yayılan bir ısı dalgasını incelemek için kolumu uzattım.

Olmayacak...

"İnanamıyorum" dedim yataktan kalkıp boy aynasının karşısına geçerek. Çıplak tenimde yaptığı her işareti tek tek inceledim. Kollarıma, kalçalarıma ve ayrıca boynuma baktım...

Öfkeyle ona döndüm. Nicholas yatakta oturmuş beni izliyordu, kıpırdamadan. Bakışları, ağzından ne çıkarsa çıkarsın, çok dikkatli olmam konusunda beni uyardı.

- Neden yaptın?" dedim hala olduğum yerde.

Gözleri hiçbir şey ifade etmiyordu.

-Çünkü yapabilirim ve çünkü bir kez olsun seni her şeyin önüne koymaya karar vermedim.

- Ve onun anlamı ne?!

Duyduklarıma inanamadım, beni cezalandırıyordu, onunla yaşamadığım, onu hayal kırıklığına uğrattığım için beni cezalandırma yolu buydu...

Nicholas sorumu duymazdan geldi, ayağa kalktı, eşofmanını giydi ve tek kelime etmeden banyoya gitti.

Doğruca ona gittim.

- Şimdi yapacağımız şey bu mu? - Bizi cezalandırmak mı?

Bu onun bana bakmasına neden oldu.

- Seni öpmem senin için bir ceza mı?

Başımı salladım, konuyu tersine çevirmesine izin vermeyecektim.

-Markalardan nefret ettiğimi biliyorsun, cildimi bu halde görmekten nefret ettiğimi biliyorsun. Nicholas yanıma geldi ve anlaşılmaz bir şekilde bana baktı.

-Derinin böyle çünkü ben böyle koydum, başka kimse, bu seni dövdüğüm gibi değil, seni öptüm ve iz bıraktım, geçsin.

Banyodan çıkmak için etrafımda dolandı ve ben de sakinleşmeye ve tüm bunları neden yaptığını anlamaya çalışarak onu takip ettim.

- Senin olduğumdan emin olmak için beni işaretlemen gerekecek kadar benden şüphe mi duyuyorsun?

-Kendimden şüphe ettiğim kişi; Beni olmak istemediğim biri haline getiriyorsun.

Boğazımı bağlayan düğümün neredeyse boğucu bir şeye dönüştüğünü hissettim. Geldiğinden beri her şey çok yoğundu ve hiçbir yerde aşkı fark etmemişti, sadece korku, şüphe ve ceza.

Ama bu beni her şeyden çok kızdırdı çünkü bunu ondan nefret ettiğimi bile bile yapmıştı.

"Sen bir aptalsın," dedim nefes nefese.

Nick kaşlarını kaldırdı.

-Ve sen şımarık, her şeyin senin istediğin gibi olmayacağını bir kerede anla.

Buruk bir kahkaha attım. Nasıl istedim?

-Lütfen! Sana hayatta hiç hayır denmedi, bu yüzden beni cezalandırıyorsun, ilk ve tek benim.

Nicholas yorumumu görmezden geldi ve ihtiyatla bana yaklaştı.

-Bunda haklısın... sen ilk ve teksin. Bunun

doğru olmadığını ikimiz de biliyorduk.

se onlar O sessizlik, ikisi birden bizi tutmak the Bakmak değin Sonunda kolları etrafıma dolandı ve beni sımsıkı tuttu. Yüzüm

çıplak göğsüne dokundu, derin bir nefes aldım ve beni kendisine bastırmasına izin verdim, o sarılmaya hayal edebileceğimden daha çok ihtiyacım vardı.

"Özür dilerim, Noah," dedi, eli omurgamda aşağı yukarı hareket ederken, "özür dilerim, tamam mı?" Bunu yaparken düşünmedim, bir an kendimi kaptırdım ama lütfen bunu kötü bir şey olarak görmeyi bırakır mısın? Günün sonunda, onlar sadece öpücükler, benim öpücüklerim...

Onu izlemek için başımı geriye eğdim.

- Ya sen olsaydın? Beğenir misin?" dedim tek kaşımı kaldırıp elini sırtıma götürmesine izin vererek.

- Şaka mı yapıyorsun? - dedi zorla gülümseyerek - Ağzını seviyorum, onunla ne yaptığını bana hatırlatan bir izden daha çok sevdiğim hiçbir şey yok.

Bu beni ikna etmedi.

- Seni işaretlememe izin verir misin? -diye sordum ona bakarak- her halükarda?

Kafamdan neler geçtiğini anlamaya çalışarak bana baktı.

- Kirli bir şeyden mi bahsediyorsun, çiller?

Cevabı beni güldürdü ve beni zor durumda bırakmasından ne kadar nefret etsem de, olay zaten tartışmak için başka bir neden ekleyemeyecek kadar gergindi. Gülümsemeye çalıştım ve onu biraz geri ittim.

"Yatağa uzan," diye emrettim.

Nick şüpheyle bana baktı ama dediğimi yaptı. Komodinin çekmecesini açtım ve karnına oturdum.

- Ne yapacaksın? - şüpheyle ama gözlerinde koyu bir parıltıyla sordu.

-O sapık aklınla aklından hiçbir şey geçmedi- bunu dedikten sonra kalemi dudaklarıma götürdüm ve dişlerimle başlığı çıkardım.

Nick'in gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Olmaz," dedi ellerini kaldırıp bileklerimden tutarak. Gülümsedim.

"Ah evet, beni bırakacaksın ve kıpırdamadan kalacaksın," dedim, onu bırakması için kollarımı zorlayarak.

Bedeni benimkinin üzerine yuvarlandı ve beni yatağa yasladı.

"Başını belaya sokmak istemiyorsan olduğu yerde bırak," diye uyardı beni ama gözlerinde bunu eğlenceli bulduğunu gördüm.

Kalıcı kalem hala elimdeydi ve kullanmayı planlıyordum.

-Bunun sana yapacağım bir şey olduğunu düşün, sadece ben ve başka kimse değil. Hiç kimsenin vücudunu çizmedim ve bence bu güzel ve özel bir şey.

Başını üzerime kaldırdı ve bana merakla ama aynı zamanda ilgiyle baktı.

- Güzel ve özel bir şey hakkındaki fikriniz bu mu?

"Vücudunla yaptığım her şey güzel ve özel bir şey" dedim dudaklarımda bir gülümseme belirirken.

"Benimle çok fazla zaman geçirdin, bu açık," diye ağzından bir saniye sonra çıktı ve beni tam da olmak istediğim yere oturmaya zorlayarak yatağa geri döndü.

"Kibar ol," diye beni uyardı, ellerini çıplak bacaklarıma koyarak.

Bu çok eğlenceliydi ve beğenin ya da beğenmeyin, son birkaç saat içinde üzerimizden atmış gibi göründüğümüz tüm duygusal yükü bir kenara bırakmama yardımcı oluyordu. Üzerine eğildim ve göğsünde desenler çizmeye başladım. Göğüslerinde bir kalp, omzunda mutlu bir yüz, kalbinde seni seviyorum... Yavaş yavaş ilham aldım ve ona karşı hissettiklerimin izini sürmeye başladım... Mektubunu ve çiçeklerini hatırladım. ve o benim kalbim battı. Bunun bir ceza olması gerekmesine rağmen, kısa sürede teninde bir aşk mektubuna dönüştü... benim yazdığım. Gözleri yüzümden hiç ayrılmadı ve ben onun heykelsi vücudunda kararlılıkla ve en iyi kaligrafimle çalışırken elleri cildimde daireler çizdi.

Mürekkep acıyı siliyor ve bu suç ortaklığını düzeltiyor.

Çok geniş bir gülümsemeyle bileğini tuttum ve son mesajımı yazdım.

-Sonsuza kadar benimsin.

Bölüm 44

NİCK

Vücudumla istediğini yapmasına izin verirken gözlerimi ondan bir kez bile ayırmadım. Bu cümle herhangi bir erkeğin rüyası anlamına gelebilirdi ve onu tenime saçmalamak için kullanacağımı asla düşünmezdim, ama o anda yaptığım gibi, onu canımın istediği gibi izlemek paha biçilemezdi. Mürekkebi tenime sürmeye ve her ne yazıyor ve çiziyorsam ona o kadar odaklanmıştım ki o anda ne kadar inanılmaz güzel olduğunun farkında değildim.

Yanakları hafif kızarmıştı ve kirpikleri ağlamaktan ıslanmıştı. Bu kadar piç olmamam gerektiğini biliyorum ama ağladıktan sonra dudaklarının öylece durması hoşuma gidiyordu, bende onu saatler kalmayana kadar öpme isteği uyandırıyordu.

Dikkatinin dağılmasından yararlanarak her bir hareketini özümsedim ve o işine dalmış halde devam ederken bacaklarını ve baldırlarını dikkatlice okşama fırsatını değerlendirdim.

Elim çok aşağı inip yasak yerlere kayarken gözleri benimkini aradı ve hareketlerimi durdurdu.

"Orada kal," dedi, bakışlarını bileğime dikmeden önce, keyifli bir gülümsemeyle. Tenime son bir şey çizerken yapmasına izin verdim.

"Bitirdim," dedi sonra, kalemi kapakla kapatarak ve dudaklarımı hafifçe öpebilecek hale gelene kadar yüzünü eğdi. Bu kadar uzun süredir üstümde yarı çıplak halde olmak tam bir işkenceydi.

Onu belinden tutarak yukarı çıkana kadar yuvarladım.

- Peki şimdi ne yapmam gerekiyor? - Onu şiltede ezmemek için ağırlığımı kollarımla destekleyerek sordum. Eli yüzüme gitti ve yavaşça saçlarımı okşadı.

"Dışarı çık ve şaheserimi dünyaya göster," dedi gözlerinde eğlenceli bir parıltıyla. Kalçalarımı onunkine bastırdım, altımda o kadar zayıf, o kadar küçük ve inanılmaz derecede mükemmel hissettim ki... Bu anların istediğim kadar sık olmayacağını anladığımda boğazıma bir yumru oturdu. Onu aramak için savaşacak pisliklerle çevrili bir üniversitede yaşamak için gitmesine izin vermek zorunda kalacaktı.

dikkat. Birdenbire ne öpücüklerim ne de bana söyleyebilecekleri hiçbir şey onu benden kimsenin alamayacağını hissetmeme yetmedi.

Dün gece çok fazla şeyi ağzımdan kaçırmıştım... ve pişman olmuştum, kabul etmeliydim, ona açılmamda sorun yoktu ama bir noktaya kadar. Onu korkutmak istemiyordum, benim için basit bir seks oyuncağı olduğunu düşünmesini de istemiyordum, çünkü değildi, onu seviyordum, sadece ona yakın olmam, ona dokunmam, hissetmem gerekiyordu. karnımda ya da sırtımda gezinen meraklı parmakları, tenimde tatlı dudakları, benim olduğunu hissetmek ve aramızdaki o özel bağdan bıkmak. Hayatım boyunca yüzlerce kızla birlikte olmuştum, onlarla bahsetmemek daha iyi şeyler yapmıştım ve onlara hak ettiklerinden çok daha az davranmıştım ve hiçbiri, tek biri bile bana bunu hissettirmemişti. Noah'ın basit bir bakışla bana yaptığının en azından dörtte biri.

Onu kaybetmek... Düşünmek bile canımı yakıyordu, korkudan korkutuyordu, yüreğimi sıkıştıran, sanki kalbimde iki dev oturuyormuş gibi, yürek burkan bir duyguydu.

Annem gittiğinden beri o yürek burkan duygu geri gelmemişti, kendimi başkalarına o kadar kapatmıştım, hiçbir şey hissetmeyi o kadar reddetmiştim ki... şimdi maruz kaldım, kalbimi kıran o inanılmaz kıza maruz kaldım.

Sonra bileğime çizdiğim şeyi fark ettim ve tatlı, sıcak bir ürperti tüm vücudumu ele geçirdi.

Onundu... onu takmıştı, tenime yazmıştı ve anladım ki hiçbir şey beni ona bedenen ve ruhen, kelimenin her anlamıyla ait olmaktan daha mutlu edemezdi.

Bakışlarımın karardığını, duygularımla ve onu sonsuza kadar yanımda tutmaya yönelik mantıksız arzuyla bulandığını biliyordum. Nasıl hissettiğimi ya da ona olan sevgimin nasıl hızla artmaya devam ettiğini kontrol edemiyordum.

-Gitmene izin vereceğim... şimdilik... Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdığını netleştirdim-ama bu çok uzun sürmeyecek biliyorsun, ben bir şey istediğimde günaha giriyorsun... Anladım, ben önümde kimi götürmem gerektiği umrumda değil.

Gözleri kısıldı ve vücudumun altında huzursuzca kıpırdandı.

- Beni öne alır mısın?

Sorusu bir an dikkatimi dağıttı.

-Seni kalbimde taşıyorum aşkım; bundan daha güvenli bir yer yoktur.

- Duş almayacak mısın? - Bana tişörtü başıma geçirirken sordu.

- Hijyenimle ilgili bir ipucu mu yoksa buna benzer bir şey mi? - Bağcıkları bağlamayı bitirirken çizmelere gülümseyerek söyledim.

Noah hala benim tişörtümü giyiyordu ve saçları dağınıktı. Hep geç kalıyorduk ve benim de aynısını yapmaya hazırlanıyor olmamdan nasıl faydalanmadığını anlayamıyordum. İşte oradaydı: yatağımda oturuyor ve beni eğlenerek izliyordu.

"Monet'imi silmek için kaçacağını sanmıştım" dedi, dikkatimi çekerek.

Gülümsedim ve kendimi yatağın ucunda onun önünde konumlandırdım. Ayağı sakince beyaz çarşafların üzerinde duruyordu, vücudunun her parçası gibi lekesiz ve kusursuzdu.

-Gururla yaptığın bu küçük çizimleri alacağım, çiller, yapmışsın, silene kadar bırak daha ne olsun- Elimi uzattım ayağını kaldırdım, göğsüme dayadım ve ayak bileğine masaj yapmak. Bana anlayışlı bir şekilde baktı - Dahası, beni burada yarattığın bu fil -

dedim gömleği kaldırıp obliklerimden birini işaret ederek - bence bu bana oldukça ilginç bir erkeksi hava veriyor.

Gözleri tenimin açığa çıktığı yerde oyalandı ve yüzüme alaycı bir gülümseme yayıldı. Bileğinden çekiştirip onu yatağın ucuna kadar sürükledim, gömleğinin göğüslerinin dibine kadar gidişini izledim.

Tatlı, düz karnı, kalbimin çarpmasına neden olan dantelli beyaz külotuyla birlikte bakmam için serbest kaldı.

- Beğendiğin bir şey var mı? -Eğilip şefkatle göbeğini öptüm dedim.

Bir an gözlerini kapatmasını izledim. Nasıl bu kadar zarif bir şekilde güzel kokabiliyordu?

"Sen," diye basitçe yanıtladı.

Ama bunun için zamanımız yoktu; Gülümseyerek onu yukarı çektim ve bacaklarını kalçalarıma dolaması için zorladım. Onu o odadan çıkarması gerekiyordu.

Mutfağa girene kadar koridoru geçtim. Gülümseyip tezgahın üzerine koydum. Tenindeki soğuk mermere yüzünü buruşturdu. Bize kahvaltı hazırlamak için tezgahtan bir şeyler almaya başladığında onu orada bıraktım. Her hareketimi takip eden gözlerini hissettim.

Bir kase meyve çıkardım, portakalları sıktım ve yumurtaları karıştırarak çırptım.

- Yardımcı olabilir miyim?" dedi ve başımı salladım.

"Sana son kez kahvaltı hazırlayayım," diye cevapladım, ona solduran bir bakış atmaktan kendimi alamadım. Olduğu yere geri çekildi ama bir şey söylemedi.

Küçük mutfak adasında her şey hazır olduğunda onu tekrar kucağıma aldım ve masanın önünde kucağıma oturttum. Kolunu boynuma doladı ve dikkati dağılmış bir şekilde saçlarımla oynarken, kendi düşüncelerimde kaybolarak onu besledim. O da o küçük kafanın içinde ne olup bittiğiyle dikkati dağılmış halde, ona verdiği şeyi yedi.

İkimizin de yüzünü ne kadar asarsak takınalım, dün gece olanların ortalıkta dolaşan bir hayalet gibi hâlâ orada olduğunun farkındaydım. Gergin, onu boynundan tuttum ve kafasını geriye doğru zorladım. Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve lezzetli ağzından taze sıkılmış portakalın tadını çıkardım.

Patlamama şaşırdı ama beni öptü. Kolum ona sıkıca dolanıp onu bana daha da yaklaştırırken dilini benimkine doladı.

Uzaklaştığımda alnımı onunkine dayadım ve gözlerimiz buluştu. Beni eriten o bal rengine sahipti ve onu odama kilitlemek ve dışarı çıkmasına izin vermemek için mantıksız bir dürtü hissettim.

-Seni seviyorum Noah... bunu asla unutma.

Bakışları inanılmaz bir şekilde parladı ve parmaklarının yüzümü, yanaklarımı ve alt dudağımı okşamasına izin verdim.

Düşüncelere dalmış gibiydi ve eline uzandığında onu tuttum ve dudaklarıma götürdüm.

Parmak boğumlarını dikkatlice öptüm, sonra onu tabağındakileri yemeye devam etmesi için zorladım.

Daha önce düşünceliyse, şimdi tamamen kaybetmişti. Konuşmaya karar verene kadar birkaç dakika geçti.

- Senden bir şey istersem... yapar mısın?-o zaman bana sordu.

-Hayır -.Basitçe söyledim.

"Nick..." diye başladı ama ben ayağa kalkıp onu oturmakta olduğu sandalyeye bıraktığımda sokak hızlı bir gagayla. Tabakları aldım ve ona sırtımı döndüm. Daha fazla söz vermek istemiyordu, özellikle şu anda.

- Ne zaman dersin var? -Konuşmasına izin vermeden sordum.

-On iki buçukta, ama...

-Seni aldım, şimdi giyin.

Büzülen dudaklarını görmezden geldim ve mutfaktan çıkıp yatak odama gidişini izledim. Tezgaha yaslanıp kollarımı kavuşturdum. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama benden her ne soracak olursa olsun benim için lanet bir şey olmayacağını biliyordum.

Oturduğu yerde kıpırdanarak, "Konuttan geçecek zaman yok, Nick," dedi. Onu gözümün ucuyla izledim ve fakülteye sapmadan devam ettim. Nerede kaldığını görmek istedim ve biz oradayken hala arabamda olan bazı kutuları yüklemesine yardım ettim.

- On iki buçukta gelmedin mi diye sordum susmasına aldırmadan.

-Evet ama yurda gitmene gerek yok, gidip bir kahve falan içebiliriz...

Gözümün ucuyla ona baktım ve gergin bir şekilde saçlarıyla nasıl oynamaya başladığını gördüm.

- Bana söyleyeceğin başka bir şey var mı?- diye sordum, dönüp yerleşim bölgesine girdim. Buraya hiç gelmemiştim, üniversitenin ilk yılında, babamın ne yaptığı hakkında hâlâ hiçbir fikri yokken, bir kız öğrenci yurdunda bir evde yaşamıştım. Çılgıncaydı ama babamın evine ve ardından kendi daireme taşınmam uzun sürmedi. Öğrenci yurtlarıyla ilgili bu şey yeni bir şeydi ve merak ediyordum.

Noah yanımda iç çekti ve Hendrick Binasının önüne park ettiğimde aceleyle dışarı çıktı. Onu takip ettim ve arabanın önünde onunla karşılaştım.

-Yarın akşam yemeği falan için görüşürüz mü?

Uzanıp saçından bir tutamı kulağının arkasına attım.

- Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?

-Tabii ki hayır ama oda arkadaşlarım odaya erkek getirmemizi sevmiyor, o yüzden bir kahve içsek daha iyi olur...

"Odanı görmek istiyorum" dedim basitçe, elinden tutup onu merdivenlere doğru çekerek, "Bundan sonra nerede buluşacağımızı bilmem gerekiyor."

Noah kızarırken güldüm.

İçeri girer girmez pişmiş yemek kokusu ve nem dikkatimi çekti. Resepsiyon görevlisi olmayan küçük bir resepsiyon vardı ve merdivenler gizli bir köşedeydi ve halının bir kısmı dışarı çıkıyordu.

Noah beni yendi ve basamakları çıkmaya başladı.

Sahanlığa geldiğimde koridorlarda insanların olduğunu gördüm, bir odadan diğerine olan mesafe neredeyse yok gibiydi.

Yan odada bağıran bir grup adam gördüğümde kaşlarımı çattım.

Noah dudağını ısırmamı izledi ve kapısının önünde durdu.

-Öncelikle, biraz daha büyük bir oda hakkında bana cevap vermelerini beklediğimi bilmelisiniz...

Kesinlikle hiçbir şey iletmediğini görünce başımı salladım.

"Ve yeni sınıf arkadaşlarımı sevdiğimi bilmeni istiyorum, çok iyiler ve ikizler," diye ekledi sanki bu beni biraz ilgilendirebilirmiş gibi, "Üstelik, bu ne...

- Bir anda açacak mısın?

Sustu, dudaklarını büzdü ve kendisine söyleneni yaptı.

İstemeden onu takip ettim.

Gözlerim kesinlikle her şeyi bir saniyeden daha kısa sürede yakaladı, çünkü bir saniye içinde kesinlikle her şeyi görmek için zamanınız oldu.

Bu kahrolası bir şaka olmalıydı.

Oda, dairemdekinden daha küçüktü ve burada üç kişi birlikte yatsa da, ayrı odalar, mutfak veya oturma odası yoktu.

Soldaki yatakta oturan, birbirinin aynısı iki kız dizlerinin üzerinde bir bilgisayarla ekrana bakıyorlardı.

"Merhaba millet," dedi Noah bakışlarını benden kaçırarak, "o benim erkek arkadaşım...Nicholas."

Kafamın içinde bine kadar saymaya başladığımda bana gülümsediler.

Noah, "Bunlar Kate ve Kiley," diye devam etti.

Sessizliğimin oda sıcaklığını nasıl birkaç derece düşürdüğünü hissetmelerini izledim. Gözlerim korkunç detayları gözlemlemeye devam etti; Sadece bir masa vardı, bir köşede cüce, kim bilir hangi şarkıcının posterleri ve en kötüsü, en korkunç ve travmatik olan: ranzalar.

Edebiyat.

"Seninle yalnız konuşmam gerekiyor" dedim ve arkamı döndüm.

Koridorda kalıp karşı duvara yaslandım. Kollarımı kavuşturdum ve ona baktım.

Benim için sakin kalmaya çalıştığını bilmeme rağmen, "Kaba davrandın," dedi.

Etrafıma, duvarının diğer tarafında bağıran pisliklere, gecenin her saatinde sarhoş gelen adamlara baktım; Noah'ı, Noah'ı sabah uyanıp duşa girdiğimi, bu pis koridorları geçtiğimi, çıplak bacaklarını gösterdiğim, her yerde ısrarla giydiği o küçük şortuyla, binlerce korkunç durumu, onların başına gelenleri hayal ettim. bir saniyeden daha kısa sürede beni deli etti ve en kötüsü, Noah'ı o yatakta hayal ettim, boşluk veya mahremiyet olmamasından, kişisel alanıyla ne kadar özel olmasından kesinlikle çok rahatsızdı... bu onun en kötü kabusu olmalıydı ve biliyordu, burada olmak istemediğini biliyordu ama yapacaktı, çünkü başka seçeneği olmadığını düşünüyordu. Annesinden nefret ediyorum, lanet olası annesinden, kızının onun yerine burada yaşamasını istediği için.

benimle, rahat, geniş ve ferah bir yerde benimle ilgilenmek ve hak ettiği gibi ona tapmak.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

"Burada uyumayacaksın," dedim, gücümün yettiği kadar sakinliği sesime aktararak.

Gözlerini devirdi ve ardından bana baktı.

-Bu kadar kısa sürede uyardıktan sonra olan bu ve o kadar da kötü değil.

ileri doğru bir adım attım

"Kalp krizi geçirmeme neden olmak ister misin?" dedim ve neler olduğunu anlamak için eğilen küçük kız grubuna ters ters baktım. Sesimi alçalttım ve ona yaklaştım -Bunun için beni unutamazsın çiller, olamaz, senin kendi banyon bile yok ve ikimiz de çok iyi biliyoruz ki duş almaktan zevk alıyorsun, duş aldığında bana koşmak, bir şeyler atıştırmak ve lanet kediyle oynamak için zaman veriyor O yüzden dalga geçmeyi bırak ve başka bir şey bulana kadar benimle gel.

Noah homurdandı.

"Ben tehlikede olan küçük bir prenses değilim Nicholas, uzun duşlar almayı sever miyim?" Evet ama hayatım boyunca onlarsızdım, sorun şu ki senin evinde yaşamaya alıştım ama bundan hoşlanmıyorum.

-Sanırım elimden geldiğince anlayışlı davrandım, bana bunu yapma, bu boktan yerde kalma, seni burada ziyaret ettiğimi görüyor musun? Seninle o ranzada uyuduğumu görüyor musun? -Neredeyse ürpererek dedim.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve sözlerimin ne kadar ciddi olduğunu ona göstermemek için tüm özdenetimimi kullanmak zorunda kaldım.

- Züppelik yapma, Nick, hem sana burada yatacağını kim söyledi?

Her halükarda, senin dairene giderdim.

-Sonunda tutarlı bir şey söylüyorsun; daireme geliyorsun: şimdi-elinden tutup çekerek dedim. "Ve züppelik, başka zaman öderim," diye ekledim ama adım atmadığını görünce durdum.

"Dur, Nick," dedi kısaca, "Derin bir nefes al, etrafına bak ve o kadar da kötü olmadığını gör, tek kişilik bir oda tutmama sadece birkaç ay var."

Bazen beni ne kadar az tanıdığına şaşırdım.

Bir yıllık kur yapmayla, bu tür şeyleri nasıl karşıladığımın farkında olabilirdi.

Düşünceli düşünceli dudaklarımı büzdüm.

Noah parmak uçlarında yükseldi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Düşünmeyi kes" diye fısıldadı kulağıma. Gözlerimi kapatıp elimi beline doladım ve onu kendime çektim.

"Bir gün beni öldüreceksin," dedim kulağını ısırarak, "Gidiyorum," diye ekledim, onu bırakıp bu işi halletmek istiyordum.

Noah anında rahatlamış göründü, bana sarıldı ve öptü ve tereddütlü bir gülümsemeyle el salladı.

Ne yapmam gerektiğinden bir an bile şüphe duymadan o binadan ayrıldım.

"Noah seni öldürecek" dedi Lion bitirmelerine izin verirken.

"Beğenmedin mi?" diye sordum alaycı bir gülümsemeyle ve kendimi inanılmaz iyi hissederek.

Mükemmel olmuştu.

"Yumuşaklaşıyorsun, bu senin itibarını etkileyecek, göreceksin" diye ekledi basketbolu alıp kapıya yapıştırılan sepete koymaya çalışırken.

Yorumunu görmezden geldim ve ayağa kalktım. Diğer meseleleri bitirmesi gerekiyordu.

"Ağlayarak köşeyi dönen ben değilim Aslan," diye hatırlattım ona, suçluluk sancısını duymazdan gelerek. Lion artık sertleşiyordu, hiçbir şeyi ve kimseyi umursamadığını ve J ile başlayan bu ismi anmanın aklıma gelmediğini.

çünkü o zaman ortalığı karıştırdık.

"Sen bir pisliksin," diye cevapladı, topu fırlattı ve köşedeki aletlerle vurmasını sağladı.

Ceketimi aldım, giydim ve beni takip edeceğini bildiğim için dışarı çıktım.

Arabam hemen yanına park edilmişti, bindik ve geri geri giderken aklında bir şeyler olduğunu anladım.

Bir dakika sonra, "Atölyeyi satmayı düşündüm," dedi.

ona döndüm.

-O?

Atölye Lion'un sahip olduğu en önemli şeydi, onun işiydi, ailesinin işiydi.

Aslan gözlerini yoldan ayırmadı, ayağını gergin bir şekilde hareket ettirdi.

Küçük bir ağızla "Tanıdığın biriyle işleri düzeltmek istiyorum" dedi.

gözlerimi devirdim.

-Ona ismiyle hitap etmezsen bence yanılmışsın.

"Sadece ona hâlâ kızgınım," dedi homurdanarak, "Ama dün gece babası beni aradı.

Gözlerimi yoldan çekip ona inanamayarak baktım.

- Peki sana ne söyledi?

-Bay Tavish bana her zaman iyi davrandı, bana o zengin adamlarla bakmıyor, ne demek istediğimi anlıyorsunuz... o yasal bir adam.

Greg Tavish harika bir adamdı ve çocuklarını kusursuz bir şekilde yetiştirmişti. Jenna böyleydi çünkü hiçbir zaman hiçbir eksiği olmamıştı. Çocukken ben bile kıskanırdım.

-Şey... konuşuyorduk, bilirsin, ilk başta Jenna'nın neden artık evde benim hakkımda konuşmadığını öğrenmek istiyordum ve ayrıca kızı iki gece üst üste durmaksızın ağlıyordu.

Yan yan baktım ve bunu Jenna için istemese de, ayrılığın onu incittiğini ve zor zamanlar geçiren tek kişinin kendisi olmadığını bilmenin bir rahatlama olduğunu gördüm.

-Bana şirketinde bir pozisyon verdiğini, en alttan başlayacağımı, tabii ki bir sınava girmem ve yıllar içinde yükselmem gerektiğini, o adam bir makine Nick, sen dedi. Konuştuğunu duymalıydım... O kadar emin, o kadar zeki görünüyor ki, Jenna'nın ona tapması normal, anlıyor musun? Kim böyle bir baba istemez ki?

Önümdeki arabaya baktım.

-Bana hiçbir şey söylemiyorsun?

Aklım karanlık araziye sapmıştı, babamı Greg'le karşılaştırmadan edemedim, ya da ebeveynlerinin ilişkilerini kabul etmelerini ve Lion'un bir sokak çocuğu olduğunu, cehennem gibi bir adamdı evet, ama sonunda kaynakları olmayan, çalışmaları olmayan bir adam. Jenna'nın babası

öyle bile olsa kabul etti ve ben kendi aileme kabul edilmek için dişim ve pençemle savaşmak zorunda kaldım.

"Bence bu başına gelebilecek en iyi şey, dostum," diye yanıtladım gülümseyerek.

Ona baktım ve yıllardır ilk defa kendini güvende hissettiğini gördüm. En yakın arkadaşımın yeşil gözleri sakinleşti.

Bölüm 45

NUH

Sonraki üç günü Nick'i görmeden geçirdim. Gece geç saatlere kadar iletişim halindeydik ve sınıfta beni utandıran mesajlar atıyorduk ama buluşacak bir yer bulamamıştık.

O günleri takım arkadaşlarımı daha iyi tanımak ve Jenna ile takılmak için harcadım. Diskoya ya da onun gibi bir yere gitmiyordum ama üniversitenin çevresinde çok iyi olan birkaç bar vardı, oraya iş çıkış saatinden önce vardığınız sürece, aksi halde masa bulmak imkansızdı. O sırada ikizler, Jenna ve oda arkadaşıyla birlikte son moda bar Ray's'deydim.

Erken gelmiştik ve bu yüzden en iyi masalardan birine sahiptik. Küçük bir erkek grubu sadece birkaç adım ötemizde bilardo oynuyordu ve dikkatimizi çekmeye çalıştıkları çok açıktı. Beş güzel kız ve etrafımızda hiç erkek olmaması sohbet başlatmak istemeleri için yeterli sebepti.

İkizlerden biri olan Kylie, kızıl saçlı, zayıf ve biraz çirkin ama oldukça sevimli olan birine aşık olduğunu söyleyip durdu. Beş saniyeden daha kısa bir sürede bütün bir filmin kafasında nasıl toplanmış olması benim için komikti.

-Sanırım ilk Fred'i arayacağız, bilirsiniz, Harry Potter'ı her zaman sevmişimdir ve kesinlikle çocuklarımız onun kızıl saçlarını miras alacaktı...

-Yaklaşın ve ona ilk çocuğunun adını zaten bildiğinizi söyleyin.

Eminim buna aşık olacaksın. Jenna ona içkiyi bırakmadığını ve karşı cinsten aldığımız her bakıştan tiksindiğini söyledi.

Gülmekten kendimi alamadım, ikizlerin mizah anlayışı Jenna'nın alaycılığından çok farklıydı, daha tatlıydılar, daha sıcakkanlıydılar ve hepsinden önemlisi oldukça deneyimsizdiler, bana Kat'ı hatırlatıyorlardı. İçlerinden birinin hiç erkek arkadaşı olmamıştı ve herhangi bir erkekle birlikte olmamıştı. Kate bunu hiç çekinmeden kabul ettiğinde Jenna'nın yüzü şiir gibiydi.

- Hiç mi? - tekrarladı oda arkadaşı Jenna. Kate pipeti dudaklarına götürdü ve bardağından bir yudum aldı.

Dünyanın sonu değil, biliyor musun? Bizim geldiğimiz yerde erkekler ya çirkindir ya da pislik ve beyinsiz bir pislikle olmaktansa yalnız olmayı tercih ederim.

-Tatlım, erkeklerin beyni yoktur, onlarda buna değer tek bir şey vardır ve sizi temin ederim ki o da kafalarının diğer tarafındadır.

Kate'in nasıl kızardığını ve kız kardeşinin kızıl için tekrar nasıl iç çektiğini görünce tekrar güldüm.

Kylie bana dönerek, "Hey, Noah, sana bakmaktan vazgeçmeyen biri var," dedi. Nick'i görmeyi beklerken boynumun dönmesine engel olamadım.

Tamamen farklı gözler buldum; Hiç de Nick değildi ve ikizin dediği gibi bana bakmaya devam etti.

Uzun boylu ve sarışındı ve bilardo ıstakasını vücudunun başka bir üyesiymiş gibi tutuyordu. İşin en tuhaf yanı, bana tanıdık gelmesi.

Ona bakmayı bırakıp arkadaşlarıma odaklandım.

"Belki benim sınıfımdadır, ama onu pek iyi hatırlamıyorum," dedim omuz silkerek.

Jenna ona pervasızca bakabilmek için eğildi.

-O adamı gördüm; Sanırım biyoloji binasındaki kafeteryadan çıkıyor ve sizi temin ederim ki birinci sınıfta değil, aslında öğretmen olduğunu düşünüyorum, uh, belki size bir ders falan verir...

Bir sınıf? Hiçbir şey.

Saçlarının arasından ona baktım ve oyuna odaklandığını, masaya eğildiğini ve topa nişan aldığını görünce ona daha özgürce bakabildim. Hayır, onun öğretmen olmadığından emindi, bunun için çok gençti ama birinci sınıfa gidecek kadar da genç değildi. Onu nereden tanıdığımı öğrenmek için beynimi zorladım ama bu imkansızdı.

Birkaç dakika düşündükten sonra konuyu kapattık ve önemsiz şeylerden ve Kate'in gençliğini ve güzelliğini hiçbir erkekle yatmadan nasıl boşa harcadığından bahsetmeye devam ettik.

-Dinle beni, yakışıklı prens diye bir şey yoktur, tamam mı? Romanlar, m-i-e-n-t-e-n, Grinin 50 Tonu'nu okumayı bırakıyorlar çünkü ne var biliyor musunuz? Bir erkeğin senin için yapacağı en fazla şey, seni Burger King'e götürüp tasarruf menüsünü istemen için dua etmektir.

Gözlerimi devirdim ve tuvalete gitmek için tuvaletlerde fazla sıra olmamasından faydalandım. Oraya varmak için bilardo masalarının yanından geçmek zorunda kaldım ve gizemli adamı çoktan unutmuştum, yarı yolda beni durdurup durmaya zorladığında şaşırdım.

"Merhaba" dedi sadece merakla bana bakarak.

"Merhaba," diye yanıtladım, yüzüne bakıp hemen onu nerede gördüğümü hatırlayarak. Nick'in San Francisco'dan dönüp beni sokaktan aldığı gece, Jenna ile gittiğim o partideydi.

-Özür dilerim, sana o şekilde yaklaşmak istemezdim ama sanırım birkaç gün önce küçük kardeşimle bir partideydin diye hatırlıyorum, yanılıyor muyum?

Başımı salladım.

"Evet, sınıfta beraberiz" diye cevap verdim.

Başını salladı, adını hatırlamıyordu ama bize nasıl çok kötü bir şekilde yaklaştığını hatırlıyordu.

-Senden bir iyilik isteyeceğim, kardeşim kaybolma ve yaşam belirtisi göstermeme konusunda uzman, onu sınıfta görürsen beni aramasını hatırlatır mısın? Bu önemli.

Cüzdanını çıkarıp içinde bir şey aramasını izlerken başımı salladım.

-Biliyorum çok şey istiyorum ama sınıfta onunla takılan başka kimseyi tanımıyorum, onun tuhaf biri olduğunu ya da kendini iyi hissetmediğini fark ettiyseniz,
beni bu numaradan arayabilir misin? Bana uzattığı kartı aldım.

"Tabii, merak etme," diye yanıtladım onu bu kadar şaşkına çevirdiğimde.

-

Hiçbir şey yanlış değil, değil mi?

Charlie'yi bir arkadaş olarak kaybedemeyecek kadar çok sevdim, son birkaç günde bir asırdan fazla güldüm, sürekli iyi mizah anlayışına ve herkese ve ayrıca kendisine hiçbir kötülük yapmadan gülmesine bayıldım.

Charlie'nin erkek kardeşi, bunun hakkında konuşmak istemediğimin açık bir yolu olduğunu varsaydığım bir şekilde dişsizce gülümsedi.

-Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok.

Cevabı dostça görünmeyebilir ama bunu bana o kadar net ve dostça bir ses tonuyla söyledi ki, geldiği yöne geri dönmeden önce gülümsemeden edemedim.

Karta baktığımda tüylerim diken diken oldu.

Michael O'Neill
Psikolog/Psikiyatris
t

Konuta gitmem uzun sürmedi, yorgundum ve Charlie'nin abisinin bana söylediklerini düşünmeden edemiyordum. Psikoloğun konusu hala bekleyen ve yerine getirmeye hiç niyetinin olmadığı bir yerde asılıydı. Nick benden bunu onun için yapmamı rica etmişti ve kabul etmiş olmama rağmen bir yabancıya açılmak zorunda kalmaktan, onlara en büyük korkularımı ve yakınlıklarımı anlatmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Bir yabancıya derdini anlatmayı kolay bulan bir insan değildim ama kabusların devam ettiğinin de farkındaydım, karanlık korkum benim zamanımda var olan bir şeydi, hatta ikizlere sormak zorunda kalmıştım. yatağımın yanına bir gece lambası koymama izin ver. Artık erteleyemeyeceğim bir şey olduğunu biliyordum ama birinin beni analiz etmesinden, yargılamasından ya da tamamen deli olduğumu söylemesinden korkuyordum. Annem beni birden fazla kez götürmeye çalışmıştı, çocukken bile gitmişti ama o muayenehanelerde o kadar çok ağlamıştım ki annem sonunda vazgeçmişti, odama küçük gece lambaları almıştı. ve benzeri şimdiye kadar. Tabii ki kabuslar görece yeni şeylerdi, babamın ayaklarımın dibinde öldüğünü görmenin bir sonucu olarak ortaya çıkan şeylerdi.

Yatağa girdim ve karta tekrar baktım. bu bir miydi

ne tür bir işaret? Bu Michael iyi bir adama benziyordu ve en önemlisi: çok yaşlı biri değildi, bu bana güven verdi çünkü seanslar arkadaşlar arasındaki basit konuşmalardan geçebiliyordu. Önce Charlie'yle konuşmak istedim, ayrıca, Charlie'ye sorunlarımı anlatmak hazır olmadığım bir şey olsa da, kardeşinin onun için neden endişelendiğini öğrenmek istiyordum.

Sonunda ona söylersem, kardeşinin benim için iyi bir psikolog olmayacağına kendimi ikna etmek için herhangi bir bahane bulacağımı biliyordum, bu yüzden sonunda onu doğrudan aramaya, tedavisini sormaya ve benim olup olamayacağını görmeye karar verdim. psikolog.

Psikoloğum, bu kulağa korkunç geliyordu ama bunu Nick için yapıyordum, evet, onun için yapıyordum... çünkü içten içe hiçbir şeyin ve hiç kimsenin beni iyileştiremeyeceğini biliyordum. Benimki fabrikadan geldi, çok gömülü kalan şeyler var, iyileşmeyen ama iyileşen yaralar var ve ne kadar kurtulmaya çalışsan da sonunda hep iz bırakıyorlar.

Ertesi gün sabah derslerinden sonra bir yer aradım ve Michael'ı aradım. Ona fazla bir şey söylemeden sorunumu anlattım, o da bana kampüsteki psikologlardan biri olduğunu söyledi. İki yıldır üniversitede çalışıyordum ve beni ofisine gitmem için teşvik etti. Charlie hakkında hiçbir şey bilmiyordum, çünkü genellikle sabahları gitmediğine dair ona güvence vermeme rağmen, derse gelmemişti.

Gerginliğime rağmen, o küçük adımı attığım için biraz rahatlamıştım, şimdi tek yapmam gereken gidip nasıl olduğuma bakmak ve her şeyden önce onun yanında olmak ve ona her şeyi anlatmak konusunda kendimi rahat hissedip hissetmediğimi görmekti.

Sabahın geri kalanını üniversite kafeteryasında geçirdim.

Midemde bir düğüm vardı, gergindim, bu yüzden bir fincan kahve ısmarladım ve sınıfta okumamız gereken bir kitap çıkardım. O kafeteryadaki atmosfer biraz bunaltıcıydı ve bu yüzden daha uzaktaki masalardan birini seçtim.

Bir süre sonra mideme garip bir his yerleşti. Sanki vücudum bunu hissedebilecekmiş gibi, yukarı baktım ve onu gördüm. Bir elinde tek kullanımlık kahve fincanı, diğerinde Mac dizüstü bilgisayarla kafeteryaya giren Nick vardı. Ve en kötüsü, gelişini fark eden sadece ben değildim. Yanımdaki masada, suyun altında bile susmayan beş kızla fısıldaşmaya ve utanmadan ona bakmaya başladı. Ayrıcalıklı konumumdan dikkatlice gözlemleyerek etrafıma baktım ve erkek arkadaşımdan haberdar olan tek masanın yanımdaki masa olmadığını doğruladım. Nick, bir grup çocuğun sırtına her zamanki yumruklarla onu selamladığı bir masaya oturuncaya kadar kalabalığın arasından geçti.

Yanımdaki kızlardan biri "Aman Tanrım, bu harika, gerçekten, ona bakmak bile beni aşırı derecede geriyor" dedi.

Hemen gerildim.

Bir başkası, "O benim müstakbel kocam, yani artık gözlerinizi ondan ayırabilirsiniz," dedi ve hepsi güldü.

Bu bana Kylie'yi ve kampüsteki sevimli çocuklara nasıl salya akıttığını hatırlattı. Nick'in kesinlikle görünmez olmadığının farkında değildi ve cehennem kadar yakışıklıydı, kalçasına kadar inen pantolonu ve ona yapışan tişörtleriyle ona bir baksana.

Hafifçe, kaslı kollarını ortaya çıkarıyordu... ve hepsinden kötüsü, okuma gözlüğünü takmıştı, inanılmaz derecede seksi bulduğum o gözlükler, sadece evindeyken, benimleyken taktığını düşündüğüm o gözlükler .

Bir yanım koşup onu benimmiş gibi sahiplenmek istiyordu ama onu izlemek ve ben yokken nasıl davrandığını görmek için asla bu bakış açısını yakalayamamıştım.

Dürüst olmak gerekirse, masa arkadaşları hakkında hiçbir şey düşünmüyor gibiydi, o bilgisayarında okuduğu şeye odaklanırken onlar yaygara koparmayı bırakmadılar. İki kız masasına katıldı ve onu kışkırtıcı bir şekilde süzdü. İçlerinden biri ona bir şey söyledi, Nick ona baktı ve gülümsedi.

Ona gülümsedi.

İçimde yoğun bir sıcaklık oluştu.

Yanımdaki başka bir kız, "Bir kusuru olmalı," dedi.

-Tek kusuru, hareket eden her şeye kendini atması, onu asla erkek arkadaş olarak istemem, gerçek şu ki, ayrıca onun önümde olması sözlerimi dondurur, tam bir aptal olurdum, ben ciddiyim

Hareket eden her şeye ateş eder.

Nick sanki bu sözleri duymuş gibi başını bilgisayardan kaldırdı ve uzaktan gözleri benimkilerle buluştu. Aptalı oynardım ya da dikkatim dağılırdı ama beni görmesini istiyordum, artık onun bölgesinde, herkesin onu tanıdığı ve onun hakkında konuştuğu fakültesindeyken ne yaptığımı görmek istiyordum.

Dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi.

Ona bakmaya devam ettim.

"Bize bakıyor" dedi yan masadan biri ve nasıl kıkırdamaya başladıklarını duydum.

Nick ayağa kalktı, eşyalarını aldı ve gözlerini benden ayırmadan benim olduğum yere doğru yürüdü. Kaç kızın onu gözden kaybetmeden takip ettiğini açıkça biliyordum.

Gözlerimi kitaba indirdim ve ne yapacağını görmek için bekledim. Yanımdaki sandalyenin hareket ettiğini net bir şekilde duydum ve oturdu.

"Merhaba," dedi basitçe ve cevabımı beklemeden sandalyemi aldı ve yarı yarıya yüz yüze gelecek şekilde, bacaklarım neredeyse dizlerine değecek şekilde yerleştirdi.

Yan masadaki kızlar şimdi şok içinde bize bakıyorlardı.

Onu izledim ve midemde kelebekler uçuştu. Elimde değildi, onun varlığı, tüm kadın sektörü gibi, hormonlarımda devrim yarattı.

"Merhaba" biraz sert cevap verdim. Kadınların ona bakmasına alışıktı. Ama onun hakkında söylenenlere, öbür taraftan yaşamanın nasıl bir şey olduğuna hiç tanık olmamıştı. Açıkçası yanımdayken ona baktılar ama benim duyabileceğim şekilde yorum yapmadılar. Şimdi, yerimi alabilmek için işleri batırmamı hevesle bekleyen kızların kuyruğunun farkındaydım.

Onu asla erkek arkadaşım olarak istemezdim... hareket eden her şeye kendini kaptırır.

Gözlerimi tekrar kitabıma çevirdim, herkesin bize bakması beni çok geriyordu ve insanların onun hakkında boş ve yakışıklı biriymiş gibi konuşmalarından nefret etmenin yanı sıra, Nick onun fiziğinden çok daha fazlasıydı.

"Buna sıcak bir karşılama diyorum, evet efendim," dedi benimle alay ederek.

Ona tekrar baktım ve kaşlarımı çattım.

-Bugün dersinin olduğunu ya da burada olacağını bilmiyordum, bana söyleyebilirdin.

Yan masadaki kızlar kıkırdamayı ve kıkırdamayı bırakmaz ve burnuma dokunmaya başlarlardı.

-Gelmeyi düşünmüyordum ama bir iş teslim etmem gerekiyordu, artık birlikte yaşamadığımıza göre çok boş zamanım var. Gözleri bana, artık aynı çatı altında yaşamadığımız için özlediğim her şeyi hatırlatan o karanlık bakışlarla bakıyordu.

"Üniversitede bu kadar popüler olduğunu bilmiyordum," dedim konuyu değiştirerek, imalı bu tür sohbetlere girmenin benim için uygun olmadığını biliyordum.

Nick gözlerini yan masadaki kızlara çevirdi. Onlara bakmasını bile istemiyordum.

- Kıskanıyor musun?" diye sordu tekrar bana odaklanarak.

Bu soruya cevap vermek istemedim, bu yüzden masanın üzerinden eğildim ve ona da aynısını yapması için gömleğini çekiştirdim.

"Burada kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmayan çok fazla insan olduğunu düşünüyorum."

"Senin olanı talep etmekte yanlış bir şey yok, aşkım.

Onun sözleri benim için yeterliydi. Ve ikimiz de dudaklarımız buluşana kadar neredeyse aynı anda eğildik. Kaç kişinin bizi izlediğinin farkındaydım, üstelik masadaki sessizlik sonunda yüzümde bir gülümseme oluşmasına neden oldu. Niyetim sadece ona yoğun bir zirve yapmaktı ama Nick'in aklında başka planlar var gibi görünüyordu. Bir santim kıpırdamadan beni kucağına çekti. Beni dudaklarımı ayırmaya zorladı, diliyle itti ve ağzımı işgal etmesine izin verdim.

Bu pozisyonda, neredeyse tüm kafeteryaya sırtımı dönmüştüm, böylece insanlar ne yaptığımızı anlayabilirdi, ama aslında bir gösteri yapmadan. Nick alt dudağımı ısırdı, emdi ve dudaklarını tekrar benimkilere bastırarak mesajı açıkça mühürledi.

Uzaklaştığımda tüm bunların onu ne kadar eğlendirdiğini ve heyecanın güzel açık mavi gözlerini nasıl kararttığını gördüm.

"Kıskanmanı seviyorum" dedi başparmağıyla sırtımın alt kısmında, cildimi açıkta bırakan ve bir saniyeden daha kısa sürede bulduğu yerde sabit daireler çizerek. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Sonra tenime değen garip bir şeyin dokunuşu. Kaşlarımı çattım ve onu görebilmesi için kolunu konumlandırmaya zorladım.

Bileğini beyaz bir bandaj sarmıştı.

- Sana ne oldu? - Dehşetle sordum.

Birkaç saniye tereddüt etti ve endişem arttı.

-Hiç, endişelenme.

Nicholas'ın başka bir kavgaya karıştığı görüntüleri zihnimde parladı, başka şiddet izleri aradım ama yüzü kusursuzdu, bir çizik bile yoktu. Yumruklarına baktım ve herhangi bir morluk da görmedim.

- Bileğinde neden bandaj var Nicholas? - Sesimi değiştirip ciddileşerek sordum.

Başımı geriye attım ve yüzünde nasıl yorumlayacağımı tam olarak bilmediğim bir gülümseme belirdi.

-Korkma ya da onun gibi bir şey
yapma, tamam mı? Kaşlarımı
çatıp bileğini tuttum.

- sen ne yaptın

İçimde bir alarm zili çaldı.

"Kendin gör," dedi bandajı kaldırmamı işaret ederek.

Bir saniye beklemeden yaptım ve orada, biraz şişmiş ama açıkça görülebilen bir dövme vardı.

"Tanrım," dedim sesim çatlayarak.

Nick onu yırtmayı bitirdi ve masanın üzerine koydu.

-Üstünü örtmeye gerek yok bence değil mi?

Hat sanatımı taklit eden siyah harflerle yazılmış güzel teninde, üç gün önce vücuduna yazdığım şeyin aynısı vardı.

-Sen Benimsin-

"Bana bunun bir dövme olmadığını söyle" dedim kalbimi yumruk yaparak.

- Gerçekten bunun silinmesine izin vereceğimi mi düşündün?-diye yanıtladı dövmeye gururla bakarak.

"Sen delisin Nicholas Leister," dedim pek çok karışık duygu hissederek. Sonsuza dek sürecek olan bir dövme, teninde ona her zaman beni hatırlatacak bir işaret, onu benim gibi gösteren iki kelime.

- Ben dövmeyi yaptırmadan çok önce cildime kazınmıştın, bu sadece senin her zaman taşıman, sevmen, olduğundan daha fazla önem vermemen gereken bir hatıran.

Bu yüzden korkmuş hissettim. Bunun ne anlama geldiğini anladım ve onun güzel sözlerine rağmen göğsümdeki tanıdık baskı nefes almamı zorlaştırdı.

"Gitmem gerek" dedim ayağa kalkmaya çalışırken ama kolu beni olduğum yerde tuttu.

Nick gözlerini kıstı ve bana ciddi bir şekilde baktı.

"Çıldırıyorsun ve bunu kastetmedim," dedi açıkça tiksinti içinde.

Başımı salladım, aniden nefesim kesildi ve dışarı çıkmam gerekti. Herkesin bir sonraki hamlemi izlediğini hissettim.

-Dövme ömür boyu, Nicholas-dedim boğazım düğümlenerek-Bunu yaptığına pişman olacaksın, biliyorum, pişman olacaksın ve sonra benden nefret edeceksin çünkü bu beni daha da kötü yapacak. sen istemesen de beni hatırla y- Dudakları beni hızlı bir öpücükle susturdu. Biraz hassas görünse de, vücudumun altında gergin olduğunu ve dudaklarıma sert öpücüğünü hissettim.

"Seni üzmek istemedim" dedi dudaklarımdan "Ama bu benim vücudum ve onunla ne istersem onu yaparım."

Elleri beni kaldırdı ve oturduğum yere oturttu. Ellerini kolçağa kenetledi ve kendisi ile sandalyenin arkalığı arasında bir kafes oluşturduğunu hissettim.

-Bazen seninle ne yapacağımı bilemiyorum Noah, gerçekten bilmiyorum.

Bana bakmadan bilgisayarını eline alıp geldiği yöne doğru yürümesini izledim.

Kahretsin... Duygularını incitmiş miydi?

O gece uyuyamadım, bir kâbus beni tamamen uyanık tutmayı başardı ve bu sefer o gecenin anısıydı, babamdan kaçmak için pencereden atlamak zorunda kaldığım geceyle aynı gece. Anladım ki erkekler ne kadar söz verirlerse versinler güvenilecek insanlar değiller.

Nick'in tiksinti ve incinmiş bakışı, gözümü kırpmamamın diğer bir nedeniydi; Böyle davrandığım için, böyle tepki verdiğim için kendimi suçlu hissettim. Bu konuyu biriyle konuşmam gerektiğini fark ettiğim geceydi, birinin bana yardım etmesine, Nick'in benden istediği şey olmama yardım etmesine ihtiyacım vardı.

Ertesi sabah Michael O'Neill ile ilk seansımı yaptım.

-Bana kendinden bahset Noah, neden benim yardımıma ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun? Michael'ın ofisi hayal ettiğim gibi değildi.

Yolda divanlar, yabancı cisimler ya da buna benzer bir şey yoktu, bir köşesinde bir masa, ortasında küçük bir masa ve sıcacık renkli minderler bulunan iki siyah kanepe ile sade bir ofisti.

beyaz. Büyük penceredeki perdeler açıktı ve içeri sıcak sabah ışığı giriyordu. Michael bana çay ve bisküvi ikram etmişti ve kendimi beş yaşında gibi hissettim.

Ona çocukluğumun nasıl geçtiğini, babamla olan ilişkimi ve annemle yaşadığı sorunları anlattım. İlk seansta tüm sırlarımı açığa vurmak niyetinde değildim ama Michael siz farkına bile varmadan bilgi almakta iyiydi. Onu yemeden ve içmeden, ona pencereden düştüğümü ve karanlıkla yaşadığım travmayı itiraf etmiştim, ona bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce evimden ayrılıp Los Angeles'a taşınmam gerektiğini söyledim. ve Nick'ten bahsettim. Sonuçta, onun için oradaydı.

- Erkek arkadaşın var mı? diye sordu, not defterine yazmakta olduğu şeyi durdurarak.

Başımı salladım, kanepede huzursuzca kıpırdandım.

-Bana onunla olan ilişkinden bahset.

Seans uçup gitti ve size daha fazlasını anlatmak için zar zor zamanım oldu.

-Bak Noah, şimdi seni biraz daha yakından tanımakta fayda var ama konuya giremedik, haftada iki saat gelmeye başlasan iyi olur, bana anlattıklarına göre ne olur? En çok da Niktofobiniz var ve terapi ile çözülebilir, sizinle aynı sorunu yaşayan insanlara şaşıracaksınız, utanmanıza gerek yok.

Ona öyle olmadığımı, sadece ışıklar söndüğünde o zihinsel engele sahip olmaktan nefret ettiğimi söylemek isterdim.

Onunla geçirdiğim bu saatin bana yardımcı olup olmadığından emin değildim ama kendimi rahat hissediyordum ve bu çok önemliydi.

Michael ayağa kalktı ve beni kapısına kadar geçirdi.

-Seninle tanışmak bir zevkti Noah ve umarım sana yardım edebilirim.

Gülümsemeye karşılık verdim. Konuşma tarzı, çok sakin ve bana bakışı bana neredeyse mutlak bir sakinlik verdi.

Sanırım işinde iyiydi.

Günün geri kalanı hızla geçti, ama Nick'ten bir haber gelmedi. Dövmesine verdiğim tepkiden dolayı kendimi suçlu hissettim, bu beni şaşırtmıştı ve onu düzeltmek için ne yapacağımı bilmiyordum. Üstelik annem bütün sabah beni arayıp mesaj atmıştı. zaten ona göre

Onu yeterince cezalandırdım ve beni görmek istedi. Cevabım netti: Onu affettiğimi hissedene kadar onu görmeyecektim ve şimdiye kadar bu duygu yokluğuyla bariz görünüyordu.

Nick'e psikologla başladığımı söylemek istedim, ilişkimin en önemli şey olduğunu, gerçekten geliştirmeye çalıştığımı görmesini istedim. Rezidansa pek mutlu gelmedim ve o kadar yorgundum ki, girişin yanında kimin arabasına yaslanmış beni beklediğini neredeyse fark etmeyecektim.

Steve, herkese hitap ettiği o kuru tavırla bana gülümsedi. Leister güvenlik görevlisiyle olan ilişkim hiçbir zaman özel bir şey olmamıştı, üstelik Steve benim davranışlarımdan dolayı acı çekiyordu çünkü herkes benim kontrol edilmesi kolay bir insan olmadığımı biliyordu. Beni var olmayan bir şeyden korumaya yönelik tüm girişimlerini engellediğim için üzgünüm, özellikle de bu emirlerin Nicholas'tan geldiğini bildiğim için, ama en azından o, ne olursa olsun güvenilebilecek biriydi. Bu yüzden onu orada gördüğüme şaşırdım, tutarlı bir sebep bulmaya çalıştım ama hiçbir şey onun varlığını haklı çıkarmadı.

"Merhaba, Bayan Noah," dedi arabadan uzaklaşırken.

- Burada ne yapıyorsun Steve, diye sordum gergin bir şekilde arabanın anahtarlarıyla oynarken. Audi'mi geride bırakmak, Leister evinden ayrılmayla ilgili en çok özlediğim şeydi, ama insanın gururu vardı ve hepimiz benimkinin oldukça büyük olduğunu biliyorduk.

-Nicholas benden onu yeni evine götürmemi istedi.

- Nerede?-Neredeyse boğularak sordum. Steve şüpheyle bana baktı.

-Yeni evinize, Noah, kampüsün diğer tarafındaki, eşyalarınız zaten orada, düşündüm ki...

"Bana söyleme..." dedim özellikle kimseye.

Konuşmasına devam etmesine izin vermedim. Yanından geçip binaya girdim. İkinci kata çıkıp kapıyı açtığımda kimsenin olmadığını gördüm ama hepsi bu kadar da değildi, eşyalarım da gitmişti. Dolabımı açtım, hiçbir şey... Ne yastığım, ne makyaj çantam, ne kitaplarım, ne de yatağın altına koyduğum iki kutu.

Bu bir şaka olmalıydı.

Cep telefonum için çantama uzandım ve Kylie'yi aradım.

Merhaba Noah, naber?

- Kylie, bugün odaya giren oldu mu?

Arka planda çalan müziğin sesini duydum, bugün cumaydı, bu da kızların dersten sonra doğruca bara gidecekleri anlamına geliyordu.

-Parti yapıyoruz, hadi sıkıcı!

Ona cevap bile vermeden kapattım. İnanamadım. Eşyalarımdan herhangi bir şey var mı diye baktım ama hiçbir şey yoktu, yastığımın üzerinde bir not olmasına rağmen kesinlikle her şeyi toplamışlardı.

"Sana yeni bir oda ayarlamak için bağlantılarımdan yararlandım, oturma odasını ve mutfağı sadece bir partnerle paylaşacaksın, işlerin böyle yapılmasını istemediğini biliyorum ama izin vermeyecektim. Dalışta yaşıyorsun Öfken geçince beni ara."

Belli ki kızmıştı, şimdi de bendim.

Ama neye inanıldı? Tanrım, beni deli eden şeyler bunlardı, bana sormadan beni nasıl hareket ettirirdi.

O kadar öfkeliydim ki, Steve'in odaya girmesi pek umurumda değildi. Gözlerimde kıvılcımlarla ona döndüm.

- Bu özel hayatıma saldırı! -Ona bağırdım ve o da bana baktı- Buraya gelip eşyalarımı alıp yanınıza alamazsınız...!

- Ben sadece emirleri yerine getiririm Noah, bildiğini sanıyordum.

- Ben değildim!

Steve gözlerini birkaç saniye fazla kapattı ve tekrar bana baktığında bakışlarındaki bir şey çığlıklarımı tutmama neden oldu.

-Çılgınca gelebilir, Noah, ama Nicholas bunu sadece senin iyiliğin için yaptı, başa çıkması zor bir adam olduğunu biliyorum, istediğini yapmaya alışkın, ama derinlerde bir yerde sana aşık.

- Bu mazeret değil.

Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Şu an sadece bir duş ve bir yatak istiyordum.

- Orası çok uzak mı? -Elimle şakağımı sıkarak sordum. Başım çok ağrıyordu ve Nicholas'ın onun yerine Steve'i göndermesi, ikimiz arasında uzun süredir zaten başlamış olan yangını daha da körüklemekten başka işe yaramadı.

-On dakika.

Başımı salladım ve çok geçmeden arabamdaydım ve otoyolda onu takip ediyordum. Vardığımızda ve dışarı çıktığımda, burada bırakın ranzada uyumayı, banyoyu paylaşmak zorunda kalmayacağımın açıkça farkındaydım. Bina beyaz tuğladandı, kusursuz bir şekilde boyanmıştı ve çimler özenle biçilmişti. Nodreheim Salonu.

Merdivenlerden yukarı çıktım ve içeri girdiğimde resepsiyon masasının arkasında genç bir kız gördüm.

- Sen Noah Morgan'sın, değil mi? diye sordu bana dostça gülümseyerek. Başımı salladım.

-Gel sana daireni göstereyim.

Daire... Bunun bana ne kadara mal olacağını düşünmek bile istemiyordum. Bunu karşılayamayacaktı, Nicholas farkında değil miydi?

Üçüncü kata çıktık ve kız bana bazı anahtarlar verdi.

-Arkadaşınız gelmemiş ama geldiğinizden haberdar.Odanız sağdaki, umarım rahatsınızdır, ben aşağıdayım, ihtiyacınız olan her şey için.

Steve öne çıktı ve kapıyı açmaya gitti. İçeri girdiğimde hiç de beklediğim gibi olmadığını gördüm. Küçük ama çok iyi döşenmiş, mini mutfağı olan bir oturma odası gördüğüm ilk şeydi. Köşede bir plazma televizyon vardı ve zeminin çoğunu kalın gri bir halı kaplayan fildişi kanepeler vardı. İki kapı ve bunların arasında bir tane daha gördüm.

-Burada sadece partnerinizle aynı banyoyu paylaşmanız gerekecek...

Adını bilmiyorum ama geldiğinde öğrenirsin.

"Tamam Steve merak etme.

Benim olacak odaya gittim ve açtığımda tüm eşyalarımı buldum. Solda bir çift kişilik yatak ve güzel bir dolap vardı. Büyük bir oda değildi ama Hendrick binasının paylaştığı odayla hiçbir ilgisi yoktu.

Odadan çıktım ve ben yerleşene kadar benimle kalma emri almış olan Steve'le yüz yüze geldim.

-Nicholas'a teşekkür ettiğini söyleyebilirsin ama işler bu şekilde yapılmadı, önce bana danışması gerekirdi.

Steve benimle aynı fikirdeydi ve sessizliği beni cesaretlendirdi.

Burada yaşamayı göze alabilir miyim onu bile bilmiyorum.

-Onu ara ve konuş onunla Noah, eminim sermayeni hesaba katmıştır.

Steve'in Nick'i her zaman zarif bir şekilde savunmasına yarım yamalak gülümsedim. Erkek arkadaşımın asla olamayacağı her şeydi ama en azından hayatında mantıklı birinin olduğunu biliyordum.

Beni getirdiğin için teşekkürler.

Bana gülümsedi, anahtarları tezgahın üzerine koydu ve kapıdan çıktı. Şimdi yeniden başlaması gerekiyordu.

Bölüm 46

NİCK

Önümdeki binalara baktım. Bazen bu yükseklikten bakmak sarhoş edici olabiliyordu, bazen de insanları, gece trafiğini, yorucu bir günün son saatlerini bilmeden izlemek insanı üstün hissettiriyordu; yükseklikler beni hiç rahatsız etmemişti, öte yandan mesafeler... beni o kadar da komik kılmıyordu.

Uzun zamandır kafasını çeviriyor, düşünüyor, bazen istediğini elde etmenin neden bu kadar zor olduğunu anlamaya çalışıyordu. Pek çok insan bu sözler için beni suçlamaya gelebilirdi, tam olarak hiçbir şeye ihtiyacı olmayan biri değildim, ama özellikle bir şey beni büyüledi, gerçekten biri ve onun yanımda kalacağından nasıl emin olacağımı bilmiyordum. ne olduysa geç

Dövmeyi görünce yüzü beklediğim gibi çıkmamıştı, duygudan yerimden sıçrayacağını da düşünmemiştim ama korku göreceğini hiç düşünmemiştim. Düşüncelerime veya planlarıma korku girmedi, bir şeyden korkmak benim için çok zordu.

Beni geren bir şey olsa da bunun adı korku olabilir mi bilmiyorum ama öyleyse kesinlikle kaybetme korkusuydu ki, sanırım yüzleşmekten korktuğum tek şey buydu. çoğu insan gibi sanırım.

Noah korku içinde yaşayan bir insandı, bunu bana itiraf etmişti ve bu konuda ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Benim varlığım onu kabus görmeden uyuttu ve iblislerini zayıflattı ama yok etmelerini sağlamadı. O iblislerin sonunda benim de olmasından korkuyordum çünkü insanların sınırları vardı...

Bir erkek olarak sınırlarım oldukça belirgindi, ama beni tamamen deli eden o kişinin sesine göre yeniden tanımlanmış gibiydiler.

Arkasından yaptığım harekete Noah'ın katılmasını beklemememe rağmen, bana birkaç şey bağırmak için hemen aramamasına şaşırdım. Onun sessizliği... ve benim sessizliğim ikisi arasında sağır ediciydi çünkü ikisi de vazgeçmek istemiyor gibiydi. Bu arada ben ilişkimizi nasıl ilerleteceğimi düşünürken onun üniversitedeki yeni hayatına alışmasına izin verdim.

Beni yanlış anlama, onu delice sevdiğinden hiç şüphesi yoktu, ama Noah o kadar çok şey saklıyor ve o kadar çok farklı yüze sahip görünüyordu ki hiçbir zaman tam olarak sakin olamıyordu.

Onu tamamen tanımak istiyordum ve tanıdığımı düşündüğümde, sığdırmaya hazır olmadığım bir şey bulurdum ve sonra başa dönerdim.

"Benden bıkacaksın, bıkacaksın ve sonra buna pişman olacaksın, bundan nefret edeceksin ve benden nefret edeceksin..."

Bu sözleri bana nasıl söyleyebilirdi? Ona olan hislerimi açıkça ifade etmemiş miydim, dünyamın fiilen onun etrafında döndüğü açık değil miydi?

O sabah bana gönderilen sözleşmeye baktım. Rogers davasını kazanmıştık, benim gibi bir çaylak, herkesin kayıp diye vazgeçtiği bir şeyi başarmıştı. Jenkins bize sahipti

Henüz daha karmaşık bir pozisyon almaya hazır olmadığımızı gösterebilelim diye Sophia ve beni kaybetmeye gönderdi, aslında bunu benim için yapmıştı, Jenkins şirketteki konumunu dişe dişe savunacaktı, ama gerçek şu ki geri tepmişti.

Ve her zaman okumak istediği gazete vardı.

Bana, New York'ta babamın dışında bir firmada, ücretli döşeme ve aylık iki bin dolar maaşla, deneme sürem biter bitmez yeniden görüşülecek olan sekiz aylık staj teklif ettiler. Başarılarım ve erdemlerim için babama bağlı olmadan kendimden başlama fırsatı, eşsiz bir fırsat.

Ve yine karşımdaydı... o güzel yüz, uğrunda canımı bile vereceğim o yüz: Noah.

Sözleşmeyi aldım ve çekmecelerden birine koydum. Bu konuda düşünecek başka bir şey yoktu.

Ofisteki ışıkları kapatıp eve gitmeden önce sarı saçların yansıması dikkatimi çekti. Ofisimin cam duvarları vardı, bu yüzden o anda görmeyi beklediğim son kişiyle gözlerim buluştu.

Kapının açılması uzun sürmedi.

Konuşmamız gerek Nicholas.

Birkaç dakika ona baktım ve sonunda onun da aynısını yapması gerektiğini işaret ederek oturdum.

Kız arkadaşımın annesinin yüzüne baktım.

"Er ya da geç geleceğini biliyordum," diye yanıtladım, derin bir nefes alarak ve yeniden yaşamak istemediğim bir şeye kendimi hazırlayarak. - Hala aramalarınıza cevap vermiyor musunuz?

Rafaella dudaklarını büzdü ve bana tiksintiyle baktı.

-Gittiğinden bu yana iki haftadan fazla zaman geçti Nicholas, bu çok saçma ve en kötü yanı, onun nerede kaldığını bile bilmiyorum. Evini aradım ve bana artık orada yaşamadığını söylediler, bana neler olduğunu anlatır mısınız? Eğer seninle kalıyorsa, yemin ederim ki...

- Ne? -Sözünü kestim- Ne yapacaksın? Kızınızın size her gün daha az katlanmasını sağlamak dışında, ben de öyle.

Rafaella sanki ona tokat atmışım gibi bana baktı.

-Senin için neyin iyi olduğunu bilmiyorsun.

Sözlerinin beni etkilemesine izin vermeyerek gülümsedim.

"Yanılıyorsun," diye yanıtladım, dirseklerimi soğukkanlılıkla masaya dayayarak, "Ona âşık olduğumu sana nasıl açıklamam gerektiğini bilmiyorum."

-Aşık olmak için çok genç, onun yaşında olduğumu düşündüm ve başıma gelen her şeye bak-bana anlattı ve bu konuyu önüme açtığına inanamadım-Ben o zamanlar bendeydi. bir kız, ne yaptığını bildiğini sanan bir kız, ailem beni ikna etmeye çalıştı, kimseyi dinlemedim, evden kaçtım, çocukken evlendim ve şahit olması gereken bir kızım oldu. nasıl da beni her gün dövüyorlar. Bunu Noah için istemiyorum, çalışmasını, eğlenmesini, dışarı çıkmasını istiyorum, istemiyorum...

"Aynı şeyin ona olmasını istemezsin" Vücudumun nasıl gerildiğini hissederek sözünü kestim "Ona asla parmağımı bile sürmem."

Rafaella başını salladı.

-Yapmayacağını biliyorum, demek istediğim bu değil... ona nasıl baktığın.

Ne demek istediğini anlamayarak kaşlarımı çattım.

-Onu sevdiğini biliyorum Nicholas, gözlerinde William'da bana baktığında gördüğüm şeyin aynısını görüyorum ama korktuğum şey Noah'ın ondan istediğin şeyle yüzleşmeye hazır olmaması.

Onu seviyorum, daha fazlası değil.

-Noah diğer kızlar gibi değil, yaşadığı her şey, başımıza gelen her şey, annesi olan benim bile anlayamayacağım şekilde ona damgasını vurmuş, senin bilmediğin şeyler var Nick ve Geçmişi silmek istemem ama sizden sadece ona biraz zaman ayırmanızı rica ediyorum, eğer onu köşeye sıkıştırırsanız kaçacaktır.

Hep aynı şeyleri duymaktan bıktım. Geçmiş, bize musallat olan mutlu geçmiş, bilmediğim şeyler vardı, ne tür şeyler?

"Ona müsade veriyorum" diye cevap verdim birkaç saniye sonra. Beraber yaşamıyoruz, merak ettiğin buysa seni dinlemiştir, ben sadece araya girmesin diye araya girdim. kulüp.

kağıt-Bu, kaldığı dairenin adresi, kampüste ve sadece bir oda arkadaşı var.

Üzerinde numara ve adresin yazılı olduğu kağıdı ona verdim ve bunun yeterli olduğunu umdum.

Ayağa kalktı ve birkaç saniye birbirimize baktık.

-Onu gördüğünde inat etmemesini, arabasını almasını ve onu özlediğimi söyle.

Gözlerinde belli bir hüzün gördüm ve Morganların çok şey sakladığını biliyordum. Hem Noah hem de annesi içlerinde birden fazla sır saklıyordu ve tüm gerçeği öğrenme zamanı geldiğinde bunu keşfedip kabul edip edemeyeceğini bilmiyordu.

Rafaella birkaç saniye sonra ayrıldı ve önümdeki boş alana baktım.

Bölüm 47

NUH

Sessizlik.

Nicholas ile benim aramda olan da buydu ve beklediğim bir şey değildi. Taşındıktan sonra ondan en az bir telefon almayı bekliyordum. Benim adıma bu kararı verdiği için kızgındım ve geri adım atan ben olmayacaktım ama hiçbirimizin aklımızdan geçenleri söylemediği bir noktaya hiç gelmemiştik. Çok iyi bildiğim gibi, bizim işimiz tartışmaktı, peki bu ne anlama geliyordu?

Yatağımda oturuyordum, her şeye rağmen onun sayesinde sahip olduğum rahat yatağımda. Niyetinin her zaman iyi bir geçmişi olduğunu biliyordum ama bazen onun yolları benimle olabilecek şeylerdi. Uzun süredir telefon numarasına bakıyordu. Dürüst olmak gerekirse, onu özlemiştim ve sonunda sabrını tükettiğimi düşünmekten korkuyordum.

Kalbimi taşlayarak ona bir mesaj yazmaya başladım... sonra sildim ve cesur olmaya ve onu telefonla aramaya karar verdim.

Hattın diğer ucundan açtığını duyana kadar endişeyle bekledim.

- Söylemek?

Kadın sesi.

Üç kalp atışı ve ardından kulaklarımda kan pompalama sesi.

- Nicholas orada mı?

Sesim şiir gibiydi ve beni kör eden öfke olmasaydı, Sophia'nın sesini duyar duymaz telefonu kapatırdım.

Başını salladı ve birkaç dakika sonra hattın diğer ucunda nefesini duydum.

-Nuh.

Noah... görünüşe göre bende çil yok.

O an ondan o kadar uzakta hissettim ki kalbim sızladı.

- Onunla ne yapıyorsun?

Ona tam olarak bunu sormak niyetinde değildim ama cevabıyla gelen iç çekişi beni daha da cesaretlendirmeyi ve içimde hissettiğim öfkeyi körüklemeyi başardı.

- Onunla çalışıyorum.

Onunla bağlantı kurmanın bir yolunu bulmaya çalışırken derin bir nefes aldım, ancak dört gün geçmişti ve ikimiz de herhangi bir yaşam belirtisi göstermemiştik ve bu daha önce hiç olmamıştı. Kayboldum çünkü ne olduğunu anlamadım. Daireyle ilgili öfkemin gözlerimi kör etmesine izin vermiştim ve şimdi öfkemin karşılıklı olduğunu keşfediyordum ve nedenini tam olarak bilmiyordum.

"Dövme".

Tepkimden rahatsız olduğunu biliyordum ama aşırı tepki de vermemiştim, tamam, bu beni korkutmuştu ama içten içe yaptığım şeyi sevmiştim...

inanmak.

Bunu Michael'la konuşmuştum, son zamanlarda neredeyse her gün ofisine gittim ve her şeyi konuştuk, daha önce hiç bir yabancıya kendimi bu kadar açabileceğimi hissetmemiştim ama o bunu başarmıştı ve bu onun fikriydi. Bekleyip nasıl olduğunu göreceğim. olaylar ile gelişti

Nick. Bana zorlamanın hiçbir zaman iyi olmadığını ve benim yerime konuşmayı onun yapmasına izin vermektense öfkenin yatışmasını beklemenin daha iyi olduğunu söylemişti.

İşte buradaydık, konuşuyorduk. Ama beklediği karşılama şöyle dursun, tam olarak bir konuşma değildi.

-Nick...

-Nuh...

İkimiz de aynı anda konuştuk ve ikimiz de söyleyeceklerimizi dinlemek için sustuk. Başka bir durumda bu eğlenceli olabilirdi ama o anda, onu kilometrelerce ötede hissettiğinde değil.

"Seni görmek istiyorum" dedim inisiyatif almadığını görünce.

Hattın diğer ucunda, gürültüyü nasıl arkasında bırakıp sessiz bir yere gittiğini duydum.

"Seni aramadığım için üzgünüm," dedi bir saniye sonra, "şirketin yıl dönümüyle meşguldüm ve sana yerleşip üniversiteye alışman için yer açmak istedim.

Bir şey boşluktu ve yaşam belirtileri göstermemiş olmak başka bir şeydi.

Ben de ona aynı şeyi söyleyecektim ama dilimi ısırdım.

Kimsenin bölmek istemediği bir sessizliğin ardından, "Psikoloğa gidiyorum," diye düşünmeden ağzımdan kaçırdım. Neden aniden böyle ağzından kaçırdığını bilmiyorum, belki de tavrıma rağmen onun için değişmeye ve gelişmeye istekli olduğumu ona açıklamam gerektiğini hissettiğim için.

-Gibi? Ne zamandan beri? Neden bana söylemedin?

"Sinirliydim?"

-Şimdi söylüyorum.

- Hangisine gideceksin?-diye sordu homurdanarak-Herkese gidemezsin Noah, araştırdım, en iyileriyle konuştum, sadece sana söylemek için uygun anı bekliyordum ve şimdi gidiyorsun ...

-Nicholas, kim olduğunun ne önemi var? Bana yardım ediyor ve genç, üniversiteden, her şeyden çok bir arkadaşıyla konuşuyor gibi.

- arkadaş?

Durum birkaç saniye içinde soğuktan neredeyse donmuşa dönüştü.

-Adı Michael O'Neill, sınıf arkadaşımın kardeşi ve bana dedi ki eğer...

- İki haber programı önce ünvanını kazanan bir pislik tarafından kendine davranılmasına izin verdiğine inanamıyorum. Sözümü kesti ve telefonun diğer ucundan bir gümleme sesi duydum.

- İstediğini yapıyorum! - Neredeyse bağırarak ona cevap verdim.

Neden hep böyle bitmek zorundaydık? Bunun onun için yapıldığını görmedi mi?

- Kolej psikologları, ne yaptıkları hakkında hiçbir fikirleri olmayan, düşük maaşlı veletler! Kaç yaşında olduğunu söylüyorsun?

Bu harikaydı.

- Bu ne kadar önemli?

Hattın diğer ucundan güldüğünü duydum.

- Her yıl başlığı aniden ve hiçbir fikri olmadan alan pislikler tarafından meydana gelen cinsel taciz vakalarının sayısını biliyor musunuz? İki yıl önce mezun olmuş biri sana ne olduğunu nereden bilsin ki?

-İki yıl önce mezun olmadı, yirmi yedi yaşında ve bana yardım ediyor, senin için önemli olması gereken tek şey bu.

Tepkisi inanılmazdı, aman Tanrım, bu ondan beklediğim en son şeydi.

-Psikolog değiştireceksin Noah, en iyilerinden birine gideceksin, bir ömür boyu seninki gibi vakaları tedavi eden bir kadına gideceksin, kesinlikle hayal kurarak otuzbir çekecek bir veledin ofisine değil. onun kanepesinde çıplaksın.

Söz veriyorum, sadece bunu söylememiş gibi davranmaya çalıştım... ama işe yaramadı.

-Sen bir pisliksin.

Telefonu kapattım çünkü tüm bu saçmalıkları dinlemeye devam edersem sonunda pişman olacağım bir şey yapacağımı biliyordum.

Deri ceketimi aldım, çizmelerimi giydim ve eşimin dalgın dalgın televizyon izlediği küçük odaya çıktım.

Adı Briar'dı ve artık dört günden fazla bir süredir onunla yaşadığına göre, tam bir sürtük olduğunu tereddüt etmeden söyleyebilirdi. Sürtük gibi giyinmiş falan değildi, sadece gözleri olan her erkeğin onu yatağa atmak isteyeceği bir yeteneği vardı ve o da onlara izin verdi.

memnun gel Saçları kırmızının muhteşem bir tonuydu, turuncudan çok kırmızıydı ve gözleri yeşil ve egzotikti. Uzun ve inceydi ve bana anlattığına göre birçok ünlü firma için modellik yapıyordu. Ailesi ünlü Hollywood yönetmenleriydi ve eninde sonunda onlarla çalışacağını biliyordu.

Şaşırtıcı değildi, o yüzle ben de oyuncu olurdum ama Briar'ın "her şeyi geçiyor" havası vardı.

bu bile endişe vericiydi. Benimle çok sohbet etmişti, nazikti evet ama royosunu yakalamayı bitirmemişti.

- kavga eder misin ile ilgili aşık mı? diye sordu kayıtsız sırasında bir çivi incelendi ve ardından o kan kırmızısı renge boyandı. Buzdolabına gidip bir kutu Coca Cola çıkardım. Daha fazla üzülmek için kafeine ihtiyacım olduğundan değil ama reflekslerime göre hareket ediyordum, susamamıştım bile ama yerimde duramıyordum. o son konuşma bende bir akor vurmuştu.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diye yanıtladım oldukça sınırda bir ses tonuyla. Briar'ın gözleri bana kaydı ve hemen kendimi suçlu hissettim.

Arkadaş falan değildik ama bana iyi davranmıştı. İç çektim ve Nick'e neler olduğunu gözden geçirdim. Gerçek şu ki, arkadaş eksikliğim vardı, çünkü üniversiteye başladığımızdan beri Jenna balosuna gidiyordu, kampüsün diğer tarafında yaşıyordu ve ikizler neredeyse her zaman partiden partiye gitmekle meşguldü.

Ona psikologdan bahsetmedim tabii ama dövmeden ve nasıl tepki verdiğinden bahsettim.

"Tanrım, bir dövme, aşıksın ha?" dedi mutfak adasının iki yanındaki koltuğa oturarak.

Ona ne kadarını anlatabileceğime karar verirken, dikkatim dağılmış bir şekilde Coca Cola kutusuyla oynadım.

-Bizimki diğer erkekler için hissettiğim her şeyden farklı... yoğun, anlıyor musun? Onun tek bir sözü beni beşinci göğe yükseltebilir veya yerin beş metre altına gömebilir.

Briar dikkatle beni izliyordu.

"Sadece bir kişi için böyle bir şey hissettim ve o da benimle oynayan manipülatif bir yalancı çıktı..." Sözleri samimi ve içtendi.

Bunları söylerken, her zaman sağ elinde gördüğü gümüş bileziği dikkatsizce çıkardı - işlerin yoğun olabileceğini söylediğinde anlıyorum.

Bileğindeki iki izi görünce gözlerimi açtım.

Gözlerimiz buluştu ve aynaya baktığımda kendimde gördüğüm şeylerin çoğunu onda gördüm.

Dudaklarından bir gülümseme geçti.

"O kadar da kötü değil, intihar etmeye çalıştığını söylediğinde insanların sana bakması komik. Bu bir zayıflık işareti, evet, ama aynı zamanda cesaret ve hayatta kalmanın bir işareti." Herkes kendi canına kıymaya cesaret edemez. Yaptım ve işte buradayım, seninle konuşuyorum ve hiç pişmanlık duymadan.

Hayat bazen boktur, herkes elinden geldiğince katlanır.

Ne söyleyeceğimi pek bilemedim. Onu anladı, onu hayal edebileceğinden daha fazla anladı. Bu konudan hiç çekinmeden bahsettiğini görmek benim için çok tuhaftı... Karnımdaki yara izini özgürce göstermem on yılımı almıştı.

Ciltteki izler... asla yeniden yaşamak istemeyeceğiniz anların sonsuz hatıraları.

"Dövmeni beğendim," dedi bir saniye sonra ve ona dokunduğunun farkındaydım. Bazen farkında bile olmadan yaptım.

-Bazen bunu yapmaya karar verdiğimde aklımdan neler geçtiğini merak ediyorum.

Briar gülümsedi, gömleğini yukarı çekti ve bana kaburgalarının yan tarafını gösterdi. Siyah ve güzel kaligrafi ile kalbime dokunan bir mesaj okuyabiliyordunuz.

"Nefes almaya devam et"

Bu sözlerin ardındaki duyguyu hemen anladım.

Gömleğini indirerek ve soğukkanlılıkla gülerek, "Şimdi birbirimize sarılıp sonsuza kadar arkadaş olmaya yemin edeceğimiz zamandır," dedi.

Bütün bunları anlattığı ilk kişinin o olmadığı açıktı. Birbirimizi çok yakın zamanda tanıyorduk ve geçmişi hakkında konuşma tarzı, aslında kimsenin güvenini aramadığını açıkça ortaya koyuyordu. onunkini bıraktı

iblisler açıkça ve erken ortaya çıktı ve bunun kimsenin onu gerçekten tam olarak tanımaması için olduğunu hemen anladım.

Pek çok şeyi sakladığını biliyordum ve şimdi onu farklı gözlerle görünce, hayatın her zaman pembe olmayan tarafına ait olduğunu anladım.

- Dışarı çıkmak ister misin?-Ne dediğimin farkında bile olmadan sordum.

Bana şaşkınca baktı.

-İntihar etmeye çalıştığımı söyledikten sonra vardığım sonuç bu değil. İnsanlar bakışlarını başka tarafa çeviriyor ya da hemen konuyu değiştiriyor ve sen bana bir içki ısmarlamak mı istiyorsun?

Omuz silktim.

- Ben diğer insanlar gibi değilim ve sana bir içki ısmarlamakla ilgili bir şey söylemedim.

Briar güldü ve tabureden atladı.

-Senden hoşlanıyorum, Noah Morgan... Dışarı çıkalım

o zaman. Gülümsedim ve odama gittim.

O zaman anladım ki başı belada olan tek kişi ben değildim, incinen tek kız ben değildim ve Nick'in gecemi tatlandırmasına izin vermeyecektim. Briar'la konuşmak beni hayal edebileceğimden çok daha iyi hissettirmişti.

- O kadar adamdan hangisiyle sevişmek isterdin?

Kampüse yakın bir bardaydık. Briar'ın içine kapanıklara açılan bir tür büyülü kapı olması sayesinde girmiştik. Basit bir bakış, sırada bile beklemeden bizi içeri almalarını sağladı.

"Benim bir erkek arkadaşım var, unuttun mu?" diye cevapladım, bardağı dudaklarıma götürüp pipetten bir yudum aldım.

Barmen girdiğimizden beri bize içki ısmarlıyordu.

Briar elini salladı.

- Çıkmayı bırak, seninki bir pislik ya da birkaç saat önce telefonda ona böyle bağırdığını duydum.

Dikkatim oldukça dağılmış olsa da, Nick konusu hala aklımdaydı.

Onu aramanın cazibesine kapılmak istemediği için cep telefonunu kapatmıştı. Bin şehir geçmişti ve gerçek şu ki onu görünce ne diyeceğini bilmiyordu.

Bitişik bir kabinden bir grup adamın gözlerini bizden ayırmadığını gördüm. Bir gece kulübünde iki kızın yalnız kalması ve üstelik ona küçük bakışlar atmaktan vazgeçmeyen Briar'la birlikte olması şaşırtıcı değildi...

En yakışıklılardan birine küstahça göz kırptığında "Bunu yapmayı bırak, onları daha da yaklaştıracaksın" dedim.

"İşte gidiyorlar," dedi parlak bir gülümsemeyle. Dişleri çok düzgün ve beyazdı. Paralı bir aileden geldiği belliydi ama tüm bunlara rağmen benim okulumdan tanıdığım insanlarla hiçbir ilgisi yoktu. Briar, tanıştığı hiçbir kıza benzemiyordu.

Bize yaklaşmalarını istemedim çünkü Briar pervasızca dalga geçerken başka biriyle konuşmalarını görmezden gelemezdim. Ayrıca, sormadan standımıza oturmaya karar veren iki kişi oldu.

"Merhaba güzelim," dedi Briar'ın hülyalı gözlerle baktığı sarışın.

Diğerinin saçları koyu renkti ve bana Nick'i hatırlattı. Bu yanlıştı ve artık o kadar rahat hissetmiyordum.

On dakikalık havadan sudan sohbetten sonra ve hiç derinleşmeden, Briar sarışının ağzını yemeye başladı. Ben ise arkadaşına bir erkek arkadaşı olduğunu ve beni rahat bırakmasını söyleyip durdum.

"Erkek arkadaşın burada değil ve benden hoşlandığını biliyorum, seni sinirlendiriyorum, kabul et" dedi daha da yaklaşarak.

Dudaklarımı sıkıca büzdüm.

-Sana tekrar etmeyeceğim-Artık gereğinden fazla sinirlendim dedim-Seninle hiçbir şey istemiyorum, sana zaman bile vermezdim, anladın mı? Şimdi defol.

Eli dizime gitti ve ayağa kalkıp tokat attım.

- Sağır olmak dışında salak mısın? - Müziğin gürültüsünden bağırdım.

- Neden arkadaşından biraz kopya çekip bu kadar gergin olmayı bırakmıyorsun?

Bana anlamlı bir bakış atmak için sarışından ayrılan Briar'a baktım.

- Kimse öğrenmeyecek,

Noah. Bu çok saçmaydı.

-Ben yokum.

Bu aptal mekana geldiğim için küfrederek kabinden ayrıldım. Briar'ın peşimden gelmemesi beni şaşırtmadı, bana zaten herkesin istediğini yapmakta özgür olduğunu göstermişti.

Biraz hava almak için dışarı çıktım. Başlangıçta düşündüğünden daha sarhoştu. Mekandan zar zor ayrılmadan bu kadar çok içmemeliydim. Şimdi her şey dönüyordu.

Bir taksi çağırmak ve beni alması için cep telefonumu açmaya karar verdim.

Bunu yaptığımda, hepsi Nick'ten olmak üzere yaklaşık on cevapsız aramam olduğunu gördüm.

Kahretsin.

Elimi gözlerime götürüp kendimi toparlamaya çalıştım.

Sanırım tek başıma taksiye binmek yerine onu aramak daha iyi oldu.

Titreyen ellerimle numarasını çevirdim.

-Hooola- Az önce "o"yu bu kadar saçma bir şekilde mi uzatmıştı?

- Hangi cehennemdesin, Noah?

Off... Yerin adını bulmak için yukarı baktım.

-Kampüs dışında bir barda... gelip beni bulabilir misin?

Hattın diğer ucundaki trafiği duydum. Harika, ben zaten arabadaydım.

-Bana yeri gönder. Ve

beni kes

Gelmesi uzun sürmedi ve onun Range Rover'ını sokağın karşısına park etmiş halde gördüğümde ne yapacağımı tam olarak bilemedim.

Nasıl olduğumuzu ya da nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum çünkü yaşadığımız son sürtüşmeden sonra ikimiz arasındaki her şey çok tuhaftı. Olduğum yerde kalmayı seçtim ve o arabadan indi.

Tam karşıdan karşıya geçerken benim adımın seslenildiğini duydum. O adamdı.

Nick bir bana bir koyu saçlı çocuğa baktı ve yüzünde bir kırmızı parıltı gördüm. Sanırım bu onunla barışmama yardımcı olmayacaktı ama en azından onun burada olduğunu ve yakında gideceğimi biliyordum.

- girmeyi düşünmüyor musun Daha önce şaka yapıyordum, dedi çocuk bana Nicholas'tan önce ulaştı.

O sırada yanıma gelen Nick'e baktım. Kolunu belime doladı ve diğer eliyle adamı itti.

"Uzaklaş" sesi o geceki hava kadar soğuktu. Bir ürperti hissettim.

Çocuk Nick'e baktı.

- Sen kimsin?

-Kız arkadaşımdan ayrılmazsan yüzünü kıracak olan.

Ne kadar sinirlendiğini duyunca gerildim. O öfke benim hatamdı ve bu sadece onu körükledi, çünkü o anda kendimi ne kadar korursam koruyayım, bunun bedelini ödeyeceğim kişi ben olacaktım.

Sarışın tiksintiyle bir adım geri çekildi.

-Orada benimle dalga geçerken senden hiç bahsetmedi.

Şaşkınlıkla gözlerimi açtım. Deli olacak...

Nick belimi bıraktı ve öne doğru bir adım attı.

-Bir saniyeden daha kısa sürede gözümün önünden kaybolmadığın sürece, burnunu o kadar derine sokacağım ki beyninin diğer tarafından çıkacak, beni anlıyor musun?

Tamam, bu kontrolden çıkıyordu. Öne çıktım ve Nick'in elini tuttum.

"Lütfen gidelim," diye sordum sessizce.

Kavga etmesini istemiyordum, oradan bir an önce çıkmak istiyordum.

Bardaki pislik, kaybetmesi gerektiğini anlamış gibiydi çünkü ikisi de karşı karşıya gelirse kimin toz olacağı belliydi. Sonra Bar'ın kapısı açıldı ve boğuk bir müzik sesi sokakta yankılandı.

Briar'ın pisliğin sarışın erkek arkadaşıyla el ele gittiğini ve arkadaşının ayrıldığını görünce kendisinin nasıl gülümsediğini gördüm.

- Neler oluyor burada?- dedi sarışın bize doğru yönelerek.

Nick'in oda arkadaşım ve onun arkadaşıyla yüzleşmesi bir saniyeden uzun sürdü.

Tüm vücudu anında gerildi ve bunun iyi bitmeyeceğini biliyordum.

Bölüm 48

NİCK

Gözlerimi bardan yeni çıkan kıza diktim. Briar Palvin.

İnanamadım.

Koluna asıldığı adam onu serbest bıraktı ve aceleyle meslektaşının yanına gitti. Mecbur kalırsam aynı anda dört erkekle yatacağım için şimdiden sinirlenmiştim ama Briar'ı görmek beni tamamen yıktı. Yüzünde de şaşkınlık ifadesi vardı ama bakışlarımı kaçırdım ve iki kozaya odaklandım.

- Burnumu ne yapacağını söylemiştin pislik?

Yumruğumu sıktım, bir yumrukla çenemi kapamak istedim.

Artık iki kişi olduğu için çatlayacağıma ve ne kadar yanıldıklarına inanılıyordu.

Noah'ın elimi çekerek, "Nicholas, lütfen," diye ısrar ettiğini duydum. Sarışın öne çıktı, kişisel alanımı işgal etti.

"Gitmeni tavsiye ederim." dedim ses tonumu kontrol ederek.

- Yoksa ne? -Diğer koza arkadaşının yanına konumlandı. Onları yerde kanlar içinde bırakmak çok kolay olurdu ama istediğim bu değildi, ne o anda, ne o yerde, özellikle de beni izleyenlerle.

Briar'a baktım ve tam o sırada kapıda tanıştığı bir haydutla geldiğini gördüm. İri yarı adam yanımızda, tam ortasında duruncaya kadar bize kaşlarını çattı.

"Polisi aramamı istemiyorsan defol buradan," dedi bir saniye sonra bana bakarak, "üçünüz."

Gerizekalılar geri adım atmış gibi görünüyordu ve ben de bu fırsatı, bana sadece birkaç yumruk incinmesine ve Noah'la daha da büyük bir kavgaya yol açacak bir durumdan kaçınmak için kullandım.

Başa çıkması gereken daha büyük bir sorunu vardı, özellikle de Briar'ın Noah'nın yanına gidip kolunu onunkine doladığını görünce.

Onlara dönebildiğimde, o ateşli kızıl saçlı kıza söyleyecek bir şeyler bulmak için var gücümle çabaladım. Bakışları tamamen kayıtsızdı.

-"Bizi tanıştırmayacak mısın, Noah?" dedi her zaman rahatlıkla kullandığını bildiği o meleksi sesle.

Noah dudağını ısırarak gergin bir şekilde bana baktı. Kendine zarar vermesin diye onu aşağı çekmek isterdim ama ağzından çıkan kelimeler vücudumdaki her alarmın gerginleşmesine neden oldu.

-Nick, bu benim yeni oda arkadaşım Briar; Briar benim erkek arkadaşım, Nicholas.

Elimi kaldırıp bana uzattığı eli sıkmam birkaç saniyemi aldı.

Bunun olduğuna inanamadım. Briar Palvin, Noah'la yaşamayı seçeceğim son kızdı, sadece kim olduğu için değil, daha çok benim en kötü yanımı bildiği için ve en kötüsü derken en kötüsünü kastediyorum.

"Memnun oldum, Nicholas...?" dedi, cevabımı

beklerken. Hemen dudaklarımı büzdüm.

"Leister," diye neredeyse havlayacaktım. Sanki bilmiyormuş gibi. Neden beni tanımıyormuş gibi davrandığını anlamadım ama açıklamak için çok geçti. Ayrıca, Noah'a bizden şüphe etmesi için bir sebep daha vermek, isteyeceğim en son şeydi. Briar Palvin benim geçmişime aitti ve orada kalacaktı.

"Gitmeliyiz," dedim Noah'yı tutup arabaya doğru çektim.

Noah beni bırakarak, "Bekle," dedi. "Araba kullanabilir

misin?" Endişeyle sorduğunu duydum.

Noah'ı alıp bagaja koymak istedim, her zaman yanlış kişi için endişeleniyordum. O kız araba kullanıp kullanamayacağını çok iyi biliyordu ve kullanamıyorsa eve sağ salim gitmeyi başaracaktı. Onları nasıl harcadığını zaten çok iyi biliyordum.

"Evet, merak etme, git oğlunla aranı düzelt." alçak bir sesle konuşuyordu ama onu net bir şekilde duyabiliyordum.

Noah, sanki ömür boyu arkadaşmışlar gibi ona gülümsedi ve ben de bindim ve daha fazla dinlememeye niyet ederek arabayı çalıştırdım.

Noah'ın ona sırtını dönüp yolcu yan kapısına doğru yürüdüğünü gördüğümde, gözlerim Briar'ınkilerle buluştu. Yeşil kedi gözleri beklediğimden daha fazlasını gösteriyordu ve yüzündeki gülümsemeyi görünce Noah'ı ondan bir şekilde uzaklaştırmam gerektiğini biliyordum.

Otoyola çıktıktan beş dakika sonra Noah, "Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu.

Üçüncüden dördüncüye geçtim ve gaza bastım.

-Sana ne söylememi istersin? -Gönülsüzce cevap verdim-Ne zaman seni görmeye gelsem bir boka bulaşıyorsun, bu gidişle seninle geçirdiğim dakikaları kavga ve kanlıya indireceksin. yumruklar.

Bunu söylememesi gerektiğini biliyordu, özellikle de yanındaki koltukta sessizce oturan Noah'ı gördükten sonra.

Daha fazla dayanamayarak ona bakmak için yüzümü çevirdim ve yola baktığını gördüm.

"Ne düşünüyordum?"

Tali bir yola saptım, daireme gitmeyi düşünmüştüm ama bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordum. Bu gidişle, kimsenin olmadığı yerde kalmak daha iyiydi. Şehrin yanan ışıklarını gözden kaçıran bir tepeye çıkmaya devam ettim.

Normalde burası çiftlerin sevişmek için geldiği bir yerdi ama bunu bu gece yapmak istemedim. Kimsenin olmayacağını bildiğim uzak bir yere park ettim ve ona dönmeden önce arabayı durdurdum.

"Söylediklerim için özür dilerim." dedim sakinleşmeye çalışarak. Her şeye ne kadar kızgın olursa olsun ya da onun ve annesinin tavrından bu kadar bunalmış olsa da, onu incitmek istemediğimi ve onun sessiz kalmasının, onun bana bağırdığını görmekten daha kötü olduğunu biliyordum.

-Bunu söylediğin için üzgünsün ama düşündüğün bu.

Sonunda gözleri benimkini buldu. Otoyolun uzaktan gelen gürültüsü ve arkamızdaki ormanın ağaçlarına çarpan rüzgarın sesi, sessizliği bozdu. Başka bir zaman ya da başka bir durumda olsaydı, onu buraya getirmek bile romantik olurdu ama bugün değil.

-Beni çıldırtmak gibi bir yeteneğin var ama olayları bu şekilde algılamam da benim hatam. Yumruklarımdaki yaralardan, çillerimden asla suçlu olmayacaksın ve bunu biliyorsun.

Bakışları gözlerimden direksiyon simidinin üzerinde duran bileğime kaydı.

-Onda da suçlu değilsin Noah, dövmeyi canım istediği için yaptırdım, senden gelen bu sözler ve hatta daha fazlası hoşuma gitti ve onları tenime sen çizdiğini de eklersek...

"Görebilir miyim?" diye sordu bir saniye sonra.

Bileğimi dikkatlice tutup avucumu yukarı bakacak şekilde çevirene kadar kolumu uzattım ve gözleri dövmeye sabitlenmiş halde parmağının ucuyla orada yazılanları çizmeye başladı.

Bir ürperti hissettim.

"Hoşuma gitti," dedi sonunda, gözleri benimkilere döndü.

Ciğerlerimdeki havayı yavaşça dışarı verirken bakışları arasında kayboldum. Onu sevmek neden bu kadar zordu? Kendini bıraksaydı, biz birbirimiz için mükemmel olurduk, Noah'ın tüm bu korkuları olmasaydı, onu şüphesiz ve koşulsuz severdi.

Elimi uzatıp boynuna koydum, onu kendime doğru çektim ama göğsümdeki eli beni geri tuttu.

Gözleri yere baktı ve bir an kalbim durdu.

"Hep aynısını yapıyoruz, Nicholas," dedi şimdi gözlerimin içine bakarak.

"Ne yapacağız?" diye cevapladım, sözlerimin ağzımdan nasıl çıktığının farkındaydım.

Noah başını kaldırıp önümüzde duran ışıklara bakana kadar koltuğunda kıpırdandı.

-Bana telefonda anlattıklarını söyleyip sonra hiçbir şey olmamış gibi buraya gelip bana dört öpücük verip unutmuşum gibi davranamazsın.

Şimdi ne halttan bahsediyordu?

Sessiz kaldığımı görünce bana döndü.

-Senin için psikoloğa gidiyorum, terapi yapıyorum, senin için hayatımı bir yabancıya anlatıyorum ve seni ne endişelendiriyor? O bir erkek ve sana göre beni düşünerek otuzbir çekiyor! bunu normal görüyor musun? Şu normal kıskançlığı görüyor musun?

-Kıskançlık değil kahretsin, iyileşmeni istiyorum, senin için en iyi psikoloğu istiyorum Noah, herhangi bir psikolog değil.

-Sen her şeyi kontrol etmek istiyorsun Nicholas ve senin gücünün ötesinde şeyler var, kime anlatacağım, kime güveneceğim benim kararım ve bunu anlamak yerine sen endişeleniyorsun çünkü psikolog bir erkek, her yerde erkekler var, beni bir balonun içinde izole edemezsin!

-Senin için en iyisini istiyorum! İyileşmeni istiyorum lanet olsun!

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve bir saniye sonra acı içinde bana baktı.

"Bok."

"Beni iyileştir?" dedi alçak sesle ama son heceyi keserek. Onu tutmam için zar zor zaman tanıyarak arabadan indi ve kapıyı çarptı.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde dışarı çıktım ve ona yetiştiğimde çoktan telefonundan bir numara çeviriyordu.

"Kimi arıyorsun?!" dedim ona yaklaşarak.

Dolu gözleri beni olduğum yerde durdurdu.

-Noah... Öyle demek istemedim.

Uzlaştırıcı bir tonda konuşmaya çalıştım.

"Benden uzak dur," dedi, telefonu kulağında ve elini uzatarak bir adım geri atarak, "Hasta değilim Nicholas, bunu söylediğine inanamıyorum."

"Siktir, kahretsin."

İleriye doğru bir adım daha attım.

-Sana uzak dur dedim!

Ellerimi enseme götürüp adresi birine söylemesini seyrederek içimden küfrettim.

Noah, beni dinle, dedim telefonu çantasına koyarken. Ateş ederek bana doğru döndü.

Senin için değişmeye çalışıyorum! Senin için elimden gelen her şeyi yapıyorum ve sen sadece bana bir şeyler fırlatıyorsun, sadece bana patronluk taslıyorsun Nicholas, ve ben işim bitti!

Sözleri kalbime birer birer kazık saplanmış gibi canımı yaktı.

- Değişmeni istemiyorum Noah - dedim onu sakinleştirmeye çalışarak - Hasta değilsin, bunu hiç düşünmedim, sadece iyileşmeni, korkmamanı, durmanı istiyorum benden kaçmak, tek istediğim bu.

"Senin koşulların altında her zaman gelişmemi istiyorsun, Nicholas!" diye yanıtladı soğuktan çıplak bir şekilde kollarını kavuşturarak, "Bu çılgınca...
Yardıma ihtiyacı olan sensin!

Hiçbirinin olmadığı yerde tehditler görüyorsunuz!

Ayaklarının benden uzaklaşması umrumda olmadan ona yaklaştım ve gözleri olduğum yerde kalmam için beni uyardı. Ellerimi kollarına kenetledim ve onun seviyesine çömeldim.

-Yine yapıyorsun, benden kaçmak için bahane arıyorsun. Neden yapıyorsun?

Noah başını salladı ve gözlerini kapattı.

"Sanırım biraz zamana ihtiyacımız var" dedi yere
bakarak. İki parmağımla çenesini tuttum ve bana
bakmasını sağladım.
-Sen ciddi değilsin.

Henüz dökmediği yaşlar gözlerinde parladı.

-Bence ikimizin de olaylara farklı bir açıdan bakması gerekiyor, birbirimizi özlemeliyiz Nick... çünkü şu anda seni tanımıyorum, bizi tanımıyorum. Her yerde sadece kıskançlık görüyorum ve bu yanlış.

"Bunu yapma, benden uzaklaşma." Ellerimi yanaklarına kaldırdım, yüzünü avuçladım ve dudaklarımı dudaklarına değdirmek için indirdim.

"Sadece birkaç gün, Nicholas," dedi sonra, senin için yeterli olmadığımı hissettiğim acı dolu anılar...

Sesi son kelimede çatladı ve onu kollarıma alıp sımsıkı tuttum.

"Tek ihtiyacım olan sensin aşkım, lütfen beni seninle olmaktan mahrum etme, beni bundan mahrum etme" dedim başını geriye atıp onu gerçekten, sonsuz bir şefkatle ama aynı zamanda sonsuz bir tutkuyla öperek. . Vücudu titredi ve ben geri çekildim.

Bence ikimiz de sorunlarımızı çözmeliyiz Nicholas ve birbirimize bağırmak hiçbir şeyi çözmez.

Bana güvenmeyi öğrenmelisin ve bana hissettirdiklerinden kaçmayı bırakmalıyım... çünkü seni çok seviyorum Nick, seni o kadar çok seviyorum ki bu canımı yakıyor.

Nefesim kesilmiş gibi hissettim, onu böyle bırakamazdım, oradan onsuz ayrılamazdım, gözyaşlarını yutmasını seyredemezdim.

-İşte bu yüzden ayrı olmak yardımcı olmayacak, sen ve ben bunun için yaratılmadık, unuttun mu? Güzel gözlerinden izinsiz akan yaşı sildim.

-Düşünmem gerek... Ne istediğimi, neyi kaçırdığımı bilmem gerek çünkü şu anda yaptığım tek şey seni düşünmek ve bir yanım sana ihtiyacım olduğunu bilse de başka bir yanım var. bu yok oluyor Nicholas, sensiz Noah da yok ve bu olamaz, sana bu şekilde güvenemem çünkü sonunda kendimi kaybedeceğim, görmüyor musun?

Gördüğü güzel ve mahvolmuş bir kızdı...

onu nasıl mutlu edeceğimi bilemediğim için benim yüzümden mahvoldu. Neden başaramadı? Neyi yanlış yapıyordu? Noah'ın bana günde yüz kez gülümsediği zamana ne olmuştu?

Sadece bir bakış atarak elde ettiğiniz o özel parlaklık neredeydi?

"Haklı mıydı? Onu değiştiriyor muydu?

O sırada arkamızdan bazı ışıklar bizi aydınlattı. Noah öyle görünüyordu ve onun ağlayacağını biliyordum, gerçekten ağlayacaktı.

Duygularımı bir kenara bırakmaya çalışarak derin bir nefes aldım.

"Sana bir hafta veriyorum, Noah," dedim, sözlerimin yaydığı ciddiyeti anlaması için gözlerini zorlayarak, "Sana bir hafta veriyorum."

yedi gün derinin tüm gözenekleriyle beni özle diye, yerinin hep bende olduğunu ve hep bende olacağını anlayasın diye.

Hareketsiz durdu ve o şehvetli dudakları, o değerli ağzı, bana ait olan o ağzı öpmek için eğildim.

Dilimi içine soktum ve onunkini aradım, benimkiyle kıvırdım, kolum onu vücuduma sıkıca bastırdı, gitmesine izin vermek için içimdeki ısıyı, ona olan arzumu, acımı ilettim.

Geri çekildiğimde ikimiz de nefes nefeseydik.

-Yedi gün Noah.

Gidip arabaya binmesini izledim. Arabayı kullananın Briar olduğunu ancak kırmızı ışığı görene kadar anladım.

Konuşacağı korkusu, gitmesine izin verdiğim için anında pişman olmamı sağladı.

Bölüm 49

NUH

Parmaklarımın arasındaki bardağa baktım. Duman yukarı doğru dönüyor ve yüzümü hafifçe ısıtıyordu. Şehirde hava soğumaya başlamıştı, yaz çoktan geride kalmıştı ve sıcak çikolatamın içinde bulutların nasıl eridiğini izlerken, Michael'ın bana göstermekte ısrar ettiği şeyi anlamak için çaba sarf etmem gerekiyordu.

-Çoğu zaman, sizin gibi çocukken istismara uğrayan insanlar, büyüdüklerinde partnerlerinin kendilerini kontrol etmesine ihtiyaç duyarlar. Bana o kadar çok kez Nicholas'ın sana neyi yapıp neyi yapamayacağını söylemesinden nefret ettiğini söyledin ama bunun yanlış olduğunu bildiğin halde ona dönüp duruyorsun, ağlıyorsun çünkü o senin yanındaki değil. Bir yandan, bana aşık olduğunu, nefes alamıyormuş gibi hissettiğini ve bunun sağlıklı olmadığını söylüyorsun, Noah, anlamanı istiyorum, durmanı ve ona farklı bir bakış açısıyla bakmanı istiyorum, her şeye' yaşadıklarınız sizi bu noktaya getirdi.

Gözlerimi kaldırıp ona sabitledim. Nick'le ara verdiğimizden beri her gün, hatta bazen günde iki kez ofisine geliyordum. Michael'la konuşmak bana yardımcı oluyordu, ya da ben öyle sanıyordum, ama ağzından çıkan her kelimeyle Nicholas ve kendim hakkında kafam daha çok karışıyordu.

-Karanlıktan her zaman korkmuşumdur, her zaman korktuğumu hissetmişimdir.

Bir bardak suyun altındaydım, her geçen gün daha fazla batıyordum, çıkamamıştım.

Ancak Nick ile tanıştığımda tekrar nefes alabildim, yüzeye çıkabildim. Bu nasıl kötü olabilir? Bunun bana nasıl zararı olabilir?

Michael sandalyesinden kalktı ve benim oturduğum kanepeye doğru yürüdü. Bana dikkatlice baktı.

-Yalnız yüzmek zorundasın Noah, Nicholas her zaman cankurtaran olamaz; Ya yüzmeyi öğrenirsin ya da dikkati dağılırsa yine batarsın.

Yedi gün geçmişti, birbirimizle konuşmadığımız yedi uzun gün. Nick ilk başta benimle temasa geçmeye çalışmıştı ve ben neredeyse tüm bu mesafe saçmalıklarını unutup daireme gelip beni kollarına alması için yalvardım...

-Harika gidiyorsun Noah, beni dinliyorsun, onsuz hayatta kalmayı öğreniyorsun ve ancak o zaman, yalnız yürümeyi öğrendiğinde bunu başka biriyle yapabilirsin. Kıskançlıktan bir odaya kapatılmanın doğru olmadığını zar zor kavrayabilen biri için yedi gün nedir ki?

Ona Nick hakkında bu kadar çok şey anlatarak doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ederek kaşlarımı çattım. O zamandan bahsettiğimde, ressamlar yüzünden Nick'in beni odasına kilitlediği zaman, Nick'le baloncuğumun dışında pek iyi görünmediğini unutmuştum. Evet, yanlıştı ama Michael durumu olduğundan daha kötü hale getirdi. Ona bundan bahsettiğimde, o kadar şok oldu ki, ilk kez kahverengi gözlerinde öfke gördüğümü sandım, sakinliği yerini inanamama ve şaşkınlığa bırakarak kayboldu.

"Nick'in bana yaptığı şeyler ne kadar kötüydü?"

-Sana zaten hayal ettiğin gibi olmadığını söyledim, onu tanımıyorsun, ne olduğunu anlamıyorsun...

-Noah, hiç kimse senin adına karar vermemeli. Ne seni hapse at, ne onunla yaşamaya zorla, ne evini değiştir, hele ondan kaç gün uzak durabileceğini söyleme. göremiyor musun Bir ilişki içinde olmayı düşünmek istiyorsanız, zihninizin sahibi olmalısınız.

Derin bir nefes aldım, konuşmanın gidişatı hoşuma gitmemişti. Sonunda hep Nick hakkında konuşmaya başladık ve onun korkularımla, kabuslarımla bana yardım etmesini istedim...

Bardağı masanın üzerine bırakarak ayağa kalktım ve pencereye gittim. Dışarısı neredeyse karanlıktı ve muhtemelen öğleden sonra vardiyasından çıkmakta olan bazı öğrencilerin geçtiğini gördüm.

"Ben sadece... normal olmak istiyorum" dedim, arkamı dönmek veya sözlerime verilecek tepkiyi görmek istemeden.

Sonra elinin koluma dolandığını, beni dönmeye zorladığını hissettim ve gözleri benimkileri aradı.

-Noah, sen normalsin, sadece hiç normal olmayan durumlar yaşadın, anladın mı? Korkularını ve güvensizliklerini Nicholas'la olan duygusal ilişkinize yansıtıyorsun ve bu yüzden onunla olan ilişkinin sana uygun olmadığını görmeni sağlamaya çalışıyorum.

Elini bıraktım ve koltuğa oturmaya gittim.

Artık Nick hakkında konuşmak istemiyorum.

Michael iç çekti ve tekrar karşıma oturdu. Notlarına bakmayı biraz fazla bıraktığını fark ettim.

-Son geceleri nasıl geçirdiğinden bahsedelim, sana söylediklerimi yapıyor musun?

Bana pek faydası olmamasına rağmen başımı salladım, kabuslar gelmeye devam etti ve hala karanlıkta uyuyabilmek için ışığı kapatamadım.

-Sahip olduğun korku doğrudan babanla başına gelenlerle bağlantılı, o sana saldırmadan önce kendini karanlıkta odana kilitlediğini ve kendini güvende hissettiğini bana kendin söyledin. Bir bakıma baban bunu tersine çevirmiş, tam tersine çevirmiş, o yüzden bu seni çok etkiliyor; sizin için uzlaşmacı ve korunaklı bir ortam olan bir şey, en büyük kabusunuz oldu.

O geceyi hatırlamaktan nefret ediyordum, ellerini tekrar tenimde hissetmekten, parmaklarını ayak bileğimden çekiştirip beni sert bir şekilde şilteye sabitlemekten nefret ediyordum. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve yumruklarımı bacaklarıma bastırdım.

-Seni koruması gereken kişi sana ihanet etti, o bir yetişkindi, ne yaptığını bilen biriydi, sen ise bir kızdın, savunmasızdın, yalnızdın, kimse sana yardım etmedi Noah ve sen yaptın kaçmak için ne yapabilirsen, cesurdun ve bundan şüphe duymadın, kimsenin yapamadığı zaman kendin için savaştın.

Annemi düşünerek gözlerimi açtım. Onun darbelerine her zaman olumlu bir sonuç alamadan göğüs germesi, durumu yalnızca daha da kötüleştirmeyi başardı; Bazen sessiz kalmanın, olanı kabullenmenin daha iyi olduğunu onu izleyerek öğrendim.

bize bağırmak zorunda kaldılar... babam bana her zaman bunu onun için yaptığını söylerdi, her zaman bana kötü bir kız olmadığımı söylerdi, bu yüzden bana hiç dokunmadı...

-Beni seviyordu, beni asla incitmemeliydi...

"Beni sevdi."

Yedinci günün sabahı midemde garip bir hisle uyandım.

Onu görmem gerekiyordu.

Ona nefes almak için hava gibi ihtiyacım vardı, Michael'ın ilişkimin toksik ve bağımlı olduğunu söylemesi umurumda değildi, onun arkasına saklansam da, onu korkularımın üstesinden gelmek için kullanmış olsam da umurumda değildi. Onu sevdim, ona ihtiyacım vardı, beni bırakmayacak tek kişi oydu, gitmeyecekti, bana söylemişti, beni seviyordu ve her zaman yanımda olacaktı.

Öyleyse neden bize hiçbir faydası olmayan ayrılıklarla vakit kaybediyordu?

İlk gördüğüm şeyi giydim ve arabaya bindim.

Ofisine varmam beklenenden biraz daha uzun sürdü.

Böceğim son günlerini yaşıyordu ve beni otobanda doksanda gitmek kadar sinirlendiren hiçbir şey yoktu. Annem benimle iletişime geçmiş, arabayı almamı, beni görmek istediğini ve aramalarına cevap vermezsem kampüse kendisinin geleceğini söylemişti ama gerçek şu ki annem şu an sorunlarımın sonuncusuydu.

Nick'i çok ileri ittiğinden korkuyordu. Sadece onu görmek ve gözlerinde benim onu özlediğim kadar onun da beni özlediğini fark etmek istedim.

Leister Enterprises'a girerken gergindim. İnsanların çoğu ezici bir zarafet içinde giyinmişti. Kadınlar bir salonda saçlarını yaptırdılar ve asansör aynasında kendimi gördüğümde midemde bir burukluk hissettim. Hızlıca bir örgü örmüştüm ve kot pantolonum ve sohbetim eve yazılacak bir şey değildi. Böyle geldiğim için kendimi aptal gibi hissettim, özellikle de Nick'in beni görmediği onca günden sonra.

Asansörden çıkan orta yaşlı bir kadın bana Nick'in ofisini gösterdi. Buraya hiç gelmemiştim ve kendimi bir karınca kadar küçük hissettim. Her şey parlıyordu ve duvarlar camdı. Ortada,

Geçmişteki resepsiyon, koyu siyah bir halı üzerinde beyaz kanepelerin olduğu büyük bir salondu. Griler, beyazlar ve siyahlar... Neden şaşırmadım?

Ve sonra onu gördüm.

Ofisi camdandı ve yalnız değildi. Sophia'yı masasında otururken gördüğümde boğazımda bir yumru hissettim. Olduğu yerden yanaklarının nasıl gergin olduğunu görebiliyordum, gülümsüyordu ve el hareketleriyle konuşuyordu. Nick çileden çıkmış görünüyordu ama ısrar ettiği her şeye gülme dürtüsünü bastırdı.

Kapıya gittim ve sonra beni gördü.

O sandalyesinden kalkarken, Sophia bana dönerken, gülümsemesi yüzünden silinirken ve Nick beni karşılamaya gelirken camın arkasından izledim.

"Noah," dedi benim için kapıyı açar açmaz.

Ne diyeceğimi tam olarak bilemedim, kıskançlık, o korkunç kıskançlık yine beni ele geçirdi. Elinde değildi: o mükemmeldi... onun için mükemmeldi.

"Merhaba Noah, seni tekrar görmek güzel," dedi Sophia kulaktan kulağa gülümseyerek.

Elimden geldiğince ona geri verdim.

Nick gözlerini benden ayırmıyordu.

- Bizi biraz yalnız bırakır mısın, Soph? Sof.

"Karnından bıçakla."

Başını salladı ve bizi yalnız bırakarak ofisten çıktı.

Masasına doğru yürüdüm ve Nick'in de aynısını yapmasını, her şeyin üstünde olan bir kağıt parçasını alıp bir çekmeceye koymasını izledim. Sonra bir tür düğmeye bastı ve duvarlar kararmaya başladı. On beş saniyeden daha kısa bir süre içinde artık o dört duvarın içinde olandan başka bir şey göremiyordum.

Sonra elleri beni sardı, vücudundan gelen ısı beni tamamen sardı ve doğrudan gözlerimin içine bakabilmek için saç örgümü geri çekti. Bir an için bundan sonra ne yapacağı konusunda tereddüt eder gibi oldu, ama yarım saniye sonra yüzünde kararlılık belirdi; Bu adamın kendini güvensiz hissedebileceği en fazla yarım saniyeydi.

Ağzımı kapatmadan önce bana yarım bir gülümseme verdi.

Gözlerimi kapattım ve kendimi bu tatlı duyguya kaptırdım. Ellerim gömleğine yapıştı ve ondan uzaklaşmama neden olan her şeyi kafamdan kovdum.

Elleri yüzüme yapıştı, parmakları saçlarıma karıştı, boynumdan tuttu, ne yaptığımızı her an kontrol ediyordu.

Gözlerinin yüzümde, vücudumda ve titreyen parmaklarımda gezinmesine izin vermek için beni birkaç santim geri çekmeye zorladı.

Tek kelime etmeden ağzı beni nazikçe burnumun ucundan öptü, sonra yanağımdan, çenemden aşağı inerek ıslak dilinin hassas tenime dokunuşuyla ürpermeme neden oldu.

"Seni özledim çiller," dedi gözlerini gözlerime dikerek ve tanımlaması güç, tuhaf bir duyguyla dolup taşarak.

Yapmış mıydım? Beni özlüyor muydu? Birkaç saniye önce üzgün görünmüyordu, gülüyordu, rahatlamış görünüyordu ve daha da kötüsü... onunla birlikteydi.

- Çekmecede sakladığın o kağıt da ne? -Ondan her şeyden çok dikkatimi dağıtmak için istedim. Birden gerildiğini hissettim.

"Hiçbir şey, iş işleri" dedi, "Noah...

Bana bu mola bokunun bittiğini söyle, çıldırmak üzereydim, aramalarıma cevap vermeyi bıraktın, mesajlarımı okumayı bıraktın...

"Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı," dedim, sesimin ne kadar sert ve mesafeli çıktığını fark ederek.

O ofise, ona sarılmaya ihtiyacı olduğu için, tekrar derin nefes almaya ihtiyacı olduğu için gitmişti ve şimdi orada olduğuna göre... şimdi takım elbisesiyle ve kravatıyla, tüm bu lüksle çevriliyken karşısındaydı. partneriyle çalışmak ve gülmek... .

Boğuluyor gibiydim ve birden tek yapmak istediğim bu yerden çıkmak ve Michael'ın tekrar her şeyle başa çıkabileceğimi, korkularımla yüzleşmem gerektiğini, benim güçlü olduğumu, onun zeki olduğunu söylemesini duymaktı. hiçbir şeyin ve hiç kimsenin beni yıkamayacağını... Tüm özgüvenimin yeniden yerle bir olması için onu onunla görmem yeterliydi.

Nick kaşlarını çatarak bana baktı.

-Noah... Neyin var senin?

Başımı salladım, benim için endişelenen güzel gözlerine baktım ve hazır olmadığımı biliyordum.

-Daha fazla zamana ihtiyacım var.

Parmakları okşamanın ortasında durdu. Cildi benimkiyle temas etmeyi bıraktı ve aniden onun yanında küçük hissettim. Ayağa kalktı ve boyundan bana baktı.

-HAYIR.

İki harf, bir kelime.

Nicholas, ben...

-Seni yedi gündür görmedim, sana düşünmen için zaman verdim, ne halt ettiğini bile bilmiyorum, senden uzak kalmaya devam etmeyeceğim, Noah, bu üzerinde.

Uzaklaştı ve masasının arkasındaki pencereye gitti. Ben başka bir şey söyleyemeden kapı arkamdan açıldı ve Sophia içeri girdi.

İşlerin yolunda gitmediğini anlaması için bir bakışı yeterliydi.

-Ben... Böldüğüm için üzgünüm ama toplantı odasında sana ihtiyaçları var, Nick.

Ona Nick deme, ona hiçbir şey deme, seni onun yanında istemiyorum, seni bu ofiste ya da bu şirkette istemiyorum. İyi bir insan gibi görünüp görünmemen umurumda değil, umurumda değil, sadece seni kilometrelerce uzaktan seviyorum.»

Nicholas kapıya doğru yürüdü, önce Sophia'ya sonra da bana baktı.

-Beni burada bekle.

Nick ofisten ayrıldığında, Sophia ve ben tuhaf bir sessizliğe büründük.

Ofisine geçip koltuğa oturmasını izledim.

-İstersen oturabilirsin, sana kahve falan yapayım mı?

Başımı salladım ve olduğum yerde kaldım.

-Noah... Sanırım neden böyle olduğunu biliyorum... ama bu eşsiz bir fırsat, o pozisyon için her şeyimi verirdim ve New York o kadar da uzak değil, birçok insanın uzun mesafeleri var ilişkiler ve sadece olurdu ...

-Bekle?

Kalbim kaburgalarıma öyle bir çarpmaya başladı ki, göğsümden fırlayacak sandım.

- Ne dedin?" İleriye doğru bir adım atarak tekrarladım.

Ağzından yeni dökülen sözler beynimde ürkütücü bir şarkı gibi tekerrür etmeye başladı.

«Fırsat», «New York» «Mesafe ilişkisi»

Sophia önce Nick'in masasına, sonra bana baktı ve ardından gözleri şaşkınlıkla açıldı. Yanakları yoğun bir kırmızı renge bürünmeye başladı.

-Ben... Nick'in...

- Hangi fırsattan bahsediyorsun?

Sofia başını salladı.

-Ona sormalısın Noah, bir şey söylememeliydim, sadece... sana söylediğini düşündüm, ama ne kadar ısrarcı olduklarını hesaba katarsak.

-Nicholas bana bir şey söylemedi, ama şimdi başladığına göre bitir, neden bahsediyorsun?

Yakında patlayacağımı biliyordum ve bunu onun önünde yapmamayı tercih ettim, dışarı çıkmak istedim ama önce neler döndüğünü öğrenmek istedim.

-New York'taki en iyi hukuk firmalarından biri size iki yıllık bir iş teklif etti; Rogers davasını kazanmak birçok insanın, önemli insanların dikkatini çekti ve bunun için ne kadar övgü almak istesem de, Nick olmasaydı kazanamazdık.

Davayı kazandıklarından bile haberim yoktu, Nicholas'ın bırak iki yıllık bir pozisyonu, New York'ta bir işle ilgilendiğinden bile haberim yoktu...

Buradan gitmem gerekiyordu, Nicholas gelmeden oradan gitmem gerekiyordu.

-Nicholas'a söyle... ona gitmem gerektiğini söyle, kendimi pek iyi hissetmediğimi söyle...

Kapıdan çıkıp gitmeden önce, Sophia kolumdan tuttu ve uzun kirpikli kahverengi gözleriyle bana baktı. Topukları onu üstümde tutuyordu ve ben bu duygudan hoşlanmadım, hiç hoşlanmadım.

- Gitmesini istemediğini biliyorum... ama onu bu konuda desteklemelisin, Noah.

Öfke tüm sistemimi ele geçirdi ve bir sarsıntıyla onu bırakmasını sağlamayı başardım.

-Erkek arkadaşımla ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini söylemeyi aklından bile geçirme. Asansöre binip binadan çıkmam iki dakikamı almadı.

İki yıl? İki yıllığına kaçmayı ve beni burada bırakmayı mı düşünüyordu? Ve neden bilen kişi ben değil de oydu?

"Onu bu konuda desteklemelisin, Noah."

Gaza bastım ve gözyaşlarımın yolu görmeme engel olmasına izin vermemeye çalışarak gözlerimi kırpıştırdım.

Nick olmadan iki yıl yaşayamam... Ölürdüm.

Bölüm 50

NİCK

Ofisten çıkıp Jenkins'ten kurtulmam on dakikadan biraz fazla sürdü. O piç kurusu, New York'ta bana teklif ettikleri işi geri çevirirsem bir aptal olduğum, kabul etmem gerektiği, bunun kariyerimi yükselteceği konusunda ısrar etti.*vesaire.*Mesele şu ki, onun işine yaramıştı çünkü benden kurtulacaktı ve üstelik babamın şirketinde tırmanmak için serbest bir eli olacaktı, bir taşla iki kuş vuracaktı ve bu nedenle o kadar çok zaman kaybettim ki, hiç şaşırmadan kendimi Sophia dışında boş ofiste buldum.

- Giteli ne kadar oldu? - Kapıda durarak sordum.

"Beş dakika önce, ama, Nick," dedi beni durup tekrar ona bakmaya zorlayarak. Sesindeki bir şey ona bunu yaptırdı... Ona New York'tan bahsettim ve bunu pek iyi karşıladığını sanmıyorum.

- ne yaptın ne yaptın

Sophia gergin bir şekilde bakışlarıma karşılık verdi.

-Bunun hakkında tartıştığını sanıyordum, üzgünüm, her şeyi batırdım, öyle demek istemedim...

"Kahretsin"

Ofisten çıktım ve doğrudan otoparka gittim. Arabaya bindim ve üniversitenin yolunu tuttum.

Ona söylediğime inanamadım, bu konu kapandı, insanlara ilgilenmediğimi, hiçbir yere gitmediğimi nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Sophia'ya gitmeyeceğimi, deli olmadığımı, reddettiğim fırsatı bildiğimi ama ilgilenmediğimi, Noah'ı burada bırakmayacaktım, hayır dediğimde özellikle sinir bozucu olmuştu. Beni Beyaz Saray'dan işe alsalar bile. Jenkins öğrendiğinden beri bana oltayı vermişti, on dakika

ona hiçbir yere gitmediğimi söylüyordu ve o da bana tam bir aptal olduğumu söylüyordu. Ve şimdi, ilişkimizin felaketle sonuçlanan bir noktasında, Noah ile yüzleşmek zorundaydım. Durum çoktan kontrolden çıkmaya başlamıştı.

Onu dairesine gideceğimi söylemek için aradım, açıklamak için aradım ama alışkanlığı olduğu için her aramamı görmezden geliyor. On beş dakika sonra apartmanın önüne park ettim ve kendimi nasıl anlatacağımı düşünerek indim ve tüm bunların üzerime atılan şeyleri körüklemesini engelledim. İstediğim son şey, kim bilir ne zamana kadar benden büyümemi istemesiydi.

Neden ofise gittiğini bilmiyordum, dahası, sanırım onu orada ilk kez görüyordum, bir şey onu beni aramaya sevk etmiş olmalı ve kahretsin, o zamana kadar Bana ihtiyaç duyduğunda benim sahip olduğum şeyle karşılaşacaktı.Ülkenin diğer ucuna gitmeyi planlıyordum.

Ağzından çıktığı için kahretsin Sophia.

Kapıyı üç kez çaldım ve benim için açmalarını bekledim. Bunu yapan Noah değildi.

"Bok."

"Leister," dedi Briar bal gibi bir sesle. Üzerine zar zor örten bir gecelik giymişti, kızıl saçları tepesinde topuz yapılmıştı ve kötü anıları hatırlatan o gülümsemesi vardı.

-Noah burada mı?" dedim arkasından bakıp ona pek dikkatimi vermeden.

"Odasında," diye basitçe cevapladı ve uzaklaşıp beni içeri aldı.

Pekala, o kadar da zor olmamıştı. Noah'ın odasına gidene kadar onu duymazdan geldim ama kapıyı açtığımda boştu.

Briar beni döndürerek yüzünde şeytani bir sırıtışla bana baktı. Mutfak tezgahına oturmuş, geceliği kalçalarına kadar geliyordu.

-Orada olmadığımı unutmuşum... Üzgünüm, hafızam kötü.

Onu umursamadım ve direk kapıya gittim. Açmaya gittiğimde kapının kapalı olduğunu gördüm.

Öfkemin geriye kalan azıcık sağduyumu ele geçirmesini engellemeye çalışarak gözlerimi kapattım.

-Lanet olası kapıyı aç.

- Hala her zamanki gibi ağzın bozuk. Tezgahtan kalkıp buzdolabını açtı.

- Bira ister misin? - dedi ve gözleri beni tepeden tırnağa taradı - Ya da daha iyisi sana başka bir şey ısmarlayayım... Sanırım bira sezonun geride kaldı, yanılıyor muyum?

O an bu kızla yüzleşmek en son isteyeceği şeydi. Kahretsin, Noah'ın onunla yaşadığı gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım ama er ya da geç onunla karşılaşacağımı biliyordum. Sadece bugün olmamasını ummuştu.

-Briar, bugün veya hiçbir zaman senin oyununu oynamayacağım, kapıyı aç.

Sırtını tezgaha yasladı ve sutyeninden anahtarları çıkardı.

- Onları istiyor musun?-ahlaksızca fısıldadı-Gel ve onları al.

Üç adımda onu önümde yakaladım. Vahşi yeşil gözleri bana keyifle baktı ama arkasında ne olduğunu biliyordum. Briar benden nefret ediyordu ve bunda haklıydı.

-Anahtarları ver Bri-nefesimi tutarak-benimle oynamak istemezsin, oynayamayacağını biliyorsun, dedim.

Sözlerim dudaklarından gülümsemenin kaybolmasına neden oldu.

Seni bir daha asla görmeyeceğimi sandım.

Sakinleşmeye çalışarak gözlerimi kapattım.

-Ben değil... ve senin kız arkadaşımla yaşamanı hiç beklemiyordum; Briar... ona hiçbir şey söyleyemezsin, beni duydun mu?

Yüz hatlarından acılık geçti ve ben bir an sessiz kaldım.

- Söyleyeceklerimin gözlerini açacağından mı endişeleniyorsun, Nick? Briar Palvin binlerce farklı yüze sahip olma konusunda uzmandı. Her birini keşfetmiştim.

Noah öğrenirse...

Birden korktum.

"Onu seviyorum." dedim tamamen samimi olduğumu görmesini sağlamaya çalışarak.

Sözlerim pis bir alayla karşılandı.

-O kızı bırakın, kimseyi nasıl seveceğinizi bile bilmiyorsunuz. Bunu hak etmiyorsun.

Tanrı bunu hak etmediğimi biliyordu. Buna ihtiyacı yoktu, şimdi değil, eski anıları silmek istemiyordu, o zamanın suçluluğunu hissetmek istemiyordu. Tüm bunları geride bırakmıştım, babamın yanına dönmeden hemen önce, Noah ile tanışmadan bir yıl önce. Daireyi ona kiralamadan önce Noah'ın oda arkadaşının kim olduğunu fark etmeliydim ama Briar'ın burada olmaması gerekiyordu, gitti, gitti ve bir daha geri dönmemeye yemin etti, yine burada ne halt ediyordu?

-Haklı olabilirsin ama aksini söyleyene kadar yanında olacağım.

Briar bana inanamayarak baktı. Eli yukarı kalktı ve parmaklarını yanağıma değdirdi.

"Onu seviyorsun" dedi sanki bu imkansızmış gibi - senin farklı olacağını nasıl düşünebilirdim?

Eli saçımı okşamaya başladığında bileğinden tuttum ve onu zorla uzaklaştırdım.

- Ben senin üç yıl önce tanıştığın aynı kişi değilim; Değiştim.

Dolgun dudaklarında bir gülümseme oynadı.

"Orospu çocuğu olarak doğdun, orospu çocuğu olarak öl, Nick."

Üç sonsuz saniye boyunca yolumu kaybederek sertçe çektim.

Diğer elimle anahtarları bırakması için onu zorladım ve sonra bir adım geri çekilip derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım.

Gözlerimi tekrar ona diktim ve bir acı ve suçluluk duygusu öfkemi silip süpürdü.

-Sana bir faydası olmayacağını biliyorum... ama sana yaptıklarım için üzgünüm, olanlar için gerçekten üzgünüm.

"Kendini suçlu hissetmek seni iyi hissettiriyor Nicholas, ben değil."

Şimdi defol.

Bana iki kez sormana gerek yoktu.

Arabayı sürerken ve aynı zamanda onu aramak için saatler harcadım. Jenna'nın eski dairesine gittim, hatta babamın evine uğradım. Arabasını kapıda park ettiğini görmeyince apartmanının önünde beklemeye karar verdim. Ortaya çıktığında saat gece onu çoktan geçmişti ve ona ait olmayan bir arabadan indiğini gördüm. Park ettiğim yer onun görüş alanından gizliydi ama beni neredeyse arabadan atlayacak olan şey, Noah'ı kapıya kadar taşıyan adamdı.

Kalbim tekledi.

- Hey! -Yüreğim yumruk gibi bağırdım- Uzak dur ondan!

Noah'ın nasıl sendelediğini ve o adamın kollarına nasıl tutunduğunu görmek için kapıya ulaştım; hayatımda hiç görmediğim bir adam. Nefesim daralıyordu ve o pisliğin gömleğini kapıp onu ondan uzaklaştırmayı düşünmeden neredeyse elim uçtu. Noah tehlikeli bir şekilde yere yaslandı ve onu yanıma yaslamak için acele ettim.

Lanet olsun sarhoştum.

"Sen Nicholas olmalısın," dedi adam gömleğini düzeltip bir adım geri çekilerek. Sonra yanında daha genç başka bir çocuk belirdi.

"Eh, eh, sakin ol, tamam" Diğerinden kısa ve yüzünde endişeli bir ifadeyle sarışın çocuğa baktım, "biz onun arkadaşıyız dostum, bir saat sonra bu halde evime geldi. az önce onu eve getirmeyi teklif ettik, ben Charlie, aynı sınıftayız ve bu da kardeşim Michael, bu da onun...

"Psikolog" dedim dişlerimin arasından.

Noah'ın yüzüne bakmak ve durumunun ne olduğunu görmek için dikkatimi vermeyi bıraktım.

"İyiyim..." dedi kekeleyerek.

Ve kahretsin.

"Ben hallederim." dedim onu göğsüme yaslayıp merdivenlere yönelirken kolumdan tutan bir el beni durdurdu.

-Senin yüzünden böyle, onunla ilgilenecek kişinin senin olmanı istediğini sanmıyorum.

Psikoloğa döndüm. Uzun boylu, genç ve gözleri kız arkadaşıma dikilmiş.

- Gönüllü müsün?

Patlamak üzereydim ve kollarımda neredeyse bilinçsiz bir şekilde Noah'ı tutmasaydım, suratını çoktan parçalamış olurdum.

Michael bana kaşlarını çattı, sonra kardeşine baktı.

-Charlie onunla kalacaktı, ben sadece arabayı sürmeyi teklif ettim. Ama o benim hastam, umursuyorum ve böyle bir durumdaysa ona bakmak benim yükümlülüğüm, ona ne yaptın bilmiyorum ama belli ki bu iyi bir şey değil.

-Ne umursuyorsun? Onu üç haber programından tanıyorsun pislik, o yüzden defol git gözümün önünden onu yerden kaldırıp binaya girmeden önce tek cevap verdiğim şey buydu.

Çantasından anahtarları çıkarıp içeri girmeyi başardığımda daireyi karanlık ve boş bulduğuma sevindim.

Hemen odasına gittim ve onu yatağın üzerine oturttum. Çenesini kaldırdım ve dikkatlice yüzüne baktım.

"Noah..." gözleri genişledi ve bana baktı. Çok sarhoştu, sadece kusmamasını umuyordum.

Yanağını karnıma yasladı ve titrediğini hissettim.

-Gitmeni istemiyorum... Beni bırakmanı istemiyorum.

Göğsümde bir baskı hissettim ve elimi boynuna doğrulttum. Başını geriye doğru ittim ve gözlerimi onunkilere kilitledim.

-Hiçbir yere gitmiyorum Noah; benim yerim burası, seninle.

Gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü gördüm ve başparmaklarımla silmeye başladım. Terliyordu ve saçları alnına yapışmıştı ama dokunulduğunda soğuktu.

-Ne kadar içtin aşkım?

Gözlerini kapatırken başı yine sallandı ve bir spazm neredeyse şiddetle titremesine neden oldu.

-Joder, Noah.

Onu kucağıma alıp direk banyoya gittim. Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama daha onun kıyafetlerini çıkarıp soğuk suyun altına koymaya fırsat bulamadan kendini tuvaletin yanına attı ve şiddetli bir şekilde kusmaya başladı.

Üzerine uzanıp bir havluyu soğuk suyla ıslatıp alnına yerleştirirken bir yandan da vücuduna bulaşan tüm zehri püskürtmeye devam ederken tek elimle saçını tutmam bir saniyemi almadı.

Artık dayanamayana kadar yanında kaldım; Kusacak bir şeyi kalmamıştı ve o kadar zayıftı ki korktum. Onu tekrar kaldırdım ve kıyafetlerini dikkatlice çıkarmaya başladım. Bunu yaparken, onun durumu hakkında kendimi suçlu hissetmekten kendimi alamadım. Birbirimize duyduğumuz karşılıklı güvensizlik olmasaydı Noah böyle olmazdı ama onsuz kaçabileceğimi nasıl düşünebilirdi?

Uyurken giydiği gömleği yastığının altından aldım, aslında benimki olduğunu görünce.

Üzerini örttüm ve kim bilir saat kaça kadar kaldım. En kötüsünün geçtiğinden emin olana kadar parmaklarım onun sırtını ve saçını okşamayı bırakmadı.

Ayrılmadan önce ona bir not yazdım. Bir karar vermişti.

51.Bölüm

NUH

Sabah beş gibi açtım gözlerimi. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamak şöyle dursun, ne zaman uykuya daldığımı ya da bilincimi kaybettiğimi bile hatırlamıyordum. Etrafa baktım ve yatağın sağ tarafının buruşmuş ama çözülmemiş olduğunu gördüm ve sonra kesinlikle her şeyi hatırladım.

Charlie, evi, tekila, ardından Michael... ve son olarak da Nick. Tanrım, Nick, Michael'la tanışmıştı.

Oturdum ve elimi yüzümde gezdirdim. Kendimi berbat hissettim, Tanrım, Charlie'ye ayak uydurmayı ancak ben düşünebilirdim. Sarhoş olmak bile istememiştim ama her şeyden o kadar etkilenmiştim ki, o kadar üzgündüm ki...

hayır diyemediğim için korkmuş ve kızgındım ve şimdi buradaydım, korkunç bir baş ağrısıyla ve Nick'in burada benimle olduğunu ve beni bu şekilde gördüğünü bilmenin boşluğuyla.

"Hiçbir yere gitmiyorum"

Bunu söylemiş miydi yoksa hayal mi görmüştü? Her halükarda, düşündükçe kanım kaynadı, gerçekten düşünmektense öfkelenmeyi tercih ederdim; Bu beni korkuttu, çünkü bu kadar önemli bir fırsatsa,
nasıl onu onu reddetmeye zorlayacak kadar kötü olabilirdi?

Oraya gitmek istemiyordu, henüz değil, kızgın kalmayı tercih etti, bunu daha iyi halletti.

Ayaklarımı yataktan kaldırdım ve kıyafetlerimi çıkardığımı ve bir T-shirt'ü başıma geçirdiğimi fark ettim, onunki, onun gibi koktuğu ve kendimi iyi hissetmemi sağladığı için genellikle uyumak için giydiğim tişört. , özellikle kabus gecelerinde.

Belki kanepedeydi ya da Briar'a rastlamıştı ve o bundan şüphe duysa da gece geç saatlerde sohbet ediyorlardı.

Kalkmadan önce bir şey dikkatimi çekti: Nick komodinin üzerine bir not bırakmıştı.

Elime aldım ve heyecanla okumaya başladım.

«Sana daha fazla zaman vereceğim; Eğer ihtiyacın olan buysa, seni ve sadece seni sevdiğimi anlaman için yapmam gereken buysa, yapacağım şey bu. Artık bana inanmanı sağlamak için ne yapacağımı bilmiyorum, böylece seninle ilgilenmek ve seni sonsuza kadar korumak istediğimi anlayacaksın; Hiçbir yere gitmiyorum Noah, hayatım ve geleceğim seninle, mutluluğum tamamen sana bağlı.

Korkmayı bırak; Karanlıkta her zaman ışığın olacağım aşkım"

Sözlerini okurken kalbim sıkıştı ve ona yaşattıklarım için kendimi daha da suçlu hissettim. Nick benim için tek seferlik bir işten vazgeçecekti...

Notu yastığımın altına koydum ve odadan çıktım. Oturma odası loştu ve midemdeki alkol kalıntılarını temizlemek için duş almam ve yağlı bir şeyler yemem gerekiyordu. Sıcak suyun altına girdim ve bedenim ve zihnim alkolün neden olduğu pustan arınıyordu.

Michael beni o halde görmüştü, şimdi ofisinde iyi bir kavga dinlemek zorunda kalacaktı ve hatta Nick'le ve bana el sürmeye cüret eden herhangi bir adama şiddetli bir şekilde hitap etmesiyle tanışmışsa, daha da fazlası.

Banyodan havluya sarılı ve saçlarım ıslak olarak çıktım.

Buzdolabından sandviç yapmak için malzemeleri aldım ve yemek yemek ve düşünmek için koltuğa oturdum.

Tam bir karmaşa içindeydim, gerçek buydu. Nick kalırsa gelecekte bu fırsatı boşa harcadığım için beni suçlayacağından korkuyordum.

Sophia'nın sözleri kafamda yankılanıp duruyordu, onu bu konuda desteklemelisin, Noah, Tanrım, neden araya giriyordu, neden umursuyormuş gibi konuşuyordu? Neden Nick onu bundan haberdar etti de ben değil?

Sophia'dan nefret ediyordum, ondan gerçekten nefret ediyordum, bunu yanlış nedenlerle yaptığını biliyordum ama konuşan kıskançlıktı, onun için mükemmel birini görmenin ve sonra bana bakmanın ve mükemmelin tam tersi olduğumu bilmenin kıskançlığı. . .

Kanepede ne kadar oturdum bilmiyorum ama uyuyakalmış olmalıyım çünkü pencereden sızan ışık beni uyandırdığında yalnız olmadığımı anladım.

Koltuğa oturduğumda iki çift göz bana baktı. Briar elinde bir fincan kahve ve yanında gömleksiz bir adamla oturuyordu.

Amcanın gözleri eğlenmekle merak arasında beni izliyordu ve bedenime baktığımda havlunun bacaklarıma kadar çıktığını ve beni ikisinin önünde neredeyse çıplak bıraktığını gördüm.

Briar tuhaf bir gülümsemeyle, "Günaydın, teşhirci," dedi. Hemen üzerimi örten havluyu düzelttim ve ayağa fırladım.

-Uykuya dalmış olmalıyım...-O adamın bana bakıp durduğunu görünce kaşlarımı çatarak dedim-Giyinmeye gidiyorum.

Yarım saat sonra odamdan çıktığımda, özellikle bizim apartmanın kapısının kapandığını duyunca, Briar'ın porselen ellerinde beyaz bir zarf tuttuğunu gördüm.

-Bir postanız var.

Ona yaklaştım, bir tabureye oturdum ve üzerinde adımın yazılı olduğu zarfı aldım. Hızlıca okudum ve bu konuyu tamamen unuttuğumu fark ettim. Bu, Leister Enterprises'ın onuncu yıldönümüne bir davetti.

-Bok.

Briar zarfı elimden aldı ve bir kalp atışı içinde okudu.

- Bazı medya organlarının yaklaşık bir aydır bahsettiği gala bu mu?

Bu konuda hiçbir fikrim yoktu ama yine de başımı salladım. Bu, Nick ve benim birbirimizi seven ve saygı duyan basit kardeşler gibi davranmamız gereken mutlu bir partiydi. Kahretsin, bu tür bir etkinliğe gitmek için en kötü zamandı ve kavga ediyorsak daha da kötüydü.

- Noah, bu galaya kaç tane önemli insanın geleceğini biliyor musun?

-Aslında umurumda değil- dedim sandalyeden kalkıp kendime bir fincan kahve yaptım- Bundan daha kötü bir zaman olamaz.

Briar, gözlerinde garip bir parıltıyla bana baktı.

-Burada refakatçi alabileceğin yazıyor ama yanılmıyorsam şu an erkek arkadaşınla konuşmuyorsun değil mi?

Aşağı yukarı bundan daha karmaşıktı ama yol arkadaşını unutmuştum. Nick bana yalnız gideceğimizi söylemişti, bu yüzden sanırım kızdığım bir erkek arkadaşım, zar zor konuştuğum bazı ebeveynler ve hayatımda görmediğim insanlar eşliğinde bu lanet partiyi yutmak zorunda kalacaktım.
.

"Gerçek şu ki, nerede olduğumuzu bilmiyorum ama hayır, onunla gitmiyorum..." Başımı ellerimin arasına alıp gözlerimi sımsıkı kapattım. Parti o hafta sonuydu ve içimden bir ses o zamana kadar Nick'le işleri yoluna koyamayacağımı söylüyordu.

"İstersen sana eşlik edeyim..." dedi Briar birkaç saniye sonra. Başımı kaldırdım ve onu fark ettim - cidden, umurumda değil, ayrıca böyle olaylarda önemli insanlarla tanışabilirim ... bilirsiniz, iyi bir temas gibisi yoktur, gerçek şu ki kendimize bir şey yapmış oluruz. iyilik, ikisi de, sıkılmayasın diye sana eşlik ediyorum ve bazı önemli temsilcilerle çıkıyorum.

Söylediklerini düşündüm ve kötü bir fikir gibi gelmedi. Oraya yalnız gitmektense onunla gitmenin daha iyi olduğu açıktı.

- Gerçekten umursamıyor musun? Başım belaya girecek ve mükemmel evlat rolünü oynamak zorunda kalacağım, insanları selamlayacağım ve aptalca fotoğraflarımı çekeceğim.

Bana güzel beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

Gülümsediğinde cennetten düşmüş bir meleğe benziyordu... Briar benim aklımı tamamen karıştırabiliyordu ve ben hâlâ onun şifresini çözememiştim.

-Hiç umurumda değil, bana iyilik yapan sensin. Bunu

dedikten sonra topuklarının üzerinde döndü ve odasına gitti.

Aynı öğleden sonra Charlie'nin evine uğradım. Önceki gece bir şey fark ettim ve arkadaşımın içki sorunu vardı. Nasıl davrandığını ve tekilaya karşı gösterdiği neredeyse sonsuz toleransı görünce, Michael'ın erkek kardeşine karşı bazı tutumlarını anladım. Sürekli onu izlememin sebebi, o diskonun ortasında kardeşinin iyi olup olmadığını öğrenmek için benimle konuşmasının sebebi... Charlie bir alkolikti ve yanılmıyorsam bunu yapan Michael'dı. onu bu sorundan kurtarmaya çalıştı.

"Kardeşim iyi bir insan, ama boktan terapilerinin bana yardımcı olmayacağını anlamıyor," dedi arkadaşım, güneş gözlüklerini zorlukla çıkarabilen benden farklı olarak, bir gül kadar tazeydi. Sahip olduğum yoğun baş ağrısı vardı.

-Bir destek grubuna gidiyorum ve gerçekten deniyorum, uzun zamandır orada değildim ama çok daha az içiyorum, daha kanepeden bile kalkmadan...

Bana bunu neden yaptığını sormak için bir şey verdi, bana söylemeseydi, bir şey için olurdu. O bağımlılığa sahip olduğundan endişelendim, annem benzer bir şey yaşamıştı ve babamla olanlardan sonra velayetimi kaybettiğinde onun bir detoks merkezine yatırıldığını öğrendim. İçki ailemden gelen bir şeydi, babam sarhoştu ve annemin geride bırakabildiği kötü bir huyu vardı... Bazen benim de başıma geliyordu, dün geceden başka görülecek bir şey yoktu o da. neden arkadaşımı ilk başta inanabileceğinden daha fazla anladım.

Charlie'nin akşamdan kalmama iyi gelen iğrenç bir milkshake yapmasına izin verdim ve sonra öğleden sonrayı film izleyerek ve yemek yiyerek geçirdik.

Patlamış mısır. Böyle basit anları paylaşabileceğim bir arkadaşım olmayalı uzun zaman olmuştu, Jenna çok çılgındı, planlarımız neredeyse her zaman bir partiye ya da alışverişe gitmekti, nadiren sadece dışarıda takılmak için buluşurduk. divan. Charlie ile durum farklıydı, beni güldürdü ve en az birkaç saatliğine sorunlarımı unutturdu.

Apartman kapısı açıldığında ve Michael kızgın görünerek içeri girdiğinde hava neredeyse kararmıştı. Onu orada görmeyi beklemiyordum ve neredeyse anında fark ettim ve hatırladım ki burası onun dairesiydi. Charlie, üniversiteye zar zor yetecek kadar parası olduğu için erkek kardeşiyle yaşıyordu.

Neden gerildim bilmiyorum, belki onu ofisinde görmeye alıştığımdan ve ayrıca neredeyse tüm sırlarımı, korkularımı ve güvensizliklerimi bildiği için. Beni sarhoş görmüş ve daha sonra sevgili erkek arkadaşımla tanışmak için beni neredeyse daireme sürüklemek zorunda kalmıştı.

Gözleri bana odaklanana kadar odayı taradı. Yüzlerinden garip bir şey geçti ve sanki beni azarlayacaklarmış gibi kanepeye oturdum.

Charlie, odadaki ani gerginliğin farkındaydı, çünkü otomatikman minderleri alıp kanepeye koymaya başladı.

- N'aber küçük kardeş? -selamlama yoluyla dedi- Bizimle film izlemek ister misin?

Michael alışveriş çantasındakileri çıkarıp tezgahın üzerine koymaya başladı.

- Bir şey yedin mi? - Cevabı buydu. Bana selam bile vermemişti ve her şey benim için o kadar garipti ki gitmek için hazırlandım.

"Gitmeliyim sanırım" dedim çantamı koltuktan alarak.

Michael konuşmadan önce bana baktı.

-Akşam yemeği yapmak için yemek getirdim, kalabilirsin, öyleyse bugün neden konsültasyona gitmemeye karar verdiğini söyle; Yediye kadar seni bekliyordum.

Kahretsin... Tamamen unutmuşum... Tamam bu yüzden çok tuhaftı, onu ekmiştim.

Gözümün ucuyla Charlie'nin bizi izleyip odasını temizlemesi gerektiğine dair bir şeyler söylemesini izledim.

Tam zamanında.

Malzemeleri çıkardığı tezgaha soğukkanlı bir şekilde yaklaştım.

Üzgünüm, tamamen gitti.

Michael birkaç saniye sessiz kaldı ve ardından dudaklarında nazik bir gülümseme oynadı.

-Merak etme bir sonraki seansta görüşürüz Risotto sever misin?

Birdenbire o kadar rahatlamış göründü ki, kapıdan içeri nasıl girdiğine hiç benzemiyordu, birkaç saniye önce bana attığı bakışla hiçbir ilgisi yoktu. Başımı salladım, çantamı sandalyeye bıraktım ve kalmamın daha iyi olacağına karar verdim, ofiste öylece bıraktıktan sonra çirkinleşmeyecektim.

Charlie'nin ortaya çıkması uzun sürmedi ve sonraki yarım saat boyunca durmadan güldüm. Charlie ağabeyiyle uğraştı ve verdiği ciddiyetle onu benim bile düşünemeyeceğim şeylerle baş başa bıraktı. Bir önlük giydim ve ona mantar ve sosla yardım ettim. Charlie'nin hiçbir fikri yoktu ve her şeyden daha sinir bozucuydu ve parmağını güveç içine sokuyordu.

Salonda, yerde küçük bir masaya oturuyoruz ve önemsiz şeylerden sohbet ederken yemek yiyoruz. Michael'ı rahatlamış görmek güzeldi ve onu çalışma ortamının dışında görmek de tuhaftı. Daha genç görünüyordu ve yemek pişirmede harikaydı: risotto için ölünecekti. Onunla tarif alışverişinde bulunmak güzeldi.

O gece yüzümde küçük bir gülümsemeyle eve geldim, rahatlamıştım ve rahatlamıştım, böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Nick'le her şey o kadar yoğundu ki, bir bakışı tüm bedenimi gerdi, dudaklarından bir okşayışım midemi ağrıttı.

Bu kadar yoğun bir şeyden kaçmak, hiç kimsenin giremeyeceği bir balonun içinde en az birkaç saat geçirmek, telefonu kapatmak, olağanın dışına çıkmak ve sadece her şeyi unut. Hiçbir şey hissetmemek.

O gece böyle geçmişti, derin nefes alabilmişti, sadece Noah olabilirdi, birinin Noah'ı değil.

Tüm sırlarınızı, tüm korkularınızı, tüm güvensizliklerinizi anlatmanın inanılmaz derecede cesurca bir tarafı var. Bir yabancıya açılmanın bu kadar tatmin edici olacağını hiç düşünmemiştim ve sanırım her şey onun en karanlık sırlarımı aldığı sükunete bağlıydı.

Ona her şeyi anlatamamıştım ama bir şekilde biliyordum ki, en azından hazır olduğumda içimdeki tüm şeytanları çıkarmakla kalmayıp onları kovalayabilirdim.

Michael iki haftada imkansızı başarmıştı.

İki gecedir kabuslardan uyanmamıştım ve bu bir şeyler söylüyordu.

Risotto gecesinden sonraki öğleden sonra ofisinden çıktım ve yapmak istediğim ilk şey Nick'i aramak oldu. Günlerdir konuşmamıştık ve ona daha iyi olduğumu ve olan her şeyi unutmak istediğimi söyleme isteği duydum ama bir şey beni durdurdu.

Kendi deyimimle "kabarcık durumumdan" çıkmaktan korkuyordum; Onunla konuşmayı düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

Onu Leisters'ın galasında görmem gerekenden sadece iki gün önceydi ve birbirimize nasıl davranacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana verdiği gerçek mesafe karşısında şok oldum ve güvensiz bir yanım bunu neden yaptığına dair başka bir gizli neden olup olmadığını merak etti.

Özellikle neredeyse üzerine kustuktan sonra nasıl hissettiğimi soran bir mesajı içtenlikle beklemiştim, ama sessizliği tamamen sağır ediciydi.

Sadece iki gün Noah, sadece iki gün sonra onu göreceksin ve her şey eskisi gibi olacak.

Aynı şeyi kendi kendime tekrarlayıp durdum ve gala için elbise falan alarak kafamı dağıtmaya çalıştım. Uzun bir elbise ve topuklu ayakkabılarla katı görgü kuralları giymesi gerekiyordu. O öğleden sonra Jenna'yı aramıştım ve şimdi biz

bir alışveriş merkezinin vitrinlerine bakarken yürüyor ve sohbet ediyorduk.

-Aslında gitmeyi düşünüyordum ama Lion beni bir haftadır her gün arıyor, beni görmek istediğini, beni yemeğe çıkarmak, konuşmak ve nasıl olduğumu görmek için ısrar etti.. Ne yapmalıyım Noah? Onu o kadar çok özlüyorum ki içim acıyor ama korkuyorum... Beni tekrar üzmesinden korkuyorum, her şeyin eskisi gibi devam etmesinden korkuyorum.

Arkadaşımı dinledim ve kendimi onunla karşılaştırmadan edemedim. Nick ve ben ayrılmamış olsak da, bu olasılığı düşünemiyordum bile, bu ayrılık ilişkimizde bir öncesi ve sonrası olacak gibiydi.

-Gitmelisin Jenn, Lion en azından söyleyeceklerini dinlemeni hak ediyor, bir aydan fazla ayrı kaldın, kartları masaya koymanın zamanı geldi ve ne kadar ısrar edersen et. Onsuz daha iyi durumdayız, ikiniz bunun doğru olmadığını biliyoruz.

Jenna takıntılı bir şekilde tırnak yemeye başladı ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

O ikisi birlikte olmak için yaratılmışlar ve bunu nasıl fark etmediler bilmiyorum.

En az yirmi farklı elbise denedim, annem acil durumlar için kullandığı kredi kartıyla gala için gerekenleri al demişti, doğrusu ödünç elbiseyle gitmeyi bile düşünmüştüm ama aldıysam üçüncü dünya savaşının bir araya getirileceğini ve neden daha fazlasını istediğimizi.

İşte oradaydım, Chanel, Versace, Prada gibi giyim mağazalarında dolaşıyordum... sanki yeterince finansal sorunum yokmuş gibi. Bir yanım ikinci el bir elbise almayı düşünüyordu, markalı ama yarısı değerinde olanlardan ve böylece kalan para kira, yemek ve hayattaki o temel şeyleri ödemek için kalsın, ama emindim ki annem kredi kartı ekstresine bakabilir ve sonra beni keşfederdi.

Sonunda Dior'a gittik, çünkü çoğunlukla Jenna o mağazada çıldırıyordu. Fiyatlar uçuktu ama ben bayıldım.

Jenna ve ben, sanki bir ayak işi yapıyormuş gibi benim için alışveriş yapmıyormuş gibi davrandık.

Böyle yerlere gitmenin kötü yanı, başına en kötüsünün gelebilmesi: Bir elbiseye aşık olmak.

Dükkanın ortasında asılıydı, bir manken giyiyordu ve girer girmez gözüm ona kaydı.

"Aman Tanrım, Noah... bu, bu senin elbisen," dedi Jenna, benim kadar şaşkındı.

İnci grisi kumaşa baktım, parmaklarımı ipeğin pürüzsüzlüğüne dokundurdum ve ne kadar güzel olduğuna hayran kaldım.

Jenna, "Bunu denemelisin," dedi ve bir saniye sonra bir pazarlamacı bana bir tür Hollywood ünlüsüymüşüm gibi davrandı. Bizi yan odaya aldılar ve giymeme yardım ettiler. Elbisenin üst kısmı küçük gümüş pırlantalı bir tür korseydi, sonra yere kadar iniyordu, vücudumu güzelleştiriyor ve sanki tenimden aşağı akan su gibi her bir kıvrımımı belirginleştiriyordu, üzerinde alçak bir yaka vardı. neredeyse uyluğuma ulaşan bacak.

Tanrım, mükemmeldi.

Soyunma odasından çıktığımda Jenna'nın gözleri büyüdü ve bana baktı.

Kahretsin, harikasın.

Gözlerimi indirdim ve yandaki küçük etiketi aldım. Neredeyse kendi tükürüğümle boğulacaktım.

-Bin dolara mal oluyor, Jenna.

Gözlerinde şaşkınlık yoktu.

- Ve ne bekliyordun? Bu GAP değil, ona göre yaşamak zorundasın, güven bana, elbisen en normallerinden biri olacak. VE

Harikasın Noah, gerçekten ağlayacağımı düşünüyorum.

Gözlerimi devirdim ve tekrar aynada kendime baktım.

Elbise güzeldi ve o inci grisi ten rengim ve saç rengimle mükemmel bir tezat oluşturuyordu. Bu elbise özel bir gün içindi, kameraların önünde giyilecekti... Nick'in önünde giyilecekti.

Evet, beni çok güzel bir şeyle içeri girerken gördüğünde Nicholas'ın suratını kesinlikle görmek istiyordum. Gala, birbirimizle konuşmadan geçen iki haftanın ardından kavuşma günü olacaksa...

Jenna'nın dediği gibi, muhteşem olması gerekiyordu.

Bölüm 52

NİCK

Galaya bir gün kalmıştı ve Noah'la bir daha konuşmamıştık. Endişelendim, onun için, bizim için endişelendim, göğsümde çalışmama izin vermeyen bir sıkışma hissettim. O sabah babam ofisime uğradı, yarın için davetiyelerimi elden teslim etti ve bana yaklaşık bir ay önce Noah'la bana sorulan soruyu hatırlattı. Bütün haftalar sonra ona dokunmadan ya da ona sarılmadan yarın onu görmekten ve şimdi bir hiçmişiz gibi davranmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum, sanki her şey iğrenç bir şakaya dönüşüyordu. Kötü ruh halim havada aşikardı, temas kurduğum herkes bunu anlayabilirdi ve şimdiden personelle o kadar çok tartışmaya girmiştim ki sırf soyadım Leister olduğu için kovulmamıştım.

-Yarın bizi götürmek için üç araba kiraladım, biri Ella ve benim için, biri Noah ve arkadaşı için, diğeri de sen ve Sophia için.

Gözlerim otomatik olarak dalgın dalgın okuduğum kağıttan kalktı.

- Ne demiştin?

Babam bana, o sabah yanlış ayakla uyanan tek kişinin ben olmadığımı açıkça belirten bir bakış attı.

-Aiken bana sordu Nicholas ve ben bu konuyu tartışmayacağım, yarın gelemeyecek, onun adına Sophia gidecek ve benden aile ile gelmemi istedi.

-O bile biliyor mu? Kalk dedim ve ofis kapısını çarparak kapattım. "Sophia bana galaya katılmayacağını, yarın sabah Aspen'e gideceğini söyledi."

Babam gözlüğünü çıkardı ve burnunun kemerini çimdikledi.

-Bu, Riston'ın Washington'da önemli bir meselesi olmadan önceydi, kalamazlar ve bu yüzden Sophia'ya sormuşlar, yanılmıyorsam ona bu sabah söylediler, böylece kızın bir daveti veya randevusu olmayacak. Riston seninle gelmemi istedi ve açıkçası ben de evet dedim.

Bunun başımı ne kadar belaya sokacağını bildiğim için başımı salladım.

-Aynı arabayla gideceğiz, bende çok bilet var, sana bir tane vereceğim ama sonra kendi başımıza gideriz.

Babam bana hoşgörüyle baktı. Saçma sapan konuşuyordu, eğer aynı arabada birlikte görünürsek, davetlerin bireysel olması önemli değildi, insanlar bizi birlikte gidiyormuş gibi göreceklerdi... ve Noah da öyle.

"Kız arkadaşımla sorun yaşamama neden oluyorsun," diye mırıldandım. Babam iç çekerek kapıya yöneldi.

-Noah ile ilişkiniz şimdiden sana çok pahalıya mal oluyor evlat... bir arkadaşınla bir partiye gelmene dayanamıyorsa, bence birçok şeyi yeniden düşünmelisin.

Sözlerini duymazdan geldim ve gitmesine izin verdim. Noah'ın galaya gelip beni Sophia'yla görmesine izin veremezdim, önce ona söylemeliydim. Cep telefonuma baktım ve onu bunun için ararsam büyük olasılıkla telefonunu bile değiştireceğini biliyordum.

İki gece önce kusuyordum ve hepsi New York'a onsuz gideceğimi düşündüğü için şimdi yapabileceğim en kötü şey onun bizden daha fazla şüphe duymasına neden olmaktı.

Kalktım, arabanın anahtarlarını aldım ve doğruca dairesine gittim.

Şanslıydım ki tam apartmanına geldiğimde diğer girişten içeri girdi ve eski püskü arabasını benimkinin yanına park etti. Aşağı indiğimi görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı ve bir sonraki tepkisini gergin bir şekilde bekledim.

Onu son gördüğünde neredeyse bilincini kaybetmişti.

Durana kadar temkinli bir şekilde bana yaklaştı ve gergin bir şekilde bana baktı.

"Artık sarhoş olmadığını gördüğüme sevindim," dedim yarı ciddi yarı şaka.

Noah yüzünü buruşturdu.

- Hâlâ burada olduğunu ve New York'ta olmadığını gördüğüme sevindim.

Bana sırtını döndü ve onu dairelerin ön kapısına götüren basamakları tırmandı. İçimden küfredip onu takip ettim, bu sorunu kesin olarak çözmeye hazırdım.

Kapıyı biraz zorlayarak açarken üzerindeki elbiseyi fark ettim ve kıvrımlarında oyalandım. O elbiseyi üzerinde hiç görmemiştim, sarıydı ve aslında kız kardeşimin eskiden giydiği, her yerinde küçük çiçekler olan elbiselerden birine benziyordu.

Noah'ın neden onu yakmak istememe neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu izlerken gerilmiştim.

Sonunda kapıyı açmayı başardı, ona yardım edecekti ama küçük elbisenin arkasından salınmasını izlemek onu eğlendiriyordu.

İçeri girer girmez arkasını döndü ve dudaklarını sıkıca bastırdı.

Kıçıma bakmayı kes, Nicholas Leister.

Gülümseyip kapıyı arkamdan kapattım. Daireye baktım ve herhangi bir sesin beni Briar'ın varlığı konusunda uyarıp uyaramayacağını dinledim ama ondan hiçbir iz yoktu.

"Elbiseni beğendim, daha fazlası değil" dedim ona yoğun bir şekilde bakarak, Tanrı o elbiseden nefret ediyordu, göğsüne dolanıp dizlerinin üzerinde dans etmesinden nefret ediyordu.

Noah bana küçümseyen bir bakış attı ve elindeki çantayı mutfak tezgahına koydu.

Başka bir şey söylemesini bekleyerek oraya gittim. Gergin görünüyordu ve bunu beklemiyordum.

Noah'tı, onu avucumun içi gibi tanıyordum.

Buzdolabını açıp iki bira alırken onu eğlenirken izledim.

- İster misin?-Kendi kendime sordum ve yanaklarının nasıl renklendiğini açıkça gördüm, ya da gerginlikten ya da belki sadece bana verdiği için.

resmen gözleriyle yiyordu.

"Elbette," dedim, kolumu uzatıp şişeyi alırken parmaklarına hafifçe dokunarak.

O küçük dokunuşun neden olduğu titremenin açıkça farkındaydım ama hiçbir şey fark etmemiş gibi davrandım.

Ortalığı yatıştırmak, onunla New York hakkında konuşmak ve açıklamak için oradaydı, ama gerçek şu ki tek düşünebildiği ellerini o elbisenin altına sokup onu gerçekten titretmekti.

Şişeyi tezgahın kenarına indirdim ve diğer elimle sert bir darbeyle şişeyi açıp dudaklarıma götürdüm.

Noah bana baktı, şişesine baktı ve bir an için biraz kaybolmuş göründü.

hafifçe gülümsedim. Şişeden bir yudum daha alıp ona yaklaştım.

"İşte çiller" dedim, ona biramı verdim ve onunkini de aynı şekilde açmak için aldım.

Bu hamleyle ikisi arasındaki mesafeyi önemli ölçüde kısaltmayı başardığının açıkça farkındaydı.

Dudakları titredi ama şişemi dudaklarına götürdü ve soğuk sıvının boğazından aşağı akmasına izin verdi. İçeriğini almak için boynunun hafifçe kasılmasını hayranlıkla izledim.

Bir kez daha, kendi şişemden içtiği gerçeğini anladım.

Bizi ayıran mesafeyi kısaltmamaya çalışarak derin bir nefes aldım; bir şey bana, en azından hoş bir cevap almak istiyorsam, henüz zamanın olmadığını söylüyordu.

Nasıl ilerleyeceğimi çok iyi bilmediğim için, dünya çapında erkekler tarafından çok iyi bilinen ve kullanılan bir stratejiyi seçtim: kızlarla uğraşmak.

-Perşembe günü kusman çok güzel; Sanırım bu asla unutmayacağım bir şey," dedim gülümseyerek.

Noah'ın gözleri utançla parladı ve ağzı öfke ve utançla büzüldü.

-Kimse sana kalmanı istemedi.

Şişeyi tezgahın üzerine bıraktı, sanırım artık canı pek alkol içmek istemiyordu ve kollarını kavuşturarak bana öfkeyle baktı.

-Kıyafetlerini çıkarabilmek bile buna değdi.

Gözleri genişledi, sonra kısıldı ve zehirli ışınlar saldı. Şikayet edecek gibiydi ama vazgeçti, yarı gülümsedi ve bana, özellikle de iş bana geldiğinde, her zamanki şeytani bakışıyla baktı.

-Beni soyabilmek için yarı baygın olmaya başvurmak zorunda kalman ne kadar üzücü... Yeteneklerini kaybediyorsun, Nick.

Bunu söyleyerek benden uzaklaşmak için etrafımdan dolandı ve mutfaktan uzaklaştı.

Hâlâ sahip olduğum tüm güçleri yavaş yavaş göstermesi için onu çekerdim, özellikle iş onu deli etmeye geldiğinde, ama bu konuşmayla eğleniyordum.

Noah bundan sonra ne yapacağından pek emin değilmiş gibi dalgın dalgın dergileri karıştırırken kanepeye doğru yürüdü. Tezgaha yaslanıp onu izledim.

Anlamsız şeyler emretmeye devam etti ve ben sessiz kaldım. Birkaç dakika sonra bana döndü, dergileri koltuğa bıraktı ve çileden çıkmış saçlarını geriye itti.

- Bana bakmayı kes!

Güldüm. Bunun onu kasten kızdırmak ne kadar eğlenceli olmaya başlamıştı.

-Beni seçeneksiz bırakıyorsun aşkım, sana dokunamıyorum, sana bakamıyorum... erkek arkadaşın olmak büyük bir başarı olmaya başladı.

Kollarını kavuşturdu ve bana sinirli ve gergin arasında baktı.

- Ne için geldin Nicholas?

Birkaç saniye onu izledim. Mutfak masası ve aramızdaki küçük kanepe bizi ayırıyordu ve bunun yerine onu kilometrelerce ötemde hissettim, bu hoşuma bile gitmeyen bir şeydi. Neden oradaydı? Onu özlemiştim ve üstelik ona Sophia'dan bahsetmeden önce onunla geçirdiğim zamanın kısa olduğunu biliyordum. Ona sırtımı döndüm ve arka cebimden bir sigara çıkardım. Orada bulunmamın nedenine girmek istemedim. Küçük mutfaktaki ocağa doğru yürüdüm ve ocakta sigaramı yakmak için eğildim.

Bir yudum aldım ve ona döndüm. Yanıma geldi ve yanmakta olan ateşi söndürdü.

-Sanırım beni kızdırmak için geldin.

Benden uzaklaşmadan önce, onu kendime yakın tutmak için uzandım.

- Seni rahatsız mı ediyor?

- Ne içersin Evet, kaba bir şekilde cevap verdi.

"Bırak burada olsun," diye düzelttim sesimi alçaltarak. Artık ellerimi onun üzerinde tuttuğuma göre, onları çekmekte zorlanacaktım. Parmaklarımdan biri dikkatlice kolunu okşamaya başladı.

Noah sonunda bana baktı, her özelliğinde bir belirsizlik vardı.

Onu hiç bu kadar kaybolmuş gördüğümü sanmıyorum.

ileri doğru bir adım attım Sırtı tezgaha çarpana kadar hafifçe geri çekildi.

- Neden bana söylemedin?" dedi sonra, sesi buruktu.

Sorusu beklenmedik değildi. New York'ta onu en çok rahatsız eden şeyin üçüncü şahıslardan öğrenmiş olması olduğunu biliyordu.

-Çünkü hiçbir yere gitmek planlarım arasında olmadı, en azından sensiz.

Gergin bir şekilde dudağını ısırdı ve onu aşağı çekmek istedim ama ona dokunmanın iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordum... en azından henüz.

-O zaman... ben yanında olsam, giderdin...

Bu bir soru değildi ve gerçek şu ki bunu düşünmemiştim bile.

"Şimdi olduğum gibi iyiyim Noah, çalıştığım yeri ve geleceğimin nereye gittiğini seviyorum." Babamın şirketini devralmak beni pek heyecanlandırmıyordu, çünkü bu onun için sayısız yıl daha çalışmak anlamına geliyordu, ama bu, Leister Şirketi'nde çalışmanın nasıl bir şey olduğuyla karşılaştırıldığında küçük bir ayrıntıydı.

Noah'ın gözleri benimkileri aradı ve o küçük kafasından neler geçtiğini anlamaya çalıştım.

- Bana sormayacak mısın?

kaşlarımı çattım.

- Benimle New York'a gelmek ister misin?

-HAYIR.

- "Yani?" Sinirli bir şekilde iç çekerek cevap verdim ve başımı geriye attım.

Kadınlar, Tanrım, bazen ne kadar zor olabiliyorlardı, özellikle de tam önündeki kadın.

"Tabii ki ayrılmak istemiyorum, çünkü buraya daha yeni başladım, Kanada'dan ayrılalı sadece bir yıldan biraz fazla oldu, ama... senin için bu kadar önemliyse, Nicholas, pekala... Sanırım istekli olurum." senin için yap

Yavaşça kafamı kaldırıp ona baktım.

- "Bunu benim için yapar mısın?" dedim yüzünde aksini söyleyen bir şey görmeye çalışarak ama dürüst davranıyordu, bana bakışından bunu anlamıştım.

"Nicholas... seni seviyorum," dedi fısıltıyla, "şu anda pek iyi olmadığımız gerçeğine rağmen... bana sorsaydın ve senin için önemliyse, evet derdim, yapardım seninle her yere git ve biliyorsun.

Göğsümün tam ortasına sonsuz bir sevgi dalgası doldu. Ayrı kaldığımız o iki hafta boyunca ruhumun merkezinde hissettiğim o boşluk, kahretsin, canımı yakmıştı.

İleriye doğru bir adım atarak kişisel alanını tamamen işgal ettim. Elimi beline koydum ve onunla birlikte olmak ve onu mutlu etmek için ne yapacağımı ve neler verebileceğimi anlaması arzusuyla sıkıca sıktım, neredeyse yan tarafını çimdikleyecektim.

Noah nefesini tuttu ve sanırım kalp atışlarını duyabiliyordum.

"O zaman sanırım sana teşekkür etmeliyim," diye fısıldadım.

Diğer elimi boynuna götürdüm ve saçlarını geriye doğru taradım. Onun kokusunu almak, sadece onda varmış gibi görünen o kokuyu hatırlamak istiyordu.

Burnumun ucuyla çenesini ve boynunu okşadım, yavaşça nefes aldım ve sonra gözlerini kapattım.

Nefesinin benimkiyle neredeyse aynı anda nasıl hızlandığını duydum. Eli koluma kenetlendi ve yakınlığımla tüm elinin

vücut jöleye dönmüştü.

"Seni özledim" dedim kulağının yanında, "benimle gelmek istemeni seviyorum ama o işi kabul etmeyeceğim, henüz değil, ben burada kalmak istiyorum ve senin de istediğini biliyorum. ve yapacağımız şey de tam olarak bu, tamam mı?"

Sessizce başını salladığını fark ettim ve sonra bir şey dikkatimi çekti. Ondan biraz uzaklaştım ve parmaklarımı saçlarının arasına alıp kulaklarını açığa çıkardım.

Noah kıpırdandı.

-Dün onlara sahiptim... Jenna ile.

«Jenna»

Adı ne zaman geçse, hiçbir işe yaramıyordu.

Noah'ın kulaklarına baktım, kemirmeyi ve öpmeyi sevdiğim ve taptığım o etli küçük kulak memelerine, şimdi delinmiş ve iki küçük gümüş inciyle süslenmiş, dudaklarımı o belirli yerden uzak tutmam için bana bağırıyormuş gibi görünen iki inci... yer.

- Onlardan hoşlanıyorsun?

Bunun onu incitmiş olması gerektiğini bildiğim için kaşlarımı çattım.

Noah'ın kendini daha çekici kılmak için herhangi bir şeyi delmesine gerek yoktu. Parmaklarımı kaldırdım ve iki küpeyi dikkatlice okşadım.

"Onları seviyorum..." dedim aynı zamanda onları çıkarmaya devam ettim. Onları tezgahın üzerine bıraktım. - ama şu anda istediğimi yapmamı engelliyorlar.

Başka bir şey söylemesini beklemedim, bir elimle boynunu tutup boynunu geriye atmaya zorladım ve dudaklarımı tam boynunun çukuruna yerleştirdim. Dudaklarından nefes nefese bir inilti kaçtı. Dilimin ucuyla köprücük kemiğini lobuna kadar hafifçe fırçaladım ve dişlerimle hafifçe ısırdım.

Noah tuttuğu tüm havayı serbest bıraktı ve vücudumun onun tepkilerine nasıl tepki verdiğini fark ettim.

Birkaç dakika uzaklaştım ve onu dikkatle izledim.

Uyarılma ve özlem o kadar netti ki, onu orada yutmamak için kendimi kontrol etmem gerekti.

- Yeterince zamanın oldu mu?" dedim dudağını aşağı çekerek kendine zarar vermesini engelledim.

-Hayır bilmiyorum.

Bu cevabı beğenmedim... belki de ona beni ne kadar özlediğini hatırlatmam gerekiyordu.

"Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım aşkım," diye fısıldadım, ellerimi beline koyarak, "sen bana durmamı söyleyene kadar yavaşça gideceğim."

Hiçbir şey söylemedi ve ben de onu tek bir hızlı hareketle tezgahın üzerine kaldırdım. Bacaklarını dikkatlice ayırdım ve kendimi aralarına yerleştirdim.

Benim zevkime göre fazla gergin göründüğü için onu rahatlatmak için gülümsedim. İkisi arasında çok şey geçtiğini ve özellikle geçen ay bir erkek arkadaş olarak görevini yerine getiremediğini ve bu yüzden o iki haftayı onu anlamaya çalışmak için kullanmıştı. neyi yanlış yaptığını bulmaya çalış.

Ellerimi yüzüne kaldırdım ve beni deli eden çillerini okşadım. Parmaklarımla çenesinin dış hatlarını, dolgun dudaklarının izini sürüyordum...

Gözlerini kapattı ve dudaklarımı koyduğum yerdeydi, yumuşakça, sadece ona dokunuyordum.

Noah benim gibi olmaya başlamıştı... ve bu doğru değildi. Kızım tatlı, hassas, lezzetliydi... ve aynı zamanda alıngan, kavgacı ve hayatımda uğraşmak zorunda kaldığım en sinir bozucu karaktere sahipti, ama onda sevdiğim tek şey buydu, hepsi ve dahası.

-Beni özledin mi?- Ellerimi kalçalarında bırakıp baş parmaklarımla daireler çizerek okşadım.

Noah'ın göğsü, elbisesinin kumaşı üzerinde hissedilir bir hızla hareket etti. Başka bir durumda onu çoktan soyar, odasına götürür ve ellerimi taptıkları tüm o yerlerden geçirirdim.

Şimdi aynı hatayı bir daha yapmayacaktı. İsteyene kadar daha ileri gitmeyecekti, zaman istemişti, yer istemişti... şimdi onu ortadan kaldırmak Noah'a kalmıştı.

"Tahmin edebileceğinden çok daha fazlası," dedi gözlerini açarak. Onu öpmeyi dünyadaki her şeyden çok istiyordu.

Kendimi onunkinin önüne koydum ve basit beklentiyle hızlanan nefeslerimizi dinledim.

-Seni öpmek istiyorum.

Hiçbir şey söylemeden bakışlarıma karşılık verdi.

-Seni öpeceğim.

Bana hayır diyemeden, fikrini değiştirip benden daha fazla zaman isteyemeden dudaklarımı onunkilere bastırdım, sertçe, özlemle. Son günlerimin tüm olumsuzluklarını ortadan kaldıran eşsiz bir bağlantı olan ağzımın onunki üzerindeki baskısının tadını çıkardım. Alt dudağını ısırdım, sonra dilimle okşadım ve tekrar kuvvetle sıktım.

Dudakları her erkeğin belasıydı ve ben de bir istisna değildim. Elimi ensesine götürdüm ve ona yaklaştım, onu geriye yaslanmaya ve uzatmış olduğum koluma yaslanmaya zorladım.

Ağzım bir saniye sonra geri dönüp onunkini talep etmek için ayrıldı. Bu sefer dilimi ağzının boşluğuna soktum ve çaresizce onunkini bulmaya çalıştım.

Geldi, benimle buluşmaya geldi ve zevki ve tepkisi, elimde kalan azıcık kontrolümü de kaybetmeme neden oldu.

Hiçbir şey yapamadan ellerim vücudunun her yerindeyken ayağa kalkıp beni bacaklarıyla itti ve açgözlülükle kendine doğru çekti. Kollarını boynuma doladı ve tek bir sonucu olabilecek tutkulu bir kucaklaşmaya dönüştük.

Ellerim elbisesinin kenarlarına indi ve kalçalarının etrafına sardı.

Noah'tan ayrıldım ve bacaklarını öpmek için eğildim, iz bırakmamaya dikkat ederek birer birer kalçalarına çıktım ve ateşli öpücükler bıraktım.

Noah'ın elleri beni itti ve başımı yukarı kaldırdı. Ağzı yine benimkinin üzerindeydi ve onun aynı çaresizliğini ve bana dokunmak için gösterdiği aynı hevesi içime çektim.

Onu dikkatlice tezgahtan kaldırdım, bacaklarından tuttum ve kalçalarımın etrafından dolaştırarak odasına götürdüm.

Kapıyı kapatıp direk onun yatağına gittim. Eli saçlarımı okşadı ve diğer eliyle enseme sarıldı. Kendimi yatakta onun üzerine yerleştirdim ve başının üzerinden çıkarana kadar lanet olası küçük elbisesini yukarı çekiyordum.

"Giydiğin bu elbiseden nefret ediyorum" diye itiraf ettim, herhangi bir şekilde yatağın üzerine düşmesine izin verdim.

"Yeni" dedi boynumu aşağı çekip dudaklarını boynuma gömerek. Boynumu ısırıp emdi ve homurdanarak geri çekildim.

-Korkutucu.

Dilim çenesini okşadı ve boğazının boşluğunu nazikçe kemirdi.

Noah altımda kıkırdadı.

-Yalancı.

Onun vücuduna, benim için tasarlanmış gibi görünen, sadece benim okşadığım, dokunduğum ve öptüğüm o vücuda baktım.

-Seni saatlerce düşünebilirim Noah, kelimenin tam anlamıyla çok güzelsin.

Hiçbir şey söylemedi, bir eliyle gömleğimi çıkarırken beni izledi ve çıplak gövdesinin üzerine düşmeme izin verdi. Dantelli bir sütyen giymişti... o kadar inceydi ki sanki hiçbir şey giymiyordu.

Dudaklarımı şeffaf kumaşın üzerine koydum ve ellerimin altında nasıl gerildiğini hissettim.

-Nick...

Adımı duraksayarak telaffuz etti ve bu beni devam etmem için cesaretlendirdi.

Karnını dikkatlice, yavaşça öptüm, parmaklarımla yan tarafını yukarıdan aşağıya dizinin çukuruna gelene kadar okşadım ve bacağını kaldırarak onu kalçamı sarmaya zorladım. Onun boyuna yaklaştım ve kalçalarımı onunkinin üzerine kaydırdım.

Hem onun hem de benim içimi bir zevk dalgası kapladı.

Çok uzun zaman olmuştu.

Sonra Noah hareket etti, beni sırt üstü yatırdı ve hızlı bir hareketle üzerime oturdu. Sarı saçları omzunun üzerine düşmüş ve rahatsız edici buklelerini kulağının arkasına sıkıştırmıştı.

Gözlerinde bir iç savaş verdiğini gördüm ve frene bastım.

Ellerimi bacaklarına koydum ve sonunda konuşana kadar onu izledim.

-Sanırım... devam etmemiz iyi bir fikir değil; Sanki yaparsak... son iki haftadır halletmeye çalıştığımız şeyi çöpe atacağız.

Konuşanın kendisi değil, onu tedavi eden mutlu psikolog olduğunu hissetti. Bu haftalarda onu benden ayrılması için cesaretlendiren oydu ve vücudunun okşamalarıma verdiği tepkiyi, gözlerinde devam etmeyi ne kadar istediğini görmek... varsayımlarımı doğruladı.

O üzerimdeyken yatakta kalktım ve yüzümü onunkine dayadım.

- Durmak istiyor musun?" diye sordum, bir parçam bunu söylemesini istiyordu.

HAYIR.

Gözleri düşünür gibiydi. Eli çenemi okşadı,

Yavaşça ve dudakları benimkileri öpmek için aşağı indi.

- İstemiyorum ama en iyisi bu, en azından şimdilik.

Derin bir nefes aldım, her iki nefes de son birkaç öpücükten dolayı düzensizdi. Burnuna bir öpücük kondurarak başımı salladım.

- Gitmemi istiyor musun?

Yüz hatlarından korku gibi bir şey geçtiğini gördüm.

-Kalma.

Onun isteği bundan çok daha fazlası gibi görünüyordu. Gülümsedim ve onu yatağın yanında durması için kaldırdım.

- Aç mısın?

Sushi ısmarlamıştık ve o anda salonun halısının üzerinde uzanmış, başlar başlamaz dikkatimizi vermeyi bıraktığımız korkunç bir filmle oynuyorduk.

Sırtımı kanepeye yaslamıştım ve Noah bacak bacak üstüne atmış, yüzünde bir sırıtışla karşımda oturuyordu.

"Sana inanmıyorum," dedi omuz silkerek.

Kaşlarımı kaldırdım ve ayağa kalktım. Alması için elimi uzattım.

Sana göstereceğim, gel.

Ayağa kalktı ve bize yer açmak için mobilyaları biraz hareket ettirmemi bekledi. Sonra doğruca müzik çalara gittim ve klasiklerin ezgisini aradım.

İlk çıkan şey bir Frank Sinatra klasiğiydi: "Kalbi genç." Mükemmel.

- Yaklaş biraz güvensiz.

Noah bana eğlence ve şüphe arasında baktı.

Ona yaklaştım, kolumu beline doladım ve parmaklarımı onunkilere kenetledim. Bir süre onu izledim ve sonra hareket etmeye başladım. Tıpkı bana öğretildiği gibi, en az on yıldır yaptığım gibi, onu yanıma aldım.

İlk başta kendimizi yavaş hareket etmeye adadık, ta ki sonunda Noah onu kavradı ve ben onu kolaylıkla taşıyabildim.

-Seninle oturma odasında dans ettiğime inanamıyorum ve bunun da ötesinde Frank Sinatra, ne içiyorsun Nick?

Gülümsedim ve onu vücudumdan ayırmaya zorladım ve sonra bu sefer sırtını göğsüme yaslayarak onu bana geri çektim. Daha yavaş hareket ederken onu kollarıma aldım... onu kendime yakın tutarken başı omzuma yaslandı, başının üstünü öptüm, sonra tekrar onunla yüzleşmek için başını çevirdim.

Birden kendimi ilişkimizin başında gibi hissettim, nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, Noah gülümsüyordu, rahatlamış görünüyordu ve ben de onun ruh halinin bir yansımasıydım. Kötü ruh halim gitmişti ve o anı hatırlama dürtüsü hissettim: kollarımda, sanki sorunlarımız birdenbire ortadan kaybolmuş gibi yanımda hareket ediyordu.

Günlerce birbirimizi görmedikten sonra... sarhoş olup hiçbir yere gitmemem için bana yalvarmasıyla ilgili son hatıram, onu o anla değiştirene kadar aklımdan kayboldu.

Elimi sırtında gezdirip sıkıca sıktım. Diğerini kalbime tuttum, ayaklarımız yavaşça hareket ediyor, birbirine değmiyor, sadece kendimizi müziğe kaptırmamıza izin veriyoruz...

"Seni seviyorum" dedim, harflerin her birini, o iki kelimenin her birini hissederek.

Noah cevap vermedi, sadece elimi daha sıkı sıktı, göğsümün ortasını öptü ve böyle devam etti...

şarkı bitene kadar hareket ediyor.

Uzun bir süre dans ettik, aslında daha çok müziğin ritmine göre birbirimize sarılmış gibiydik. Tüm ağırlığını göğsümde hissedene kadar uyuyakaldığını fark etmemiştim.

Kolumu dizlerinin altına koyup onu yerden kaldırdım.

-Ne yapıyorsun...?-dedi gözlerini yarı açarak-Dans etmeye devam etmek istiyorum...Bunda iyiyim.

Odasının kapısını açıp yavaşça sırtımla kapatırken gülümsedim.

-Çil konusunda harikasın, özellikle de ayağa kalkamadığın zamanlarda.

Onu yatağa yatırdım ve gözlerini açıp bana bakana kadar biraz döndü.

Gözlerimi ondan ayırmadan tişörtümü ve kot pantolonumu çıkardım.

"Sen kal," dedi ve dudaklarında son derece tatlı bir gülümseme oynadı.

"Kalıyorum," diye yanıtladım çarşaflarının arasından geçerken.

İçeri girdik ve kafasını göğsüme yaslayarak bana yapıştı.

-Şimdi uyu aşkım.

Bölüm 53

NUH

Bir gün batımının ortasında beyaz bulutların arasında süzülüyormuş gibi hissettim. Güneş ışınlarının sıcaklığını bedenimde hissettim ve o sıcak dinlenme hissini o kadar derinden hissettim ki, zihnim beni gerçekliğe geri döndürmeyi zor buldu. İçerisi ve dışarısı da sıcaktı; Son birkaç gündür hissettiğim o soğukluk kaybolmuş gibiydi ve nihayet gözlerimi yavaşça açabildiğimde nedenini anladım.

Kıymetli ve şehvetli iki göksel fener, bakışlarıma karşılık verdi. Onları kapatma aciliyeti hissettim, önceden haber vermeksizin böyle bir yoğunluk zaten devrim yapmış hormonlarım için önerilmezdi.

Sırtımda sakince duran eli sıcak tenimde daireler çizmeye başladı.

-Ne kadar zamandır uyanıksın?

Güzel dudaklarında bir gülümseme oynadı.

- Horlamaya başladığınızdan beri, aşağı yukarı bir saat olacak. Ona baktım ve yastığı alıp kafasına fırlattım.

Hâlâ tam olarak uyanmadığım için hareketim acıklıydı.

Yatakta homurdanarak yuvarlandım ve ona sırtımı döndüm. Vücudu bir saniye bile beklemeden benimkine yapıştı ve beni göğsüne çekti. Ellerimizi yüzümün önünde birleştirdi ve kenetlenmiş parmaklarımızı izledim.

Şimdi onu göremiyordum ama onun parmaklarını benimkilerle oynayarak eğleniyordum.

Seni yatağımda özlüyorum.

Ben de yaptım Allah'ım en çok özlediğim oydu.

Birbirini seven iki insan arasında bir odada bir şilte üzerinde olabilecek şeylerin sayısı inanılmazdı ve sadece seksten bahsetmiyorum, dünya çapında itirafların, gece yarısı okşamaların yeriydi. güven, en azından gerçekten aşık olduğunuzda, tüm komplekslerin bir kenara bırakıldığı yer.

Biriyle yatmanın ve rüyalardaki yeri paylaşmanın büyülü bir yanı vardı. Bu gece ona dokunmamış olsam bile, bedenimin ve zihnimin onun yakında olduğunu bilerek sakinleşeceğinden, sadece algılayacaklarından emindim...

Elini yana kaydırdım ve dövmesini gördüm.

Birdenbire bu kelimeleri teninde görmek hoşuma gitti. Onları gerçekten sevdim, çünkü onları ben yazmıştım, onu bu çılgınca şeyleri yapmaya iten bendim, çünkü biz aşıktık... delicesine aşıktık.

Dün gece dans ettiğimizde kalp atışlarını kulağımın yanında hissettim... o kadar özel bir şeydi ki, bitecek diye korktum. O anın bitmesini istemedim o yüzden dayandım gözlerime ve bedenime

savaşı kaybettiler. Dün geceki Nick, uzun zaman önce aşık olduğum, delice sevdiğim Nick'ti. Birbirimiz için mükemmel olduğumuzu anladığım anlardı, keşke hayat bize bu kadar çok darbe indirmeseydi, hele de bu kadar gençken. Bunu geride bırakabileceğimizi, savaşmaya devam edersek bunu ileriye taşıyabileceğimizi düşünmek istedim, gerçekten bu dünyada en çok istediğim şeydi ve gerekli olan her şeyi vermeye hazırdım.

Ama o zaman, dün gece olanların, bu sabah ikimizin arasındaki bu mahrem an gibi, fırtına öncesi sessizlik olduğunu neden kafamdan atamıyordum?

Nick üstüme çıkabilmek için vücudumu dönmeye zorladı.

Benim.

-Çok sessizsin... Horlama konusunda ciddi değildim, biliyorsun ciddi değilim

Roncas.

Gülümsedim ve gözlerine düşen bir tutam saçı fırçalamak için uzandım.

Dün gece seninle dans etmeyi gerçekten çok sevdim.

Bana bir gülümseme verdi, o çok sevdiğim ve onun nadiren salıverdiği o gülümseme.

- Sana onun mükemmel bir dansçı
olduğunu söylemiştim. gözlerimi
devirdim.

"Kibirli ikinci adın olmalı." Beni öpmek için aşağı indiğinde yüzünü kaldırdım. Kaburgalarımı sıktığında güldüm, gıdıklanmamdan sıçradım.

- İkinci adım yok, ikinci isimler yumuşaklar içindir.

-İkinci bir adım var, hazır.

Yüzünü boynuma sakladı ve benim pahasına bana nasıl güldüğünü fark ettim.

-Noah Carrie Morgan, Tanrım, annen kesinlikle sarhoştu. Onu tüm gücümle ittim ama bir santim kıpırdamadı.

"Seni pislik," dedim, pes ederek ve tüm vücudumu şilte üzerinde gevşek bir şekilde bırakarak.

Sonra sustu, oturdu ve bana baktı.

-Bütün isimlerine bayılıyorum çiller.

Yanağımı öptü ve beni hapishanesinden çıkardı. Artık üzerimde olmadığında yataktan kalkabildim. Bir duşa ihtiyacım vardı.

Yanımda giyinen Nick göz ucuyla beni izlerken ben ihtiyacım olan şeyleri aldım. Birden sessizleşti ve onu merakla izledim. Tam banyoya gitmek için odadan çıkacakken kolumdan tuttu ve beni yatağın kenarına oturttu. Belimden tuttu ve birkaç saniye bana bakmak için başını kaldırdı.

-Sana bir şey söylemeliyim... ve kızmanı istemiyorum.

Kaşlarımı çatıp şüpheyle ona baktım.

-Yarınki galaya tek başıma gidemeyeceğim.

Tamam, sanırım bu onun söylemesini beklediği son şeydi.

-Ne demek istiyorsun?

Odanın sıcaklığı bir anda birkaç derece düştükten sonra, sesimin tonunun nasıl dikkat çekici bir şekilde değiştiğinin açıkça farkındaydım.

Nick bana söylemesi gereken her ne ise onunla nasıl devam edeceğini düşünüyor gibiydi ve bu arada ruh halim büyük bir hızla değişiyordu.

-Lütfen Noah, bunun bir sorun olmasını istemiyorum çünkü gerçekten aptalca...

Beni bırakması için onu zorladım ve kollarımı kavuşturdum. Gözümü bile kırpmadan onu izledim.

-Sophia ile gitmeliyim.

Ve böylece, aniden başlangıca geri döndük.

Sakinliğin yerini öfke aldı ve kıskançlık, bu iki hafta içinde ilerletmeyi düşündüğü her şeyi, bu konuda hiçbir şey yapamadan böyle silip süpürdü.

Ellerim farkında olmadan hareket etti ve onu itti. Odayı terk etme niyetiyle döndüm, sadece bir tişört giymiş olmam umurumda değildi, sadece ondan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum.

Kolunu belime dolayıp beni tuttuğu için benden daha hızlıydı.

benimle yorgun ses

"Artık beni bırakıyor olabilirsin," dedim dişlerimi sıkarak.

Ama bunun yerine beni yerden kaldırdı ve yatağın üzerine fırlattı. Kıpırdadım ama belime oturdu ve bir eliyle ellerimi tuttu.

"Aklından bile geçirme!" diye bağırdım kurtulmaya çalışarak. "Bırak beni!" Bırak beni Nicholas!

Beni tuttu ve telaşlanmayı bırakmamı bekleyen sahte bir sakinlikle bana baktı.

Sonunda yaptığımda, erkek arkadaşımın sürtük partneriyle, o mükemmel, karanlık, ilahi, zeki kızla çıkmasının aniden iyi bir fikir gibi göründüğü için değil, daha çok onun vücuduna karşı savaşmanın imkansız olduğu için.

-Bana başka çare bırakmadılar Noah, babam beni taşla çetin arasına soktu, ben sadece ona yoldaş olacağım, lütfen, kıskançlığının nereden geldiğini anlamıyorum, gerçekten anlamıyorum' Dün sana anlattığım onca şeyden sonra bu konuda benden nasıl şüpheye düşersin anlamıyorum!

Ona bakmıyordum bile, tavana bakıyordum ve nefesim o kadar hızlıydı ki maraton koşmuş gibi hissettim. Kıskançlığımın mantıksız olduğunu biliyordum ama bu konuda hiçbir şey yapamıyordum, onun etrafında olmasını istemiyordum, diyelim ki içgüdüsel bir histi ya da kadın ısrarıydı, onun bir arkadaşlıktan daha çok ilgisi vardı, ama aptal Nick bunu göremedi.

Eli çenemi tuttu ve yüzüne bakmamı sağladı.

-Bunun ikiniz arasında daha fazla sorun yaratmasına izin vermeyin.

Bunun beni ne kadar etkilediğini, gerginliğimi ne kadar akıl almaz boyutlara çıkardığını açıklamayacaktım. Sakinleşmeye çalıştım.

- Gitmeni istiyorum.

-Nuh...

Onu, ne kadar üzgün olduğunu fark ettim ve dün gece ne kadar iyi olduğumuzu hatırladım. Belki de bu, Michael'ın bana binlerce kez söylediği gibi, bir kez olsun kalbimle değil, aklımla hareket etmem gereken andı...

-Yapman gerekeni yap, işin bitince konuşuruz.

Vücudu benimkine baskı yapmayı bıraktı ve kendimi yataktan silkeleyerek kaldırdım. Yere düşürdüğümü aldım ve ben dışarı çıkamadan o benimle kapı arasında durdu.

-Yarın, tüm bunlar bittiğinde, tüm hafta sonu buradan uzaklaşacağız, gidip eşyalarımızı düzelteceğiz, çünkü sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, senden başkasına asla bakmayacağım.

Acı bir kahkaha attım.

-Bir dahaki sefere kıskançlıktan beni alt üst ettiğinde sözlerini hatırla.

Cevabımı kabul ediyor gibiydi.

Elleri yüzümü avuçladı ve gözlerime özel bir parlaklıkla baktı.

-Seni seviyorum ve düşüncelerimde senden başka kimse yok.

Gözlerimi kapattım, beni öpmesine izin verdim ve o gidince banyoya girdim. Kapının kapanma sesini duyduğumda yere çöktüm ve ellerimi dizlerime doladım.

Onu gördüğünde hissettiği tüm neşe, o iki hafta boyunca bastırdığı tüm o duygular, hem de tüm güçleriyle geri dönmüştü.

Hiçbir şey bilmiyormuş gibi görünen bir çocuğun emrinde yürüyen bir sinir yumağı olmak için kabarcık durumumdan çıkmıştım. Tamam, belki kıskançlığım yersizdi ama Sophia Aiken'dan tüm gücümle nefret etmekten kendimi alamadım. Yarın erkek arkadaşımın kolundan sarkmış olarak gelecektim ve bir de üstüne benim değilmiş gibi davranmak zorunda kaldım...

Beni rahatsız etmek için gelen tüm o olumsuz mesajlara, benden daha iyi, daha yaşlı, ciddi, zarif, zengin, komik ve güzel olduğunu söyleyen tüm o mesajlara sağır kulak vermeye çalıştım. O iki hafta boyunca çok çalıştığım tüm o düşünceler, görmezden gelmeye çalıştığım tüm o şeyler, kendimi daha iyi, daha güvenli, daha cesur hissetmek için değiştirmeye çalıştım. Başlangıç karesine geri dönemezdi, hayır, gidemezdi. Bu yüzden intikam içgüdülerimi, bulabildiğim en yakışıklı erkeği aramamı isteyen ve Nick'i kıskandırmak için onu benimle gelmeye davet eden içgüdülerimi bir kenara bıraktım ama bunu yapmayacaktım.

bunu yapmak için değişmiştim, daha iyi olacaktım, Nick'le ilişkim için savaşacaktım.

Şimdi, kesin olan bir şey var: O kadar büyüleyici seksi olacaktım ki, aptal erkek arkadaşım bütün gece o kaltağı benim yerime seçtiğine pişman olacaktı.

Gala sabahı arkadaşlarımın arkadaşlığından keyif aldım, hepsi, sudan çıkmış balığa benzeyen ve kendisini kendisinden çok daha genç kızlarla çevrili bulan, konuşmayı, gülmeyi ve bunu yapmayı bırakmayan Briar da dahil olmak üzere hepsiyle keyif aldım. gün beklediğimden çok daha eğlenceli oluyordum. Jenna, bu tür etkinliklere katılmak zorunda kaldıkları tüm o zamanlarda, annesinin ve kendisinin saçını yapmaktan sorumlu olan kadını getirmişti ve ben saçlarımı yapabilmek için onun gelmesini beklerken, dairem gerçek bir güzellik salonuna dönüştü.

Pedikür, manikür yaptırdık, tüm vücudumu traş ettim, tüm cildim harika koksun diye gül tuzlarıyla banyo yaptım ve annemin bin yıl önce bana aldığı badem yağını cildime sürdüm. bir keresinde her yerimi yalamak istemesine neden olduğunu söylemişti.

Bulabildiğim en seksi kıyafet olan iç çamaşırımla aynaya bakıp kendi kendime gülümsedim ve kendi kendime bu galadan sonra ona hayatının en güzel gecesini, en güzel gecesini yaşatacağıma yemin ettim, öyle olacaktı. Hayatından geriye kalan onca şey arasında bir daha ona bakmayacak olmam unutulmaz.

- Bu elbise mi? diye sordu Kate dolaptan indirirken.

Cep telefonuna bakarken başımı salladım. Annem bir arabanın gelip bizi alıp galanın yapıldığı çiftliğe götüreceğini haber veren bir mesaj göndermişti. Çok gerilmiştim, geldiğimde nasıl davranacağımı ya da ne yapacağımı bilmiyordum ama Jenna'nın kuaförü görününce korkularımı bir kenara bırakıp rahat bir nefes aldım. Briar, ailesinin onu sürüklediği tüm o kırmızı halılar yüzünden, alışık olduğu için saçını kendi yapması konusunda ısrar etti.

Bir sandalyeye oturdum ve Becka adındaki tuhaf kadının saçımı güzel bir topuz yapmasına izin verdim. Hepsini kıvırdı ve benim için aldı

dramatik bir şekilde iç içe geçmiş bir grup örgüde. Harika görüneceğini bildiğim için tüm saç yolmaya katlandım. Yarım saat sonra aynadaki yansımama gülümsedim.

"Beğendim." dedim beni her açıdan görebilmesi için arkamı dönerek. Jenna elbiseyi çıkardı ve bana verdi. İpeğin cildimdeki lezzetli hissine hayran kalarak dikkatlice giydim ve aynada kendime baktığımda Nick'in aklını kaçıracağını biliyordum.

Mücevher kutumun önünde bir an durdum. Oradaki şeylerin çoğu ikinci el mağazalardan aldığım boncuklu bileklikler ya da yazın taktığım halhallardı ama özellikle dikkat ettiğim iki şey vardı. Nick'in kalp kolyesi ve babasının küpeleri. İkisini de aldım ve sessizce izledim... ve o zaman küçük bir kötülük yaptım.

Jenna o anda odaya girdi. Akşam yemeği için Lion'la buluşmayı ayarladığı için de gergindi. Bana gülümseyerek baktı ve sakinleşmeye çalıştım.

"Bir sansasyon yaratacaksın," dedi, taşıdığı küçük çantayı bana verirken, bana sadece cep telefonum ve ruj sığıyordu.

Ona hızlıca sarıldım.

-Lion'la aranı düzelt, Jenn, seni seviyor, bunu unutma-Jenna başını salladı ve ben de Briar'ı aramaya gittim.

Oda arkadaşım güzel bej bir elbise giymişti, buğulu vücuduna yapışmış, hayal gücüne fazla yer bırakmıyordu. Saçları yandan taradığı güzel bukleler halinde dökülüyordu. Güzeldi.

Kızlarla hızlıca vedalaştık ve dışarıda bizi bekleyen kiralık arabaya doğru yola çıktık. Şoförün bir yabancı değil, dokuzlara kadar zarif bir şekilde giyinmiş Steve olduğunu görünce şaşırdım.

Merdivenlerden aşağı indiğimizi görünce bize gülümsedi ve bana küçük bir kutu uzattı.

İkinci dereceden bir ifadeyle, "Nick'ten," dedi.

Kutuya ve Steve'in bana verdiği nota ekşi bir suratla baktım.

Zarfı ya da kutuyu açmadan iki eşyayı da yanımdaki koltuğa yerleştirirken Briar beni merakla izledi.

- Sana ne aldığını bilmek istemiyor musun?

Başımı iki yana sallayarak yola baktım.

Bugün aldanmayacaktım, erkek arkadaşım başkasıylaydı ve onu uzaktan izlemek zorunda kaldım. Onu gördüğümde nasıl tepki vereceğimi bile bilmiyordum, düşünmek bile kanımı yakıyorsa, onların önümde olmasının nasıl olacağını hayal bile etmek istemiyordum.

Çiftlik şehrin varoşlarındaydı ve oraya varmamız için geçen süre gerginliğimi daha da artırmıştı.

Parti yerine giden yolu gösteren tüm ağaçların beyaz ışıklarla nasıl aydınlatıldığını halüsinasyonla gözlemledim. Bir sıra limuzin, arabaların üyelerinin o beyaz konağın kapısında inebilmesi için bekledi. Bir konaktan çok bir müzeydi, hatta yanılmıyorsam bu yer, şehrin tarihi mirasına ait olmasının yanı sıra, her türlü sanat sergisi de dahil olmak üzere çok çeşitli etkinlikler için kullanılıyordu.

İnen insanların bir tür kırmızı halıdan geçerek, çok sayıda fotoğrafçının kim bilir hangi dergiler için fotoğraf çekmekle görevli olduğu bir fotoğraf görüşmesine gelene kadar midemde bir düğümle izledim.

- O fotoğrafları çekmek zorunlu mu? Tam gelişmiş bir panik atağın ilk belirtilerini hissederek sordum.

Briar bana aklını kaçırmış gibi baktı.

-Aptal olma Noah, şehirdeki bütün gazete ve dergilerde olacağız.

- Steve? dedim boğuk bir sesle.

Steve dikiz aynasından bana baktı ve bakışı bu işin içinden çıkamayacağımı anlamam için yeterliydi. Kendimi aşırı derecede güzel kılmak için harcadığım onca zaman artık bana yeterli gelmiyordu, o aptal elbiseye harcadığım onca para bana gülünç geliyordu, konağa yaklaştığımızda ve gözlerim kadınların ne kadar aşırı zarif olduğunu görünce.

Gözlerimi dizlerime sabitledim ve ellerime baktım.

Manikürümü yaptırmıştım ve tırnaklarım parlıyordu, uzun ve zarif bir inci rengine boyanmıştı.

"Yapabilirim" diye düşündüm kendi kendime... "Yapabilirim"

Bu sözleri ne kadar tekrar etsem de hiçbir şey beni o gece beni bekleyen şeye hazırlayamazdı...

kesinlikle hiçbir şey.

Araba durunca daha fazla düşünecek vaktim olmadı. Takım elbiseli bir adam bizim için kapıyı açtı ve tüm güvensizliklerimi yutmak zorunda kaldım. Aşağı inmeme yardım ettiler ve en az otuz çift göz üzerime dikildi.

Takım elbiseli adam bize, "İyi akşamlar hanımlar," dedi ve kulaklığı kulağına dayayıp benim duyamayacağım bir şeyler fısıldamasını izledim.

Annem, onunla ve William'la karşılaşana kadar fotoğraf çekmeyi bırakmamamı söylemişti ve adam onu takip etmemi işaret ettiğinde, Briar'a dönmek zorunda kaldım.

Fotoğraf görüşmesini neredeyse ihtiyatlı bir ilgiyle izleyerek, "Bunu kaçırmayacağım," dedi.

- Yalnız kalmaktan çekinmediğine emin misin?

Briar gözlerini devirdi ve bana sırtını döndü. Zarif bacakları kalabalığın arasına doğru yürümeye başladı ve onun için endişelenmeme gerek olmadığını biliyordum.

Takım elbiseli adam onu takip etmemi işaret etti ve zarif halıda fotoğrafçıların aksi istikametinde yürürken birçoğunun adımı seslendiğini duydum.

Bir grup muhabirin çok sayıda insanla röportaj yaptığı kısma geldik; Gözlerim anneminkilerle buluşana kadar pek çok insandan bunalmış hissettim. Etrafında iki koruma ve tamamen stresli görünen bir kadın vardı. Annem beni görünce rahatlamış gibiydi. Bir ay önce onun evinden ayrıldığım geceden beri birbirimizi görmemiştik ve onu gördüğümde sorunları bir kenara bırakmama yetecek kadar zaman geçmiş olsa da, ikimiz arasında hala konuşacak çok şey olduğunu biliyordum. .

"Güzel görünüyorsun, Noah," dedi beni görünce ve eğilip bana hızlıca sarıldı.

Annem bir film yıldızına benziyordu, saçları bukleli ve güzel bir gümüş ve elmas tokayla arkadan bağlanmıştı. elbise öyleydi

bordo rengindeydi ve onu olduğundan çok daha genç gösteriyordu. Kendini koruma şekli beni her zaman şaşırtmıştı, çünkü annem katı diyetlerin ya da buna benzer bir şeyin büyük bir hayranı değildi.

"Teşekkür ederim, sana da," dedim, gözlerimi kaçırıp bir köşede Los Angeles Times dergisinden bazı muhabirlerle konuşan William'ı görünce. Orada bulunanların çoğu, temelde o şehri destekleyen önemli iş adamlarıydı. Sürdürdükleri imparatorlukları hayal bile etmek istemiyordum ama kıyafetlerine ve sabırla erkeklerin gelmesini bekleyen tüm o vazo kadınlarına bakmak yeterliydi.

konuşmayı bitirdiler.

Benim yerimden, biraz geride ama yine de halka dönük olarak, diğer arabaların nasıl gelip zarif giyimli yolcularını indirdiğini görebiliyordum. Yanımdaki annem yanından geçenlerle yüksek sesle sohbet etti. Her şey çılgıncaydı ve beni bunaltmaya başlıyordu. Hatırladığımdan daha fazla insanla tanıştırılıyordum ve kahrolası aile fotoğraflarını çekebilmek için William'ın tüm muhabirlerle konuşmasını bitirmesini beklemek zorunda kaldık.

Fotoğrafçılar arasındaki bir kıpırtı gözlerimi halının yanında duran arabaya dikmeme neden oldu. Kapı açıldı ve bir an kalbim durdu.

İşte oradaydı ve aman Tanrım, delirmemek için.

Nicholas limuzinden indi, fotoğrafçıların bağırmalarına karşın yüzü ciddi ve profesyoneldi. Ceketini ilikledi ve arabada yanında olan kıza elini uzattı. Sophia Aiken muhteşem siyah bir elbise giymiş, dar ve inanılmaz derecede seksi bir şekilde kapıdan çıktı. Onları uzaktan izledim, ani bir kusma dürtüsü hissettim.

Bakışlarımı kaçırdım ve karşı tarafa odakladım.

Annem bana baktı ve hızla gözlerini kaçırdı. Kendime hızlı bir bakış attım ve hemen pişman oldum.

Nick, eli onun minik beline dayamış, fotoğraf görüşmesinin önünde onunla poz veriyordu; ikisi de gerçek film yıldızları gibi görünüyordu.

O anda William gazetecilerden ayrıldı ve beni karşılamaya geldi. Söylemeliyim ki, Will mutluluktan parlıyordu, sanırım bu onun gecesiydi, kendimi o kadar çok düşünüyordum ki tüm bunların onun için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim.

"Bunu yaptığın için teşekkürler Noah, çok güzel görünüyorsun," dedi gülümseyerek.

Beni hızla ele geçirmeye başlayan öfkeyi görmezden gelerek başımı salladım. Dönüp bize doğru ilerlemeden önce Nick'in Sophia'ya bir şeyler söylediğini görmem için bir kez daha bakmam yeterliydi.

Gözlerimiz buluştuğunda, midemde sanki yüzlerce kelebek hiç durmadan çırpınıyormuş gibi hissettim, kelebeklerden çok hamamböceklerine benziyorlardı, çünkü on bir kızın tüm o dış görünüşünü bozmakla tehdit eden bir kıskançlık hissediyordum. öyleymiş gibi yapmak istedim.

Uzaktan annem ve babamla birlikte beni görünce Nick'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Ben pislik erkek arkadaşımı tam anlamıyla süzerken onlar beni hiç ilgilendirmeyen bir şeyden bahsediyorlardı.

Joder... Nick sigara içiyor.

Çılgınca bir şey yapmadan önce ona sırtımı döndüm ve etkileyici bahçelere, ışıklara ve gazetecilere baktım... Tanınmış TV sunucusu bu muydu ve oynaması için tuttukları aktör değil miydi? Spielberg'in yeni filmi mi?

Birkaç dakika sonra sıcaklığını o kadar çok hissettim ki, ceketinin sırtıma değmesi bile tüm vücudumu ürpertti. Will ve annem tam önündeydiler ve gözleri yeni gelene kaydı.

"Merhaba oğlum," diye selamladı Will, kadın ona birkaç şey söylemek için yanına geldiğinde dalgın dalgın. Annem ona gergince gülümsedi ve fotoğrafları nasıl çekeceklerini anlatan kadına döndü.

Gözlerimi bahçeye sabitleyerek devam ettim.

Kesinlikle hiçbir şey söylemeden, parmaklarından biri beni omzumdan bileğime kadar çok ince ama inanılmaz derecede baştan çıkarıcı bir şekilde okşadı.

O gece yapabileceği en iyi şeyin beni rahat bırakmak olduğunu, dokunmadan, bakmadan, öpmeden ya da buna benzer bir şey yapmadan onu gözlerimle uyarmak niyetiyle ona döndüm. O kadar öfkeliydim ki nerede olduğumu, kiminle olduğumu unutup onu büyüteceğimden korkuyordum ama dönüp onu yakından, orada, önümde görünce tüm uyarılarım boğazıma takıldı. onun kadar heybetli.

Ağzı hiçbir şey söylemedi ama bakışı her şeyi söyledi. Sanki beş saniyeden daha kısa bir sürede soyunuyormuşum gibi hissettim, sanki sadece gözlerini vücudumda gezdirdiğinde parmaklarının tenime dokunuşunu, dudaklarının okşamasını, tenimin her bir çıplak köşesinde nemli ve lezzetli hissedebiliyordum. cilt. vücut.

"Tanrım, dur, dur, şimdi bunları düşünme."

Kaç kişinin bizi izlediğinin açıkça farkındaydı, nasıl davrandığımızı görmek istiyorlardı, dikkat çektiğimiz açıktı ve dahası önündeki lanet olası jigolo.

Hiçbir şey söylemeden eğilip yanağımı öptü.

Bir anlığına gözlerimi kapattım ve tütün dumanına çok ince bir şekilde karışan kokusunun tanıdık kokusunu içime çektim.

Benim kadar gergin olduğu için mi sigara içiyordu?

"Aşkım... bunu bana neden yapıyorsun?" diye fısıldadı kulağımın yanına, uzaklaşmadan ve hiçbir şey olmamış gibi davranmadan önce.

Gazetecilere yaklaşmak için etrafımda dolaştı. Orada durdum, hayretler içinde kaldım, sonra onu gözlerimle takip ettim. Sorulmaya başlayan soruların çoğunu yanıtlamaya başladı ve ben onu uzaktan izlemeye devam ettim. Hareket tarzı, Leister'ların oğlu hakkında bilgi edinmek isteyenlerle sohbet etme tarzı, her hareketindeki özgüven...

Cep telefonunda bir şeye bakmak için birkaç dakika gazetecilerden uzaklaştı.

Otomatik olarak cep telefonum çantamda titredi.

Nick çoktan telefonunu kaldırmış ve daha fazla soruyu yanıtlamaya başlamıştı, babası ona yaklaşmıştı ve şimdi birçok kamera ikisine odaklanmıştı.

Gözlerimi telefonun ekranına indirdim.

"O elbiseyi o kadar yavaş çıkaracağım ki bugün hayatının en uzun ve en keyifli gecesi olacak."

Ayaklarımdan tamamen zamansız bir sıcaklık geçti ve yanaklarımda topaklandı. Sözlerinin ve sadece varlığının sistemimi ne kadar etkilediğini kimsenin fark etmeyeceğini umarak iki tarafa da baktım.

Aile fotoğrafları çekebilmek için sabırla Will ve Nick'in bitirmesini bekleyen anneme gitmeden önce hızlı bir yanıt yazdım. İnsanlar gelmeye başlamıştı ve arabaların gelmeye devam etmesine rağmen, hava durumu gecemizi mahvetmekle tehdit etti. Bazı fırtına bulutları kıyıdan son hızla yaklaşıyordu ve yaygın bir söz Los Angeles şehrine hiç yağmur yağmadığını garanti etse de, büyük olasılıkla bugün bu yere geldiğimden beri ilk kez yağmur yağdı.

Kulaklıklı kadın bana yaklaşmamı söyledi ve annem ve ben sadece ikimizin fotoğraflarını çekmek için fotoğraf görüşmesinin önünde durduk.

Will ve Nick'in bize katılması birkaç dakikadan fazla sürmedi. Will'in, Nick'in de annemin yanında durması beni rahatlattı, birkaç fotoğrafımızı çektiler ve sonra ayrılmamamızı istediler.

Diğerlerine Nick ve benim birlikte poz vermemiz konusunda ısrar eden bir fotoğrafçıydı. Bunu yapmak istemedim, üvey kardeş gibi davranan resimler istemedim; O gecenin hatırasını istemiyordum, nokta.

Tüm duruma rağmen sakin görünen Nick'e baktım ve birkaç fotoğrafımızı çekmeleri için yanına gittim. Birkaç metre ötede annem ve Will birlikte poz veriyorlardı.

Nick elini belime doladı ve duruma göre fazla sahiplenici bir tavırla beni kendine doğru çekti.

Elimden geldiğince gülümsedim, parmaklarının tenime yapıştığı yerler karıncalandı.

"Mesajıma verdiğin cevap hoşuma gitmedi," dedi sadece onu duyabilmem için. İleriye bakarak daha açık bir şekilde gülümsedim.

- Şey, şaşırmadım. -Bizi birkaç dakika fotoğraflamalarına izin verdikten sonra cevap verdim. Anneme doğru hareket etmek ve ondan uzaklaşmak için döndüm ama eli olduğu yerde kaldı ve beni yanında tuttu.

kendi kendime lanet ettim.

- Hediyemi beğendin mi? - gazetecileri geride bırakana kadar yanımda yürüyerek sordu.

Ondan uzaklaşmam gerekiyordu, onun yaptığı gibi bana sarılırsa o gece hayatta kalamazdım, bir hiçmişiz gibi davranamazdım, onun varlığı beni alt etmiyordu, sahip olduğum için öfkeliydim. onu paylaşmak ve her şeyden önce kendimi onun kollarına atmak ve dünyaya benim olduğunu göstermek için can atıyorum.

- Ne hediyesi? -Kapıdan girdiğimiz anda aptalı oynayarak dedim.

Garsonlar güzel cam tepsilerde şampanya ve mezeler servis ederken, tüm oda boşaltılmıştı ve insanlar toplanmıştı. Yakından bakıldığında her yerde cam ve mumlar vardı... evet yüzlerce mum ve sizi bütünleşmeye, sohbet etmeye ve unutulmaz bir akşam geçirmeye davet eden loş beyaz ışıklar.

Cevabım onun hüsrana uğramasına ve görünüşteki sakinliğinin boşa gitmesine neden oldu. Önümde durdu ve bana baktı, benimle nasıl devam edeceğini ya da daha doğrusu, rol yapmak zorunda kalmasaydık dudaklarının çoktan duracağı bu durumda nasıl devam edeceğini anlamaya çalışıyordu. halka açık bir yer için uygun olmayan şekilde doğru vücut parçalarının geri kalanı gibi benimkine indi.

Belimi bıraktığı için minnettardım ama önümde olması bakışlarımı insanlara, odaya ya da bahçelere bakan pencerelere çevirmeme engel oluyordu.

Artık tek görebildiği Nick'ti.

Hava boğazıma takıldı.

-Steve'e seni görür görmez onu sana vermesini söyledim, içinde bir not olan küçük bir kutu- Açıkçası ne hakkında konuştuğunu biliyordum, bu yüzden beynim ona dikkat etmeyi bıraktı, temelde kendimi alamadığım için gözlerinden, vücudundan, inanılmaz derecede yakışıklı, anne, sadece yakışıklı değil, aynı zamanda insanlık dışı mükemmel. Gözleri bu gece nasıl daha da mavi olabilirdi? Saçları çok koyu ve asi... Nick, aynanın karşısında iki dakikadan fazla vakit geçirmeyi reddeden birkaç çocuktan biriydi, üstelik bayıldım.

tam o an hayal kuruyor, çaresizce ellerini gezdiriyor, saçlarını taramaya çalışıyor ama tam tersi bir etki görüyordu.

Tanrım, ona bakıyordum, aşırı derecede uyuşturucu içiyordum. O kadar uzun süredir birlikte olmamıştık ki, o gömleği, o ceketi... onu daha da seksi gösteren o aptal papyonu çıkarmanın nasıl olacağını düşünebiliyordum sadece...

- Noah beni dinliyor musun?- dedi gözlerini benimkilere dikmek için eğilerek.

Ah Nick... ne düşündüğümü bir bilsen.

-Elbette seni duyuyorum ve Nicholas'tan hediye istemiyorum, bu geceyi bitirmek ve başka bir kadınla geldiğini unutmak istiyorum.

Tuttuğu nefesini yavaşça ve pürüzsüz bir şekilde bıraktı, sonra yapamayacağını anlayana kadar beni okşamak niyetiyle elini kaldırdı. Eli havada, yanında sıkılı bir yumruk şeklinde kapandı. Durumdan, her şeyden hüsrana uğramış bir şekilde bakışlarımı kaçırdım.

-Bütün bunları cehenneme gönderebilirim Noah, yapabilirim, üstelik şu an parmaklarımı saçlarına gömmek ve seni nefesim kesilene kadar öpmek istiyorum, bu yüzden senden bir söz yeter bunu yapmam için. .

Yapacağını bildiğim için dudağımı ısırdım. Ona sorsam, bu gecenin benim için ne kadar zor geçeceğini söylesem, Sophia'yla birlikte gelmiş olmasını ne kadar kıskandığımı söylesem ve sadece bu da kalmazsa, hemen şimdi ondan bağırmasını istesem, biliyordum. birlikte olduğumuz çatılar, isterdim ve çok memnun oldum.

Ama Will benden tek bir şey istemişti: bir gece. Yapamadım.

"İyiyim," dedim, o anda bir adım atmayı ve kollarının beni sıkıca sarmasını dileyerek. Onu özlemiştim, anlarımızı, dokunuşlarımızı ve öpüşmelerimizi özlemiştim, Nick ve Noah anlarını özlemiştim, iki hafta çok uzun geçmişti ve dün gece her şeyi bir kez olsun toparlayıp düzeltmek için yeterli olmamıştı.

Birkaç metre ötede annemin bakışlarını fark ettim. Dikkat çekiyorduk, kahretsin, Nick her bir gözü çekiyordu.

"Bu arada güzel küpeler," dedi, onu tanımayan birinin samimi sayabileceği bir gülümsemeyle.

Kandırılmamama rağmen... -Kızgınsın, anlıyorum ama senden almayacağıma söz vermiştin ve ben de sözünü tutmanı istiyorum.

O kolye. Bana on sekizinci yaş günümde verdiği kalp kolye. İlke beyanı olarak çıkarmıştım.

"Sanırım bu gece verilen sözler artık geçerliliğini yitirdi, Nick," dedim doğrudan gözlerinin içine bakarak. İşler zordu ve bu parti en uygunsuz anda gelmişti. Pek çok şeyi çözmemiz, uzun uzun konuşmamız ve bunu çözene kadar hissettiğim o ıstırabın geçmemesi gerekiyordu. -Gitmelisin, birileri bizi izliyor ve en son isteyeceğim şey tüm bunların boşa gitmesi.

Nicholas gizlice iki tarafa da baktı, sonra tekrar bana odaklandı.

-Sadece birkaç saat olacak; o zaman her şey eskisi gibi olana kadar kendimi bedenim ve ruhumla sana adayacağıma söz veriyorum.

Sözleri sonsuz saniyeler boyunca aramızda asılı kaldı.

"Her şey eskisi gibi olana kadar."

Bölüm 54

NİCK

İstemeden ondan uzaklaştım. Elimde olsaydı, o anda ona arabaya binip gitmesini söylerdim. Orada olmak istemiyordum, babamın benden ne istediği umrumda değildi, şu anda en önemli şey Noah'ı geri kazanmaktı ve bunu Sophia'yla takılarak başaramayacaktım.

Onu gördüğüm andan itibaren bu gecenin bir işkence olacağını biliyordum. İnsanlar ona bakmak için döndüler, orada bulunan herkesin dikkatini nasıl çektiğinin tamamen farkındaydı çünkü inanılmaz derecede güzeldi; Ona bakmak bile çok acıtıyordu.

Her yeri parlıyordu, cildi, güzel saçları, gözleri, yüzü ve vücudu ona ikinci bir deri gibi yapışan o elbiseyle kaplıydı. Beli o kadar dar görünüyordu ki, o korsenin içinde nefes alabildiğini düşünmek benim için zordu ama kahretsin, onu görebilmek için her şeye değerdi.

Parmaklarım ona dokunma arzusuyla, onu öpmek, emmek, tadına bakmak ve onu saatlerce sevmek arzusuyla kaşınıyordu. Onu o kadar çok özledim ki tüm o sahtekarlıklarla zamanımı nasıl boşa harcadığımı bilmiyorum.

Odayı geçtim, garsondan bir bardak alıp gecikmeden ağzıma atmak için sadece birkaç dakika durdum.

Sophia ile gelmenin tamamen aptalca olduğunu biliyordum ve bu babam için yaptığım son şeydi, iyilikler bitmişti, kız arkadaşımla ilişkime karşı oynadığım bu küçük oyunlar bitmişti.

Akşam yemeğinin ardından ilerleyeceğimiz ve ülkenin en iyi orkestralarından birinin müzik dinletisi eşliğinde söyleşilere geçeceğimiz ana salona varmadan gözlerim sürpriz parlak yeşillerle buluştu.

Odanın bir köşesinde, odanın etrafına yerleştirilmiş küçük yüksek masalardan birinin yanında, onun bulunduğu yere dikkatlice yaklaşmadan önce birkaç dakika duraksadım.

- Burada ne yapıyorsun?" diye sordum Briar'a, neredeyse içimden küfrederek.

Bana eğlenerek gülümsedi ama gözleri zehirli kinini gizleyemedi.

"Noah beni getirdi, gerçekten burnunun dibinde başka bir kadınla mı geldin?" diye sordu omzumun üzerinden bakarak. Yavaşça döndüm ve Sophia'nın şirketin yönetim kurulu başkanlarıyla sohbet ettiğini gördüm. Bazıları babasının yakın arkadaşlarıydı, bu yüzden onları yanlarında rahat edecek kadar iyi tanıyordu. Sophia, Noah'la başımı belaya sokmak istemediğini açıkça belirtmişti.

Artı, tek başına gelmekte ısrar etti ama bunu ona yapamazdım, Senatör özel olarak babama sorduktan sonra.

Her halükarda ikimiz de biliyorduk ki aramızda sadece güzel ve profesyonel bir dostluk vardı. Noah'a New York'taki işten bahsederek her şeyi batırmıştı ve özürleri o kadar içtendi ki, benden isteyeceği son şeyin çalışarak geçirdiğimiz saatlerden fazlası olduğuna hiç şüphe yoktu.

- O benim iş arkadaşım, ayrıca Briar, neden geldin? Bunun olmak isteyeceğin son yer olduğunu ikimiz de biliyoruz.

Yüzü istemsizce gerildi ve gözleri odada gezindi.

-Anlaşılan bu dünya her zaman olduğu gibi olmaya devam ediyor, fark şu ki artık o kadar saf değilim, geçen gün bana değiştiğini söyledin, peki ben de değiştim.

İçine çekildiğim o günler geride kaldı, bu yüzden burada olmaktan korktuğumu bir an bile düşünme.

Ağzımı kapatıp sakince onu izledim. Bir daha o işe giremezdim, buraya gelmeyi kabul etseydi herhalde sözleri doğruydu. Etrafıma baktım, yürüyen, konuşan, içki içen ve sonsuz başarılarla övünen, diğerlerinden sıyrılmak için yarışan tüm önemli insanlara baktım ve sonra Briar'ı, o dirençli kadının görünüşünün ardında gizlenmiş ve her yere taşıyormuş gibi görünen nefreti fark ettim.

Cevap vermeye fırsat bulamadan, bir şey, daha çok birisi dikkatimi çekti. Gözlerim ön kapıya kaydı ve tüm dünyamın tehlikeli bir şekilde sallandığını hissettim.

Briar bakışlarımı takip etti ve düzensiz bir nefes ve zar zor duyulabilen bir küfür savurdu.

Anabel Grason yeni gelmişti.

Annem buradaydı.

Zaman bir an için durmuş gibi oldu ve sonra bundan sadece bahsedildiğinde duyduğum öfke sinir sistemimde belirdi.

Burada ne işi vardı?

Yumruğumu sımsıkı sıktım ve Briar'dan odanın diğer ucuna yürüdüm. O kadının bu gece buraya gelme cesaretini gösterdiğine inanamıyordu.

Kahretsin, neden, neden gelmeye karar vermişti?

Kalbimde neredeyse kusmama neden olacak bir baskı hissettim.

Topuğumu çevirdim, aniden her şeyin kırmızı olduğunu gördüm ve daha çılgınca bir şey yapamadan babamın silueti birdenbire belirdi ve beni olduğum yerde ölü gibi durdurdu.

İki tarafa da bakarak kolumdan tuttu ve beni pencerelerden birine itti. Güneş çoktan batmıştı ve içeri giren ışık, bahçe ışıklarının ve hızla yaklaşan gök gürültülü bulutlar nedeniyle düzenli aralıklarla görünen ayın ışığıydı.

-Nicholas, sakin ol.

Onu izledim, ciddi yüzü, dikkatimi çekmeye çalışan gözleri benimkilere dikilmişti ama tek gördüğüm, her şeyden çok nefret ettiğim o kadındı.

"Senin burada ne işin var!" diye neredeyse bağıracaktım ki babam beni diğer misafirlerden uzaklaştırmak için koşturdu.

-Katılmaya hakkı var ama habersiz gelip ne halt çevirdiğini bilmiyorum, beni dinle Nicholas, sakin olmalısın, beni duyuyor musun? Gösteri yapamazsınız.

Gözlerimi babama diktim ve bir an gözbebeklerinin mavi renginde kaybolduğumu hissettim, benimki ondan geldiği için benimkinden daha koyu olan o mavi.

Babam gözleriyle bana yalvardı ve birkaç dakika elini yanağıma koydu.

- Ben onunla konuşurum, sen gerek yok.

Bir kez olsun babamın durumu kontrol altına almasına izin vererek başımı salladım. Onu görmek istemiyordum, onunla konuşmak istemiyordum, sadece buradan mümkün olduğu kadar uzakta olmasını istiyordum, ama hepimiz onun neden geldiğini biliyorduk, çoktan benimle iletişime geçmeye çalışmıştı ve her ne yaptıysa. kesinlikle iyi olmadığını söylemek zorunda kaldım.

Babam kendisinin bile hissetmediği bir sakinliği bana aktarmaya çalıştı ve sonra yine misafirler arasında kaybolarak bana sırtını döndü.

Etrafımda Noah'ı aradım ve onun bir grup insanla dostça konuştuğunu gördüm. Tehlikeli yerlere doğru sendelediğimin farkında değildim ama elini tutup sımsıkı sarılmak ve sıçmak için onu arabaya atmak gibi bir şey yapamadan görüş açıma başka bir kız girdi.

-Yönetim kurulu üyelerinin senin hakkında nasıl konuştuklarına kulak vermelisin Nick, belli ki haber uçuyor, herkes babandan ne zaman devralacağını merak ediyor. -Sophia bana tatlı bir şekilde gülümsedi, ben de buna başımı sallayarak zar zor cevap verdim.- İyi misin?

İyi? cehennemdeydim

Gözlerim yeniden odanın içinde gezinerek Briar'ı aradı. Onu hiçbir yerde görmedim ve kaygı sistemimin her bir parçasını ele geçirmeye başladı. Tek bir yerde çok fazla sorun var.

Ben arkadaşıma cevap veremeden insanlar, akşam yemeğinin servis edileceği bitişikteki odaya dolmaya başladı.

Sakinleşmeye çalıştım ve elimi Sophia'nın beline koyarak onu masadaki yerlerimize doğru yönlendirdim.

Odaya girerken, loş ışık için minnettardım, çünkü şu anda kendimi o kadar yabancı hissediyordum ki istediğim son şey kafamın üzerinde spot ışıklarıydı. Ailemin masası merkezde orkestranın çaldığı ve konuşmaların yapılacağı sahnenin yanı sıra şirketin ezelden beri desteklediği STK lehine yapılan küçük müzayedenin yanındaydı. Oraya vardığımda Noah'ın çoktan annesinin yanındaki yerini almış olduğunu gördüm. Yalnızdı, çünkü Briar ortadan kaybolmuş gibiydi ve benim Sophia'yla geldiğimi görünce acıyla gözlerini başka tarafa çevirdi.

Kahretsin.

Sophia, Noah'yı ve masanın diğer üyelerini kibarca selamlarken ben daha oturmadan o gece görmekten mutlu olacağım tek kişinin sesi kulaklarıma ulaştı ve başımı döndürdü.

- Torunum nerede? İşte başsız büyükbabanın gururu!

Başımı salladım, büyükbabam Andrew'un yavaşça masaya yaklaştığını görünce dudaklarıma bir gülümseme konmasına engel olamadım.

İnsanlar konuşurken ve kendi koltuklarını ararken o kadar dikkatleri dağılmıştı ki, kin beslemedikleri tek adamın gelişini fark etmediler.

Andrew Leister seksen üç yaşındaydı ve bu imparatorluğu kuran kişiydi. Seyrek gri saçları bir zamanlar benim ve babamınkiler kadar siyahtı ve soğukluğunun aksine, sahip olduğum bir babaya en yakın şeydi.

Annemin bana birkaç dakikadan daha kısa bir sürede hatırlattığı tüm tatsız anılar, yerini tek derdimin dedemin tarlasında at sürmek, gölde balık tutmak ve en güzel kurbağayı bulmak olduğu anlara bıraktı. rahatsız etmek için babamın dolabına koyabilirdi.

"Büyükbaba."

Ona elimi verdim ve beni kollarının arasına alana kadar hâlâ elle tutulur kabalığıyla beni itti.

- Beni görmeye ne zaman gelmeyi düşündün,
şeytanın çocuğu? Güldüm ve sonra geri çekildim ve
onu neşeyle izledim.
-Montana çok uzak dostum.

Sinirle homurdandı ve bana tepeden tırnağa baktı.

-Önceden seni oradan çıkaracak kimse yoktu, şimdi sadece aptal sahillerini ve aptal sörfünü umursuyorsun, bah!-

diye homurdandı, bir sandalyeye ulaşana kadar çevremi sardı - torunların var ki onlar daha sonra taşaklı tipik Amerikalı oğlanlar olsunlar.

Noah dışında gözlerini bizden ayırmayan kimsenin son yorumunu duymamış olmasına şükrederek bir kahkaha attım.

Büyükbabam, bu ülkede bir endüstri kurmak için yirmi yaşında bir genç olarak İngiltere'den göç etmişti. Burada ne kadar zaman geçirirsem geçireyim, köklerimin burada olmadığını ve İngiliz olmadığımı söylemenin aklıma bile gelmeyeceğini kendime hatırlatmaktan asla vazgeçmedim.

O sırada babam geldi ve dedeye sinirli ve sevecen bir yüzle baktı.

"Baba" dedi elini uzatarak. Dedem bana yaptığı gibi onu kendine çekip kucaklamadı, sadece baktı ve gözlerini kıstı.

faiz.

- Beni henüz tanıştırmadığın o yeni kadın nerede? Babam, Rafaela'nın ortaya çıktığı anda gözlerini devirdi. Geçen yıl o kadar yoğun geçmişti ki, büyükbabamı görmek için seyahat edecek vaktimiz olmamıştı ve şimdi o buradayken benimle onu ne kadar özlediğimi anladım.

Noah ayağa kalkıp benimle göz göze geldi.

Babam onu yeni üvey kızı olarak babasıyla tanıştırmak için aradığında rahatsız görünüyordu. O tanışmalar bambaşka olmalıydı, baştan benim tarafımdan yapılmalıydı ve ben onu hayatımın aşkı olarak tanıtmalıydım.

Büyükbabam, Sophia'yı fark edinceye kadar ona yarı dikkati dağılmış halde gülümsedi.

- Beni kız arkadaşın Nicholas ile tanıştırmayacak mısın?

Sophia'nın ilgili sunumları izlerken kibar olan gülümsemesi, bakışlarını Noah'a çevirdiğinde anında soldu. Ona baktım ve durumu açıklığa kavuşturmak için koştum.

-Sophia benim kız arkadaşım değil, büyükbabam, uygulama ortağım, Senatör Aiken'in kızı.

Dedem kabul etti.

-Ah evet, evet, onun kız arkadaşı olmasanız iyi olur, bırakın babanızın torununun, benim torunumun siyasete bulaşmasını istemiyorum.

Ben gülene kadar Sophia biraz utanmıştı.

Noah, büyükbabama daha iyi gözlerle bakıyor gibiydi ve sonra hepimiz kendi yerimize oturmak zorunda kaldık.

Şirketin yıl dönümü sunumunu babamın yönetim kurulu üyesi arkadaşı Robert Layton yaptı. Herkes seksen yıllık sıkı çalışmanın şerefine bir kadeh şampanya kaldırdı ve ardından akşam yemeği servis edilmeye başlandı.

Annemi masaların arasında bulmaya çalışırken bakışlarım odada gezindi ama o kadar çok insan vardı ki benim için imkansızdı.

Rafaella'da garip bir şey fark ettiğim kişi. Yemeğe zar zor dokundu ve şampanya kadehini dudaklarına götürürken gergin görünüyordu. Öte yandan Noah, üzerinde iyi bir izlenim bıraktığı büyükbabayla ve ardından ortaya çıkan Briar'la dostça konuşuyordu.

birkaç dakika önce cam gibi gözleri ve hafif pembe yanakları ile: Almış olması gereken alkol gözle görülür şekilde kendini göstermeye başlamıştı, bu da endişemi ve gerginliğimi artırmayı başardı.

Tatlımızı bitirene kadar annemin zarif, ince vücudu ortaya çıkmaya karar verdi. Noah'ın hemen yanında durana kadar yaklaşımını izlerken gerildim.

Ailemden bir sessizlik oldu ve arkasından annemin sesini duyunca neredeyse öfkeden kuduran Noah oldu.

-İyi akşamlar Leister ailesi, yıldönümünü kutlarız.

Bölüm 55

NUH

O sesi duyunca kalbim durdu. O kadar kıpırdamadan durdum ki bir an için bunun benim hayal gücüm olduğunu düşündüm ama Nicholas'a şöyle bir bakmak, duyduklarımın doğru olduğunu doğrulamak için yeterliydi.

Anabel Grason buradaydı.

Yanımda durduğunu görecek kadar yüzümü çevirdim ve sanki ciğerlerimden bütün hava çekilmiş gibi hissettim.

-Hepinizi gördüğüme sevindim, özellikle de Andrew, böyle bir imparatorluğun yaratıcısı olduğunuz için gurur duyuyor olmalısınız.

Ülkedeki felaketler ve İngiltere'nin ne kadar muhteşem olduğu hakkında çok ilginç bir sohbete girmiş olan Nick'in büyükbabasına baktım, yüzünde sadece ince, buruşuk dudaklarında gergin ama arkadaşça bir gülümseme gördüm.

-Seni gördüğüme sevindim Bell, birbirimizi son görüşmemizin üzerinden yıllar geçti.

Gözlerim önce kime bakacağım, cinayet işleyecekmiş gibi görünen Nicholas'a mı, yoksa cinayet işleyecekmiş gibi görünen Nicholas'a mı bakacağım konusunda bir savaş veriyor gibiydi.

büyükbabasına ya da birdenbire tüm duyularımın odaklandığı anneme. Masanın üzerindeki peçeteler kadar beyazdı ve duruşu keman telleri kadar gergindi.

Anabel yanlış ve duygusuz bir yorumla cevap veremeden, William sandalyesini geri itti ve gözleri eski karısına dikilmiş halde meseleyi kendi halletmeye karar verdi.

-Konuşmamız lazım ve bunu özel olarak yapsak daha iyi olur.

Anabel ince vücudunu kan kırmızısı bir elbiseyle çevirdi ve ona sıkı ve net bir şekilde çalışılmış bir şekilde gülümsedi.

-Sadece varlığı bile bu masanın tüm üyelerinin geleceğini belirlediğine göre, Rafaella kesinlikle orada olmak isterdi.

Annem açıkça tehditkar bir şekilde ona baktı.

-Orada durmanı tavsiye ederim, burada değil, şimdi değil.

Neler oluyordu? Annem onunla sanki onu uzun zamandır tanıyormuş gibi konuştu ve birdenbire o kadınla öğle yemeğinden beri sahip olduğum şüphelerin doğru çıkmasından korktum.

Nick dikkatimi çekti, bizi ayıran boşlukta gözlerimiz buluştu ve tam o sırada mikrofondan sahaya çıkıp dans etme zamanının geldiğini duyurdular.

Bildiğim tek şey ondan uzaklaşmam gerektiğiydi, sadece kendimden değil Nick'ten de.

İkimiz de neredeyse anında yaptık, aynı anda kalktık ve Anabel bize döndü.

-Nicholas, seninle konuşmalıyım.

O kadına bakmayı bıraktım, onunla tanıştığımda bana yaptığı tek şeyin beni oğlunu terk etmemle tehdit etmek olduğu ve bana annemin yıllardır William'la birlikte olduğu hakkında saçma bir hikaye anlatan o kadına bakmayı bıraktım. ayrılmalarına neden olan sadakatsizlikten sorumlu olmak.

Sophia ve masanın diğer üyeleri, artık bize odaklanmak için ortaklarına dikkat etmeyi bırakmışlardı.

"Anabel, Nicholas'ı bırak ve benimle gel," dedi Will düz bir sesle. Öyle ki, gülümsemesi kaybolarak onun yerine, saklaması niyetlendiği kadar kolay görünmeyen bir öfke gösterdi.

Müzik dört bir yanımızda çalmaya başlamıştı ve insanlar yüzlerinde gülümsemeyle ve burunlarının dibinde gelişen aile krizinden habersiz olarak ayağa kalkıp sahneye çıktılar: dans ediyor ve partinin tadını çıkarıyorlardı.

Nick'i ondan uzaklaştırmam gerektiğini biliyordum, birdenbire asıl amacım bu oldu. Sırtımı ona çevirerek yanına yaklaştım ve parmaklarımı onunkilere kenetledim. Bir an için kaybolmuş göründü, birleşmiş ellerimize baktı ve onu yere çektim. Masanın nasıl birlikte ayrılmamıza neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bize bakışlarının kardeşçe olmaktan çok uzak olduğunun yeterince açık olup olmadığını da bilmiyordum, şu anda tek yapmak istediğim Nick'in iyi olduğundan emin olmaktı. .

Gözlerimle gözlerini aradım ama o kadar gergindi ki odanın diğer tarafına baktı. O yöne baktım ve midem bulanarak William'ın annem ve eski karısıyla birlikte galanın yapıldığı odanın yanındaki odalardan birine nasıl kaybolduğunu gördüm.

"Ne hakkında konuşmaları gerektiğini düşünüyorsun?" dedim boğazımda bir yumruyla.

Nick sanki birlikte olduğumuzu yeni fark etmiş gibi yere baktı.

Umurumda değil ve bilmek de istemiyorum.

İçinde olması gereken durumu biliyordu, birkaç kez kontrol etmişti ve büyük olasılıkla öyle ya da böyle patlayacağını biliyordu.

Elimi yanağına koymak için kaldırdım ve bana bakmasını sağladım. Aylar önce o kadınla yaptığı görüşmenin yapabileceği en büyük hata olduğunu hissetti birden. Sadece ona bakmanın ona verdiği acının ölçülemez olduğunu bilmesi için Nicholas'ın içinde bulunduğu durumu görmesi yeterliydi.

Onunla tanıştığımı, konuştuğumu, yemek yediğimi ve benim ve annem hakkında söylediklerini dinlediğimi öğrenirse...

Sonra Nick beni kendine çekti. Yavaşça bir elini belime koydu ve diğerini benimkilerle birleştirdi ve tıpkı dün geceki gibi dans etmeye başladık. Müzik, daha önce hiç duymadığım ama o anda girdiğim iç savaşa pek uygun gelmeyen, yavaş, modern bir baladdı. Eli belimde ve nefesi başımın üzerinde nefis bir şekilde gezinirken, daha önce bu kadar olgunlaşmamış olduğum için pişman oldum; Nick beni incitmek istemiyordu, sadece Anabel Grason gibi biriyle büyümenin sonuçlarını yanında taşıyordu, o da benim kadar güvensizdi çünkü devam etmemizi sağlayan tek şey birbirimize olan sevgimizdi. devam etmemizi sağlayan tek şeydi.

Nick elimi sıkıca göğsüne bastırdı ve kulağıma bir şeyler fısıldamak için başını eğdiğini hissettim. Nefesi tenimi mahvetti, tüylerimi diken diken etti ve işlerini yapmak için midemde kelebeklerin yeniden belirmesine neden oldu.

-Sophia'yı yanımda getirdiğim için üzgünüm, tüm bunlar için üzgünüm; Benim için önemli olan tek kişi sensin, buraya hiç gelmemeliydik, bunların hepsi bir hataydı, aptalca bir hata...

Sesi boğuktu ve bana bakmasa da gözlerinin nereye sabitlendiğini biliyordum: odanın sonundaki kapıya.

"Nicholas, sana bir şey söylemeliyim..." Sesimde hafif bir titremeyle başladım. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum ama annesi sadece birkaç adım ötedeyken ve açıkça gösteri yapmaya hazırken, görüşmemizi ağzından kaçıracağından korkuyordum ve Nick'in bunu ondan öğrenip öğrenmediğini biliyordum. onu... o beni affetmeyecekti.

Nick başını hafifçe geriye atıp bana baktı.

-Bana ne söylemelisin?

Sakinleşmeye, doğru kelimeleri bulmaya çalışarak derin bir nefes aldım ama sonra biri bizi durdurdu.

Sophia yanımızda belirdi, yüzü endişeyle buruştu.

-Nicholas bence gidip aileni görmelisin.

İkimiz de ayrıldık ve kapıya bakmadan önce ona baktık.

"Gideceğim." dedim sakin kalmaya çalışarak. Nicholas kolumdan sertçe çekiştirdi.
"Hayır," dedi vurgulayarak.

-Nicholas, benim için fark etmez, onu görmene gerek yok, o kadın buraya onunla uğraşmak için geldi ve nedenini bilmiyorum ama bana öyle geliyor ki onun seninle hiçbir ilgisi yok. .

Nicholas onu kaybetmek üzereymiş gibi görünüyordu. Sophia'ya bakmak için döndüm.
Onu o kapıya yaklaştırmayın.

Nick bir şey yapamadan, elinden kaydım ve odada yürümeye başladım.
Kapıya yaklaşır yaklaşmaz çığlıklar duyuldu.

İçeri girip girmemek konusunda bir an tereddüt ettim ama annemin yüzünü, ne kadar gerginleştiğini hatırlayınca...
Bana ihtiyacı olduğunu biliyordum, o kadın korkunç olabilirdi.

Kapıyı dikkatlice açtım ve üçü de, William, Anabel ve annem, aralarındaki tartışmadan yüzleri kızarmış bir şekilde bana bakmak için döndüler.
Anabel pencerenin yanındaydı, konuştukları şeyden keyif alıyor gibiydi, William bayılmak üzereydi ve annem... annem sanki bir daha kaybolmak ve bir daha geri gelmemek istiyormuş gibi kanepelerden birinde oturuyordu.
-Ah harika! İçeri gel Noah, bence söyleyeceklerimi dinlesen iyi olur.
Annem onu duyunca tavrını değiştirdi, ayağa kalktı ve onunla benim aramda durdu.
-Kızımı bu işe bulaştırmayı aklından bile geçirme! Aklından bile geçirme!

William anneme doğru yürüdü ve kolunu onun omuzlarına dolayacakmış gibi yaptı ama sonra imkansız bir şey oldu.
Annem şiddetle sarsıldı ve yüzüne keskin bir darbe indirdi.
Gözlerimi açtım, sersemlemiştim. Her şey o kadar hızlı oldu ki, arkamdaki kapının nasıl açıldığını ve ellerin omuzlarıma konduğunu duyamadım bile.

"Bana bir daha dokunma!" annem William'a sırtını döndü ve bana doğru geldi.

-Noah, hemen gitmeliyiz.

Nicholas annemle benim aramda durmak için etrafımda dolaştı.

-Burada neler oluyor?!

Sonra ağzını açma sırası Anabel'e geldi. Pencereden biraz daha uzaklaştı, annemin hayatında aşık olduğu tek erkeğe vurmasına neden olan her neyse ondan hiç olmadığı kadar zevk alıyor gibiydi.

-Olan şey benim olanı almaya geldim, olan bu.

William acı acı güldü, tokattan kurtuldu ve onu hayatımda hiç görmediğim kadar sinirlendi.

-İstediğin tek şey lanet olası para ve şimdi kocam dediğin aptaldan boşanacağına göre, ne senin ne de başka birinin önleyemediği bir şeyi mahvetmek için yalanlar söyleyerek buraya geliyorsun ve bu da bu. O kadını tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum..

Annem döndü, neredeyse gözlerinden yaşlar akıyordu ve önümde durdu, parmakları titriyordu, bakışları kocasına dikilmişti.

Anabel, tiksinti dolu bir yüzle anneme baktı.

-Tek istediği, kendisini aradığı cehennemden kurtaracak biri olan bir kız öğrenciyle beni nasıl yıllarca aldatabildiğini her gün merak ediyorum. Annemle William'ın yıllardır birbirlerini tanıdıklarını söyleyen o suçlama, her şeyi değiştirecek olan o suçlama- Şimdi dünyanın en iyi babasıymışsın gibi davranıyorsun, bana Nicholas'ı burada bıraktığımı söylediler ama sen beni terk ettin. seçenek yok!

Onun için bizi değiştirdin ve beni sokakta bırakmak ister gibi bir yüzün vardı.

William güldü.

- Rafaella ile tanışmadan çok önce senden boşanmak istemiştim, Nicholas altı yaşından büyük değildi, sana artık seni sevmediğimi söyledim, hiçbir şeyin eksik olmayacağına söz verdim ama kabul etmedin, istedin sahte evliliğe devam etmek için benim çatım altında yaşamaya devam etmek istedin ve ben de oğlumuz için bunu kabul ettim.

Nicholas, sanki hayatı buna bağlıymış gibi, anne babasının tartışmalarını dinledi. Hiç sahip olmadığı cevapları dinliyor gibiydi, sonunda her şeyin neden olduğu gibi bittiğini anlamak istiyor gibiydi: annesiz kalması.

Nick inanamayarak, "Sen ve Rafaella birbirinizi yıllardır mı tanıyorsunuz?" diye sordu. Bu beni de ilgilendiriyordu, annemden uzaklaştım ve William'a odaklandım, bir anda varlığından bile haberdar olmadığım bir şeye kapılmıştım.

İki aile, akıl almaz bir şekilde ve korkunç sonuçlarla birbirine girdi.

Anabel, Nick'e döndü ve hoşgörüyle bana baktı.

"Küçük kız arkadaşın sana bunları anlatmadı mı, Nick?"

Kalbimin baş döndürücü bir hızla hızlanmaya başladığını hissettim. Nick gözlerini benimkilere indirdi ve boş gözlerle bana baktı.

Başımı salladım, kelimeler boğazımda düğümlendi.

-Onlar...

-Noah ve ben birkaç ay önce çok ilginç bir toplantı yaptık, birinin birkaç basit fatura ve marazi bir merak için neler yapabileceği inanılmaz, değil mi Noah?

Nicholas bir adım geri çekildi ve yüzünde inanamayarak bana baktı.

-Bu doğru değil! -O şeytan kadına bağırdım-Nicholas, sandığın gibi değil, onunla görüşmeyi kabul ettim çünkü bana karşılığında senin Maddie ile kalmana izin vereceğine söz verdi, ben sadece bunun için yaptım.

-Ve sen bana hiçbir şey söylemeden onun yanında mı kalıyorsun?!

Nicholas'ın bakışları kalbimi delip geçti çünkü bana daha önce hiç bu kadar derin bir nefretle bakmamıştı. Annesiyle tanıştığımda ona ihanet ettiğimi biliyordum ama bunu asla meraktan ya da para için yapmadım, sadece onun için yaptım. Kadının tek istediği beni ondan uzaklaştırmaktı ve onun varlığı Nick'i o kadar üzdü ki, söylediklerimi dinleyemiyor gibiydi.

Nicholas, beni dinle...

Tam bir cümle kurmama bile izin vermedi. Benden ayrıldı, hepimize nefret dolu bir bakış attı ve kapıyı çarparak odadan fırladı.

Arkamdan bir kişinin şeytanına döndüm.

"Buraya onu zaten olduğundan daha fazla incitmeye geldin!"

Anabel, çevresinde olup bitenlerden rahatsız görünmüyordu, üstelik sakin ve sakin görünüyordu, herkesin arasına laf sokmaya devam edecek kadar. Çıkarken Nick'in kapısının çarptığını duyunca yüzü sertleşti ve yüzünde kararlılıkla gözleri William'a döndü.

-Kızımın babasına onun kendisinden olduğunu ve bu nedenle ona bakması gerektiğini bildirmek için geldim.

Bir an ne dediğini anlayamadım. Ona baktım, sonra elini kafasına koyan William'a ve son olarak da, elini attığı son kişiye tokat atmış olmaktan bitkin düşmüş ve tamamen sersemlemiş olan anneme baktım.

İşte o zaman her şey anlam kazandı.

William öne çıktı ve onunla ikimizin arasına girdi.

-Anabel ne biliyor musun? Sen yalancı bir sürtüksün ve söylediğin tek kelimeye bile inanmıyorum.

Anabel çantasını açtı ve içinden bazı kağıtlar çıkardı. Onları altın levhalarmış gibi kaldırdı ve ben sadece önümde gelişen pembe diziye baktım.

Bu DNA testi. Her zaman şüphelerim vardı ama Robert'ın beni terk edeceği korkusunu asla kontrol etmek istemedim.

Şimdi bana tıpkı senin gibi olduğunu gösterdi, benden her şeyimi almaya çalışacak ve ben buna izin vermeyeceğim. Madison senin kızın ve sen onunla ilgileneceksin.

Hiçbir şey söylemeden olduğu yere çivilenmiş olan anneme baktım. Gözyaşları yanaklarından sel gibi akmaya başladı ve bunun nedeni kocasının gayri meşru bir kızı olduğunu öğrenmesinden mi yoksa gördüklerini görünce onu aldatmak zorunda kalmasından mı kaynaklandığını bilemedi.

William kağıtları elinden kaptı ve tek kelime etmeden onlara baktı. Sonunda başını kağıttan kaldırana kadar saniyeler geçti.

-Bu bir yalan, bütün bu saçmalıklar yalan, bu analizlerin yapılması için herhangi bir DNA kanıtı sunmadım, o yüzden şimdi

Seni kovması için güvenliği çağırmadan önce gözümün önünden gidebilirsin.

Anabel kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

-Bu analizler doğru, evinize girip bana DNA testi yaptırması için birini tutmak hiç de karmaşık değildi, sizi arayıp evinize zorla girildiğini söylediklerinde, merak etmiyor musunuz? Saç fırçandan başka bir şey çalmadın mı?

Tanrım... bu yaz evime giren hırsızlar...

Anabel onları tutmuştu, inanamıyordu, bu delilikti.

William ona suskun bir şekilde baktı çünkü o öyle bir bomba atmıştı ki kimse bir şey söyleyemedi.

-Sonunda başka bir test isteyeceğiniz açık ama sizi temin ederim ki bu doğru. Madison bizim kızımız.

Birden oradan çıkmak istedim çünkü annem ve Will için çok büyük ve çok acı verici bir şeye tanık oluyormuşum gibi hissettim ki o bunun bir parçası olmak istemedi. O kadın bir iblisti, hem William'ı hem de kendi kızını kandırarak onu gerçek babasını tanımaktan mahrum etmişti ve üstelik şimdi Will'den para almak için gerçeği açıklamaya karar vermişti. Sonunda her şey şu noktaya geldi: para.

Sonra bana dönüp gözlerini gözlerime sabitleyen Anabel oldu. Ona o kadar dikkatli bakıyordu ki, sanırım fark etmiş olmalı, çünkü sana yemin ederim ki o anda tek düşünebildiği, bir insanın bir kayayla sert bir yer arasında kaldığında ne kadar çaresiz kalabileceğiydi.

-Beni yargılıyorsun ve buna cesaret ettiğine inanamıyorum.

Kaşlarımı çatıp ona doğru bir adım attım.

-Anne olmayı hak etmiyorsun, bence bu.

Anabel güldü ve gözlerini anneme çevirdi.

-Beş yıldızlı bir otelde kocamı becerirken babanın seni neredeyse öldürecek kadar annen seni yalnız bıraktığında bana bunu mu söyleyeceksin?

Sözlerinin etkisiyle gözlerim iri iri açıldı.

Annem öne çıktı ve bana sırtını döndü.

-Git buradan!

Anabel kuru bir kahkaha attı ve bana acıyarak baktı.

-En iyisi bu diye düşünerek oğlumu babasına emanet edebilirdim ama hayatımda asla onu bir tacizcinin eline bırakmazdım.

Annem elini ağzına götürdü ve kontrolsüzce hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Nicholas'ın annesi odayı geçti ve arkasına bile bakmadan gitti ve sonra o kadının az önce söylediklerini inkar etmek için anneme dönme sırası bana geldi.

"Anne...?" Kelimeler boğazımdan çıkana kadar sesimin çatladığını fark etmemiştim.

-Noah sen...

Ve sonra, annemin gittiği andan, babamın beni öldürmeye çalışan ellerini, yaşamak zorunda kaldığım anı unutamadığım on bir yıl sonra uyandığım ana kadar, hayatımı kaplayan sis dağılmaya başladı. tek başıma, benden nefret eden çocukların olduğu bir evde, ne de doktorun büyük olasılıkla çocuk sahibi olamayacağımı söylemesi ve bunun sonucunda şu an olduğum kişinin felaketi oldum. Bütün bunlar annemin kilometrelerce öteden bir adamla yattığı içindi.

İşte o zaman anladım ki o zamanki hayatım tamamen farklı olabilirdi, annemin beni kimse için açıkça tehlike teşkil eden bir adamla bırakıp gitmeyeceği, kimsenin beni incitmeye çalışmadığı bir hayat. güvensizliklerin veya korkuların olmadığı bir hayat, babamın şimdi hayatta olacağı bir hayat, beni en çok seven kişinin, beni koruması gereken kişinin, karşısına açıkça ihtiyaç duyduğu bir adamı koyma kararını asla vermediği bir hayat benden daha fazla.

"Nasıl yaparsın?" Gözlerimi o kadar çok kırptım ki gözyaşlarım etrafımı görmeme engel olacak şekilde akmaya başladı. - Çalıştığını söyledin...

Annem bana yaklaşmaya çalıştı ama ayaklarım mesafeyi kapatmasına izin vermeden geri çekildi.

-Noah, bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim... İnanmalısın ki ben asla, ben her zaman... Olanlardan dolayı kendimi hep suçlu hissettim, ama...

"Ama ne?!" diye bağırdım gözyaşlarımı silerken.

Onunla yatmak, kocanı aldatmak ve neredeyse beni öldürmesine izin vermek için beni terk ettiğini mi?

William annemin yanında duruyordu ve yemin ederim ki o anda ondan tüm gücümle nefret ettim, ondan o kadar çok nefret ettim ki onu asla affedebileceğimi sanmıyorum.

-Noah sakin ol, bunu ikimiz de istemezdik, beklemiyorduk- Ellerimi başıma kaldırdım, söylediklerine inanmayarak, inanmayarak.

-Hangi baba kızını her gün döven bir delinin eline bırakmayı düşünür ki?! Olan her şey senin suçundu, beni korumalıydın, beni her şeyin önüne koymalıydın, anne babalar böyle yapar! Şimdiye kadar seni affetmiştim çünkü düşündüm ki... Elinden gelemeyeceğini düşündüm, çalıştığını düşündüm, ne... ne...

Biliyor musun?!

Annem bana kalbi kırılacakmış gibi baktı ve ben de çığlık atmak için can attığım şeyi ağzımdan kaçırdım.

-Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama Anabel Grason haklı, ondan daha kötüsün ve seni asla affetmeyeceğim çünkü hayatımı, çocukluğumu mahvettin, beni mahvettin.

Bana başka bir şey söylemesine izin vermedim, sadece arkamı döndüm ve bulabildiğim başka bir kapı aradım.

Kapıyı çarparak ve parmaklarımla yaşları silerek dışarı çıktım, elbette makyajım akmıştı ve bir anda beni almadıkları sürece eve gitmemin hiçbir yolu olmadığını anladım.

Gergin bir şekilde küçük çantamdan cep telefonumu çıkardım ve Briar'dan dört arama geldiğini gördüm.

Oraya nasıl çıkacağımı ya da ona olanları nasıl açıklayacağımı bile bilmiyordum ama sakinleşmeye çalıştım çünkü kaçınılmaz bir şeyi düşünmek anlamsızdı. Annem tarihin en kötü annesi ödülünü kazandı ve oradan çıkmam gerekiyordu ve o anda beni rahatlatabilecek tek kişinin, o kişinin sarılmasına ihtiyacım vardı.

annesine baktığı aynı nefretle bana bakmayı bırakan kişi.

Kalbim güm güm atarken programa girdim ve Nick'i aradım. Cep telefonu kapalıydı, normalde yapmadığı bir şeydi, telefonu hiç açmadığım için beni asla ama her zaman azarlardı ve sonra öfkesinin daha da arttığını fark ettim, Nicholas gerçekten annesiyle görüşmemi gerçek bir ihanet olarak gördü.

Bu kadar kısa sürede her şeyin nasıl bu kadar karmaşık hale geldiğine inanamıyordum. Annemin yaptıklarına, beni yalnız bırakma konusunda, William'la ilişkisi hakkında, her şey hakkında yıllarca bana nasıl yalan söylediğine inanamıyordum. VE

Şimdi Madison'ın Will'in kızı olduğu ortaya çıktı.Nick bunu nasıl karşılayacaktı?

O kadar stresliydim ki, Briar'ın hayatımda hiç görmediğim bir adamla el ele kapıdan içeri girdiği ana şükrettim. Beni orada görünce yüzü dondu ve bana doğru bir adım atmak için çocuktan ayrıldı.

-Nuh?

Oradaki kanepeye çöktüm ve arkadaşına bile dönmeden bana doğru yürüdü. Birkaç dakika bizi izledi ve sonra ortadan kaybolmanın daha iyi olacağına karar vermiş gibiydi.

"Noah..." dedi Briar önümde diz çökerek.

"Ne olduğuna inanamıyorum..." demeye başladım, kelimeleri doğru seçememiştim, ne olduğunu ona bile anlatamıyordum çünkü Briar'ın ailemin ve benim geçmişim hakkında hiçbir fikri yoktu. Aniden Jenna'ya ihtiyacım oldu, arkadaşıma ihtiyacım oldu çünkü beni sadece o anlayabilecekti.

-Noah, seni uyarmak isterdim... Gerçekten, ama o öyle, bende öyleydi, seninle de öyle olacak, Nicholas kimseyi sevemez.

Düşüncelerim bir an durdu ve gözlerim onunkini bulana kadar başım yavaşça kalktı.

Anlamayarak kaşlarımı çattım.

Briar yanaklarımdan yavaşça akmaya devam eden yaşları yüzümden silmek için elini kaldırdı.

- Görmemişsindir diye umuyordum ama... gördüğün çok açık.

Elini tutup yüzümden çektim ve ne dediğini anlamaya çalışarak yüzünü izledim.

"Bana ne söylemeye çalışıyorsun?" Sesim o kadar soğuktu ki analiz etmek için hareket edemedim çünkü birdenbire kalbimin tam ortasından korkunç bir korku yüzeye çıktı.

-Sana söylemek istedim... ama sonra onu ne kadar sevdiğini gördüm ve sonra ağzımı açmamaya karar verdim, ama onunla nasıl ayrıldığını gördükten sonra, Noah, aynısını ona yapmasına izin veremezsin. bana yaptığı gibi seni herkesin önünde kandırmaya hakkı yok.

Başımı salladım ve ellerimin nasıl titremeye başladığını hissettim.

-Hayır anlamıyorum...

Briar da bana acıyarak kaşlarını çattı.

- O bir piçti Noah, başından beri öyleydi, çenemi kapatmamı, sana bir şey söylemememi istedi ve ben de sana gerçekten aşık olduğunu düşündüğüm için kabul ettim ama nasıl olduğunu gördükten sonra. onunla bir ilişkisi oldu, yalan söylemeye devam etmeyeceğim...

Kalbimin kırılmak üzere olduğunu hissettim, çünkü eğer duyduklarım doğruysa, Briar'ın söyledikleri doğruysa...

"Sophia ile mi gitti?" Son kelimede sesim çatladı ve Briar neden bu kadar kaybolduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi bana baktı.

Farkına bile varmadan üzerime bir değil iki bomba patlatmıştı çünkü Nick için ağlamıyordum, annem için ağlıyordum ama Briar sadece...

Ayağa kalktım ve o da aynısını yaptı.

- Onunla da yattın mı?

Briar birkaç dakika sessiz kaldı ve gerçeği öğrenmem için gereken tek şey buydu.

Bölüm 56

NİCK

O odadan o kadar sinirli çıktım ki bir an müzik, insanlar, mumlar ve garsonlar dengemi tamamen bozdu. Kafam bu kadar sahte olmaktan o kadar uzaktı ki, insanları bu kadar mutlu, içki içip dans ederken görmek beni adeta deli ediyordu.

Noah annemi görmüştü. Noah onunla tanışmıştı. Tanrım,

nasıl yapabilirdi?

O kadının bana söylediklerini duyabildiğini düşünmek bile beni çıldırtıyordu, konu anneme geldiğinde durumumu çok net bir şekilde ortaya koymuştum: onun hakkında konuşmadık, ondan bahsetmedik. onu, onu görmedik, hiçbir şey, nokta. .

Üstelik babamın zamanın başlangıcından beri Rafaella ile bir ilişkisi olduğunu öğrendim, şimdi her şeyi yeniden düşünmem gerekiyordu çünkü annemin bir hiç için ayrıldığını düşünmek aynı şey değildi. sebebi, bunu kocasının onu aldatması nedeniyle yapmış olmasıydı. Her zaman bunun tam tersi olduğuna, babamı incitmek için kaç erkeği becerebileceğine dair bu iğrenç oyunu başlatanın kendisi olduğuna inanmıştı ve şimdi bunların hepsi öyle olmaktan çıkmıştı.

Doğduğumdan beri hayatım bir yalandı, ne o ne de o, kahrolası sorunlarını bir kenara bırakıp beni kendimden önce göremedikleri bir yalandı.

Bu, ebeveynlerin nasıl bu kadar bencil, bu kadar feci, sevmeleri gereken kişiyi koşulsuz olarak sevmekten bu kadar aciz olabildiklerini merak ettiği zamandır.

Vücuduma koyduğum içeceklerin pek farkında değildim, sadece garsonun dört defadan fazla yanımda durduğunu biliyordum. Şampanya güzeldi, tabii ki öyleydi, babam derdi ki, en iyisi için en iyisi.

Daha da sert bir içki ısmarlamak için bara gittim ve o sırada Sophia göründü. ile yanımda durdu.

Endişe yüzüne yansıdı ve kadehimi dudaklarıma götürdükten sonra, işteki tırmanışın ötesinde herhangi bir endişe duymamak nasıl bir duygu olabilir diye merak ettim.

Sophia tamamen özgür bir kızdı. Onunla konuşmak, havadan sudan sohbet etmek ve öylece takılmak çok kolaydı...

"Nicholas, insanlar senin neredeyse sarhoş olduğunu fark etmeye başladılar, Tanrı aşkına, içmeyi bırak.

Haklı olduğunu biliyordum, dahası, gözlerim ailemle Noah'ın hâlâ konuştuğu kapıya kaydı, kesinlikle Noah benim orospu annemle bir anlaşmaya varıyordu, kesinlikle, ona benim olduğumu söyleseydim ne fark ederdi? Her şeyden önce onun bir yılan olduğunu ve bundan bahsetmenin bile midemi bulandırdığını? Noah her zaman istediğini yaptı, zaten belli olmuştu, ona ne kadar söylersem söyleyeyim, onun için ne kadar değiştirmeye çalışırsam çalışayım, her zaman yüzüme bir şeyler almayı başardı, belki de hiçbir şeyim yoktu. çözüm, ya da belki bende olmayan çözüm, oydu.

-Nicholas beni dinliyor musun?

Tekrar Sophia'ya, esmer tenine, siyah saçlarına, kara gözlerine baktım. Noah arkasından iş çevirseydi ne düşünürdü?

Seni arkandan bıçaklasam nasıl hissederdin?

Sophia konuşmaya devam etti, onu dinlemiyordum bile, birden öfkem beni tüketti, Noah dışında herkese duyduğum sonsuz nefret artık kontrol edilemezdi çünkü tünelin sonundaki ışık kaybolmuştu çünkü Noah, ne söylemiş veya yapmış olursam olayım, ya da sadece benim ne istemiş olursam olayım, ona doğru gelen şeyi yapmak için geri dönmüştü.

Ona ve anneme o kadar kızgındım, o kadar kızgındım ki dudaklarım aniden önümdeki kızla buluşana kadar ne yaptığımın farkında bile değildim.

Kendimi tuhaf hissettim, birkaç dakika Noah'yı öptüğümde her zaman gelen baş döndürücü duygunun ortaya çıkmasını bekledim, ama öyle bir şey yoktu, sadece tenimin altını hissettim ve bu beni daha da kızdırdı.

Bir elimle Sophia'yı göğsüme yaklaştırdım, kendime yasladım, diğer elimle saçlarına dolandım, dilimi ağzına soktum ve beni tüketen, beni eriten o tadı aradım: hiçbir şey, kahretsin, ben hiçbir şey hissetmedim. .

İşte o zaman ne yaptığımızı anlamış göründü çünkü beni geri itti.

-Ne yapıyorsun?!

Gözlerim ona dikildi, onu titizlikle incelediler, önümde kim yok diye baktılar.

Bok.

Sophia kelimeler için kaybolmuş gibiydi.

Ellerimi başıma koydum ve bir yudumda sıvının yanımdaki bardaktan düşmesine izin verdim. Alkol boğazımı yaktı ama ben ona o kadar alışmıştım ki alkolün ateşini yakalayabilmek için büzülmesine izin verdim.

- Buradan çıkmam gerek.

Bir araba bulmam çok uzun sürdü, öylece oraya gidip bir araç talep edemezdim ve bu yüzden iner inmez beni dışarıda beklemesi için Steve'i aradım. Sophia'dan lütfen partiyi terk etmesini istedim, sonuçta bu en iyisiydi ve az önce yaptıklarına dair tüm kanıtları da silmek istedim. Sophia sersemlemiş ve biraz kızgın görünüyordu ama dediğimi yaptı, çantasını aldı, benimle dışarı çıktı ve dışarıda bekleyen birçok arabadan birine bindi.

Benim gibi dışarı çıkmayı düşünenlerin fotoğraflarını çekebilmeyi umarak açıkta hala kalabalık olan gazetecilere ve fotoğrafçılara güvenmeyi unutmuştum. Ayrılırken yüzüme nemli bir rüzgar çarptı ve başımı kaldırdım, gökyüzünü uzun zamandır görmediğim kadar karanlık gördüm.

Dışarıdaki uşakların ve görevlilerin yanından geçen fotoğrafçılara içten bir gülümsemeyle bile bakmadan merdivenlerden aşağı indim. Steve garaj yolunun sonunda beni bekliyordu ve ben de kaybolmayı dileyerek arka koltuğa oturmak için kapıyı açtım.

"Ne oldu Nicholas?" dedi Nicholas, odadan çıkıp ciddi bir şekilde önüne bakarak.

Steve hatırlayabildiğimden beri benimleydi, beni okuldan alan, maçlara götüren, ailem gelmediğinde orada olan oydu. Ona karşı özel bir sevgim vardı ve bir an için ona kendimi açıp nasıl hissettiğimi anlatabilmeyi diledim.

Ne kadar ihanete uğradığımı hissettim ve annemin, Noah'a söylemek şöyle dursun, benim seçimim olsaydı asla ortaya çıkarmayacağı şeyleri söylemesinden korktuğum için ne kadar korktuğumu hissettim.

Aklım bin farklı yerdeyken, koltuğun yanındaki küçük kutuyu ve Steve'den aynı gece Noah'a vermesini istediğim notu fark etmem beklediğimden uzun sürdü.

İkisini de ceketimin cebine koydum ve bir an pencereden dışarı baktım. Noah'ı huysuz annem ve bizimkilerle baş başa bırakmış, anlatmasına izin vermeden çekip gitmiş, üstelik tüm konukların önünde Sophia'yı öpmüştüm.

Birden midemin bulandığını hissettim ve ceketimin iç cebinden cep telefonumu çıkardım. O odadan çıkar çıkmaz zamanında kapatmıştım ve açtığımda yaklaşık yirmi dakika önce ondan cevapsız bir arama buldum.

Tam bir pislik gibi davranmıştım. Numarasını çevirdim ve bana cevap vermesini bekledim ama açmadı, üstelik cep telefonu kapalıydı. Aniden midemde bir rahatsızlık hissettim.

-Steve, partiye geri dön... Noah'ı o cehennemden çıkaracağım.

Oraya varmamız uzun sürmedi ve ondan arka kapıdan içeri girmesini istedim. Geldiğimde törenin beklendiği gibi ilerlediğini ve çok iyi prova ettiği konuşmayı yapmak için sahneye çıkanın sadece babam olduğunu fark ettim. O renkte bir yele bulmak için odanın etrafına baktım ama ne ondan ne de Rafaella'dan bir iz yoktu. Daha önce odaya girdiğimde neden Rafaella'yı ağlarken ve babamı üzgün bulduğumu düşünmek bile istemiyordum, ne de annemin tüm o şovu neden sahneye koymak istediğini çok fazla düşünmek istemiyordum. ya da Noah'ın onunla para için tanıştığı yalanına neden yalan söylediğini. Noah hakkında iyi bildiği bir şey varsa, o da bırakın bilet almayı, kendisine şantaj yapılmasına bile izin veremediğiydi.

Gittiğim için her geçen dakika daha çok suçluluk duyuyordum. Noah'ın söylediği doğruysa, annemle sadece Maddie'nin yanımda olmasına izin vereceklerdi, kahretsin, ben bir pisliktim, gerçek bir piç olmuştum.

Hoparlörlerden müzik yankılanırken şampanya kadehlerini kaldıran ve kadeh kaldıran insanlar arasında giderek daha fazla endişeye kapıldım, orada toplanan herkes sohbetlerine dönebilsin diye sessizlik kayboldu ve işte o zaman kızıl saçlı bir yele görüş alanıma girdi.

Odanın sonundaydı, çok gerideydi ve gergin görünüyordu. Beni görünce yüzünden saf bir nefret dalgası geçti ve bir kapıdan geçmek için topuklarının üzerinde döndü.

"Kahretsin," dedim yüksek sesle, Briar'ın kaybolduğu yere gelene kadar daha fazla insandan kaçarak.

Kapıyı açtığımda kalın camla korunan bir sürü tablonun olduğu geniş bir oda buldum.

Sanat sergileri için ayrılan alandaydık ve o sırada hiçbir alarmın çalmaması için sessizce dua ettim.

Briar benim geldiğimi duyunca durdu ve öfkeyle arkasını döndü.

-Beni takip etmeyi aklından bile geçirme Nicholas Leister, seninle benim artık konuşacak bir şeyimiz yok.

Ona kararsızca yaklaştım. Kutu ışıklarından gelen küçük ışık yüzünü aydınlatıyor, yüzüne gölge düşürüyor ve saçlarının kırmızıdan çok siyah görünmesine neden oluyordu.

-Noah'ı arıyorum Briar, onu gördün mü?

Briar güldü ve hoşgörüyle bana baktı.

"Sen en kötüsüsün!" diye bağırdı bana başını sallayarak. "Bir an sana inandım, biliyor musun? Belki de değiştirebilmişsindir diye düşündüm, senden tüm ruhumla nefret eden yanıma dahil olmayan küçücük bir parçamı bile, sorunların olmasına rağmen senin için mutlu olduğunu görmek senin adına mutluydu. Birini gerçekten sevmenin ne demek olduğunu sonunda öğrenebilmişti.

"Neden bahsediyorsun?" dedim ona doğru birkaç adım atarak.

Yeşil gözleri, yaklaşmaya devam etmemin benim için iyi bir fikir olmadığı konusunda beni uyardı.

-Bilmek? Annen onu son gördüğümde haklıydı. Bana senin kimseyi sevemeyeceğini, içinde sakladığın nefretin bittiğini söyledi.

o kadar büyüktü ki başka hiçbir şeye yer olmayacaktı, en azından yolda bebeği olan on dokuz yaşındaki bir kıza.

çenemi sıktım.

-Şimdi haklı olduğumu anlıyorum... çünkü Noah seni gerçekten seviyordu Nicholas ve sen ona hak ettiği gibi karşılık veremedin, beni sevemedin, anne babanı bile affedemedin, daha çok affedemedin. onu her yönden senden daha iyi olduğunu çok iyi bildiğin için sevebiliyorsun.

-Noah nerede, Briar?

Bunun yine yüzümde patladığına inanamadım. Briar onun neler yaşadığı, annemin ona yaptırdıklarından uyandığım her gün nelerden pişmanlık duyduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayatımın o aşaması, hala özür dilediğim bir şeydi, kendimi nefretin, evet, anneme ve hayatımı alt üst etmeye karışan herkese karşı nefrete kaptırmama izin verdiğim bir şeydi.

Briar, babasının anneme yaptıklarının intikamını alacak biriydi ama onun bu kadar ileri gitmesini hiç istemedim. Briar bir aziz değildi, benimle olmadan önce kampüsün yarısıyla birlikteydi ve sonra bana âşık olduğu ortaya çıktı. Onu kullandım, evet kullandım ama onun da bana aynı şeyi yaptığını düşündüğüm için.

Sonunda her şey boka sardı, annem hamile olduğunu öğrendi ve ben hiçbir şey yapamadan onu kürtaj olmaya zorladı. Briar sorunları olan bir kızdı, çocukluğundan beri benimki kadar zehirli bir ortamda büyümüştü, anne babası onunla ne ilgilendi ne de ihtiyacı olanı verdi. Aramızda olanlar öyle bir sinir krizi geçirmesine neden oldu ki, daha önce gittiği kliniğe yeniden yatırmak zorunda kaldılar.

Onunla iletişime geçmeye çalıştım, kendi cehennemimden çıktıktan sonra binlerce kez özür dilemeye çalıştım ama bu imkansızdı. Henüz on üç yaşındayken intihara teşebbüs etmişti ve doktorlar, tekrar benzer bir şey yapmak istemesinden korktuğu için yanına gitmemi açıkça reddettiler.

Ve şimdi, dört yıl sonra oradaydık, hayatta tesadüfen, bir olaya dahil olan herkes oradaydı.

aynı yer. Annemi onca zaman sonra görmenin onun için nasıl bir şey olduğunu biliyordum, uyandırmış olmaları gereken anılar...

-Bütün bunlar için üzgünüm Briar, seni gerçekten incitmek istemedim, şimdi de seni incitmek istemiyorum, ne sana ne de Noah'a, o yüzden lütfen bana onun nerede olduğunu söyle.

Yüzü buruştu ve sonra gözlerimin içine baktı.

-Onu Sophia ile aldattığını biliyor ve bizi de biliyor... o gitti Nicholas, bir saatten fazladır yok.

İşte o zaman mantıksız bir korku bedenimin her hücresini işgal etti, beni olduğum yerde donakaldı, ruhumun her atışının kalbimi göğsümden söküp atmakla tehdit ettiğini hissettim.

Tanrım, ne yaptın?

Bölüm 57

NUH

Taksiye nasıl bindiğimi ya da onu ne zaman aradığımı hatırlamıyordum, o anda sadece nefes alıp vermeye odaklanabiliyordum çünkü tam gelişmiş bir kriz, anksiyete atağı, panik atak geçiriyordum. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi göğsümün ağrıması korkunçtu.

Nicholas'ın beni aldattığını düşünmeden edemiyordum, Tanrım, Sophia'yla yatıyordu, şüphelerim doğruydu ve sadece bu da değil, bunu Briar'la yapmış, onun sahip olduğu kişiyle yaşamasına izin vermişti. uzun süredir, aylardır birlikte olduğu ve hamile kalan ve sonra onu kürtaja zorlayan.

Bahsettiğimiz Nicholas mıydı?

Briar'ın bana söylediği her şey mantıklıydı, doğruydu, gözlerinde görmüştüm ve Tanrım, bunun doğru olduğunu bilmek ne kadar acıtıyordu...

Bunu bana nasıl yapabildi? Bana nasıl böyle yalan söyleyebilir, bana gülebilir, o ve o birbirini tanımıyormuş gibi davranabilir, nasıl bu görünüşü sürdürebilirlerdi? Çünkü?

Nicholas galada Sophia'yı öpmüştü...Nick'i Sophia'yla aklımdan çıkaramadım, Nick'le Briar'ı, onları öpmesini, okşamasını, soyunmasını, lütfen aklımdan çıkarmam gerekiyordu çünkü o beni öldürecek, hiç bu kadar güçlü, bu kadar korkunç bir şey hissetmemiştim, bugüne kadar hiç kimse tarafından bu kadar ihanete uğramış hissetmemiştim, çünkü bu gece herkes, sevdiğim herkes bana ihanet etmişti, annem, William, Nick, hatta Briar bile. , Arkadaş olduğumuzu sanıyordum , düşündüm ki...

Titreyen ellerimle cebimden telefonu çıkardım.

Jenna'ya ihtiyacım vardı, onun yanımda olmasına ihtiyacım vardı, birinin yanımda olmasına ihtiyacım vardı çünkü bununla nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, böyle bir darbeden kurtulmanın bir yolunu bulamıyordum.

-Hey...? İyi misin?" diye sordu taksici dikiz aynasından bana bakarak.

İyi? Ölüyordum.

Jenna telefonu açmıyordu ve o sırada ekranda Nick'in görüntüsü belirdi. Gelen aramaya sonsuz bir acıyla, o zamana kadar hissettiğim her şeyin ötesinde bir acıyla baktım ve onun görüntüsünü gördüğümde, ikisinin birlikte kameraya gülümsedikleri fotoğrafını gördüğümde, içim irrasyonel bir nefretle doldu. ruhum, ondan ve beni incitmek isteyen herkesten nefret ediyorum.

Yeterince acı çektim, bunu hak etmedim, hak etmedim.

Beni nasıl kandırabilirdi? Yaşadığımız her şeyi nasıl çöpe atabilirdi?

İşte o zaman bunun beni öldüreceğini biliyordum. Yaptığım her şey, ölçmek, hak etmek için katlanmak zorunda kaldığım her şey… her şey paramparça olmuştu.

"Geldik" dedi taksici tam o sırada gökte şimşek çakıp içim ürperirken.

Parayı verdim ve arabadan indim.

Jenna aramalarıma cevap vermediği için sadece bir kişi kalmıştı. Dairelerin girişine gittim ve 18 numarayı aradım.

Beklediğim kişi tarafından karşılanmadım ama şu anda ikisinden biri buna değerdi. Michael kapıyı açmak için aşağı indi ve girişte beni tamamen harap olmuş ve zar zor nefes alabilir halde görünce gözleri inanamayarak büyüdü.

Onu sadece birkaç haftadır tanıyor olmam umurumda değildi, benim için oradaydı ve hepsinden önemlisi, beni herkesten daha iyi tanıyordu çünkü ona neredeyse hiç kimseye açılmadığım gibi açmıştım.

Gözyaşlarımdan her şeyin bulanık olduğunu görünce bir adım attım ve göğsüne çöktüm. Kolları bana sımsıkı sarıldı ve tam orada, tam o anda kalbim parçalara ayrılarak yere düştü.

Üç saat sonra gözlerimi tamamen yabancı bir odaya açtım. Başımda o kadar korkunç bir ağrı vardı ki, birkaç dakikalığına bundan başka bir şeye odaklanmak benim için zordu, ağrı, ama sadece başımdaki ağrı değil, hayır, kaçırdığım bir şey vardı, yapmadığım bir şey Anlayamadım ve elim göğsüme gittiğinde gerçek yine üzerime bir sürahi donmuş su gibi düştü.

Dışarıda geceydi ve... kulaklarımın duyduğu yağmur muydu?

Sağıma bir bakış, gerçekten de Los Angeles semalarında yağmur yağdığını ve bunu yapmak için ne kadar da uygun bir an olduğunu görmek için yeterliydi...

Komodinin üzerinde yanan iki mum vardı ve ben ayağa kalkamadan kapı açıldı ve bir fincan dumanı tüten Michael oradaydı. Onu pijama altı ve basit bir gri tişörtle görmek tuhaftı, ama daha da tuhafı, onun yatağında, saatlerce ağladıktan sonra bana sarılırken çarşaflarının arasına sıkışmış olduğumu bilmekti.

"Hey," dedi odaya girip yanıma oturarak, "Sana ballı limonlu sıcak bir çay yaptım, çok ağlamaktan boğazın ağrımış olmalı."

Başımı salladım ve bardağı alıp dudaklarıma götürdüm. O kadar şaşkındı, o kadar kaybolmuştu ki ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemedi.

Bacaklarımı çarşafın altına biraz kaydırdım ve artık elbiseyi giymediğini, yerine büyük, beyaz, pamuklu bir tişört giydiğini doğruladım.

Michael ne söyleyeceğini ayarlıyor gibiydi ve onun benden daha gergin olduğunu görmek için basit bir bakış attım.

"Onu bir döverdim, Noah," dedi sessizliği bozarak, "bana onun hakkında bir şeyler anlatmaya başladığın ilk andan beri ona dayak atmak istiyordum, suratını paramparça etmek istiyordum. O gece onu senin evinin önünde gördüğüm andan itibaren.

Sessiz olmasına rağmen, sanki işleri daha da kötüleştirmek ya da daha fazla dram eklemek istemiyormuş gibi, ama hiçbir şey eklemeye gerek yoktu, başından sonuna kadar her şey dramatikti. olmuştu, herkes beni uyarmıştı, tanıdığım herkes bunun olabileceğini söylemişti ve ben de zamanında görüp kabul edemediğim için dibe batmıştım.

Bardağımdaki sıcak sudan çıkan buhara bakarak başımı eğdim ve ardından Michael'ın parmaklarının nazikçe gözyaşlarımı sildiğini hissettim.

-Tek bir gözyaşı dökmeni hak etmiyor, Noah.

Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum ama ne kendim için ne de onun için ağlıyordum, bizim için, Nick ve Noah için, ikimiz için ağlıyordum çünkü artık bir biz olmayacaktı, değil mi?

Çünkü onu affedemeyecekti... değil mi?

Birini kaybetme korkusu o kadar çirkin ki, o acıyı dindirebileceğimi umarak ve neyi yanlış yaptığımı merak ederek oradaydım. Mükemmel olmaktan uzak olduğu açıktı ve gerçekte Nick'le olan ilişkisine sadece sorun çıkarmıştı... aslında beni aldatması normaldi, beni nasıl sevebilirdi? Tüm bunlara rağmen beni nasıl sevebilirdi? Ebeveynlerinin evliliğini mahveden kadının, babasının ölmesini isteyen kızın, onu bir değil iki kez öldürmeye çalışan ve annesine kötü davranan aynı babanın kızını nasıl sevebilirdi?

Kendisine çocuk veremeyen kızı nasıl sevebilirdi...?

Cama çarpan suya baktım.

Böyle yağmur görmeyeli çok uzun zaman olmuştu... en son Toronto'da olmuştu, tüm hayatım alt üst olmadan önce, aşık olmadan önce, her şeyden önce.

"Ben bunu hak ediyorum..." dedim alçak bir fısıltıyla, onun duymasından çok kendim için.

Sözlerim ikimizin arasında asılı kalmış gibiydi.

-Ne demiştin?

Sorusu o kadar aniydi ki, ona odaklanmak için gözlerimi başka tarafa çevirmek zorunda kaldım.

-Daha iyisini aramak normal... İlk defa başıma gelmiyor, erkeklere beni sevdirmeyi beceremiyorum, babam yapmadı, ilk erkek arkadaşım Dan da yapmadı, aldattı. en iyi arkadaşımla ayrılmam ve şimdi tarih tekerrür ediyor... şimdi Nick'le olan her şeyden bu yüzden mi kaçtığımı merak ediyorum, bir parçam bunun sona ereceğini biliyordu ve ben Kendimi bu acıdan korumak istedim... Beni sevmesinin, beni sevmesinin imkansız olduğunu biliyordum...

Sonra Michael'ın yatakta nasıl hızla hareket ettiğini fark ettim, bardağı elimden aldı ve onu durdurmaya bile fırsat bulamadan beni şilteye yaslanmaya zorlayan bir güçle dudaklarımdan öptü.

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, o geri çekilip bana öfkeyle, öfkeyle ve başka bir şeyle ters ters bakana kadar tamamen sersemlemiştim.

-Birinin seni sevmesini hak etmediğini düşünüyorsan aptalsın, hayatta başına gelen her şeyden sorumlu olduğunu düşünüyorsan aptalsın... -Elini saçlarımın arasından geçirdi ve okşadı, bana doğru çekti.geri-Seninle iyi bir iş yapmadım Noah, hiçbir zaman yapmadım...

Ve aynen öyle, ağzını tekrar ağzıma koydu ve ben o kadar kayboldum ki yapmasına izin verdim, zihnim bedenimden kopmuş gibiydi, o taksiye bindiğimden beri yapmak istediğim şey buydu; birdenbire Michael'ın elleri her yerdeydi ve otomatik refleksle benimkinin onunkiyle birlikte hareket etmeye başladığını fark ettim.

Dokunuşu farklıydı, öpücükleri farklıydı ve onlardan hoşlanıp hoşlanmadığımı söyleyemem çünkü daha önce de söylediğim gibi artık o yerde değildim, ne olduğunu bile bilmiyordum çünkü kalbim ve aklım aynı yerdeydi.

yerde, yatağın altında, karanlıkta, kendimi tamamen gömmek için kazdığım o çukurdan birinin ışıkla geri gelmesini bekliyorum.

Geceden geriye kalan her şeyde gözümü kırpmadan uyuyamadım. Beynim, o duvarların dışında köpüren fırtınaya dikkat etmek istiyor gibiydi. Michael yanımda uyuyordu. Birkaç dakika izledim ve sabahın beşi civarında beynim çalışmaya başlamak ve az önce ne yaptığımı anlamamı sağlamak için olduğu yerden geri gelmiş gibiydi.

Sanki biri göğsümün tam ortasına balyozla vurmuş gibiydi, o kadar sert, o kadar isabetli bir darbeydi ki neredeyse yataktan sürünerek banyoya girip kusacaktım.

Kendimi hasta hissettim, sanki vücudumun içinde hala içimde kalmış gibi görünen hayatın geri kalanını yiyen bir virüs varmış gibi gerçekten hasta.

Vücuduma baktım, üzerimde hala beyaz gömlek vardı ama iç çamaşırım kaybolmuş gibiydi. O odada onunla olanların parçaları, ben onları durdurmak için hiçbir şey yapamadan kafamın içinde tezahür etmeye başladı.

Elleri, ağzı, benimkine karşı çıplak vücudu...

"Tanrım."

Bir öncekini bir öğürme daha takip etti ve sonsuza dek gibi gelen dakikalar boyunca kusmaya devam etmek için tekrar tuvaletin üzerine eğilmek zorunda kaldım. Yanağımı lavabonun kenarına dayadım ve tekrar ağlamaya başladım, son birkaç saat içinde kaç tane gözyaşı döktüğümü bile bilmiyordum, daha fazla nasıl dökülebileceğini bile anlayamıyordum. Birdenbire tek istediğim o gömleği yakmak oldu, kaynayan suyun altına atlayıp bulabildiğim en sert süngerle vücudumu ovmak istedim, içimi dışımı temizlemeyi ve sonra yatağa kıvrılıp sabahı beklemeyi o kadar çok istiyordum ki.

Zaman geçti ve ayağa kalkabildim.

Sanki programlanmış bir robotmuşum gibi, ses çıkarmadan eşyalarımı toplamaya başladım; O elbiseyi giymek istemiyordum ama o odadan neredeyse çıplak çıkmak da istemiyordum, sonunda karar verdim.

Bir sandalyenin üstündeki bir sweatshirt için, o sweatshirt onu da yakardı, o gece giydiği her şeyle onu yakardım, tüm hatıraları ve dokunduğu her şeyi yakardım, çünkü Tanrım, ben Bana dokunmasına izin vermişti, bundan daha fazlasını yapmasına izin vermişti...

Başka bir taksi çağırmak için telefonumu açmak zorunda kaldım ve bunu yaptığım sırada telefonun ana ekranında çağrı bildirimleri deli gibi belirmeye başladı. Çoğu Nicholas'tandı, içeri girdiğimde son altı saattir beni beş dakikada bir aradığını gördüm... Jenna da, annem de aramıştı.

Gözlerimi kıstım ve her birini görmezden geldim. Taksiyi çağırdım ve ses çıkarmadan Michael'ın evinden ayrıldım.

Dışarıda yağmur yağıyordu ve tepeden tırnağa ıslanmam uzun sürmedi ama kendimi kirli hissettiğim için suyun beni temizlemesine izin verdim, iyi hissettirdi, birkaç dakika her şeyi unutmaya çalıştım ve Sadece yağmur damlalarının yüzüme çarpmasına konsantre ol.

Korna sesi beni uykumdan uyandırdı ve hızla taksinin arka koltuğuna bindim. Bana kalsa tam o an uçağa binerdim ve erkek arkadaşımın anılarının, eski kız arkadaşlarının olmadığı bir yerde olmak için öylece Kanada'ya giderdim. , ama ondan önce daireden geçmek zorunda kaldım.

Oraya varmam uzun sürmedi, ne de olsa Michael da kampüste yaşıyordu ve gidip ön basamaklarda beni kimin beklediğini gördüğümde yemin ederim neredeyse bayılıyordum.

Hayır...göremedim...kahretsin, oradan çıkmam gerekiyordu, ama Nicholas beni çoktan görmüştü ve ben daha taksiciye yolumdan çekilmesini söyleyemeden Nick'in elleri çoktan açılmıştı. taksi ve beni çoktan oradan çıkarmışlardı.

"Noah, lütfen, bütün gece seni deli gibi aradım, sana bir şey oldu sandım, düşündüm ki..." o kadar çaresiz görünüyordu ki ben o kadar bitkindim ki bir an neredeyse bana sarılmasına izin verecektim. , Neredeyse kollarının ona dolanmasına izin verdiğimi hissettim ve bir daha asla eskisi gibi hissetmediğim sürece beni oradan, herhangi bir yerden, herhangi bir yerden uzaklaştırması için neredeyse ona yalvaracaktım.

O an hissettim. Ama sonra neden o durumda olduğumun nedenleri tüm güçleriyle geri geldi ve bana tekrar ve bu sefer daha güçlü bir şekilde vurdu çünkü şimdi o önümdeydi, o yanımdaydı ve şimdi gördüm, değildim' Sadece az önce ne kaybettiğimi düşünmedim. .

O kadar sert ve hızlı salladım ki, birkaç dakika Nicholas beni yakalayamadı bile, ama taksiden yurdun kapısına kadar yarı yolda beni tekrar yakaladı ve tam hizaya gelene kadar başını eğdi. benim..

- Beni dinle Noah, lütfen, beni dinlemek zorundasın.

O kadar çaresiz görünüyordu ki yağmur dinmişti ama zaten ikimiz de ıslanmış ve donmuştuk, en azından ben sadece bir sweatshirt giymiştim.

"Beni kırdın, Nicholas." O kadar kötüydü ki gözlerini benimkilere kilitlediğinde onun da neredeyse benimle aynı acıyı hissettiğini fark ettim ve bu bana yardımcı olmadı çünkü acı çekmemeliydim. Acı çekmemeliydim çünkü her şeyi bitiren o olmuştu.

Elleri saçımı kavradı ve geriye doğru itti, yüzümü avuçladı ve beni ona dikkat etmeye zorladı.

-Noah, hepsi aptalca bir yanlış anlaşılma, her yerde seni arıyordum çünkü ne düşündüğünü biliyordum ve seni aldattığımı düşündüğünü düşünerek içten içe ölüyordum...

Bana ne dediğini anlamadan birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım.

- Ben bir pisliktim, tamam mı? Seni bu gece ebeveynlerimizle yalnız bıraktığım için tam bir aptaldım ve evet, Sophia'yı öptüğüm için benden nefret edebilirsin ama...

Sözleri ruhuma ulaşmayı başardı ve sonra onun elinden titremeye başladım çünkü az önce önümde bunun doğru olduğunu itiraf etmişti, onu öpmüştü, beni onunla aldatıyordu.

"Bırak beni!" diye bağırdım ama bu beni daha sıkı tutmasına neden oldu.

-Siktir, Noah, seni asla aldatmam!

Beni sertçe sarstı ve şimdi ona biraz ilgi göstermek için gözlerimi ıslak, çamurlu zeminden kaldırdı.

-Sadece aptal bir öpücüktü, sana kızgın olduğum için öfkeyle verdiğim aptal bir öpücüktü ve evet, senden intikam almak için senin Sophia'ya olan kıskançlığından faydalandığım için bir piçtim. Senden intikam almak istiyorum Noah, yıllar önceki Nicholas'a, geride bırakmama yardım ettiğin o kişiye kapıldım ve Tanrı'ya yemin ederim ki onu bir daha asla ortaya çıkarmayacağım, bu yaptığım en kötü hataydı. Hiç yaptın ve nedenini biliyor musun? Çünkü artık başka bir kadını öptüğüme göre, sana o kadar aşık olduğumu fark ettim ki, bir daha asla birini öpemeyeceğim ve seni öptüğümde hissettiğim gibi hissedemeyeceğim; Seninle değilsem hiçbir şey hissetmiyorum, sen yoksan ruhum bile yok sanırım...

Kafam bana ne söylediğini analiz etmeye başladı ve ben onun bana söylediklerini analiz ederken ağrının olduğu yerde korkunç bir korku belirmeye başladı.

"Onunla yatmıyor muydun?" sözlerim garip bir fısıltı halinde çıktı, sesim o kadar kısıktı ki, sesimi bile tanıyamadım.

Nicholas başını geriye eğdi ve suyun bir saniyeliğine yanaklarından aşağı akmasına izin verdi.

-Bunu bana sormandan nefret ediyorum ama sana karşı açık olacağım çünkü her şeyin o kadar karışık ve o kadar hızlı olduğunu anlıyorum ki bu açıklamayı hak ediyorsun-o anda sanki bunu yapmak istiyormuş gibi sabit bir şekilde bana baktı. sözlerinin samimiyetini vurgula - asla ve tekrar ediyorum, asla, seni kimseyle aldatmadım, bunu yapmak aklımdan bile geçmedi, hayatımda da olmayacak, Noah.

O zaman içime büyük bir ferahlık çöktü, tıpkı suyun bedenimi arındırması gibi, zihnimin ve kalbimin bozuk köşelerini de temizledi.

-Ama sonra...? Briar bana-- Ben demeye başladım...

-Noah, Briar'la hikayem boktandı ve evet sana söylemeliydim ama çok kötüydük, ilişkimiz uçurumun kenarındaydı ve sana hastalıklı ilişkiden bahsederek işleri daha da kötüleştirmek istemedim. ikimizin de vardı, bu bir ilişki bile değildi, Noah, ben bir çocuktum ve en kötü anı yaşıyordum, kaybolmuştum ve sadece yapmak istiyordum.

Etrafımdaki insanları incitiyordu ama hamile kalmasını asla istemiyordum, hele annemin onu kürtaj yaptırmaya zorlaması bir yana, her şey o kadar hızlı gelişti ki durum kontrolden çıktı ve bedelini ödemek zorunda kalan Briar oldu. masraflar. kırık tabaklar...

Onu kürtaj yaptırmaya zorlayan Nicholas'ın annesi miydi? Briar bana onun olduğunu söylemişti ve ayrıca hala birlikte yattıklarını da ima etmişti.

Onunla yatmıyor musun?

Nicholas küfretti ve tekrar bana baktı.

-Senden başka kimseyle yatmıyorum Noah, seni sadece Sophia ile değil, Briar ile de aldattığımı düşünmeye başladığına inanamıyorum, bana olan güvenin bu mu?

Başım dönmeye başladı, hepsi yalan mıydı?

Nicholas beni kandırmıyor muydu...?

O kadar büyük bir rahatlama hissettim ki, Nicholas beni göğsüne çekip sımsıkı tutana kadar gözyaşlarımın yeniden yüzümden aşağı düşmeye başladığını fark etmedim.

Aynısını yapmam birkaç dakikamı aldı, çünkü beynim hayatımın aşkından nefret etmekten onu tekrar delice sevmeye bir saniyeden daha kısa bir sürede geçmek zorunda kalmıştı.

"Seninle ne yapacağım Noah?" dedi başımın üzerinden, eli ıslak saçlarımı ve sırtımı tepeden tırnağa okşarken.

O kadar donmuş ve sersemlemiştim ki, Nick benden daireye girmemi istediğinde başımı salladım ve beni oraya götürmesine izin verdim.

İçeri girdiğimizde odanın en az on saat önce bıraktığım gibi olduğunu görünce içimde bir paniğin yükselmeye başladığını hissettim. Her yerde içki vardı, kızların bana yardıma geldiği andan itibaren, kanepelere dağılmış giysiler, yerde ayakkabılar ve makyaj malzemeleri vardı ve her şey o kadar dağınıktı ki, Nick'ten ayrıldım ve dürtüsel olarak ortalığı toplamaya başladım.

Nuh, ne yapıyorsun?

"Sadece bunu düzeltmem gerekiyor... Temizlemem gerek... Yapmam gerek" Nick'in elleri beni durmaya zorladı ve beni ona doğru çevirdi.

"Noah, sakin ol, tamam mı?" Gözleri üzerimde gezindi ve birden o kadar korktum, ne yaptığımı öğrenmesinden o kadar korktum ki yine midem bulandı. "Titriyorsun ve ben de dondum. , Sıcak bir duş alıp yatalım, olur mu? Yarın bunun hakkında konuşmaya devam edebiliriz...

Başımı sallamaya başladım, suçluluk duygusu beni içten içe öldürüyordu ve o kıyafetleri çıkarıp suyun altına girmeyi dünyadaki her şeyden çok istiyordum ama bunu Nicholas'ın önünde yapamadım, hatta yapamadım. yüzüne bak.

Az önce beni kimseyle aldatmadığını, aklının ucundan bile geçmediğini itiraf etmişti, Sophia'yı öpmüştü evet ama onunla yattığına inandıktan sonra öpmek ne demekti? Hiç bir şey.

-Nicholas ben...

Ondan uzaklaşıp üç adım geri gitmemi izlerken gözleri sakinken tekrar gerginleşti. Beni apartman ışıklarının altında görünce, artık bana odaklanabilirken, gözleri ilk kez içinde bulunduğum duruma ve üzerimde ne giydiğime odaklanmış gibiydi.

-Bunca zamandır neredeydin Noah?-bana sitem ediyor gibi görünmüyordu, sadece merakla bana bakıyordu-Jenna da sana benim gibi sesleniyor ve üniversiteden arkadaşınla bile konuştum. ... Neredeydin?

Başımı sallamaya başladım ve gözlerine bakmaya devam edemedim. Halıda aralarında sabit bir yer aradılar ve orada kaldılar ve işte o zaman bayılacağımı sandım ve bunun olmasını çok isterdim çünkü bu şekilde olmak üzere olan şeyle yüzleşmek zorunda kalmazdım. olmak.

-Ben...ben-ben art arda bir cümle bile kuramadım.

Ve Nicholas kendi sonuçlarını çıkaramadan, parmaklarının arasında tuttuğu telefonum, tüm bu durumun ne kadar inanılmaz derecede gerçeküstü hale geldiğini yalnızca yoğunlaştıran bu saçma melodiyle çalmaya başladı.

Nicholas farkında olmadan bana doğru ilerledi ve gelen aramanın kime ait olduğuna bakmak için telefonu elimden aldı.

"Seni neden arıyor?" Sesi o kadar soğuktu ki onu görmek için başımı kaldırmam gerekti.

Tanrım, o kadar gergindim ki farkında olmadan bir adım geri çekildim.

-Seni neden arıyor, Noah?

-Nicholas ben...

Ve ne olduğunu anlaması için bir bakışı yeterliydi.

Bana başka bir şey söyleyecek zaman bırakmayan ve o kadar hızlı hareket eden Nicholas telefonumu arkamdaki duvara çarptı.

Bin parçaya ayrılıp yere düşerken çıkardığı sese irkildim.

"Düşündüğüm şeyin doğru olmadığını söyle bana" sesi korkudan o kadar boğuktu ki o yerden yok olmak, dünyadan, dünyadan yok olmak, var olmaktan çıkmak için her şeyini, her şeyini verirdi. .lütfen bana giydiklerinin senin elbisen olmadığını söyle, aklımdan geçen görüntülerin sadece benim hayal ürünüm olduğunu söyle... söyle Nuh! beni felç halimden çıkardı ve gözyaşları yere, o anda olmam gereken yere, şeytanlarımın, güvensizliğimin ve her şeyin olduğu yere ulaşana kadar ona bakmaya devam ettim. sorunlarım beni benden almıştı.

"Özür dilerim" dedim o kadar yumuşak bir sesle ki, beni duyup duymadığının bile farkında değildim ama duydu, çünkü o anda sanki derim yanmış gibi, sanki bir anda duramayacakmış gibi beni bıraktı. bana dokunmak için...

"Hayır... yapmadın, bu bir yalan." Odanın içinde dolaşmaya başladı ve elleriyle başını kavradı, umutsuzca siyah saçlarını çekiştirerek tekrar bana döndü ve yüzümü avuçlamak için yaklaştı. ellerin.

"Lütfen, lütfen Noah, bunun için beni cezalandırma, seni çoktan kaybettim, özür dilerim, akıl sağlığımla oynama, bunun bir yalan olduğunu söyle, sadece söyle... lütfen" sesi kırıldı son sözü söyledi ve bu, ikimizi de kırdığımı bilmem için yeterliydi. Daha önce acımın kalbimin atmasını engellemeye yettiğini düşünürken, şimdi onu görünce

onun, ona yaptıklarını görünce bunun daha da kötü olduğunu anladım çünkü kalbinin kırılması gibisi yoktur ama kırmanın acısıyla tüm canınla sevdiğin insanla kıyaslanamaz. .

"Nicholas..." dedim, sesim gözyaşlarıyla boğulmuştu. "Aptaldım... Düşündüm... Düşündüm ki... Özür dilerim, Nick, özür dilerim," dedim ellerimi kaldırarak. ve yüzünü avuçlayarak.

Ama bunu yapmama izin vermedi, tüm vücudu gerildi ve elleri yanaklarından uzaklaştırmak için ellerimi tuttu.

Bileklerimi tuttu ve beni bakışlarıyla buluşturmaya zorladı.

-Onunla yattın mı?-Sesi o kadar boğuk geliyordu ki, gözyaşlarının görüşümü bulandırmasına ve birkaç dakikalığına paramparça yüzünü görmeme engel olmasına şükrettim-

Benimle yarış, lanetli deniz!

Beni sertçe sarstı ve ani hareketlerine tepki olarak dişlerimin nasıl takırdadığını fark ettim.

-Seni becermeme izin mi verdin? Söyle bana!

Sözleri mideme saplanır gibi oldu, kendimden o kadar tiksindim ki, yine kusacağımı sandım, tam orada, hayatım boyunca hiç bu kadar kirli hissetmemiştim ve o gördü, o gördü. yüzüm artık aynı değildi, asla olmayacaktı.

Tek kelime etmeden bana sırtını döndü ve dairemden ayrıldı.

Orada birkaç saniye durup etrafımda bıraktığı boşluğa baktım ve bu saniyeler onu kaybedemeyeceğime karar vermem için yeterliydi, bunun burada bitmesine izin veremezdim, çünkü Michael'ın başına gelenler benim için çok önemliydi. Büyük bir hata, Nicholas'ın affedeceği bir hata. Yapmak zorundaydım çünkü o beni seviyordu, ben de onu seviyordum. , beni sevdiğini öğrendikten sonra değil... Bunun sadece bir hata olduğunu, üstesinden gelebileceğimizi görmesini sağlamalıydım: Bunun hayatımın en çetin savaşı olacağını anladım ama Kazanacaktım, kazanmak zorundaydım.

Apartmandan çıkıp olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenlerden aşağı koştum. Dışarı çıktığımda onu sokakta yürürken gördüm ve adını seslendim.

Nicholas durdu ve birkaç saniye bana bakmak için döndü. Ulaşmam uzun sürmedi ama ulaştığımda bir metre ötede durmak zorunda kaldım.

Karşımdaki Nicholas, tanıdığım Nicholas değildi: o kırılmıştı, ben onu kırmıştım ve bu gerçeğin gerçekliği beni tamamen kırmıştı.

Yağmur üzerimize yağdı, sırılsıklam oldu, dondurdu ama önemi yoktu, artık hiçbir şeyin önemi yoktu, her şeyin değişmek üzere olduğunu biliyordum, dünyamın yıkılmak üzere olduğunu biliyordum.

-Her şeyi mahvettin, anlamıyor musun? Geri dönüş yok, yüzüne bile bakamıyorum...

Issız gözyaşları yüzünden aşağı düştü.

Bunu ona nasıl yapabilmişti? Sözleri, beni içten dışa doğru parçalayan bıçak yaraları gibi ruhuma saplandı.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum" dedim kendimi kontrol etmeye çalışırken, beni çökertmekle tehdit eden paniği kontrol etmeye çalışırken, kendime izin veremezdim... Vermezdim değil mi?

Gözleri nefretle, aşağılayıcı bir şekilde benimkilere kilitlendi, bana yöneltebileceğini asla düşünmediğim bir bakış.

"İşimiz bitti," diye fısıldadı yürek burkan ama kararlı bir sesle.

Ve bu iki kelime ile dünyam derin bir karanlığa, kasvetli ve yalnızlığa gömüldü... tam bana göre tasarlanmış bir hapishane ama ben bunu hak etmiştim, bu sefer hak etmiştim.

Sonsöz ...İki hafta sonra NOAH

Makinelerin gürültüsü ve tüm hastanelere eşlik eden o yoğun nahoş koku beni ayağa kalkıp bekleme salonuna gitmeye zorladı. Hastaneleri hiçbir zaman sevmemiştim ve bana kalsaydı, burası dışında herhangi bir yerde olurdum.

Koltuğa oturup ellerimi dizlerime sardım.

Bu pozisyon son günlerde favorimdi ve tıpkı yorganın altına girdiğimde olduğu gibi gözlerimi kapatıp bir daha asla dönmemeyi tercih edeceğim yerlere daldım.

Hattın diğer ucundan vermeye hazır olmadığım cevaplar isteyen Jenna'nın sesini ve ardından William'ın oğlunun saldırıdan tutuklandığına dair öfkeli uyarısını hâlâ duyabiliyordum.

Olay yerine gelmem uzun sürmemişti ve sanırım Nicholas'ın o görüntüsünü aklımdan çıkarmak yıllar alacaktı. Ambulans, yüzünün ve gövdesinin her yerinde morluklar olan Michael'ı alıp götürmüştü. Nicholas iki kaburgasını kırmış ve kafa travmasına neden olmuştu. Polislerin onu devriye arabasıyla nasıl götürdüklerini hâlâ görebiliyordu ve ayrıca parmak boğumlarından ve yarılmış dudağından nasıl kan damladığını da görebiliyordu. Michael kendine hakim olmuştu elbette ama bu, tamamen aklını yitirmiş bir Nick'e karşı kendini savunmaya yetmemişti.

Jenna'nın arkamda belirdiğini ve aynı zamanda tam bacaklarımın yorulduğu an olduğunu hatırlıyorum; o ve Lion beni arabalarına kadar geçirdiler ve sormadan gece boyunca benimle ilgilendiler. Lion karakola gitti, William'ı arayan oydu ve bu sırada ben içimde kalan tüm gözyaşlarımı üzerimden atarken Jenna yatakta bana sarıldı.

O geceden sonra bir daha ağlamamıştım çünkü o kadar yıkılmıştım ki hiçbir şey, gözyaşları bile acımı dindirememişti.

Ve işte oradaydım, bana yardım edeceğine söz veren ama benim yerde kırık bir halde kalmama neden olan adamın aynısını ziyaret ediyordum.

Cep telefonumun çaldığı ve koyduğum plastik sandalyede titrediği anda iç çektim.

Çağ Will.

"Az önce dışarı çıktı, Noah," dedi ve hemen ayağa kalktım.

- Bağlantılarımın her birini, onu üç yıl hapis cezasına çarptırmamak için kullanmak zorunda kaldım, ama görünüşe göre O'Neil suçlamaları geri çekti...

Sanırım sonunda haklı çıktın ve onunla konuşman etkili olabilir.

Her tarafımda büyük bir rahatlama hissettim.

- Serbest bırakıldı mı? İnanamayarak sordum.

William hattın diğer ucunda derin bir nefes aldı ve onu neredeyse hayal edebiliyordum, yüzü yorgun ve endişeliydi ama sonunda en büyük oğlu üvey kızı yüzünden hapse girmediği için rahatlamıştı.

Evet, var, ama zar zor.

Elimi ağzıma kapatarak başımı salladım ve hastane koltuğuna oturdum. Arama kesildi ve gözlerim karşımdaki duvara odaklandı.

Nicholas'ın benim yüzümden hapse girmesi için kendimi asla affetmezdim, bu mezarıma çakılan son çivi olurdu çünkü zaten sabah kalkıp buraya gelmek benim için zor olsaydı, gelmezdim. omuzlarımda başka bir suçu taşıyabiliyorum.

Jenna elinde iki kahve ve içinde bir şey olan bir çantayla koridordan aşağı indi.

-Sana yiyecek bir şeyler getirdim ve reddetmelerine katlanmayacağım, duydun mu? Yemek yiyeceksin ve şimdi yapacaksın.

Ona pek aldırış etmeden elinden kahveyi alıp hafif bir yudum verdim. Sıcak sıvı vücudumu ısıtamadı; şimdi her zaman soğuk, içi dışı donmuş gibiydi, üstüne ne kadar battaniye örtsem de bir şeyler eksikti, en önemli şey eksikti.

"Nick kaçtı," dedim fısıltıyla.

Jenna'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı, sonra tıpkı benim öğrendiğimde yaptığım gibi derin bir iç çekti.

-Siktir...çok şükür.

Başımı salladım, tekrar uzağa baktım.

"Noah..." Jenna cesaret verici bir ses tonuyla söze başladı ama ben onu dinlemek istemedim, sadece kimsenin benimle konuşmasına ve kimsenin beni neşelendirmeye çalışmasına ihtiyacım yoktu, şu anda sadece ıstırabıma gömülmek istiyordum. ve gezegenden kaçış. İşler daha iyi olacak, tamam mı? Michel iyi, sorunsuz bir şekilde iyileşiyor ve şimdi Nick hapisten çıktı ve William'ın sabıkası olmayacağını bilerek, lütfen o yüzü aydınlatın.

Gözlerim kahvesini tutan eline kaydı. Küçük beyaz pırlantalı değerli bir gümüş yüzük, yüzük parmağını süslüyordu. Ayrıca her şeyin cehenneme döndüğü gece Lion'ın Jenna'ya evlenme teklif etmesi ve Jenna'nın beni bulup olanlarla yüzleşmesi için her şeyi bir kenara bırakması nedeniyle kendimi suçlu hissetmem gerekiyordu.

Tamamen yok olmama rağmen, o Lion'a baktığında ve gözleri nişan yüzüğüne baktığında gözlerinin arkasına gizlenmiş gibi görünen ışıltıyı görmezden gelemezdim. Onun adına mutluydum, gerçekten mutluydum ama aynı zamanda kalbimi de buruk bir şekilde sızlatıyordu.

Olan onca şeyden sonra bir daha asla buna sahip olmayacaktım. Şimdi, ne kaybettiğini görünce ne kadar aptal olduğunun farkına vardı. İncinme korkum onların beni gerçekten sevmelerini engellemişti, çünkü Nick beni tüm ruhuyla sevmişti ve ben onu, beni karakterize eden karanlığa götürene kadar onu defalarca uzaklaştırmıştım.

Beni en çok yaralayan da buydu çünkü acıya alışkındım, ondan korkmama ve elimden geldiğince kaçınmama rağmen, katlandım ama hazır olmadığım şey onunkiyle başa çıkmaktı.

Beni sevdiğini söylediği onca zaman, önemsiz şeyler yüzünden tartıştığımız onca zaman, onca çalıntı öpücükler, o okşamalar, sadece benim için hissetmeyi başardığı o aşk, sonunda kendi kabusu olmuştu. .

O öğleden sonra Jenna beni eve götürdü. Gala gecesinden beri Briar'ı görmemiştim ve daireye vardığımda eşyaları gitmişti.

Böylesi daha iyi, dedim kendi kendime. Briar, Nick'in benimle hiçbir ilgisi olmadığı için asla bilmemem gereken bir geçmişinin parçasıydı. Şimdi geçmişin nasıl orada, geçmişte kalması gerektiğini anladım çünkü geri gelmesine izin verirsek şimdiki zamanımızı tüketebilirdi.

Jenna mutfakta bir şeyler yemem için ısrar ederken ayakkabılarımı çıkardım. Hiçbir şey yiyemiyordum, midemdeki düğüm o kadar büyüktü ki başka hiçbir şeye yer bırakmıyordu. Yatağa girdim ve onu desteklerken

Başımı yastığa koyduğumda bir kağıdın buruşma sesini duydum. Aldım ve göğsüme saplanan bir acıyla Nick'in New York'a bensiz gideceğini düşünerek sarhoş olduğum gece bana yazdığı mektup olduğunu gördüm.

Titreyen parmaklarımla açtım ve sözlerini tekrar okudum.

«Sana daha fazla zaman vereceğim; Eğer ihtiyacın olan buysa, seni ve sadece seni sevdiğimi anlaman için yapmam gereken buysa, yapacağım şey bu. Artık bana inanmanı sağlamak için ne yapacağımı bilmiyorum, böylece seninle ilgilenmek ve seni sonsuza kadar korumak istediğimi anlayacaksın; Hiçbir yere gitmiyorum Noah, hayatım ve geleceğim seninle, mutluluğum tamamen sana bağlı.

Korkmayı bırak; Karanlıkta hep senin ışığın olacağım aşkım»

Gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Hiçbir yere gitmeyeceğim"

« Hayatım ve geleceğim seninle »

«Mutluluğum tamamen sana bağlı...»

Mektubu kalbime alıp sımsıkı tuttum.

"Karanlıkta hep senin ışığın olacağım."

kendime sarıldım

Bu sözlerin artık bir anlam ifade etmediğini bilmek.

Nicholas açıkça belirtmişti, beni bir daha asla görmek istemiyordu, onu hapiste görmeme izin vermemişti, telefonlarıma cevap vermeyi reddetmişti.

Onun için artık ben yoktum.

SON

Nick ve Noah'ın hikayesi Our Fault'ta devam edecek.

Herkese merhaba! Oh, hepsini yüklemeyi çoktan bitirdim ve buna inanamıyorum! Sana daha önce söylemediğim neyi söyleyebilirim?

Wattpad'e başlayalı bir yıl oldu ve bu hikayeyi yüklemeye başladığımdan beri pişman olduğum bir gün bile olmadı. Birçoğu bana hikayemi tamamen yüklememem gerektiğini, şunu bunu yapmam gerektiğini söylüyor ve ben de basitçe, sensiz ben bir hiçim, çünkü senin coşkun olmasaydı bu kitabı yazamazdım diye cevap veriyorum. altı yüzden fazla sayfa.

Ve gerçek şu ki, günlerimi aydınlattın, her bölüm yüklediğimde, oy verip sorduğunda ve benden nefret ettiğini söylediğinde, telefonun diğer ucunda gülümsedim çünkü bu sana bir şeyler hissettirdiğim anlamına geliyordu. , herhangi bir şey, ama benim için bu yeterliydi.

Bunun beklediğiniz bir son olmadığını biliyorum ve hepinizin Nick ve Noah için mutlu bir son istediğini biliyorum ve bu yüzden üçüncü bir bölüm olacağını hep biliyordum, biliyorum, bana binlerce kez sordunuz. ama ben ilginç olanı kendim yapmayı seviyorum ;) Bu benim bir hayalim ve hikayemi daha fazla kişiye ulaştırmak istiyorum ve hepsinden önemlisi siz ve ben dahil hepinizin bir kopyası elimizde olsun.

Bunları yayınlamak çok zor ama istediğim cevaba ulaşmak için adım adım ilerliyorum. Bunu yapmaya henüz karar vermedim çünkü bu hikaye için en iyisini istiyorum, en zor yolu denemek istiyorum çünkü evet, çok hırslıyım ve yürümezse, o zaman kendim yapıp yapmamayı düşüneceğim. - kendim yayınla, ancak her zaman Gezegeni bombalamaktan Twitts'e kadar seçeneğim olacak;) Umarım baştan sona beğenmişsinizdir ve üçüncü bölümle sizi hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum. Tabii ki sabrınızı rica ediyorum çünkü henüz başlamadım ve sakince, acele etmeden ama duraksamadan gitmem gerekiyor ama söz veriyorum üç asır sürmeyecek ve ayrıca sizi temin ederim ki sizden bile daha hevesliyim bundan sonra olacakları yazmak için devam.

Pekala, size kocaman bir öpücük gönderiyorum, hepinize bayılıyorum ve sosyal ağlarımda ve Rupture güncellemelerinde görüşmek üzere, çünkü evet, şimdi biraz daha zamanım var ve yakında yüklemeye başlayacağım. Seni seviyorum! :)

Instagram: mercedesronn Twitter: mercedesronn Facebook: mercedesronbooks